"Найжорстокіше фентезі, яке я читав за останні десять років!"
#АВТОР БЕСТСЕЛЕРІВ №1 ЗА ВЕРСІЄЮ NYT ТРЕЙСІ ВУЛЬФ

ЧЕТВЕРТЕ КРИЛО

АВТОРКА БЕСТСЕЛЕРІВ USA TODAY

РЕБЕКА ЯРОС

"Найжорстокіше фентезі, яке я читав за останні десять років!"
#АВТОР БЕСТСЕЛЕРІВ №1 ЗА ВЕРСІЄЮ NYT ТРЕЙСІ ВУЛЬФ
ЛЕТИ...АБО ПОМРИ
ЧЕТВЕРТЕ КРИЛО
АВТОРКА БЕСТСЕЛЕРІВ USA TODAY
РЕБЕКА ЯРОС

Анотація

Двадцятирічна Вайолет Сорренгейл мала вступити до Квадранту Писарів, жити тихим життям серед книг та історії. Тепер же головнокомандувач ка — також відом а, як її крута мати наказа ла Вайолет приєднатися до сотень кандидатів, які прагнуть стати елітою Наварри: *вершниками на драконах.*

Але коли ти менш а за інших, а твоє тіло крихке, смерть може наступит в одну мить ... бо дракони не прив'язуються до “ тендітних ” людей. Вони їх спалюють.

Оскільки драконів, готових до зв'язку, менше, ніж кадетів, більшість з них вб'є Вайолет, щоб підвищити власні шанси на успіх. Решта вб'ють її лише за те, що вона донька своєї матері, як Зейден Ріорсон, наймогутніший і найбезжальніший ватажок у Квадранті Вершників.

Їй знадобиться все, що може дати ї й розум, аби побачити наступний схід сонця.

Але з кожним днем війна зовні стає все більш смертоносною, захисні варти королівства дають поразку , а кількість жертв продовжує зростати. Гірше того, Вайолет починає підозрювати, що керівництво приховує страшну таємницю.

Друзі, вороги, коханці . У кожного у Військовому коледжі Басгіату є свої плани, адже, вступивши туди, є лише два шляхи: *закінчити навчання або померти.*

Зміст

Розділ 1

День призовника завжди найсмертоносніший. Можливо, саме тому схід сонця особливо прекрасний цього ранку – бо я знаю, що він може бути моїм останнім.

Я затягую лямки важкого брезентового рюкзака і піднімаюся широкими сходами кам'яної фортеці, яку я називаю домом. Мої груди здіймаються від напруження, а легені горять, коли я досягаю кам'яного коридору, що веде до кабінету генерала Сорренгейла. Ось що дали мені шість місяців інтенсивних фізичних тренувань – здатність ледве долати шість сходових прольотів з тридцятифунтовим рюкзаком.

Я в повній дупі.

Тисячі двадцятирічних молодих людей, які чекають за воротами, щоб увійти до обраного ними квадранту для служби, — найрозумніші та найсильніші в Наваррі. Сотні з них готуються до Квадранту Вершників, шансу стати одним з еліти, з самого народження. У мене було рівно півроку.

Невиразні охоронці, що вишикувалися вздовж широкого коридору вгорі сходового майданчика, уникають моїх очей, коли я проходжу повз, але в цьому немає нічого нового. До того ж, ігнорування — найкращий можливий сценарій для мене.

Військовий коледж Басгіат не славиться доброзичливістю до... ну, до будь-кого, навіть до тих з нас, чиї матері є командирами.

Кожен наваррський офіцер, незалежно від того, чи вирішив він навчатися на цілителя, писаря, піхотинця чи вершника, протягом трьох років формується в цих жорстоких стінах, вигострюється в зброю, щоб захистити наші гірські кордони від жорстоких спроб вторгнення королівства Пороміель та їхніх вершників—грифонів. Слабкі тут не виживають, особливо у Квадранті Вершників. Дракони про це подбали.

— Ви посилаєте її на смерть! — гримить знайомий голос крізь товсті дерев'яні двері генерала, і я ахаю. На Континенті є лише одна жінка, достатньо дурна, щоб підвищити голос на генерала, але вона має бути на кордоні зі Східним Крилом. Міра.

З кабінету лунає приглушена відповідь, і я тягнуся до дверної ручки.

— У неї немає жодного шансу, — кричить Міра, коли я з силою відчиняю важкі двері, і вага мого рюкзака зміщується вперед, ледь не збиваючи мене з ніг. Трясця.

Генерал проклинає з-за свого столу, і я хапаюся за спинку оббитого малиновою дивана, щоб утримати рівновагу.

— Чорт забирай, мамо, вона навіть не може впоратися зі своїм рюкзаком, — огризається Міра, кидаючись у мій бік.

— Я в порядку! — Мої щоки палають від приниження, і я змушую себе випростатися. Вона повернулася за п'ять хвилин і вже намагається мене врятувати. Бо тебе треба рятувати, дурепо.

Я не хочу цього. Я не хочу бути частиною цього лайна з Квадрантом Вершників. Не те, щоб я хотіла померти. Краще б я завалила вступний іспит до Басгіату і пішла одразу до армії разом з більшістю новобранців. Але я можу впоратися зі своїм рюкзаком, і я впораюся з собою.

— О, Вайолет. — Стурбовані карі очі дивляться на мене зверху вниз, а сильні руки стискають мої плечі.

— Привіт, Міро. — Посмішка розпливається в куточках мого рота. Можливо, вона прийшла попрощатися, але я просто рада бачити сестру вперше за багато років.

Її очі пом'якшуються, а пальці згинаються на моїх плечах, ніби вона хоче обійняти мене, але вона відступає назад і повертається, щоб стати поруч зі мною, обличчям до нашої мами. — Ти не можеш цього зробити.

— Це вже зроблено. — Мама знизує плечима, лінії її приталеної чорної уніформи піднімаються і опускаються разом з рухом.

Я насміхаюся. Ось вам і надія на відстрочку. Не те, щоб я коли-небудь очікувала або навіть сподівалася на краплю милосердя від жінки, яка прославилася своєю нестачею милосердя.

— Тоді скасуй це, — кипить Міра. — Вона все життя вчилася, щоб стати писарем. Вона не була вихована для того, щоб бути вершницею.

— Ну, вона точно не ви, чи не так, лейтенанте Сорренгейл? — Мама впирається руками в бездоганну поверхню письмового столу і злегка нахиляється, оглядаючи нас звуженими, оцінюючими очима, в яких віддзеркалюються дракони, вирізьблені на масивних ніжках меблів. Мені не потрібна заборонена сила читання думок, щоб точно знати, що вона бачить.

У своїй двадцять шість років Міра – молода версія нашої матері. Вона висока, з сильними, потужними м'язами, підтягнутими роками спарингів і сотнями годин, проведених на спині свого дракона. Її шкіра практично світиться здоров'ям, а золотисто-каштанове волосся коротко підстрижене для бою в тому ж стилі, що й у мами. Але більше, ніж зовнішність, вона несе в собі ту ж саму зарозумілість, непохитне переконання, що її місце в небі. Вона — вершник до кінчиків пальців.

Вона – все, чим я не є, і несхвальне хитання маминої голови свідчить про те, що вона погоджується. Я надто низька. Занадто тендітна. Те, що в мене вигинається, має бути м'язами, а моє зрадницьке тіло робить мене ганебно вразливою.

Мама йде до нас, її відполіровані чорні чоботи виблискують у магічному світлі, що мерехтить від бра. Вона підхоплює кінець моєї довгої коси, насміхається над ділянкою трохи вище плечей, де каштанові пасма починають втрачати теплий колір і повільно вицвітають до сталевого, металевого срібла на кінцях, а потім відпускає її. — Бліда шкіра, бліді очі, бліде волосся. — Її погляд висмоктує кожну унцію моєї впевненості аж до кісткового мозку. —

Наче та лихоманка вкрала весь твій колір разом з твоєю силою. — В її очах спалахує смуток, а брови хмуряться. — Я казала йому не тримати тебе в тій бібліотеці.

Я вже не вперше чую, як вона проклинає хворобу, що ледь не вбила її під час вагітності мною, або бібліотеку, яку тато зробив моєю другою домівкою, коли вона служила тут, у Басгіаті, інструктором, а він – писарем.

— Я люблю цю бібліотеку, — відповідаю я. Минуло більше року відтоді, як його серце остаточно не витримало, а архіви досі залишаються єдиним місцем, де я відчуваю себе як удома в цій велетенській фортеці, єдиним місцем, де я досі відчуваю присутність батька.

— Говориш, як дочка писаря, — тихо каже мама, і я бачу її – жінку, якою вона була за життя тата. М'якшою. Добрішою... принаймні для своєї родини.

— Я дочка писаря. — Моя спина кричить мені, тож я дозволяю рюкзаку зісковзнути з плечей, спрямовуючи його на підлогу, і роблю свій перший повний вдих відтоді, як вийшла з кімнати.

Мама кліпає, і та м'якша жінка зникає, залишаючи лише генерала. — Ти дочка вершника, тобі двадцять років, і сьогодні день призову. Я дозволила тобі закінчити навчання, але, як я вже казала тобі минулої весни, я не буду дивитися, як одна з моїх дітей потрапляє до Квадранта Писарів, Вайолет.

— Тому що писарі стоять набагато нижче вершників? — бурчу я, чудово розуміючи, що вершники — верхівка соціальної та військової ієрархії. Допомагає те, що їхні підневільні дракони підсмажують людей заради забави.

— Так! — Її звична незворушність вислизає. — І якщо ти наважишся сьогодні зайти в тунель до Квадранта Писарів, я вирву тебе за цю смішну косу і власноруч поставлю на парапет.

Мій шлунок перевертається.

— Тато не хотів би цього! — Міра заперечує, її шия заливається рум'янцем.

— Я кохала твого батька, але він помер, — каже мама, наче повідомляє прогноз погоди. — Сумніваюся, що він багато чого хоче зараз.

Я затамовую подих, але тримаю язик за зубами. Сперечання ні до чого не призведе. Вона ніколи раніше не слухала, що я кажу, і сьогодні не буде винятком.

— Відправлення Вайолет у Квадрант Вершників рівносильне смертному вироку. — Здається, Міра ще не закінчила сперечатися. Міра ніколи не припиняла сперечатися з мамою, і найприкріше в цьому те, що мама завжди поважала її за це. Подвійні стандарти для перемоги. — Вона недостатньо сильна, мамо! Цього року вона вже зламала руку, кожні два тижні розтягує якийсь суглоб, і вона недостатньо висока, щоб осідлати якогось дракона, достатньо великого, щоб вижити в битві.

— Серйозно, Міро? — Що. Охрініти. Чорт забирай. Нігті впиваються в долоні, коли я стискаю руки в кулаки. Знати, що мої шанси на виживання мінімальні — це одне. Коли моя сестра кидає мені в обличчя мою недосконалість — це інше. — Ти називаєш мене слабкою?

— Ні. — Міра стискає мою руку. — Просто... тендітною.

— Це не краще. — Дракони не зв'язуються з тендітними жінками. Вони їх спалюють.

— Значить, вона маленька. — Мама сканує мене вздовж і впоперек, оглядаючи кремову туніку з поясом і штанами, які я вибрала сьогодні вранці для моєї потенційної страти.

Я пирхаю. — Ми що, тепер просто перераховуємо мої недоліки?

— Я ніколи не казала, що це була помилка. — Мама повертається до моєї сестри. — Міро, Вайолет до обіду має справу з більшим болем,

ніж ти за цілий тиждень. Якщо хтось із моїх дітей і здатен пережити Квадрант Вершників, то це вона.

Мої брови піднімаються. Це прозвучало дуже схоже на комплімент, але з мамою я ніколи не була впевнена.

— Скільки кандидатів у вершники помирають у День призовної кампанії, мамо? Сорок? П'ятдесят? Ти так хочеш поховати ще одну дитину? — Міра кипить.

Я зіщулююся, коли температура в кімнаті різко падає, завдяки маминій штормовій силі персня, яку вона передає через свого дракона, Еймсіра.

У мене стискається в грудях на згадку про брата. Ніхто не наважувався згадувати Бреннана чи його дракона за п'ять років, відколи вони загинули, борючись із тиррійським повстанням на півдні. Мама терпить мене і поважає Міру, але вона любила Бреннана.

Тато теж. У нього почалися болі в грудях одразу після смерті Бреннана.

Щелепа мами стискається, а очі погрожують відплатою, коли вона дивиться на Міру.

Моя сестра ковтає, але тримається в змаганні поглядів.

— Мамо, — починаю я. — Вона не хотіла...

— Забирайтеся. Геть. Лейтенанте. — Мамині слова — м'які клуби пари в холодному кабінеті. — Перш ніж я доповім про вашу самовільну відсутність у підрозділі.

Міра випрямляється, киває один раз, розвертається з військовою точністю, а потім без жодного слова прямує до дверей, прихопивши на ходу невеликий рюкзак.

Вперше за кілька місяців ми з мамою залишаємося наодинці.

Її очі зустрічаються з моїми, і температура підвищується, коли вона робить глибокий вдих. — На вступних іспитах ти набрала найкращі бали за швидкість і спритність. У тебе все буде добре. Усі

Сорренґейли вчаться чудово. — Вона проводить тильними сторонами пальців по моїй щоці, ледь торкаючись шкіри. — Так схожа на твого батька, — шепоче вона, перш ніж прочистити горло і відступити на кілька кроків.

Гадаю, за емоційну слабкість не дають нагород за досягнення.

— Я не зможу помічати тебе протягом наступних трьох років, — каже вона, відкидаючись на край свого столу. — Оскільки, як командувач — Басгіату— , я буду твоїм набагато вищим офіцером.

— Я знаю. — Це найменше, що мене турбує, враховуючи, що вона ледве помічає мене зараз.

— Ти не отримаєш ніякого особливого ставлення тільки тому, що ти моя дочка. Навпаки, вони будуть переслідувати тебе ще більше, щоб змусити тебе довести свою спроможність. — Вона вигинає брову.

— Добре, знаю. — Добре, що я тренуюся з майором Гіллстедом останні кілька місяців, відколи мама наказала.

Вона зітхає і примушує себе посміхнутися. — Тоді, гадаю, побачимося в долині на Обмолоті , кандидате. Хоча, гадаю, до заходу сонця ти вже будеш кадетом.

Або мертвою.

Ніхто з нас цього не сказав.

— Щасти вам, кандидате Сорренґейл. — Вона повертається за свій стіл, фактично звільняючи мене.

— Дякую, генерале. — Я закидаю рюкзак на плечі і виходжу з її кабінету. Охоронець зачиняє за мною двері.

— Вона божевільна, — каже Міра з коридору, якраз між двома охоронцями.

— Вони скажуть їй, що ти це сказала.

— Ніби вони ще не знають, — бурмоче вона крізь зуби. — Ходімо. У нас є лише година до звіту всіх кандидатів, а я бачила тисячі

людей, які чекають за воротами, коли пролітала над ними. — Вона починає йти, ведучи мене вниз кам'яними сходами і через коридори до моєї кімнати.

Ну... це була моя кімната.

За тридцять хвилин, поки мене не було, всі мої особисті речі були запаковані в ящики, які тепер стоять у кутку. Мій живіт опускається на дерев'яну підлогу. Вона розклала все моє життя по поличках.

— Вона до біса продуктивна, це точно, — бурмоче Міра, перш ніж повернутися в мій бік, її погляд пробігає по мені з відкритим оцінюванням. — Я сподівалася, що зможу відмовити її від цього. Ти ніколи не була призначена для Квадранта Вершників.

— Так, ти вже казала. — Я піднімаю на неї брову. — Неодноразово.

— Вибач. — Вона здригається, падає на землю і спорожнює свій рюкзак.

— Що ти робиш?

— Те, що зробила для мене Бреннан, — тихо каже вона, і горе застрягає в моєму горлі. — Ти вмієш користуватися мечем?

Я хитаю головою. — Занадто важкий. Але з кинджалами я досить швидка. — Дійсно до біса швидка. Блискавично швидка. Те, чого мені бракує в силі, я компенсую швидкістю.

— Я так і думала. Добре. Тепер кидай рюкзак і знімай ці жахливі черевики. — Вона перебирає речі, які принесла, і дає мені нові черевики та чорну форму. — Одягни їх.

— А що не так з моїм рюкзаком? — запитую я, але все одно скидаю рюкзак. Вона одразу ж відкриває його, вириваючи все, що я ретельно спакувала. — Міро! Це зайняло у мене всю ніч!

— Ти несеш занадто багато, а твої черевики — це смертельна пастка. Ти зісковзнеш з парапету з такими гладенькими підошвами. Я про всяк випадок пошила для тебе чоботи на гумовій підошві, а це,

моя люба Вайолет, найгірший випадок. — Книжки починають літати, приземляючись неподалік від ящика.

— Гей, я можу взяти тільки те, що можу нести, і я хочу ці! — Я кидаюся за наступною книжкою, перш ніж вона встигає її кинути, ледве встигаючи врятувати мою улюблену збірку похмурих байок.

— Ти готова померти за неї? — запитує вона, і її очі стають важкими.

— Я можу нести її! — Це все неправильно. Я мала би присвятити своє життя книжкам, а не кидати їх у куток, щоб полегшити рюкзак.

— Ні. Ти не можеш. Ти ледве втричі важча за рюкзак, парапет завширшки приблизно вісімнадцять дюймів, двісті футів над землею, і востаннє, коли я дивилася, були дощові хмари, що насувалися. Вони не дадуть тобі відстрочку від дощу тільки тому, що міст може стати трохи слизьким, сестричко. Ти впадеш. І загинеш. Тепер ти мене послухаєш? Чи приєднаєшся до інших мертвих кандидатів на завтрашній ранковій перекличці? — У вершниці, що стояла переді мною, не було й сліду моєї старшої сестри. Ця жінка проникliва, хитра і трохи жорстока. Це жінка, яка пережила всі три роки з одним-єдиним шрамом – тим, якого їй завдав власний дракон під час Обмолоту. — Тому що це все, чим ти будеш. Ще одним надгробком. Ще одне ім'я, випалене на камені. Забудь про книги.

— Цю мені дав тато, — бурмочу я, притискаючи книгу до грудей. Може, вона й дитяча, просто збірка історій, які застерігають нас від спокуси магії і навіть демонізують драконів, але це все, що в мене залишилося.

Вона зітхає. — Це та стара фольклорна книжка про темних паразитів та їхню виверн? Хіба ти не читала її вже не тисячу разів?

— Мабуть, більше, — зізнаюся я. — І вони — як отрута, а не паразити.

— Тато і його алегорії, — каже вона. — Просто не намагайся керувати силою, не маючи зв’язку, і червоноокі монстри не ховатимуться під твоїм ліжком, чекаючи, щоб забрати тебе на своїх

двоногих драконах, щоб приєднати до своєї темної армії. — Вона дістає з рюкзака останню книжку, яку я спакувала, і простягає її мені. — Викинь книжки. Тато не може тебе врятувати. Він намагався. Я намагалася. Вирішуй, Вайолет. Ти хочеш померти писарем? Чи жити вершницею?

Я опускаю погляд на книги в моїх руках і роблю свій вибір. — Ти – скалка в дупі. — Я відкладаю байки в куток, але тримаю інший фоліант у руках, коли стою обличчям до сестри.

— Скалка в дупі, яка не дасть тобі померти. А це для чого? — запитує вона

— Вбивати людей. — Я повертаю його їй.

Повільна посмішка розпливається по її обличчю. — Добре. Можеш залишити собі. А тепер переодягайся, поки я розберуся з рештою цього безладу. — Дзвони гудуть високо над нами. У нас є сорок п'ять хвилин.

Я швидко одягаюся, але відчуваю, що все це належить комусь іншому, хоча явно зшито за моїм розміром. На зміну туніці приходить чорна сорочка, що щільно облягає мої руки, а легкі штани — шкіряні, що облягають кожен вигин. Потім вона зашнуровує мене в корсет у вигляді жилетки поверх сорочки.

— Щоб не натирало, — пояснює вона.

— Це як спорядження, яке носять вершники під час бою. — Мушу визнати, одяг досить крутий, навіть якщо я почуваюся самозванкою. Боги, це справді відбувається.

— Саме так, тому що це те, що ти робиш. Йдеш у бій.

Поєднання шкіри та тканини, яку я не впізнаю, вкриває мене від ключиць до трохи нижче талії, огортаючи груди, перехрещуючись і перекидаючись через плечі. Я мацаю пальцями приховані піхви, пришиті по діагоналі вздовж грудної клітки.

— Для твоїх кинджалів.

— У мене їх лише чотири. — Я хапаю їх з купи на підлозі.

— Ти заробиш більше.

Я вкладаю зброю в піхви, так, ніби мої ребра самі стали зброєю. Конструкція геніальна. Між моїми ребрами та піхвами на стегнах легко дістаються леза.

Я ледве впізнаю себе в дзеркалі. Я схожа на вершника. Але все ще відчуваю себе писарем.

За кілька хвилин половина того, що я спакувала, лежить на ящиках. Вона перепаковує мій рюкзак, викидаючи все, що вважає непотрібним, і майже все сентиментальне, а також виголошує багатослівні поради про те, як вижити в цьому квадраті. Потім вона дивує мене найсентиментальнішою річчю — просить мене сісти між її колін, щоб вона могла заплести моє волосся в корону.

Я ніби знову дитина, а не доросла жінка, але я це роблю.

— Що це? — Я торкаюся матеріал трохи вище серця, дряпаючи його нігтем.

— Дещо, що я розробила, — пояснює вона, боляче притискаючи мою косу до шкіри голови. — Я зробила її спеціально для тебе з пришитою лускою Тейне, тож будь обережна з нею.

— Луска дракона? — Я смикаю головою назад, щоб подивитися на неї. — Як? Тейне величезна.

— Я знаю одного вершника, чия сила може зробити великі речі дуже маленькими. — На її губах грає хитра посмішка. — А маленькі речі... набагато, набагато більшими.

Я закочую очі. Міра завжди говорила про своїх чоловіків більше, ніж я... про них обох. — Я маю на увазі, наскільки більше?

Вона сміється, потім смикає мене за косу.

— Голову вперед. Тобі треба було підстригтися. — Вона щільно притискає пасма до моєї голови і продовжує плетіння. — Це заважає у

спарингах і в бою, не кажучи вже про те, що це гігантська мішень. Ні в кого більше немає волосся, яке так вицвітає до срібла, і вони будуть цілитися в тебе.

— Ти ж добре знаєш, що природний пігмент, здається, поступово залишає його, незалежно від довжини. — Мої очі такі ж нерішучі, світло—ліщинові з переливами блакитного та бурштинового, які, здається, ніколи не віддають перевагу жодному з кольорів. — До того ж, якщо не брати до уваги занепокоєння всіх інших щодо відтінку, моє волосся — це єдине, що в мені абсолютно здорове. Обрізаючи його, я ніби караю своє тіло за те, що воно нарешті зробило щось добре, а я не відчуваю потреби приховувати те, ким я є.

— Ти не приховуєш. — Міра смикає мене за косу, відкидаючи голову назад, і наші погляди зустрічаються. — Ти найрозумніша жінка, яку я знаю. Не забувай про це. Твій мозок – твоя найкраща зброя. Перехитри їх, Вайолет. Ти чуєш мене?

Я киваю, і вона послаблює хватку, потім закінчує косу і піднімає мене на ноги, продовжуючи підсумовувати роки знань у п'ятнадцять напружених хвилин, ледь зупиняючись, щоб перевести подих.

— Будь спостережливою. Тиша — це добре, але переконайся, що ти помічаєш все і всіх навколо себе з користю для себе. Ти читала Кодекс?

— Кілька разів. Книга правил для Квадранту Вершників — це частина з правил інших дивізіонів. — Мабуть, тому, що вершникам важко дотримуватися правил.

— Добре. Тоді ти знаєш, що інші вершники можуть вбити тебе в будь-який момент, і горлопани-курсанти спробують це зробити. Чим менше кадетів, тим більше шансів у Обмолоті. Драконів, що бажають з'єднатися, ніколи не вистачає, а той, хто настільки нерозважливий, що дає себе вбити, все одно не вартий дракона.

— За винятком сну. Напад на кадета, коли він спить, карається смертною карою. Стаття три...

— Так, але це не означає, що вночі ти в безпеці. Спи в цьому, якщо можеш. Вона постукує по моєму животу з корсетом.

— Чорного вершника треба заслужити. Ти впевнена, що мені не варто вдягти туніку сьогодні? — Я проводжу руками по шкірі.

— Вітер на парапеті підхопить будь-яку вільну тканину, як вітрило. — Вона подає мені мій набагато легший рюкзак. — Чим щільніший одяг, тим краще ти почуватимешся там, нагорі, і на рингу, коли почнеш спаринги. Завжди носи обладунки. Завжди тримай кинджали при собі. — Вона вказує на піхви на стегнах.

— Хтось скаже, що я їх не заслужила.

— Ти Соррengейл, — відповідає вона, ніби цієї відповіді достатньо. — До біса, що вони скажуть.

— І ти не думаєш, що драконяча луска — це обман?

— Немає такого поняття, як обман, коли ти піднімаєшся на вежу. Є тільки виживання і смерть. — Дзвін гуде знову — залишилося лише тридцять хвилин. Вона ковтає. — Вже майже час. Готова?

— Ні.

— Я теж не була. — Крива посмішка піднімає куточок її рота. — А я все життя до цього готувалася.

— Я не збираюся помирати сьогодні. — Я закидаю рюкзак на плечі і дихаю трохи легше, ніж сьогодні вранці. Це набагато легше контролювати.

У залах центральної, адміністративної частини фортеці моторошно тихо, поки ми спускаємося різними сходами, але шум ззовні стає дедалі гучнішим, чим нижче ми спускаємося. Крізь вікна я бачу тисячі кандидатів, які обіймають своїх близьких і прощаються на трав'янистих полях прямо під головними воротами. З того, що я спостерігаю щороку, більшість родин тримаються за своїх кандидатів аж до останнього дзвону. Чотири дороги, що ведуть до фортеці, забиті

кіньми і возами, особливо там, де вони сходяться перед коледжем, але мене нудить від порожніх доріг на краю полів.

Це для тіл.

Перед тим, як ми завертаємо за останній поворот, що веде у двір, Міра зупиняється.

— Що таке… — Вона притискає мене до грудей, міцно обіймаючи у відносній приватності коридору.

— Я люблю тебе, Вайолет. Пам'ятай все, що я тобі казала. Не стань ще одним іменем у списку смертників. — Її голос тремтить, і я обіймаю її, міцно притискаючи до себе.

— Зі мною все буде добре, — обіцяю я.

Вона киває, її підборіддя впирається в мою маківку. — Я знаю. Ходімо.

Це все, що вона каже, перш ніж відривається від мене і заходить у переповнений людьми двір прямо перед головними воротами фортеці. Інструктори, командири і навіть наша мама зібралися в неформальній обстановці, чекаючи, коли божевілля за стінами перетвориться на порядок усередині. З усіх дверей військового коледжу, головна брама – єдина, через яку сьогодні не увійде жоден курсант, адже кожен квадрант має власний вхід та приміщення. Чорт забирай, вершники мають власну цитадель. Претензійні, егоїстичні виродки.

Я йду за Мірою, наздоганяючи її кількома швидкими кроками.

— Знайди Дейна Аетоса, — каже мені Міра, коли ми перетинаємо подвір'я, прямуючи до відчинених воріт.

— Дейн? — Я не можу не посміхнутися на думку про те, що знову побачу Дейна, і мій пульс прискорюється. Минув рік, і я скучила за його м'якими карими очима, за тим, як він сміється, за тим, як кожна частинка його тіла приєднується до танцю. Мені не вистачає нашої дружби, і моментів, коли я думала, що вона може перерости у щось більше за правильних обставин. Мені не вистачало того, як він

дивиться на мене, як на когось, на кого варто звернути увагу. Мені просто не вистачало... його.

— Я була поза квадрантом лише три роки, але з того, що я чула, у нього все добре, і він захистить тебе. Не посміхайся так, — дорікає Міра. — Він буде на другому курсі. — Вона тицяє в мене пальцем. — Не зв'язуйся з другокурсниками. Якщо ти хочеш переспати, ти повинна…, — вона піднімає брови, — часто, враховуючи, що ніколи не знаєш, що принесе тобі день, то краще трахатися на своєму потоці. Немає нічого гіршого, ніж кадети, які пліткують, що ти проклала свій шлях до безпеки через ліжко.

— Тож я можу переспати з будь—яким першокурсником, з яким захочу, — кажу я з легкою посмішкою. Тільки не з друго чи третьокурсниками.

— Саме так. — Вона підморгує.

Ми проходимо через ворота, залишаючи фортецю, і приєднуємося до організованого хаосу за її межами.

Кожна з шести провінцій Наварри надіслала цього року свою частку кандидатів на військову службу. Деякі з них – добровольці. Декого засуджено у якості покарання. Більшість мобілізують. Єдине, що нас об'єднує тут, у Басгіаті, це те, що ми склали вступний іспит — і письмовий, і тест на спритність, в який я досі не можу повірити, — а це означає, що принаймні ми не станемо м'ясом для піхоти на передовій.

Атмосфера напружена очікуванням, коли Міра веде мене зношеною бруківкою до південної вежі. Головний коледж вбудований у схил гори Басгіат, наче він відколовся від хребта самої вершини. Розлога, грізна споруда височіє над натовпом схвильованих, очікуючих кандидатів та їхніх заплаканих родин, — з високими кам'яними мурами, збудованими для захисту високого замку всередині, і оборонними баштами на кожному з кутів, на одній з яких розміщені дзвони.

Більшість натовпу вишиковується біля основи північної вежі – входу до Квадранту Піхотинців. Частина натовпу прямує до воріт позаду нас – до Квадранту Цілителів, що займає південний кінець коледжу. Заздрість стискає мені груди, коли я помічаю, що деякі з них йдуть центральним тунелем до архівів під фортецею, щоб приєднатися до Квадранта Писарів.

Вхід до Квадранту Вершників – це ніщо інше, як укріплені двері в основі вежі, так само, як і вхід для піхоти на півночі. Але в той час, як кандидати-піхотинці можуть пройти прямо до свого квадранту на першому рівні, ми, кандидати-вершники, піднімаються нагору.

Ми з Мірою приєднуємося до черги вершників, чекаючи на реєстрацію, і я роблю помилку, дивлячись вгору.

Високо над нами, перетинаючи долину річки, що розділяє головний коледж і ще вищу цитадель Квадранта Вершників на південному хребті, височіє парапет — кам'яний міст, який розділятиме кандидатів у вершники від кадетів протягом наступних кількох годин.

Я не можу повірити, що збираюся перетнути цю штуку.

— І подумати тільки, я готувалася до письмового іспиту на писаря всі ці роки. — У моєму голосі звучить сарказм. — Треба було грати на балансирі.

Міра ігнорує мене, поки черга рухається вперед і кандидати зникають у дверях. — Не дозволяй вітру похитнути твої кроки.

Двоє кандидатів попереду нас, жінка ридає, коли її партнер відриває її від молодого чоловіка, пара вириваєтьcя з черги, відступаючи в сльозах вниз по схилу пагорба до натовпу близьких, що вишикувалися вздовж дороги. Попереду нас немає інших батьків, лише кілька десятків кандидатів, які прямують до хранителів рулонів.

— Дивись на каміння перед собою і не дивись вниз, — каже Міра, зморшки на її обличчі стискаються. — Руки витягни для балансу. Якщо рюкзак зісковзне, кидай його. Нехай краще він впаде, ніж ти.

Я дивлюся позаду нас, де, здається, за лічені хвилини з'явилися сотні людей. — Може, мені варто пропустити їх першими, — шепочу я, коли паніка стискає моє серце. Що я, в біса, роблю?

— Ні, — відповідає Міра. — Чим довше ти чекатимеш на тих сходах, — вона показує на вежу, — тим більше зростатиме твій страх. Перейди через парапет, поки страх не заволодів тобою.

Черга рухається, і знову дзвонить дзвін. Це восьма година.

Звісно, багатотисячний натовп позаду нас повністю розділився на обрані ними квадрати, всі вишикувалися в чергу, щоб підписати список і розпочати свою службу.

— Зосередься, — огризається Міра, і я нахиляю голову вперед. — Це може прозвучати жорстко, але не шукай там дружби, Вайолет. Створюй альянси.

Попереду нас лише двоє — жінка з повним рюкзаком, чиї високі вилиці та овальне обличчя нагадують мені зображення Амарі, цариці богів. Її темно—каштанове волосся заплетене в кілька рядів коротких кіс, які ледь торкаються такої ж темної шкіри шиї. Другий – м'язистий блондин з жінкою, що плаче над ним. Він несе ще більший рюкзак.

Я обводжу поглядом цю пару в напрямку столу для зберігання рулонів, і мої очі розширюються. — Він...? — шепочу я.

Міра дивиться і бурмоче прокляття.

— Дитина повстанців? Так. Бачиш цю мерехтливу мітку, що починається на верхній частині його зап'ястя? Це реліквія з часів повстання.

Я здивовано піднімаю брови. Єдині реліквії, про які я коли-небудь чула, це коли дракон використовує магію, щоб позначити шкіру свого підвладного вершника. Але ці реліквії є символом честі та влади і, як правило, мають форму дракона, який їх подарував. Ці знаки – це завитки та косі лінії, які більше схожі на попередження, ніж на претензію.

— Це зробив дракон? — шепочу я.

Вона киває.

— Мама каже, що дракон генерала Мельгрена зробив це з усіма ними, коли страчував їхніх батьків, але вона не була відкрита до подальшої дискусії на цю тему. Ніщо так не стримує батьків від зради, як покарання дітей.

Це здається... жорстоким, але перше правило життя в Басгіаті – ніколи не сумніватися у драконі. Вони, як правило, кремують тих, кого вважають нечемними.

— Більшість мічених дітей, які носять реліквії повстанців, звісно, з Тиррендору, але є кілька, чиї батьки стали зрадниками з інших провінцій… — Її облич блідне, і вона стискає лямки мого рюкзака, розвертаючи мене до себе обличчям. — Я щойно згадала. — Її голос стихає, і я нахиляюся, моє серце вистрибує від нагальності в її тоні. — Тримайся подалі від Зейдена Ріорсона.

Повітря вивиається з моїх легенів. Це ім'я...

— Той самий Зейден Ріорсон, — підтверджує вона зі страхом у погляді. — Він на третьому курсі, і він уб'є тебе, щойно дізнається, хто ти.

— Його батько був Великим Зрадником. Він очолював повстання, — тихо кажу я. — Що Зейден тут робить?

— Усіх дітей вождів призвали в армію у знак покарання за злочини їхніх батьків, — шепоче Міра, коли ми шкандибаємо з боку в бік, рухаючись разом із шеренгою. — Мама казала мені, що вони ніколи не очікували, що Ріорсон переступить через парапет. Тоді вони думали, що його вб'є курсант, але коли дракон вибрав його… — Вона хитає головою. — Ну, тоді вже нічого не вдієш. Він піднявся до рангу ватажка.

— Маячня, — кидаю я.

— Він присягнув на вірність Наваррі, але я не думаю, що це зупинить його там. Як тільки ти переберешся через парапет — а ти це зробиш — знайди Дейна. Він візьме тебе до свого загону, і ми будемо сподіватися, що це буде далеко від Ріорсона. — Вона міцніше стискає мої ремені. — Тримайся. Подалі. Від нього.

— Прийнято. — Я киваю.

— Наступний, — лунає голос з-за дерев'яного столу, на якому лежать списки вершників Квадранту. Відзначений вершник, якого я не знаю, сидить поруч зі знайомим мені писарем, і сріблясті брови капітана Фіцгіббонса здіймаються над його обвітреним обличчям. — Вайолет Сорренгейл?

Я киваю, беру перо і підписую своє ім'я в наступному порожньому рядку на аркуші.

— Але я думав, що ти призначена для Квадранта Писарів, — тихо каже капітан Фіцгіббонс.

Я заздрю його кремовому кітелю, не знаходячи слів.

— Генерал Сорренгейл вирішив інакше, — відповідає Міра.

Смуток наповнює очі старшого чоловіка.

— Шкода. Ти подавала такі надії.

— Клянуся богами, — каже вершник поруч з капітаном Фіцгіббонсом. — Ви Міра Сорренгейл? — У нього відвисає щелепа, і я звідси відчуваю запах його героїчного поклоніння.

— Так. — Вона киває. — Це моя сестра, Вайолет. Вона буде першокурсницею.

— Якщо переживе парапет. — Хтось позаду мене хихикає. — Вітер може просто здути її.

— Ви билися під Страйтмором, — з благоговінням каже вершник за столом. — Вас нагородили орденом Кігтя за те, що винесли ту батарею в тил ворога.

Хихотіння припиняється.

— Як я і казала. — Міра кладе руку мені на поперек. — Це моя сестра, Вайолет.

— Ти знаєш дорогу. — Капітан киває і вказує на відчинені двері в башту. Там зловісно темно, і я щосили борюся з бажанням тікати.

— Я знаю дорогу, — запевняє вона його, проводячи мене повз стіл, щоб хихикаючий засранець за моєю спиною міг підписати список.

Ми зупиняємося біля дверей і повертаємося одне до одного.

— Не вмирай, Вайолет. Я не хочу бути єдиною дитиною. — Вона посміхається і йде геть, пробираючись повз чергу витріщених кандидатів, поки поширюються чутки про те, хто вона така і що вона зробила.

— Важко з цим жити, — каже жінка, що стоїть переді мною зсередини вежі.

— Так, — погоджуюся я, хапаю лямки рюкзака і прямую в темряву. Мої очі швидко звикають до тьмяного світла, що проникає крізь рівновіддалені вікна вздовж вигнутих сходів.

— Сорренґейл, як і..? — запитує жінка, озираючись через плече, коли ми починаємо підніматися сотнями сходинок, що ведуть до нашої можливої смерті.

— Ага. — Перил немає, тож я тримаюся рукою за кам'яну стіну, поки ми піднімаємося все вище й вище.

— Та сама генерал? — запитує білявий хлопець попереду нас.

— Та сама , — відповідаю я, пропонуючи йому швидку посмішку. Той, чия матір так міцно обіймає, не може бути настільки поганим, чи не так?

— Ого. І шкіра класна. — Він посміхається у відповідь.

— Дякую. Це люб'язно надала моя сестра.

— Цікаво, скільки кандидатів впали з краю сходинок і померли, навіть не дійшовши до парапету, — каже жінка, дивлячись вниз по центру сходів, коли ми піднімаємося вище.

— Двоє минулого року. — Я нахиляю голову, коли вона озирається. — Ну, три, якщо рахувати дівчину, на яку впав один із хлопців.

Карі очі жінки спалахують, але вона розвертається і продовжує підніматися. — Скільки тут сходинок? — запитує вона.

— Двісті п'ятдесят, — відповідаю я, і ми піднімаємося мовчки ще п'ять хвилин.

— Не так вже й погано, — каже вона з яскравою посмішкою, коли ми наближаємося до вершини, і черга зупиняється. — До речі, я Ріаннон Матіас.

— Ділан, — з ентузіазмом відповідає білявий хлопець.

— Вайолет. — Я напружено посміхаюся їм у відповідь, відверто ігноруючи попередню пораду Міри уникати дружби й укладати лише альянси.

— Таке відчуття, що я все життя чекав на цей день. — Ділан перекладає рюкзак на спину. — Ти можеш повірити, що ми справді зробимо це? Мрія здійснилася.

Так. Звичайно, всі інші кандидати, окрім мене, раді бути тут. Це єдиний квадрант у Басгіаті, який не приймає добровольців— строковиків.

— Не можу дочекатися. — Посмішка Ріаннон розширюється. — Я маю на увазі, хто б не хотів покататися на драконі?

Я. Не те, щоб це не звучало весело в теорії. Звучить. Просто огидні шанси дожити до випускного не дають мені спокою.

— Твої батьки схвалюють? — запитує Ділан. — Тому що моя мама місяцями благала мене передумати. Я продовжую говорити їй,

що у мене буде більше шансів на просування як вершника, але вона хотіла, щоб я вступив до квадранту Цілителів.

— Мої батьки завжди знали, що я хочу цього, тож вони мене дуже підтримували. Крім того, у них є моя близнючка, яку вони обожнюють. Рейган вже живе своєю мрією, вийшла заміж і чекає дитину. — Ріаннон озирається на мене. — А як щодо тебе? Дай вгадаю. З таким ім'ям, як Сорренгейл, я впевнена, що ти була першою волонтеркою цього року.

— Скоріше, мені сказали, що я волонтер. — Моя відповідь набагато менш захоплена, ніж її.

— Зрозуміла.

— І вершники отримують набагато кращі пільги, ніж інші офіцери, — кажу я Ділану, коли черга знову рухається вгору. Кандидат, що хихикає позаду мене, наздоганяє мене, спітнілий і червоний. Подивіться, хто тепер не хихикає. — Краща зарплата, більше поблажливості до політики щодо уніформи, — продовжую я. — Нікому немає діла до того, що відбувається. Всім начхати, у що вдягнені вершники, аби було чорне. Єдині правила, які застосовуються до гонщиків, які я запам'ятала з Кодексу.

— І право називати себе верховним відморозком, — додає Ріаннон.

— І це теж, — погоджуюся я. — Майже впевнений, що вони видають тобі его разом з льотною шкірою.

— До того ж, я чула, що вершникам дозволено одружуватися раніше, ніж іншим квадрантам, — додає Ділан.

— Це правда. Одразу після випуску. — Якщо ми виживемо. — Думаю, це якось пов'язано з бажанням продовжити рід. — Більшість успішних гонщиків — спадкоємці.

— Або тому, що ми схильні помирати раніше, ніж інші квадранти, — розмірковує Ріаннон.

— Я не помру, — каже Ділан з набагато більшою впевненістю, ніж я відчуваю, коли він витягує намисто з—під кітеля, щоб показати каблучку, що звисає з ланцюжка. — Вона сказала, що освідчуватися до мого від'їзду буде поганою прикметою, тому ми чекаємо до випускного. — Він цілує обручку і ховає ланцюжок назад під комір. — Наступні три роки будуть довгими, але вони того варті.

Я тримаю своє зітхання при собі, хоча це, мабуть, найромантичніша річ, яку я коли-небудь чула.

— Ти можеш перелізти через парапет, — насміхається хлопець позаду нас. — А тут вітерець здуває з дна яру.

Я закочую очі.

— Замовкни і зосередься на собі, — огризається Ріаннон, її ноги клацають по камінню, поки ми піднімаємося.

Верхівка з'являється в полі зору, дверний отвір сповнений розмитим світлом. Міра мала рацію. Ці хмари збираються завдати нам шкоди, і ми повинні опинитися по той бік парапету до того, як вони це зроблять.

Ще один крок, ще один стукіт ніг Ріаннон.

— Покажи мені свої черевики, — кажу я тихо, щоб придурок позаду мене не почув.

Її брови зморщуються, а карі очі наповнюються розгубленістю, але вона показує мені підошви. Вони гладенькі, точнісінько такі, як ті, що я носила раніше. Мій шлунок стискається, наче камінь.

Черга знову починає рухатися, зупиняючись, коли ми залишаємося лише за кілька футів від отвору. — Який у тебе розмір ноги? — запитую я.

— Що?— Ріаннон кліпає на мене.

— Твої ноги. Який у них розмір?

— Вісім, — відповідає вона, і між її бровами утворюються дві лінії.

— У мене сьомий, — швидко кажу я. — Буде страшенно боляче, але я хочу, щоб ти взяла мій лівий черевик. Поміняйся зі мною. — У правому я тримаю кинджал.

— Перепрошую? — Вона дивиться на мене так, ніби я з'їхав з глузду, а може, так воно і є.

— Це чоботи для вершників. Вони краще взаємодіють з камінням. Твої пальці будуть подряпані, але принаймні у тебе буде шанс не впасти, якщо піде дощ.

Ріаннон дивиться на відчинені двері – і на небо, що темніє, а потім знову на мене. — Хочеш помінятися черевиком?

— Тільки поки ми не перейдемо на інший бік. — Я дивлюся у відчинені двері. Троє кандидатів уже йдуть через парапет, широко розкинувши руки. — Але треба поспішати. Майже наша черга.

Ріаннон на секунду стискає губи сумніваючись, потім погоджується, і ми міняємося лівими черевиками. Я ледве встигаю зашнурувати, як черга знову рухається, і хлопець позаду мене штовхає мене в поперек, від чого я, хитаючись, виходжу на платформу і на відкрите повітря.

— Ходімо. Дехто з нас має справи на тому боці. — Його голос зачіпає мої останні нерви.

— Ти зараз не вартий зусиль, — бурмочу я, відновлюючи рівновагу, коли вітер шмагає мене по шкірі, літній ранок густий від вологості. Гарний вибір щодо коси, Міро.

Верхівка вежі гола, кам'яні зубці здіймаються і опускаються вздовж круглої конструкції на висоті моїх грудей і не затуляють собою вид, що відкривається. Яр і річка внизу раптом здаються дуже, дуже далекими. Скільки возів чекає на них там внизу? П'ять? Шість? Я знаю статистику. Парапет забирає приблизно п'ятнадцять відсотків кандидатів у вершники. Кожне випробування в квадранті, включно з

цим, має на меті перевірити вміння кадета їздити верхи. Якщо хтось не в змозі пройти вітряну довжину тонкого кам'яного мосту, то він точно не зможе втримати рівновагу і битися на спині дракона.

А як щодо смертності? Гадаю, кожен другий вершник вважає, що ризик вартий слави — або має зарозумілість думати, що він не впаде.

Я не належу до жодного з них.

Нудота змушує мене триматися за живіт, і я вдихаю через ніс і видихаю через рот, коли йду по краю позаду Ріаннон і Ділана, мої пальці ковзають по кам'яній кладці, коли ми пробираємося до парапету.

Троє вершників чекають біля входу, який є нічим іншим, як зяючим отвором у стіні башти. Один з обірваними рукавами записує імена, коли кандидати виходять на підступний перехід. Інший, який поголив усе волосся, за винятком смужки вгорі по центру, інструктує Ділана, коли той стає на позицію, поплескуючи себе по грудях, наче захований там перстень принесе йому удачу. Я сподіваюся, що так і буде.

Третій повертається в мій бік, і моє серце просто... зупиняється.

Він високий, з розвіяним вітром чорним волоссям і темними бровами. Лінія його щелепи сильна, вкрита теплою засмаглою шкірою і темною щетиною, а коли він складає руки вздовж тулуба, м'язи на грудях і руках пульсують, рухаючись так, що я ковтаю. А його очі... Його очі — відтінку оніксу з золотистими вкрапленнями. Контраст вражаючий, навіть щелепа відвисає — все в ньому вражає. Його риси настільки різкі, що здаються різьбленими, і в той же час вони напрочуд досконалі, наче художник працював над ним усе життя, і принаймні рік з них витратив на його рот.

Він найвишуканіший чоловік, якого я коли-небудь бачила.

А живучи у військовому коледжі, я бачила багато чоловіків.

Навіть діагональний шрам, що перетинає його ліву брову і позначає верхній куток щоки, робить його тільки гарячішим.

Полум'яно—гарячим. Палюче гарячим. Гарячим до рівня — потрап в біду і тобі це сподобається. — Раптово я не можу згадати, чому Міра сказала мені не трахатися поза моєю групою.

— Побачимося на іншій стороні! — Ділан каже через плече зі збудженою усмішкою, перш ніж ступити на парапет, широко розкинувши руки.

— Готовий до наступного, Ріорсоне? — каже вершник із рваними рукавами.

Зейден Ріорсон?

— Ти готова до цього, Сорренгейл? — запитує Ріаннон, рухаючись уперед.

Чорнявий вершник переводить погляд на мене, повністю повертаючись до мене, і моє серце калатає з найнеправильніших причин. Реліквія заколотників, вигинаючись у вихорах, починається на його оголеному лівому зап'ясті, потім зникає під чорною уніформою, щоб знову з'явитися біля комірця, де вона тягнеться і вихором злітає на шию, зупиняючись біля лінії щелепи.

— О чорт, — шепочу я, і його очі звужуються, наче він чує мене за виттям вітру, який рве мою закріплену косу.

— Сорренгейл? — Він робить крок до мене, і я дивлюся вгору... і вгору.

Боже милостивий, я навіть не дістаю йому до ключиці. Він величезний. Його зріст має перевищувати шість футів на чотири дюйми.

Я почуваюся саме так, як Міра назвала мене – тендітною, але я киваю, і сяючий онікс його очей перетворюється на холодну, неприховану ненависть. Я майже відчуваю смак ненависті, що виходить від нього, як гіркий одеколон.

— Вайолет? — запитала Ріаннон, подавшись уперед.

— Ти молодша донька генерала Сорренгейл. — Його голос глибокий і звинувачувальний.

— Ти син Фена Ріорсона, — відповідаю я, впевненість від цього одкровення осідає в моїх кістках. Я піднімаю підборіддя і щосили напружую всі м'язи свого тіла, щоб не затремтіти.

Він уб'є тебе, щойно дізнається, хто ти. Слова Міри відбиваються від мого черепа, і страх застряє у мене в горлі. Він збирається кинути мене через край. Він підхопить мене і скине прямо з цієї вежі. У мене ніколи не буде можливості навіть підійти до парапету. Я помру саме такою, якою мене завжди називала моя мати — слабкою.

Зейден глибоко вдихає, і м'язи на його щелепі напружуються один раз. Двічі.

— Твоя мати схопила мого батька і стежила за його стратою.

Почекай. Наче в нього є єдине право ненавидіти тут? Лють прокочується по моїх венах.

— Твій батько вбив мого старшого брата. Схоже, ми квити.

— Навряд чи. — Його пильний погляд пробігає мною, немов він запам'ятовує кожну деталь або шукає будь—яку слабкість. — Твоя сестра – наїзниця. Думаю, цим пояснюється шкіряний одяг.

— Думаю, так. — Я витримую його погляд, ніби перемога в цьому змаганні поглядів забезпечить мені вхід до квадранта, а не перетин парапету позаду нього. У будь—якому разі, я перейду. Міра не збирається втрачати обох своїх братів і сестер.

Його руки стискаються в кулаки, і він напружується.

Я готуюся до удару. Він може скинути мене з цієї вежі, але я не полегшу йому завдання.

— З тобою все гаразд? — запитує Ріаннон, її погляд перескакує між Зейденом і мною.

Він дивиться на неї.

— Ви друзі?

— Ми познайомилися на сходах, — каже вона, розправляючи плечі.

Він дивиться вниз, помічаючи наші невідповідні туфлі, і піднімає брову. Його руки розслабляються.

— Цікаво.

— Ти збираєшся мене вбити? — Я піднімаю підборіддя ще на дюйм.

Його погляд стикається з моїм, коли небо розверзається, і дощ обрушується потоком, за секунди просочуючи моє волосся, шкіру і каміння навколо нас.

Крик розриває повітря, і ми з Ріаннон обидва звертаємо свою увагу на парапет якраз вчасно, щоб побачити, як Ділан послизнувся.

Я задихаюся, серце підстрибує в горлі.

Він ловить себе, зачіпаючись руками за кам'яну бруківку, тоді як його ноги б'ються під ним, намагаючись знайти опору, якої немає.

— Підтягнися, Ділан! — кричить Ріаннон.

— О боги! — Моя рука летить, щоб прикрити рот, але він втрачає хватку на слизькому від води камені й падає, зникаючи з поля зору.

Вітер і дощ крадуть усі звуки, які його тіло могло б видати в долині внизу. Вони вкрали і звук мого приглушеного крику. Зейден не зводить з мене очей, мовчки спостерігаючи за мною поглядом, який я не можу витлумачити, коли я повертаю свій жахливий погляд до його.

— Навіщо мені витрачати сили на те, щоб убити тебе, якщо парапет зробить це за мене? — Зла усмішка кривить його губи. — Твоя черга.

Розділ 2

Існує хибна думка, що в Квадранті Вершників треба вбивати або бути вбитим. Вершники, як правило, не вбивають інших кадетів... якщо тільки того року не бракує драконів або якщо кадет не заважає їхньому крилу. Тоді справи можуть стати... цікавішими.

—Путівник майора Афендри по Квадранту Вершників

(Несанкціоноване видання)

Я не помру сьогодні.

Ці слова стають моєю мантрою, повторюючись у моїй голові, поки Ріаннон називає своє ім'я вершнику, що веде підрахунок біля входу на парапеті. Ненависть у погляді Зейдена обпікає моє обличчя, як відчутне полум'я, і навіть дощ, що б'є по шкірі з кожним поривом вітру, не полегшує спеку — чи тремтіння страху, що пронизує мій хребет.

Ділан мертвий. Він просто ім'я, ще один камінь на нескінченних кладовищах, що вистилають дороги до Басгіату, ще одне попередження амбітним кандидатам, які радше ризикнуть життям з вершниками, аніж оберуть безпеку будь—якого іншого квадранту. Тепер я розумію, чому Міра застерігала мене не заводити друзів.

Ріаннон береться за обидва боки отвору в башті, потім дивиться через плече на мене.

— Я чекатиму на тебе по той бік, — кричить вона через бурю. Страх в її очах віддзеркалює мій власний.

— Побачимося на тому боці. — Я киваю і навіть вдається зобразити гримасу посмішки.

Вона виходить на парапет і починає йти, і хоча я впевнена, що у нього сьогодні багато справ, я підношу мовчазну молитву до Зіхналя, бога удачі.

— Ім'я? — запитує вершник з краю, поки його напарник тримає плащ над сувоєм у безглуздій спробі зберегти папір сухим.

— Вайолет Сорренгейл, — відповідаю я, коли наді мною розкочується грім, і цей звук дивно заспокоює. Я завжди любила ночі, коли гроза б'ється у вікно фортеці, то освітлюючи, то відкидаючи тіні на книги, з якими я згорнулася калачиком, хоча ця злива може коштувати мені життя. Швидким поглядом я бачу, що імена Ділана та Ріаннон вже розмиваються в кінці, де вода зустрілася з чорнилом. Це востаннє ім'я Ділана буде написано деінде, окрім його каменя. В кінці парапету буде ще один згорток, щоб писарі мали свою улюблену статистику втрат. В іншому житті це я буду читати і записувати дані для історичного аналізу.

— Сорренгейл? — Вершник піднімає очі, його брови здивовано піднімаються. — Як генерал Сорренгейл?

— Та сама. — Чорт, це вже починає набридати, і я знаю, що далі буде тільки гірше. Неможливо уникнути порівняння з моєю матір'ю, не тоді, коли вона тут командир. Гірше того, вони, мабуть, думають, що я від природи обдарована вершниця, як Міра, або блискучий стратег, як Бреннан. Або ж вони кинуть на мене один погляд, зрозуміють, що я зовсім не схожа на них трьох, і оголосять сезон полювання відкритим.

Я кладу руки по обидва боки башти і проводжу кінчиками пальців по каменю. Він ще теплий від ранкового сонця, але швидко остигає від дощу, слизький, але не слизький від моху чи чогось іншого.

Попереду мене Ріаннон прокладає собі шлях, витягнувши руки для рівноваги. Вона, мабуть, пройшла вже четверту частину шляху, її фігура стає все більш розмитою, чим далі вона заходить під дощ.

— Я думав, у неї тільки одна дочка? — запитує інший вершник, нахиляючи плащ, коли на нас налітає черговий порив вітру. Якщо тут так вітряно, моя нижня половина прикрита баштою, то на мене чекає цілий світ болю на парапеті.

— Я часто це чую. — Вдихаючи через ніс, видихаючи через рот, я змушую своє дихання заспокоїтися, а серцебиття сповільнитися. Якщо я запанікую, я помру. Якщо я посковзнуся, я помру. Якщо я... А, до біса. Я більше нічого не можу зробити, щоб підготуватися до цього.

Я роблю єдиний крок на парапет і хапаюся за кам'яну стіну, коли здіймається ще один порив, відкидаючи мене вбік до отвору в башті.

— І ти думаєш, що зможеш їхати верхи? — насміхається мудак— кандидат за моєю спиною. — Якась Сорренгейл, з такою рівновагою. Мені шкода, в якому крилі ти опинишся.

Я відновлюю рівновагу і тугіше затягую ремені рюкзака.

— Ім'я? — перепитує вершник, але я знаю, що він звертається не до мене.

— Джек Барлоу, — відповідає той, що стоїть позаду мене. — Запам'ятай ім'я. Одного дня я стану ватажком. — Навіть від його голосу тхне зарозумілістю.

— Тобі краще йти, Сорренгейл, — наказує глибокий голос Зейдена.

Я озираюся через плече і бачу, як він притискає мене до себе поглядом.

— Хіба що тобі потрібна невелика мотивація? — Джек робить випад вперед, піднявши руки. Чорт забирай, він збирається мене відштовхнути.

Страх пронизує мої вени, і я рухаюся, залишаючи безпеку башти, прикручуючись до парапету. Тепер шляху назад немає.

Моє серце б'ється так сильно, що я чую його у вухах, як барабан.

Дивись на каміння перед собою і не дивись униз. Порада Міри відлунює в моїй голові, але важко прислухатися до неї, коли кожен крок може стати останнім. Я розкидаю руки для рівноваги, а потім роблю розмірені міні—кроки, які тренувала з майором Гіллстедом на подвір'ї. Але з вітром, дощем і падінням з висоти двохсот футів це зовсім не схоже на тренування. Каміння під моїми ногами місцями нерівне, скріплене розчином у місцях з'єднання, через що легко спіткнутися, і я зосереджуюся на шляху, що лежить переді мною, щоб не відволіктися від своїх черевиків. Мої м'язи напружуються, коли я фіксую центр ваги, утримуючи поставу вертикально.

Голова йде обертом, а пульс прискорюється.

Спокійно. Я мушу зберігати спокій.

Я не можу не те що співати, а навіть пристойно мугикати, тож спів для відволікання не підходить, але я ж науковець. Ніде немає такого заспокійливого місця, як архіви, тож це те, про що я думаю. Факти. Логіка. Історія.

Твій розум вже знає відповідь, тож просто заспокойся і дай йому згадати. Так мені завжди казав тато. Мені потрібно щось, щоб утримати логічну частину мого мозку від того, щоб розвернутися і попрямувати назад до вежі.

— На континенті живуть два королівства, і ми воюємо вже чотириста років, — повторюю я, використовуючи базові, прості дані, які мені втовкмачили для легкого запам'ятовування під час підготовки до іспиту на писаря. Крок за кроком я переступаю через парапет. — Наварра, мій дім, — це велике королівство з шістьма унікальними провінціями. Тіррендор, наша найпівденніша і найбільша провінція, межує з провінцією Кровла в королівстві Пороміель. — Кожне слово заспокоює моє дихання і стабілізує серцебиття, зменшуючи запаморочення.

— На схід від нас лежать дві інші поромільські провінції — Брейвік і Цигнісен, природним кордоном між якими є гори Есбен. — Я перетинаю намальовану лінію, що позначає половину шляху. Я вже

над найвищою точкою, але не можу про це думати. Не дивлюся вниз. — За Кровлею, за нашим ворогом, лежать далекі Бескиди, пустеля...

Гримить грім, вітер б'є в мене, і я махаю руками.

— Трясця!

Моє тіло хитає вліво, і я падаю на парапет, тримаючись за краї і присідаючи, щоб не втратити опору, намагаючись стати якомога меншою, поки вітер виє наді мною і навколо мене. Шлунок бурчить, я відчуваю, що мої легені загрожують гіпервентиляцією, коли паніка охоплює мене на відстані витягнутої руки.

— У межах Наварри Тіррендор був останньою з прикордонних провінцій, яка приєдналася до союзу і присягнула на вірність королю Реджинальду, — кричу я в завивання вітру, змушуючи свій розум продовжувати рухатися всупереч реальній загрозі паралізуючої тривоги. — Це також єдина провінція, яка спробувала відокремитися шістсот двадцять сім років потому, що в разі успіху залишило б наше королівство беззахисним.

Ріаннон все ще випереджає мене, як мені здається, на три чверті. Це добре. Вона заслуговує на перемогу.

— Королівство Пороміель в основному складається з орних рівнин і боліт і відоме винятковим текстилем, безкрайніми полями зерна та унікальними кристалічними самоцвітами, здатними підсилювати малі чари. — Я кидаю лише швидкий погляд на темні хмари наді мною, перш ніж ступити крок уперед, обережно ставлячи одну ногу перед іншою. — На противагу цьому, гірські райони Наварри багаті на руду, міцну деревину з наших східних провінцій, а також безмежні запаси оленів і лосів.

Мій наступний крок вибиває кілька шматків, і я зупиняюся, коли мої руки тремтять, поки я не відновлюю рівновагу. Я ковтаю і перевіряю свою вагу, перш ніж знову рухатися вперед.

— Торгівельна угода Рессон, підписана понад двісті років тому, забезпечує обмін м'яса та деревини з Наварри на тканину та сільське

господарство в Поромієлі чотири рази на рік на заставі Атебин на кордоні Кровли та Тиррендору.

Звідси я бачу Квадрант Вершників. Величезні кам'яні підвалини цитаделі піднімаються вгору по горі до основи споруди, де, як я знаю, цей шлях закінчується, якщо я тільки зможу туди дістатися. Витираючи дощ з обличчя шкірою на плечі, я озираюся назад, щоб побачити, де Джек.

Він зупинився на позначці чверті, його кремезна постать стоїть нерухомо... наче він чогось чекає. Руки покладені в боки. Вітер, здається, ніяк не впливає на його рівновагу, щасливчик. Присягаюся, він посміхається, але це може бути просто дощ в моїх очах.

Я не можу тут залишатися. Якщо я хочу дожити до світанку, то мушу йти далі. Страх не може керувати моїм тілом. Стискаючи м'язи ніг для рівноваги, я повільно відпускаю камінь піді мною і встаю.

Руки витягнуті. Іду.

Мені потрібно пройти якомога далі до наступного пориву вітру.

Я озираюся через плече, щоб побачити, де Джек, і моя кров холоне в жилах.

Він повернувся до мене спиною і стоїть обличчям до наступного кандидата, який небезпечно хитається, наближаючись до мене. Джек хапає незграбного хлопця за лямки його переповненого рюкзака, і я дивлюся, як Джек скидає худорлявого кандидата з парапету, наче мішок із зерном, і мої м'язи від шоку застигають.

Крик досягає моїх вух на мить, перш ніж стихає, коли він падає з поля зору.

Срань господня.

— Ти наступна, Сорренґейл! — Джек репетує, і я відриваю погляд від яру, щоб побачити, що він вказує на мене, зловісна посмішка викривляє його рот. Потім він іде за мною, його кроки з'їдають відстань між нами з жахливою швидкістю.

Тікай. Негайно.

— Тиррендор охоплює південний захід континенту, — читаю я, мої кроки рівні, але панічні на слизькій вузькій стежці, моя ліва нога трохи ковзає на початку кожного кроку. — Складений з ворожої гірської місцевості, омивається Смарагдовим морем на заході та Північним Льодовитим океаном на півдні, Тиррендор майже непрохідний. Хоча географічно він відділений Скелями Дралора, природним захисним бар'єром...

Ще один порив врізається в мене, і моя нога зісковзує з парапету. Моє серце калатає. Парапет піднімається назустріч мені, коли я спотикаюся і падаю. Моє коліно врізається в камінь, і я зойкаю від гострого болю. Мої руки намагаються вхопитися, коли моя ліва нога звисає з краю цього пекельного мосту, а Джек не відстає від мене. Тоді я роблю помилку, що вивертає мені кишки, і дивлюся вниз.

Вода стікає з мого носа і підборіддя, розбризкується об камінь, перш ніж впасти і приєднатися до річки, що протікає через долину більш ніж на двісті футів нижче. Я ковтаю зростаючий клубок у горлі і моргаю, намагаючись вгамувати серцебиття.

Я не помру сьогодні.

Вхопившись за бокові частини каменя, я перекладаю якомога більшу частину своєї ваги на слизьке каміння, щоб утриматись, і закидаю ліву ногу нагору. Ступня знаходить доріжку. Звідси не вистачає фактів у світі, щоб врівноважити мої думки. Мені потрібно підтягнути праву ногу, ту, що має краще зчеплення з поверхнею, але один невірний рух — і я дізнаюся, наскільки холодна річка піді мною.

Ти загинеш від удару.

— Я йду за тобою, Сорренгейл! — чую я позаду себе.

Я відштовхуюся від каменя і молюся, щоб мої черевики знайшли стежку, коли я зірвуся на ноги. Якщо я впаду, добре, це буде моєю помилкою. Але я не дозволю цьому мудаку вбити мене. Краще перебратися на інший бік, де чекають решта вбивць. Не те, щоб кожен

у квадранті намагатиметься мене вбити, лише ті курсанти, які вважають, що я буду перешкодою для крила. Недарма серед пілотів шанують силу. Загін, відділення, крило ефективне настільки, наскільки ефективна його найслабша ланка, і якщо ця ланка ламається, це наражає всіх на небезпеку.

Джек або вважає мене такою ланкою, або він неврівноважений засранець, якому просто подобається вбивати. Швидше за все, і те, і інше. У будь—якому випадку, мені потрібно рухатися швидше.

Розкинувши руки в сторони, я зосереджуюсь на кінці стежки, на подвір'ї цитаделі, де Ріаннон крокує в безпечне місце, і я поспішаю, незважаючи на дощ. Я тримаю тіло напруженим, мій центр заблокований, і цього разу я вдячна, що я нижча за інших.

— Будеш кричати всю дорогу вниз? — насміхається Джек, все ще кричачи, але його голос ближче. Він наздоганяє мене.

Для страху немає місця, тому я блокую його, уявляючи, як заштовхую емоцію за залізні ґрати в своїй свідомості. Тепер я бачу кінець парапету, вершників, які чекають біля входу в цитадель.

— Не може бути, щоб хтось, хто навіть не може нести повний рюкзак, склав вступний іспит. Ти помиляєшся, Сорренгейл, — гукає Джек, його голос стає чистішим, але я не хочу втрачати швидкість, щоб перевірити, наскільки він відстає від мене. — Це дійсно на краще, що я виводжу тебе зараз, ти так не думаєш? Це набагато милосердніше, ніж віддати тебе на поталу драконам. Вони почнуть їсти тебе, частинку за частинкою, поки ти ще жива. Ну ж бо, — задобрює він. — Я з радістю тобі допоможу.

— Дідька лисого ти мені допоможеш, — бурмочу я. До зовнішньої сторони величезних стін цитаделі залишилося лише кільканадцять футів. Моя ліва нога зісковзує, і я хитаюся, але я втрачаю лише серцебиття, перш ніж знову рухаюся вперед. Фортеця вимальовується за цими товстими мурами, висіченими в горі у вигляді Г-подібної формації високих кам'яних будівель, збудованих для того, щоб витримувати вогонь, зі зрозумілих причин. Стіни, що оточують

внутрішній двір цитаделі, мають десять футів завтовшки і вісім футів заввишки, з одним отвором. І. Я. Майже. Там.

Я стримую зітхання полегшення, коли з обох боків від мене здіймається камінь.

— Ти думаєш, що будеш там у безпеці? Голос Джека суворий... і близький.

Захищена з обох боків стінами, я біжу останні десять футів, моє серце калатає, адреналін підштовхує моє тіло до максимуму, а його кроки лунають позаду мене. Він кидається на мій рюкзак і промахується, його рука зачіпає моє стегно, коли ми добігаємо до краю. Я кидаюся вперед, перестрибуючи дванадцять дюймів з парапету на подвір'я, де на мене чекають двоє вершників.

Джек роздратовано реве, і цей звук стискає мої груди, наче лещата.

Крутнувшись, я вириваю кинджал з піхов біля ребер, коли Джек зупиняється наді мною на парапеті, його дихання переривчасте, а обличчя рум'яне. Вбивство викарбуване в його звужених, крижаних блакитних очах, коли він дивиться на мене... і там, де кінчик мого кинджала тепер врізається в тканину його бриджів — проти його яєць.

— Я думаю. Я буду в безпеці. Прямо. Зараз, — вимовляю я між уривчастими вдихами, мої м'язи тремтять, але рука більш ніж тверда.

— Зможеш? — Джек вібрує від люті, його густі світлі брови насунуті на арктичні блакитні очі, кожна лінія його жахливої статури нахилена в мій бік. Але він не робить більше жодного кроку.

— Вершник не має права завдавати іншому шкоди. Перебуваючи в квадрантовому строю або в наглядацькому. У присутності старшого за званням кадета, — читаю я з Кодексу, моє серце все ще калатає в горлі. — Оскільки це знизить ефективність крила. — А враховуючи натовп позаду нас, думаю, можна стверджувати, що це стрій. Стаття третя, розділ...

— А мені насрати! — Він рухається, але я стою на своєму, і мій кинджал прорізає перший шар його штанів.

— Я пропоную тобі передумати. — Я коригую свою позицію на випадок, якщо він цього не зробить. — Я можу послизнутися.

— Ім'я? — запитує вершниця поруч зі мною, наче ми — найменш цікава річ, яку вона бачила сьогодні. Я на мілісекунду дивлюся в її бік. Однією рукою вона засовує за вухо вогненно—руде пасмо волосся, що сягає підборіддя, а другою тримає згорток, спостерігаючи за тим, що відбувається на сцені. Три срібні чотирикутні зірки, вишиті на плечі її плаща, підказують мені, що вона на третьому курсі. — Ти досить мала для вершника, але, схоже, ти впоралася.

— Вайолет Сорренгейл, — відповідаю я, але на сто відсотків зосереджена на Джеку. Дощ капає з опущеного гребеня його брів. — І перш ніж ти запитаєш, так, я та сама Сорренґейл.

— Не дивно, з таким маневром, — каже жінка, тримаючи ручку, якою користується мама, над згортком.

Це, мабуть, найприємніший комплімент, який я коли-небудь отримувала.

— А як тебе звати? — перепитує вона. Я майже впевнена, що вона питає про Джека, але я надто зайнята вивченням свого опонента, щоб поглянути в її бік.

— Джек. Барлоу. — На його губах немає ні зловісної посмішки, ні грайливих насмішок про те, як йому буде приємно вбити мене зараз. У його рисах немає нічого, крім чистої злоби, що обіцяє відплату.

Холодний острах піднімає волосся на моїй шиї.

— Ну, Джеку, — повільно промовляє чоловік-вершник праворуч від мене, чухаючи підстрижену темну борідку. На ньому немає плаща, і дощ просочує латки, вшиті в потерту шкіряну куртку. — Кадет Сорренґейл тримає вас за яйця, і не в одному сенсі. Вона має рацію. У статуті сказано, що в строю між вершниками не повинно бути нічого, крім поваги. Якщо хочеш її вбити, то зробиш це на спаринг-рингу або

у вільний час. Тобто, якщо вона вирішить відпустити тебе з парапету. Тому що технічно ти ще не на майданчику, тому ти не курсант. А вона – курсант.

— А якщо я вирішу скрутити їй шию, щойно зійду? — Джек гарчить, і погляд його очей говорить, що він це зробить.

— Тоді ти зустрінешся з драконами раніше, — відповідає руда, її тон м'який. — Ми тут не чекаємо на випробування. Ми просто страчуємо.

— Що ж це буде, Сорренгейл? — запитує вершник-чоловік. — Ти хочеш, щоб Джек став євнухом?

Дідько. Що ж це буде? Я не можу його вбити, не під таким кутом, а відрізавши йому яйця, він тільки змусить мене ще більше зненавидіти, якщо це можливо.

— Ти будеш грати за правилами? — запитую я Джека. У голові паморочиться, а рука відчуває себе до біса важкою, але я тримаю ніж на прицілі.

— Гадаю, у мене немає вибору. — Куточок його рота викривляється в усмішці, і його постава розслаблюється, коли він піднімає руки долонями назовні.

Я опускаю кинджал, але тримаю його напоготові, коли відходжу вбік, до рудої.

Джек спускається у двір, його плече стикається з моїм, коли він проходить повз, зупиняється, щоб нахилитися ближче. — Ти мертва, Сорренґейл, і я буду тим, хто тебе вб'є.

Розділ 3

Сині дракони походять з надзвичайної лінії Гормфалес. Відомі своїми грізними розмірами, вони є найбезжальнішими, особливо у випадку рідкісного синього киндjалохвоста, чиї схожі на ножі шипи на кінчику хвоста здатні випотрошити ворога одним помахом.

- ***Польовий путівник полковника Каорі по роду драконів***

Якщо Джек хоче мене вбити, йому доведеться стати в чергу. До того ж, у мене таке відчуття, що Зейден Ріорсон його випередить.

— Не сьогодні, — відповідаю я Джеку, руків'я кинджала міцно стискаю в руці, і мені якось вдається придушити здригання, коли він нахиляється і вдихає. Він винюхує мене, як довбаний пес. Потім він насміхається і йде в натовп святкуючих кадетів і вершників, що зібралися на великому подвір'ї цитаделі.

Ще рано, близько дев'ятої, але я вже бачу, що кадетів не так багато, як кандидатів, що стояли переді мною в черзі. Судячи з переважної кількості шкіряного одягу, тут присутні і другі, і треті курси, які проводять перекличку нових кадетів.

Дощ переходить у мряку, наче він прийшов лише для того, щоб зробити найважче випробування в моєму житті ще важчим... але я його пройшла.

Я жива.

У мене вийшло.

Моє тіло починає тремтіти, і пульсуючий біль спалахує в лівому коліні саме те, яким я вдарилася об парапет. Я роблю крок, і воно ниє від болі. Треба перев'язати його, поки ніхто не помітив.

— Здається, ти нажила собі ворога, — каже руда, недбало перекладаючи смертоносний арбалет, який вона носить через плече. Вона дивиться на мене поверх сувою проникливим поглядом своїх горіхових очей, оглядаючи мене з ніг до голови. — На твоєму місці я б прикривала з ним свою спину.

Я киваю. Мені доведеться пильнувати свою спину і всі інші частини тіла.

Наступний кандидат наближається від парапету, коли хтось хапає мене за плечі ззаду і крутить.

Мій кинджал вже на півдорозі догори, коли я розумію, що це Ріаннон.

— Ми зробили це! — Вона посміхається, стискаючи мої плечі.

— Ми зробили це, — повторюю я з вимушеною посмішкою. Мої стегна тремтять, але мені вдається вкласти кинджал у піхви біля ребер. Тепер, коли ми тут, обидва кадети, чи можу я їй довіряти?

— Не знаю, як тобі віддячити. Я щонайменше впала б тричі, якби ти мені не допомогла. Ти мала рацію — підошви були до біса слизькі. Ти бачила людей навколо? Присягаюся, я щойно бачила другокурсницю з рожевими пасмами у волоссі, а в одного хлопця весь біцепс витатуйований лускою дракона.

— Конформність — це для піхоти, — кажу я, коли вона протягує свою руку через мою і тягне мене до натовпу. Моє коліно кричить, біль пронизує стегно і спускається до ступні, і я кульгаю, моя вага падає на бік Ріаннон.

Чорт забирай.

Звідки взялася ця нудота? Чому я не можу перестати тремтіти? Я можу впасти в будь—яку секунду — моє тіло ніяк не може залишатися вертикальним з цим землетрусом в ногах і дзижчанням в голові.

— До речі, про це, — каже вона, дивлячись вниз. — Нам треба помінятися черевиками. Там є лавка...

З натовпу виринає висока постать у бездоганній чорній уніформі і прямує до нас, і хоча Ріаннон вдається ухилитися, я врізаюся йому в груди.

— Вайолет? — Сильні руки хапають мене за лікті, щоб втримати, і я дивлюся в пару знайомих, вражаючих карих очей, широко розплющених від явного шоку.

Полегшення охоплює мене, і я намагаюся посміхнутися, але це, мабуть, виходить як спотворена гримаса. Він здається вищим, ніж був минулого літа, борода, що з'явилася на його щелепу, і він погладшав так, що я моргаю... або, можливо, це просто мій зір затуманюється. Красива, невимушена посмішка, яка з'являлася у багатьох моїх фантазіях, далека від похмурого виразу його обличчя, і все в ньому здається трохи... жорсткішим, але йому це личить. Лінія його підборіддя, надбрів'я, навіть м'язи біцепсів стають жорсткими під моїми пальцями, коли я намагаюся віднайти рівновагу. Десь за останній рік Дейн Аетос перетворився з привабливого і милого на розкішного.

І мене ось—ось знудить на його черевики.

— Якого біса ти тут робиш? — гавкає він, і шок у його очах перетворюється на щось чуже, щось смертельно небезпечне. Це не той хлопчик, з яким я виросла. Він уже другий рік їздить на велосипеді.

— Дейн. Рада тебе бачити. — Це ще м'яко сказано, але легке тремтіння переростає в повноцінне, жовч підступає до горла, запаморочення лише посилює нудоту. Мої коліна підкошуються.

— Чорт забирай, Вайолет, — бурмоче він, тягнучи мене назад на ноги. Однією рукою тримаючи мене за спину, а іншою під лікоть, він швидко веде мене подалі від натовпу до ніші в стіні, поруч з першою оборонною вежею цитаделі. Це тінисте, приховане місце з твердою дерев'яною лавкою, на яку він саджає мене, а потім допомагає витягти рюкзак.

Слина заливає мені рот. — Мене зараз знудить.

— Голову між колін, — наказує Дейн різким тоном, якого я не звикла від нього чути, але я підкоряюся. Він розтирає кола на моєму попереку, поки я вдихаю носом і видихаю ротом. — Це адреналін. Зачекай хвилинку, і це пройде. — Я чую кроки по гравію, що наближаються. — Хто ти, в біса, така?

— Я Ріаннон. Я... подруга Вайолет.

Я дивлюся на гравій під своїми різними черевиками і намагаюся утримати мізерний вміст свого шлунку на місці.

— Послухай мене, Ріаннон. З Вайолет усе гаразд, — наказує він. — І якщо хтось запитає, то скажи їм те саме, що я сказав, що це просто адреналін виходить з її організму. Зрозуміла?

— Це нікого не стосується, що відбувається з Вайолет, — відповідає вона, її тон такий же різкий, як і його. — Тож я б не казала ні слова. Особливо, коли вона є причиною того, що я перелізла через парапет.

— Сподіваюся, ти не жартуєш, — попереджає він, і укус у його голосі суперечить безперервним заспокійливим колам, які він робить на моїй спині.

— Я можу запитати тебе, хто ти, в біса, такий, — відповідає вона.

— Він один з моїх найстаріших друзів. — Тремтіння повільно вщухає, і нудота слабшає, але я не впевнена, чи це від часу, чи від моєї позиції, тому тримаю голову між колінами, поки мені вдається розшнурувати лівий черевик.

— О, — відповідає Ріаннон.

— І я як другий рік вершник, кадет, — гарчить він.

Гравій хрумтить, наче Ріаннон зробила крок назад.

— Ніхто тебе тут не бачить, Вай, тож не поспішай, — м'яко каже Дейн.

— Бо виблювати кишки після того, як я пережила парапет і мудака, який хотів скинути мене з нього, буде вважатися слабкістю. — Я повільно підводжуся, сідаю прямо.

— Саме так, — відповідає він. — Ти поранена? — Його погляд пробігає по мені з відчайдушним завзяттям, наче йому потрібно побачити кожен сантиметр на власні очі.

— У мене болить коліно, — зізнаюся я пошепки, бо це ж Дейн. Дейн, якого я знаю з п'яти—шести років. Дейн, чий батько — один із найдовіреніших радників моєї матері. Дейн, який тримав нас разом, коли Міра поїхала до Квадранту Вершників, і знову, коли помер Бреннан.

Він бере моє підборіддя між великим і вказівним пальцями, повертаючи моє обличчя вліво і вправо для огляду. —— Це все? Ти впевнена? — Його руки пробігають по моїх боках і зупиняються на ребрах. — Ти носиш кинджали?

Ріаннон знімає мій черевик і зітхає з полегшенням, ворушачи пальцями ніг.

Я киваю. — Три на ребрах і один у чоботі. — Слава богам, інакше я не впевнена, що сиділа б зараз тут.

— Хм. — Він опускає руки і дивиться на мене так, ніби ніколи раніше не бачив, ніби я зовсім незнайома людина, але потім моргає, і це зникає. — Перевзуйся. Ви двоє виглядаєте безглуздо. Вай, ти її довіряєш? — Він киває в бік Ріаннон.

Вона могла б дочекатися мене під захистом стін цитаделі і скинути мене, як це намагався зробити Джек, але вона цього не зробила.

Я киваю. Я довіряю їй настільки, наскільки будь—хто може довіряти іншому першокурснику тут.

— Гаразд. — Він встає і повертається до неї. З боків його шкіряного плаща теж є піхви, але в кожному з них кинджали, тоді як

мої все ще порожні. — Я Дейн Аетос, і я лідер Другого загону, Відділу Полум'я, Другого крила.

Лідер загону? У мене брови стрибають вверх. Найвищі звання серед курсантів у квадранті — лідер ескадрильї і командир відділу. Обидві посади займають елітні третьокурсники. Другокурсники можуть стати командирами відділів, але тільки якщо вони особливі. Всі інші — просто кадети до Обмолоту, коли дракони обирають, з ким вони будуть пов'язані, а потім і вершники. Тут надто часто гинуть люди, щоб передчасно роздавати звання.

— Парапет має закінчитися за кілька годин, залежно від того, як швидко кандидати переходитимуть або падатимуть. Знайди рудоволосу зі сувоєм — вона зазвичай носить арбалет — і скажи їй, що Дейн Аетос взяв тебе і Вайолет Сорренгейл до свого загону. Якщо вона тебе розпитуватиме, скажи, що цим вона завдячить мені, що я врятував її дупу на Обмолоті минулого року. Я скоро приведу Вайлет до двору.

Ріаннон дивиться на мене, і я киваю.

— Іди, поки нас ніхто не побачив, — гавкає Дейн.

— Іду, – відповідає вона, засовуючи ногу в черевик і швидко зашнуровуючи його, поки я роблю те саме зі своїм.

— Ти перетнула парапет у завеликому для тебе чоботі? — запитує Дейн, недовірливо дивлячись на мене.

— Вона б померла, якби не обмінялася з нею. — Я стою і здригаюся, коли моє коліно заперечує і намагається підвернутися.

— І ти помреш, якщо ми не знайдемо тобі вихід звідси. – Він простягає мені руку. — Візьмись. Треба віднести тебе до моєї кімнати. Тобі треба забинтувати коліно. – Його брови піднімаються. — Хіба що ти знайшла якісь чудодійні ліки, про які я не знаю, за останній рік?

Я хитаю головою і беру його за руку.

— Чорт забирай, Вайолет. Чорт забирай. – Він непомітно притискає мене до себе, хапає мій рюкзак порожньою рукою, а потім веде мене в тунель в кінці ніші в зовнішній стіні, якого я навіть не

бачила. Коли ми проходимо повз, у ліхтаря мерехтять магічні вогні, які гаснуть після того, як ми проходимо повз. — Ти не повинна бути тут.

— Я знаю. – Я дозволяю собі трохи кульгувати, адже нас ніхто не бачить.

— Ти маєш бути в Квадранті Писарів, – кипить він, ведучи мене тунелем у стіні. — Що, в біса, сталося? Будь ласка, скажи мені, що ти не була добровольцем у Квадранті Вершників.

— А як ти думаєш, що сталося? – запитую я, коли ми підходимо до кованих воріт, які виглядають так, ніби їх побудували, щоб не пустити троля... або дракона.

Він проклинає. — Твоя матір.

— Моя мати. – Я киваю. — Кожен Сорренгейл — вершник, хіба ти не знаєш?

Ми піднімаємося круглими сходами, і Дейн веде мене вгору повз перший і другий поверхи, зупиняється на третьому і штовхає ще одну браму, яка скрипить зі звуком металу по металу.

— Це поверх другого курсу, – тихо пояснює він. — Що означає...

— Очевидно, що я не повинна бути тут. – Я притискаюся ближче. — Не хвилюйся — якщо нас хтось побачить, я просто скажу, що мене охопило різке бажання, як тільки я побачила тебе і я не могла більше чекати ні секунди, щоб витягти тебе зі штанів.

— Як завжди розумниця. – Крива посмішка смикає його губи, коли ми починаємо спускатися по коридору.

— Я можу додати кілька вигуків — *о, Дейн*— , коли ми опинимося в твоїй кімнаті, просто для правдоподібності, – пропоную я, і насправді маю це на увазі.

Він пирхає, коли кидає мій рюкзак перед дерев'яними дверима, а потім робить звивистий рух рукою перед ручкою. Чути клацання замка.

— У тебе є здібності, — кажу я.

Звісно, це не новина. Він вершник другого року, і всі вершники можуть виконувати найлегшу магію, коли їхні дракони вирішують спрямувати свою силу... але це... Дейн.

— Не дивися так здивовано. – Він закочує очі і відчиняє двері, несучи мій рюкзак і допомагаючи мені зайти всередину.

Його кімната проста, з ліжком, комодом, письмовим столом і шафою. У ній немає нічого особистого, окрім кількох книжок на столі. Я з легким задоволенням помічаю, що одна з них — томик з кровланської мови, який я подарувала йому перед від'їздом минулого літа. Він завжди мав хист до мов. Навіть ковдра на його ліжку проста, чорного кольору, наче він може забути, чому він тут, поки спить. Вікно вигнуте аркою, і я підходжу до нього. Крізь прозоре скло я бачу решту Басгіату по той бік яру.

Це той самий військовий коледж, але тепер цілий світ далеко від мене. На парапеті ще двоє кандидатів, але я відводжу погляд, не відчуваючи зацікавленості, щоб просто спостерігати за їхнім падінням. Одна людина може витримати стільки смертей за день, а я вже на своєму клятому максимумі.

— У вас тут є бинти? — Він подає мені рюкзак.

— Взяла все у майора Гіллстеда, – киваю я, падаю на край його майстерно застеленого ліжка і починаю порпатися у своєму рюкзаку. На моє щастя, Міра пакує речі набагато краще за мене, і бинти легко помітити.

— Почувайся як вдома. – Він посміхається, притулившись спиною до зачинених дверей і поклавши одну щиколотку за іншу. — Як би мені не було неприємно, що ти тут, мушу сказати, що я більш ніж радий бачити твоє обличчя, Вай.

Я піднімаю голову, і наші очі зустрічаються. Напруга, яка була в моїх грудях протягом останнього тижня — чорт забирай, останніх шести місяців — послаблюється, і на секунду ми залишаємося наодинці. — Я скучила за тобою. – Можливо, це показуємою

слабкість, але мені байдуже. Дейн і так знає про мене майже все, що потрібно знати.

— Так. Я теж за тобою сумував, – тихо каже він, його очі пом'якшуються.

Мої груди стискаються, і між нами виникає усвідомлення, майже відчутне відчуття... очікування, коли він дивиться на мене. Можливо, після всіх цих років ми нарешті на одній хвилі, коли йдеться про бажання одне одного. А може, він просто відчуває полегшення, побачивши старого друга.

— Тобі краще забинтувати ногу. – Він розвертається обличчям до дверей. — Я не буду дивитися.

— Тут немає нічого такого, чого б ти не бачив раніше. – Я вигинаю стегна і спускаю шкіряні штани на стегна і коліна. Чорт забирай. Та, що зліва, розпухла. Якби хтось інший спіткнувся, то відбувся б синцем, а то й подряпиною. А я? Я маю виправити це, щоб моя колінна чашечка залишалася там, де вона має бути. У мене слабкі не лише м'язи. Мої зв'язки, які тримають суглоби разом, теж ні хріна не працюють.

— Ну, що ж, ми ж не тікаємо, щоб скупатися в річці, правда? – дражниться він. Ми виросли разом, пройшовши через усі пости , на яких стояли наші батьки, і де б ми не були, нам завжди вдавалося знайти місце для купання та дерева, на які можна було б залізти.

Я закріплюю бинт на верхній частині коліна, потім обмотую і закріплюю суглоб так само, як робила це змалечку, як мене навчили цілителі. Це відпрацьований рух, який я можу робити навіть уві сні, і знайомство з ним майже заспокоює, якби це не означало, що я починаю з пораненням в Квадранті.

Як тільки я застібаю його маленькою металевою застібкою, я встаю, натягую шкіряні штани назад на дупу і застібаю її на ґудзики. — Все прикрито.

Він повертається і дивиться на мене. — Ти виглядаєш... інакше.

— Це все шкіряний костюм. – Я знизую плечима. — А що? Бути іншим — це погано? – За секунду я закриваю рюкзак і закидаю його на плече. Дякувати богам, біль у коліні можна контролювати, коли він так перев'язаний.

— Це просто… – Він повільно хитає головою, дражнить зубами нижню губу. – По—іншому.

— Чому, Дейн Аетос. – Я посміхаюся і йду до нього, потім хапаюся за ручку дверей з його боку. — Ти бачив мене в купальниках, туніках і навіть у бальних сукнях. Хочеш сказати, що це шкіряний костюм впливає якось на тебе?

Він насміхається, але на його щоках з'являється легкий рум'янець, коли його рука накриває мою, щоб відчинити двері. — Радий бачити, що рік нашої розлуки не притупив твій язик, Вай.

— О, – кидаю я через плече, коли ми виходимо в коридор, — я багато чого можу робити язиком. Ти будеш вражений. – Моя посмішка така широка, що мені майже боляче, і лише на секунду я забуваю, що ми в Квадранті Вершників або що я щойно пережила парапет.

Його очі горять. Здається, він теж забув. З іншого боку, Міра завжди давала зрозуміти, що за цими стінами вершники не є закомплексованою купою. Немає сенсу відмовляти собі, коли ти можеш не дожити до завтрашнього дня.

— Ми повинні вивести тебе звідси, – каже він, хитаючи головою, ніби хоче її прочистити. Потім він знову робить рух рукою, і я чую, як замок стає на місце. У коридорі нікого немає, і ми швидко виходимо до сходів.

— Дякую, – кажу я, коли ми починаємо спускатися. — Моєму коліну вже набагато краще.

— Я досі не можу повірити, що твоя мати вважала гарною ідеєю відправити тебе в Квадрант Вершників. – Я практично відчуваю, як гнів вібрує від нього поруч зі мною, коли ми спускаємося сходами. З

його боку немає перил, але він, здається, не заперечує, хоча один невірний крок — і йому кінець.

— Мені теж. Вона оголосила свій указ про те, який квадрант я оберу, минулої весни, після того, як тільки я склала початковий вступний іспит, я одразу ж почала працювати з майором Гіллстедом. – Він так пишатиметься, коли завтра прочитає списки і побачить, що мене в них немає.

— Внизу цих сходів, під основним рівнем, є двері, які ведуть до проходу в Квадрант Цілителів, що знаходиться вище по яру, – каже він, коли ми піднімаємося на перший поверх. — Я проведу тебе через них у Квадрант Писарів.

— Що? – Я зупиняюся, коли мої ноги вдаряються об полірований камінь на першому поверсі, але він продовжує спускатися вниз.

Він уже на три сходинки нижче мене, коли розуміє, що я не з ним. — Квадрант Писарів, – повільно промовляє він, повертаючись до мене обличчям.

Цей кут робить мене вищою за нього, і я дивлюся на нього зверху вниз. — Я не можу піти в Квадрант Писарів, Дейне.

— Перепрошую? – Його брови злітають вгору.

— Вона цього не витримає. – Я хитаю головою.

Його рот відкривається, потім закривається, а кулаки стискаються по боках. — Це місце вб'є тебе, Вайолет. Ти не можеш тут залишатися. Усі зрозуміють. Ти не була добровольцем… ну майже.

Злість пронизує мій хребет, і мій погляд звужується на ньому. Не звертаючи уваги на те, хто був волонтером чи не був, я огризаюся: — По—перше, я добре знаю, які в мене тут шанси, Дейне, а по—друге, зазвичай п'ятнадцять відсотків кандидатів не доходять до парапету, а я все ще стою на ногах, тож, гадаю, я вже перевищую ці шанси.

Він відступає ще на крок. — Я не кажу, що ти не надерла всім зад, потрапивши сюди, Вай. Але ти мусиш піти. Ти зламаєшся, коли тебе вперше випустять на спаринг—ринг, і це ще до того, як дракони

відчують, що ти… – Він хитає головою і відводить погляд, стискаючи щелепу.

— Я що? – Мій гнів росте. — Давай, скажи це. Коли вони відчувають, що я слабша за інших? Ти це маєш на увазі?

— Чорт забирай. – Він проводить рукою по своїх коротко підстрижених світло—каштанових кучерях. — Припини вкладати слова в мої вуста. Ти знаєш, що я маю на увазі. Навіть якщо ти доживеш до Обмолоту, немає жодної гарантії, що дракон зв'яже тебе з собою. Минулого року у нас було тридцять чотири неприв'язаних кадети, які просто сиділи і чекали, коли почнеться новий навчальний рік у цьому класі, щоб знову отримати шанс на зв'язок, і всі вони були абсолютно здорові...

— Не будь мудаком. – Мій шлунок падає. Те, що він може бути правий, не означає, що я хочу це чути... або хочу, щоб мене називали нездоровою.

— Я намагаюся врятувати тобі життя! – кричить він, його голос відлунює від каменю на сходах. — Якщо ми доставимо тебе в Квадрант Писарів прямо зараз, ти все ще можеш пройти їхній тест і матимеш феноменальну історію, яку зможеш розповісти, коли вип'єш. Я відвезу тебе назад, – він показує на двері, що ведуть на подвір'я, — це вже не в моїх силах. Я не можу захистити тебе тут. Не повністю.

— А я тебе і не прошу! – Зачекайте... хіба я не хотіла, щоб він це зробив? Хіба це не те, що запропонувала Міра? — Навіщо ти попросила Ріаннон взяти мене в твій загін, якщо ти просто хотіла вивести мене через задні двері?

Лещата на моїх грудях стискаються сильніше. Поруч з Мірою, Дейн — людина, яка знає мене найкраще на всьому проклятому континенті, і навіть він думає, що я не зможу тут впоратися.

— Змусити її піти, щоб я зміг витягти тебе! – Він піднімається на дві сходинки, скорочуючи відстань між нами. Якби рішучість мала фізичну форму, це був би зараз Дейн Аетос. — Думаєш, я хочу дивитися, як помирає мій найкращий друг? Думаєш, буде весело

дивитися, що вони зроблять з тобою, знаючи, що ти дочка генерала Сорренгейла? Одягнувши цей костюм, ти не станеш вершницею, Вай. Вони розірвуть тебе на шматки, а якщо не вони, то дракони. У Квадранті Вершників ти або закінчиш школу, або помреш, і ти це знаєш. Дозволь мені врятувати тебе. – Вся його постава опускається, і благання в його очах розбиває частину мого обурення. — Будь ласка, дозволь мені врятувати тебе.

— Ти не можеш, – шепочу я. — Вона сказала, що відвезе мене назад. Я поїду звідси або як вершник, або як ім'я на камені.

— Вона не це мала на увазі. – Він хитає головою. — Вона не може так казати.

— Вона це мала на увазі. Навіть Міра не змогла її відмовити.

Він шукає мої очі і напружується, ніби бачить там правду. — Лайно.

— Так. Лайно. – Я знизую плечима, ніби йдеться не про моє життя.

— Гаразд. – Я бачу, як він подумки перемикається, пристосовуючись до інформації. — Ми знайдемо інший шлях. А поки що, ходімо. – Він бере мене за руку і веде до ніші, з якої ми зникли. — Вийди туди і зустрінься з іншими першокурсниками. Я повернуся назад і зайду з дверного отвору башти. Вони швидко здогадаються, що ми знайомі, але нікому не давай зброї. – Він стискає мою руку і відпускає, відходить, не кажучи більше ні слова, і зникає в тунелі.

Я стискаю лямки рюкзака і виходжу на подвір'я, залите сонячним світлом. Хмари розходяться, і мряка вщухає, а гравій хрумтить під моїми ногами, коли я йду до вершників і курсантів.

Масивне подвір'я, на якому легко могла б розміститися тисяча вершників, точно таке ж, як на карті в архівах. Він нагадує кутасту сльозу, закруглений кінець якої утворює гігантська зовнішня стіна завтовшки щонайменше десять футів. По боках — кам'яні зали. Я знаю, що чотириповерхова будівля, висічена в горі з заокругленим кінцем, призначена для навчання, а та, що праворуч, височіє над яром,

— це гуртожиток, куди мене привів Дейн. Імпозантна ротонда, що з'єднує ці дві будівлі, також слугує входом до актової зали, місць загального користування та бібліотеки за нею. Я припиняю витріщатися і повертаю на подвір'я, щоб стати обличчям до зовнішньої стіни. Праворуч від парапету — кам'яний поміст, на якому сидять двоє чоловіків у формі, в яких я впізнаю коменданта і виконавчого коменданта, обидва у повному військовому одязі, їхні медалі виблискують у сонячному світлі.

Минає кілька хвилин, перш ніж я знаходжу Ріаннон у натовпі, що збфльшується, вона розмовляє з іншою дівчиною, чиє чорне, як смола, волосся підстрижене так само коротко, як і в Дейн.

—— Ось ти де! – Ріаннон щиро посміхається, сповнена полегшення. — Я так хвилювалася. Чи все… – Вона піднімає брови.

— Я готова йти. – Я киваю і повертаюся до іншої жінки, яку представляє Ріаннон. Її звуть Тара, і вона з провінції Моррань, що на півночі, на узбережжі Смарагдового моря. У неї така ж впевнена в собі атмосфера, як і в Міри, і її очі танцюють від хвилювання, коли вони з Ріаннон розповідають про те, як вони обидві з дитинства були одержимі драконами. Я прислухаюся, але лише настільки, щоб пригадати деталі, якщо нам потрібно буде створити альянс.

Минає година, потім ще одна, згідно з басгіатськими дзвонами, які ми можемо чути звідси. На подвір'я заходить останній з курсантів, а за ним троє вершників з іншої вежі.

Серед них і Зейден . Не тільки його зріст виділяє його в цьому натовпі, але й те, як інші вершники, здається, рухаються навколо нього, ніби він акула, а вони риби, що дають йому широкий простір. На секунду я не можу позбутися думки, що це за талісман, унікальна сила від зв'язку з його драконом, і чи не тому навіть третьокурсники, здається, розбігаються з його шляху, коли він зі смертоносною грацією піднімається на поміст. Зараз їх там десять, і судячи з того, як комендант Панчек рухається вперед, обличчям до нас...

— Думаю, ми зараз почнемо, – кажу я Ріаннон і Тарі, і вони обидві повертаються обличчям до помосту. Так роблять усі.

— Триста один з вас пережив парапет, щоб стати сьогодні кадетами, – з посмішкою політика починає комендант Панчек, жестом показуючи на нас. Хлопець завжди говорить жестикулюючи. — Молодці. Шістдесят сім — ні.

У мене стискаються груди, а мозок швидко прокручує в голові підрахунки. Майже двадцять відсотків. Це через дощ? Вітер? Це більше, ніж середній показник. Шістдесят сім людей загинули, намагаючись дістатися сюди.

— Я чула, що ця посада для нього лише проміжна, – шепоче Тара. — Він хоче посаду Сорренгейл, а потім генерала Мельгрена.

Генерала, який командує всіма військами Наварри. Очі— намистинки Мелгрена завжди змушували мене здригатися щоразу, коли ми зустрічалися під час кар'єри моєї матері.

— Генерала Мельгрена? – прошепотіла Ріаннон з іншого боку від мене.

— Він ніколи цього не отримає, – тихо кажу я, коли комендант вітає нас у квадранті Вершників. — Дракон Мелгрена дає йому здатність бачити результат битви ще до того, як вона станеться. Це неможливо перемогти, і тебе не можна вбити, якщо ти знаєш, що це станеться.

— Як сказано в Кодексі, тепер ви починаєте справжнє випробування! – кричить Панчек, його голос перекрикує п'ятсот людей, яких, за моїми підрахунками, на цьому подвір'ї близько п'ятисот. — Вас випробовуватимуть ваші начальники, на вас полюватимуть ваші однолітки, і вами керуватимуть ваші інстинкти. Якщо ви доживете до Обмолоту, і якщо вас оберуть, ви станете вершниками. Тоді ми побачимо, скільки з вас доживе до випуску.

За статистикою, приблизно чверть з нас доживає до випуску, плюс—мінус кілька в кожному році, та все ж у Квадранті Вершників ніколи не бракує добровольців. Кожен кадет у цьому дворі вважає, що він має все необхідне, щоб стати одним з еліти, найкращим, що може запропонувати Наварра... вершником на драконі. Я не можу не

задаватися питанням, що, можливо, і я теж. Може, я зможу зробити більше, ніж просто вижити.

— Ваші інструктори навчать вас, – обіцяє Панчек, показуючи рукою на шеренгу професорів, що стоять біля дверей академічного крила. — Від вас залежить, наскільки добре ви будете вчитися. – Він махає вказівним пальцем на нас. — Дисципліна покладається на ваші підрозділи, і останнє слово залишається за вашим командиром. Якщо мені доведеться втрутитися… – Повільна, зловісна посмішка розпливається по його обличчю. — Ви не захочете, щоб я втручався.

— З огляду на це, я залишу вас з вашими командирами. Моя найкраща порада? Не вмирайте. – Він сходить з помосту разом з виконавчим комендантом, залишаючи на кам'яній сцені лише вершників.

Брюнетка з широкими плечима і вкритою шрамами насмішкуватою посмішкою крокує вперед, сріблясті шипи на плечах її уніформи миготять у сонячних променях. — Я Ніра, старший лідер ескадрильї квадранта і голова Першого крила. Лідери відділів та командири загонів, займіть свої позиції.

Мене штовхають у плече, коли хтось проходить повз, проштовхуючись між мною та Ріаннон. Інші наслідують його прикладу, поки перед нами не з'являється близько п'ятдесяти людей, вишикуваних у шеренгу.

— Відділи та загони, – шепочу я Ріаннон, на випадок, якщо вона не виросла в сім'ї військового. — По три загони в кожному відділі і по три відділа в кожному з чотирьох крилів.

— Дякую, – відповідає Ріаннон.

Дейн стоїть у відділі другого крила, обличчям до мене, але відводить очі.

— Перший загін! Відділ Пазурів! Перше крило! – гукає Ніра.

Чоловік, що стоїть ближче до помосту, піднімає руку.

— Кадети, коли назвуть ваше ім'я, ставайте в стрій позаду командира загону, — інструктує Ніра.

Руда з арбалетом і робить крок уперед і починає називати імена. Один за одним кадети виходять з натовпу до строю, а я веду рахунок, роблячи поспішні висновки на основі одягу та зарозумілості. Схоже, що в кожному загоні буде близько п'ятнадцяти—шістнадцяти осіб.

Джека покликали до загону — Полум'я — Першого крила.

Тара — до Хвостового загону, а незабаром вони почнуть говорити і про Друге крило.

Я вдячно зітхаю, коли ватажок крила виходить вперед, і це не Зейден .

Нас із Ріаннон викликають до Другого загону, Вогневої секції, Другого крила. Ми швидко стаємо в стрій, вишиковуючись у квадрат. Швидкий погляд показує мені, що у нас є командир загону — Дейн, який не дивиться на мене, жінка—керівник загону, четверо вершників, які виглядають як друго— чи третьокурсники, і дев'ятеро першокурсників. Одна з вершниць з двома зірками на уніформі та напівпоголеним, напіврожевим волоссям має реліквію повстанців, яка обвиває її передпліччя від зап'ястя до ліктя, де зникає під уніформою, але я відводжу погляд, щоб вона не помітила, що я дивлюся на неї.

Ми мовчимо, поки викликають решту крил. Сонце вже вийшло на повну та б'є по моїй шкірі і обпікаючи. *— Я казала йому не тримати тебе в бібліотеці.* — Мамині слова, сказані сьогодні вранці, не дають мені спокою, але я не могла до цього підготуватися. Я маю рівно два відтінки, коли йдеться про сонце: блідий і обгорілий.

Коли звучить наказ, ми всі повертаємося обличчям до помосту. Я намагаюся не відводити погляду від хранителя сувоїв, але мої очі сіпаються, як зрадники, а пульс підскакує.

Зейден спостерігає за мною холодним, розважливим поглядом, ніби планує мою смерть з висоти своєї посади лідера — Четвертого крила. —

Я піднімаю підборіддя.

Він піднімає свою вкриту шрамом брову. Потім він щось говорить до командира Другого крила, і тоді всі командири приєднуються до того, що, очевидно, є палкою дискусією.

— Як гадаєш, про що вони говорять? – шепоче Ріаннон.

— Тихо, – шипить Дейн.

Я застигаю. Я не можу очікувати, що він буде моїм Дейном тут, не за цих обставин, але все одно, його тон вражає.

Нарешті, крилаті розвертаються до нас обличчям, і від легкого нахилу губ Зейдена мене миттєво нудить.

— Дейн Аетос, ти і твій загін поміняєтеся з загоном Аури Бейнхавена, – наказує Ніра.

Зачекай. Зачекай. Що? Хто така Аура Бейнхавен?

Дейн киває, потім повертається до нас. — Йдіть за мною. – Він каже це один раз, а потім крокує крізь стрій, змушуючи нас поспішати за ним. Дорогою ми проходимо повз ще один загін, що йшов від... від... від...

У мене перехоплює подих.

Ми рухаємося до Четвертого крила. Крило Зейдена.

Минає хвилина, може, дві, і ми займаємо своє місце в новому строю. Я змушую себе дихати. На зарозумілому, вродливому обличчі Зейдена з'являється довбана посмішка.

Тепер я повністю в його владі, підлегла у його ланцюгу командування. Він може покарати мене як завгодно за найменшу провину, навіть уявну.

Ніра дивиться на Зейдена, закінчуючи завдання, і він киває, роблячи крок уперед і нарешті припиняючи наше змагання поглядів. Я майже впевнена, що він виграв, враховуючи, що моє серце скаче, як кінь, що втік.

— Тепер ви всі кадети. – Голос Зейдена розноситься над подвір'ям, сильніше за інші. — Погляньте на свій загін. Це єдині люди, яким Кодекс гарантує, що вони вас не вб'ють. Але те, що вони не можуть покінчити з вашим життям, не означає, що інші не зможуть. Хочете дракона? Заслужіть його.

Більшість інших радіють, але я тримаю язик за зубами.

Шістдесят сім людей сьогодні впали або померли в інший спосіб. Шістдесят сім, як і Ділан, чиї батьки або заберуть їхні тіла, або дивитимуться, як їх ховають біля підніжжя гори під простим каменем. Я не можу змусити себе радіти їхній втраті.

Очі Зейдена знаходять мої, і мій шлунок стискається, перш ніж він відводить погляд. — Б'юся об заклад, ви зараз почуваєтеся дуже крутим, чи не так, першокурсники?

Ще більше оплесків.

— Ви відчуваєте себе непереможним після парапету, чи не так? – кричить Зейден . — Ви думаєтк, що ти недоторкані! Ви на шляху до того, щоб стати елітою! Обраними!

З кожною заявою здіймається чергова хвиля оплесків, все гучніших і гучніших.

Ні, це не просто оплески, це звук крил, що розсікають повітря, підкоряючи його собі.

— О боги, вони прекрасні, – шепоче Ріаннон поруч зі мною, коли вони з'являються в полі зору — зграя драконів.

Я провела своє життя серед драконів, але завжди здалеку. Вони не терплять людей, яких не обрали. Але ці вісім? Вони летять прямо на нас — на великій швидкості.

Коли я думаю, що вони ось—ось пролетять над нами, вони злітають вертикально, розсікають повітря своїми величезними напівпрозорими крилами і зупиняються, пориви вітру від крил такі потужні, що я ледь не хитаюся назад, коли вони приземляються на

зовнішню напівкруглу стіну. Луска на їхніх грудях тремтить від руху, а гострі кігті впиваються в край стіни з обох боків. Тепер я розумію, чому стіни товщиною в десять футів. Це не бар'єр. Край фортеці — це проклята пастка.

Мій рот роззявляється. За п'ять років, що я тут живу, я ніколи такого не бачила, але з іншого боку, мені ніколи не дозволяли спостерігати за тим, що відбувається в День призову.

Кілька курсантів кричать.

Гадаю, кожен хоче бути вершником на драконі, поки не опиняється за двадцять футів від нього.

Пара б'є мені в обличчя, коли темно—синій дракон прямо переді мною видихає через широкі ніздрі. Його блискучі сині роги здіймаються над головою в елегантному, смертоносному помаху, а крила на мить спалахують, перш ніж скластися, кінчик їхнього верхнього суглоба увінчаний єдиним лютим кігтем. Їхні хвости так само смертоносні, але я не можу розгледіти їх під цим кутом і навіть сказати, до якої породи належить кожен з них, не маючи цієї підказки.

Усі вони смертоносні.

— Доведеться знову викликати каменярів, – бурмоче Дейн, коли шматки скелі кришаться під драконячими лапами, падаючи на подвір'я валунами завбільшки з мій торс.

Попереду мене три дракони різних відтінків червоного, два відтінки зеленого, як у Чіне, дракон Міри та коричневий, як у мами, помаранчевий, і величезний темно—синій. Усі вони масивні, затьмарюють структуру цитаделі, коли звужують свої золоті очі на нас в абсолютному осуді.

Якби вони не потребували нас, крихітних людей, щоб розвивати здібності печаток від зв'язків і плести захисні вали навколо Наварри, я впевнена, що вони б з'їли нас усіх і покінчили з цим. Але їм подобається захищати Долину — долину за Басгіа, яку дракони називають домом, — від безжальних грифонів, а нам подобається

жити, тож ось ми й опинилися в найбільш малоймовірному партнерстві.

Моє серце загрожує вискочити з грудей, і я абсолютно з ним згодна, бо мені теж хочеться бігти. Сама думка про те, що я маю їхати на одному з них, просто смішна.

Курсант вибігає з третього крила, з криком біжить до кам'яної огорожі позаду нас. Ми всі обертаємося, щоб подивитися на нього. Ми всі обертаємося, щоб подивитися, як він біжить до гігантських арочних дверей у центрі. Звідси я майже бачу слова, викарбувані на арці, але я вже знаю їх напам'ять. *Дракон без вершника — це трагедія. Вершник без свого дракона — смерть.*

Поєднавшись, вершники не можуть жити без своїх драконів, але більшість драконів можуть чудово жити і після нас. Ось чому вони обирають ретельно, щоб не бути приниженими, обравши боягуза, не те, щоб дракон коли-небудь визнав свою помилку.

Червоний дракон зліва відкриває свою величезну пащу, показуючи зуби завбільшки з мене. Ця паща може розчавити мене, якби захотіла, як виноградину. Вогонь спалахує вздовж його язика, а потім вистрілює назовні в моторошному полум'ї в бік курсанта, що тікає.

Він перетворюється на купку попелу на гравії ще до того, як встигає добігти до тіні фортеці.

Шістдесят вісім загиблих.

Жар від полум'я обпікає мені обличчя, коли я кидаю погляд вперед. Якщо хтось ще побіжить і буде так само страчений, я не хочу цього бачити. Навколо мене лунає ще більше криків. Я щосили стискаю щелепу, щоб замовкнути.

Ще два пориви жару, один зліва від мене, а потім ще один праворуч.

Це вже сімдесят.

Темно—синій дракон, здається, нахиляє до мене голову, ніби його звужені золоті очі бачать крізь мене страх, що стискає мій живіт, і сумніви, що підступно скручуються навколо мого серця. Б'юся об заклад, він навіть бачить бинт, яким обмотане моє коліно. Він знає, що я в невигідному становищі, що я надто мала, щоб залізти на його передню лапу і сідло, надто квола, щоб їздити верхи. Дракони завжди знають.

Але я не втечу. Я б не стояла тут, якби здавалася щоразу, коли щось здавалося нездоланним. Я не помру сьогодні. Слова повторюються в моїй голові так само, як і перед парапетом і на ньому.

Я з силою відводжу плечі назад і піднімаю підборіддя.

Дракон кліпає, що може бути знаком схвалення або нудьги, і відводить погляд.

— Хтось ще хоче передумати? – вигукує Зейден, скануючи решту рядів кадетів тим самим проникливим поглядом темно—синього дракона, що стоїть за його спиною. — Ні? Чудово. Приблизно половина з вас буде мертвою до цього часу наступного літа. – У строю панує тиша, за винятком кількох передчасних схлипувань зліва від мене. — Третина з вас знову помре через рік після цього, і стільки ж — в останній рік. Нікого не хвилює, хто тут ваші мама чи тато. Навіть другий син царя Таурі помер під час Обмолоту. Тож скажіть мені ще раз: Ви відчуваєте себе непереможним тепер, коли потрапили у Квадрант Вершників? Недоторканим? Елітою?

Ніхто не аплодує.

Ще один вибух жару — цього разу прямо в обличчя — і кожен м'яз мого тіла стискається, готуючись до спалення. Але це не полум'я... лише пара, і вона розвіває коси Ріаннон, коли дракони закінчують свій одночасний видих. Штани на першокурснику переді мною темніють, колір розтікається по його ногах.

Вони хочуть нас налякати. Місія виконана.

— Тому що ви для них не недоторканні і не особливі. – Зейден показує на темно—синього дракона і злегка нахиляється вперед, ніби відкриваючи нам таємницю, коли ми зустрічаємося поглядами. — Для них ви просто здобич.

Розділ 4

Спаринг—ринг — це місце, де формуються або ламаються вершники. Зрештою, жоден поважний дракон не вибере вершника, який не може захистити себе, і жоден поважний кадет не дозволить такій загрозі для крила продовжувати тренування.

—Путівник майора Афендри по Квадранту Вершників

(Несанкціоноване видання)

— Елена Соса, Брейден Блекберн. – Капітан Фіцгіббонс зачитує список загиблих у супроводі двох інших писарів на помості, а ми мовчки стоїмо на подвір'ї, мружачись від раннього сонця.

Цього ранку ми всі вдягнені у чорне вбрання для вершників, а на моїй ключиці — срібна чотирикутна зірка, знак першокурсника, а на плечі — нашивка Четвертого крила. Вчора нам видали стандартну форму, літні облягаючі туніки, штани та аксесуари, що залишилися після — Парапету— , але не льотну шкіру. Немає сенсу видавати товстішу, більш захисну бойову форму, коли половина з нас не доживе до жовтневої Обмолоту. Корсет, який зробила для мене Міра, не є звичайним, але я вписуюся в сотні модифікованих костюмів навколо мене.

Після останньої доби і однієї ночі в казармі на першому поверсі я починаю розуміти, що цей квадрант — дивна суміш гедонізму — ми можемо померти завтра — і жорстокої ефективності в ім'я тієї ж причини.

— Джейс Сазерленд. – Капітан Фіцгіббонс продовжує читати, а писарі поруч з ним зміщують свою вагу. – Дуґал Лупеко.

Здається, ми десь на п’ятдесятому, але я збилася з рахунку, коли він прочитав ім'я Ділана кілька хвилин тому. Це єдиний меморіал, який отримають ці імена, єдиний раз, коли про них заговорять у цитаделі, тому я намагаюся зосередитися, закарбувати в пам'яті кожне ім'я, але їх занадто багато.

Шкіра стала чутливою від носіння обладунків усю ніч, як порадила Міра, і болить коліно, але я опираюся бажанню нахилитися і поправити бинт, який я встигла накинути в неіснуючому усамітненні на своєму ліжку в казармі першого курсу, поки ще ніхто не прокинувся.

Нас було сто п'ятдесят шість чоловік на першому поверсі гуртожитку, наші ліжка стояли чотирма акуратними рядами на відкритому просторі. Хоча Джека Барлоу поселили на третьому поверсі, я не дозволю нікому з них побачити мої слабкості. Допоки не знатиму, кому можу довіряти. Окремі кімнати — це як льотна шкіра: ти не отримаєш її, доки не переживеш Обмолот.

— Симона Кастенда. – Капітан Фіцгіббонс закриває сувій. — Ми віддаємо їхні душі Малеку. – Богу смерті.

Я моргнула. Гадаю, ми були ближче до кінця, ніж я думала.

Немає формального завершення шикування, немає останньої хвилини мовчання. Імена на сувої залишають поміст з писарями, і тиша порушується, коли командири загонів повертаються і починають звертатися до своїх загонів.

— Сподіваюся, ви всі поснідали, бо до обіду у вас не буде іншого шансу, – каже Дейн, його очі зустрічаються з моїми на мить, перш ніж він відводить погляд, вдаючи байдужість.

— Він добре вміє вдавати, що не знає тебе, – шепоче Ріаннон поруч зі мною.

— Так і є, – так само тихо відповідаю я. Посмішка розпливається в куточках мого рота, але я зберігаю якомога стриманіший вираз обличчя, впиваючись в нього поглядом. Сонце грає в його піщано—

каштановому волоссі, і коли він повертає голову, я бачу шрам, що визирає з—під бороди вздовж підборіддя, який я вчора чомусь не помітила.

— Друго— і третьокурсники, гадаю, ви знаєте, куди йти, – продовжує Дейн, поки писарі обходять край двору праворуч від мене, повертаючись до свого сектора. Я ігнорую крихітний голос всередині мене, який протестує, що це мав бути мій сектор. Зацикленість на тому, що могло б бути, не допоможе мені дожити до завтрашнього світанку.

Попереду нас чути бурмотіння старших кадетів, які погоджуються. Як першокурсники, ми стоїмо в останніх двох рядах маленького квадрату, що утворює Другий загін.

— Першокурсники, принаймні один з вас мав би запам'ятати свій академічний розклад, коли його роздавали вчора. – Голос Дейна лунає над нами, і важко примирити цього суворого, серйозного лідера з веселим, усміхненим хлопцем, якого я завжди знала. — Тримайтеся разом. Я очікую, що ви всі будете живі, коли ми зустрінемося сьогодні вдень у спаринг—залі.

Бляха, я майже забула, що у нас сьогодні спаринг. Ми ходимо до спортзалу лише двічі на тиждень, тож якщо я витримаю сьогоднішнє тренування неушкодженою, то ще пару днів я буду в безпеці. Принаймні, я маю трохи часу, щоб прийти до тями, перш ніж нам доведеться долати — Рукав — — жахливу вертикальну смугу перешкод, яку, за їхніми словами, нам доведеться опанувати, коли через два місяці листя стане зеленим.

Якщо нам вдасться завершити останній — Рукав— , ми пройдемо через природний коробчастий каньйон над нею, який веде до льотного поля для Презентації, де цьогорічні дракони, які бажають зв'язати себе зв’язком, вперше побачать решту кадетів. Через два дні після цього в долині під цитаделлю відбудеться Обмолот.

Я озираюся на своїх нових товаришів по загону і не можу не задаватися питанням, хто з нас, якщо такі взагалі є, доживе до льотного поля, не кажучи вже про долину.

Не думай про завтрашні проблем.

— А якщо ні? – запитує розумник—першокурсник позаду мене.

Я не дивлюся на нього, але Ріаннон дивиться, закочуючи очі, коли повертається назад.

— Тоді мені не доведеться турбуватися про те, щоб вивчити твоє ім'я, бо його зачитають завтра вранці, – відповідає Дейн, знизуючи плечима.

Другокурсниця переді мною пирхає зі сміху, від руху дзвенять дві маленькі сережки—обручі в лівій мочці, але рожево волоса мовчить.

— Соєр? – Дейн дивиться на першокурсника зліва від мене.

— Я відведу їх туди. – Високий, худорлявий курсант, чий світлий колір обличчя вкритий розсипом веснянок, відповідає напруженим кивком. Його веснянкувата щелепа цокає, а в грудях щемить від співчуття. Він один із тих, хто залишився на другий рік — курсант, який не утворив з’язок під час Обмолоту, і тепер мусить починати весь рік спочатку.

— Рушай, – наказує Дейн, і наш загін розходиться приблизно в той самий час, що й інші, перетворюючи подвір'я з впорядкованого строю на натовп кадетів, які балакають між собою. Другокурсники та третьокурсники йдуть в інший бік, серед них і Дейн.

— У нас є близько двадцяти хвилин, щоб дістатися до класу, – кричить Соєр до восьми з нас, першокурсників. — Четвертий поверх, друга кімната ліворуч в академічному крилі. Збирайтеся і не запізнюйтеся. – Він не переймається тим, щоб підтвердити, що ми його почули, перед тим, як попрямувати до гуртожитку.

— Це, мабуть, важко, – каже Ріаннон, коли ми йдемо в натовпі до гуртожитків. — Бути відкинутим назад і починати все спочатку.

— Краще, ніж бути мертвим, – каже розумник, проходячи повз нас праворуч, його темно—каштанове волосся розвівається по

коричневій шкірі чола з кожним кроком кадета. Його звуть Рідок, якщо я правильно пам'ятаю з короткого знайомства, яке ми пройшли перед вечерею вчора ввечері.

— Це правда, – відповідаю я, коли ми прямуємо до вузького місця, що утворилося біля дверей.

Я підслухала, як третьокурсник казав, що коли першокурсник пережив Обмолот без зв'язку, квадрант дозволяє йому повторити рік і спробувати ще раз, якщо він хоче, – додає Ріаннон, і я не можу не замислитися над тим, скільки рішучості треба мати, щоб пережити перший рік, а потім бути готовим повторити його лише заради шансу, що одного дня ти можеш стати вершником. Вдруге ти можеш так само легко померти.

Цвірінькання птаха ліворуч, і я дивлюся на натовп, моє серце вистрибує, бо я одразу впізнаю звук. Дейн.

Заклик звучить знову, я вловлюю його біля ротонди. Він стоїть на вершині широких сходів, і в ту ж секунду, коли наші погляди зустрічаються, він ледь помітним кивком рухає до дверей.

— Я буду... – починаю говорити Ріаннон, але вона вже простежила за моїм поглядом.

— Я візьму твої речі і зустріну тебе там. Вони під твоїм ліжком, так? – запитує вона.

— Ти не проти?

— Твоє ліжко поруч з моїм, Вайолет. Це не проблема. Йди! – Вона змовницьки посміхається і штовхає мене плечем.

— Дякую! – Я швидко посміхаюся, а потім пробираюся крізь натовп, поки не вириваюся на волю біля краю. На моє щастя, не так багато кадетів прямують до загальних приміщень, а це означає, що на мене ніхто не дивиться, коли я прослизаю в одні з чотирьох гігантських дверей ротонди.

Мої легені різко втягують повітря. Це схоже на візуалізації, які я бачила в архівах, але немає жодного малюнка, жодного художнього

засобу, який міг би передати, наскільки приголомшливим є простір, наскільки вишуканою є кожна деталь. Ротонда може бути найкрасивішою архітектурною спорудою не лише в цитаделі, але й у всьому Басгіа. Приміщення заввишки три поверхи, від полірованої мармурової підлоги до куполоподібної скляної стелі, яка фільтрує м'яке ранкове світло. Ліворуч — двоє масивних арочних дверей до академічного крила, такі ж двері праворуч ведуть до гуртожитків, а за півдюжини сходинок переді мною — чотири дверні отвори, що відкривають актову залу.

Рівномірно розставлені навколо ротонди, переливаючись різними кольорами червоного, зеленого, коричневого, помаранчевого, синього і чорного, стоять шість страхітливих мармурових колон, вирізьблених у вигляді драконів, ніби вони впали зі стелі. Між оскаленими пащами в основі кожного з них достатньо місця, щоб розмістити щонайменше чотири загони в центрі, але зараз там порожньо.

Я проходжу повз першого дракона, витесаного з темно—червоного мармуру, і рука хапає мене за лікоть, тягнучи назад за колону, де є щілина між пазуром і стіною.

— Це лише я. – Голос Дейна низький і тихий, коли він розвертає мене до себе обличчям. Напруга випромінюється в кожній лінії його постаті.

— Я так і думав, адже це ти мене кликав, з допомогою цвірінькання птахів.

Я посміхаюся, хитаючи головою. Він використовує цей сигнал з тих пір, як ми були дітьми і жили біля кордону з Кровланом, поки наші батьки були дислоковані там з Південним крилом.

Його брови супляться, а погляд сканує мене, без сумніву, шукаючи нові поранення. — У нас є лише кілька хвилин до того, як це місце буде заповнене. Як твоє коліно?

— Болить, але жити буду. – У мене були набагато гірші травми, і ми обоє це знаємо, але немає сенсу говорити йому розслабитися, коли він, очевидно, не збирається цього робити.

— Ніхто не намагався знущатися з тебе минулої ночі? – Занепокоєння зморщує його чоло, і я складаю руки, щоб не розгладжувати зморшки пальцями. Його занепокоєння лежить у мене на грудях каменем.

— А що, було б так погано, якби вони це зробили? – дражнюся я, змушуючи свою посмішку стати ширшою.

Він опускає руки і зітхає так важко, що звук відлунює в ротонді. — Ти ж знаєш, що я не це мав на увазі, Вайолет.

— Ніхто не намагався вбити мене минулої ночі, Дейне, і навіть не завдав мені шкоди. – Я відкидаюся на стіну і знімаю вагу з коліна. — Майже впевнена, що ми всі були надто втомлені і раді, що вижили, щоб почати вбивати один одного. – Після вимкнення світла в казармі досить швидко настала тиша. Давалося взнаки емоційне виснаження за день.

— І ви їли, так? Я знаю, що вас швидко виводять з гуртожитків, коли дзвони б'ють на шосту.

— Я поїла разом з усіма першокурсниками, і перш ніж ти навіть почнеш читати мені лекцію, я забинтувала своє коліно під ковдрою і заплела косу до того, як пролунали дзвони. Я вже багато років трималася розпорядку писарів, Дейн. Вони прокидаються на годину раніше. Через це мені навіть хочеться зголоситися чергувати на сніданку.

Він дивиться на тугу сріблясту косу зі срібними кінчиками, яку я заплела в пучок на тлі темного волосся на маківці. — Тобі слід відрізати її.

— Не починай. – Я хитаю головою.

— Є причина, чому жінки тут стрижуться коротко, Вай. Як тільки хтось зачепить тебе за волосся на спаринг—рингу…

— Моє волосся — найменше, що мене турбує на спаринг—рингу, – відповідаю я.

Його очі розширюються. — Я просто намагаюся вберегти тебе. Тобі пощастило, що я не штовхнув тебе в руки капітана Фіцгіббонса сьогодні вранці і не благав його забрати тебе звідси.

Я не звертаю уваги на погрози. Ми марнуємо час, і мені потрібна одна інформація від Дейна. — Чому вчора наш загін перевели з Другого крила в Четверте?

Він застигає і відводить погляд.

— Скажи мені. – Я маю знати, чи не вигадую я ситуацію, якої не існує.

— Дідько, – бурмоче він, рвучи рукою волосся. — Зейден Ріорсон хоче твоєї смерті. Після вчорашнього дня це загальновідома інформація серед керівного складу.

Ні. Не перегинає палицю.

— Він перемістив загін, щоб мати прямий зв'язок зі мною. Тож він може робити все, що захоче, і ніхто нічого не запитає. Я — його помста моїй матері. – Моє серце навіть не вистрибує від підтвердження того, що я вже знала. — Я так і думала. Мені просто потрібно було переконатися, що моя уява не втекла разом зі мною.

— Я не дозволю, щоб з тобою щось сталося. – Дейн робить крок вперед і обіймає моє обличчя, його великий палець заспокійливо погладжує мою вилицю.

— Ти мало що можеш зробити. – Я відштовхуюсь від стіни, виходячи з—під його досяжності. — Мені треба йти на заняття. – У ротонді вже лунає кілька голосів, коли курсанти проходять повз.

Його щелепа на секунду рухається, і зморшки знову з'являються між бровами. — Просто зроби все можливе, щоб залишатися непомітною, особливо коли ми на занятті з ведення бою. Не те, щоб колір твого волосся не видавав тебе, але це єдиний предмет, який відвідує весь квадрант. Я подивлюся, чи зможе хтось із другокурсників стати на варту...

— Ніхто не збирається вбивати мене на уроках історії. – Я закочую очі. — Академія — це єдине місце, де мені не треба хвилюватися. Що зробить Зейден? Витягне мене з класу і проткне мечем посеред коридору? Чи ти справді думаєш, що він заріже мене посеред уроку бойової підготовки?

— Я б не відкидав цього. Він до біса безжалісний, Вайолет. Як гадаєш, чому його дракон вибрав саме його?

— Той темно—синій, що вчора приземлився за трибуною? — Мій живіт скрутило. Те, як оцінювали мене ці золоті очі...

Дейн киває. — Сгейл — Блакитний Кинджалохвіст, і вона... жорстока. — Він ковтає. — Не зрозумій мене неправильно. Ка — жахлива штучка, коли розлютиться — як і всі Червоні Мечохвости, — але навіть більшість драконів тримаються подалі від Сгейл.

Я дивлюся на Децна, на шрам, що позначає його щелепу, і суворий погляд його очей, такий знайомий і водночас чужий.

— Що? — запитує він. Голоси навколо нас стають голоснішими, а кроки все частіше наближаються і віддаляються.

— Ти зв'язаний з драконом. У тебе є сили, про які я навіть не знаю. Ти відчиняєш двері за допомогою магії. Ти командир загону. — Я промовляю речення повільно, сподіваючись, що слова дійдуть до нього, що я справді зрозумію, наскільки він змінився. — Мені просто важко звикнути до того, що ти все ще... Дейн.

— Я все ще я. — Його постава пом'якшується, і він піднімає короткий рукав своєї туніки, відкриваючи реліквію червоного дракона на плечі. — Я просто маю це зараз. А що стосується здібностей, то Ка спрямовує досить значну кількість магії, порівняно з деякими іншими драконами, але я ще далеко недостатньо вмілий у цьому питанні. Я не дуже змінився. Щодо меншої магії, яка живиться від моєї реліквії, то я можу робити типові речі, як—от відчиняти двері, прискорювати свій біг і заряджати чорнильні ручки замість незручних пір'яних.

— Яка твоя сила печатки? — Кожен вершник може робити меншу магію, коли його дракон починає передавати йому силу, але печатка — це унікальна здатність, яка виділяє, найсильніше вміння, що виникає з кожного унікального зв'язку між драконом і вершником.

Деякі вершники мають однакові печатки. Володіння вогнем, льодом і водою — це лише кілька найпоширеніших здібностей, і всі вони корисні в бою.

Але є й такі, що роблять вершника надзвичайним.

Моя мати може володіти силою бурі.

Мельгрен може бачити результат битв.

Я не можу не задаватися питанням, яка печатка у Зейдена — і чи не використає він її, щоб убити мене, коли я найменше цього очікуватиму.

— Я можу читати недавні спогади людини, — тихо зізнається Дейн. — Не так, як читати думки чи щось подібне — я маю торкнутися іншої людини, тож я не становлю загрози для безпеки. Але про мою печатку мало хто знає. Думаю, вони будуть використовувати мене в розвідці. — Він показує на нашивку з компасом під нашивкою Четвертого крила на плечі. Носіння цього знаку вказує на те, що значок занадто засекречений. Я просто не помітила його вчора.

— Не може бути. — Я посміхаюся, заспокійливо вдихаю, згадуючи, що на формі Зейдена не було жодних нашивок.

Він киває, на його губах з'являється схвильована посмішка. — Я все ще вчуся, і, звісно, чим ближче я до Ка, тим краще в мене виходить, але так. Я просто кладу руки на чиїсь скроні і бачу те, що бачили вони. Це... неймовірно.

Ця печатка не просто виділить Дейна з—поміж інших. Вона зробить його одним з найцінніших інструментів допиту, які ми маємо. — І ти кажеш, що не змінився, — напівжартую я.

— Це місце може викривити майже все в людині, Вай. Воно відсікає дурниці та гарні риси, розкриваючи те, ким ти є насправді. Вони хочуть, щоб так було. Вони хочуть, щоб він розірвав твої попередні зв'язки, щоб ти була віддана своєму крилу. Це одна з багатьох причин, чому першокурсникам не дозволяється листуватися з родиною та друзями, інакше, знаєте, я б вам написав. Але рік не змінює того, що я все ще вважаю тебе своєю найкращою подругою. Я все ще Дейн, і в цей час наступного року ти все ще будеш Вайолет. Ми все ще будемо нами.

— Якщо я ще буду жива, — жартую я, коли дзвонять дзвоники. — Мені треба йти на урок.

— Так, а я запізнюся на поле для польотів. — Він рухається до краю стовпа. — Послухай, Ріорсон все ще ватажок ескадрильї. Він буде переслідувати тебе, але він знайде спосіб зробити це в рамках правил Кодексу, принаймні, коли люди дивляться. Я був…— Його щоки заливаються рум'янцем. — Минулого року ми дуже подружилися з Ембер Мейвіс, нинішнім лідером Третього крила, і я кажу тобі, що Кодекс для них священний. А тепер, ти йди першою. Побачимося у спаринг—залі. — Він підбадьорливо посміхається.

— Побачимося. — Я посміхаюся у відповідь і розвертаюся на підборах, обходячи навколо основи масивної колони до напівпереповненої ротонди. Тут кілька десятків курсантів, які ходять від одного корпусу до іншого, і мені потрібна секунда, щоб зорієнтуватися.

Я помічаю академічні двері між помаранчево—чорними стінами. І рушаю туди, змішуючись із натовпом.

Волосся на моїй потилиці стає дибки, і мороз пробігає по спині, коли я перетинаю центр ротонди, а потім зупиняюся. Курсанти рухаються навколо мене, але мої очі спрямовані вгору, до верхівки сходів, що ведуть до актової зали.

От лайно.

Зейден Ріорсон спостерігає за мною звуженими очима, рукава його уніформи закочені, масивні руки складені на грудях, застереження в його вкритій реліквіями руці на повній видноті, коли третьокурсник поруч з ним говорить щось, що він відверто ігнорує.

Моє серце підскакує і застрягає в горлі. Між нами близько двадцяти футів. Мої пальці смикаються, готові вихопити одне з лез, вкладених у піхви біля моїх ребер. Він зробить це тут? Посеред ротонди? Мармурова підлога сіра, тож для персоналу не повинно бути важко вичистити кров.

Його голова нахиляється, і він вивчає мене своїми неймовірно темними очима, ніби вирішує, де я найбільш вразлива.

Я повинна тікати, так? Але я принаймні бачу, що він наближається, якщо стоятиму на цій позиції.

Його увага зміщується, він дивиться праворуч від мене, і піднімає на мене єдину брову.

Мій шлунок зводить, коли з—за колони з'являється Дейн.

— Що ти… — починає Дейн, коли підходить до мене, його брови розгублено насуплені.

— Нагору по сходах. Четверті двері, — шиплю я, перебиваючи його.

Погляд Дейна загострюється, коли натовп навколо нас рідшає, і він бурмоче прокляття, не надто витончено підходячи до мене ближче. Менше людей — менше свідків, але я не настільки дурна, щоб думати, що Зейден не вб'є мене на очах у всього квадранта, якщо захоче.

— Я вже знав, що ваші батьки дуже близькі, — вигукує Зейден, і його губи кривляться жорстокою посмішкою. — Але невже ви двоє мусите бути такими до біса очевидними?

Кілька кадетів, які все ще перебувають у ротонді, обертаються, щоб подивитися на нас.

— Дай вгадаю, — продовжує Зейден , зиркаючи між мною і Дейном. —Друзі дитинства? Першіе кохання, можливо?

— Він не може завдати тобі шкоди без причини, так? — шепочу я. — Без причини і скликання кворуму крилатих лідерів, тому що ти лідер загону. Стаття четверта, розділ третій.

— Правильно, — відповідає Дейн, не намагаючись знизити голос. — Але це не так.

— Я очікував, що ти будеш краще приховувати свої почуття, Аетос. Зейден рухається, спускаючись сходами.

Трясця. Трясця. Трясця.

— Біжи, Вайолет, — наказує мені Дейн. — Негайно.

Я тікаю.

Розділ 5

Знаючи, що я перебуваю в прямій незгоді з наказами генерала Мельгрена, я офіційно заперечую проти плану, викладеного на сьогоднішньому брифінгу. Генерал не вважає, що діти лідерів повстанців повинні бути змушені бути свідками страти своїх батьків. Жодна дитина не повинна бачити, як страчують її батьків.

—Тіррійське повстання, офіційна доповідна записка для короля Таурі

Короля Таурі генерала Ліліт Соррентейл

— Ласкаво просимо на ваше перше заняття з ведення бою, — каже професор Девера з заглибленої підлоги величезної лекційної аудиторії пізнього ранку, яскраво-фіолетова нашивка відділу Полум’я на її плечі ідеально поєднується з коротким волоссям. Це єдине заняття, що проводиться в круглому, багатоярусному приміщенні, яке огинає весь кінець академічної зали, і одна з двох кімнат у цитаделі, здатних вмістити кожного кадета. Кожне скрипуче дерев'яне сидіння заповнене, а старші третьокурсники стоять біля стін позаду нас, але ми всі помістилися.

Це далеко від історії минулої години, коли було лише три загони першокурсників, але принаймні першокурсники в нашому загоні сидять всі разом. Якби я тільки могла згадати всі їхні імена.

Рідока легко запам'ятати — він відпускав дотепні коментарі протягом всієї історії. Сподіваюся, він знає, що не варто робити те ж саме тут. Професор Девера не з тих, хто любить жартувати.

— У минулому вершників рідко призивали на службу до закінчення навчання, — продовжує професор Девера, її рот напружено

стискається, коли вона повільно крокує перед двадцятифутовою картою Континенту, прикріпленою до задньої стіни, на якій вигадливо позначені наші оборонні аванпости вздовж наших кордонів. Десятки магічних світильників освітлюють простір, з лишком компенсуючи відсутність вікон і відбиваючись від довгого меча, який вона тримає прикріпленим до спини.

— А якщо вони і були, то це завжди були третьокурсники, які проводили час у тіні передніх крил, але ми очікуємо, що ви закінчите навчання з повним знанням того, з чим ми зіткнулися. Мова йде не лише про те, щоб знати, де розташоване кожне крило. — Вона не поспішає, дивлячись в очі кожному першокурснику, якого бачить. Звання на її плечі — капітан, але я знаю, що вона стане майором ще до того, як закінчить викладати тут по ротації, зважаючи на медалі на її грудях. — Ви повинні розуміти політику наших ворогів, стратегії захисту наших аванпостів від постійних нападів, а також мати базові знання як про нещодавні, так і про поточні бої. Якщо ви не можете осягнути цих базових тем, то вам немає чого робити на спині дракона. — Вона вигинає чорну брову, на кілька відтінків темнішу за її смагляву шкіру.

— Я не тисну, — бурмоче Ріаннон поруч зі мною, люто роблячи нотатки.

— Усе буде добре, — обіцяю я їй пошепки. — Третьокурсників відправляли лише на пости в середній смузі як підкріплення, але не на фронт. — Я тримала вуха відкритими, коли була біля матері достатньо, щоб знати це.

— Це єдиний предмет, який ви будете відвідувати щодня, тому що це єдиний предмет, який матиме значення, якщо вас достроково призвуть на службу. — Погляд професорки Девера ковзає зліва направо і зупиняється на мені. Її очі спалахують на мить, але вона схвально посміхається і киває, перш ніж рухатися далі. — Оскільки цей курс викладається щодня і спирається на найсвіжішу інформацію, ви також будете відповідати перед професором Маркхемом, який заслуговує лише на вашу глибоку повагу.

Вона махає писареві вперед, і він рухається, щоб стати поруч з нею, кремовий колір його уніформи контрастує з її строгою чорною формою. Він нахиляється, коли вона щось шепоче йому, і його густі брови злітають високо, коли він крутить головою в мій бік.

Коли втомлені очі полковника зустрічаються з моїми, він не посміхається, а лише зітхає, і коли я чую його, мої груди сповнюються важким смутком. Я мала стати його найкращим учнем у квадранті Писарів, його найвищим досягненням перед відставкою. Яка іронія долі, що зараз я маю найменше шансів досягти успіху в цій справі.

— Обов'язок писарів — не лише вивчати й опановувати минуле, а й передавати й записувати сьогодення, — каже він, потираючи перенісся свого цибулиноподібного носа, нарешті відірвавши свій розчарований погляд від мого. — Без точних зображень наших ліній фронту, надійної інформації для прийняття стратегічних рішень і, що найважливіше, без правдивих деталей для документування нашої історії на благо майбутніх поколінь, ми приречені, не тільки як королівство, але і як суспільство.

Саме тому я завжди хотіла бути писарем. Не те, щоб це мало значення зараз.

— Перша тема дня. — Професорка Девера підходить до мапи і змахує рукою, підносячи магічне світло прямо над східним кордоном з пороміельською провінцією Брейвік. — Східне крило зазнало нападу минулої ночі біля села Чакір від зграї брейвікських грифонів і вершників.

От лайно. Залою прокочується гомін, і я занурюю перо в чорнильницю на столі переді мною, щоб зробити нотатки. Я не можу дочекатися, коли зможу скористатися тими жаданими ручками, які мама тримає на своєму столі. Усмішка кривить мої губи. У тому, щоб бути вершником, безумовно, можуть бути переваги. Будуть.

— Звичайно, деяка інформація відредагована в цілях безпеки, але ми можемо сказати вам, що вони осіли на вершині Есбенських гір. — Професор Девера розводить руки в сторони, і світло

розширюється, висвітлюючи гори, що утворюють наш кордон з Брейвіком. — Дозволяючи не лише проникнути на територію Наварри, але й їхнім вершникам спрямувати і використати зброю десь близько опівночі.

У мене в животі стискається, коли серед курсантів, особливо першокурсників, здіймається гомін. Дракони — не єдині тварини, здатні передавати силу своїм вершникам. Грифони з Поромієля також володіють цією здатністю, але тільки дракони здатні насилати на своїх підопічних сили, які унеможливлюють будь—яку іншу магію, окрім їхньої власної, в межах наших кордонів. Саме через них кордони Наварри мають дещо круглу форму — їхня сила випромінюється з Долини і не може поширюватися далі, навіть якщо на кожній заставі стоять загони. Без цих загонів нам кінець. Відкриється сезон полювання на наваррські села, коли неминуче нагрянуть загони з Поромієля. Ці жадібні виродки ніколи не задовольняються тими ресурсами, які мають. Вони завжди хочуть і наші, і поки вони не навчаться задовольнятися нашими торговельними угодами, у нас немає шансів покласти край призову в Наваррі. Жодних шансів на мир.

Але якщо ми не в стані підвищеної бойової готовності, то вони, мабуть, домоглися відновлення або принаймні стабілізації ситуації у округах.

— Тридцять сім цивільних було вбито під час нападу за годину до того, як зміг прибути загін зі Східного крила, але вершники і дракони зуміли відбити навалу, – закінчує професор Девера, складаючи руки на грудях. — Виходячи з цієї інформації, які питання ви б поставили? – Вона піднімає палець. — Для початку я хочу почути відповіді лише від першокурсників.

Моїм першим запитанням було б, якого біса округи ослабнули, але не схоже, що вони відповідатимуть на таке запитання в кімнаті, повній курсантів з нульовим рівнем допуску.

Я вивчаю карту. Гірський хребет Есбен є найвищим уздовж нашого східного кордону з Брейвіком, що робить його найменш імовірним місцем для нападу, тим більше, що грифони не переносять

висоту так добре, як дракони, ймовірно, через те, що вони наполовину леви, наполовину орли і не можуть впоратися з розрідженим повітрям на великій висоті.

Існує причина, чому ми змогли відбити кожен великий напад на нашу територію за останні шістсот років, і ми успішно захистили нашу землю в цій нескінченній чотиристарічній війні. Наші здібності, у малій магії, так і у печатках, переважають, бо наші дракони можуть спрямовувати більше енергії, ніж грифони. То чому ж ви напали на той гірський хребет? Що змусило округи ослабнути саме там?

— Давайте, першокурсники, покажіть мені, що ви вмієте більше, ніж просто добре тримати рівновагу. Покажіть мені, що ви маєте навички критичного мислення, щоб бути тут, – вимагає професор Девера. — Зараз як ніколи важливо, щоб ви були готові до того, що знаходиться за межами наших кордонів.

— Це вперше, коли округи похитнулися? – запитує першокурсник, що сидить на кілька рядів попереду.

Професори Девера і Маркхем перезирнулися, перш ніж вона повернулася до курсанта. — Ні.

Моє серце підскакує до горла, і в кімнаті настає тиша.

Це не вперше.

Дівчина прочищає горло. — І як часто... це траплялося?

Проникливі очі професора Маркхема звужуються на ній. — Це не в твоїй компетенції, кадет. – Він звертає свою увагу на нашу секцію. — Наступне питання, яке стосується атаки, яку ми обговорюємо?

— Скільки жертв зазнало крило? — запитує першокурсник, що сидить праворуч від мене.

— Один поранений дракон. Один мертвий вершник.

Знову здіймається гомін у залі. Пережити випуск не означає пережити службу. За статистикою, більшість гонщиків помирають до

досягнення пенсійного віку, особливо з такими темпами, з якими гонщики падають протягом останніх двох років.

— Чому ви ставите саме це питання? — запитує курсанта професор Девера.

— Щоб знати, скільки підкріплень їм знадобиться, — відповідає той.

Професор Девера киває, повертаючись до Прайора, найпокірнішого першокурсника в нашому загоні, який підняв руку, але швидко опускає її, суплячи темні брови. — Ти хотів щось запитати?

— Так. – Він киває, відкидаючи кілька пасом чорного волосся з очей, а потім хитає головою. — Ні. Неважливо.

— Така рішучий, – насміхається Лука — злісний першокурсниця у нашому загоні, якого я намагаюся завжди уникати — нахиляє свою голову, коли кадети навколо сміються. Куточок її рота піднімається в усмішці, і вона перекидає своє довге каштанове волосся через плече рухом, який не можна назвати невимушеним. Як і я, вона одна з небагатьох жінок у цьому квадранті, які не стриглися. Я заздрю її впевненості, що це не буде використано проти неї, але не її ставленню, а я знаю її менше дня.

— Він у нашому загоні, – докоряє Аурелі — принаймні, я думаю, що це її ім'я, — її безглузді чорні очі звужуються на Луці. — Прояви трохи відданості.

— Я вас прошу. Жоден дракон не зв’яжеться з хлопцем, який навіть не може вирішити, чи хоче він поставити запитання. А ти бачив його за сніданком сьогодні вранці? Він стояв у черзі, бо не міг обрати між беконом і ковбасою. – Лука закочує очі.

— Якщо Четверте крило закінчило з'ясовувати стосунки? – запитує професор Девера, піднявши брову.

— Спитай, на якій висоті знаходиться село, – шепочу я Ріаннон.

— Що? – Вона хмурить брови.

— Просто запитай, – відповідаю я, намагаючись пам'ятати пораду Дейна. Присягаюся, я відчуваю, як він дивиться мені в потилицю через сім рядів позаду, але я не збираюся обертатися і дивитися, не тоді, коли знаю, що Зейден теж десь там, нагорі.

— На якій висоті знаходиться село? – запитує Ріаннон.

Брови професорки Девера піднімаються, коли вона обертається до Ріаннон. — Маркхам?

— Трохи менше десяти тисяч футів, – відповідає він. — Чому?

Ріаннон кидає на мене пильний погляд і прочищає горло. — Просто здається трохи високо для запланованої атаки з грифонами.

— Хороша робота, – шепочу я.

— Для спланованої атаки це трохи занадто, – каже Девера. — Чому б тобі не розповісти мені, чому це тебе турбує, кадет Сорренгейл? І, можливо, з цього моменту ви захочете ставити свої власні запитання. – Вона дивиться на мене таким поглядом, що я аж смикаюся на своєму місці.

Кожна голова в залі повернута в мій бік. Якщо у когось і були сумніви щодо того, хто я, то вони давно зникли. Чудово.

— Грифони не такі сильні на такій висоті, і їхня здатність до телепатії теж, – кажу я. — Це нелогічне місце для нападу, якщо тільки вони не знали, що округ зазнають поразки, тим більше, що село, схоже, знаходиться десь за годину польоту від найближчого аванпосту? – Я дивлюся на карту, щоб переконатися, що не виставляю себе дурепою. —— Це ж Чакір, чи не так? – Писар готується до перемоги.

— Так і є. — Куточок рота професора Девера піднімається в усмішці. — Продовжуй у тому ж дусі.

Секундочку. — Хіба ви не казали, що загін вершників прибув за годину? – Мій погляд звужується.

— Так, казала. — Вона дивиться на мене з очікуванням.

— Тоді вони вже були в дорозі, — випалюю я, одразу ж усвідомлюючи, як безглуздо це звучить. Мої щоки стають гарячими, коли навколо мене лунає бурмотіння сміху.

— Так, бо це має сенс. — Джек розвертається на своєму місці з першого ряду і відкрито сміється наді мною. — Генерал Мелгрен знає результат битви ще до того, як вона відбудеться, але навіть він не знає, коли це станеться, дурню.

Я відчуваю, як хихотіння моїх однокласників відлунює в моїх кістках. Мені хочеться залізти під цю безглузду парту і зникнути.

— Відвали, Барлоу, – огризається Ріаннон.

— Я не той, хто вважає, що передбачення – це щось, — з насмішкою відповідає він. — Боги допоможіть нам, якщо вона коли-небудь сяде на спину дракона. – Черговий вибух сміху змушує мою шию палати.

— Чому ти так думаєш, Вайолет… — Професор Маркхем здригається. — Кадет Соррengейл?

— Тому що немає жодного логічного способу дістатися туди протягом години після нападу, якщо тільки вони вже не були в дорозі, — стверджую я, стріляючи поглядом у Джека. До біса його і його сміх. Може, я й слабша за нього, але до біса розумніша. — Щоб запалити маячки на полігоні і покликати на допомогу, знадобиться щонайменше половина цього часу, і жоден загін не сидить і не чекає, поки його викличуть на допомогу. Більше половини тих вершників спали б, а це означає, що вони вже були в дорозі.

— І чому вони вже могли бути в дорозі? — допитується професор Девера, і світло в її очах говорить мені, що я маю рацію, надаючи мені впевненості, щоб просунути свій хід думок ще на крок далі.

— Тому що вони якимось чином знали, що округ зазнає поразки. — Я піднімаю підборіддя, одночасно сподіваючись, що маю рацію, і молячись Дан, богині війни, щоб я помилялася.

— Це найбільш... — починає Джек.

— Вона має рацію, — перебиває професор Девера, і в кімнаті запановує тиша. — Один з драконів у крилі відчув, що округ ослабнув, і крило полетіло. Якби цього не сталося, жертв було б набагато більше, а руйнування села — набагато сильніше.

У моїх грудях з'являється маленька бульбашка впевненості, яку швидко розбиває погляд Джека, що говорить мені про те, що він не забув про свою обіцянку вбити мене.

— Другий і третій курси, ваша черга, — наказує професор Девера. — Подивимось, чи зможете ви трохи більше поважати до своїх колег-курсантів. – Вона піднімає брову на Джека, коли вершники позаду нас починають сипати запитаннями.

Скільки вершників було розгорнуто на місці?

Що вбило єдиного загиблого?

Скільки часу знадобилося, щоб очистити село від грифонів?

Чи залишився хтось живий для допиту?

Я записую кожне запитання і відповідь, в думках організовуючи факти в такий звіт, який би я склала, якби перебувала у квадранті Писаря, яка інформація була достатньо важливою, а яка – зайвою.

— Яким був стан села? — запитує глибокий голос із задньої частини лекційної зали.

Волосся на моїй шиї стає дибки, моє тіло розпізнає неминучу загрозу позаду мене.

— Ріорсон? — запитує Маркхем, прикриваючи очі від вогнів, дивлячись у верхню частину зали.

— Село, — повторює Зейден . — Професор Девера сказала, що пошкодження були б гіршими, але яким був реальний стан? Воно було спалене? Зруйноване? Вони не стали б його зносити, якби намагалися

закріпитися, тому стан села має значення, коли ми намагаємося визначити мотив нападу.

Професор Девера схвально посміхається. — Будинки, через які вони вже пройшли, були спалені, а решту грабували, коли прибуло крило.

— Вони щось шукали, — з повною впевненістю каже Зейден. — І це були не дорогоцінності. Це не район видобутку дорогоцінних каменів. Виникає питання, що ж у нас є такого, чого вони так сильно хотіли?

— Саме так. Ось у чому питання. — Професор Девера обводить поглядом кімнату. — І саме тому Ріорсон є лідером. Щоб бути хорошим вершником, потрібно більше, ніж сила і сміливість.

— То яка відповідь? — запитує першокурсник зліва.

— Ми не знаємо, — знизує плечима професор Девера. — Це лише ще один шматочок головоломки, чому наші постійні пропозиції миру відкидаються королівством Пороміель. Що вони шукали? Чому саме це село? Чи це вони сприяли до руйнування округу, чи вони були заслабі? Завтра, наступного тижня, наступного місяця буде новий напад, і, можливо, ми отримаємо ще одну підказку. Зверніться до історії, якщо шукаєте відповіді. Ці війни вже були препаровані і вивчені. Ведення бою призначена для мінливих ситуацій. На цьому занятті ми хочемо, щоб ви дізналися, які питання ставити, щоб у всіх вас був шанс повернутися додому живими.

Щось у її тоні підказує мені, що цього року на службу можуть призвати не лише третьокурсників, і в мене шкіра покривається сиротами.

***

— Ти справді знала кожну відповідь з історії і, мабуть, кожне правильне запитання, яке можна поставити на занятті, — каже Ріаннон, хитаючи головою, коли після обіду ми стоїмо на узбіччі спаринг-мату, спостерігаючи за тим, як Рідок і Аврелі кружляють один навколо одного в своїх бойових обладунках. Рідок менший, а Аврелі

збудована так само, як Міра, що мене не дивує, адже вона успадкувала це від свого батька. — Ти навіть не збираєшся готуватися до тестів, чи не так?

Решта першокурсників стоять на нашому боці, але другі та треті курси вишикувалися в лінію з іншими. У них, безумовно, перевага, адже вони вже пройшли щонайменше рік ведення бою.

— Я вчилася на писаря. — Я знизую плечима, і жилет Міри злегка переливається під час руху. За винятком тих випадків, коли лусочки під маскувальною сіткою виблискують, він цілком вписується в уніформу, яке нам видали вчора на центральному пункті видачі. Всі жінки зараз одягнені однаково, хоча фасони їхніх шкіряних курток обрані за власним бажанням.

Хлопці здебільшого без сорочок, бо вважають, що в сорочках супротивникові є за що вхопитися. Особисто я не сперечаюся з їхньою логікою, просто насолоджуюся видом... з повагою, звісно, що означає не зводити очей з килима моєї команди і з інших двадцяти килимів у величезному спортзалі, який займає перший поверх академічного крила. Одна стіна повністю складається з вікон і дверей, всі вони відчинені, щоб впустити вітерець, але все одно задушливо спекотно. Піт стікає по моїй спині під жилетом.

Сьогодні вдень тут по три загони з кожного крила, і на моє щастя, Перше крило надіслало третій загін, серед яких Джек Барлоу, який дивиться на мене через два килима відтоді, як я зайшла.

— Гадаю, це означає, що ти не турбуєшся про заняття, — каже Ріаннон, піднімаючи на мене брови. Вона теж обрала шкіряну жилетку, але її жилет розрізається над ключицею і застібається на шиї, залишаючи плечі відкритими для руху.

— Припиніть кружляти один навколо одного, наче партнери в танці, і атакуйте! – наказує професор Еметтеріо з іншого боку, де Дейн спостерігає за поєдинком Аурелі та Рідока з керівником нашого загону, Ціанною. Слава Богу, що Дейн у футболці, бо мені не потрібен ще один відволікаючий фактор, коли настане моя черга.

— Я хвилююся через це, — кажу я Ріаннон, нахиляючи підборіддя до мату.

— Справді? — Вона стріляє в мене скептичним поглядом. Її коси скручені в невеликий пучок на потилиці. — Я думала, що як Сорренґейл, ти будеш загрозою в рукопашному бою.

— Не зовсім. — У моєму віці Міра тренувалася з рукопашного бою вже дванадцять років. У мене за плечима лише шість місяців, що не мало б такого значення, якби я не була такою ж крихкою, як порцелянова чашка, але ось ми тут.

Рідок кидається на Аврелі, але вона ухиляється, виставляючи ногу і ставлячи йому підніжку. Він хитається, але не падає. Він швидко розвертається, тримаючи в руці кинджал.

— Ніяких клинків сьогодні! — кричить професор Еметтеріо. Він лише четвертий професор, якого я зустріла, але він, безумовно, той, хто лякає мене найбільше. А може, це через предмет, який він викладає, я уявляю його компактну постать велетенською. — Ми просто оцінюємо!

Рідок бурчить і вкладає ніж у піхви якраз вчасно, щоб відбити хук правою від Аврелі.

— Брюнетка — та ще штучка, — каже Ріаннон із вдячною посмішкою, дивлячись у мій бік.

— А ти? — запитую я, коли Рідок влучає у ребра Аврелі.

— Чорт! — Він хитає головою і відступає на крок. — Я не хочу робити тобі боляче.

Аурелі тримає ребра, але піднімає підборіддя. — Хто сказав, що ти робиш мені боляче?

— Твої удари роблять їй ведмежу послугу, — каже Дейн, складаючи руки. — Цигні на північно-східному кордоні не дадуть їй пощади, бо вона жінка, якщо впаде зі свого дракона в тилу ворога, Рідоку. Вони все одно її вб'ють.

— Давай! — кричить Аврелі, манячи Рідока, скручуючи пальці. Очевидно, що більшість кадетів тренувалися все життя, щоб увійти в Квадрант, особливо Аврелі, яка вислизає від удару Рідока і вивертається, щоб нанести швидкий удар по його нирках.

Ауч..

— Я маю на увазі... прокляття, — бурмоче Ріаннон, кидаючи ще один погляд на Аврелі, перш ніж повернутися до мене. — Я досить добре знаю рукопашний бій. Моє село знаходиться на кордоні з Цигнісеном, тому ми всі навчилися захищатися досить рано. З фізикою та математикою теж немає проблем. Але історія? — Вона хитає головою. — Цей предмет може стати моєю смертю.

— За провал з історії не вбивають, — кажу я, коли Рідок нападає на Аврелі, кидаючи її з такою силою, що я аж здригаюся. — Я, мабуть, помру на цих матах.

Вона обхоплює його ногами і якимось чином перекидає його, поки не опиняється зверху, наносячи удар за ударом в бік його обличчя. Кров забризкує килимок.

— Я, мабуть, міг би дати кілька порад, як вижити під час бойової підготовки, — каже Соєр з іншого боку від Ріаннон, проводячи рукою по одноденній щетині, що відросла і не зовсім прикриває його веснянки. — Хоча історія – не найсильніший мій предмет.

Вилітає зуб, і жовч підступає до мого горла.

— Досить! — кричить професор Еметтеріо.

Аврелі скочується з Рідока і стоїть, торкаючись пальцями розбитої губи розглядаючи кров, потім простягає руку, щоб допомогти йому встати.

Він бере її.

— Ціанно, відведи Аврелі до цілителів. Нема чого втрачати зуб під час оцінювання, – наказує Еметтеріо.

— Пропоную тобі угоду, — каже Ріаннон, зустрічаючись зі мною поглядом своїх карих очей. — Давай допомагати один одному. Ми допоможемо тобі з рукопашним боєм, якщо ти допоможеш нам з історією. Звучить як угода, Соєр?

— Звичайно.

— Домовились. — Я ковтаю, коли один із третьокурсників витирає рушником килимок. — Але я думаю, що мені ця угода є вигіднішою .

— Ти ще не бачила, як я намагаюся запам'ятати дати, – жартує Ріаннон.

Через пару килимків хтось скрикує, і ми всі обертаємося на звук. Джек Барлоу тримає ще одного першокурсника в захваті. Другий хлопець менший, худіший за Джека, але все одно важчий за мене кілограмів на п'ятдесят.

Джек висмикує його руки, його руки все ще надійно обхоплюють голову іншого чоловіка.

— Цей хлопець такий засранець... — починає Ріаннон.

Нудотний хрускіт ламання кісток розноситься по спортзалу, і першокурсник заклякає в обіймах Джека.

— Милий Малек, — шепочу я, коли Джек кидає хлопця на землю. Я починаю задаватися питанням, чи живе тут бог смерті, адже його ім'я доводиться вимовляти так часто. Мій обід загрожує знову з'явитися, але я вдихаю носом, а видихаю ротом, оскільки не можу просунути голову між колін.

— Що я сказав? — кричить їхній інструктор, кидаючись на килимок. — Ти зламав йому кляту шию!

— Звідки мені було знати, що його шия така слабка? — заперечує Джек.

— *Ти мертва, Сорренґейл, і я буду тим, хто тебе вб'є.* — Його вчорашня обіцянка прослизає в моїй пам'яті.

— Очі вперед, — наказує Еметтеріо, але його тон добріший, ніж був, коли ми всі відводили погляд від мертвого першокурсника. — Ви не повинні звикати до цього, – каже він нам. — Але ви мусите через це пройти. Ви і ви. – Він вказує на Ріаннон і ще одного першокурсника в нашому загоні, чоловіка кремезної статури, з синьо—чорним волоссям і кутастими рисами обличчя. Чорт, я не можу згадати його ім'я. Тревор? Може, Томас? Занадто багато нових людей, щоб запам'ятати, хто є хто.

Я поглядаю на Дейна, але він спостерігає за парою, яка виходить на килимок.

Ріаннон швидко справляється з першокурсником, приголомшуючи мене щоразу, коли вона ухиляється від удару і завдає свій. Вона швидка, а її удари потужні — смертельна комбінація, яка вирізнятиме її з-поміж інших, як і Міру.

— Ти здаєшся? — запитує вона хлопця—першокурсника, коли перекидає його на спину, її рука зупиняється на середині удару трохи вище його горла.

Таннер? Я майже впевнена, що це щось, що починається на “Т”.

— Ні! — кричить він, обхоплюючи ногами Ріаннон і штовхаючи її на спину. Але вона перекочується і швидко стає на ноги, перш ніж знову поставити його в ту саму позицію, цього разу своїм черевиком до шиї.

— Не знаю, Тайнон, можливо, тобі варто здатися, – посміхаючись, каже Дейн. — Вона вручає тобі твою дупу.

А, точно. Тайнон.

— Відвали, Аетос! — Тайнон огризається, але Ріаннон тисне черевиком йому в горло, спотворюючи останнє слово. Він стає червоного відтінку.

Так, у Тайнана більше его, ніж здорового глузду.

— Він здається, — вигукує Еметтеріо, і Ріаннон відступає назад, простягаючи руку.

Тайнан бере її.

— Ти… — Еметтеріо вказує на рожевоволосу другокурсницю з реліквією повстання. — І ти. — Його палець показує на мене.

Вона щонайменше на голову вища за мене, і якщо решта її тіла така ж підтягнута, як і руки, то я в повній дупі.

Я не можу дозволити їй накласти на себе руки.

Моє серце загрожує вискочити з грудей, але я киваю і ступаю на килимок.

— Ти впораєшся, — каже Ріаннон, торкаючись мого плеча, коли проходить повз мене.

— Сорренґейл. – Рожевоволоса дівчина оглядає мене так, ніби я — щось, що вона зішкребла з боку свого черевика, звужуючи свої блідо—зелені очі. — Тобі справді варто пофарбувати волосся, якщо не хочеш, щоб усі знали, хто твоя мати. Ти єдина срібноволоса потвора в цьому Квадранті.

— Я ніколи не казала, що мене хвилює, чи всі знають, хто моя мати. – Я обводжу другокурсницю по колу на маті. — Я пишаюся її службою для захисту нашого королівства — від ворогів як ззовні, так і зсередини.

Коли її щелепа стискається, в моїх грудях з'являється бульбашка надії. Позначені, як я чула сьогодні вранці від деяких людей, що носять на руках реліквії повстанців, звинувачують мою матір у страті їхніх батьків. Добре. Ненавидьте мене. Мама часто каже, що як тільки ти дозволиш емоціям вступити в бій, ти вже програв. Я ще ніколи так сильно не молилася, щоб моя крижана мати мала рацію.

— Ти сука, — кипить вона. — Твоя мати вбила мою сім'ю.

Вона робить випад вперед і замахується, а я швидко відходжу вбік, кружляючи в повітрі з піднятими руками. Ми робимо так ще

кілька раундів, і я наношу кілька ударів, починаю думати, що мій план може спрацювати.

Вона гарчить низько в горлі, коли знову промахується, і її нога летить мені в голову. Я легко ухиляюся, але тоді вона падає на землю і б'є іншою ногою, яка влучає мені прямо в груди, відкидаючи мене назад. Я з глухим ударом падаю на килимок, а вона вже наді мною, так швидко, до біса швидко.

— Ти не можеш використовувати свої сили тут, Імоджен! — кричить Дейн.

Імоджен щосили намагається вбити мене.

Її очі піднімаються вище моїх, і я відчуваю швидке ковзання чогось твердого по моїх ребрах, коли вона посміхається до мене. Але її посмішка зникає, коли ми обидва дивимося вниз, і я не можу не помітити, як кинджал знову вкладають у піхви.

Обладунки щойно врятували мені життя. Дякую, Міро.

Розгубленість затьмарює обличчя Імоджен лише на секунду, достатньо, щоб я встигла заїхати їй кулаком у щоку і вивернутися з— під неї.

Моя рука кричить від болю, хоча я впевнена, що сформувала кулак правильно, але я блокую це, коли ми обидві стаємо на ноги.

— Що це за обладунки? — запитує вона, дивлячись на мої ребра, поки ми кружляємо одне навколо одного.

— Мої. — Я ухиляюся, коли вона знову нападає на мене, але її рухи розмиті.

— Імоджен! – кричить Еметтеріо. — Зроби це ще раз, і я…

Цього разу я відхиляюся не в той бік, і вона ловить мене, кидаючи на підлогу. Мат б'є мене по обличчю, а її коліно впивається в мою спину, коли вона тягне мою праву руку за собою.

— Здавайся! — кричить вона.

Я не можу. Якщо я піддамся в перший день, що буде на другий?

— Ні! — Тепер мені бракує здорового глузду, як і Тайнону, і я більш вразлива.

Вона тягне мою руку далі, і біль поглинає кожну думку, затемнюючи краї мого зору. Я кричу, коли зв'язки розтягуються, шматуються, а потім лускають.

— Здавайся, Вайолет! — кричить Дейн.

— Здавайся! — вимагає Імоджен.

Задихаючись від її ваги на спині, я відвертаю обличчя вбік, коли вона вириває моє плече, біль поглинає мене.

— Вона здається, — каже Еметтеріо. — Досить.

Я знову чую його — моторошний звук ламання кістки, але цього разу моєї.

Розділ 6

Я вважаю, що з усіх повноважень, які дають вершники, лагодження є найціннішим, але ми не можемо дозволити собі заспокоюватися, перебуваючи в товаристві такого знаку. Бо лагодження рідкісне явище, а поранені — ні.

—Сучасний посібник майора Фредеріка для цілителів

Полум'я агонії охоплює моє плече і груди, коли Дейн несе мене через нижній, критий прохід з Квадранта Вершників, через яр, до Квадранта Цілителів. Це, по суті, кам'яний міст, вкритий і обкладений ще більшою кількістю каменю, що робить його схожим на підвісний тунель з кількома вікнами, але я не можу ясно мислити, щоб зрозуміти це, поки ми мчимо, а його кроки поглинають відстань.

— Майже прийшли, — заспокоює він мене, міцно, але обережно стискаючи мою грудну клітку та під колінами, поки моя безпорадна рука лежить на грудях.

— Всі бачили, як ти втратив контроль, — шепочу я, намагаючись подумки заблокувати біль, як я робила це незліченну кількість разів раніше. Зазвичай це так само просто, як побудувати ментальну стіну навколо пульсуючої муки в моєму тілі, а потім сказати собі, що біль існує лише в цій коробці, тому я його не відчуваю, але цього разу це не спрацьовує так добре.

— Я не втратиі його. — Він тричі б'є ногою у двері, коли ми підходимо до них.

— Ти кричав і винес мене звідти, ніби я щось значу для тебе.

Я зосереджуюся на шрамі на його щелепі, щетині на засмаглій шкірі, на чому завгодно, аби не відчувати цілковитої руйнації в плечі.

— Ти справді щось для мене значиш. — Він знову штовхається.

І тепер усі знають.

Двері відчиняються, і Вініфред, цілителька, яка була поруч зі мною занадто багато разів, щоб про це згадувати, відступає, щоб Дейн міг занести мене всередину.

— Ще одна травма? Ви, вершники, безумовно, намагаєтеся заповнити наші ліжка, щоб... О ні, Вайолет? — Її очі широко розбігаються.

— Привіт, Вініфред, — пересилюючи біль, вимовляю я.

— Сюди. — Вона веде нас до лазарету, довгого залу з ліжками, половина з яких заповнена людьми в чорному вбранні вершників. Цілителі не володіють магією, покладаючись на традиційні настоянки та медичну підготовку, щоб зцілити якнайкраще, але лагольники володіють. Сподіваюся, Нолон сьогодні десь поруч, адже він лагодив мене останні п'ять років.

Серед вершників надзвичайно рідко зустрічаються люди, які вміють лагодити. Вони мають силу лагодити, відновлювати, повертати до первісного стану будь-що – від порваної тканини до розтрощених мостів, включно зі зламаними людськими кістками. Мій брат, Бреннан, був майстром – і став би одним з найкращих, якби залишився живим.

Дейн обережно кладе мене на ліжко, до якого нас привела Вініфред, потім нахиляється до краю матраца, біля мого стегна. Кожна зморшка на її обличчі – це втіха, коли вона гладить обвітреною рукою по моєму чолу.

— Гелен, приведи Нолона, — наказує Вініфред цілительці років сорока, що проходить повз.

— Ні! — гавкає Дейн, у його тоні відчувається паніка.

Що-що?

Цілителька середнього віку переводить погляд між Дейном і Вініфред, явно розриваючись між ними.

— Гелен, це Вайолет Сорренгейл, і якщо Нолон дізнається, що вона була тут, а ти його не покликала, що ж... це буде на твоїй совісті, — каже Вініфред оманливо спокійним тенором.

— Сорренгейл? — повторює цілителька, її голос підвищується.

Я намагаюся зосередитися на Дейні через пульсацію в плечі, але кімната починає кружляти. Я хочу запитати його, чому він не хоче вилікувати моє плече, але чергова хвиля болю загрожує затягнути мене в непритомність, і все, що я можу зробити – це застогнати.

— Поклич Нолона, інакше він дозволить своєму дракону з'їсти тебе живцем, з кислим обличчям і все таке, Хелен.

Вініфред вигинає сріблясту брову, ігноруючи Дейна, який знову наполягає на тому, щоб не кликати його.

Жінка блідне і зникає.

Дейн підтягує дерев'яний стілець ближче до мого ліжка, і той зі страшним звуком шкрябає по підлозі.

— Вайолет, я знаю, що тобі боляче, але може...

— Може, що, Дейн Етос? Ти хочеш бачити, як вона страждає? — Вініфред читає лекції. — Я сказала їй, що вони зламають тебе, — бурмоче вона, схиляючись наді мною, її сірі очі сповнені тривоги, коли вона оцінює мене. Вініфред – найкраща цілителька в Басгіаті, вона сама готує кожен тонік, який виписує, і за ці роки бачила, як я пережив стільки подряпин, що й не злічити. — Чи послухає вона мене? Абсолютно ні. Твоя мати така до біса вперта.

Вона тягнеться до моєї пораненої руки, і я здригаюся, коли вона піднімає її на кілька дюймів і штовхає мене в плече.

— Ну, вона точно зламана. — Вініфред хмикає, піднімаючи брови, побачивши мою руку. — І, схоже, нам потрібен хірург для цього плеча. Що сталося? — запитує вона Дейна.

— Спаринг, — пояснюю одним словом.

— Ти тихіше. Бережи сили. — Вініфред озирається на Дейна. — Зроби щось корисне, хлопче, і закрий завісу навколо нас. Чим менше людей побачить її поранену, тим краще .

Він схоплюється на ноги і швидко виконує наказ, натягуючи синю тканину навколо нас, щоб створити невелику, але ефективну кімнату, яка відокремлює нас від інших вершників, яких привезли сюди.

— Випий це. Вініфред дістає з-за пояса флакон з бурштиновою рідиною. — Це вгамує біль, поки ми з вами розберемося.

— Ти не можеш просити його вилікувати її, — протестує Дейн, відкорковуючи склянку.

— Ми вдвох лікували її останні п'ять років, — читає вона лекцію, підносячи флакон ближче. — Не починай розповідати мені, що я можу і чого не можу робити.

Дейн просовує одну руку мені під спину, іншу – під голову, допомагаючи мені трохи піднятися, щоб я могла випити рідину. Коли я ковтаю, вона гірчить, як завжди, але я знаю, що це допоможе. Він кладе мене назад на ліжко і повертається до Вініфред.

— Я не хочу, щоб їй було боляче – саме тому ми тут. Але якщо вона так серйозно поранена, то, звичайно, ми можемо подивитися, чи приймуть її як пізню писарку. Минув лише день.

Коли його аргументація, чому він не хоче, щоб мене прев’язували, доходить до мене, мій гнів здатен пронизати біль настільки, що я вигукую:

— Я не піду до писарів.

Тоді я зітхаю, заплющуючи очі, і в моїх венах розливається приємний гул. Незабаром відстань між мною і болем стає достатньою для того, щоб думати більш-менш ясно, і я змушую себе знову розплющити очі.Принаймні, я думаю, що скоро, але відбувається розмова, на яку я явно не звертаю уваги, тож, очевидно, минуло вже кілька хвилин. Завіса відхиляється, і заходить Нолон, важко

спираючись на ціпок. Він усміхається до дружини, його яскраво-білі зуби контрастують із смаглявою шкірою.

— Ти посилала за мною, моя... — Його посмішка зникає, коли він бачить мене. — Вайолет?

— Привіт, Нолоне. — Я змушую свій рот вигнутися вгору. — Я б помахала, але одна рука не працює, а інша дуже важка. — Боже милостивий, я що, нерозбірливо вимовляю слова?

— Сироватка Лейгеас. — Вініфред криво посміхається до чоловіка.

— Вона з тобою, Дейне? — Нолон кидає на Дейна звинувачувальний погляд, і я знову відчуваю себе на всі п'ятнадцять років, коли мене забрали, бо я зламала щиколотку, коли ми лізли кудись, куди не слід було лізти.

— Я її командир загону, — відповідає Дейн, відсуваючись від Нолона, щоб лікар міг підійти ближче. — Віддати її під моє командування – єдине, що я зміг придумати, щоб убезпечити її.

— Не дуже добре справляєшся з роботою, так? — Очі Нолона звужуються.

— Це був день оцінювання з рукопашного бою, — пояснює Дейн. — Імоджен, вона на другому курсі, вивихнула Вайолет плече і зламала їй руку.

— У день оцінювання? — гарчить Нолон, розрізаючи кинджалом тканину моєї сорочки з короткими рукавами. Йому вісімдесят чотири, якщо це день, і він все ще одягається у чорне вбрання вершника, в піхвах зі всією своєю зброєю.

— Матінка-вассс. Одна з сеппара-сеппара-сеппара-сеппаратисссс Фенна Ріорсона, — повільно пояснюю я, намагаючись вимовити, але мені це не вдається. — А я – Сорренґейл, тож я все розумію.

— А я ні, — бурчить Нолон. — Я ніколи не погоджувався з тим, як вони призивали цих дітей до Квадранта Вершників як покарання за гріхи їхніх батьків. Ми ніколи не примушували призовників до цього квадранту. Ніколи. І на те є дуже вагома причина. Більшість кадетів не виживають – що, ймовірно, і було метою, я підозрюю. Як би там не було, ти точно не повинен страждати за честь своєї матері. Генерал Сорренгейл врятував Наварру, схопивши Великого Зрадника.

— То ти не хочеш її вилікувати, так? — тихо запитує Дейн, щоб його не почули за завісою. — Я лише прошу, щоб цілителі виконували свою роботу, а природа дала їй час, який їй потрібен. Ніякої магії. У неї немає шансів, якщо вона повернеться туди в гіпсі або буде змушена захищатися, поки її плече заживає після реконструктивної операції. Остання забрала у неї чотири місяці. Це наш шанс вивезти її з Квадранту Вершників, поки вона ще дихає.

— Я не піду на це. — Ось тобі й нерозбірлива мова. — До братів і сестер, — спробую ще раз. — ДО БРАТІВ І СЕСТЕР. — А, до біса. — Мендемеее.

— Я завжди тебе вилікую, — обіцяє Нолон.

— Тільки. Це. Один раз. — Я концентруюся на кожному слові. — Якщо. Інші. Побачать, мені потрібно. Вилікуватися. Бо. Завжди будуть. Думати. Я слабка.

— Саме тому ми повинні використати цю можливість, щоб витягнути тебе звідси! — У голосі Дейна звучить паніка, і моє серце завмирає. Він не може захистити мене від усього, і спостерігати, як я ламаюся, як я зрештою помираю, – це знищить його. — Вийти звідси і піти прямо в Квадрант Книжників – твій найкращий шанс на виживання.

Я дивлюся на Дейна і ретельно добираю слова.

— Я не піду. Заради мами. Вони відкинули мене назад. А я... Залишаюся. — Я повертаю голову, і кімната обертається, поки я шукаю Нолона. — Вилікуй мене... але тільки швидко.

— Ти ж знаєш, що це буде пекельно боляче і болітиме ще пару тижнів, так? — запитує Нолон, сідаючи в крісло біля мого ліжка і дивлячись на моє плече.

Я киваю. Це не перше моє зашивання. Коли ти такий крихкий, як я народився, біль від лагодження поступається лише болю від первинної травми. По суті, ще один вівторок.

— Будь ласка, Вай, — тихо благає Дейн. — Будь ласка, поміняй квадрант. Якщо не заради тебе, то заради мене — тому що я не втрутився достатньо швидко. Я повинен був зупинити її. Я не можу захистити тебе.

Шкода, що я не розгадала його план до того, як прийняла зілля Вініфред, тоді б я змогла пояснити краще. Це не його вина, але він візьме провину на себе, як завжди. Натомість я глибоко вдихнула і сказала:

— Я зробила свій вибір.

— Повертайся в сектор, Дейн, — наказує Нолон, не піднімаючи очей. — Якби це була будь-яка інша першокурсниця, ти б уже пішов .

Стражденний погляд Дейна перехоплює мій, і я наполягаю:

— Іди. Я знайду тебе вранці на формуванні.

Я не хочу, щоб він це бачив.

Він проковтує поразку і киває один раз, потім розвертається і проходить крізь розрив у шторах, не сказавши більше жодного слова. Я щиро сподіваюся, що мій сьогоднішній вибір не зруйнує мого найкращого друга пізніше.

— Готова? — запитує Нолон, його руки нависають над моїм плечем.

— Прикуси. — Вініфред тримає шкіряний ремінець перед моїм ротом, і я беру його між зубами.

— Ось так, — бурмоче Нолон, піднімаючи руки над моїм плечем. Його брови зосереджено супляться, перш ніж він робить скручуючий рух.

У моєму плечі спалахує розпечена агонія. Мої зуби впиваються в шкіру, коли я кричу, затамувавши подих на один удар серця, потім на два, перш ніж втратити свідомість.

...

Казарми майже повні, коли я повертаюся пізніше тієї ж ночі, моя пульсуюча права рука затиснута у світло-блакитній пов'язці, яка робить мене ще більшою мішенню, якщо це можливо. Кажуть, що стропи слабкі. Вони кажуть, що їх можна зламати. Вони кажуть, що це відповідальність перед крилом. Якщо я так легко ламаюся на килимку, то що станеться, якщо я опинюся на спині дракона?

Сонце вже давно зайшло, але зал освітлений м'яким сяйвом магічних світильників, коли інші першокурсниці готуються до сну. Я посміхаюся до дівчини, яка притискає до розпухлої губи закривавлену серветку, і вона відповідає на мою посмішку, здригнувшись. Я нараховую три порожніх ліжка в нашому ряду, але це не означає, що ці курсанти мертві, правда ж? Вони можуть бути в квадранті цілителів, як і я, а може, в купальнях.

— Ти тут! — Ріаннон зіскакує з ліжка, вже одягнена в свої спальні шорти і топ, з полегшенням в очах і посмішкою, коли вона бачить мене.

— Я тут, — запевняю я її. — Я вже без однієї сорочки, але я тут.

— Ти можеш отримати іншу завтра на центральному випуску. — Вона виглядає так, ніби хоче обійняти мене, але дивиться на мій слінг і відступає на крок назад, сідає на край свого ліжка, а я роблю те саме зі своїм, обличчям до неї. — Наскільки все погано?

— Буде боліти кілька наступних днів, але все буде добре, доки я триматиму ногу нерухомою. Я повністю заживу до того, як ми почнемо змагання на татамі.

У мене є два тижні, щоб придумати, як зробити так, щоб це не повторилося.

— Я допоможу тобі підготуватися, — обіцяє вона. — Ти мій єдиний друг, тож я не хочу, щоб ти загинув, коли все стане реальністю. — Куточок її рота піднімається у кривій посмішці.

— Я зроблю все можливе, щоб цього не сталося. — Я посміхаюся крізь пульсуючий біль у плечі та руці. Тонік уже давно вивітрився, і починає боліти, як у пеклі. — А я допоможу тобі з історією. — Я перекладаю свою вагу на ліву руку, і вона ковзає просто під подушку. Там щось є.

— Нас не зупинити, — заявляє Ріаннон, її погляд стежить за Тарою, темноволосою, пишною дівчиною з Моррейн, яка проходить повз наші койки.

Я витягаю невеличку книжечку – ні, це щоденник зі складеною запискою зверху, на якій почерком Міри написано “Вайолет”. Однією рукою я відкриваю записку.

Вайолет, я затрималася сьогодні вранці, щоб прочитати списки, і, слава Богу, тебе в них немає. Я не можу залишитися. Мені потрібно повернутися з моїм крилом, і навіть якби я міг залишитися, вони все одно не дозволили б мені побачити тебе. Я підкупила писаря, щоб він проніс це до твоєї койки. Сподіваюся, ти знаєш, як я пишаюся тим, що я твоя сестра. Бреннан написала це для мене влітку, перед тим, як я потрапила до квадранта. Це врятувало мене і може врятувати тебе. Я додала туди і сюди свої шматочки важко зароблені мудрості, але здебільшого це його мудрість, і я знаю, що він хотів би, щоб вона була у тебе. Він хотів би, щоб ти жила.

З любов’ю, Міра.

Я ковтаю, долаючи клубок у горлі, і відкладаю записку вбік.

— Що це? — запитує Ріаннон.

— Це мого брата. — Слова ледве злітають з моїх вуст, коли я відкриваю обкладинку.

Мама спалила все його майно після його смерті, як того вимагає традиція. Пройшли віки з тих пір, як я бачила сміливі штрихи його почерку, і все ж вони тут. У мене стискається в грудях, і мене накриває нова хвиля скорботи.

— Книга Бреннана, — читаю я разом з першою сторінкою, а потім перегортаю на другу.

Міро, Ти Соррengейл, тож ти виживеш. Можливо, не так ефектно, як я, але ми всі не можемо відповідати моїм стандартам, чи не так? Жарти жартами, але це все, чого я навчився. Бережи це. Сховай його. Ти маєш жити, бо Вайолет спостерігає за тобою. Ти не можеш дозволити їй побачити, як ти впадеш.

Бреннан.

Сльози колють мені очі, але я моргаю у відповідь.

— Це просто його щоденник, — брешу я, гортаючи сторінки. Я чую його дотепний, саркастичний тон, коли пробігаю очима його слова, ніби він стоїть тут, освітлюючи кожну небезпеку підморгуванням і посмішкою. Чорт, я сумую за ним. — Він помер п'ять років тому.

— О, це… — Ріаннон нахиляється, її очі сповнені співчуття. — Ми теж не завжди все спалюємо. Іноді приємно мати щось, розумієш?

— Так, — шепочу я. Це все, щоб мати це, і все ж я знаю, що мама кине його у вогонь, якщо коли-небудь знайде.

Ріаннон відкидається на спинку ліжка, відкриває підручник з історії, а я знову занурююся в історію Бреннан, починаючи з третьої сторінки.

Ти пережила Парапет. Це добре. Будь спостережливою наступні кілька днів і не роби нічого, щоб привернути до себе увагу. Я намалював мапу, яка покаже тобі не тільки, де знаходяться аудиторії, але й де зустрічаються інструктори. Я знаю, що ти нервуєшся перед змаганнями, але не варто, не з твоїм тонким хуком правою. Змагання можуть здатися випадковими, але це не так. Інструктори не кажуть тобі, що вони вирішують питання про виклики за тиждень до змагань, Міро. Так, будь-який курсант може попросити про виклик, але інструктори призначають вам поєдинки, відсіюючи найслабших. Це означає, що коли починається справжня рукопашна, інструктори вже знають, з ким ви будете битися того дня. Ось у чому секрет – якщо ви знаєте, де шукати, і можете вийти непомітно, ви знатимете, з ким будете битися, і зможете підготуватися.

Я втягую в себе повітря і проковтую решту статті, надія розквітає в моїх грудях. Якщо я знатиму, з ким борюся, то зможу розпочати бій ще до того, як ми вийдемо на килим. У голові паморочиться, вимальовується план.

Два тижні – саме стільки у мене є часу, щоб зібрати все необхідне до початку випробувань, а ніхто не знає підвалин Басгіату так, як я. Це все тут.

Повільна посмішка розпливається по моєму обличчю. Я знаю, як вижити.

Розділ 7

В інтересах збереження миру в Наваррі, не більше трьох кадетів з реліквіями повстанців можуть бути призначені до будь-якого загону будь-якого квадранту.

— Доповнення 5.2, Кодекс поведінки Військового коледжу Басгіату

На додаток до минулорічних змін, відтепер позначені, що збираються в групи по троє або більше, будуть вважатися актом бунтівної змови і караються смертною карою.

— Додаток 5.3, Кодекс поведінки Військового коледжу Басгіату

— Прокляття, — бурмочу я, зачепившись пальцем ноги за камінь, і спотикаюся в траві по пояс, що росте вздовж річки під цитаделлю. Місяць гарний і повний, освітлює мені шлях, але це означає, що я спітніла до смерті в цьому плащі, щоб сховатися, на випадок, якщо хтось ще блукає тут після комендантської години.

Річка Якобос мчить з літніми стоками з вершин, і течія в цю пору року швидка і смертоносна, особливо коли витікає з крутого урвища. Не дивно, що першокурсник загинув, коли впав туди вчора під час нашої перерви. Після Парапету наш загін – єдиний у квадранті, який нікого не втратив, але я знаю, що це навряд чи довго триватиме в цій безжальній школі.

Затягуючи свій важкий рюкзак за ремінь, я рухаюся ближче до річки, вздовж старовинної лінії дубів, де, як я знаю, скоро буде сезон ягід фоніле. Стиглі, фіолетові ягоди терпкі і ледь їстівні, але, зібрані передчасно і залишені сушитися, стануть чудовою зброєю в

зростаючому арсеналі, який дали мені дев'ять ночей втечі. Саме тому я взяв із собою книгу про отрути.

Випробування починаються наступного тижня, і мені потрібна кожна можлива перевага.

Помітивши валун, який я використовував як орієнтир протягом останніх п'яти років, я рахую дерева на березі річки.

— Один, два, три, — шепочу я, помічаючи саме той дуб, який мені потрібен. Його гілки розкинулися широко і високо, деякі навіть наважилися простягнути руки над річкою. На моє щастя, найнижча гілка легко піднімається, тим більше, що трава під нею дивно витоптана.

Коли я вислизаю правою рукою з стропи і починаю підніматися, керуючись місячним світлом і пам'яттю, мене пронизує біль у плечі. Біль швидко зникає, як і щовечора, коли Ріаннон надирала мені дупу на татамі. Сподіваюся, завтра Нолон звільнить мене від набридливого слінгу назавжди.

Ліана фоніле оманливо схожа на плющ, коли обвиває стовбур, але я вже достатньо разів лазив по цьому дереву, щоб знати, що це саме воно. Просто раніше мені ніколи не доводилося лазити по ньому в плащі. Це як скалка в дупі. Тканина чіпляється майже за кожну гілку, коли я повільно і впевнено піднімаюся вгору, пробираючись повз широку гілку, на якій я колись годинами читала.

— Чорт! — Моя нога ковзає по корі, а серце на мить завмирає, поки ноги шукають кращої опори. Вдень це було б набагато легше, але я не можу ризикувати, щоб мене не спіймали.

Кора дряпає мені долоні, коли я піднімаюся вище. Кінчики виноградного листя білі на цій висоті, ледь помітні в плямистому місячному світлі, що пробивається крізь навіс, але я посміхаюся, коли знаходжу саме те, що шукала.

— Ось ти де.

Фіолетові ягоди – це чудова незріла лаванда. Ідеальна. Впиваючись нігтями в гілку наді мною, мені вдається утриматися від хитання достатньо довго, щоб дістати порожній флакон у рюкзаку і відкоркувати його зубами. Потім я зриваю з лози рівно стільки ягід, щоб наповнити склянку, і засовую пробку назад. З цими грибами, які я вже вполювала сьогодні вночі, та іншими речами, які я зібрала, мені повинно вистачити на наступний місяць випробувань.

Я вже майже спустилася з дерева, залишилося лише кілька гілок, коли помічаю рух піді мною і зупиняюся. Сподіваюся, що це просто олень.

Але це не так.

Дві постаті в чорних плащах – очевидно, сьогоднішнє маскування – йдуть під захистом дерева. Менша з них спирається на найнижчу гілку, знімаючи капюшон, щоб відкрити напівголену голову з рожевим волоссям, яке я дуже добре знаю.

Імоджен, одногрупниця, яка десять днів тому ледь не відірвала мені руку.

Мій живіт стискається, а потім вузлується, коли другий вершник зісковзує з власного капюшона.

Зейден Ріорсон.

От лайно.

Між нами лише п'ятнадцять футів і нікого немає, щоб зупинити його, коли він мене вб'є. Страх стискає моє горло і тримає міцно, поки я хапаюся за гілки навколо себе, обговорюючи переваги затримки дихання, щоб він не почув мене, проти падіння з дерева, якщо я знепритомнію від нестачі кисню.

Вони починають розмовляти, але я не чую, що вони говорять, не через те, що річка мчить повз мене. Полегшення наповнює мої легені. Якщо я не чую їх, вони теж не чують мене, поки я сиджу тихо. Але все, що потрібно, це щоб він підняв голову, і я буду підсмажена,

буквально, якщо він вирішить згодувати мене своєму Синьому Кинджалохвосту. Місячне світло, за яке я був вдячний кілька хвилин тому, тепер стало моєю найбільшою проблемою.

Повільно, обережно, тихо я виходжу з плямистого місячного світла на сусідню гілку, ховаючись у тіні. Що він робить тут з Імоджен? Вони коханці? Друзі? Це абсолютно не моя справа, і все ж я не можу не задатися питанням, чи вона з тих жінок, за якими він ходить – з тих, чия краса перевершується лише її жорстокістю. Вони, бляха, заслуговують одне одного.

Зейден відвертається від річки, ніби шукає когось, і, звичайно ж, прибуває більше вершників, які збираються під деревом. Всі вони одягнені в чорні плащі, вони тиснуть один одному руки. І всі вони мають реліквії повстанців.

Мої очі розширюються, коли я рахую. Їх майже два десятки, кілька третьокурсників і кілька секундантів, але решта – першокурсники. Я знаю правила. Мічені не можуть збиратися в групи, більші за три. Вони скоюють злочин, який карається смертною карою, просто перебуваючи разом. Очевидно, це якась зустріч, і я відчуваю себе кішкою, яка чіпляється за вкриті листям гілки цього дерева, в той час як вовки кружляють внизу.

Їхнє зібрання може бути абсолютно нешкідливим, так? Можливо, вони сумують за домівкою, як кадети з провінції Моррань, які проводять суботу на сусідньому озері лише тому, що воно нагадує їм про океан, за яким вони так сумують.

Або, можливо, ті, що позначені, планують спалити Басгіат дотла і закінчити те, що почали їхні батьки.

Я можу сидіти тут і ігнорувати їх, але моя самовпевненість – мій страх – може призвести до загибелі людей, якщо вони там внизу плетуть інтриги. Розповісти Дейну – це правильно, але я навіть не чую, що вони кажуть.

Трясця. Бляха. Чорт би все це побрав. Мене нудить у шлунку. Треба підійти ближче.

Тримаючись на протилежному боці стовбура і тримаючись тіней, що огортають мене, я з лінивою швидкістю спускаюся вниз по іншій гілці, затамувавши подих, випробовуючи кожну гілку часткою своєї ваги, перш ніж опуститися вниз. Їхні голоси все ще приглушує річка, але я чую найгучніший з них – високого темноволосого чоловіка з блідою шкірою, чиї плечі займають удвічі більше місця, ніж у будь-якого першокурсника, який стоїть навпроти Зейдена і носить звання третьокурсника.

— Ми вже втратили Сазерленда і Луперко, — каже він, але я не можу розібрати, що він відповідає.

Потрібно пройти ще два ряди гілок, перш ніж їхні слова стають зрозумілими. Моє серце калатає так, ніби намагається вирватися з ребер. Я досить близько, щоб кожен з них міг побачити, чи достатньо пильно вони дивляться - ну, всі, крім Зейдена, оскільки він повернутий до мене спиною.

— Подобається тобі чи ні, але нам доведеться триматися разом, якщо ти хочеш дожити до випуску, — каже Імоджен. Один маленький стрибок праворуч, і я можу відплатити за цей бездушний маневр плечем, який вона зробила, швидким ударом ногою в голову.

Просто так сталося, що зараз я ціную власне життя більше, ніж хочу помститися, тому я тримаю ноги при собі.

— А якщо вони дізнаються, що ми зустрічаємося? — запитує першокурсниця з оливковим кольором обличчя, її очі бігають по колу.

— Ми робимо це вже два роки, і вони ніколи не дізнаються, — відповідає Зейден , складаючи руки і відкидаючись на кінцівку праворуч від мене. — І не дізнаються, якщо хтось із вас не скаже. А якщо ти скажеш, я дізнаюся. — Загроза очевидна в його тоні. — Як сказав Гаррік, ми вже втратили двох першокурсників через їхню власну недбалість. У квадранті Вершників нас лише сорок один, і ми не хочемо втратити жодного з вас, але втратимо, якщо ви самі собі не допоможете. Шанси завжди проти нас, і повірте мені, кожен другий

наваррієць у квадранті шукатиме причини, щоб назвати вас зрадниками або змусити вас зазнати поразки.

Я пробурмотіла згоду, і мені перехопило подих від напруження в його голосі. Чорт забирай, я не хочу знаходити в Зейдені Ріорсоні нічого гідного захоплення, і все ж таки він тут, весь такий дратівливо гідний захоплення. Засранець.

Мушу визнати, було б непогано, якби високопоставленому вершнику з моєї провінції було не байдуже, чи живуть чи помирають решта з нас, провінціалів, чи ні.

— Скільком з вас підставлять дупи в рукопашній? — запитує Зейден .

Чотири руки здіймаються в повітря, і жодна з них не належить колючому білявому першокурснику, що стоїть зі схрещеними руками, на голову вищий за інших. Ліам Мейрі. Він з другого загону, хвостової частини нашого крила і вже найкращий кадет нашого курсу. Він практично перебігав через парапет і знищив кожного супротивника в день оцінювання.

— Лайно, — лається Зейден, і я б все віддав, щоб побачити його вираз обличчя, коли він підносить руку до свого обличчя.

Великий Гаррік зітхає.

— Я їх навчу. — Тепер я його впізнаю. Він командир секції полум'я в четвертому крилі. Мій безпосередній начальник над Дейном.

Зейден хитає головою.

— Ти наш кращий боєць.

— Ти наш найкращий боєць, — з легкою усмішкою відповідає другокурсник, що сидить поруч із Зейденом. Він гарний, з смаглявою коричневою шкірою, увінчаною хмарою чорних кучерів, і безліччю латок на тому, що я бачу на його формі під плащем. Його риси досить близькі до рис Зейдена, що вони можуть бути родичами. Можливо,

кузенами? Фен Ріорсон мав сестру, якщо я правильно пам'ятаю. Чорт, як же його звали? Я вже багато років не читав записів, але, здається, воно починалося на “Б”.

— Мабуть, найбрудніший боєць, — бурчить Імоджен.

Майже всі сміються, і навіть першокурсники розпливаються в усмішці.

— До біса безжальний — це більше схоже на правду, — додає Гаррік.

Всі дружно кивають головами, в тому числі й Ліам Майрі.

— Гаррік — наш найкращий боєць, але Імоджен не поступається йому, і вона набагато терплячіша, — зауважує Зейден, що просто смішно, враховуючи, що вона не виглядала надто терплячою, коли ламала мені руку. — Тож ви четверо розділилися між ними для тренувань. Група з трьох не привертатиме зайвої уваги. Що ще вас турбує?

— Я не можу цього зробити, — каже кремезний першокурсник, втягуючи плечі всередину і підносячи тонкі пальці до обличчя.

— Що ти маєш на увазі? — запитує Зейден , його голос стає жорстким.

— Я не можу цього зробити! — Менший хитає головою. — Смерть. Битися. Будь-що з цього! — Висота його голосу підвищується з кожним твердженням. — Хлопцеві зламали шию прямо переді мною в день атестації! Я хочу додому! Ви можете мені з цим допомогти?

Усі голови повертаються до Зейдена.

— Ні. — Зейден знизує плечима. — У тебе не вийде. Краще прийми це зараз і не забирай більше мого часу.

Я затуляю рот рукою, це все, що я можу зробити, щоб придушити свій подих, і деякі інші в групі навіть не намагаються.

Менший хлопець виглядає враженим, і я не можу не співчувати йому.

— Це було трохи грубо, кузене, — каже другокурсник, трохи схожий на Зейдена, піднімаючи брови.

— Що ти хочеш, щоб я сказав, Бодхі? — Зейден схиляє голову набік, його голос спокійний і рівний. — Я не можу врятувати всіх, особливо тих, хто не хоче працювати, щоб врятувати себе.

— Чорт забирай, Зейдене. — Гаррік потирає перенісся. — Гарний спосіб підбадьорити.

— Якщо їм потрібна довбана підбадьорлива промова, то ми обидва знаємо, що вони не вилетять з квадранта в день випускного. Давай подивимося правді в очі. Я можу тримати їх за руки і давати їм купу порожніх обіцянок про те, що всі виживуть, якщо це допоможе їм заснути, але, як показує мій досвід, правда набагато цінніша. — Він повертає голову, і я можу лише припустити, що він дивиться на панічно переляканого першокурсника. — На війні гинуть люди. І це не так красиво, як співають барди. Це зламані шиї та падіння з висоти двохсот футів. Немає нічого романтичного у випаленій землі чи запаху сірки. Це, — він показує на цитадель, — не якась казка, де всі залишаються живими. Це сувора, холодна, байдужа реальність. Не кожен з нас повернеться додому... до того, що залишилося від наших домівок. І не робіть помилки, ми перебуваємо на війні щоразу, коли ступаємо на цю територію. — Він злегка нахиляється вперед. — Тож якщо ви не збираєтесь зібрати своє лайно докупи і боротися за життя, то ні. Ви не виживете.

Тільки цвіркуни наважуються порушити тишу.

— А тепер дайте мені проблему, яку я зможу вирішити, — наказує Зейден .

— Бойове зведення, — тихо каже першокурсниця, яку я впізнаю. Її койка стоїть лише через ряд від наших з Ріаннон. Чорт... як її звати? У коридорі надто багато жінок, щоб знати всіх, але я впевнена, що вона з третього крила. — Не те, щоб я не встигаю, але інформація... — Вона знизує плечима.

— Це складно, — відповідає Імоджен, повертаючись і дивлячись на Зейден . Її профіль у місячному світлі майже не впізнати — це та сама людина, яка розтрощила мені плече. Ця Імоджен жорстока, навіть порочна. Але те, як вона дивиться на Зейдена, пом'якшує її очі, рот, усю її поставу, коли вона заправляє коротке пасмо рожевого волосся за вухо.

— Вивчай те, чого тебе вчать, — каже Зейден першокурсниці, і його голос набуває жорстких ноток. — Зберігайте те, що знаєте, але повторюйте все, що вам скажуть.

Я насуплюю брови. Що, в біса, він має на увазі? Бойові зведення – це один з предметів, які викладають писарі, щоб тримати квадрант в курсі всіх нерозсекречених пересувань військ і ліній бою. Єдине, що від нас вимагається – це нещодавні події та загальні знання про те, що відбувається поблизу лінії фронту.

— Хтось ще? — запитує Зейден . — Краще запитай зараз. У нас немає цілої ночі.

І тут до мене доходить – окрім того, що вони зібралися в групу більше, ніж троє, в тому, що вони тут роблять, немає нічого поганого. Немає ніякої змови, ніякого перевороту, ніякої небезпеки. Просто група старших вершників консультує новачків зі своєї провінції. Але якби Дейн знав, він був би зобов'язаний честю...

— Коли ми зможемо вбити Вайлет Сорренгейл? — запитує хлопець ззаду.

Моя кров перетворюється на лід.

Гуркіт згоди серед групи посилає поштовх жаху вниз по моєму хребту.

— Так, Зейден е, — солодко каже Імоджен, піднімаючи на нього свої блідо-зелені очі. — Коли ми нарешті зможемо помститися?

Він повертається рівно настільки, щоб я могла побачити його профіль і шрам, який перетинає його обличчя, коли він звужує очі на Імоджен.

— Я вже казав тобі, молодша Сорренгейл моя, і я розберуся з нею, коли прийде час.

Він... розбереться зі мною? Мої м'язи відтають від жару обурення. Я не якась незручність, з якою можна впоратися. Моє короткочасне захоплення Зейденом закінчилося.

— Хіба ти вже не засвоїла цей урок, Імоджен? — докоряє двійник Зейдена з половини кола. — Я чув, що Аетос змусив тебе мити обідній посуд весь наступний місяць за те, що ти використовувала свої сили на килимку.

Імоджен повертає голову в його бік.

— Її мати відповідальна за страту моєї мами і сестри. Я повинна була зробити більше, ніж просто смикнути її за плече.

— Її мати відповідальна за захоплення майже всіх наших батьків, — відповідає Гаррік, складаючи руки на широких грудях. — Але не її дочка. Карати дітей за гріхи батьків — це по-наваррськи, а не по-тирррському.

— Отже, нас призивають через те, що наші батьки зробили багато років тому, і запихають у цей смертельний вирок коледжу, — починає Імоджен.

— Якщо ти не помітила, вона теж у тому самому смертному вироку коледжу, — відповідає Гаррік. — Здається, її вже спіткала та сама доля.

Невже я серйозно спостерігаю, як вони сперечаються про те, чи повинна я бути покарана за те, що я дочка Ліліт Сорренгейл?

— Не забувай, що її братом був Бреннан Сорренгейл, — додає Зейден. — Вона має стільки ж причин ненавидіти нас, скільки і ми її. — Він пильно дивиться на Імоджен і першокурсницю, яка поставила це питання. — І я не збираюся повторювати. Я сам з нею розберуся. Хтось хоче посперечатися?

Панує тиша.

— Добре. Тоді лягайте назад у ліжко і розійдіться по троє. Він робить рух головою, і вони повільно розходяться, йдучи групами по троє, як він і наказав. Зейден іде останнім.

Я повільно вдихаю. Срань господня, я, можливо, переживу це.

Але я маю бути впевнена, що вони пішли. Я не ворушуся, навіть коли мої стегна зводить судомою, а пальці змикаються, коли я рахую в голові до п'ятисот, дихаючи якомога рівніше, щоб пом'якшити удари мого галопуючого серця.

Тільки тоді, коли я впевнена, що я сама, коли білки пробігають повз мене по землі, я закінчую злізати з дерева, стрибаючи останні чотири фути до трав'янистої підлоги. Зіхналь, мабуть, має до мене симпатію, бо я найщасливіша жінка на континенті...

Тінь кидається на мене ззаду, і я відкриваю рот, щоб закричати, але мені перекриває доступ повітря лікоть на шиї, і мене тягнуть на тверду грудну клітку.

— Закричиш і помреш, — шепоче він, і мій шлунок падає, коли лікоть змінюється гострим укусом кинджала біля мого горла.

Я застигаю. Я впізнаю грубий голос Зейдена де завгодно.

— Довбана Сорренгейл. — Його рука відсмикує капюшон мого плаща.

— Як ти дізнався? — Мій тон відверто обурений, але неважливо. Якщо він збирається мене вбити, я не збираюся виглядати, як якась простацька маленька жебрачка. — Дай вгадаю, ти відчув запах моїх парфумів. Хіба не це завжди видає героїню в книжках?

Він насміхається.

— Я керую тінями, але, звісно, це твої парфуми тебе видали. — Він опускає ніж і відходить.

У мене перехоплює подих.

— Твій знак – володар тіней? — Не дивно, що він так високо піднявся в ранзі. Володарі тіней неймовірно рідкісні і дуже бажані в бою, здатні дезорієнтувати цілі зграї грифонів, якщо не знищити їх, залежно від сили персня.

— Що, Аетос ще не попереджав тебе не залишатися зі мною наодинці в темряві?

Його голос, наче шорсткий оксамит, пробігає по моїй шкірі, і я здригаюся, потім витягаю з піхов на стегні свій власний клинок і піднімаю його, обертаючись до нього, готова захищатися до смерті.

— Це так ти плануєш зі мною впоратися?

— Хтось підслуховував, так? — Він вигинає чорну брову і ховає кинджал у піхви, ніби я не можу становити для нього загрози, що тільки ще більше мене злить. — Тепер мені, можливо, доведеться тебе вбити. — У цих насмішкуватих очах є частка правди.

Це просто... лайно собаче.

— Тоді давай, покінчимо з цим. — Я виймаю ще один кинджал, цього разу з-під плаща, де він був прив'язаний до моїх ребер, і відходжу на пару футів, щоб мати відстань, щоб кинути їх, якщо він не кинеться на мене.

Він пильно дивиться на один кинджал, потім на інший і зітхає, складаючи руки на грудях.

— Ця позиція – справді найкращий захист, який ти можеш вигадати? Не дивно, що Імоджен ледь не відірвала тобі руку.

— Я небезпечніша, ніж ти думаєш, — відверто заявляю я.

— Так, я бачу. У мене аж черевики тремтять. — Куточок його рота піднімається в глузливій посмішці.

Трясця. Засранець.

Я перевертаю кинджали в руці, стискаючи їх на кінчиках, потім клацаю зап'ястями і пускаю їх повз його голову, по одному з кожного боку. Вони міцно впиваються в стовбур дерева позаду нього.

— Ти промахнулася. — Він навіть не здригнувся.

— Хіба? — Я тягнуся за останніми двома лезами. — Чому б тобі не відійти на пару кроків і не перевірити цю теорію?

В його очах спалахує цікавість, але в наступну секунду вона зникає, замаскована холодною, глузливою байдужістю.

Кожне з моїх почуттів у стані підвищеної готовності, але тіні навколо мене не ковзають, коли він відступає назад, його очі зупиняються на моїх. Він вдаряється спиною об дерево, а вістря моїх кинджалів торкаються його вух.

— Скажи мені ще раз, що я промахнулася, — погрожую я, беручи кинджал у правій руці за вістря.

— Захоплююче. Ти виглядаєш такою тендітною і ламкою, але насправді ти дуже жорстока, чи не так? — Вдячна посмішка викривляє його ідеальні губи, коли тіні танцюють по стовбуру дуба, приймаючи форму пальців. Вони зривають кинджали з дерева і приносять їх до рук Зейдена.

Моє дихання покидає мене з різким видихом. Він володіє такою силою, що може покінчити зі мною, навіть не поворухнувши пальцем – володар тіней. Марність навіть спроб захиститися від нього просто смішна.

Я ненавиджу те, який він красивий, яким смертоносним роблять його здібності, коли він крокує до мене, і тіні в'ються навколо його кроків. Він схожий на одну з тих отруйних квітів, про які я читала у лісах Сігніса на сході. Його привабливість – це застереження не підходити надто близько, а я, безумовно, підійшла надто близько.

Перемикаю хватку на руків'я кинджалів і готуюся до нападу.

— Тобі варто показати цей трюк Джеку Барлоу, — каже Зейден , повертаючи долоні догори і простягаючи мені мої кинджали.

— Перепрошую?

Він підходить ближче, і я піднімаю свій клинок. Моє серце завмирає, воно б'ється нерівномірно, страх переповнює мій організм.

— Першокурсник, що скручує шиї, який публічно присягнувся вбити тебе, — уточнює Зейден , коли мій клинок притискається до його плаща на рівні живота. Він залазить під мій плащ і вкладає одне лезо в піхви на моєму стегні, потім відтягує бічну частину плаща і робить паузу. Його погляд зупиняється на довжині моєї коси там, де вона спадає на плече, і я можу заприсягтися, що він на мить зупиняє дихання, перш ніж встромити кинджал, що залишився, в одну з піхов біля моїх ребер. — Він, напевно, двічі подумає, перш ніж планувати твоє вбивство, якщо ти кинеш кілька кинджалів йому в голову.

Це... це... дивно. Це має бути якась гра, щоб заплутати мене, так? І якщо так, то він грає в неї до біса добре.

— Тому що честь мого вбивства належить тобі? — кидаю я виклик. — Ти хотів моєї смерті задовго до того, як ваш маленький клуб обрав моє дерево для зустрічі, тож, гадаю, ти вже майже поховав мене у своїй свідомості.

Він дивиться на кинджал, приставлений до його живота.

— Ти плануєш комусь розповісти про мій маленький клуб? — Його очі зустрічаються з моїми, і в них немає нічого, крім холодної, розважливої смерті, що чекає на мене.

— Ні, — чесно відповідаю я, придушуючи тремтіння.

— Чому ні? — Він схиляє голову набік, вивчаючи моє обличчя, ніби я якась дивачка. — Дітям сепаратистських офіцерів заборонено збиратися в...

— Групи, більшими за трьох. Я добре знаю. Я живу в Басгіаті довше за тебе. — Я піднімаю підборіддя.

— І ти не побіжиш до матусі, або до своєї дорогоцінного маленького Дейна, і не розкажеш їм, що ми збиралися? — Його погляд звужується на моєму.

Мій шлунок скручує так само, як і перед тим, як я вийшла на парапет, ніби моє тіло знає, що від того, що я зроблю далі, залежатиме тривалість мого життя.

— Ти допомагав їм. Я не бачу, чому це має бути покарано. — Це було б несправедливо ні до нього, ні до інших. Чи була їхня маленька зустріч незаконною? Абсолютно. Чи повинні вони померти за це? Абсолютно ні. І це саме те, що станеться, якщо я розповім. Першокурсників стратять лише за те, що вони попросили про репетиторство, а старші курсанти приєднаються до них лише тому, що вони допомагали. — Я нікому не скажу.

Він дивиться на мене так, ніби намагається побачити мене наскрізь, і крига пронизує мою шкіру голови.

Моя рука тверда, але нерви тремтять від того, що можуть принести наступні тридцять секунд. Він може вбити мене прямо тут, кинути тіло в річку, і ніхто не дізнається про моє зникнення, поки не знайде мене нижче за течією.

Але я не дозволю йому покінчити зі мною, не випивши спершу його крові, це вже точно.

— Цікаво, — тихо каже він. — Побачимо, чи дотримаєш ти свого слова, і якщо так, то, на жаль, схоже, що я тобі винен. — Потім він відходить, розвертається і йде геть, прямуючи назад до сходів у скелі, що ведуть до цитаделі.

Зачекай, зачекай, зачекай. Зачекай. Що?

— Ти не збираєшся впоратися зі мною? — гукаю я йому вслід, шоковано піднімаючи брови.

— Не сьогодні! — кидає він через плече.

Я насміхаюся.

— Чого ти чекаєш?

— Це не весело, якщо ти цього очікуєш, — відповідає він, крокуючи в темряву. — А тепер повертайся в ліжко, поки твій командир не зрозумів, що ти гуляєш після комендантської години.

— Що? — Я витріщаюся йому вслід. — Ти ж і є мій командир!

Але він уже зник у тіні, залишивши мене розмовляти саму з собою, як дурепу.

Він навіть не запитав, що у мене в рюкзаку.

Повільна посмішка розпливається по моєму обличчю, коли я засовую руку назад у слінг, зітхаю з полегшенням, коли тягар спадає з мого плеча. Дурень з ягодами фоніле.

Розділ 8

Існує мистецтво отруєння, про яке не часто говорять, а саме вибір часу. Лише майстер може правильно дозувати і ввести отруту для для ефективної дії. Треба враховувати масу людини, а також спосіб доставки. а також спосіб доставки.

— Ефективне використання дикорослих і культивованих трав

Капітан Лоуренс Медіна

У жіночій залі тихо, поки я одягаюся до ранку, сонце ледь проглядає над обрієм у далеких вікнах. Я беру жилет із драконячої луски з вішалки біля ліжка і вдягаю його поверх чорної сорочки з короткими рукавами. Добре, що я стала доволі вправно затягувати шнурки за спиною, оскільки Ріаннон немає у своєму ліжку.

Принаймні, одна з нас отримує кілька таких необхідних оргазмів. Майже впевнена, що серед усіх ліжок тут теж є пара людей зі своїми партнерами. Командири загонів говорять про дотримання комендантської години, але всім на це наплювати. Ну, крім Дейна. Його хвилює кожне правило.

Дейн. Мої груди напружуються, і я посміхаюся, коли закінчую заплітати волосся в корону. Бачити його – найкраща частина мого дня, навіть у ті моменти, коли на людях він поводиться як завгодно, але не як людина. Навіть у ті моменти, коли він поглинений спробами врятувати мене з цього місця.

Я хапаю свою сумку на виході, проходжу повз ряди порожніх ліжок, які належали дюжині жінок, що не дожили до зустрічі з

Августом, і відчиняю двері.

А ось і він.

Очі Дейна загоряються, коли він відштовхується від стіни коридору, де він, вочевидь, чекав на мене.

— Доброго ранку. — Я не можу стримати посмішку, яка кривить мої губи. — Знаєш, тобі не обов'язково щоранку проводжати мене на службу.

— Це єдиний раз, коли я бачу тебе, не як командир твого загону, — заперечує він, поки ми йдемо порожнім коридором, повз зали, що приведуть до наших кімнат, якщо ми переживемо “Обмолот”. — Повір мені, це варте того, щоб вставати на годину раніше, хоча я досі не можу зрозуміти, чому ти обрала чергування на сніданку замість усіх інших завдань.

Я знизую плечима.

— У мене є свої причини. — Дуже, дуже, дуже хороші причини. Хоча я сумую за зайвою годиною сну, яку я мала до того, як ми вибрали завдання минулого тижня.

Двері праворуч відчиняються, і Дейн виринає переді мною, тягнучи мене за собою за руку, так що я врізаюся обличчям у його спину. Від нього пахне шкірою, милом і…

— Ріаннон? — огризається він.

— Пробач! — Очі Ріаннон розширюються.

Я вислизаю з обіймів Дейна і рухаюся в його бік, щоб бачити її.

— Мені було цікаво, де ти була сьогодні вранці. — Усмішка розпливається по моєму обличчю, коли поруч із нею з'являється Тара. — Привіт, Тара.

— Привіт, Вайолет. — Вона махає мені рукою, а потім прямує в коридор, заправляючи сорочку в штани.

— У нас не просто так комендантська година, кадет, — читає лекцію Дейн, і я борюся з бажанням закотити очі. — І ти знаєш, що ніхто не повинен перебувати в приватних гуртожитках до закінчення обмолоту.

— Може, ми просто рано встали, — заперечує Ріаннон. — Ну, знаєш, як ти зараз. — Вона дивиться між нами двома з пустотливою усмішкою.

Дейн потирає перенісся.

— Просто... повернися в гуртожиток і прикинься, що ти там спала, добре?

— Звичайно! — Вона стискає мою руку, проходячи повз.

— Молодець, — швидко шепочу я. Вона небайдужа до Тари відтоді, як ми приїхали.

— Я знаю, правда? — Вона відступає з посмішкою, потім повертається, щоб пройти у двері залу.

— Стежити за сексуальним життям першокурсників – це не те, що я мав на увазі, коли подавав заяву на посаду командира загону, — бурмоче Дейн, і ми продовжуємо йти в бік кухні.

— Ой, та годі. Наче ти сам не був першокурсником минулого року.

Він задумливо піднімає брови і врешті-решт знизує плечима.

— Справедливо. А зараз ти першокурсниця… — Його очі ковзають у мій бік, коли ми наближаємося до арочних дверей, які ведуть до ротонди, і його губи розсуваються, ніби він збирається продовжити, але він відводить погляд, повертаючись, щоб відчинити для мене двері.

— Дейн Аетос! Ти питаєш мене про моє сексуальне життя? — Я проводжу пальцями по оголених іклах зеленого дракона-стовпа і стримую посмішку, коли ми проходимо повз.

— Ні! — Він хитає головою, потім робить паузу в роздумах. — Я маю на увазі... чи є сексуальне життя, про яке можна запитати?

Ми піднімаємося сходами, що ведуть до загальної зали, і перед самими дверима я повертаюся до нього обличчям. Він стоїть на дві сходинки нижче за мене, що робить нас на рівні очей.

— Відколи я тут? — Я торкаюся пальцем свого підборіддя і посміхаюся. — Це не твоя справа. До мого приїзду? Все одно не твоя справа.

— Ще одне справедливе зауваження. — Його рот кривиться в усмішці, яка змушує мене бажати, щоб це було його справою.

Я розвертаюся, поки не зробила дурницю, зробивши це його справою. Ми продовжуємо йти в загальний зал, проходимо повз порожні навчальні столи і вхід до бібліотеки. Вона не така благоговійна, як Архіви писарів, але в ній є всі книжки, які мені знадобляться для навчання тут.

— Ти готова до сьогоднішнього дня? — запитує Дейн, коли ми підходимо до зали зборів. — До випробувань, які почнуться сьогодні вдень?

Мій шлунок стискається.

— Я буду в порядку, — запевняю я його, але він рухається попереду мене, зупиняючи мої кроки.

— Я знаю, що ти тренувалася з Ріаннон, але... — Його лоб вкритий зморшками занепокоєння.

— Я впораюся, — обіцяю я, дивлячись йому в очі, щоб він зрозумів, що я говорю серйозно. — Тобі не потрібно турбуватися про мене.

Учора ввечері ім'я Орена Сейферта було вивішене поруч із моїм, прямо там, де сказав Бреннан. Він високий блондин із Першого крила з пристойними навичками володіння ножем, але до біса сильним ударом.

— Я завжди турбуюся про тебе. — Руки Дейна стиснулися в кулаки.

— Не треба. — Я хитаю головою. — Я можу впоратися сама.

— Я просто не хочу, щоб ти знову постраждала.

Мої ребра стискають моє серце, як лещата.

— Тоді не дивись. — Я беру його мозолисту руку у свою. — Ти не зможеш врятувати мене від цього, Дейне. Я проходитиму випробування раз на тиждень, як і всі інші курсанти. І цим справа не обмежиться. Ти не зможеш захистити мене ні від Обмолоту, ні від Жезла, ні від Джека Барлоу…

— Із цим тобі потрібно бути тихішим. — Дейн скривився. — Уникай цього пихатого осла за першої-ліпшої нагоди, Вай. Не давай йому приводу переслідувати тебе. На його рахунку вже занадто багато імен у списку загиблих.

— Тоді дракони його полюблять. — Вони завжди вибирають злісних.

Дейн м'яко стискає мою руку.

— Просто тримайся від нього подалі.

Я моргаю. Ця порада так відрізняється від підходу Зейдена, який кидає кілька кинджалів у голову.

Зейден. Вузол провини, який засів у мене в животі з минулого тижня, стає ще більшим. За кодексом я маю розповісти Дейну про зустріч із міченими під дубом, але я цього не зроблю, не тому що я сказала Зейдену, що не скажу, а тому що зберігати таємницю здається мені правильним.

Я ніколи в житті не зберігала секретів від Дейна.

— Вайолет? Ти мене чула? — запитує Дейн, піднімаючи руку, щоб притиснути моє обличчя до себе.

Перевівши погляд на нього, я киваю і повторюю:

— Тримайся подалі від Барлоу. — Він опускає руку і засовує її в кишеню штанів. — Сподіваюся, він забуде про свою маленьку вендету проти тебе.

— Більшість чоловіків забувають, коли жінка тримає ніж біля їхніх яєць? — Я піднімаю на нього брову.

— Ні. — Він зітхає. — Знаєш, ще не пізно протягнути тебе до писарів. Фіцгіббонс візьме тебе…

Дзвонять дзвони, відзначаючи чверть на п'яту і рятуючи мене від чергового сеансу, коли Дейн благає мене втекти до квадранту писарів.

— Зі мною все буде гаразд. Побачимося на шикуванні. — Я стискаю його руку і йду, залишаючи його на шляху до кухні. Я завжди приходжу першою, і сьогодні не виняток.

Я дістаю з ранця пляшечку з сушеними, розтертими до порошку ягодами фонілі і приступаю до роботи, коли приходять інші працівники, з сонними очима і бурчанням. Порошок майже білий, майже невидимий, коли я займаю своє місце в черзі на роздачу за годину, і зовсім непомітний, коли я посипаю ним яєчню Орена Зайферта, коли він підходить.

…

— Враховуйте темперамент кожної конкретної породи, коли вирішуватимете, до яких драконів підходити, а від яких тікати під час молотьби, — каже професор Каорі, його серйозні темні очі косять до перенісся, поки він вивчає новобранців, потім він змінює проєкцію, яку він наворожив, із зеленого хвоста кинджала на червоний хвіст скорпіона. Він ілюзіоніст і єдиний професор у квадранті, який має здатність проектувати те, що він бачить у своїй свідомості, що робить цей предмет одним із моїх улюблених. А ще завдяки йому я точно знаю, який вигляд має Орен Зайферт.

Чи відчуваю я себе винуватою за те, що відверто ввела професора в оману щодо того, чому мені потрібно знайти іншого курсанта? Ні. Чи вважаю я це шахрайством? Теж ні. Я робила саме те, що радила Міра, і використовувала свій мозок.

Червоний Хвіст Скорпіона в центрі наших кругових столів – це лише мала частина його реального розміру, щонайбільше шість футів заввишки, але це точна копія справжнього вогнедишного, що чекає в Долині Молота.

— Червоні скорпіонохвости, як і Гхріан, найшвидше приходять до тями, — продовжує професор Каорі, його ідеально підстрижені вуса вигинаються, коли він усміхається ілюзії, немов він сам дракон. Ми всі робимо нотатки. — Тож якщо ви його образите, ви…

— Обід, — каже Рідок ліворуч від мене, і клас сміється. Навіть Джек Барлоу, який не перестає дивитися на мене відтоді, як півгодини тому його загін зайняв їхню чверть кімнати, фиркає.

— Саме так, — відповідає професор Каорі. — То як найкраще підійти до червоного скорпіонохвоста? — Він обводить поглядом кімнату.

Я знаю відповідь, але тримаю руку на пульсі, прислухаючись до поради Дейна не висовуватися.

— Ти не знаєш, — бурмоче поруч зі мною Ріаннон, і я сміюся під ніс.

— Вони вважають за краще, щоб ви підходили зліва і спереду, якщо це можливо, — відповідає жінка з одного з інших загонів.

— Відмінно. — Професор Каорі киває. — Для цього Обмолоту є три Червоні Хвости Скорпіона, які бажають зв'язати себе узами шлюбу. — Зображення перед нами змінюється на іншого дракона.

— Скільки всього драконів? — — запитує Ріаннон.

— Цього року сто, — відповідає професор Каорі, знову змінюючи зображення. — Але дехто може передумати під час Презентації приблизно через два місяці, залежно від того, що вони побачать.

Мій шлунок падає на підлогу.

— Це на тридцять сім осіб менше, ніж торік. — Можливо, навіть менше, якщо їм не сподобається наш вигляд після того, як ми пройдемо повз них для огляду за два дні до Молотьби. Але, знову ж таки, зазвичай після цієї події курсантів усе одно стає менше.

Темні брови професора Каорі піднімаються.

— Так, кадет Сорренгейл, це так, і на двадцять шість осіб менше, ніж попереднього року.

Дедалі менше драконів вирішують зв'язати себе узами шлюбу, але кількість вершників, які прибувають у квадрант, залишається незмінною. Мої думки крутяться в голові. Напади на східних кордонах посилюються, згідно з кожним бойовим зведенням, і все ж драконів, охочих зв'язати себе узами шлюбу, щоб захистити Наварру, стає все менше.

— Вони скажуть тобі, чому не хочуть зв'язуватися? — запитує інший першокурсник.

— Ні, бовдуре, — насміхається Джек, його льодисто-блакитний погляд звужується до курсанту. — Дракони розмовляють тільки зі своїми вершниками, так само як і вони називають своє повне ім'я тільки своєму вершнику. Ви вже маєте це знати.

Професор Каорі кидає на Джека погляд, який затуляє рота першокурсника, але не заважає йому усміхатися над іншим курсантом.

— Вони не діляться своїми причинами, — каже наш інструктор. — І будь-хто, хто поважає їхнє життя, не стане ставити запитання, на яке вони не готові відповісти.

— Чи впливають цифри на підопічних? — запитує Аурелі, сидячи позаду мене і постукуючи пером об край столу. Їй ніколи не подобається сидіти на місці.

У професора Каорі двічі смикається щелепа.

— Ми не впевнені. Кількість пов'язаних драконів ніколи раніше не впливала на цілісність захисних екранів Наварри, але я не збираюся брехати вам і казати, що ми не спостерігаємо збільшення кількості порушень, коли ви знаєте з “Бойового зведення”, що це так.

Охорона слабшає зі швидкістю, яка змушує мій шлунок напружуватися щоразу, коли професор Девера починає наше щоденне Бойове зведення. Або ми слабшаємо, або наші вороги стають сильнішими. Обидва варіанти означають, що курсанти в цій кімнаті потрібні як ніколи.

Навіть я.

Зображення змінюється на Сгаейл, темно-синього дракона, пов'язаного з Зейденом.

У мене завмирає живіт, коли я згадую, як вона дивилася просто крізь мене того першого дня.

— Тобі не доведеться турбуватися про те, як звертатися до блакитних драконів, тому що серед них немає охочих пов'язати себе з цим Молотом, але ти маєш бути спроможною впізнати Сгаейл, якщо побачиш її, — каже професор Каорі.

— Тож можеш бігти, матір твою, — каже Рідок.

Я киваю, поки інші сміються.

— Вона – Синій Даггертейл, найрідкісніший із синіх, і так, якщо ви побачите її без вершника, вам слід... безумовно знайти інше місце. Безжалісність не описує її, і вона не дотримується того, що, як ми припускаємо, дракони вважають законом. Вона навіть зв'язала родича одного зі своїх попередніх наїзників, що, як ви всі знаєте, зазвичай заборонено, але Сгаейл робить усе, що хоче і коли хоче. Насправді, якщо ви побачите когось із синіх, не підходьте до них. Просто…

— Звалюйте, — повторює Рідок, проводячи рукою по своєму розкиданому каштановому волоссю.

— Тікайте, — з посмішкою погоджується професор Каорі, вуса над його верхньою губою злегка тремтять. — Є ще кілька синіх, які перебувають на дійсній службі, але ви знайдете їх уздовж Есбенських гір на сході, де бої найбільш інтенсивні. Усі вони вселяють страх, але Сгаейл – наймогутніша із них.

У мене перехопило подих. Не дивно, що Зейден може опанувати тіні – тіні, які можуть висмикувати кинджали з дерев, тіні, які, можливо, можуть метати ті самі кинджали. І все ж... він залишив мене в живих. Я засовую ядро тепла, яке дає мені ця думка, далеко-далеко.

Напевно, просто щоб познущатися над тобою, як монстр грається зі своєю здобиччю, перш ніж накинутися.

— А як щодо чорного дракона? — запитує першокурсник поруч із Джеком. — Тут є один, вірно?

Обличчя Джека загоряється.

— Я хочу його.

— Не те щоб це мало значення. — Професор Каорі клацнув зап'ястям, і Сгаейл зникла, а на її місці з'явився величезний чорний дракон. Навіть ілюзія стала більшою, змушуючи мене злегка повернути шию, щоб побачити його голову. — Але щоб задовольнити вашу цікавість, оскільки це єдиний раз, коли ви його побачите, ось єдиний інший чорний, крім генерала Мельгрена.

— Він величезний, — каже Ріаннон. — І це косохвіст?—

— Ні. Хвіст ранкової зірки. У нього така ж сила удару, як у клишоногого, але ці шипи поріжуть людину не гірше кинджального хвоста.

— Найкраще з двох світів, — вигукнув Джек. — Він виглядає як машина для вбивства.

— Так і є, — відповідає професор Каорі. — І, чесно кажучи, я не бачив його останні п'ять років, тож цей образ більш ніж трохи застарів. Але якщо вже він у нас тут, що ви можете розповісти мені про чорних драконів?

— Вони найрозумніші та найпроникливіші, — каже Аурелі.

— Вони найрідкісніші, — додаю я. — За останнє... століття не народилося жодного.

— Вірно. — Професор Каорі знову крутить ілюзію, і на мене дивиться пара блискучих жовтих очей. — Вони також найхитріші. Чорного дракона неможливо перехитрити. Цьому трохи більше ста років, тобто він приблизно середніх років. Його шанують як бойового дракона серед собі подібних, і, якби не він, ми б, напевно, програли під час повстання Тірріша. Додайте до цього те, що він хвіст ранкової зірки, і він стане одним із найсмертоносніших драконів у Наваррі.

— Б'юся об заклад, він володіє до біса гарною печаткою. Як до нього підійти? — запитує Джек, нахиляючись вперед на своєму сидінні. У його очах чиста жадібність, яку відображає його друг поруч із ним.

Це останнє, що потрібно цьому королівству – хтось такий жорстокий, як Джек, пов'язаний із чорним драконом. Ні, дякую.

— Ніяк, — відповідає професор Каорі. — Він не погоджується на зв'язок відтоді, як його попереднього і єдиного вершника було вбито під час повстання, і єдина можливість для тебе опинитися поруч із ним – це бути в Долині, а цього не станеться, бо ти будеш спопелений ще до того, як пройдеш через ущелину.

Бліда руда голова через коло від мене зсунулася на своєму місці й опустила рукав, щоб прикрити свою реліквію повстання.

— Хтось має запитати його ще раз, — закликає Джек.

— Так не піде, Барлоу. Зараз є тільки один інший чорний дракон, який перебуває на службі…

— У генерала Мельгрена, — каже Сойєр. Його книга закрита перед ним, але я не можу його звинувачувати. Я б теж навряд чи стала записувати, якби проходила цей урок вдруге. — Кодаг, вірно?

— Так. — Професор Каорі киває. — Старший у їхньому лігві та мечохвіст.

— Але просто заради цікавості. — Льодовиково-блакитний погляд Джека не відривається від ілюзії незв'язаного чорного дракона, який усе ще проектується. — Якою здатністю він обдарував би свого наїзника?

Професор Каорі стискає кулак, і ілюзія зникає.

— Невідомо. Сигнатури є результатом унікального хімічного зв'язку між вершником і драконом і зазвичай говорять більше про вершника, ніж про дракона. Чим міцніший зв'язок і чим могутніший дракон, тим сильніша печатка.

— Чудово. Яким був його попередній наїзник? — запитав Джек.

— Знак Наоліна був сифонуючим. — Плечі професора Каорі опускаються. — Він міг поглинати силу з різних джерел, інших драконів, інших вершників, а потім використовувати її або перерозподіляти.

— Невезучий. — У тоні Рідока більше, ніж просто поклоніння герою.

— Він був таким, — погоджується професор Каорі.

— Що вбиває людину з таким знаком? — запитує Джек, схрестивши руки на своїх товстих грудях.

Професор Каорі дивиться на мене, перш ніж відвести погляд.

— Він спробував використати цю силу, щоб оживити полеглого вершника – що не вийшло, бо не існує печатки, здатної воскрешати, і виснажив себе в процесі. Говорячи фразою, до якої ви звикнете після Обмолоту, він згорів і помер поруч із тим вершником.

Щось у моїх грудях зсувається, почуття, яке я не можу пояснити і водночас не можу позбутися його.

Дзвонять дзвони, сигналізуючи, що година пробила, і ми всі починаємо збирати свої речі. Загони виходять у коридор, спустошуючи приміщення, і я встаю з-за столу і беру до рук свій ранець, а Ріаннон чекає на мене біля дверей зі спантеличеним виразом обличчя.

— Це був Бреннан, чи не так? — запитую я професора Каорі.

Сум наповнює його погляд, коли він зустрічається з моїм.

— Так. Він помер, намагаючись врятувати твого брата, але Бреннан був занадто далеко.

— Чому він це зробив? — Я перемістила вагу свого ранця. — Воскресіння неможливе. Навіщо йому вбивати себе, якщо Бреннан уже помер? — Натовп горя топче моє серце, викрадаючи моє дихання. Бреннан ніколи не хотів, щоб хтось помирав за нього. Це було не в його характері.

Професор Каорі відкидається на спинку свого столу, смикає за короткі темні волоски вусів, дивлячись на мене.

— Те, що ти Сорренгейл, не робить тобі тут жодних послуг, чи не так?

Я хитаю головою.

— Є більш ніж кілька курсантів, які хотіли б звести мене і моє прізвище нанівець.

Він киває.

— Усе буде не так, коли ти поїдеш. Після випуску ти зрозумієш, що бути донькою генерала Сорренгейла означає, що інші зроблять усе, щоб зберегти тобі життя, навіть будуть раді, але не тому, що люблять твою матір, а тому, що або бояться її, або хочуть її прихильності.

— Якою була Наолін?

— Потроху і те, і інше. І іноді вершнику з таким потужним зв'язком важко прийняти свої межі. Зрештою, зв'язування робить тебе вершником, але воскресіння когось із мертвих? Це робить тебе богом. Я якось не думаю, що Малек буде радий, якщо смертний ступить на його територію.

— Дякую за відповідь. — Я повертаюся і йду до дверей.

— Вайолет, — окликає професор Каорі, і я повертаюся, щоб озирнутися. — Я навчав обох твоїх братів і сестер. Такий знак, як у мене, занадто корисний у класі, щоб дозволити мені надовго залишитися з крилом. Бреннан був чудовим вершником і хорошою людиною. Міра проникліва й обдарована, коли справа доходить до верхової їзди. — Я киваю. — Але ти розумніший за них обох. — Я моргаю. Не часто мене порівнюють із братом і сестрою, і я якимось чином опиняюся на висоті. — Судячи з того, що я бачив, як ти щовечора допомагаєш своєму другові займатися в комуні, здається, що ти можеш бути й більш співчутливою. Не забувай про це.

— Дякую, але розум і співчуття не допоможуть мені, коли справа дійде до Обмолоту. — Вирвався самознижувальний сміх. — Ви знаєте про драконів більше, ніж будь-хто інший у квадранті і, можливо, будь-хто інший на Континенті. Вони обирають силу і проникливість.

— Вони обирають з причин, якими не вважають за потрібне ділитися з нами. — Він відштовхується від столу. — І не вся сила фізична, Вайолет.

Я киваю, бо не можу знайти підходящих слів для його добромисних лестощів, і прямую до Ріаннон, щоб зустріти її біля дверей. Єдине, що я зараз знаю напевно, це те, що співчуття не допоможе мені на килимку після обіду.

…

Я так нервую, що мене нудить, коли я стою біля краю широкого чорного мату і дивлюся, як Ріаннон вибиває все лайно зі свого супротивника. Це хлопець із Другого крила, і їй майже не потрібно часу, щоб взяти його в захоплення, перекривши йому доступ повітря. Цього прийому вона щосили намагалася навчити мене в останні пару тижнів.

— Вона робить це так легко, — кажу я Дейну, коли він стоїть поруч зі мною, спираючись на мій лікоть.

— Він спробує вбити тебе.

— Що? — Я піднімаю погляд, потім простежую його лінію погляду через два матюки.

Дейн дивиться кинджалами на Зейдена на іншому кінці мату, на його обличчі вираз відвертої нудьги, а Ріаннон міцніше стискає шию першокурсника Другого крила.

— Твій супротивник, — тихо каже Дейн. — Я підслухав його і кількох друзів. Вони вважають тебе перешкодою для крила завдяки цьому Барлоу. — Його погляд переходить на Орена, який розглядає мене, як прокляту іграшку, яку він збирається зламати.

Але в його обличчі є зеленуватий відтінок, який змушує мене посміхатися.

— Зі мною все буде добре, — повторюю я, тому що це моя клята мантра. Я роздяглася до жилета з драконячої луски, який став здаватися мені другою шкірою, і бойової шкіри. Усі чотири мої

кинджали в піхвах, і якщо мій план спрацює правильно, то скоро я поповню свою колекцію ще одним.

Першокурсник Другого крила непритомніє, і Ріаннон переможно піднімається під наші оплески. Потім вона нахиляється над своїм супротивником і прибирає кинджал з його боку.

— Схоже, тепер він мій. Приємного сну. — Вона гладить його по голові, що викликає в мене сміх.

— Не знаю, чому ти смієшся, Сорренгейл, — лунає позаду мене єхидний голос.

Я обертаюся і бачу Джека, який стоїть, розставивши ноги, біля стіни, обшитої деревом, приблизно за десять футів від мене, і на обличчі його посмішка, яку можна назвати тільки злою.

— Відвали, Барлоу. — Я показую йому середній палець.

— Я щиро сподіваюся, що ти виграєш сьогоднішнє випробування. — У його очах танцюють садистські веселощі, від яких мене нудить. — Буде прикро, якщо хтось інший уб'є тебе раніше, ніж я отримаю шанс. Але я не здивуюся. Фіалки – такі ніжні... тендітні штучки, знаєш.

Крихкі, чорт забирай.

Він, напевно, двічі подумає про те, щоб замишляти твоє вбивство, якщо ти кинеш йому в голову кілька кинджалів.

Я виймаю обидва кинджали з ребер і одним плавним рухом кидаю їх у його бік. Вони приземляються прямо там, де я мала намір – один майже зачіпає його вухо, а інший – в дюймі під його яйцями.

Страх розширює його очі.

Я безсоромно посміхаюся і змахую пальцями.

— Вайолет, — шипить Дейн, коли Джек маневрує навколо моїх лопаток, відступаючи від стіни.

— Ти заплатиш за це. — Джек показує на мене і йде, але зліт і падіння його плечей трохи нерівне.

Я спостерігаю за його спиною, що віддаляється, потім дістаю свої кинджали, прибираю їх у піхви біля ребер і повертаюся до Дейна.

— Що це було, чорт забирай? — проричав він. — Я казав тобі не висовуватися, коли справа стосується його, а ти... — Він хитає головою. — Ти тільки розлютила його ще більше!

— Зачаївшись, я нічого не доб'юся, — кажу я, знизуючи плечима, коли противника Ріаннон забирають із килима. — Він має зрозуміти, що я не перешкода. І мене буде важче вбити, ніж він думає.

Неможливо ігнорувати колючки на шкірі голови, і я дозволяю своєму погляду зустрітися з поглядом Зейдена.

Моє серце знову завмирає, ніби він послав тіні прямо крізь мої ребра, щоб стиснути орган. Він піднімає свою вкриту шрамами брову, і, присягаюся, на його губах з'являється натяк на посмішку, коли він іде, щоб поспостерігати за курсантами Четвертого крила на наступному маті.

— Круто, — каже Ріаннон, переходячи на інший бік від мене. — Я думала, Джек зараз обробиться.

Я пригнічую посмішку.

— Досить її підбадьорювати, — докоряє Дейн.

— Сорренгейл. — Професор Еметтеріо дивиться у свій блокнот і піднімає одну кущисту чорну брову, перш ніж продовжити. — Зайферт.

Ковтаючи паніку, що загрожує підповзти до мого горла, я ступаю на килимок навпроти Орена, який зараз має виразно зелений вигляд.

Якраз вчасно.

Я підготувалася як могла, обмотавши щиколотки і коліна на випадок, якщо він піде на ноги.

— Не приймай це близько до серця, — каже він, коли ми починаємо кружляти, обидві наші руки підняті. — Але ти становитимеш небезпеку тільки для свого крила.

Він кидається на мене, але його ноги не слухаються, і я ухиляюся, завдаючи удару по нирках, а потім відскакую на п'яти і беру в руки кинджал.

— Я не більш небезпечна, ніж ти, — звинувачую я.

Його груди здіймаються, на лобі виступає піт, але він струшує його, швидко кліпає і тягнеться за своїм ножем.

— Моя сестра – цілителька. Я чув, як твої кістки тріщать, як прутики.

— Чому б тобі не підійти й не дізнатися? — Я змушую себе посміхнутися і чекаю, коли він знову почне заряджати, тому що це те, що він робить. У мене було три заняття, щоб спостерігати за ним із кількох матів. Він – бик, уся сила і жодної грації.

Усе його тіло перекочується, ніби його зараз вирве, і він закриває рот порожньою рукою, глибоко дихаючи, перш ніж знову випрямитися. Я повинна атакувати, але замість цього я чекаю. А потім він нападає, його клинок високо піднятий в ударній позиції.

Моє серце калатає, поки я чекаю болісних ударів серця, які потрібні йому, щоб дістатися до мене, мій мозок якимось чином переконує моє тіло триматися до останньої можливої секунди. Він замахується ножем униз, і я ухиляюся ліворуч, зачіпаючи лезом його бік, потім повертаюся і завдаю удару ногою в спину, через що він розлітається в сторони.

Зараз.

Він падає на мат, і я негайно користуюся перевагою, всаджуючи коліно в його хребет, як це зробила Імоджен, і приставляючи лезо до його горла.

— Поступайся. — Кому потрібна сила, коли є швидкість і сталь?

— Ні! — кричить він, але його тіло звивається під моїм, і його рве, піднімаючи все, що він з'їв зі сніданку, і розбризкуючи це по килимку збоку від нас.

Так охуєнно гидко.

— О боги, — вигукує Ріаннон, в її голосі лунає огида.

— Поступися, — знову вимагаю я, але він уже всерйоз задихається, і мені доводиться відвести ніж, щоб випадково не перерізати йому горло.

— Він здається, — заявляє професор Еметтеріо, його обличчя спотворене огидою.

Я прибираю клинок у піхви і злажу з нього, ухиляючись від калюж. Потім я беру кинджал, який Орен кинув кілька футів тому, коли його продовжувало нудити. Цей ніж важчий і довший за інші, але тепер він мій, і я його заслужила. Я вставляю його в піхви в порожньому місці біля лівого стегна.

— Ти перемогла! — каже Ріаннон, обіймаючи мене, коли я йду з килима.

— Він хворий, — кажу я, знизуючи плечима.

— Я в будь-який день прийму удачу за благо, — заперечує Ріаннон.

— Я маю знайти кого-небудь, щоб привести це до ладу, — каже Дейн, його власний колір обличчя стає піковим.

Я виграла.

…

Терміни – найскладніше в моєму плані.

Я виграю наступного тижня, коли кремезна дівчина з Першого крила не може зосередитися достатньо довго, щоб завдати гідного удару завдяки кільком грибам лейгоррел та їхнім галюциногенним властивостям, які якимось чином потрапили до її обіду. Вона отримує хороший удар по моєму коліну, але нічого страшного – кілька днів у палаті не допоможуть.

Я виграю наступного тижня, коли високий хлопець із Третього крила спотикається, бо його великі ноги тимчасово втрачають чутливість, завдяки кореню зіхни, який росте на одному виступі біля яру. Однак я трохи не встигаю, і він завдає мені кілька гарних ударів по обличчю, внаслідок чого в мене розбита губа і синець, який фарбуватиме мою щоку наступні одинадцять днів, але, принаймні, він не зламав мені щелепу.

Наступного тижня я знову виграю, коли в середині матчу в симпатичної курсантки каламутніє зір через листя тарсилу, що потрапило в її чай. Вона швидка, повалила мене на мат і завдала кілька надзвичайно болісних ударів ногами в живіт, що залишили різнокольорові синці й один виразний відбиток черевика на моїх ребрах. Я ледь не зламалася і не пішла до Нолона після цього удару, але я зціпила зуби й обхопила ребра, вирішивши не давати решті приводу виполювати мене, як хотів Джек чи інші мічені.

Я заробляю свій п'ятий кинджал, цей з гарним рубіном у рукояті, останнє випробування в серпні, коли я беру особливо спітнілого хлопця зі щілиною між передніми зубами на килимок. Кора кармінового дерева, що потрапила в його флягу з водою, робить його млявим і хворим. Ефект надто схожий на ягоди фонілі, і просто прикро, що весь Третій загін, пазуриста секція Третього крила, страждає на той самий розлад шлунка. Мабуть, щось вірусне, принаймні, так я кажу, коли він, нарешті, піддається моєму удару

головою після того, як вивихнув мені великий палець і ледь не зламав ніс.

На початку вересня, коли я виходжу на килим, у моєму кроці відчувається пружина. Я перемогла п'ятьох супротивників, не вбивши жодного з них, чого не може сказати чверть нашого року після того, як за останній місяць до списку смертей додалося ще майже двадцять імен тільки для першокурсників.

Я розминаю хворі плечі й чекаю на свого супротивника.

Але Рейма Коррі з Третього крила цього тижня не виходить уперед, як мала б.

— Вибач, Вайолет, — каже професор Еметтеріо, чухаючи свою коротку чорну бороду. — Ти мала кинути виклик Раймі, але її відвели до цілителів, бо вона не може ходити по прямій.

Шкірка фрукта вальвін робить це, якщо її проковтнути сирою... скажімо, коли її підмішують у глазур вашої ранкової випічки.

— Це — дідько — дуже погано. — Я поморщилася. Я подала їй це занадто рано. — Може, мені просто… — починаю я, вже відступаючи назад, щоб встати з килимка.

— Я із задоволенням втручуся. — Цей голос. Цей тон. Ця крижана колючка на шкірі голови…

О, ні. Чорт забирай, ні. Ні. Ні. Ні. Ні. Ні.

— Ви впевнені? — запитує професор Еметтеріо, озираючись через плече.

— Абсолютно.

Мій шлунок падає на підлогу.

І Зейден ступає на килимок.

Розділ 9

Я не помру сьогодні.

— Особисте доповнення Вайолет Соррengейль

до Книги Бреннана

Я в повній дупі.

Зейден крокує вперед – усі шість футів його зросту, вдягнений у опівнічну бойову шкіру та обтислу сорочку з короткими рукавами, що лише посилює мерехтіння темних реліквій повстання на його шкірі, як ще більшу пересторогу, яка, як я знаю, є недолугою, але чомусь правильною.

Моє серцебиття прискорюється до повного галопу, наче моє тіло знає правду, яку мій розум ще не прийняв. Зараз мені надеруть дупу... або ще гірше.

— Ви всі в захваті, — каже професор Еметтеріо, плескаючи в долоні. — Зейден — один із найкращих наших бійців. Дивіться і вчіться.

— Звісно, — бурмочу я, мій шлунок скручується, наче це я перекушую шкіркою фрукта валвін.

Куточок рота Зейдена піднімається в усмішці, а золоті іскорки в його очах немов танцюють. Садистська дупа насолоджується цим.

Мої коліна, щиколотки і зап'ястя обмотані, біла тканина, що захищає мій великий палець, який гоїться, разюче контрастує з чорною шкірою.

— Трохи не в її лізі, не знаходиш? — Дейн сперечається з краю рогожі, напругу випромінює кожне слово.

— Розслабся, Аетос. — Зейден дивиться на мене через плече, його погляд спрямований туди, де, я знаю, стоїть Дейн, де він завжди стоїть, коли я на килимі. Погляд, яким Зейден дивиться на нього, змушує мене зрозуміти, що він не надто старається зі мною в цій справі. — Вона буде ціла, коли я закінчу її вчити.

— Я не думаю, що це справедливо… — Голос Дейна підвищився.

— Ніхто не просив тебе думати, командир загону, — відповідає Зейден, відходячи вбік і викидаючи всю зброю на своєму тілі, а її дуже багато, і передаючи її Імоджен.

Гіркий, нелогічний присмак ревнощів наповнює мій рот, але немає часу роздивлятися цю дивину, не зараз, коли є всього кілька секунд до того, як він знову опиниться переді мною.

— Думаєш, вони тобі не знадобляться? — запитую я, погладжуючи свої лопатки. У нього масивні груди, широкі плечі й мускулисті руки. У таку велику ціль має бути легко влучити.

— Ні. Ні, коли ти принесла достатньо для нас обох. — Лукава усмішка викривляє його рот, коли він простягає руку і загинає пальці в русі – примирись. — Ходімо.

Моє серце б'ється швидше, ніж крила колібрі, коли я приймаю бойову стійку і чекаю його удару. Цей мат усього двадцять футів у кожен бік, і все ж увесь мій світ звужується до його меж і небезпеки всередині.

Він не в моєму загоні. Він може безкарно вбити мене.

Я метнула кинджал прямо в його сміховинно добре скроєні груди.

Він ловить його і прицмокує язиком.

— Уже бачив цей рух.

Чорт забирай, який він швидкий.

Я повинна бути швидшою. Це єдина перевага, яку я маю, – ось моя єдина думка, коли я рухаюся вперед, виконуючи комбінацію ударів і замахів, яку Ріаннон вбивала в мене останні шість тижнів. Він спритно ухиляється від мого клинка, а потім захоплює мою ногу. Земля обертається, і я падаю на спину, раптовий удар вибиває повітря з моїх легенів.

Але він не йде на вбивство. Натомість він упускає кинджал, який спіймав, і відкидає його на рогожу, а за мить, коли повітря з писком вривається в мої легені, я роблю випад угору з наступним клинком, цілячись у його стегно.

Він блокує мій удар передпліччям, потім захоплює моє зап'ястя протилежною рукою і вириває ніж з моєї руки, нахиляючись так, що його обличчя опиняється лише в кількох дюймах від мого.

— Сьогодні ми йдемо на кров, чи не так, Вайоленс (гра слів з англ. Violence – насильство)? — шепоче він. Метал знову вдаряється об килимок, і він відкидає його повз мою голову і поза моєю досяжністю.

Він не бере мої кинджали, щоб використовувати їх проти мене; він обеззброює мене, просто щоб довести, що він може. Моя кров закипає.

— Мене звуть Вайолет, — проричала я.

— Думаю, моя версія підходить тобі більше. — Він відпускає моє зап'ястя і встає, простягаючи мені руку. — Ми ще не закінчили.

Мої груди здіймаються, все ще відновлюючись після того, як він вибив з мене дух, і я приймаю пропозицію. Він піднімає мене на ноги, потім заводить мою руку за спину і притискає мене до своїх твердих грудей, притискаючи наші з'єднані руки, перш ніж я встигаю знайти рівновагу.

— Чорт забирай! — огризаюся я.

Мене смикають за стегно, і ще один з моїх кинджалів притискається до горла, коли його груди впираються мені в потилицю. Його передпліччя впирається мені в ребра, і він може бути такою ж статуєю, як і все, що є в його каркасі. Марно відкидати голову назад — він такий високий, що я тільки дратуватиму його.

— Не довіряй жодній людині, яка стоїть перед тобою на цьому килимку, — попереджає він із шипінням, його дихання тепло притискається до раковини мого вуха, і, хоча нас оточують люди, я розумію, що він шепоче не просто так. Цей урок тільки для мене.

— Навіть тому, хто винен мені послугу? — Я заперечую, мій голос такий самий тихий. Моє плече починає протестувати проти неприродного кута, але я не рухаюся. Я не доставлю йому задоволення.

Він упускає третій кинджал, який забрав у мене, і кидає його вперед, туди, де стоїть Дейн, два інших уже в його руці. У його очах убивство, він дивиться на Зейдена.

— Це я вирішую, коли надати цю послугу. Не ти. — Зейден відпускає мою руку і відступає назад.

Я кручуся, намагаючись вдарити його по горлу, але він відбиває мою руку вбік.

— Добре, — каже він з посмішкою, відбиваючи мій наступний удар без найменшої заминки в диханні. — Удар у горло – твій найкращий варіант, поки воно відкрите.

Лють змушує мене знову відбити удар за тією ж схемою, м'язова пам'ять бере гору, і він знову захоплює ногу, цього разу вихоплюючи кинджал, який був у піхвах, і кидає його на мат, перш ніж відпустити мене, розчаровано піднявши брову. — Я очікую, що ти будеш вчитися на своїх помилках. — Він відкидає його.

У мене залишилося тільки п'ять, усі в піхвах біля ребер.

Схопивши один і захисно піднявши руки, я починаю кружляти навколо нього, і, на моє повне роздратування, він навіть не намагається повернутися до мене обличчям. Він просто стоїть там, у центрі мату, його черевики стоять на місці, а руки вільні, поки я рухаюся навколо нього.

— Ти будеш танцювати чи будеш наносити удари?

Та пішов він.

Я б'ю вперед, але він нахиляється, і мій ніж пролітає над його плечем, пропускаючи його на шість дюймів. У мене зводить живіт, коли він хапає мене за руку, смикає вперед і перевертає на бік. Я на мить злітаю в повітря, перш ніж шльопнутися на мат, мої ребра приймають удар на себе.

Він стискає мою руку в захопленні підпорядкування, і білий біль пронизує кінцівку, я скрикую, кидаючи кинджал, але він не закінчив. Ні, його коліно впирається мені в ребра, і, хоча він тримає мою руку однією рукою, іншою він вихоплює кинджал з піхов і кидає його до ніг Дейна, а потім бере інший і приставляє його до ніжного місця, де моя щелепа перетинається з шиєю.

Потім він нахиляється ближче.

— Усунути ворога до битви — це дуже розумно, це я тобі скажу, — шепоче він, його тепле дихання торкається раковини мого вуха.

О боги. Він знає, що я робила. Біль у руці ніщо порівняно з нудотою, що підкочує мій шлунок при думці про те, що він може зробити з цим знанням.

— Проблема в тому, що якщо ти не перевіряєш себе тут, — він проводить кинджалом по моїй шиї, але теплої цівки крові немає, тому я знаю, що він не порізав мене, — то тобі не стане краще.

— Ти б вважав за краще, щоб я померла, без сумніву, — відповідаю я, втискаючись обличчям у килимок. Це не просто боляче,

це принизливо.

— І позбутися задоволення від твого товариства? — насміхається він.

— Я, блядь, ненавиджу тебе. — Слова пролітають повз мої губи, перш ніж я встигаю закрити рота.

— Це не робить тебе особливою.

Тиск спадає з моїх грудей і руки, коли він піднімається на ноги, відкидаючи обидва кинджала в бік Дейна.

Ще два. У мене залишилося тільки два, і тепер моє обурення і гнів набагато переважують мій страх.

Не звертаючи уваги на простягнуту руку Зейдена, я підводжуся на ноги, і його губи кривляться у схвальній усмішці.

— Її можна навчити.

— Вона швидко вчиться, — відповідаю я.

— Це ще належить побачити. — Він відступає на два кроки назад, залишаючи між нами невеликий простір, перш ніж знову ткнути в мене пальцем.

— Ти зробив свою чортову справу, — кажу я досить голосно, щоб Імоджен зітхнула.

— Повір мені, я ледь почав. — Він складає руки і відкидається на п'яти, явно очікуючи, що я почну діяти.

Я не думаю. Я просто дію, опускаюся нижче і б'ю ззаду по його колінах.

Він падає як дерево, звук більш ніж приємний, і я накидаюся, намагаючись узяти його за голову. Неважливо, наскільки велика людина — їй все одно потрібне повітря. Зловивши його горло в ліктьовий згин, я стискаю його.

Замість того, щоб схопити мене за руки, він вивертається, хапаючись за задню частину моїх стегон, так що я втрачаю важіль, і наші тіла перекочуються. Він виходить зверху.

Звичайно, він.

Його передпліччя впирається мені в горло, не перекриваючи повітря, але безумовно здатне це зробити, а його стегна притискають мої, мої ноги не приносять користі з обох боків від його, бо він лежить між моїх стегон. Він нерухомий.

Усе навколо нас зникає, і мій світ звужується до зарозумілого блиску в його погляді. Він – усе, що я можу бачити, усе, що я можу відчувати.

І я не можу дозволити йому перемогти.

Я вихоплюю один зі своїх останніх кинджалів і кидаюся до його плеча.

Він перехоплює моє зап'ястя і заносить його над головою.

Чорт. Чорт. ЧОРТ.

Жар пробігає по моїй шиї і полум'я лиже мої щоки, коли він опускає своє обличчя так, що його губи опиняються всього в кількох дюймах від моїх. Я можу розрізнити кожну крупинку золота в його оніксових очах, кожен горбик і гребінь його шраму.

Чудово. Трясця. Засранець.

У мене перехоплює подих, а тіло зігрівається, зрадницька сука. Тебе не повинні приваблювати токсичні чоловіки, нагадую я собі, і все ж, ось вона я, мене тягне. Якщо бути чесною, то з першої секунди, як я його побачила.

Він вдавлює свої пальці в мій кулак, змушуючи його розкритися, потім посилає лезо по килимку, перш ніж відпустити моє зап'ястя.

— Візьми свій кинджал, — наказує він.

— Що? — Мої очі широко розкриваються. Він тримає мене беззахисною і вже в позиції вбивства.

— Візьми. Свій. Кинджал, — повторює він, бере мою руку у свою і дістає останній клинок, який у мене є. Його пальці переплітаються з моїми, стискаючи рукоять.

Вогонь пробігає по моїй шкірі, коли його пальці зчіплюються з моїми.

Токсичний. Небезпечний. Хоче вбити тебе. Ні, неважливо. Мій пульс усе ще скаче, як у підлітка.

— Ти маленька. — Він говорить це як образу.

— Я це знаю. — Мої очі звужуються.

— Тож перестань робити великі рухи, які викривають тебе. — Він проводить кінчиком кинджала по своєму боці. — Удар у ребро спрацював би просто чудово. — Потім він проводить нашими руками по своїй спині, роблячи себе вразливим. — Нирки теж добре підходять під цим кутом.

Я ковтаю, відмовляючись думати про інші речі, які добре підходять під цим кутом.

Він веде наші руки до своєї талії, його погляд не полишає мене.

— Є шанс, що якщо твій супротивник в обладунках, то вони слабкі тут. Це три легких місця, куди ти могла б завдати удару, перш ніж твій супротивник встиг би зупинити тебе.

Це також смертельні рани, і я уникала їх за всяку ціну.

— Ти чуєш мене?

Я киваю.

— Добре. Тому що ти не зможеш отруїти кожного ворога, який тобі трапиться, — шепоче він, і я вдихаю. — У тебе не буде часу запропонувати чай якомусь грифону з Браєві, коли вони накинуться на тебе.

— Звідки ти знаєш? — нарешті запитую я. Мої м'язи напружуються, включно зі стегнами, які, як виявилося, все ще стискають його стегна.

Його очі темніють.

— О, Вайоленс, ти хороша, але я знав кращих майстрів отрути. Фокус у тому, щоб не робити це так явно.

Мої губи розтуляються, і я стримуюся, щоб не відповісти, що я намагалася не бути очевидною.

— Гадаю, на сьогодні з неї досить, — рявкає Дейн, нагадуючи мені, що ми далеко не самі. Ні, ми – чортове видовище.

— Він завжди такий надмірно турботливий? — бурчить Зейден, підводячись із мату на кілька дюймів.

— Він піклується про мене. — Я дивлюся на нього.

— Він стримує тебе. Не хвилюйся. Твій маленький секрет отруєння в безпеці зі мною. — Зейден підкидає брову, ніби нагадуючи мені, що я теж є хранителем одного з його секретів. Потім він повертає наші руки до моїх ребер і засовує рубіновий клинок назад у піхви.

Цей рух нервує... збуджує.

— Ти не збираєшся мене роззброїти? — запитую я, коли він послаблює хватку і підводиться, прибираючи свою вагу з мого тіла. Мої ребра розширюються, коли я роблю перший повний вдих.

— Ні. Беззахисні жінки ніколи не були в моєму смаку. На сьогодні ми закінчили. — Він встає і йде, не кажучи ні слова, забираючи свою зброю в Імоджен, а я опускаюся на коліна. Кожна частина мого тіла болить, але мені вдається стояти.

В очах Дейна читається полегшення, коли я підходжу до нього, щоб забрати кинджали, які забрав у мене Зейден.

— З тобою все гаразд?

Я киваю, мої пальці тремтять, коли я переозброююся. У нього були всі шанси і всі причини вбити мене, а тепер він двічі дозволив мені піти. Що за гру він затіяв?

— Аетос, — кличе Зейден з іншого кінця мату.

Дейн підкидає голову, і його щелепа змикається.

— Їй не завадило б поменше захисту і побільше навчання. — Зейден дивиться на Дейна, поки той не киває.

Професор Еметтеріо оголошує наступний виклик.

— Я просто здивований, що він залишив тебе живою, — каже Дейн пізніше тієї ночі у своїй кімнаті, коли його великі пальці впиваються в м'яз між моєю шиєю і плечем.

Це так чудово боляче, що біль був вартий того, щоб пробратися сюди.

— Навряд чи він викликатиме повагу, скрутивши мені шию на килимку. — Його ковдри м'яко притискаються до мого живота і грудей, коли я лежу на його ліжку, оголена від пояса до талії, за винятком пояса, що стягує навколо грудей і ребер. — Крім того, це не його шлях.

Руки Дейна призупинилися на моїй шкірі.

— Тому що ти знаєш, що таке його шлях?

Від почуття провини за те, що я зберігала секрет Зейдена, у мене зводить живіт.

— Він сказав мені, що не бачить причин вбивати мене самому, коли це зробить парапет, — правдиво відповідаю я. — І давайте подивимося правді в очі, у нього було багато шансів прибрати мене, якби він справді захотів.

— Хм. — хмикає Дейн у своєму задумливому тоні, продовжуючи розминати мої затерплі й ниючі м'язи, відкинувшись на край ліжка. Ріаннон свердлила мене ще дві години після вечері, і до кінця я була ледь у змозі рухатися.

Схоже, я була не єдиною, кого Зейден налякав сьогодні вдень.

— Як ти думаєш, він міг би замишляти змову проти Наварри і все ще мати зв'язаного Сгаейла? — запитую я, притискаючись щокою до його ковдри.

— Спочатку думав. — Його руки рухаються вниз по моєму хребту, стискаючи вузли, через які я майже не могла підняти руки в останні півгодини сьогоднішнього тренування. — Але потім я зв'язав Кет і зрозумів, що дракони готові на все, щоб захистити Долину і свої священні місця вилуплення. Жоден дракон не став би зв'язувати Ріорсона або будь-кого з сепаратистів, якби вони не були чесними в захисті Наварри.

— Але хіба дракон міг би зрозуміти, що ти брешеш? — Я повертаю голову, щоб бачити його обличчя.

— Так. — Він усміхається. — Кет знав би, бо він у моїй голові. Неможливо приховати щось подібне від свого дракона.

— Він завжди в тебе в голові? — Я знаю, що це проти правил – майже все, що стосується вузлів, заборонено для обговорення з огляду на те, наскільки потайливими є дракони, але це ж Дейн.

— Так, — відповідає він, його посмішка пом'якшується. — Я можу блокувати його, якщо знадобиться, і вони навчать тебе цього після Молота...— Його вираз обличчя падає.

— Що таке? — Я сідаю, перекладаю одну з його подушок через груди і притуляюся спиною до узголів'я ліжка.

— Я говорив із полковником Маркхемом сьогодні ввечері. — Він підходить, відсуває стілець від столу і сідає, потім кладе голову на руки.

— Щось сталося? — Страх пробігає по моєму хребту. — Це крило Міри?

— Ні! — Дейн підкидає голову, і в його очах стільки страждання, що я спускаю ноги з ліжка. — Нічого подібного. Я сказала йому... що думаю, Ріорсон хоче вбити тебе.

Я моргаю, повністю сідаючи назад на ліжко.

— О. Ну, це не зовсім новина, чи не так? Кожен, хто читав історію повстання, може скласти два і два, Дейне.

— Так, ну, я розповів йому про Барлоу, і про Зайферта теж. — Він проводить рукою по волоссю. — Не думай, що я не помітив, як

Зайферт штовхнув тебе в стіну перед строєм сьогодні вранці. — Він піднімає на мене брови.

— Він просто злиться, що я забрала в нього кинджал на першому випробуванні. — Я міцніше стискаю подушку.

— А Ріаннон сказала мені, що ти знайшла розчавлені квіти на своєму ліжку минулого тижня? — Він пильно дивиться на мене.

Я знизую плечима.

— Це були просто мертві квіти.

— Це були понівечені фіалки. — Він стискає рот, і я підходжу до нього, кладу руки йому на голову.

— Не те щоб вони були з передсмертною запискою, — піддражнюю я, погладжуючи його м'яке каштанове волосся.

Він піднімає на мене очі, і від світла магів його очі стають трохи яскравішими над підстриженою бородою.

— Це погрози.

Я знизую плечима.

— Кожному курсанту погрожують.

— Кожному курсанту не доводиться щодня обмотувати коліна, — парирує він у відповідь.

— Травмованим доводиться. — Я насупила брови, роздратування вкоренилося в моїх грудях. — Навіщо тобі взагалі розповідати про це Маркхему? Він писець, і він нічого б не зробив, навіть якби міг.

— Він сказав, що все одно візьме тебе, — промурлив Дейн, його руки полетіли до моїх стегон, утримуючи мене на місці, коли я спробувала відійти. — Я запитав його, чи дозволить він тобі потрапити до квадранту Скріба для твоєї ж безпеки, і він сказав, що так. Вони поселять тебе з першокурсниками. Не те щоб тобі довелося чекати до наступного Дня призовника чи чогось такого.

— Ти що? — Я викручуюся, розриваючи обійми, і відступаю від свого найкращого друга.

— Я побачив спосіб позбавити тебе від небезпеки, і я ним скористався. — Він стоїть.

— Ти діяв за моєю спиною, бо думаєш, що я не справляюся. — Правда цих слів стискає мої груди, як лещата, позбавляючи мене повітря замість того, щоб тримати мене докупи, залишаючи мене слабкою і бездиханною. Дейн знає мене краще, ніж будь-хто інший, і якщо він усе ще думає, що я не зможу зробити це після того, як я зайшла так далеко…

Сльози навертаються на очі, але я не дозволяю їм упасти. Натомість я піднімаю підборіддя і хапаю свій жилет із драконячої луски, стягую його через голову, потім зав'язую шнурки біля попереку і зав'язую їх.

Дейн зітхає.

— Я ніколи не говорив, що не думаю, що ти впораєшся, Вайолет.

— Ти кажеш це щодня! — огризаюся я. — Ти кажеш це, коли проводжаєш мене від строю до класу, через що, я знаю, ти спізнюєшся на льотну лінію. Ти кажеш це, коли кричиш на свого командира відділення, коли він веде мене на мат…

— Він не мав права…

— Він мій командир! — Я стягую свій кітель через голову. — Він має право робити все, що захоче – включно зі стратою мене.

— І саме тому тобі потрібно забиратися звідси! — Дейн зчепив пальці за шиєю і почав крокувати. — Я спостерігав, Вай. Він просто грається з тобою, як кішка грається з мишею перед убивством.

— Поки що я тримаю себе в руках. — Мій ранець важчає від книжок, коли я переважую його через плече. — Я виграла всі випробування…

— Крім сьогоднішнього дня, коли він витирав об тебе підлогу знову і знову. — Він обіймає мене за плечі. — Чи ти пропустила ту частину, де він забрав усю зброю, щоб ти точно знала, як легко тебе перемогти?

Я піднімаю підборіддя і дивлюся на нього.

— Я була там, і я пережила майже два місяці в цьому місці, що більше, ніж я можу сказати про четверту частину мого року!

— Ти знаєш, що відбувається на Обмолоті? — запитав він, його тон знизився.

— Ти називаєш мене невігласкою? — Лють вирує в моїх венах.

— Справа не тільки у зв'язку, — продовжує він. — Вони кидають усіх першокурсників на тренувальні майданчики, ті, на яких ти ніколи не була, а потім другий і третій курси мають дивитися, як ти вирішуєш, до яких драконів підходити, а від яких тікати.

— Я знаю, як це працює. — Моя щелепа стискається.

— Так, але поки вершники спостерігають, першокурсники вирішують свої вендети й усувають будь-які... зобов'язання перед крилом.

— Я не чортова відповідальність. — Мої груди знову стискаються, тому що глибоко всередині я знаю, на фізичному рівні, що це так.

— Не для мене, — шепоче він, його рука піднімається, щоб притиснутися до моєї щоки. — Але вони не знають тебе так, як я, Вай. І поки першокурсники, такі як Барлоу і Зайферт, полюють за тобою, нам доведеться спостерігати. Мені доведеться спостерігати, Вайолет. — Перелом у його голосі зганяє злість прямо на мені. — Нам не дозволено допомагати тобі. Рятувати тебе.

— Дейн…

— І коли вони зберуть тіла для переклички, ніхто не документуватиме, як загинув курсант. Ти з такою ж імовірністю потрапиш під ніж Барлоу, як і під пазурі дракона.

Я дихаю через поштовх страху.

— Маркхем каже, що перший рік він проведе так, що ти нічого не скажеш матері. На той час, коли вона дізнається, ти вже будеш

прийнята в писарі. Після цього вона нічого не зможе зробити. — Він піднімає іншу руку, так що тримає моє обличчя між обома долонями, нахиляючи його до себе. — Будь ласка. Якщо ти не хочеш зробити це для себе, то зроби це для мене.

Моє серце завмирає, і я хитаюся, його доводи схиляють мене саме до того, що він пропонує. Але ти зайшла так далеко, — шепоче частина мене.

— Я не можу втратити тебе, Вайолет, — шепоче він, притискаючись чолом до мого. — Я просто... не можу.

Я заплющую очі. Це мій вихід, але я не хочу його приймати.

— Просто пообіцяй мені, що подумаєш про це, — благає він. — У нас ще чотири тижні до Обмолоту. Просто... подумай про це. — Надія в його тоні й те, як ніжно він обіймає мене, пробиває мій захист.

— Я подумаю.

Розділ 10

Не варто недооцінювати виклик, який кидає Рукавичка, Міро. Вона призначена для перевірки твоєї рівноваги, сили та спритності. Час не має жодного значення, головне, щоб ти дісталася до вершини. Дотягуйся до канатів, коли це необхідно. Прийти останнім краще, ніж прийти мертвим.

— Сторінка сорок шість, Книга Бреннана

Я дивлюся вгору, і вгору, і вгору, і вгору, страх згорнувся в моєму животі, як змія, готова до удару.

— Ну, це… — Ріаннон ковтає, її голова відкинута так само далеко назад, як і моя, і ми дивимося на загрозливу смугу перешкод, вирізану в передній частині хребта, настільки крутого, що він міг би бути й обривом. Зигзагоподібна смертельна пастка стежки здіймається над нами, піднімаючись п'ятьма різними поворотами на 180 градусів, кожен з яких стає дедалі складнішим на шляху до вершини стрімкої скелі, що відокремлює цитадель від льотного поля і Долини.

— Приголомшливо, — зітхає Аурелі.

Ми з Ріаннон повертаємося, обидві дивимося на неї так, немов вона, мабуть, ударилася головою.

— Ти думаєш, цей пекельний пейзаж має приголомшливий вигляд? — запитує Ріаннон.

— Я чекала цього роками! — Аурелі усміхається, її зазвичай серйозні чорні очі танцюють у променях ранкового сонця, коли вона потирає руки, переступаючи з однієї тонізованої ноги на іншу в тріумфуванні. — Мій батько – він був вершником, поки не пішов на пенсію минулого року – постійно влаштовував такі смуги перешкод, щоб ми могли тренуватися, а Чейз, мій брат, сказав, що це найкраща частина перебування тут перед Обмолотом. Це справжній викид адреналіну.

— Він із Південного крила, вірно? — запитую я, зосередившись на смузі перешкод, що йде вгору схилом чортової скелі. Це більше схоже на смертельну пастку, ніж на прилив адреналіну, але, звісно, ми можемо піти на це. Позитивне мислення для перемоги, вірно?

— Ага. Здебільшого чергує за всіма діями, які вони бачать біля кордону Кровлана. — Вона знизує плечима і показує на дві третини дистанції. — Він сказав, що треба остерігатися цих гігантських стовпів, що стирчать із краю скелі. Вони обертаються, і ти можеш бути розчавлений між ними, якщо не будеш достатньо швидким.

— О, добре, я якраз думала, коли це може стати складним, — пробурмотіла Ріаннон.

— Дякую, Аурелі. — Я знаходжу низку колод завширшки три фути, що майже торкаються одна одної, які виступають зі скелястої місцевості, наче круглі сходинки, що піднімаються від землі до укосу над ним, і киваю. Іди швидко. Зрозуміло. Ти міг би включити цей шматочок, Бреннане.

Смуга перешкод – втілення мого найгіршого кошмару. Уперше відтоді, як Дейн благав мене поїхати минулого тижня, я розглядаю пропозицію Маркхема. У квадранті Скріба немає смуг смерті, це точно.

Але ти вже зайшла так далеко. А, ось і вона, маленький голосок, який останнім часом сидить у мене на плечі, наважуючись дати мені надію, що я дійсно можу пережити Презентацію.

— Все ще не розумію, чому вони називають це Рукавичкою, — каже Рідок праворуч від мене, дмухаючи у свої складені долоні, щоб відігнати ранкову прохолоду. Сонце ще не торкнулося цієї маленької ущелини, але воно світить над останньою чвертю дистанції.

— Щоб дракони продовжували приходити в Молотьбу, відсіваючи слабаків. — Тайнан усміхається з іншого боку Рідока, складаючи руки на грудях і кидаючи на мене гострий погляд.

Я кидаю на нього погляд, а потім обтрушуюся. Він злиться відтоді, як Ріаннон відважила йому під зад на маті під час оцінки.

— Зав'язуй, блядь, — огризається Рідок, привертаючи увагу всього загону.

Мої брови піднімаються. Я ніколи раніше не бачила, щоб Рідок виходив із себе або використовував щось окрім гумору, щоб розрядити обстановку.

— У чому проблема? — Тайнан відкидає пасмо густого темного волосся з очей і повертається так, ніби збирається налякати Рідока поглядом, але в нього нічого не виходить, оскільки Рідок удвічі ширший і на півфунта вищий.

— Моя проблема? Ти думаєш, що через те, що ти потоваришував із Барлоу і Зайфертом, ти маєш право бути мудаком щодо свого товариша по загону? — Рідок кидає виклик.

— Саме. Напарник по загону. — Тайнан жестом показує на смугу перешкод. — Наш час оцінюється не тільки індивідуально, Ридоку. Ми оцінюємося і як загін, саме так визначається порядок представлення. Невже ти думаєш, що якийсь дракон захоче зв'язати кадета, який іде в процесії після всіх інших загонів?

Гаразд, він має рацію. Лайняну, але вона є.

— Вони не приурочують нас до Презентації сьогодні, придурок. — Рідок робить крок уперед.

— Стоп. — Соєр пробирається між ними, штовхає Тайнана в груди досить сильно, щоб змусити його похитнутися і повернутися до дівчини позаду нього. — Прийми це від того, хто пройшов через Презентацію торік: твій час нічого не значить. Останній кадет, який заходив торік, був у повному порядку, а деякі кадети з першого загону, що вийшли на поле, були пропущені.

— Трохи гірко через це, чи не так? — усміхається Тайнан.

Соєр ігнорує шпильку.

— Крім того, це називається — Рукавичкою — не тому, що відсіває курсантів.

— Вона називається Рукавичкою, бо це скеля, яка охороняє Долину, — каже професор Еметтеріо, ідучи позаду нашого загону, його поголена голова виблискує в променях сонця. — До того ж, справжні рукавички - броньовані рукавички з металу – слизькі як пекло, і назва прижилася років двадцять тому. — Він кинув погляд на Тайнана і Сойєра. — Ви двоє закінчили сперечатися? Тому що в усіх дев'ятьох із вас є рівно година, щоб дістатися вершини, перш ніж настане час

тренування іншого загону, і, судячи з того, що я бачив про вашу спритність на килимі, вам знадобиться кожна секунда.

У нашій маленькій групі лунає ропот згоди.

— Як ви знаєте, рукопашні бої припинені на наступні два з половиною тижні до Презентації, тож ви можете зосередитися тут. — Професор Еметтеріо перегортає сторінку в маленькому блокноті, який він носить із собою. — Соєр, ти покажеш їм, як це робиться, оскільки ти вже все знаєш. Потім Прайор, Тріна, Тайнан, Ріаннон, Рідок, Вайолет, Аурелі та Лука. — Посмішка викривляє сувору лінію його рота, коли він закінчує називати імена всіх членів нашого загону, і ми шикуємося по порядку. — Ви єдиний загін, який залишився недоторканим після Парапету. Це неймовірно. Ваш командир, мабуть, дуже пишається вами. Зачекайте тут секунду. — Він проходить повз нас, махає комусь високо на скелі.

Безсумнівно, у цього когось є годинник.

— Аетос особливо пишається Сорренгейл. — Тайнан обдаровує мене знущальною усмішкою, щойно наш інструктор віддаляється від нас.

Я бачу червоний колір.

— Слухай, якщо ти хочеш говорити про мене гидоти, це одне, але не втручайся в це Дейна.

— Тайнан, — попереджає Соєр, хитаючи головою.

— Наче нікого з вас не турбує, що командир нашого загону трахається з одним із нас? — Тайнан підкидає руки.

— Я не..., — починаю я, обурення бере гору, перш ніж я встигаю зробити глибокий вдих. — Чесно кажучи, це не твоя клята справа, з ким я сплю, Тайнан. — Хоча, якщо мене звинувачують, хіба я не можу отримати деякі переваги? Якщо я знаю Дейна, то він, як і цей засранець, зациклений на братерстві, яке не заохочується в ланцюжку командування. Але, звісно, Дейн зробив би крок, якби справді цього хотів, вірно?

— Так, якщо це означає, що ти отримаєш преференції! — додає Лука.

— Та щоб тебе, — бурмоче Ріаннон, потираючи перенісся. — Лука, Тайнан, заткніться. Вони не сплять разом. Вони були друзями з дитинства, чи ти недостатньо знаєш про наше керівництво, щоб зрозуміти, що його батько – помічник її мами?

Очі Тайнана розширюються, ніби він справді здивований.

— Правда?

— Правда. — Я хитаю головою і вивчаю курс.

— Чорт. Мені... шкода. Барлоу сказав…

— І це твоя перша помилка, — втручається Рідок. — Слухаючи цю садистську дупу, ти загинеш. І тобі пощастило, що Аетоса тут немає.

Правильно. Дейн не став би заперечувати проти припущень Тайнана і, можливо, призначив би його на місяць черговим із прибирання території. Добре, що в цей час доби він на льотному полі.

Зейден просто вибив би з нього все лайно.

Я моргаю, виштовхуючи це порівняння і будь-які інші думки про Зейдена Ріорсона далеко з моєї голови.

— Почали! — Професор Еметтеріо йде на чолі нашої лінії. — Ви отримаєте свій час у верхній частині курсу, якщо встигнете, але пам'ятайте, ви ще матимете дев'ять практичних занять, перш ніж за два з половиною тижні ми оцінимо вас для Презентації, що визначить, чи вважатимуть дракони вас гідними на Обмолоті.

— Чи не розумніше буде дозволити першокурсникам почати практикуватися в цій справі одразу після Парапету? — запитала Ріаннон. — Ну, знаєте, щоб дати нам трохи більше часу, щоб ми не померли?

— Ні, — відповідає професор Еметтеріо. — Час – це частина завдання. Якісь мудрі слова, Соєре?

Соєр повільно видихнув, його погляд стежить за підступною трасою.

— Тут є мотузки через кожні шість футів, які йдуть від вершини стрімкої скелі до самого низу, — каже він. — Якщо ви почнете падати, простягніть руку і схопіться за мотузку. Це коштуватиме вам тридцять секунд, але смерть обійдеться вам дорожче.

Приголомшливо.

— Я маю на увазі, он там є чудові сходинки. — Рідок вказує на круті сходи, висічені в скелі поруч із широкими укосами Рукавички.

— Сходи потрібні, щоб дістатися до льотного поля на вершині хребта після Презентації, — каже професор Еметтеріо, потім піднімає руки в бік траси та клацає зап'ястям, вказуючи на різні перешкоди.

П'ятнадцятифутова колода на початку підйому починає обертатися. Стовпи на третьому підйомі трясуться. Гігантське колесо на першому підйомі починає обертатися проти годинникової стрілки, а ті маленькі стовпчики, про які говорила Аурелі? Усі вони обертаються в протилежних напрямках.

— Кожен із п'яти підйомів на цьому курсі розроблений таким чином, щоб імітувати труднощі, з якими ви зіткнетеся в бою. — Професор Еметтеріо повертається і дивиться на нас, його обличчя таке ж суворе, як і під час наших звичайних бойових тренувань. — Від рівноваги, яку ви маєте утримувати на спині вашого дракона, до сили, що вам знадобиться, аби втриматися в сідлі під час маневрів, до — він робить жест угору, у бік останньої перешкоди, що з цього ракурсу має вигляд рампи під кутом дев'яносто градусів, — витривалості, що вам знадобиться, щоб битися на землі, але водночас бути спроможним сісти на свого дракона за одну секунду.

Стовпи збивають шматок граніту, і камінь падає вниз по трасі, мнучи всі перешкоди на своєму шляху, поки не розбивається за двадцять футів перед нами. Якщо коли-небудь існувала метафора мого життя, то... це вона.

— Вау, — шепоче Тріна, її карі очі розширені, коли вона дивиться на роздроблений камінь. Я найменша в нашому загоні, але Тріна – найтихіша, найстриманіша. Я можу на пальцях обох рук перерахувати, скільки разів вона розмовляла зі мною після Парапету. Якби в неї не було друзів у Першому крилі, я б хвилювалася, але їй не обов'язково відкриватися нам, щоб вижити в квадранті.

— З тобою все гаразд? — запитую я її пошепки.

Вона ковтає і киває, один з її рудих локонів підстрибує на лобі.

— А що, якщо ми не зможемо? — запитує Лука праворуч від мене, закріпивши своє довге волосся у вільну косу, її звичайна гордовитість сьогодні не так впадає в очі. — Який альтернативний маршрут?

— Альтернативи немає. Якщо ти не встигнеш, ти не зможеш дістатися до Презентації, чи не так? Займи свою позицію, Соєре, — наказує професор Еметтеріо, і Соєр переміщується на початок курсу. — Після того, як він подолає останню перешкоду, щоб усі могли повчитися в цього курсанта, який завершує курс, решта стартуватимуть кожні шістдесят секунд. І... уперед!

Сойєр стартує як постріл. Він легко пробігає п'ятнадцять футів по єдиній колоді, що обертається паралельно скелі, потім по стовпах, що підносяться, але йому потрібно три оберти всередині колеса, перш ніж він проскочить через єдиний отвір, але крім цього, я не бачу жодної помилки в першому підйомі. Ні. Жодної.

Він повертається і спрямовується до серії гігантських висячих куль, які складають другий підйом, стрибаючи і обіймаючи одну за одною. Його ноги знову на землі, він знову повертається і прямує до третього підйому, який розділений на дві частини. У першій частині гігантські металеві прути висять паралельно стіні стрімчака, і він легко перемахує через них, використовуючи вагу свого тіла та імпульс, щоб розгойдати прут уперед і досягти наступного прута, який висить на півфута вище за попередній, коли піднімається по схилу стрімчака. З останньої поперечини він зістрибує на низку стовпів, що гойдаються, які складають другу половину підйому, після чого зістрибує назад на гравійну доріжку.

До того моменту, коли він досягає четвертого підйому колод, що крутяться, про які нас попереджав брат Аурелі, Сойєр робить все це схожим на дитячу гру, і я починаю відчувати надію, що, можливо, траса не така складна, як здається з землі.

Але тут він стикається з гігантською димовою трубою, що височіє над ним під кутом у двадцять градусів, і робить паузу.

— Ти впораєшся! — кричить Ріаннон з мого боку.

Немов почувши, він пружно біжить до похилої труби й кидається вгору, хапаючись за боки, утворюючи тілом літеру Х, а потім починає стрибати вгору трубою, аж доки не досягає кінця й не падає донизу перед останньою перешкодою – масивним пандусом, що тягнеться до вершини краю скелі майже вертикально.

У мене перехоплює подих, коли Соєр біжить до рампи, використовуючи свою швидкість та імпульс, щоб пронести його на дві третини шляху вгору по рампі. Перед самим початком падіння він тягнеться вгору однією рукою, хапається за край пандуса і перевалюється через край.

Ми з Ріаннон кричимо і вболіваємо за нього. Він зробив це. Майже бездоганно.

— Бездоганна техніка! — вигукує професор Еметтеріо. — Це саме те, що ви всі повинні робити.

— Ідеально, і все одно його обійшли на Обмолоті, — фиркнула Лука. — Мабуть, у драконів є почуття смаку.

— Відчепись, Лука, — каже Рі.

Як така розумна і спортивна людина, як Соєр, могла не прив'язатися? А якщо він не зміг, то яка, чорт забирай, надія на інших?

— Я занадто мала для рампи, — шепочу я Рі.

Вона дивиться на мене, а потім знову на перешкоду.

— Ти дуже швидка. Якщо ти додаси швидкість, то можу посперечатися, що імпульс доставить тебе на вершину.

Прайор – сором'язливий курсант із прикордонного району Кровлана – зазнає труднощів на хитких сталевих прутах на третьому підйомі через доволі передбачувані коливання з його боку, але він робить це якраз у той момент, коли Тріна майже падає на тремтячих стовпах, дотягуючись до мотузки. Я можу розрізнити тільки спалах червоного кольору в її волоссі, коли вона починає обертові сходинки сходів, але я чую її крик до самих пальців ніг, коли цей конкретний канат розгойдується біля землі.

— Ти зможеш! — кричить Соєр із вершини.

— Вони йдуть у різні боки! — вигукує Аурелі.

— Тайнан, починай, — наказує професор Еметтеріо, дивлячись на свій кишеньковий годинник, а не на курс.

Моє серце стукає у вухах, коли Тріна долає сходинки, і барабанний бій не вщухає, коли Ріаннон викликають на старт. Вона долає перший підйом з тією грацією, яку я звикла від неї очікувати, і зупиняється.

Тайнан висить на другій з п'яти куль-буїв на другому підйомі, прямо там, де земля йде з-під ніг. Якщо він упаде, у нього буде мізерний шанс вдаритися об єдину колоду, що обертається, з першого підйому і переважні шанси впасти на тридцять футів на землю внизу.

— Ти повинен продовжувати рухатися, Тайнан! — кричу я, хоча сумнівно, що він чує мене звідси. Він може бути довірливою дупою, але він усе ще мій товариш по загону.

Він скрикує, його руки охоплюють м'яч, що гойдається. Він не може повністю обхопити його руками - в цьому-то й річ, і він зісковзує.

— Він зіпсує їй час, — каже Аврелія, видаючи нудьгуючий подих.

— Добре, що це всього лише тренування, — каже Рідок, а потім гарчить на Тайнана. — У чому справа, Тайнан? Боїшся висоти? Хто тепер за це відповідає?

— Стоп. — Я штовхаю Рідока ліктем у бік. Він уже не такий худий. Останні сім тижнів додали йому м'язів. — Те, що він козел, не означає, що ти маєш бути таким. —

— Але він дає мені так багато матеріалу для роботи, — відповідає Рідок, куточок його рота підводиться в посмішці, і він відступає назад, прямуючи до вихідної позиції.

— Переходимо до наступного! — пропонує Тріна з вершини траси.

— Я не можу! — Від крику Тайнана, здатного розбити скло, відлуння спускається з гори, і від цього крику в мене стискаються

груди.

— Рідок, починай! — командує професор Еметтеріо.

Рідок перестрибує через колоду.

— Рі! — кричу я. — Мотузка між першим і другим!

Вона киває мені, а потім стрибає до першого буйка, чіпляється за нього згори, поруч із тим місцем, де ланцюги кріплять його до залізної поперечини нагорі, і розгойдує свою вагу на всі боки.

Це абсолютно надихаючий підхід, який може спрацювати і для мене.

Гравій хрумтить під моїми чобітьми, коли я переходжу у вихідне положення. О, дивіться, моє серце може битися швидше. Воно практично тріпоче, коли я витираю свої липкі долоні об шкіряні штани.

Ріаннон передає мотузку в руки Тайнана, але замість того, щоб використати її для замаху на наступну кулю, він дереться... вниз.

У мене практично відвисає щелепа, коли він спускається. Цього я точно не очікувала.

— Вайолет, починай! — наказує Еметтеріо.

Будь зі мною, Зігнал. Я не так багато часу провела в храмі бога удачі, щоб його сильно хвилювало, що зі мною зараз відбувається, але спробувати варто.

Я болтом проскакую першу частину підйому і через кілька секунд опиняюся на колоді, що крутиться. Мій шлунок немов розбурханий цим пекельним балансиром. — Це просто баланс. Ти можеш балансувати, — бурмочу я і починаю перебиратися. — Швидкі ноги. Швидкі ноги. Швидкі ноги, швидкі ноги, — повторюю я всю дорогу, зістрибую з кінця і приземляюся на першу з чотирьох гранітних колон, кожна з яких вища за попередню.

Між ними близько трьох футів, але мені вдається перестрибнути з однієї колони на іншу, не зісковзуючи з кінців. І це найлегша частина. Клубок страху підкочує до мого горла.

Я стрибаю в колесо, що обертається, і біжу, перестрибуючи через єдиний отвір, коли воно пролітає повз один раз, потім дивлюся, як воно пролітає вдруге. Час. Тут уся справа в часі.

З'являється можливість, і я користуюся нею, проскакую через отвір і звертаю на гравійну доріжку другого підйому. Кульки-буйки прямо попереду, але я впаду на дупу, якщо не заспокоюся і не змушу свої долоні перестати потіти.

Пір'яхвості дракони – це порода, про яку ми знаємо найменше, – подумки повторюю я, використовуючи кожну унцію своїх легень, коли зістрибую з краю стежки на першу кулю і хапаюся за неї зверху, як це зробила Ріаннон. Миттєве навантаження на плечі змушує мене напружити всі м'язи, щоб не вивихнути суглоби.

Зберігай спокій. Спокій.

Кидаючи свою вагу, я змушую кулю обертатися, розгойдуючи її в бік наступної. Це тому, що пір'яні хвости, як повідомляється, ненавидять насильство і не підходять для зближення.

Я повторюю рухи, перехоплюючись від однієї кулі до іншої, не зводячи очей з ланцюгів і нічого іншого.

Хоча в цьому вчений не може бути впевненим, тому що жоден із них не залишав Долину протягом мого життя. Я продовжую читати по пам'яті, коли добираюся до п'ятої й останньої кулі. З останнім помахом я кидаюся вбік, випускаю кулю і приземляюся на гравійну доріжку завширшки в плече, не зламавши щиколотки.

Це все імпульс для наступного підйому.

— Зелені дракони, — бурмочу я собі під ніс, — відомі своїм гострим інтелектом, походять із поважного роду Вайнелоідіг і залишаються найраціональнішими з драконів, що робить їх ідеальною облоговою зброєю, особливо у випадку з клишоногими, — закінчую я, вибудовуючи своє тіло в лінію з першим металевим стрижнем і готуючись бігти вперед.

— Ти... вчишся? — запитує Аурелі з місця, де вона стрибає на першу кулю внизу.

— Заспокоює мене, — швидко пояснюю я у відповідь. Тут немає часу ніяковіти – це може почекати пізніше.

Переді мною три залізні рейки, кожна з яких збудована, як таран, у напрямку наступної.

— Квадрант Скріба зараз має доволі непоганий вигляд, — бурчу я собі під ніс, а потім кидаюся до першої. Принаймні, текстура дає мені хоч щось, за що можна триматися, поки я прокладаю собі шлях рука за рукою. Біль у плечах переростає в пульсуючий біль, коли я досягаю кінця першої рейки, і я хитаю ногами, щоб набрати темп для наступної.

Перший брязкіт заліза, коли рейки сходяться, змушує мої пальці зісковзнути, і я задихаюся від жаху, що кігтями впивається в мій живіт. Помаранчеві дракони, що мають різні відтінки від абрикосового до морквяного, – найнепередбачуваніші з драконячого роду і тому завжди ризиковані. Я перебираюся через поручень одним і тим самим рухом руки за руку, не звертаючи уваги на явні протести моїх плечей. Спуск із лінії Фхайкорайн…

Моя права рука втрачає опору, і моя вага кидає мене на крутий схил гори, я врізаюся щокою в камінь. У вухах лунає високий дзвін, а зір темніє по краях.

— Вайолет! — кричить Ріаннон із вершини.

— Поруч із тобою! Мотузка поруч із тобою! — підкликає Аурелі.

Залізо дряпає кінчики моїх пальців, коли ліва рука зісковзує, але я помічаю мотузку і хапаюся за неї, упираючись ногами у вузол наді мною і міцно тримаючись, доки дзенькіт не стихає в моїй голові. Я повинна перевернутися або спуститися вниз.

Я пережила сім тижнів у цьому проклятому квадранті, і сьогодні цей курс мене не здолає.

Відштовхнувшись від краю, я перемахую через поручні і добираюся до них, одразу ж починаю перебирати руками, щоб дістатися наступної, потім наступної, поки, нарешті, не відпускаю їх, приземляючись на перший тремтячий залізний стовп. Мій мозок зашумів, коли він сильно затремтів, і я стрибнув на наступний, ледве встоявши на ногах, перш ніж зістрибнути на гравійну доріжку в кінці підйому.

Аурелі опиняється прямо за мною, приземляючись з усмішкою.

— Це шикарно!

— Тобі явно потрібно звернутися до цілителів. Ти, напевно, вдарилася головою, якщо думаєш, що це весело. — У мене переривчасте дихання, але я не можу не посміхнутися її очевидній радості.

— Просто біжи прямо через цей, — каже вона, коли ми підходимо до звивистих стовпів сходів, що стирчать прямо з краю скелі.

Кожен брус завширшки в три фути обертається від своєї основи на одній із найкрутіших ділянок траси. Я швидко підрахувала, що якщо зірватися з одного зі стовпів, то можна впасти на тридцять або сорок футів на скелясту місцевість внизу. Я ковтаю жах, що намагається підповзти до мого горла, і зосереджуюся на можливості того, що моя спритність і легкість дадуть мені перевагу на цій конкретній перешкоді.

Вона продовжує.

— Повір мені. Якщо ти призупинишся, він тут же скотить тебе з себе.

Я киваю і підхоплююся на ноги, збираючи всю мужність, що залишилася у мене. Потім я біжу. Мої ноги швидкі, стикаються з кожним стовпом лише настільки, щоб відштовхнутися від наступного, і через кілька ударів серця я опиняюся на іншій стороні.

— Так! — кричу я, підкидаючи кулак догори на знак торжества, коли йду з дороги для Аурелі.

— Уперед, Вайолет! — кричить вона. — А ось і я! — Її рухи ніг спритніші, ніж мої, коли вона перестрибує зі стовпа, що крутиться, на стовп.

Згори лунає ревіння, і я кидаю погляд угору якраз вчасно, щоб побачити підчерев'я Зеленого Кинджалохвоста, що пролітає просто над нами, прямуючи назад у Долину.

Я ніколи до цього не звикну.

Аурелі скрикує, і я повертаю голову в її бік якраз вчасно, щоб побачити, як вона хитається і послизається на п'ятому стовпі. Повітря застигає в моїх легенях, коли вона котиться вперед, її живіт б'ється об передостанню колоду, що обертається, як у сповільненій зйомці.

— Аурелі! — кричу я, роблячи випад у її бік, і кінчики моїх пальців зачіпають сьомий стовп.

Наші очі зустрічаються, шок і жах наповнюють її широкі чорні очі, коли стовп відкидає її від мене, і вона падає. На півдорозі вниз з обриву.

…

Сонце пече мені очі, коли ми стоїмо в ранковому строю.

— Кельвін Етуотер, — читає капітан Фітцгіббонс, його голос урочистий, як завжди.

Перший загін, секція – Кіготь, четверте крило. Він сидить у двох рядах позаду мене в Бойовому листку. Він сидів.

У цьому ранку немає нічого особливого. Наше перше випробування на Рукавичці зробило кидок довшим, але це просто ще один список у ще один день... за винятком того, що це не так. Виняткова жорстокість цього ритуалу ще ніколи не вражала мене так сильно. Це більше не схоже на перший день. Я знаю більше половини імен, коли їх називають. Мій зір розпливається.

— Ньюланд Джахвон, — продовжує він.

Другий загін, секція – Полум'я, четверте крило. Він чергував на сніданку разом зі мною.

Нам уже має бути за двадцять. Як це може бути все? Ми вимовляємо їхні імена один раз, а потім продовжуємо жити далі, наче їх ніколи не було?

Ріаннон перемістила свою вагу на мій бік і різко пирхнула, через що її плечі сіпнулися.

— Аурелі Донанс.

Одна сльозинка витікає, і я змахую її, роздираючи один зі струпів на щоці. Цівка крові витікає, коли називають наступне ім'я, але я дозволяю їй заплямувати мене.

…

— Ти впевнена в цьому? — запитує Дейн наступного вечора, дві стурбовані лінії між його бровами, коли він стискає мої плечі.

— Якщо її батьки не приїдуть ховати її тіло, тоді я маю бути тим, хто займатиметься її речами. Я остання, кого вона бачила, — пояснюю я, перекочуючи плечі, щоб поправити вагу рюкзака Аурелі.

У батьків кожного Басгіата є один і той самий варіант, коли їхній курсант гине. Вони можуть забрати тіло й особисті речі для поховання або спалення, або школа покладе тіло під камінь і спалить його речі сама. Батьки Аурелі обрали двері номер два.

— І ти не хочеш, щоб я пішов із тобою? — запитує він, пестячи мою шию.

Я хитаю головою.

— Я знаю, де знаходиться яма для спалювання.

Він бурмоче прокляття.

— Я повинен був бути там.

— Ти нічого не міг зробити, Дейне, — тихо кажу я, накриваючи його руку своєю, так що наші пальці злегка переплітаються. — Ніхто з нас не зміг би. Вона навіть не встигла дотягнутися до мотузки, — шепочу я. Я знову і знову програю цей момент у голові і щоразу приходжу до одного й того самого висновку.

— У мене не було можливості запитати тебе, чи дійшла ти до кінця, — каже він.

Я хитаю головою.

— Я зачепилася за димохід і була змушена спуститися по мотузці. Я занадто мала, щоб подолати цю відстань, але сьогодні я про це не думаю. Я що-небудь придумаю перед офіційним забігом у день презентації.

Доведеться. Вони не дозволяють курсантам спускатися назад в останній день. Або ти завершуєш Рукавичку, або падаєш замертво.

— Добре. Дай мені знати, якщо я тобі знадоблюся. — Він відпускає мене.

Я киваю і роблю все можливе, щоб вибратися з коридору гуртожитку. Вага рюкзака Аурелі приголомшує. Вона була достатньо сильною, щоб перенести стільки через парапет, і все ж вона впала.

А я якимось чином все ще стою.

Я не можу позбутися відчуття, що несу її з собою, поки піднімаюся сходами на вежу академічної вежі, проходжу повз кімнату бойової підготовки та піднімаюся на кам'яний дах, проходячи повз кількох інших курсантів, які спускаються донизу. Яма для спалювання – це не що інше, як дуже широка залізна бочка, єдина мета якої – спалювати, і полум'я яскраво палає на тлі нічного неба, коли я, спіткнувшись, виходжу на дах, мої легені напружені в пошуках кисню.

Ще кілька місяців тому я не змогла б нести такий важкий рюкзак.

Тут більше нікого немає, коли я знімаю сумку з плеча.

— Мені так шкода, — шепочу я, вчепившись пальцями в широкий ремінь рюкзака, коли кидаю його вгору і на металевий край сміттєвого бака.

Полум'я спалахує і розгорається, стаючи паливом для багаття, ще однією даниною Малеку, богу смерті.

Замість того щоб спускатися сходами, я підходжу до краю вежі. Ніч похмура, але я можу розрізнити тіні трьох драконів, що наближаються із заходу, і навіть побачити хребет, на якому лежить Рукавичка, що чекає на свою наступну жертву.

Це буду не я.

Але чому? Тому що я її пройду? Чи тому, що поступлюся проханню Дейна і сховаюся у квадранті Скріба? Усе моє єство відштовхує другий варіант, що змушує мене сумніватися в усьому, поки я стою тут і дивлюся, як минають хвилини до того, як пролунає сигнал комендантської години. Я спускаюся назад сходами, не маючи твердої відповіді на запитання, чому.

Я проходжу через двір, порожній, якщо не брати до уваги пари, яка ніяк не може вирішити, чому надавати перевагу – поцілуватися чи пройтися біля помосту, і відводжу погляд, прямуючи до ніші, де ми з Дейном уперше сиділи після Парапету.

Минуло майже два місяці, а я все ще тут. Все ще прокидаюся щоранку зі сходом сонця. Хіба це нічого не означає? Хіба немає шансу, нехай навіть найменшого, що я зможу пройти через Обмолот? Що мені тут саме місце?

Двері, що ведуть до тунелю, яким ми сьогодні вранці перебралися через хребет до Жезла, відчиняються вздовж стіни внутрішнього подвір'я, трохи лівіше від навчального корпусу, і я насуплюю брови. Хто міг повернутися так пізно?

Притулившись спиною до стіни, я дозволила темряві приховати мене, коли Зейден, Гаррік і Бодхі – двоюрідний брат Зейдена – пройшли під світлом магів і попрямували в мій бік.

Три дракони. Вони були... чим займалися? Сьогодні не було жодних тренувань, про які я знаю, не те щоб я була в курсі всього, що роблять третьокурсники.

— Має бути щось іще, що ми можемо зробити, — стверджує Бодхі, звертаючись до Зейдена, його голос звучить неголосно, коли вони проходять повз мене, їхні чоботи хрумтять по гравію.

— Ми робимо все, що можемо, — шипить Гаррік.

У мене коле шкіру, а Зейден зупиняється на середині кроку за десять футів від мене, його плечі напружені.

Чорт.

Він знає, що я тут.

Замість звичайного страху, який накочує в його присутності, у моїх грудях піднімається гнів. Якщо він хоче вбити мене, тоді добре. Мені набридло чекати, коли це станеться. Досить ходити коридорами в страху.

— Що трапилося? — запитує Гаррік, одразу ж озираючись через плече в протилежному напрямку, у бік пари, яка, безумовно, вирішила, що цілуватися важливіше, ніж потрапити в гуртожиток до комендантської години.

— Ідіть. Зустрінемося всередині, — каже Зейден.

— Ти впевнений? — Бодхі зморщить лоб, і його погляд окидає двір.

— Ідіть, — наказує Зейден і стоїть абсолютно нерухомо, поки двоє інших входять до казарми, повертаючи наліво до сходів, що приведуть їх на поверхи другого і третього курсів. Тільки коли вони йдуть, він повертається обличчям до того місця, де сиджу я.

— Я знаю, що ти знаєш, що я тут. — Я змушую себе встати і підійти до нього, щоб він не подумав, що я ховаюся або, що ще гірше, боюся його. — І, будь ласка, не базікай про те, що ти командуєш темрявою. Я сьогодні не в настрої.

— Жодних запитань про те, де я був? — Він складає руки на грудях і вивчає мене в місячному світлі. У цьому світлі його шрам виглядає ще більш грізним, але я не можу знайти в собі сили злякатися.

— Мені, чесно кажучи, все одно. — Я знизую плечима, від цього руху пульсація в моїх плечах посилюється. Приголомшливо, якраз вчасно, щоб завтра потренуватися на Рукавичці.

Він хитає головою вбік.

— Тобі справді байдуже, так?

— Ні. Я ж не гуляю після комендантської години. — Важкий подих вирівається з моїх губ.

— Що ти робиш на вулиці після комендантської години, першокурсниця?

— Обдумую можливість втечі, — відповідаю я. — А ти? Не хочеш поділитися? — запитую я глузливо, знаючи, що він не збирається мені відповідати.

— Те саме.

Саркастична дупа.

— Слухай, ти збираєшся мене вбити чи ні? Передчуття починає дратувати мене до смерті. — Я піднімаю руку до плеча і розгортаю його, натискаючи на хворі м'язи, але це не полегшує біль.

— Ще не вирішив, — відповідає він, ніби я щойно поцікавилася його вподобаннями у вечері, але його погляд звужується на моїй щоці.

— А ти міг би? — бурмочу я. — Це безумовно допомогло б мені скласти плани на тиждень. — Маркхем чи Еметтеріо. Писець чи вершник.

— Я впливаю на твій розклад, Вайоленс? — На цих губах явна усмішка.

— Мені просто потрібно знати, які мої шанси тут. — Мої руки скручуються в кулаки.

У цієї дупи вистачає нахабства посміхатися.

— Це найдивніший спосіб, яким мене коли-небудь зачіпали.

— Не мої шанси з тобою, марнославний виродку! — До біса. До біса все це. Я проходжу повз нього, але він ловить моє зап'ястя, його хватка легка, але міцна.

Його кінчики пальців на моєму пульсі змушують його тремтіти.

— Шанси на що? — запитує він, притягуючи мене так близько, що моє плече торкається його біцепсів.

— Нічого. — Він не зрозуміє. Він чортів командир крила, що означає, що він досяг успіху в усьому в квадранті, навіть якось примудрився пройти повз своє власне прізвище.

— Шанси на що? — повторив він. — Не змушуйте мене питати тричі. — Його зловісний тон суперечить його ніжній хватці, і, чорт, невже він повинен так добре пахнути? М'ятою, шкірою і чимось, що я не можу визначити, чимось, що межує між цитрусовим і квітковим.

— Як ти тільки вижив після всього цього! Я не можу піднятися на цю чортову Рукавичку. — Я напівсерйозно смикаю себе за зап'ястя, але він не відпускає.

— Зрозуміло. — Він так дратівливо спокійний, а я не можу взяти в руки навіть одну зі своїх емоцій.

— Ні, не розумієш. Ти, напевно, святкуєш, тому що я впаду замертво, і тобі не доведеться витрачати час на те, щоб убити мене.

— Убити тебе не складе ніяких труднощів, Вайоленс. Саме залишення тебе в живих, схоже, спричиняє більшість моїх проблем.

Мій погляд піднімається, щоб зіткнутися з його поглядом, але його обличчя не читається, сховане тінню, ну й добре.

— Вибачте за занепокоєння. — Сарказм капає з мого голосу. — Знаєш, у чому проблема цього місця? — Я знову тягну руку назад, але він тримається. — Крім того, що ти чіпаєш речі, які тобі не належать? — Мої очі звужуються на нього.

— Я впевнений, що ти мені розповіси. — Мій шлунок здригається, коли його великий палець торкається мого пульсу, і він відпускає моє зап'ястя.

Я відповідаю перш, ніж встигаю подумати про це.

— Надія.

— Надія? — Він нахиляє голову ближче до моєї, ніби не впевнений, що правильно мене розчув.

— Надія. — Я киваю. — Хтось на кшталт тебе ніколи не зрозуміє цього, але я знала, що приїзд сюди – це смертний вирок. Не мало значення, що мене все життя вчили входити у квадрант Писаря; коли генерал Сорренгейл віддає наказ, ти не можеш його ігнорувати. — Боги, чому я біжу з цією людиною напереваги? Що найгірше він може зробити? Уб'є тебе?

— Звісно, можеш. — Він знизує плечима. — Тобі просто можуть не сподобатися наслідки.

Я закочую очі, і, на моє повне збентеження, замість того, щоб відсторонитися, коли я вільна, я трохи нахиляюся, начебто я можу випити трохи його сили. У нього, звісно, її достатньо.

— Я знала, які шанси, і все одно прийшла, зосередившись на тому крихітному відсотку шансу, що я виживу. І ось минуло майже два

місяці, і я отримала... — Я хитаю головою, стискаючи щелепу. — Надію. — У цього слова кислий смак.

— А. А потім ти втрачаєш товариша по загону, і ти не можеш залізти в димохід, і ти здаєшся. Я починаю розуміти. Це не дуже втішна картина, але якщо ти хочеш втекти у квадрант писарів…

Я задихаюся, страх пробиває дірку в моєму животі.

— Звідки ти про це знаєш? — Якщо він знає... якщо він розповість, Дейн буде в небезпеці.

Лукава усмішка викривляє ідеальні губи Зейдена.

— Я знаю все, що тут відбувається. — Темрява клубочиться навколо нас. — Тіні, пам'ятаєш? Вони все чують, все бачать, все приховують. — Решта світу зникає. Тут він може зробити зі мною все, що завгодно, і ніхто не дізнається.

— Моя мати, безумовно, винагородить тебе, якщо ти розповіси їй про план Дейна, — тихо кажу я.

— Вона безумовно винагородить тебе за те, що ти розповіси їй про мій маленький... як ти його назвала? Клуб.

— Я не збираюся їй розповідати. — Слова звучать захисно.

— Я знаю. Саме тому ти все ще жива. — Він тримає мій погляд при собі. — Річ ось у чому, Сорренгейл. Надія – непостійна, небезпечна штука. Вона краде твою увагу і спрямовує її на можливості, замість того, щоб тримати її там, де вона має бути – на ймовірності.

— І що я повинна робити? Не сподіватися, що я виживу? Просто планувати смерть?

— Ти маєш зосередитися на речах, які можуть тебе вбити, щоб знайти способи не померти. — Він хитає головою. — Я ледь можу порахувати кількість людей у цьому квадранті, які хочуть твоєї смерті, або як помста за твою матір, або тому що ти просто дуже добре вмієш злити людей, але ти все ще тут, кидаючи виклик шансам. — Тіні огортають мене, і я присягаюся, що відчуваю ласку вздовж моєї пораненої щоки. — Це було досить дивно спостерігати, насправді.

— Щаслива бути твоєю розвагою. Я йду спати. — Повернувшись на п'ятах, я прямую до входу в казарму, але він стоїть прямо за мною, досить близько, щоб двері захлопнулися перед його обличчям, якби він не був таким неприродно швидким у їх виловлюванні.

— Можливо, якби ти перестала дутися у своїй жалості до себе, ти б побачила, що в тебе є все, що потрібно, щоб подолати Рукавичку, — кличе він мене, його голос луною лунає коридором.

— Моїй що? — Я обертаюся, моя щелепа падає.

— Люди вмирають, — повільно каже він, його щелепа цокає, перш ніж він робить глибокий вдих. — Це відбуватиметься знову і знову. Така природа того, що тут відбувається. Що робить тебе вершником, так це те, що ти робиш після смерті людей. Хочеш знати, чому ти досі жива? Тому що ти – це терези, за якими я оцінюю себе щоночі. Щодня, коли я залишаю тебе в живих, я переконую себе, що в мені ще є частина порядної людини. Тож якщо ти хочеш кинути, то, будь ласка, позбав мене спокуси і кинь нахрін. Але якщо ти хочеш щось зробити, то зроби це.

— Я занадто мала, щоб подолати відстань! — шиплю я, не переймаючись тим, що хтось може нас почути.

— Правильний шлях – не єдиний. Розберися в цьому. — Потім він повертається і йде.

Чорт. Він як завжди.

Розділ 11

Зберігати речі померлої близької людини - тяжкий злочин проти Малека. Їхнє місце в потойбічному світі разом із богом смерті та покійних. За відсутності відповідного храму підійде будь-який вогонь. Той, хто не горить для Малека, буде спалений Малеком.

— Посібник майора Рорілі з догоджання богів, Друге видання.

Наступні тренування Рукавички проходять не більш успішно, ніж перше, але, принаймні, ми не втрачаємо ще одного члена загону. Тайнан перестав роззявляти рот, бо, схоже, теж не може до кінця його розкрити.

Буйні кулі – його падіння.

Димова труба – моя.

До дев'ятої, передостанньої, сесії я готова підпалити всю смугу перешкод. Ділянка траси, яка стала моєю поразкою, покликана імітувати силу і спритність, необхідні для того, щоб піднятися на дракона, і стає зрозуміло, що мої габарити мене підведуть.

— Можливо, ти зможеш залізти мені на плечі, а потім... — Ріаннон хитає головою, поки ми вивчаємо ущелину, яка стала моїм

заклятим ворогом.

— Тоді я все одно застрягну на півдорозі вгору, — відповідаю я, витираючи піт з чола.

— Це не має значення. Ти не можеш чіпати іншого курсанта на маршруті. — Соєр складає руки поруч зі мною, кінчик його носа тепер яскраво-червоний від високого сонця.

— Ти тут, щоб зруйнувати надії та мрії, чи в тебе є пропозиція? — заперечує Ріаннон. — Тому що Презентація буде завтра, тож якщо в тебе є якісь світлі ідеї, зараз саме час.

Якщо я збираюся бігти у квадрант Книжника, то сьогодні – саме час. Моє серце стискається від цієї думки. Це логічний вибір. Безпечний вибір.

Тільки дві думки зупиняють мене.

По-перше, немає жодної гарантії, що моя мати не дізнається. Те, що Маркхем мовчатиме, не означає, що це зроблять тамтешні інструктори.

Але найголовніше, якщо я піду, якщо я сховаюся... я ніколи не дізнаюся, чи достатньо я хороша, щоб вижити тут. І хоча я можу не вижити, якщо залишуся, я не впевнена, що зможу жити із самою собою, якщо піду.

…

— Дорія Меррілл, — каже капітан Фітцгіббонс з помосту. Кожна риса його обличчя кришталево ясна, не тільки тому, що сонце сховане

за тінню хмар, а й тому, що я ближче. Наш стрій стає тіснішим із кожним курсантом, що впав.

Якщо вірити Бреннану і статистиці, сьогоднішній день буде одним із найсмертоносніших для першокурсників.

Сьогодні День презентацій, і щоб потрапити на льотне поле, нам доведеться спочатку піднятися на Рукавичку. Усе у квадранті Вершників спрямоване на відсів слабких, і сьогоднішній день – не виняток.

— Камрін Дайр. — Капітан Фітцгіббонс продовжує читати з аркуша.

Я здригаюся. Його місце було навпроти мого в Драконячому племені.

— Арвел Пеліпа.

Імоджен і Квінн – обидва другокурсники – задихаються, випереджаючи мене. Не тільки першокурсники наражаються на ризик; ми просто найбільш схильні до смерті.

— Мішель Іверем. — Капітан Фітцгіббонс закриває список. — Ми віддаємо їхні душі Малеку. — І з цим останнім словом стрій ламається.

— Другий і третій курси, якщо ви не чергуєте в Гаунтлеті, вирушайте в клас. Першокурсники, прийшов час показати нам, на що ви здатні. — Дейн натягує посмішку і проскакує повз мене, дивлячись на наш загін.

— Удачі сьогодні. — Імоджен заправляє за вухо пасмо рожевого волосся, що вибилося, і обдаровує мене нудотно-солодкою посмішкою. — Сподіваюся, ти не впадеш... низько.

— Побачимося пізніше, — відповідаю я, піднімаючи підборіддя.

Вона дивиться на мене з цілковитою ненавистю протягом секунди, потім йде з Квіном і Ціанною, нашим виконавчим офіцером, її біляві локони довжиною до плечей підстрибують.

— Бажаю удачі. — Хітон – найтовстіший третьокурсник у нашому загоні, з червоним полум'ям, вистриженим і пофарбованим у волоссі, доторкається до їхнього серця, просто над двома нашивками, і дарує нам усім щиру, але плоску посмішку, перш ніж попрямувати до класу.

Дивлячись на їхню спину, що віддаляється, я задаюся питанням, що означає кругла нашивка на правій руці з водою і плаваючими сферами. Я знаю, що трикутна нашивка ліворуч від цієї, з довгим мечем, означає, що з ними не варто зв'язуватися на килимі. Відтоді як Дейн розповів мені про нашивку, що позначає його надсекретний знак, я почала звертати пильну увагу на нашивки, які інші курсанти пришивають до своєї форми. Більшість носять їх як почесні знаки, але я бачу в них те, чим вони насправді є – розвіддані, які одного дня можуть знадобитися мені для перемоги над ними.

— Я й не знав, що Хітон уміє говорити. — Між бровами Рідока з'являються дві зморшки.

— Можливо, вони вирішили, що їм варто хоча б привітатися, перш ніж нас потенційно підсмажать сьогодні, — каже Ріаннон.

— У стрій, — наказує Дейн.

— Ти йдеш із нами? — запитую я.

Він киває, як і раніше не дивлячись на мене.

Ми ввосьмеро стаємо у дві шеренги по чотири людини, як і інші загони навколо нас.

— Незручно, — шепоче Ріаннон з мого боку. — Здається, він на тебе злиться.

Я оглядаю стрункі плечі Тріни, вітерець тріпає косу, яку я заплела як корону. Це розплутує кілька кучериків Тріни.

— Він хоче того, чого я не можу йому дати.

Її брови піднімаються.

Я закочую очі.

— Ні, я не про це.

— Мені було б однаково, якби це було так, — відповідає вона зітхнувши. — Він гарячий. У ньому є вся ця атмосфера хлопчика із сусіднього будинку, який може ще надерти тобі дупу. —

Я борюся з посмішкою, бо вона має рацію. Він такий.

— Ми найбільший загін, — зауважує Рідок позаду нас, коли загони, найвіддаленіші зліва – від Першого крила, виходять через західну браму на подвір'я.

— На що ми опустилися? — запитує Тайнан. — Сто вісімдесят?

— Сто сімдесят один, — відповідає Дейн. Загони з Другого крила починають рух, ведені своїм командиром, що означає, що Зейден десь попереду нас.

Мої нерви припасені для смуги перешкод, але я не можу не замислитися над питанням, у який бік схиляться його терези сьогодні.

— Заради сотні драконів? Але що ми... — запитує Тріна, нерви переривають її слова.

— Не дозволяй страху просочитися в твій голос, — огризається Лука з-за спини Ріаннон. — Якщо дракони вважатимуть тебе боягузкою, завтра від тебе залишиться тільки ім'я.

— Вона говорить, — розповідає Рідок, — викликаючи ще більший страх.

— Заткнися, — відповідає Лука. — Ти знаєш, що це правда.

— Просто зобрази впевненість, і я впевнена, що в тебе все буде добре. — Я нахиляюся вперед, щоб наші товариші по загону позаду нас не чули мене, коли Третє крило починає марширувати до воріт.

— Дякую, — шепоче у відповідь Тріна. Звужений погляд Дейна нарешті зупиняється на мені, але, принаймні, він не називає мене брехуном. Хоча в його очах достатньо звинувачень, щоб мене можна було судити і засудити за це.

— Нервуєш, Рі? — запитую я, знаючи, що нас зараз кликатимуть далі.

— За тебе? — запитує вона. — Зовсім ні. Ми впораємося.

— О, я мала на увазі завтрашній тест з історії, — піддражнюю я. — Сьогодні нічого не відбувається, щоб панікувати.

— Тепер, коли ти про це заговорила, вся угода з Аріфом може стати моєю смертю. — Вона усміхається.

— Ааа, угода між Наваррою і Кровою про взаємно розподілений повітряний простір для драконів і грифонів над вузькою смугою Есбенських гір, між Сумертоном і Дрейтусом, — згадую я, киваючи.

— У тебе жахлива пам'ять. — Вона посміхається.

Але моя пам'ять не допоможе мені піднятися на Рукавичку.

— Четверте крило! — Зейден кличе звідкись здалеку. Мені навіть не потрібно дивитися, щоб зрозуміти, що це він віддав наказ, а не його виконавчий офіцер. — Висуваємося!

Ми йдемо, Секція Полум'я, потім Кіготь і, нарешті, Хвіст.

Біля воріт виникає невелика затримка, але потім ми проходимо, входимо в освітлений магами тунель, яким ми щоранку добираємося до Жезла. Тіні вкривають краї кам'янистої підлоги на нашому шляху.

Які межі сили Зейдена? Чи може він за допомогою тіней перебити тут усі загони? Чи потрібен йому після цього відпочинок або підзарядка? Чи є в такої величезної сили якісь стримування або противаги?

Дейн відступає назад і стає між мною та Ріаннон.

— Передумай. — Це ледь чутний шепіт.

— Ні. — Я говорю набагато впевненіше, ніж відчуваю.

— Передумай. Твій. Розум. — Його рука знаходить мою, приховану нашим щільним строєм, коли ми спускаємося по проходу. — Будь ласка.

— Я не можу. — Я хитаю головою. — Не більше, ніж якби ти кинув Кет і сам побіг до писарів.

— Це інше. — Його рука стискає мою, і я відчуваю напругу в його пальцях, у його руці. — Я вершник.

— Ну, може, і я теж, — шепочу я, коли попереду з'являється світло. Я не вірила в це раніше, коли не могла виїхати, бо моя мати не дозволяла мені, але тепер у мене є вибір. І я обираю залишитися.

— Не будь... — Він перериває себе і впускає мою руку. — Я не хочу ховати тебе, Вай.

— Це неминуче, що одному з нас доведеться поховати іншого. — Це не похмуро, просто факт.

— Ти знаєш, що я маю на увазі.

Світло виростає в арку заввишки в десять футів, що веде нас до основи Рукавички.

— Будь ласка, не роби цього, — благає Дейн, цього разу не обтяжуючи себе пониженням голосу, коли ми виходимо на строкате сонячне світло.

Вид, як завжди, приголомшливий. Ми все ще високо на горі, у тисячах футів над долиною, і зелень, здається, нескінченно простягається на південь, з безладними скупченнями присадкуватих дерев серед барвистих схилів польових квітів. Мій погляд звертається до Рукавички, висіченої на обличчі скелі, і я не можу втриматися, щоб не простежити за кожною перешкодою, піднімаючись дедалі вище й вище, аж доки не упираюся поглядом у вершину хребта, який, згідно з вивченими мною картами, веде в каньйон - льотне поле. Я прикушую губу, дивлячись на розрив у лінії дерев.

Зазвичай на льотне поле допускаються тільки вершники – за винятком Презентації.

— Не знаю, чи зможу я дивитися, — каже Дейн, повертаючи мою увагу до його сильного обличчя. Його ідеально підстрижена борода підкреслює повні губи, стиснуті в похмуру гримасу.

— Тоді заплющ очі. — У мене є план – лайняний, але спробувати варто.

— Що змінилося між Парапетом і зараз? — знову запитує Дейн, у його очах – безліч емоцій, які я не в силах витлумачити. Ну, крім страху. Це не потребує інтерпретації.

— Я.

…

Через годину мої ноги перелітають через стовпи сходів, що крутяться, і я зістрибую на безпечну гравійну доріжку. Третій підйом завершено. Залишилося ще два. І я не доторкнулася до жодної мотузки.

Клянуся, я відчуваю, як Дейн дивиться з нижньої частини траси, де Тайнан і Лука ще не почали своє сходження, але я не дивлюся вниз. Немає часу на те, що, як він думає, буде останнім поглядом, і я не можу дозволити собі затримку, щоб втішити його, коли попереду ще дві перешкоди.

А отже, є один, який я навіть не встигла відпрацювати – майже вертикальний пандус у кінці.

— Ти зможеш! — кричить Ріаннон зверху, коли я добираюся до димоходу.

— Або ти можеш зробити нам усім послугу і впасти! — кричить інший голос. Джек, без сумніву. Принаймні, це був тільки наш загін на тренуваннях, але тепер кожен першокурсник може спостерігати за тим, що відбувається, або з підстави траси, або з краю урвища нагорі.

Я дивлюся вгору на порожнисту колону, на яку маю видертися, а потім відходжу на кілька футів назад стежкою.

— Що ти робиш? — кричить Ріаннон, коли я хапаю одну з мотузок і тягну її горизонтально поверхнею скелі, відправляючи камінчики у вільне падіння.

Вона до біса важка і викликає протест, але мені вдається зачепити нижню частину за димар. Натягнувши мотузку якомога тугіше, я ставлю одну ногу на край шахти і підтягую мотузку, а потім молюся до Зіхналу, щоб усе вийшло.

— Вона може це зробити? — огризається хтось.

Я роблю це зараз.

Потім я піднімаю іншу ногу і починаю підійматися димоходом, використовуючи тільки правий бік, ступаючи по каменю і спираючись на мотузку, рука за руку. Приблизно на півдорозі вгору мотузка зісковзує, коли вона зачіпає великий валун, але я швидко підхоплюю слабину і продовжую підйом. Серце стукає у вухах, але мене вбивають руки. Таке відчуття, що полум'я пожирає мої долоні, і я стискаю зуби, щоб не закричати.

Ось вона. Вершина.

Мотузка ледь обрізає кут конструкції, і я використовую те, що залишилося від моєї верхньої частини тіла, щоб підтягнутися, видираючись на руки і коліна на стежку.

— Так, чорт забирай! — кричить Рідок, улюлюкаючи з вершини. — Це наша дівчинка!

— Вставай! — кричить Ріаннон. — Ще один!

Мої груди здіймаються, легені болять, але я піднімаюся на ноги. Я на останньому підйомі, останньому шляху до льотного поля, і переді мною стоїть рампа з дерева, яка виступає на десять футів від стіни скелі, потім загинається вгору, як внутрішня частина чаші, а найвища точка знаходиться на одному рівні з вершиною скелі на десять футів вище.

Перешкода призначена для перевірки здатності курсанта піднятися на передню лапу дракона і досягти його сідла. А я занадто

мала на зріст.

Але слова Зейдена про те, що правильний шлях не єдиний, знову і знову звучали в моїй голові всю ніч. На той час, коли зійшло сонце і прогнало темряву, у мене вже був план.

Залишається сподіватися, що я зможу його здійснити.

Я витягла свій найбільший кинджал з дому і витерла піт на лобі тильною стороною брудної долоні. Потім я забуваю про болісний біль у руках, про пульсацію в плечах і про те, що коліно неправильно приземлилося після стовпів. Я блокую весь біль, замикаю його за стіною, як робила все своє життя, і зосереджуюся на рампі, ніби від її проходження залежить моє життя.

Тут немає мотузки. Є тільки один спосіб подолати це.

Тільки одна клята воля.

І ось я кидаюся, використовуючи свою швидкість у своїх інтересах.

Мої ноги б'ються об пандус, а ухил стає дедалі крутішим. Те, що я особисто не долала цю перешкоду, не означає, що я не бачила, як мої товариші по загону долають її знову і знову. Я кидаю своє тіло вперед, і імпульс несе мене вгору, збігаючи по краю рампи.

Я чекаю, поки не відчую дорогоцінний зсув, момент, коли гравітація поверне моє тіло майже за два фути від вершини, і я змахую рукою вгору і встромляю свій кинджал у слизьке, м'яке дерево рампи – і використовую його, щоб кинути себе на останній фут вгору.

З мого горла виривається первісний крик, а плече протестувально здригається в той момент, коли мої пальці торкаються краю. Я перекидаю лікоть через верх, щоб отримати більше важелів, і підтягуюся, використовуючи рукоятку кинджала як останній крок перед тим, як звалитися на вершину скелі.

Ще не все.

Лежачи на животі, я повертаюся обличчям до пандуса, потім перебираюся через край і висмикую кинджал, впираючи його в піхви біля ребер, перш ніж, похитуючись, встати на ноги. У мене вийшло. Полегшення висмоктує адреналін прямо з мого тіла.

Руки Ріаннон обхоплюють мене, приймаючи мою вагу, поки я задихаюся. Рідок обіймає мене за спину, стискаючи так, немов я начинка для сендвіча, і кричить від щастя. Я б запротестувала, але зараз вони – єдине, що утримує мене у вертикальному положенні.

— Вона не може так робити! — кричить хтось.

— Так, але вона щойно це зробила! — Рідок кидає через плече, послаблюючи свою хватку на мені.

Мої коліна тремтять, але вони тримаються, поки я роблю вдих за вдихом.

— У тебе вийшло! — Ріаннон бере моє обличчя у свої руки, сльози наповнюють її карі очі. — У тебе вийшло!

— Удача. — Я роблю ще один вдих і прошу своє серце, що шалено калатає, сповільнитися. — І. Адреналін.

— Шахрайство!

Я повертаюся в бік голосу. Це Ембер Мевіс, полунична блондинка, лідерка Третього крила, яка торік була близькою подругою Дейна, і на її обличчі немає нічого, окрім люті, коли вона кидається до Зейдена, що стоїть за кілька футів від неї з рулетом, засікає час секундоміром, а вигляд має доволі нудьгуючий від усього цього.

— Назад, Мевіс, — погрожує Гаррік, сонце виблискує на двох мечах, які кучерявий лідер секції тримає пристебнутими до спини, коли він ставить своє тіло між Ембер і Зейденом.

— Ця шахрайка явно використовувала чужі матеріали не раз і не два, — кричить Ембер. — Цього не можна терпіти! Ми живемо за правилами або вмираємо за ними!

Не дивно, що вона і Дейн такі близькі – вони обидва закохані в Кодекс.

— Я не потерплю, якщо хтось у моїй секції називатиме когось шахраєм, — попереджає Гаррік, його масивні плечі закривають їй огляд, коли він повертається. — І мій командир крила розбереться з будь-яким порушенням правил у своєму крилі. — Він відходить убік, і я зустрічаюся поглядом із синіми очима Ембер.

— Сорренгейл? — запитує Зейден, вигнувши брову в явному виклику, перо занесене над книгою. Я не вперше помічаю, що окрім емблем Четвертого крила і командира крила, він не носить нашивок, які так люблять демонструвати інші.

— Я очікую тридцятисекундного штрафу за використання мотузки, — відповідаю я, моє дихання вирівнюється.

— А ніж? — Погляд Ембер звужується. — Вона дискваліфікована. — Коли Зейден не відповідає, вона переводить погляд на нього. — Звичайно, вона поза грою! Ти не можеш терпіти беззаконня у своєму власному крилі, Ріорсоне!

Але погляд Зейдена не полишає мій, поки він мовчки чекає моєї відповіді.

— Вершник може взяти із собою у квадрант тільки ті предмети, які він може нести..., — починаю я.

— Ти цитуєш *мені* Кодекс? — кричить Амбер.

— І вони не повинні розлучатися з цими предметами, якими б вони не були, — продовжую я. — Бо після перенесення через парапет вони вважаються частиною їхньої особистості. — Стаття три, розділ шість, додаток Б.

Її блакитні очі широко спалахують, коли я дивлюся на неї.

— Це доповнення було написано, щоб зробити крадіжку злочином, який карається смертною карою.

— Вірно. — Я киваю, дивлячись між нею і оніксовими очима, які бачать мене наскрізь. — Але при цьому воно надавало будь-якому предмету, пронесеному через парапет, статус частини вершника. — Я виймаю з піхов обламаний і побитий клинок із гострим болем у долонях. — Це не клинок виклику. Це той, який я ношу з собою і тому вважаю частиною себе.

Його очі спалахують, і я не упускаю натяку на посмішку на його шалено декадентському роті. Це має бути проти Кодексу – мати такий

гарний вигляд і бути таким безжальним.

— Правильний шлях – не єдиний. — Я використовую його власні слова проти нього.

Зейден витримує мій погляд.

— Вона права, Ембер.

— Формально!

— Вона все ще права. — Він злегка повертається і кидає погляд, який я ніколи не хотіла б бачити на собі.

— Ти мислиш як писець, — рявкає вона на мене.

Це прозвучало як образа, але я просто киваю.

— Я знаю.

Вона йде, а я знову прибираю кинджал у піхви, дозволяючи рукам впасти на боки і заплющуючи очі, коли полегшення знімає тягар з моїх плечей. Я зробив це. Я пройшла ще одне випробування.

— Сорренгейл, — каже Зейден, і я відкриваю очі. — У тебе тече. — Його погляд падає на мої руки.

Туди, де кров капає з кінчиків моїх пальців.

Біль вирівається назовні, пробиваючи мою ментальну греблю, як бурхлива річка, побачивши безлад, який я влаштувала на своїх долонях. Я роздерла їх.

— Зроби що-небудь із цим, — наказує він.

Я киваю і відходжу вбік, приєднуючись до свого загону. Ріаннон допомагає мені відрізати рукава сорочки, щоб перев'язати руки, а я підбадьорюю двох останніх товаришів по загону, які піднімаються по скелі.

Ми всі дісталися.

Розділ 12

День презентації не схожий на жоден інший. У повітрі витає аромат можливостей і, можливо, сморід сірки від скривдженого дракона. Ніколи не дивись в очі червоному. Ніколи не відступайте перед зеленим. Якщо ви виявите трепет перед коричневим... ну, просто не треба.

— Польовий довідник полковника Каорі по драконячому роду

До ранку нас уже 169 осіб, і, навіть з урахуванням мого штрафу за мотузку, ми посіли одинадцяте місце з тридцяти шести загонів на Презентації – параді курсантів, що викликає обмочені штанята, перед драконами, які бажають пов'язати себе цього року.

У мене підкошуються ноги при думці про те, що я буду йти так близько до драконів, які вирішили відсіяти слабких перед Обмолотом, і я раптом шкодую, що ми не посіли останнє місце.

Найшвидшим на Рукавичці виявився Ліам Майрі, що, звичайно ж, принесло йому нашивку Рукавички. Я впевнена, що цей хлопець не знає, як посісти друге місце, але я не була найповільнішим, і цього мені цілком достатньо.

Каньйон, який утворює тренувальне поле, вражає в променях післяполудневого сонця, з милями луків осіннього кольору та піками, що підносяться з трьох боків від нас, доки ми чекаємо на найвужчу частину, вхід у долину. Наприкінці я можу розрізнити лінію водоспаду, який зараз може бути просто цівкою струмка, але в сезон стоку води буде стрімким.

Листя дерев стає золотим, наче хтось приніс пензлик із фарбою тільки одного кольору і розмазав їх по ландшафту.

А ще тут є дракони.

Заввишки в середньому двадцять п'ять футів, вони вишикувалися в ряд за кілька футів від стежки – досить близько, щоб винести нам вирок, коли ми проходитимемо повз.

— Уперед, другий загін, ви наступні, — каже Гаррік, запрошуючи нас помахом руки, від якого виблискує реліквія повстанців на його оголеному передпліччі.

Дейн та інші командири загонів залишилися позаду. Я не впевнена, чи буде він у захваті від того, що я пробралася на Рукавичку, чи розчарований тим, що я порушила правила. Але я ще ніколи не відчувала такого захвату.

— У стрій, — наказує Гаррік, його тон повністю діловий, що мене не дивує, враховуючи, що його стиль керівництва – місія понад усе, люб'язності на останньому місці. Ось чому він такий близький до

Зейдена. Однак, на відміну від Зейдена, на правому боці його форми є акуратна лінія нашивок, що проголошують його лідером секції Флейм, а також понад п'ять нашивок, що підтверджують його вміння поводитися з безліччю видів зброї.

Ми підкоряємося, і цього разу ми з Ріаннон опиняємося поруч із задньою частиною.

Вдалині лунає звук, схожий на шум вітру, який припиняється так само швидко, як і починається, і я розумію, що комусь ще не вистачає.

Горіхові очі Гарріка оглядають нас.

— Сподіваюся, Аетос зробив свою справу, тож ви знаєте, що до лугу рукою подати. Я б рекомендував триматися на відстані щонайменше семи футів один від одного…

— На випадок, якщо одного з нас спалять, — пробурмотів Рідок попереду.

— Правильно, Рідоку. Якщо хочеш, створи кластер, але знай, що якщо дракон не сподобається комусь із вас, то він, найімовірніше, спалить усіх, щоб відсіяти одного, — попереджає Гаррік, на мить затримавши на нас погляд. — Також пам'ятайте, що ви тут не для того, щоб підходити до них, і якщо ви це зробите, то не зможете повернутися до гуртожитку сьогодні ввечері.

— Можу я поставити запитання? — каже Лука з першого ряду.

Гаррік киває, але цокання його щелепи свідчить про те, що він роздратований. Я не можу його звинувачувати. Лука теж дратує мене до усрачки. Ця її постійна потреба всіх знищувати змушує більшість із нас триматися на відстані.

— Третій загін, хвостова секція четвертого крила вже пройшли, і я поговорила з деякими курсантами…

— Це не питання. — Він піднімає брови.

Ага, він роздратований.

— Правильно. Просто вони сказали, що там є пір'яний хвіст? — Її голос підвищується.

— Перохвіст? — прошипів Тайнан прямо переді мною. — Хто, чорт забирай, захоче зв'язати пернатого хвоста?

Я закочую очі, а Ріаннон хитає головою.

— Професорка Каорі ніколи не говорила нам, що буде пернатий хвіст, — каже Сойєр. — Я знаю, бо я запам'ятав усіх драконів, яких він нам показував. Усі сто.

— Ну, думаю, тепер їх сто один, — відповідає Гаррік, дивлячись на нас так, наче ми діти, яких він хотів би позбутися, а потім озирається через плече на вхід до долини. — Розслабся. Перохвости не зв'язують себе. Я навіть не можу згадати, коли востаннє бачив одного з них за межами Долини. Швидше за все, це просто цікавість. Ти що встав. Не сходиш зі стежки. Піднімаєшся, чекаєш на весь загін, спускаєшся назад. Далі все буде простіше нікуди, тож якщо ви не можете слідувати цим простим інструкціям, то ви заслуговуєте на все, що там трапиться. — Він повертається і прямує до стежки перед стіною каньйону, де розташувалися дракони.

Ми йдемо слідом, відокремившись від натовпу першокурсників. Вітерець кусає мої голі плечі в тому місці, де ми порвали рукави для

перев'язки, але нам вдалося зупинити потік крові на моїх руках.

— Вони всі твої, — каже Гаррік старшій командирці крила квадранта, жінці, яку я бачила кілька разів на Беттл-Бріфті, що бурмоче Зейдену. На її формі все ще є фірмові шипи на плечах, але цього разу вони золоті й виглядають до біса гостро – схоже, сьогодні вона хотіла додати трохи крутизни.

Вона киває і відсторонює його.

— В одну шеренгу.

Ми всі шикуємося в лінію. Ріаннон стоїть у мене за спиною, а Тайнан трохи попереду мене, що означає, що я буду слухати його коментарі весь час, без сумніву. Приголомшливо.

— Говоріть, — каже старший командир крила, складаючи руки на грудях.

— Хороший день для презентації, — жартує Рідок.

— Не для мене. — Старший командир звужує погляд на Рідока, потім звертається до шеренги курсантів перед нею. — Поговоріть зі своїми товаришами по загону, поки ви перебуваєте на шляху, бо це допоможе драконам зрозуміти, хто ви і наскільки добре граєте з іншими. Існує кореляція між кількістю пов'язаних курсантів і рівнем балакучості.

А тепер я хочу помінятися місцями.

— Не соромтеся дивитися на драконів, особливо якщо вони демонструють свої хвости, але я б утримався від зорового контакту, якщо вам дороге ваше життя. Якщо ви натрапите на слід від опіку,

просто переконайтеся, що в даний момент нічого не горить, перш ніж продовжувати шлях. — Вона робить паузу, щоб ця порада всоталася, а потім додає: — Побачимося після прогулянки.

Змахнувши рукою, старший командир крила відходить убік, відкриваючи погляду ґрунтову доріжку, що веде через центр долини, а попереду, сидячи так абсолютно нерухомо, що вони можуть здатися горгульями, сто один дракон, що вирішив зв'язати себе узами шлюбу цього року.

Лінія починається, і ми відступаємо один від одного на сім футів, перш ніж слідувати за нею.

Поки я йду стежкою, я дуже уважно стежу за кожним кроком. Стежка тверда під моїми черевиками, і тут явно відчувається запах сірки.

Спочатку ми проходимо повз тріо червоних драконів. Їхні кігті майже вдвічі менші за мене.

— Я навіть не можу розгледіти їхні хвости! — кричить Тайнан попереду мене. — Як ми можемо знати, якої вони породи?

Я тримаю очі на рівні їхніх масивних, м'язистих плечей, поки ми проходимо повз.

— Ми не повинні знати, якої вони породи, — відповідаю я.

— До біса, — каже він через плече. — Мені потрібно з'ясувати, до кого з них я підійду під час Обмолоту.

— Я впевнена, що ця невелика прогулянка для того, щоб вони могли вирішити, — відповідаю я.

— Сподіваюся, один із них вирішить, що ти не потрапиш на Обмолот, — каже Ріаннон, її голос тихий, так що ледь доходить до мене.

Я сміюся, коли ми підходимо до набору брауні, обидва трохи менші, ніж Аймсір моєї матері, але не набагато.

— Вони трохи більші, ніж я думала, — каже Ріаннон, її голос підвищується. — Не те щоб я не бачила тих, що в Парапеті, але…

Я озираюся через плече і бачу, як її широкий погляд метушиться між стежкою і драконами. Вона нервує.

— Так ви знаєте, у вас буде племінниця чи племінник? — запитую я, продовжуючи йти вперед повз жменю апельсинів.

— Що? — відповідає вона.

— Я чула, що деякі цілителі можуть зробити досить хороші припущення, коли жінка перебуває на пізніших термінах вагітності.

— О. Ні, — каже вона. — Жодних здогадок. Хоча я сподіваюся, що в неї буде дівчинка. Думаю, я дізнаюся, коли ми закінчимо рік і зможемо написати нашим сім'ям.

— Це лайнове правило, — кажу я через плече, одразу опускаючи погляд, коли випадково зустрічаюся очима з одним з апельсинів. Дихай нормально. Проковтни страх. Страх і слабкість уб'ють мене, а оскільки я вже стікаю кров'ю, шанси тут не на мою користь.

— Ти не думаєш, що це заохочує вірність крилу? — запитала Ріаннон.

— Я думаю, що я так само віддана своїй сестрі, незалежно від того, отримала я від неї листа чи ні, — заперечую я. — Є узи, які не можна розірвати.

— Я б теж був відданий твоїй сестрі, — каже Тайнан, повертаючись і посміхаючись, коли він іде назад. — Вона до біса гарний наїзник, і ця дупа. Я бачив її прямо перед Парапетом і, чорт забирай, Вайолет. Вона гаряча штучка.

Ми проходимо повз ще одну групу червоних, потім одну коричневу і пару зелених.

— Повернися. — Я роблю обертальний рух пальцем. — Міра з'їла б тебе на сніданок, Тайнан.

— Мені просто цікаво, як так вийшло, що одна з вас отримала всі хороші риси, а інша має такий вигляд, ніби їй дісталися недоїдки. — Його погляд ковзає по моєму тілу.

Повне тіло здригається від відрази.

— Ти мудак. — Я показую йому середній палець.

— Просто кажу, можливо, я напишу власний лист, коли ми отримаємо привілеї. — Він повертається і продовжує йти.

— Племінник – це було б добре, — каже Ріаннон, наче розмова і не переривалася. — Хлопчики – це не так уже й погано.

— Мій брат був чудовим, але він і Дейн – мій єдиний досвід дорослішання серед маленьких хлопчиків. — Ми проходимо повз ще кількох драконів, і моє дихання починає заспокоюватися. Запах сірки зникає, а може, я просто звикла до нього. Вони досить близько, щоб підпалити нас, про це свідчать півдюжини слідів від опіків, але я не чую їхнього дихання і не відчуваю його. — Хоча я думаю, що Дейн, ймовірно, був трохи більш законослухняним, ніж більшість дітей. Він любить порядок і не сприймає нічого, що не вписується в його план. Він, напевно, буде лайново розповідати мені про те, як я вилізла на Рукавичку, як це робила Ембер Мевіс.

Ми проходимо половину шляху і продовжуємо.

Те, як дракони дивляться на нас, страшенно лякає? Безумовно, але вони хочуть бути тут так само, як і ми, тож, принаймні, я сподіваюся, що вони будуть розумно використовувати свою вогневу міць.

— Чому ти не розповіла мені про план із мотузкою? Або про кинджал? — запитала Ріаннон, з образою в голосі. — Ти можеш мені довіряти, ти ж знаєш.

— Я не думала про це до вчорашнього дня, — відповідаю я, не поспішаючи озирнутися через плече, щоб бачити її. — І якби це не спрацювало, я не хотіла, щоб ти була співучасницею. У тебе тут справжнє майбутнє, і я відмовляюся брати тебе з собою, якщо в мене не вийшло.

— Мені не потрібно, щоб ти мене захищала.

— Я знаю. Але це те, що роблять друзі, Рі. — Я знизую плечима, коли ми проходимо повз тріо браунів, і м'який хрускіт наших чобіт по темному гравію доріжки – єдиний звук упродовж кількох хвилин.

— У тебе там є ще якісь секрети? — запитує Ріаннон.

Почуття провини оселяється в моєму шлунку, коли я думаю про Зейдена і його зустріч з іншими відзначеними.

— Я думаю, неможливо знати про когось усе, що можна знати. — Я почуваюся кепсько, але, принаймні, утримуюся від брехні.

Вона фиркає від сміху.

— Якщо це не було ухиленням від запитання. Як щодо цього? Пообіцяй мені, що якщо тобі знадобиться допомога, ти дозволиш мені надати її тобі.

Посмішка розпливається по моєму обличчю, незважаючи на жахливу зелень, повз яку ми йдемо.

— Як щодо цього, — кидаю я через плече. — Я обіцяю, що якщо мені знадобиться допомога, яку ти здатна надати, я попрошу, але тільки — я підняла вказівний палець — якщо ти пообіцяєш те саме.

— Домовилися. — Вона широко посміхається.

— Ви, хлопці, зблизилися там? — Тайнан усміхається. — Бо ми майже в кінці черги, якщо ти не помітила. — Він зупиняється посеред стежки, його погляд кидається вправо. — І я все ще не можу зрозуміти, кого з них обрати.

— З такою зарозумілістю, як у тебе, я впевнена, будь-який дракон вважав би за щастя розділити твій розум до кінця життя. — Мені шкода будь-якого дракона – якщо він узагалі його вибере.

Інша частина загону зібралася попереду нас, наприкінці стежки, обличчям у наш бік, але вся їхня увага зосереджена праворуч.

Ми проходимо повз останнього коричневого дракона, і я різко вдихаю.

— Що за чорт? — Тайнан дивиться.

— Продовжуйте йти, — наказую я, але мій погляд прикутий.

У кінці шеренги стоїть маленький золотий дракон. Сонячне світло відбивається від його луски і рогів, коли він встає на повний зріст, підкидаючи пернатий хвіст з боків свого тіла. Хвіст із пір'я.

У мене відвисає щелепа, коли я помічаю гострі зуби і швидкі, стрімкі рухи голови, коли він вивчає нас. У повний зріст він, імовірно, лише на кілька футів вищий за мене, як ідеальна мініатюра коричневого поруч із ним.

Я входжу прямо в спину Тайнана і здригаюся. Ми досягли кінця стежки, де чекав інший загін.

— Відчепись від мене, Сорренгейл, — шипить Тайнан і відштовхує мене назад. — Хто, чорт забирай, міг зв'язати цю штуку?

Мої груди напружилися.

— Вони можуть тебе почути, — нагадую я йому.

— Він до біса жовтий. — Лука вказує прямо на дракона, відраза кривить губи. — Значить, він не тільки занадто малий, щоб нести

вершника в бою, а й недостатньо сильний, щоб бути справжнього кольору.

— Можливо, це помилка, — тихо каже Сойєр. — Можливо, це дитячий апельсин.

— Він у повний зріст, — заперечує Ріаннон. — Інші дракони нізащо не допустять, щоб дитина була зв'язана. Жодна жива людина ніколи не бачила немовляти.

— Це помилка. — Тайнан дивиться на золотого і насміхається. — Тобі точно варто скріпити його, Сорренгейл. Ви обидва жахливо слабкі. Це пара, створена на небесах.

— Він виглядає досить потужним, щоб спалити тебе до смерті, — парирую я, палаючи від жару. Він назвав мене слабкою, і не тільки перед нашим загоном, а й перед ними.

Сойєр вклинюється між нами, хапаючи Тайнана за комір.

— Ніколи не говори так про товариша по загону, особливо в присутності драконів без уз.

— Відпусти його – він просто говорить те, що ми всі думаємо, — бурмоче Лука.

Я повільно повертаюся і дивлюся на неї, мій рот злегка відкритий. Ось що з нами відбувається, щойно ми опиняємося поза межами чутності вищого кадета? Ми повертаємося одне до одного.

— Що? — Вона жестом показує на моє волосся. — Половина твого волосся срібне, а ти... маленька, — закінчує вона з фальшивою посмішкою. — Золотиста і... маленька. Ти підходиш.

Тріна кладе свою руку на руку Сойєра.

— Не роби помилку перед ними. Ми не знаємо, що вони зроблять, — шепоче вона. А тепер ми згрупувалися.

Я трохи відступаю назад, коли Соєр скидає нашийник Тайнана.

— Хтось має вбити його, поки він не зв'язався, — бурмоче Тайнан, і вперше в житті мені справді хочеться штовхнути когось, поки він лежить... і продовжувати штовхати, поки він не залишиться лежати. — Він просто вб'є свого наїзника, а в нас немає вибору, якщо він захоче нас зв'язати.

— Ти тільки зараз це зрозумів, так? — Рідок похитав головою.

— Ми повинні повернутися, — каже Прайор, його погляд метався по групі. — Я маю на увазі... якщо ти вважаєш, що ми повинні. Ми не зобов'язані, звісно.

— Хоч раз у житті, — каже Тайнан, проштовхуючись повз Прайора, щоб почати спускатися стежкою, — прийми чортове рішення, Прайоре.

Ми йдемо один за одним, залишаючи запропонований простір між нами. Цього разу Ріаннон іде попереду мене, Рідок – за мною, а Лука – позаду.

— Вони доволі неймовірні, чи не так? — говорить Рідок, і здивування в його голосі змушує мене посміхнутися.

— Так, — погоджуюся я.

— Чесно кажучи, вони трохи не вражають після того, як ми побачили цей синій колір на Парапеті. — Голос Луки доноситься до Ріаннон, яка обертається з недовірливим поглядом.

— Начебто це не досить напружено без того, щоб ти їх ображала? — запитує Рі.

Мені потрібно швидко розрядити обстановку.

— Я маю на увазі, могло бути й гірше. Ми могли б пройти повз лінію віверн, вірно?

— О, будь ласка, Вайолет, розкажи нам одну зі своїх нервових історій, — саркастично каже Лука. — Дай вгадаю. Віверни – це якийсь елітний загін грифонів-наїзників, створений через щось, що ми зробили в битві, яку тільки ти можеш пригадати своїм мізком писаря.

— Ти не знаєш, що таке віверна? — запитала Рі, потім знову почала йти. — Хіба твої батьки не розповідали тобі казки на ніч, Лука?

— Просвіти мене, — пробурчав Лука.

Я закочую очі, продовжуючи йти стежкою.

— Це фольклор, — кажу я через плече. — Вони схожі на драконів, тільки більші, з двома ногами замість чотирьох, гривою з гострих, як бритва, пір'їн на шиї і небайдужі до людей. На відміну від драконів, які вважають нас трохи дичиною.

— Моя мама любила розповідати моїй сестрі Раєган і мені, що якщо ми заговоримо у відповідь, то нас вкрадуть прямо з ґанку, а їхні моторошноокі вершники-веніни візьмуть нас у полон, якщо ми

візьмемо ласощі, яких нам не призначено, — каже Рі, посміхаючись, і я не можу не помітити, що її крок став легшим.

І мій теж. Я помічаю кожного дракона, поки ми проходимо повз, але моє серцебиття не частішає.

— Мій тато читав мені ці байки щовечора, — кажу я їй. — І одного разу я серйозно запитала його, чи не збирається мама перетворитися на веніна, бо вона вміє керувати каналами.

Ріаннон хихикає, коли ми проходимо повз групу червоношкірих, що вишкірилися.

— Він сказав тобі, що люди нібито перетворюються на венінів, тільки якщо використовують канал прямо з джерела?

— Говорив, але це було після того, як моя мама провела дуже довгу ніч, коли ми були розквартировані біля східного кордону, і її очі стали криваво-червоними, так що я злякалася і почала кричати. — Я не можу не посміхнутися при цьому спогаді. — Вона забрала мою книгу байок на місяць, тому що всі охоронці застави прибігли, а я ховалася за своїм братом, який не міг перестати сміятися, і... загалом, це був безлад. — Я тримаю очі перед собою, бо великий апельсин нюхає повітря, коли я проходжу повз.

Плечі Ріаннон трясуться від сміху.

— Я б хотіла, щоб у нас була така книга. Я серйозно думаю, що мама просто змінила історії, щоб лякати нас щоразу, коли ми виходили за рамки.

— Це схоже на якусь нісенітницю з прикордонних сіл. — Лука насміхається. — Венін? Віверн? Будь-яка освічена людина знає, що

наш захист блокує всю магію, яка не виходить безпосередньо від драконів.

— Це казки, Лука, — каже Рі через плече, і я не можу не помітити, як багато ми вже пройшли. — Прайоре, ти можеш іти трохи швидше, якщо хочеш.

— Може, нам варто сповільнитися і не поспішати? — пропонує Прайор, ідучи попереду Ріаннон, потираючи долонями боки своєї форми. — Або, напевно, ми можемо йти швидше, якщо хочемо вибратися звідси.

Червоний зробив крок із черги, виставивши вперед один кіготь, і мій шлунок опустився на землю від тяжкості жаху, що заповнив усе моє тіло.

— Ні, ні, ні, ні, — шепочу я, застигаючи на місці, але вже надто пізно.

Червоний відкриває пащу, оголюючи гострі, блискучі ікла, і вогонь вирується з боків його язика, струменіє повітрям і потрапляє на дорогу перед Ріаннон.

Вона скрикує від шоку.

Мене обдає жаром.

Потім усе закінчується.

Запах сірки і паленої трави... паленого... чогось заповнює мої легені, і я бачу перед Ріаннон обвуглену ділянку землі, якої раніше там не було.

— Ти в порядку, Рі? — кличу я вперед.

Вона киває, але рух квапливий і уривчастий.

— Прайор... Він…

Прайор мертвий. Мій рот наповнюється водою, наче мене зараз вирве, але я вдихаю через ніс і видихаю через рот, поки це відчуття не минає.

— Продовжуйте йти! — кричить Сойєр здалеку.

— Усе гаразд, Рі. Ти просто повинна... — Що вона повинна зробити? Переступити через його труп? Там є труп?

— Вогонь загасили, — каже Ріаннон через плече.

Я киваю, бо мені нічого сказати, щоб заспокоїти її.

Чорт забирай, які ж ми нікчемні.

Вона йде вперед, і я йду за нею, маневруючи навколо купи попелу, яка раніше була Прайором.

— О боги, запах, — скаржиться Лука.

— Не могли б ви дотримуватися пристойності? — Я огризаюся, повертаючись, щоб кинути на неї погляд, але обличчя Рідока змушує мене зупинитися.

Його очі розширені, як блюдця, а рот відкритий.

— Вайолет.

Це шепіт, і я на мить замислююся, чи не почула я, побачивши, як це слово складається на його губах.

— Ти…

Тепла пара обдуває мою шию. Моє серце калатає, його ритм частішає, коли я роблю, можливо, останній вдих і повертаюся до шеренги драконів.

Золоті очі не одного, а двох зелених зустрічаються з моїми, поглинаючи моє поле зору.

Ох. Трясця твоїй матері.

Щоб підійти до зеленого дракона, потрібно опустити очі в благанні і чекати їхнього схвалення. Це те, що я читала, вірно?

Я опускаю погляд, коли один із них знову дихає на мене. Спекотно і жахливо мокро, але я ще не померла, тож це плюс.

Той, що праворуч, хихикає глибоко в горлі. Стоп, це той звук схвалення, який я шукаю? Чорт, шкода, що я не запитала Міру.

Міру. Вона буде вражена, коли прочитає сувої.

Я піднімаю голову і різко вдихаю. Вони ще ближче. Той, що ліворуч, штовхає мене в руки своїм величезним носом, але я якось стою на своєму, розгойдуючись на п'ятах, щоб не впасти.

Зелені – найрозумніші.

— Я порізала руки, долаючи смугу перешкод. — Я піднімаю долоні, ніби вони можуть бачити крізь чорну тканину, що перев'язує мої рани.

Той, що праворуч, підставляє свій ніс прямо до моїх грудей і знову хихикає.

Що. Чорт забирай.

Вона вдихає, видаючи цей звук у горлі, а інша тицяє носом у мої ребра, змушуючи мене підняти руки на випадок, якщо їм захочеться трохи пощипати.

— Вайолет! — пошепки кричить Ріаннон.

— Зі мною все гаразд! — відповідаю я, а потім здригаюся, сподіваючись, що не занапастила свою долю, кричачи їм у вуха.

Ще одне хихикання. Ще один смішок, наче вони розмовляють одне з одним, обнюхуючи мене.

Той, що в мене під пахвою, переводить ніздрі на спину і знову принюхується.

Усвідомлення наздоганяє мене, і я придушую здавлений, сюрреалістичний сміх.

— Я пахну Тейном, чи не так? — тихо запитую я.

Вони обидва відступають назад, досить далеко, щоб я могла подивитися їм у їхні золоті очі, але вони тримають щелепи закритими, даючи мені сміливість продовжувати говорити.

— Я сестра Міри, Вайолет. — Повільно опустивши руки, я проводжу долонями по своєму вкритому шмарклями жилету і ретельно зашитим у нього обладункам. — Вона зібрала луску Тейна після того, як він скинув її торік, і зменшила її, щоб вшити в жилет, щоб допомогти мені бути в безпеці.

Той, що праворуч, моргає.

Той, що ліворуч, знову суне свій ніс усередину, голосно фиркаючи.

— Лусочки рятували мене кілька разів, — шепочу я. — Але ніхто більше не знає, що вони там. Тільки Міра і Тейн.

Вони обидва моргають, і я опускаю погляд, схиляючи голову, бо так мені здається. Професорка Каорі навчила нас усіх способів підходу до дракона і рівно нулю способів від нього відбитися.

Крок за кроком вони відступають, поки я не бачу, як вони займають свої місця в ряд у моїх периферійних пристроях, і я, нарешті, піднімаю голову.

Зробивши кілька глибоких вдихів, я намагаюся зафіксувати свої м'язи, щоб не тремтіти.

— Вайолет. — Ріаннон перебуває всього за кілька футів від мене, в її очах застиг жах. Мабуть, вона була прямо за їхніми головами.

— Я в порядку. — Я змушую себе посміхнутися і киваю. — Під жилетом у мене обладунки з драконячої луски, — шепочу я. — Вони чують дракона моєї сестри. — Якщо вона хоче довіри, то ось вона. — Будь ласка, нікому не кажи.

— Не скажу, — шепоче вона. — З тобою все гаразд?

— Якщо не брати до уваги того, що кілька років мого життя були викреслені. — Я сміюся. Звук тремтячий, що межує з істерикою.

— Давай підемо звідси. — Вона ковтає, її погляд спрямований на лінію драконів.

— Гарна ідея.

Вона повертається і йде до свого місця, і щойно між нами залишається п'ятнадцять футів, я йду за нею.

— Здається, я щойно обісрався, — каже Рідок, і мій сміх тільки посилюється в міру того, як ми рухаємося через поле.

— Чесно кажучи, я думав, вони збираються тебе з'їсти, — зауважує Лука.

— Я теж, — зізнаюся я.

— Я б не стала їх звинувачувати, — продовжує вона.

— Ти нестерпна, — відгукується Рідок.

Я зосереджуюся на стежці і продовжую йти.

— Що? Вона, очевидно, наша найслабша ланка після Прайора, і я не звинувачую їх за те, що вони його знищили, — заперечує вона. — Він ніколи не міг прийняти рішення, і ніхто не хоче, щоб така людина була їхнім наїзником…

Спалах жару обпікає мені спину, і я зупиняюся.

Не будь Рідоком. Не будь…

— Схоже, дракони теж вважають її нестерпною, — бурмоче Рідок.

Розділ 13

У нашому загоні залишилося шість першокурсників. Немає нічого більш смиренного або такого ж благоговійного, як як бути свідком Молотьби... для тих, хто все одно її переживає.

— Польовий путівник полковника Каорі по роду драконів

Перше жовтня – це завжди Обмолот.

Понеділок, середа чи неділя – неважливо, де він випадає в той чи інший рік. Першого жовтня курсанти першого курсу квадранта Вершників входять у чашоподібну лісисту долину на південний захід від цитаделі та моляться, щоб вийти звідти живими.

Я не помру сьогодні.

Я не постаралася поїсти сьогодні вранці, і мені шкода Рідока, який зараз вивалює вміст свого шлунка на дерево праворуч від мене.

Меч пристебнутий до спини Ріаннон, руків'я б'ється об її хребет, коли вона підстрибує, по черзі витягуючи руки на грудях.

— Не забувайте слухати тут, — каже професор Каорі з місця перед 147 присутніми, постукуючи себе по грудях. — Якщо дракон уже обрав тебе, він кликатиме. — Він знову стукає себе по грудях. — Тож звертайте увагу не тільки на навколишнє оточення, а й на свої

почуття, і слідуйте їм. — Він гримасує. — І, якщо твої почуття кажуть тобі йти в іншому напрямку... прислухайся і до цього.

— У якому напрямку ти йдеш? — тихо запитала Ріаннон.

— Я не знаю. — Я хитаю головою, але не можу позбутися відчуття абсолютного провалу в грудях. У цей момент Міра зрозуміла, що хоче знайти Тейн.

— Ти запам'ятала карти, вірно? — запитала вона, піднявши брови. — Значить, ти знаєш, що там знаходиться?

— Так. Просто я не відчуваю зв'язку з жодною з них. — Що краще, ніж відчувати зв'язок із драконом, на якого поклав око інший вершник. Сьогодні в мене немає бажання битися на смерть. — Дейн намагався вмовити мене на коричневого.

— Дейн втратив свій голос, коли намагався вмовити тебе піти, — заперечує вона.

У цьому є частка правди. Я розмовляла з ним тільки один раз за останні два дні після Презентації, і він намагався вмовити мене бігти протягом перших п'яти хвилин. Сьогодні вранці ми бачили тільки професорів, але я знаю, що вершники другого і третього курсів розкидані по цій долині, щоб спостерігати. — А ти?—

Вона посміхається.

— Я думаю про того зеленого. Про того, який був найближче до мене, коли вони підійшли до тебе впритул.

— Ну, він тебе не з'їв, тож це багатообіцяючий початок. — Я посміхаюся, незважаючи на страх, що вирує в моїх венах.

— Я теж так думаю. — Вона з'єднує свою руку з моєю, і я знову зосереджуюся на тому, що говорить нам професор Каорі.

— Якщо ви підете групами, вас скоріше спопелять, ніж зв'яжуть, — професор Каорі сперечається з кимось у центрі долини. — Писарі провели статистику. Поодинці вам буде краще.

— А що як нас не виберуть до вечера? — запитує чоловік із короткою бородою ліворуч від мене.

Дивлячись повз нього, я помічаю, як Джек Барлоу проводить пальцем по своїй шиї, дивлячись на мене. Так оригінально. Потім Орен і Тайнан обходять його з боків.

Ось тобі й вірність загону. Сьогодні кожен сам за себе.

— Якщо ви не будете обрані до настання ночі, виникнуть проблеми, — відповідає професор Каорі, його густі вуса закручені до кінців. — Вас виведе професор або старше керівництво, тож не здавайтеся і не думайте, що ми про вас забули. — Він перевіряє свій кишеньковий годинник. — Не забудьте розосередитися і використовувати кожен фут цієї долини у своїх інтересах. Зараз дев'ята, отже, вони мають прилетіти з хвилини на хвилину. Єдине, що в мене є для вас, це – удачі. — Він киває, окидаючи поглядом наш натовп із такою інтенсивністю, що я знаю, він зможе відтворити цей момент у проекції.

Потім він іде, марширує вгору по пагорбу праворуч від нас і зникає серед дерев.

Мої думки кружляють у голові. Час настав. Я або покину цей ліс як вершник... або, найімовірніше, ніколи не покину.

— Будь обережна. — Ріаннон обіймає мене, її коси перекидаються через моє плече, коли вона міцно обіймає мене.

— Ти теж. — Я стискаю її у відповідь і тут же опиняюся в іншій парі обіймів.

— Не вмирай, — наказує Рідок.

Це наша єдина мета, коли те, що залишилося від нашого загону, розділяється, кожен прямує у свій бік, наче нас розкидало відцентровим рухом, за милістю колеса, що обертається.

…

Судячи зі стану сонця, минуло не менше кількох годин відтоді, як дракони пролетіли над головою, приземлившись у долині з низкою звуків, схожих на грім, і змусивши землю здригнутися.

Я зустріла двох зелених, одного коричневого, чотирьох помаранчевих і…

Моє серце завмирає, а ноги завмирають на лісовій підстилці, коли в поле мого зору потрапляє червоний дракон, голова якого знаходиться прямо під пологом величезних дерев.

Це не мій дракон. Я не знаю, звідки я це знаю, але я знаю.

Я затримую дихання, намагаючись не видати ні звуку, коли його голова проноситься вправо, потім вліво, і мій погляд опускається на землю, коли я схиляю голову.

За останню годину або близько того я бачила, як дракони злітають у повітря з курсантом, тепер уже вершником, на спині, але я також бачила більше, ніж кілька клубів диму, і в мене немає бажання бути одним із них.

Дракон робить вдих, потім продовжує свій шлях, його пазуристий хвіст злітає вгору і зачіпає одну з гілок, що низько висять. Гілка падає на землю з жахливим тріском, і тільки коли кроки стихають, я нарешті піднімаю голову.

Я зустрічала драконів усіх кольорів, і жоден з них не заговорив зі мною і не дав мені того почуття зв'язку, яке ми, за переказами, повинні відчувати.

У мене занило в животі. Що, якщо я одна із тих курсантів, яким судилося ніколи не стати вершниками? Того, кого знову і знову повертають на перший рік навчання, доки врешті-решт щось не змусить мене стати на смертний шлях? Невже все це було марно?

Ця думка занадто важка, щоб нести її.

Можливо, якби я могла просто побачити долину, тоді в мене з'явилося б почуття, про яке говорила професор Каорі.

Я помічаю найближче дерево, на яке можна забратися, і беруся за роботу, перебираючи гілку за гілкою. Біль віддається в руках, але я не дозволяю йому відволікати мене. Кора чіпляється за обмотки, які все ще вкривають мої долоні... Ось це подразнення, яке змушує мене зупинятися через кожні кілька футів і відривати тканину від кори.

Упевнена, що вищі гілки не витримають моєї ваги, я зупиняюся приблизно за три чверті від вершини й оглядаю околиці.

Зліва від мене на кілька зелених дерев, що виділяються на тлі осіннього листя. Як не дивно, саме в цю пору року у помаранчевих, коричневих і червоних кольорів найбільше шансів злитися з навколишнім світом. Я спостерігаю за рухом дерев і помічаю ще пару прямо на південь, але немає жодної тяги, жодної хворобливої потреби попрямувати в той бік, що, ймовірно, означає, що це теж не мої.

Полегшення накриває мене з головою, коли я нарахував щонайменше півдюжини першокурсників, які безцільно блукають вулицею. Я не маю бути такою щасливою, що вони теж не знайшли своїх драконів, але, принаймні, я не одна така, і це вселяє в мене надію.

На півночі є галявина, і мої очі звужуються, коли спалах, як дзеркало, ловить сонце.

Золотий дракон.

Мабуть, маленький пернатий хвіст усе ще десь тут, втамовує свою цікавість. Але я, вочевидь, не збираюся шукати свого дракона на дереві, тому обережно і якомога тихіше злізаю донизу. Мої ноги вдаряються об землю якраз перед наближенням голосів, і я притискаюся до стовбура, щоб сховатися від сторонніх очей.

Ми не повинні ходити групами.

— Кажу тобі, я думаю, що бачив, як воно прямувало сюди. — Це нахабний голос, у якому я одразу впізнаю Тайнана.

— Краще б ти мав рацію, бо якщо ми просто пройдемо весь цей довбаний шлях сюди, щоб нічого не знайти, я проб'ю тебе наскрізь. — Мій шлунок скрутило. Це Джек. Нічий інший голос не чинить на мене такого фізичного впливу, навіть голос Зейдена.

— Ти впевнений, що ми не повинні витрачати час на пошуки власних драконів замість того, щоб полювати на цього виродка? — Впізнавання лоскоче краї мого розуму, але я висовуюся зі свого укриття, щоб переконатися. Так, це Орен.

Я пірнаю назад за дерево, коли повз проходить трійця, кожен з яких пристебнутий смертоносним мечем. До мого тіла в різних місцях прикріплено дев'ять кинджалів, тож я не те щоб беззбройна, але почуваюся трагічно ущербною через нездатність ефективно володіти мечем. Вони просто до біса важкі.

Зачекайте... що, як вони сказали, вони роблять? Полювання?

— Не схоже, що наші дракони збираються прив'язати до себе інших вершників, — огризнувся Джек. — Вони чекатимуть на нас. Це потрібно зробити. Через цього худорлявого хтось загине. Ми повинні його прибрати.

Нудота вирує в моєму шлунку, а нігті впиваються в долоні. Вони спробують убити маленького золотого.

— Якщо нас спіймають, нам кришка, — коментує Орен.

Це м'яко сказано. Я не можу уявити, що дракони будуть раді вбити одного зі своїх, але вони, здається, зосереджені на доборі слабких зі стада в нашому виді, тож немає нічого дивного в тому, що вони роблять те ж саме зі своїми.

— Тоді тобі краще закрити рота, щоб нас ніхто не почув, — заперечує Тайнан, його голос підвищується в такому глузливому тоні, що мені хочеться вдарити його по обличчю.

— Це на краще, — заперечує Джек, його тон знижується. — На ньому не можна їздити, він сертифікований виродок, а ти знаєш, що пернаті марні в бою. Вони відмовляються битися. — Його голос затихає, поки вони йдуть далі, на північ.

До галявини.

— Чорт, — бурмочу я собі під ніс, хоча ці засранці вже вийшли за межі чутності. Ніхто нічого не знає про пір'яні хвости, тому я не знаю, звідки Джек черпає інформацію, але в мене зараз немає часу зосередитися на його припущеннях.

У мене немає можливості зв'язатися з професором Каорі, і не було навіть натяку на те, що старші вершники спостерігають за нами, тож я не можу розраховувати на те, що вони зупинять це безумство. Золотий дракон має вміти дихати вогнем, але що, якщо він не може?

Є шанс, що вони його не знайдуть, але... Чорт, я навіть не можу переконати себе в цьому. Вони прямують у потрібний бік, а цей дракон – просто блискучий маяк. Вони знайдуть його.

Мої плечі опускаються, і я дивлюся на небо, випускаючи розчарований подих.

Я не можу просто стояти тут і нічого не робити.

Ти можеш прийти туди першою і попередити.

Чудовий план, і набагато кращий, ніж другий варіант, де я буду змушена битися з трьома озброєними людьми, щонайменше, у двісті фунтів вагою.

Я ступаю безшумно і біжу по лісовій підстилці під дещо іншим кутом, ніж маленький загін Джека, благо, що я виросла, граючи з Дейном у хованки в лісі. Це одна з тих сфер, у яких я можу з упевненістю заявити.

Вони випередили мене, і галявина ближче, ніж я припускала, тож я збільшила швидкість, мій погляд метався між вкритою листям стежкою, яку я вибрала, і тим місцем, де, як я думаю, зауважте, де, як я знаю, вони перебувають ліворуч. Я можу розрізнити їхні громіздкі фігури вдалині.

Я чую хлопок, і земля йде в мене з-під ніг, а потім спрямовується до мого обличчя. Мої руки злітають, щоб устояти на ногах за секунду до того, як я вріжуся в лісову підстилку. Я прикушую нижню губу, щоб не закричати, коли моя щиколотка скрикує. Кісточка – це недобре. Це ніколи не добре.

Озирнувшись назад, я з прокляттям дивлюся на гілку, що впала, сховану осіннім листям, яка щойно зламала мою щиколотку. Чорт.

Заблокувати біль. Заблокувати його. Але немає жодного розумового трюку, щоб утримати стріляючу агонію від перевертання мого живота, коли я тягну себе на коліна й обережно піднімаюся, утримуючи вагу на лівій щиколотці.

Нічого не залишається робити, окрім як шкутильгати останні дюжини футів до галявини, стискаючи зуби всю дорогу. Почуття задоволення від того, що я випередила Джека, майже змушує мене посміхнутися.

Галявина досить велика для десяти драконів, окільцьована кількома великими деревами, але золотий стоїть один у центрі, немов

намагаючись засмагнути. Він так само прекрасний, як я пам'ятаю, але, якщо він не вміє дихати вогнем, він – сидяча качка.

— Ти маєш забиратися звідси! — шиплю я з-під прикриття дерев, знаючи, що він має мене почути. — Вони вб'ють тебе, якщо ти не підеш!

Його голова повертається до мене, потім нахиляється під таким кутом, що в мене самої починає боліти шия.

— Так! — голосно шепочу я. — Ти! Голді!

Вона моргає своїми золотими очима і махає хвостом.

Ти, напевно, знущаєшся наді мною.

— Біжи! Біжи! Лети! — Я шикаю на нього, потім згадую, що це чортів дракон, здатний розірвати мене одними пазурами, і опускаю руки. Усе йде не дуже добре. Усе йде якраз навпаки.

З півдня долинає шелест дерев, і Джек виходить на галявину, його меч погойдується в правій руці. Кроком пізніше його обійшли Орен і Тайнан, обидва зі зброєю напоготові.

— Чорт, — бурмочу я, стискаючи груди. Тепер усе офіційно йде жахливо.

Золота голова дракона повертається в їхній бік, у його грудях лунає низький рик.

— Ми зробимо це безболісно, — обіцяє Джек, ніби це робить вбивство прийнятним.

— Спали їх, — шепочу я і кричу, моє серце калатає, коли вони наближаються. Але дракон не робить цього, і чомусь я до мозку кісток упевнена, що він не зможе. Крім зубів, він беззахисний перед трьома тренованими воїнами.

Він помре тільки тому, що він менший, слабший за інших драконів... як і я. Моє горло стискається.

Дракон відступає назад, його рик стає дедалі гучнішим, коли він оголює зуби.

У животі заклокотало, і я знову відчула себе на парапеті – хай би що я зробила далі, у мене є всі шанси покінчити з життям.

І все ж я збираюся зробити це, тому що це неправильно.

— Ти не можеш цього зробити! — Я роблю перший крок у траву заввишки до гомілки, і увага Джека перемикається на мене. Біля моєї щиколотки б'ється власне серце, агонія проноситься по хребту, я стискаю зуби, щоб не бачити, як я кульгаю. Вони не повинні знати, що я поранена, інакше вони просто атакуватимуть швидше.

По одному в мене є шанс затримати їх досить довго, щоб дракон зміг утекти, але разом…

Не думай про це.

— О, дивись! — Джек посміхається, спрямовуючи свій меч у мій бік. — Ми можемо знищити обидві найслабші ланки одночасно! — Він дивиться на своїх друзів і сміється, зупиняючи їхнє просування.

Кожен крок болючіший за попередній, але я добираюся до центру галявини, опиняючись між групою Джека і золотим драконом.

— Я довго чекав цього, Сорренгейл. — Він повільно йде вперед.

— Якщо ти вмієш літати, то зараз саме час, — кричу я через плече маленькому дракону, дістаючи два кинджали з піхов на ребрах. Дракон огризається. Так корисно. — Ти не можеш убити дракона, — намагаюся міркувати я, хитаючи головою в бік трійці, страх захльостує мої вени адреналіном.

— Звичайно, можемо. — Джек знизує плечима, але Орен виглядає трохи невпевнено, тому я приковую свій погляд до нього, поки вони злегка розходяться на відстань близько дюжини футів, створюючи ідеальний стрій для атаки.

— Ви не можете, — кажу я прямо Орену. — Це суперечить усьому, у що ми віримо!

Він здригається. Джек – ні.

— Дозволити жити чомусь настільки слабкому, настільки нездатному до боротьби – це проти наших переконань! — кричить Джек, і я розумію, що він говорить не тільки про дракона.

— Тоді тобі доведеться пройти через мене. — Моє серце б'ється об ребра, коли я піднімаю свої кинджали, перевертаючи один, щоб затиснути кінчик, так що я готова до кидка і відміряю двадцять або близько того футів, що відокремлюють мене від нападників.

— Я не вважаю це проблемою, — гарчить Джек.

Вони всі піднімають мечі, і я роблю глибокий вдих, готуючись до бою. Це не мат. Тут немає інструкторів. Жодних поступок. Ніщо не завадить їм зарубати мене... зарубати нас.

— Я б настійно рекомендував вам переосмислити свої дії, — вимагає голос – його голос – з іншого кінця поля праворуч від мене.

У мене засвербіло серце, коли кожен із нас повернув голову в його бік.

Зейден притулився до дерева, склавши руки на грудях, а за ним, дивлячись звуженими золотими очима, оголивши ікла, стоїть Сгаейл, його жахлива темно-синій кинджалохвіст.

Розділ 14

За шість століть історії дракона і вершника відомі сотні випадків, коли дракон просто не міг емоційно оговтатися від втрати вершника. Це відбувається, коли зв'язок особливо сильний, і в трьох документально підтверджених випадках навіть стало причиною передчасної смерті дракона.

— Наварр, невідредагована історія полковника Льюїса Маркхема

Зейден. Уперше його вигляд наповнює мої груди надією. Він не дозволить цьому статися. Він може ненавидіти мене, але він командир крила. Він не може просто дивитися, як вони вбивають дракона.

Але я знаю правила, можливо, краще, ніж будь-хто інший у цьому квадранті.

Він повинен. Жовч піднімається в моєму горлі, і я нахиляю підборіддя, щоб придушити печіння. Те, чого хоче Зейден, що завжди спірно, тут не має значення. Він може тільки спостерігати, але не втручатися.

У моєї смерті буде глядач. Фантастика.

Ось тобі й надія.

— А якщо ми не захочемо переосмислити свої дії? — кричить Джек.

Зейден дивиться в мій бік, і, клянуся, навіть з такої відстані я бачу, як стискається його щелепа.

Надія – непостійна, небезпечна штука. Вона краде твою увагу і спрямовує її на можливості, замість того щоб тримати її там, де вона має бути – на ймовірності. Слова Зейдена повернулися до мене з лякаючою ясністю, і я відірвала свій погляд від його очей і зосередилася на трьох імовірностях переді мною.

— Ти нічого не можеш зробити, вірно? Вінглідер? — кричить Джек.

Схоже, він теж знає правила.

— Сьогодні тобі варто турбуватися не про мене, — відповідає Зейден, а Сгаейл нахиляє голову, і в її очах, коли я озираюся, немає нічого, крім погрози.

— Ти справді збираєшся це зробити? — запитую я Тайнана. — Напасти на товариша по загону?

— Загони сьогодні ні чорта не значать, — проричав він, погроза скривила його губи в зловісну посмішку.

— То що, я вважаю, політ виключений? — Я знову кидаю йому через плече, і золотий дракон у відповідь низько затрубив у горло. — Чудово. Ну, якщо ти зможеш підтримати мене цими кігтями, я буду тобі дуже вдячна.

Дракон двічі здригається, і я кидаю погляд на його кігті.

Або краще сказати... лапи.

— О, чорт забирай. У тебе немає кігтів?

Я обертаюся до трьох чоловіків якраз у той момент, коли Джек видає бойовий клич і спрямовується до мене. Я не вагаюся. Я метнула свій клинок у простір між нами, що швидко скорочується, і кинджал влучив у плече його руки-меча. Його меч падає, і він падає на коліна, скрикуючи, цього разу від болю.

Добре.

Але Орен і Тайнан напали одночасно, і вони вже майже наздогнали мене. Я кидаю другий кинджал у Тайнана і влучаю йому в стегно, сповільнюючи, але не зупиняючи його.

Орен замахується на мою шию, я ухиляюся, вихоплюю ще один клинок і ріжу його по ребрах, як під час нашого поєдинку. Моя щиколотка не дає мені змоги ні вдарити ногою, ні навіть завдати гідного удару, тож усе залежить від моїх клинків.

Він швидко оговтується і повертається з мечем, завдаючи удару в живіт, який міг би пронизати мене наскрізь, якби не обладунки Міри. Замість цього лезо прослизає по лусці, зісковзуючи з мене.

— Що за чорт? — очі Орена розширилися.

— Вона зруйнувала моє плече! — кричить Джек, спотикаючись і відволікаючи інших. — Я не можу ним поворухнути! — Він стискає суглоб, і я посміхаюся.

— У тому-то й річ, що в тебе слабкі суглоби, — кажу я, беручи в руки інший клинок. — Ти точно знаєш, куди бити.

— Убий її! — наказує Джек, все ще стискаючи плече, відступаючи на кілька кроків, потім повертається і біжить у протилежному напрямку, миттєво зникаючи в кронах дерев.

Чортів боягуз.

Тайнан завдає удару мечем, і я відкочуюсь убік, розпечений біль на мить позбавляє мене зору, перш ніж я відкочуюсь назад, встромляючи кинджал у його бік, а потім повертаюсь і б'ю ліктем у підборіддя Орена, коли він нападає, розбиваючи йому голову.

— Ти клята сука! — кричить Тайнан, притискаючи долоню до боку, що сочиться.

— Так оригінально — я користуюся приголомшеним виразом обличчя Орена і розсікаю його стегно — образа!

Цей рух дорого мені обходиться, і крик вирівається з мого горла, коли меч Тайнана розсікає мою праву руку вздовж кістки.

Обладунки не дають йому пробити мої ребра, але я знаю, що завтра у мене буде пекельний синець, коли я викручуюся, кров тече вільно, поки я віддираю себе від меча.

— Ззаду! — кричить Зейден.

Я повертаюся, щоб побачити меч Орена, високо піднятий, готовий відокремити мою голову від плечей, але золотий дракон клацає щелепами, і Орен відступає убік із сповненими жаху очима, наче тільки тепер зрозумів, що в нього є зуби.

Я ухиляюся вбік і вдаряю рукояткою клинка в основу його черепа.

Він падає без свідомості, і я не чекаю, поки він впаде, перш ніж повернутися до Тайнана, який тримає свій закривавлений меч напоготові.

— Ти не можеш втручатися! — кричить Тайнан на Зейдена, але я не смію відвести погляд від свого супротивника, щоб подивитися, як відреагує лідер крил.

— Ні, але я можу коментувати, — відповідає Зейден.

Він явно на моєму боці, що мене до біса бентежить, оскільки найбільше на світі я впевнена, що він хоче моєї смерті. Але, можливо,

він захищає не моє життя, а життя золотого дракона.

Я кидаю швидкий погляд. Так, Сгаейл виглядає розсердженою. Її голова рухається змієподібно – явна ознака хвилювання, а золоті очі, що звузилися, спрямовані на Тайнана, який зараз намагається оточити мене, наче ми на килимі, але я не дозволю йому встати між мною і маленьким золотим драконом.

— У тебе пробита рука, Сорренгейл, — шипить Тайнан, його обличчя бліде і спітніле.

— Я звикла діяти через біль, придурок. А ти? — Я піднімаю кинджал у правій руці, щоб довести, що можу, незважаючи на кров, яка стікає по руці й капає з кінчика леза, просочуючи обмотку на долоні. Мій погляд багатозначно падає в його бік. — Я точно знаю, де тебе порізала. Якщо ти не доберешся до цілителя найближчим часом, ти стечеш кров'ю.

Лють спотворює його риси, і він робить рух, щоб завдати удару.

Я намагаюся метнути в нього свій ніж, але він вислизає з моєї просоченої кров'ю руки і з дзенькотом падає в траву за кілька футів від мене.

І я знаю, що тепер моя бравада мене не врятує.

Моя рука порізана. Моя нога поранена. Але я хоча б змусила Джека Барлоу втекти перед смертю.

Як остання думка, це непогано.

У той момент, коли Тайнан піднімає меч, готуючись до вбивчого удару, я помічаю рух праворуч від себе. Це Зейден. І, будь прокляті

правила, він робить крок уперед, наче має намір перешкодити Тайнану вбити мене. Я ледь встигаю здивуватися тому, що Зейден узагалі врятував мене, з якої б то не було причини, як порив вітру врізається мені в спину, і я, перечепившись, падаю вперед на свою зруйновану щиколотку, розкидаючи руки, щоб утримати рівновагу, і морщачись від болю, що стріляє.

Рот Тайнана відкритий, і він похитується назад, його голова відкинута так далеко назад, що майже перпендикулярна тулубу. Тінь огортає нас обох, поки він продовжує відступати.

Груди важко здіймаються, легені відчайдушно потребують повітря, я кидаю погляд через плече, щоб побачити, чому Тайнан відступає.

І моє серце підстрибує в горлі.

Стоїть із золотим, заправленим під величезне, вкрите шрамами чорне крило, найбільший дракон, якого я коли-небудь бачила у своєму житті – не зв'язаний чорний дракон, якого професор Каорі показувала нам у класі. Я навіть не наближаюся до його щиколотки.

У його грудях лунає рик, від якого вібрує земля навколо мене, коли він опускає свою велетенську голову, оголюючи оскалені зуби.

Страх проникає в кожну клітинку мого тіла, коли його гаряче дихання обдуває мене.

— Відійди вбік, Срібна, — наказує глибокий, хриплуватий, безумовно чоловічий голос.

Я моргаю. Зачекайте. Що? Він щойно говорив зі мною?

— Так. Ти. Рухайся. — У його тоні немає місця для суперечки, і я шкутильгаю в бік, ледь не спіткнувшись об несвідоме тіло Орена, коли Тайнан із криком кидається бігти, ховаючись за деревами.

Очі чорного дракона звужуються і дивляться на Тайнана, він широко розкриває пащу за секунду до того, як вогонь проноситься по полю, обдаючи жаром моє обличчя і спопеляючи все на своєму шляху... включно з Тайнаном.

Полум'я тріщить по краях почорнілої доріжки, і я повільно повертаюся обличчям до дракона, гадаючи, чи буду я наступною.

Його величезні золоті очі вивчають мене, але я стою на своєму, нахиливши підборіддя догори.

— Ти повинна покінчити з ворогом біля своїх ніг.

Мої брови злітають угору. Його рот не ворухнувся. Він говорив зі мною, але... його рот не рухався. От лайно. Тому що він у моїй голові.

— Я не можу вбити непритомну людину. — Я хитаю головою, хоча протест це проти його пропозиції чи результат мого замішання – питання спірне.

— Він би вбив тебе, якби йому дали такий самий шанс.

Я опускаю погляд на Орена, який все ще лежить непритомний у траві біля моїх ніг. Я не можу заперечити цю проникливу оцінку.

— Ну, це говорить про його характер. Не мій.

Дракон тільки моргає у відповідь, і я не можу зрозуміти, добре це чи ні.

У куточку мого ока миготить блакитний вогник, а потім повітря розсіюється, коли Зейден і Сгаейл відлітають, залишаючи мене тут з величезним чорним драконом і маленьким золотим. Мабуть, хвилинна турбота Зейдена про моє життя закінчилася.

Гігантські ніздрі дракона роздуваються.

— У тебе кров. Зупини її.

Моя рука.

— Це не так просто, коли тебе пронизали... — Я знову хитаю головою. Я серйозно сперечаюся з драконом? Це так до біса сюрреалістично. — Знаєш що? Це чудова ідея. — Мені вдається відрізати те, що залишилося від правого рукава сорочки, і обернути його навколо рани, утримуючи один кінець тканини зубами, поки я зав'язую її, щоб притиснути й уповільнити кровотечу. — Ось так. Краще?

— Так буде краще. — Він нахиляє голову до мене. — Твої руки теж перев’язані. У тебе часто йде кров?

— Я роблю все можливе щоб вона не текла часто.

Він насміхається.

— Ходімо, Вайолет Соррengейл. — Він піднімає голову, і золотий дракон визирає з-під його крила.

— Звідки ти знаєш моє ім'я? — Я витріщаюся на нього.

— І подумати тільки, я вже майже забув, наскільки балакучі люди. — Він зітхає, і від його подиху тріпочуть дерева. — Залазь до мене на спину.

Ох. Чорт. Він вибирає... мене.

— Залазити на спину? — Я повторюю, як довбаний папуга. — Ти бачив себе? Ти хоч уявляєш, який ти величезний? — Мені б знадобилася чортова драбина, щоб забратися туди.

Погляд, яким він дивиться на мене, можна описати тільки як роздратування.

— Не можна прожити століття, не усвідомлюючи, скільки місця воно займає. Тепер давай.

Золотий вивертається з-під крила великого. Він крихітний порівняно з чудовиськом, що стоїть переді мною, і, вочевидь, абсолютно беззахисний, за винятком зубів, як грайливе цуценя.

— Я не можу просто залишити його, — кажу я. — Що, якщо Орен прокинеться або Джек повернеться?

Чорний дракон здригається.

Золотий пригинається, згинаючи ноги, а потім запускається в небо, його золоті крила ловлять сонце, коли він відлітає, проносячись над верхівками дерев.

Отже, він може літати. Було б непогано дізнатися про це двадцять хвилин тому.

— Давай. Давай, — гарчить чорний дракон, стрясаючи землю і дерева на краю поля.

— Ти не хочеш мене, — заперечую я. — Я…

— Я не збираюся повторювати тобі це знову.

Ясно.

Страх стискає моє горло, як кулак, і я шкандибаю до його ноги. Це не те саме, що залізти на дерево. Тут немає ні поручнів, ні легкого шляху, тільки низка твердих, як камінь, лусочок, які не дають мені опори. Моя щиколотка і рука теж мені не допомагають. Як, чорт забирай, я збираюся забратися нагору? Я піднімаю ліву руку і роблю вдих, перш ніж покласти руку на його передню ногу.

Лусочки більші й товстіші за мою руку і напрочуд теплі на дотик. Вони нашаровуються одна на одну в хитромудрому візерунку, який не залишає місця для хапання.

— Ти ж вершник, чи не так?

— Зараз це здається спірним. — Моє серце калатає. Невже він збирається зварити мене живцем за те, що я занадто повільна?

У його грудях лунає низьке, розчароване бурчання, а потім він приголомшує мене до глибини душі: він витягується вперед, його передня нога стає пандусом. Дракони ніколи ні перед ким не благають,

а тут він схилився, щоб мені було легше піднятися. Він крутий, але переборний.

Я без вагань повзу вгору по його передній нозі на руках і колінах, щоб збалансувати свою вагу і вберегти щиколотку, але напруга на руці змушує мене задихатися, коли я перелажу через його плече і добираюся до його спини, ухиляючись від гострих шипів, що спускаються по більшій частині його шиї, як грива.

Срань господня. Я на спині дракона.

— Сідай.

Я бачу сидіння – гладку лускату западину прямо перед його крилами і сідаю, зігнувши коліна, як вчила нас професор Каорі. Потім я хапаюся за товсті гребені луски, які ми називаємо полем, де його шия сходиться з плечима. Усе в ньому більше, ніж у будь-якій моделі, на якій ми тренувалися. Моє тіло не пристосоване для того, щоб утриматися на драконі, не кажучи вже про його розміри. Я нізащо не зможу всидіти на ньому. Це буде перша й остання поїздка в моєму житті.

— Мене звати Таірнеанах, я син Мурткуідеама і Фіакланфуіл, родом із хитрого роду Дубхмадінн. — Він встає на повний зріст, роблячи мене на рівні очей з пологом дерев навколо галявини, і я трохи щільніше стискаю стегна. — Але я не збираюся вважати, що ти зможеш пригадати це, коли ми досягнемо поля, тож Таірн підійде, поки мені не доведеться неминуче нагадувати тобі.

Я швидко вдихаю, але у мене немає часу, щоб обміркувати його ім'я, його історію, перш ніж він злегка нахиляється і запускає нас у небо.

Відчуття такі ж, як після кидка каменя з катапульти, тільки мені потрібна кожна унція сили, щоб утриматися на цьому конкретному камені.

— Святе лайно! — Земля йде з-під ніг, і ми ширяємо, величезні крила Таірна б'ють повітря і підкидають вгору.

Моє тіло відривається від його спини, і я впираюся руками, намагаючись утриматися, але вітер, кут нахилу – все це занадто сильно, і моя хватка слабшає.

Мої руки зісковзують.

— Чорт! — Намагаючись вхопитися, мої руки згрібають Таірна за спину, я прослизаю повз його крила, швидко наближаючись до гострої луски його хвоста ранкової зірки. — Ні, ні, НІ!

Він відхиляється вліво, і всі надії на те, що я зможу вхопитися за руки, руйнуються разом зі мною.

Я у вільному падінні.

Розділ 15

Якщо ви пережили Молотьбу, це не означає, що ви переживете поїздку на льотне поле. Бути обраним – не єдине випробування, і якщо ви не зможете втриматися в кріслі, то полетите просто на землю.

— Сторінка п'ятдесят, Книга Бреннана.

Жах сковує моє горло і стискає серце. Повітря проноситься повз мене, коли я плюхаюся на гористу місцевість унизу, а сонце ловить луску золотого далеко піді мною.

Я помру. Це єдиний можливий результат.

Лещата затискають мої ребра і плечі, зупиняючи падіння, і моє тіло смикається від удару хлистом, коли мене знову висмикують вгору.

— Ти виставляєш нас у поганому світлі. Припини.

Я вчепилася в кігті Таірна. Він справді... спіймав мене, замість того щоб вважати мене негідною і дозволити мені впасти навзнак.

— Не так-то просто втриматися на спині, коли не займаєшся акробатикою! — вигукую я.

Він дивиться на мене, і, клянуся, брова над його оком вигинається дугою.

— Простий політ - це навряд чи акробатика.

— У тобі немає абсолютно нічого простого! — Я обхоплюю руками кісточки його пазурів, відзначаючи, що його гострі пазурі нешкідливо драпіруються з боків мого тіла. Він величезний, але водночас обережний, поки летить на нас уздовж гори.

Він один із найсмертоносніших драконів у Наваррі. Урок професора Каорі. Що ще він сказав? Єдиний не пов'язаний узами чорний дракон цього року не погодився на узи. Його навіть не бачили останні п'ять років. Його наїзник загинув під час повстання Тірріша.

Таірн підкидає мене вгору, а потім відпускає, відправляючи в політ високо над собою, і я б'юся. Мій живіт опускається на висоті його кидка, а потім я падаю на два удари серця, перш ніж Таірн кидається вгору, ловлячи мене на спину між своїми крилами.

— Тепер сідай на сидіння і цього разу міцно тримайся, інакше ніхто не повірить, що я справді обрав тебе, — гарчить він.

— *Я* все ще не можу повірити, що ти вибрав мене! — Я вже подумую сказати йому, що повернутися на сидіння не так просто, як він припускає, але він вирівнюється, і його крила ловлять повітря в м'якому ковзанні, розсікаючи опір вітру. Дюйм за дюймом я повзу по його спині, поки не досягаю сидіння і знову влаштовуюся на ньому. Я так міцно тримаюся за його гребені, що руки зводить судомою.

— Тобі доведеться зміцнити ноги. Хіба ти не тренувалася?

Обурення пробігає по моєму хребту.

— Звичайно, я тренувалася!

— Не потрібно кричати. Я прекрасно тебе чую. Та тебе, напевно, вся гора чує.

Чи всі дракони були занудами? Чи тільки мій?

Мої очі розширюються. У мене є... дракон. І не просто дракон. У мене є Таірн інах.

— Міцніше стискай коліна. Я ледь відчуваю тебе ззаду.

— Я намагаюся. — Я підтискаю коліна, і м'язи моїх стегон тремтять, коли він повертає ліворуч, цього разу м'якше, ніж минулого разу, його кут не такий крутий, він змінює курс широкою дугою, відводячи нас назад до Басґіата. — Я просто... не така сильна, як інші вершники.

— Я точно знаю, хто і що ти, Вайолет Сорренгейл.

Мої ноги трясуться, поки не зімкнуться, м'язи застигають на місці, наче їх обмотали стрічкою, але болю немає. Я озираюся через плече і бачу його хвіст ранкової зірки, який, як мені здається, знаходиться за кілька миль позаду нас.

Він робить це. Він тримає мене на місці.

Почуття провини оселилося в моєму животі. Мені слід було більше уваги приділяти силовим тренуванням для ніг. Я повинна була витратити більше часу, щоб підготувати себе до цього. Він не повинен

витрачати свою енергію на те, щоб утримувати свого наїзника в сидячому положенні.

— Мені шкода. Я просто не думала, що дойду так далеко.

Гучне зітхання лунає в моїй свідомості.

— Я теж не думав, що зможу, тож це в нас спільне.

Я сідаю вище на сидіння і дивлюся на пейзаж, вітер вириває сльози з куточків моїх очей. Не дивно, що більшість вершників воліють носити захисні окуляри. У повітрі висить щонайменше дюжина драконів, кожен з яких змушує свого вершника проходити через випробування віражів і поворотів. Червоні, помаранчеві, зелені, коричневі, небо рясніє барвами.

У мене завмирає серце, коли я бачу, як вершник падає зі спини червоного мечохвоста, і, на відміну від Таірна, дракон не пікірує, щоб зловити першокурсника. Я відвертаюся, перш ніж тіло падає на землю.

Це не той, кого ти знаєш. Це те, що я кажу собі. Ріаннон, Рідок, Тріна, Соєр... Усі вони, ймовірно, надійно пов'язані і вже чекають на полі.

— Нам доведеться влаштувати шоу.

— Круто. — Ідея нічого, але…

— Ти не впадеш. Я цього не допущу. — Стрічки навколо моїх ніг поширюються на руки, і я відчуваю пульсацію невидимої енергії. — Ти будеш довіряти мені.

Не питання. Наказ.

— Давай покінчимо з цим. — Я не можу поворухнути ні ногами, ні пальцями, ні руками, тому нічого не можу зробити, окрім як сидіти і сподіватися, що мені сподобається те пекло, через яке він збирається мене пропустити.

Його крила потужно б'ють, і ми злітаємо вгору на дев'яносто градусів, залишаючи мій шлунок на колишній висоті. Він злітає на вершину вкритого снігом піку, і ми зависаємо там на мить, перш ніж він повертає, пірнаючи назад донизу під тим самим жахливим кутом.

Це найжахливіший і водночас найзворушливіший момент у моєму житті.

Поки він не закручується знову, відправляючи нас у спіраль.

Моє тіло вивертає то в один, то в інший бік, коли він завершує поворот за поворотом, виводячи нас із пікірування, щоб потім так сильно кренитися, що, присягаюся, земля стає небом, а потім повторює все це, доки моє обличчя не розпливається в усмішці.

Ніщо не може зрівнятися з цим.

— Думаю, ми зрозуміли, що до чого. — Він вирівнює нас, потім повертає праворуч, починаючи підніматися долиною, яка веде до каньйону тренувальних полів. Сонце вже майже сіло за вершини, але світла достатньо, щоб розгледіти золотого дракона попереду, який завис, немов в очікуванні. Можливо, він не вибрав собі вершника, але він житиме, щоб ухвалити рішення наступного року, і це головне.

А можливо, він побачить, що ми, люди, не такі вже й великі, зрештою.

— Чому ти вибрав мене? — Я маю знати, тому що, щойно ми приземлимося, почнуться запитання.

— Тому що ти врятувала її. — Таірн нахиляє голову в бік золотого, коли ми наближаємося, і слідує за нами. Наша швидкість сповільнюється.

— Але... — Я хитаю головою. — Дракони цінують у своїх вершниках силу, хитрість і... лютість. — Ніщо з цього не визначає мене.

— Будь ласка, розкажи мені більше про те, що я повинен цінувати. — Сарказм просочується з його тону, коли ми перетинаємо Рукавичку і в'їжджаємо у вузький вхід на тренувальні поля.

Я різко вдихаю повітря, побачивши таку кількість драконів. Сотні зібралися вздовж скелястих країв гірських схилів за трибунами, які були зведені за ніч. Глядачі. А на дні долини, на тому самому полі, яким я ходила всього кілька днів тому, стоять дві шеренги драконів обличчям один до одного.

— Вони розділені між тими, хто все ще перебуває у квадранті, хто вибирав минулими роками, і тими, хто обирає сьогодні, — каже мені Таірн. — Ми - сімдесят перший союз, що вийшов на поля.

Мама буде тут, на помості перед трибунами, і, можливо, мені дістанеться більше, ніж побіжний погляд, але її увага здебільшого буде прикута до сімдесяти або близько того нових зв'язаних пар.

Коли ми влітаємо в зал, серед драконів лунає шалений рев урочистості, кожна голова хитається в наш бік, і я знаю, що це на знак поваги до Таірна. Як і те, що дракони розступаються в самому центрі поля, звільняючи місце для приземлення Таірна. Він відпускає стрічки, що утримують мене на місці, потім ширяє над травою, роблячи кілька помахів крилами, і я бачу, як золотий дракон люто летить наздоганяти мене.

Яка іронія. Таірн – найзнаменитіший дракон у Долині, а я – найбільш малоймовірний наїзник у квадранті.

— Ти найрозумніша у своєму році. Найхитріша.

Я ковтаю комплімент, але відмахуюся від нього. Мене вчили як писаря, а не як наїзника.

— Ти захищала найменших із лютістю. А сила мужності важливіша за фізичну силу. Раз вже тобі, очевидно, потрібно знати до того, як ми приземлимося.

Моє горло стискається від його слів, емоції утворюють вузол, який мені доводиться проковтнути.

Ох. Чорт. Я не вимовила цих слів. Я подумала про них.

Він може читати мої думки.

— Бачиш? Найрозумніший у твоєму році.

Ось тобі й усамітнення.

— Ти більше ніколи не будеш сама.

— Це звучить скоріше як загроза, ніж як розрада, — думаю я. Звісно, я знала, що дракони підтримують ментальний зв'язок зі своїми наїзниками, але масштаби цього більш ніж лякають.

Таірн насміхається у відповідь.

Золотий дракон наздоганяє нас, її крила б'ють удвічі швидше, ніж у Таірна, і ми приземляємося в центрі поля. Від удару мене злегка трусить, але я сиджу на сидінні на весь зріст і навіть відпускаю гребені поводьев.

— Бачиш, я прекрасно тримаюся, коли ти не рухаєшся.

Таірн складає крила і дивиться на мене через плече з виразом, який найбільше схожий на те, як дракон закочує очі, який я коли-небудь бачила.

— Ти маєш зійти, поки я не передумав про свій вибір, а потім сказати хранителю сувоїв…

— Я знаю, що робити. — Я втягнув тремтяче повітря. — Я просто не думала, що залишуся в живих, щоб зробити це. — Оглянувши обидва варіанти зняття, я рухаюся праворуч, щоб укрити щиколотку якомога довше. На льотне поле не допускаються лікарі, тільки вершники, але, сподіваюся, хтось здогадався захопити аптечку, тому що мені знадобляться шви і шина.

Я перебираюся через луску на плечі Таірна і, перш ніж я встигаю оплакати відстань, яку мені доведеться проскакати на уламку своєї щиколотки, Таірн злегка зсувається, виставляючи передню ногу.

Зі схилу долинає звук, що нагадує бурмотіння... якщо дракони бурмочуть.

— Вони є і вони такі. Не звертай уваги. — І знову в його тоні немає місця для суперечки.

— Спасибі, — шепочу я, потім сповзаю вниз на дупу, наче він нерівний шматок смертоносного обладнання для дитячого майданчика, приймаючи на себе основний тягар удару лівою ногою, коли я вдаряюся об землю.

— Це один зі способів зробити це.

Я не можу зупинити посмішку на своєму обличчі або радість, яка щипає мої очі, побачивши інших першокурсників, що стоять перед своїми драконами. Я жива, і я більше не курсант. Я вершник.

Перший крок завдає пекельного болю, але я повертаюся до золотистої, яка прилаштувалася поруч із Таірн ом і дивиться на мене яскравими очима, поплескуючи хвостом.

— Я рада, що ти дісталася. — Рада — це навіть не те слово. Схвильована, відчуваю полегшення і вдячність. — Але, можливо, тобі варто полетіти наступного разу, коли хтось запропонує тобі врятуватися, а?

Вона моргнула.

— Можливо, я рятувала тебе. — Її голос вищий, солодший у моїй свідомості.

Мої губи розсуваються, і м'язи на моєму обличчі завмирають від шоку.

— Хіба ніхто не казав тобі, що ти не повинен розмовляти з людьми, які не є твоїми вершниками? Не накликай на себе неприємностей, Голді, — шепочу я. — Наскільки я чула, дракони досить суворо ставляться до порушення цього правила.

Вона просто сидить, підігнувши крила, і нахиляє голову до мене під таким неможливим кутом, що я майже сміюся.

— Святе пекло! — вигукує вершник на червоному драконі праворуч від мене, і я повертаюся до нього. Він першокурсник із секції Кігтів, четверте крило, але я не пам'ятаю його імені. — Це... — Він відкрито дивиться на Таірна розширеними від страху очима.

— Так, — кажу я, посміхаючись ширше. — Це він.

Моя щиколотка пульсує, болить і взагалі здається, що вона розвалиться будь-якої секунди, поки я шкутильгаю широким полем, прямуючи до невеличкого формування прямо переді мною. Позаду мене вітер час від часу поривами вщухає, коли дедалі більше драконів приземляються, а їхні вершники розходяться, щоб записати свої імена, але він стає дедалі слабкішим і слабкішим у міру того, як стрій поширюється все далі по полю.

Спускаються сутінки, і низка магічних вогнів висвітлює натовп на трибунах і на помості. У самому центрі, прямо над тим місцем, де руда з Парапету записує сувій, сидить моя мама, вбрана в усі свої військові шати, медалі та все інше, щоб ніхто не забув, хто вона така. Хоча на помості сидить ціла низка генералів, кожен з яких представляє своє крило, є тільки один більш орденоносний, ніж Ліліт Сорренгейл.

Мельгрен, командувач усіма наваррськими силами, не зводить своїх очей-намистинок з Таірна, оцінюючи його. Його погляд переходить на мене, і я придушую тремтіння. У цих очах немає нічого, крім холодного розрахунку.

Мама піднімається, коли я підходжу до хранителя списків біля підніжжя помосту, який записує пов'язані пари, перш ніж запросити наступного вершника вперед, щоб зберегти в таємниці повне ім'я дракона.

Професорка Каорі зістрибує з шестифутової платформи ліворуч від мене і з відкритим ротом дивиться на Таірна, її погляд окидає масивного чорного дракона, запам'ятовуючи кожну деталь.

— Це справді... — почав комендант Панчек, стоячи на краю помосту разом із більш ніж дюжиною інших одягнених у форму високопоставлених офіцерів.

— Не кажи цього, — шипить мама, її очі спрямовані на Таірна, а не на мене. — Ні, поки вона не скаже.

Бо тільки вершник і хранитель ролів знають повне ім'я дракона, а вона не впевнена, що я справді його. Саме на це вона й натякає. Наче я зможу викрасти Таірна. Злість кипить у моїх венах, обганяючи біль, що пронизує моє тіло, коли я просуваюсь уперед у черзі, так що попереду мене тільки один вершник.

Мама змусила мене піти у квадрант наїзників. Їй було байдуже, виживу я чи помру, коли я перетинала парапет. Єдине, що її зараз хвилює, це як мої недоліки можуть затьмарити її бездоганну репутацію або як мій зв'язок може сприяти її власним планам.

А тепер вона дивиться на мого дракона, навіть не постаравшись опустити очі і перевірити, чи все зі мною гаразд.

Чорт. Вона…

Це все, чого я очікувала, але все одно так розчаровує.

Вершник попереду закінчує, забираючись з дороги, і берегиня сувоїв піднімає очі, дивиться на Таірна, потім опускає свій шокований погляд на мене і манить мене вперед.

— Вайолет Соррengейл, — каже вона, роблячи запис у Книзі Вершників. — Приємно бачити, що ти дісталася. — Вона обдаровує мене швидкою, тремтячою посмішкою. — Для протоколу, будь ласка, скажи мені ім'я дракона, який обрав тебе.

Я піднімаю підборіддя.

— Таірнеанах.

— Над вимовою не завадило б попрацювати. — Голос Таірна лунає в мене в голові.

— Гей, принаймні, я згадала, — думаю я в його бік, гадаючи, чи почує він мене через поле.

— Принаймні, я не дав тобі впасти на смерть. — Він говорить абсолютно нудно, але він безумовно почув мене.

Жінка усміхається, хитаючи головою, поки записує його ім'я.

— Я не можу повірити, що він зв'язав себе узами. Вайолет, він – легенда.

Я відкриваю рот, щоб погодитися.

— Андарнауррам. — Солодкий, високий голос золотого заповнює мою свідомість. — Андарна для стислості.

Я відчуваю, як кров відхлинула від мого обличчя, і краї мого зору колишуться, коли я повертаюся на своїй хорошій щиколотці й дивлюся назад через поле на те місце, де золотий дракон – Андарна – тепер стоїть між передніми ногами Таірна.

— Вибачте?

— Вайолет, з тобою все гаразд? — запитує руда, і всі навколо, наді мною, нахиляються до мене.

— Скажи їй, — наполягає золота.

— Таірн. Що я повинна... — Я думаю на нього.

— Скажи хранителю ролів її ім'я, — вторить Таірн.

— Вайолет? — повторює берегиня ролів. — Тобі потрібен лікар?

Я обертаюся до жінки і прочищаю горло.

— І Андарнауррам, — шепочу я.

Її очі широко розкриваються.

— Обидва дракони? — кричить вона.

Я киваю.
І починається справжнє пекло.

Розділ 16

Хоча цей офіцер вважає себе експертом з усіх питань драконячого роду, ми багато чого не знаємо про те, як дракони керують собою. Існує чітка ієрархія серед наймогутніших, і старійшини отримують повагу, але мені не вдалося з'ясувати, як саме вони встановлюють для себе закони або в який момент дракон вирішив зв'язати тільки одного вершника, а не використовувати двох.

— Польовий довідник полковника Каорі по драконячому роду

— Ні в якому разі! — кричить один із генералів досить голосно, щоб я чула її всю дорогу з маленького медичного пункту, який був встановлений у кінці трибун для вершників. Це всього лише ряд з дюжини столів і трохи витратних матеріалів, щоб протриматися, поки ми не доберемося до квадранта цілителів, але, принаймні, знеболювальне починає діяти.

Два дракони. У мене... два дракони.

Генерали кричали один на одного останні півгодини, досить довго, щоб у нічному повітрі оселився холод, а інструктор, якого я ніколи не бачила, зашив мені руку з обох боків.

На щастя для мене, Тайнан здебільшого прорізав м'яз, але не розірвав його.

На жаль для мене, Джеку оглядають плече за дюжину футів від мене. Він перебрався зі спини Помаранчевого Скорпіонохвоста, щоб зафіксувати свій зв'язок зі зберігачкою сувоїв, яка продовжувала робити свою роботу, незважаючи на генералів, які сперечалися на помості позаду неї.

Джек не відриваючись дивився на Таірна через поле.

— Як це? — тихо запитує професор Каорі, затягуючи ремені на моїй забинтованій щиколотці. У його колючих, темних очах ще мільйон запитань, але він тримає їх при собі.

— Болить пекельно. — Через набряк було майже неможливо вдягнути чобіт, не послабивши всі шнурки до найширшого положення, але, принаймні, мені не довелося повзти по полю, як дівчинці з Другого крила, яка зламала ногу під час спуску. Вона сидить за сімома столами, тихо плаче, поки польові медики намагаються вправити їй ногу.

— Найближчі кілька місяців ви будете зосереджені на зміцненні вузлів і верховій їзді, тож поки що у вас не буде проблем з монтажем і демонтажем — його голова нахиляється, поки він зав'язує ремені мого шипа — а після того, що я бачив, я не думаю, що вони будуть – цей вивих має зажити до наступного раунду випробувань. — Дві лінії поглиблюються між його бровами. — Або я можу маякнути Нолону...

— Ні. — Я хитаю головою. — Я вилікуюся.

— Якщо ти впевнена? — Він явно не впевнений.

— Усі очі в цій долині спрямовані на мене і моїх драконів, — поправляю я себе. — Я не можу дозволити собі здатися слабкою.

Він хмуриться, але киває.

— Ти знаєш, хто вибрався з мого загону? — запитую я, страх стискає моє горло. Будь ласка, нехай Ріаннон буде жива. І Тріна. І Рідок. І Соєр. Всі вони.

— Я не бачив ні Тріну, ні Тайнана, — повільно відповідає професор Каорі, немов намагаючись пом'якшити удар. Не пом'якшує.

— Тайнан не прийде, — шепочу я, почуття провини гризе мій живіт.

— Це не твоя заслуга, — подумки гарчить Таірн.

— Зрозуміло, — пробурмотіла професор Каорі.

— Що, чорт забирай, ти маєш на увазі, коли думаєш, що йому потрібна операція? — кричить Джек зліва від мене.

— Я маю на увазі, що, схоже, зброя порвала кілька зв'язок, але ми повинні відвести тебе до цілителів, щоб переконатися, — каже інший інструктор, його голос нескінченно терплячий, поки він закріплює перев'язку Джека.

Я дивлюся Джеку прямо в ці злі очі й усміхаюся. Мені набридло боятися його. Він втік назад на той луг.

Лють забарвлює його щоки у світлі магів, він перекидає ноги через край столу і кидається до мене.

— Ти!

— Що я? — Я зісковзую з кінця столу і випускаю руки з піхов на стегнах.

Брови професора Каорі підкидаються, коли він дивиться між нами.

— Ти? — пробурмотів він.

— Я, — відповідаю я, не відриваючи погляду від Джека.

Але професор Каорі переміщається між нами, кидаючи свою долоню на Джека.

— Я б не став підходити до неї ближче.

— Тепер ховаєшся за наших викладачів, Соррengейл? — Неушкоджений кулак Джека розгинається.

— Я не ховалася там, і не збираюся ховатися тут. — Я піднімаю підборіддя. — Це не я втекла.

— Їй не потрібно ховатися за мною, коли вона пов'язана з найсильнішим драконом вашого року, — попереджає професор Каорі Джека, чиї очі звузилися на мене. — Твій помаранчевий – хороший вибір, Барлоу. Байде, вірно? До тебе в нього було ще чотири наїзники.

Джек киває.

Професор Каорі озирається через плече на лінію драконів.

— Яким би агресивним не був Байд, судячи з того, як Таірн дивиться на тебе, йому не важко буде спопелити твої кістки в землі, якщо ти зробиш ще один крок до його вершника.

Джек втупився на мене в подиві.

— Ти?

— Я. — Пульсація в моїй щиколотці зменшилася до керованого, тупого болю, навіть коли я стою на ній.

Він хитає головою, і вираз його очей змінюється від шоку, заздрості та страху, коли він повертається до професора.

— Я не знаю, що вона розповіла вам про те, що там сталося...

— Нічого. — Викладач складає руки на грудях. — Є щось, що я маю знати?

Джек блідне, стаючи білим як аркуш у світлі магів, коли до нього підходить ще один поранений першокурсник, зі стегна й тулуба якого струмує кров.

— Усі, кому потрібно знати, вже знають. — Я переглядаюся з Джеком.

— Схоже, на сьогодні ми закінчили, — каже Каорі, коли пролітає низка драконів, видимих у темряві лише силуетами. — Старші вершники повернулися. Ви двоє маєте повернутися до своїх драконів.

Джек надувається і йде через поле.

Я дивлюся на генералів, які все ще зібралися в палкій дискусії на помості.

— Професоре Каорі, хто-небудь коли-небудь з'єднував двох драконів? — Якщо хто й знає, то це професор драконознавства.

Він повертається разом зі мною обличчям до керівництва, яке сперечається.

— Ви були б першим. Не знаю, чому вони сперечаються про це. Рішення залежатиме не від них.

— Не від них? — Поривами вітру десятки драконів приземляються на протилежному боці від першокурсників, між ними висять ряди вогнів магів.

— Нічого про те, кого оберуть дракони, не залежить від людей, — запевняє мене Каорі. Нам лише подобається підтримувати ілюзію, що ми контролюємо ситуацію. — Щось підказує мені, що вони просто чекали, поки інші повернуться, перш ніж зустрітися.

— Керівництво? — Я насупила брови.

Каорі хитає головою.

— Дракони.

Дракони збираються зустрітися?

— Дякую, що подбали про мою щиколотку. Я краще повернуся туди. — Я обдаровую його невпевненою посмішкою і прямую через тьмяно освітлене поле до Таірна й Андарни, відчуваючи на собі

важкість кожного погляду в долині, коли я зупиняюся і встаю між двома драконами.

— Ви двоє наводите шуму, знаєте. — Я дивлюся на Андарну, потім піднімаю погляд на Таірна, а потім повертаюся обличчям до поля, як і інші першокурсники. — Вони не дозволять нам зробити це. — От лайно, що, якщо вони змусять мене вибирати?

Мій шлунок різко скорочується.

— Це вирішувати Емпіреям, — каже Таірн, але в його тоні відчувається напруга. — Не покидай поле. Це може зайняти деякий час.

— Що може... — Моє запитання завмирає на язиці, коли найбільший дракон, якого я коли-небудь бачила, навіть більший за Таірна, наближається до нас з отвору в долину. Кожен дракон, повз якого він проходить, заходить у центр поля і слідує за ним, збираючи десятки на ходу. — Це...

— Кодаг, — відповідає Таірн.

Дракон генерала Мельгрена.

Я розрізняю дірки в його вкритих бойовими шрамами крилах, коли він підходить ближче, його золотий погляд спрямований на Таірна так, що мене нудить. Він гарчить на все горло, звертаючи на мене свої зловісні очі.

Таірн видає свій власний рик і робить крок уперед, так що я опиняюся між його масивними кігтями.

Немає жодних сумнівів, що я є предметом незадоволеного гарчання обох.

— Ага! Ми говоримо про тебе! — каже Андарна, коли черга проходить повз, і вона приєднується.

— Тримайся поруч із командиром крила, поки ми не повернемося, — наказує Таірн.

Звісно, він хотів сказати — командир загону.

— Ти чула, що я сказав.

Або ні.

Я озираюся на всі боки і помічаю Зейдена, що стоїть на іншому кінці поля, схрестивши руки і розставивши ноги, він дивиться на Таірна.

Вершники зберігають моторошне мовчання, поки дракони спустошують луг, злітаючи безперервним потоком ближче до кінця і приземляючись на півдорозі до найпівденнішої вершини в тінистій групі, яку я ледь можу визначити в місячному світлі.

Щойно останній із драконів відлітає, починається хаос. У центрі поля, де я випадково опинилася, із захопленими криками та пошуком своїх друзів снують першокурсники. Мої очі сканують натовп, сподіваючись побачити хоч якийсь проблиск…

— Рі! — кричу я, помічаючи Ріаннон у натовпі та кульгаючи в її бік.

— Вайолет! — Вона стискає мене в обіймах, відсторонюючись, коли я морщуся від свіжого болю в руці. — Що трапилося?

— Меч Тайнана. — Я ледь встигаю відповісти, як мене зриває з місця Рідок, який розкручує мене, і мої ноги летять перед ним.

— Дивіться, хто прискакав на найкрутішому виродку в окрузі!

— Опусти її! — докоряє Ріаннон. — У неї кров!

— О чорт, вибач, — каже Рідок, і мої ноги знаходять землю.

— Усе гаразд. — На пов'язці свіжа кров, але я не думаю, що порвала шви. А знеболювальні - це круто. — З тобою все гаразд? Кого ви, хлопці, зв'язали?

— Зелений Кинджалохвіст! — Ріаннон усміхається. — Фейрге. І це було просто... легко. — Вона зітхає. — Я побачила її і просто знала.

— Аотром, — з гордістю каже Рідок. — Коричневий Мечохвіст.

— Слизег! — Соєр обіймає за плечі Ріаннон і Рідока. — Червоний Мечохвіст! — Ми всі аплодуємо, і я теж потрапляю в його обійми. З усіх нас я найбільше рада за нього, за все, що йому довелося пережити, щоб потрапити сюди.

— Тріна? — запитую я, коли він відпускає мене.

Один за одним вони хитають головами, шукаючи відповіді в інших. Неможлива тяжкість оселяється в моєму серці, і я шукаю будь-яку іншу причину.

— Я маю на увазі... є ймовірність, що вона просто не пов'язана, так?

Соєр хитає головою, сум стискає його плечі.

— Я бачив, як вона впала зі спини Помаранчевого Клубного Хвоста.

Моє серце завмирає.

— Тайнан? — запитує Рідок, його погляд перескакує між нами.

— Таірн убив його, — тихо кажу я. — На свій захист скажу, що Тайнан уже одного разу мене поранив. — Я показую жестом на рану на руці. — І він намагався...

— Що він намагався?—

Мене розвертають за плечі й притискають до грудей. Дейн. Мої руки обвиваються навколо його спини і міцно тримають, поки я глибоко дихаю.

— Прокляття. Вайолет. Просто... чорт. — Він міцно стискає мене, потім відштовхує на відстань витягнутої руки. — Ти поранена.

— Я в порядку, — запевняю я його, але це не зменшує занепокоєння в його очах. Я не впевнена, що це взагалі коли-небудь станеться. — Але ми – все, що залишилося від першокурсників нашого загону.

Погляд Дейна піднімається, щоб подивитися на інших, і він киває. — Четверо з дев'яти. Цього слід було очікувати — його щелепа

смикається — слід було очікувати. Дракони зараз проводять збори Імперії – їхнього керівництва. Залишайтеся тут до їхнього повернення, — каже він решті, а потім дивиться на мене. — Ти підеш зі мною.

Можливо, це моя мати, яка вабить мене через нього. Звичайно, вона захоче побачити мене, враховуючи все, що відбувається. Я кидаю погляд через поле, але бачу, що за мною спостерігає не мама, а Зейден, вираз його обличчя не піддається прочитанню.

Коли Дейн бере мене за руку і тягне, я відвертаюся від Зейдена і йду за Дейном до протилежного краю поля, де ми сховані в тіні. Схоже, справа не в мамі.

— Що, блядь, там сталося? Тому що Кет каже мені, що не тільки Таірн обрав тебе, а й маленька — Адарна?. — Його пальці переплітаються з моїми, у його карих очах хлюпається паніка.

— Андарна, — поправляю я його, усмішка грає на моїх губах при думці про маленького золотого дракона.

— Вони змусять тебе вибирати. — Вираз його обличчя стає жорстким, і впевненість у цьому змушує мене відскочити.

— Я не буду вибирати. — Я хитаю головою, роз'єднуючи наші руки. — Ніхто з людей ніколи не вибирав, і я не збираюся бути першою. — І хто, чорт забирай, такий Дейн, щоб говорити мені про це?

— Ти – так. — Він проводить рукою по волоссю, і його самовладання слабшає. — Ти повинна довіряти мені. Ти ж довіряєш мені, вірно?

— Звичайно, довіряю...

— Тоді ти маєш обрати Андарну. — Він киває, ніби його указ дорівнює ухваленому рішенню. — Золота – найбезпечніший вибір із двох.

Чому, тому що Таірн – це... Таірн? Невже Дейн думає, що я занадто слабка для такого сильного дракона, як Таірн ?

Мій рот відкривається, а потім закривається, як риба у воді, поки я шукаю будь-яку відповідь, яка не була “відвали”. Я ні за що на світі не відмовлюся від Таірна. Але моє серце не дозволить мені відкинути й Андарну.

— Вони збираються змусити мене обирати? — думаю я в їхній бік.

Відповіді немає, і там, де я відчувала... розширення свідомості, того, хто я є, розширення моїх ментальних кордонів відтоді, як Таірн уперше заговорив зі мною на тому полі, тепер нічого немає.

Я відрізана. Не панікуй.

— Я не вибираю, — повторюю я, цього разу м'якше. Що, якщо я не можу отримати жодного з них? Що, якщо вони порушили якесь священне правило, і тепер нас усіх буде покарано?

— Вибираєш ти. І це має бути Андарна. — Він бере мене за плечі й нахиляється до мене, у його тоні чується нотка терміновості. — Я знаю, що вона занадто мала, щоб витримати вершника...

— Це не перевірялося, — захищаюся я, хоча знаю, що це правда. Фізика просто не збігається.

— І це не має значення. Це означатиме, що ти не зможеш їздити з крилом, але вони, ймовірно, зроблять тебе постійним інструктором, як Каорі.

— Це тому, що його сила печатки робить його незамінним учителем, а не тому, що його дракон не може літати, — заперечую я. — І навіть у нього були необхідні чотири роки в бойовому крилі, перш ніж його посадили за парту.

Дейн дивиться вбік, і я майже бачу, як обертаються шестерінки в його голові, коли він прораховує... що? Мій ризик? Мій вибір? Мою свободу?

— Навіть якщо ти візьмеш Андарну в бій, є шанс, що тебе вб'ють. Візьмеш Таірна, і Зейден тебе вб'є. Ти думаєш, Мельгрен страшний? Я тут на рік довше, ніж ти, Вай. Принаймні, ти знаєш, що отримуєш, коли справа стосується Мельгрена. Зейден не тільки вдвічі безжальніший, а й небезпечно непередбачуваний.

Я моргнула.

— Зачекай. Що ти хочеш сказати?

— Вони - спарена пара, Таірн і Сгаейл. Найсильніша пара за останні століття.

Мій розум здригнувся. Спарені пари не можуть бути розлучені надовго, інакше їхнє здоров'я погіршується, тому вони завжди перебувають разом. Завжди. Що означає – о боги.

— Просто... розкажи мені, як це сталося. — Він, мабуть, бачить, що я зам'ялася, бо його голос пом'якшується.

І я розповідаю. Я розповідаю йому про Джека і його банду друзів-вбивць, які полюють на Андарну. Я розповідаю йому про падіння, про поле, про Зейдена, що спостерігає за тим, що відбувається, про Зейдена, який... шокуюче захищає мене своїм попередженням, коли Орен був у мене за спиною. У нього була чудова можливість покінчити зі мною без того, щоб це схилило його чашу терезів, і він вирішив допомогти. Що, чорт забирай, я маю з цим робити?

— Зейден був там, — тихо каже Дейн, але з його голосу зникає м'якість.

— Так. — Я киваю. — Але він пішов, коли з'явився Таірн.

— Зейден був там, коли ви захищали Андарну, а потім Таірн просто... з'явився? — повільно запитує він.

— Так. Це те, що я щойно сказала. — Часова шкала збила його з пантелику? — До чого ти хилиш?

— Хіба ти не бачиш, що сталося? Що зробив Зейден? — Його хватка міцнішає. Слава богам за драконячу броню, інакше завтра в мене могли б бути синці.

— Будь ласка, скажи мені, що, по-твоєму, я зробила. — З тіні з'являється постать, і мій пульс частішає, коли Зейден виходить на місячне світло, темрява спадає з нього, як відкинута вуаль.

Тепло розливається по всіх венах, пробуджуючи кожне нервове закінчення. Я ненавиджу реакцію свого тіла на його вигляд, але не можу заперечувати цього. Його привабливість така до біса незручна.

— Ти маніпулював Молотом. — Руки Дейна падають з моїх плечей, і він повертається обличчям до нашого ватажка, його плечі стають жорсткими, коли він ставить себе між нами.

О чорт, яке гучне звинувачення.

— Дейн, це – параноя.

Я обходжу Дейна зі спини. Якби Зейден збирався вбити мене, він не став би чекати так довго, щоб зробити це. У нього були всі можливі можливості, і все ж я все ще стою тут. Пов'язана. З приятелем його дракона.

Зейден не збирається мене вбивати. Від усвідомлення цього в мене стиснулися груди, я переосмислила все, що сталося на цьому полі, і відчуття тяжкості змістилося під моїми ногами.

— Це офіційне звинувачення? — Зейден дивиться на Дейна як на перешкоду, роздратування.

— Ти втрутився? — вимагає Дейн.

— Що я зробив? — Зейден вигинає темну брову і кидає на Дейна погляд, який змусив би збліднути і слабшу людину. — Хіба я бачив, що вона в меншості і вже поранена? Чи думав я, що її хоробрість була настільки ж чудова, наскільки і до біса нерозважлива? — Він переводить погляд на мене, і я відчуваю удар до самих пальців ніг.

— І я б зробила це знову. — Я піднімаю підборіддя.

— Ну, блядь, ти розумієш, — гарчить Зейден, втрачаючи самовладання вперше відтоді, як ми зустрілися на Парапеті. Я швидко

вдихаю, і Зейден робить те саме, ніби він так само шокований його спалахом, як і я. — Я бачив, як вона відбивалася від трьох великих кадетів? — Його погляд переходить на Дейна. — Тому що відповідь на всі ці запитання – так. Але ти ставиш неправильне запитання, Аетосе. Ти маєш запитати, чи бачила Сґейл це теж.

Дейн ковтнув і відвів погляд, явно переосмислюючи свою позицію.

— Його пара сказала йому, — шепочу я. Сгаейл покликала Таірна.

— Вона ніколи не любила задир, — каже мені Зейден. — Але не вважай це проявом доброти по відношенню до тебе. Вона любить маленького дракона. На жаль, Таірн обрав тебе сам.

— Чорт, — бурмоче Дейн.

— Саме так я і думав. — Зейден хитає головою в бік Дейна. — Сорренгейл – остання людина на континенті, яку я б хотів прикувати до себе. Я цього не робив.

Ай. Мені знадобилася вся сила волі, щоб не потягнутися до грудей і не переконатися, що він не вирвав моє серце з-за ребер, що абсолютно безглуздо, оскільки я відчуваю до нього те саме. Він син Великого Зрадника. Його батько несе пряму відповідальність за смерть Бреннан.

— І навіть якби я це зробив. — Зейден рухається до Дейна, підносячись над ним. — Ти б справді висунув це звинувачення, знаючи, що воно могло врятувати жінку, яку ти називаєш своїм найкращим другом?

Мій погляд переходить на Дейна, і минає мовчазна, проклята мить. Це просте запитання, та все ж я затамувала подих, чекаючи на його відповідь. Що я насправді значу для нього?

— Є... правила. — Дейн нахиляє підборіддя, щоб подивитися Зейдену в очі.

— І з цікавості, ти б, скажімо так, порушив ці правила, щоб врятувати свою дорогоцінну маленьку Вайолет на тому полі? — Його голос крижаніє, поки він із захопленим захопленням вивчає вираз обличчя Дейна.

Зейден зробив крок. Просто перед тим, як Таірн приземлився, він рушив... до мене.

Щелепа Дейна стискається, і я бачу війну в його очах.

— Це несправедливо – питати його. — Я переходжу на бік Дейна, коли звук помахів крил перериває ніч. Дракони летять назад. Вони прийняли своє рішення.

— Я наказую тобі відповідати, командир загону. — Зейден навіть не удостоїв мене поглядом.

Дейн ковтає, його очі заплющуються.

— Ні. Я б не став.

Моє серце б'ється об землю. У глибині душі я завжди знала, що Дейн цінує правила і порядок більше, ніж стосунки, більше, ніж мене, але те, що це так жорстоко показано, ріже сильніше, ніж меч Тайнана.

Зейден насміхається.

Дейн тут же повертає голову в мій бік.

— Мене б убило те, що з тобою щось трапилося, Вай, але правила...

— Усе гаразд, — із силою кажу я, торкаючись його плеча, але це не так.

— Дракони повертаються, — каже Зейден, коли перший із них приземляється на освітлене поле. — Поверніться в стрій, командир загону.

Дейн відриває свій погляд від мого і йде, зливаючись із натовпом вершників, що спішилися, і їхніх драконів.

— Навіщо ти так з ним вчинив? — кидаю я на Зейдена, потім хитаю головою. Мені все одно, навіщо. — Забудь про це, — бурмочу я і йду, прямуючи до місця, де Таірн велів мені чекати.

— Тому що ти надто довіряєш йому, — все одно відповідає Зейден, наздоганяючи мене і навіть не сповільнюючи кроку. — А знати, кому довіряти – це єдине, що збереже тобі життя, збереже нам життя, не тільки у квадранті, а й після випуску.

— Нас немає, — кажу я, ухиляючись від вершниці, що промчала повз. Дракони приземляються ліворуч і праворуч, земля тремтить від сили руху бунту. Я ніколи не бачила стільки драконів у польоті в один і той самий момент.

— О, гадаю, ти зрозумієш, що це вже не так, — бурмоче Зейден поруч зі мною, хапаючи мене за лікоть і прибираючи зі шляху іншого вершника, що біжить з іншого боку. Учора він дозволив би мені зіткнутися з ним лоб у лоб.

Чорт, він міг би навіть штовхнути мене.

— Узи Таірна настільки сильні, як для товариша, так і для вершника, тому що він настільки сильний. Втрата останнього вершника ледь не вбила його, що, своєю чергою, ледь не вбило Сгаейл. Життя спарених пар...

— Взаємозалежні, я знаю це. — Ми рухаємося вперед, поки не опиняємося в центрі лінії вершників. Якби мене не дратувало безсердечне ставлення Зейдена до Дейна, я б не забула захопитися тим, наскільки це вражаюче видовище – бачити, як сотні драконів приземляються навколо нас. Або, можливо, я б задалася питанням, як людина поруч зі мною примудряється поглинати все повітря на величезному полі.

— Щоразу, коли дракон обирає собі вершника, цей зв'язок міцніший за попередній, а це означає, що якщо ти помреш, Вайоленс, це запустить ланцюг подій, які потенційно можуть закінчитися тим, що я теж помру. — Вираз його обличчя – нерухомий мармур, але від гніву в його очах у мене перехоплює подих. Це чиста... лють. — Тож так, на жаль для всіх учасників, тепер є ми, якщо Емпірей залишить вибір Таірна в силі.

О. Боги.

Я прив'язана до Зейдена Ріорсона.

— І тепер, коли Таірн у грі, коли інші кадети знають, що він готовий до зв'язку... — Він зітхає, роздратування проступає на його рисах, його сильна щелепа працює, коли він дивиться вбік.

— Ось чому Таірн сказав мені залишитися з тобою, — шепочу я, коли наслідки сьогоднішніх дій осідають у моєму бурхливому шлунку. — Через неприв'язаних. — Щонайменше три десятки з них стоять на протилежному боці поля, спостерігаючи за нами з жадібністю в очах – включно з Ореном Зайфертом.

— Неприв'язані спробують вбити тебе, сподіваючись, що їм вдасться змусити Таірна зв'язати їх. — Зейден хитає головою на Гарріка, коли той наближається, і лідер секції дивиться між нами, його рот складається в тверду лінію, перш ніж відступити через поле. — Таірн – один із найсильніших драконів на континенті, і величезна сила, яку він спрямовує, скоро стане вашою. У найближчі кілька місяців ті, хто не пов'язаний узами, намагатимуться вбити нового вершника, доки узи слабкі, доки в них ще є шанс, що дракон передумає й обере їх, тож їх не відкинуть на цілий рік назад. А для Таірна? Вони готові на все. — Він знову зітхає, немов це його нова постійна робота. — Є сорок один не зв'язаний вершник, для яких ти тепер ціль номер один. — Він підняв один палець.

— І Таірн думає, що ти гратимеш роль охоронця. — Я фиркнула. — Він не знає, як сильно я тобі не подобаюся.

— Він прекрасно знає, наскільки я ціную своє власне життя, — відповідає Зейден, ковзаючи поглядом по моєму тілу. — Ти напрочуд спокійна для тієї, хто щойно дізнався, що на неї збираються полювати.

— Для мене це типове середовище. — Я знизую плечима, ігноруючи те, як його погляд нагріває мою шкіру. — І чесно кажучи,

те, що за тобою полює сорок одна людина, лякає набагато менше, ніж те, що за тобою постійно стежать у темних кутках.

Вітерець б'є мене по спині, коли Андарна приземляється позаду мене, за ним слідує порив вітру і здригання землі, коли це Таірн.

Не кажучи більше ні слова, Зейден відриває свій погляд від мого і йде геть, зрізаючи шлях по діагоналі поля, туди, де Сгаейл затуляє драконів інших ватажків.

— Скажи мені, що все буде добре, — бурмочу я Андарні й Таірн у.

— Так і має бути, — відповідає Таірн, його голос хриплуватий і нудний водночас.

— Ти не відповіла раніше. — Чудово, звучить трохи звинувачувально.

— Люди не можуть знати, що говориться в Емпіреї, — відповідає Андарна. — Це правило.

Отже, кожен вершник був заблокований, а не тільки я. Ця думка, як не дивно, заспокоює. Крім того, весь Емпірей - це новий термін для мене сьогодні. Каорі, мабуть, сьогодні на сьомому небі від щастя, коли вся драконяча політика випливла на поверхню. Що вони вирішили?

Я кидаю погляд на матір, але вона дивиться куди завгодно, тільки не в мій бік.

Генерал Мельгрен рухається до передньої частини помосту, його мундир усіяний медалями. В одному Дейн має рацію – вищий генерал нашого королівства вселяє жах. У нього ніколи не було проблем з

використанням піхоти як корму, а його жорстокість, коли йдеться про нагляд за допитами і стратами ув'язнених, добре відома, принаймні за обіднім столом моєї сім'ї. Його величезний кошмар у вигляді дракона займає весь простір поруч із помостом, і в натовпі запанувала тиша, коли Мельгрен складав руки перед обличчям.

— Кодаг повідомив, що дракони висловилися з приводу дівчинки Сорренгейл. — Мала магія дозволяє його голосу магічно посилюватися над полем, щоб усі чули.

Жінки, – подумки поправляю я його, мій живіт зводить.

— Хоча традиція говорить, що на кожного дракона покладається один наїзник, ще не було випадку, щоб два дракони обрали одного й того самого наїзника, і тому драконячого закону проти цього не існує, — заявляє він. — Хоча нам, вершникам, може здатися, що це не зовсім... справедливо — його тон має на увазі, що він один із них — дракони встановлюють свої власні закони. І Таірн, і... — Він озирається через плече, і його помічник кидається вперед, щоб прошепотіти йому на вухо. — Андарна обрала Вайолет Сорренгейл, і їхній вибір лишається чинним.

Натовп нарікає, але мої плечі опускаються від гострого полегшення. Мені не доведеться робити неможливий вибір.

— Так і має бути, — бурчить Таірн. — Люди не мають права голосу в законах драконів.

Мама виходить уперед і робить той самий жест руками, щоб проектувати свій голос, але я не можу зосередитися на її словах, оскільки вона завершує офіційну частину церемонії Обмолоту, обіцяючи не зв'язаним узами вершникам ще один шанс наступного року. Якщо в найближчі кілька місяців їм не вдасться вбити когось із

нас, поки наші узи слабкі, і не спробувати самим зв'язати наших драконів.

Я належу Таірну й Андарні... і, якимось дуже поганим чином... Зейдену.

У мене коле шкіру, і я дивлюся на нього через поле.

Немов відчувши мій погляд, він озирається і піднімає один палець. Ціль номер один.

— Ласкаво просимо в сім'ю, яка не знає ні кордонів, ні меж, ні кінця, — закінчує моя мама, і по полю розноситься схвальний вигук. — Вершники, крок уперед.

Я в замішанні дивлюся наліво і направо, як і всі інші вершники.

— П'ять кроків або близько того, — каже Таірн.

Я роблю їх.

— Дракони, це наша честь, як завжди, — кличе мама. — Тепер ми святкуємо!

Тепло обдає мою спину, і я шиплю від болю, коли вершники по обидва боки від мене скрикують. Моя спина немов горить, і все ж усі на полі радісно кричать, деякі з них мчать у наш бік.

Інші вершники обіймаються.

— Тобі сподобається, — обіцяє Таірн. — Це унікально.

Біль стихає до тупого, і я озираюся через плече. З-під жилета визирає масивне чорне... щось.

— Що мені сподобається?

— Вайолет! — Дейн дотягується до мене, його посмішка стає ширшою, коли він закриває моє обличчя. — Ти зберегла їх обох!

— Думаю, так. — Мої губи кривляться. Це все... сюрреалістично, занадто багато для одного дня.

— Де твій... — Він відпускає мене й обходить навколо. — Можу я розстебнути шнурівку? Тільки верхню частину? — запитує він, потягуючи за підняту горловину на спині мого жилета.

Я киваю. Через кілька поштовхів і потягувань хрустке жовтневе повітря обпікає основу моєї шиї.

— Святе лайно. Ти повинна це побачити.

— Скажи хлопчикові, щоб рухався, — наказує Таірн.

— Таірн каже, що ти маєш рухатися.

Дейн відходить убік.

Раптово мій зір перестав бути моїм. Я дивлюся на свою власну спину очима... Андарни. На спину, де від плеча до плеча тягнеться блискуча чорна реліквія дракона в польоті, а в центрі – силует мерехтливого золотого.

— Це прекрасно, — шепочу я. Тепер я відзначена їхньою магією як вершник, як їхній вершник.

— Ми знаємо, — відповідає Андарна.

Я моргаю, і мій зір знову стає моїм, а руки Дейна швидко зашнуровують мій корсет, потім опиняються на моєму обличчі, нахиляючи його до свого.

— Ти маєш знати, що я зроблю все, щоб врятувати тебе, Вайолет, щоб ти була в безпеці, — каже він із панікою в очах. — Те, що сказав Ріорсон... — Він хитає головою.

— Я знаю, — заспокійливо кажу я, киваючи, навіть коли в моєму серці щось щемить. — Ти завжди хочеш, щоб я була в безпеці. — Він готовий на все. Крім порушення правил.

— Ти повинна знати, що я відчуваю до тебе. — Його великий палець проводить по моїй щоці, його очі щось шукають, а потім його рот опиняється на моєму.

Його губи м'які, але поцілунок міцний, і захват пробігає по моєму хребту. Через роки Дейн нарешті цілує мене.

Захват минає менш ніж за мить. Немає тепла. Немає енергії. Немає гострого шматочка похоті. Розчарування затьмарює момент, але не для Дейна. Він усміхається, відсторонюючись.

Усе закінчилося в одну мить.

Це було все, чого я коли-небудь хотіла... крім…

Чорт. Я більше не хочу цього.

Розділ 17

Тому цілком природно, що що потужніший дракон, то потужніший знак проявляє його наїзник. Слід остерігатися сильного вершника, який зв'язує меншого дракона, але ще більше слід остерігатися не зв'язаного курсанта, який не зупиниться ні перед чим, щоб скористатися шансом на зв'язок. —

Керівництво майора Афендри по квадранту вершників.

(Неавторизоване видання)

Після того, як останні два місяці я спала в переповненій казармі, мати власну кімнату – це дивно і навіть чудово. Я більше ніколи не сприйматиму розкіш усамітнення як належне.

Я зачиняю за собою двері і, накульгуючи, виходжу в коридор.

Двері Ріаннон, розташовані через невеличкий коридор від моїх, відчиняються, і я бачу, як з них виходить високий, худорлявий Соєр. Він проводить пальцями по волоссю, і коли він бачить мене, його брови піднімаються, і він завмирає – його щоки майже такі ж червоні, як його веснянки.

— Доброго ранку. — Я посміхаюся.

— Вайолет. — Він видавлює із себе незручну посмішку і йде, прямуючи в головний коридор гуртожитку для першокурсників.

Пара з Другого крила тримається за руки, виходячи з кімнати поруч із кімнатою Ріаннон, і я посміхаюся їм, притулившись спиною до дверей і чекаючи, перевіряючи свою щиколотку, покрутивши її. Вона болить, як і щоразу, коли я її розтягую, але скоба і чобіт тримають її на місці досить добре, щоб я могла тримати на ній вагу. Якби я була в іншому місці, я б попросила милиці, але це тільки створить ще одну мішень на моїй спині, а за словами Зейдена, вона в мене й так досить велика.

Ріаннон виходить зі своєї кімнати й усміхається, щойно бачить мене.

— Більше ніяких чергувань за сніданком?

— Учора ввечері мені сказали, що всі менш бажані обов'язки передають не пов'язаним, щоб ми могли перенаправити нашу енергію на уроки польотів. — Що означає, що мені доведеться знайти інший спосіб послабити своїх супротивників перед випробуваннями. Зейден має рацію. Я не завжди можу розраховувати на те, що отрута допоможе знищити кожного ворога, але я не збираюся ігнорувати єдину перевагу, яку я маю.

— Ще одна причина ненавидіти нас не пов'язаними узами, — пробурмотіла Ріаннон.

— Отже, Соєр, так, Рі? — Ми починаємо йти нашим коридором, проходимо ще кілька кімнат, перш ніж зустрітися з головним коридором, який веде до ротонди. Мушу сказати, що кімнати першокурсників не такі просторі, як у другокурсників, але принаймні в нас обох є вікна.

Усмішка кривить її губи.

— Мені захотілося відсвяткувати. — Вона кидає на мене швидкий погляд убік. — І чому я не чула, щоб ти святкувала?

Ми розчиняємося в натовпі, що рухається до залу зборів.

— Не знайшла нікого, з ким би я хотіла відсвяткувати.

— Правда? Тому що я чула, що у вас з одним командиром загону був момент минулої ночі.

Мій погляд метнувся до неї, і я мало не спіткнулася об свої ноги.

— Та годі, Вай. Весь квадрант був там, і ти не думаєш, що хтось бачив вас? — Вона закочує очі. — Ти не отримаєш від мене лекцію. Кому яке діло до того, що стосунки з вищим офіцером не схвалюються? Це не регламентовано, і не схоже, що хтось із нас гарантовано доживе до цього дня.

— Солідні зауваження, — визнаю я. — Але це... — Я хитаю головою, підшукуючи потрібні слова. — З нами все не так. Я завжди сподівалася, що так і буде, але, коли він мене поцілував – там нічого не було. Наче. Нічого. — Неможливо стримати розчарування в моєму голосі.

— Ну, це лайно чути. — Вона чіпляє свою руку за мою. — Мені шкода.

— Мені теж. — Я зітхаю.

Двері відчиняються далі коридором, і звідти виходить Ліам Майрі з рукою, оповитою навколо талії іншої першокурсниці, яка підв'язувала коричневий клубний коктейль. Схоже, вчора ввечері святкували всі, крім мене.

— Доброго ранку, пані. — Рідок прокладає собі шлях через натовп і обіймає кожну з нас за плечі, коли ми входимо в ротонду. — Чи краще сказати, вершниці?

— Мені подобається, як звучить — вершниці, — відповідає Ріаннон, посміхаючись у його бік.

— У нього є певне звучання, — погоджується Рідок.

— Це безперечно краще, ніж мертвий. Де твоя реліквія? — запитую я Рідока, коли ми проходимо крізь колони з різьбленими драконами і піднімаємося сходами до загальної зали.

— Прямо тут. — Його рука падає з моїх плечей, і він задирає рукав своєї туніки, відкриваючи коричневий слід силуету дракона на верхній частині руки. — Ти?

— Не покажу. Він у мене на спині.

— Так ти будеш у більшій безпеці, якщо коли-небудь розлучишся з цим твоїм масивним драконом. — Його очі танцюють. — Клянуся, я думав, що обдеруся, коли побачив його на полі. А як щодо твого, Рі?

— Там, де ти ніколи не побачиш, — відповідає вона.

— Ти ранила мене. — Він плескає рукою по серцю.

— Я дуже сумніваюся в цьому, — відповідає вона, але на її обличчі з'являється посмішка. Ми проходимо через загальний зал і зал зборів, потім пробиваємося через чергу на сніданок.

Дивно перебувати по цей бік, і я здригаюся, побачивши хлопця за прилавком.

Це Орен.

Він дивиться на мене з ненавистю, яка, як лід, струмує по хребту. Я пропускаю його станцію, вибираючи свіжі фрукти, які, як я знаю, не можна підробити, на випадок, якщо він вирішить використати мій підхід до конфлікту та отруїти мене.

— Придурок, — бурмоче Рідок позаду мене. — Я все ще не можу повірити, що вони намагалися тебе вбити.

— А я можу. — Я знизую плечима, приймаючи свій шанс із кухлем яблучного соку. — Я – найслабша ланка, вірно? На жаль для мене, це означає, що люди обов'язково спробують прибрати мене заради блага крила. — Ми прямуємо до секції Четвертого крила і знаходимо столик із трьома вільними місцями.

— Не заперечуєте, якщо ми... — починає Рідок.

— Звичайно! Він ваш! — Пара хлопців із Хвостової секції зістрибують із лави.

— Вибач, Соррengейл! — каже інший через плече, коли вони знаходять інший стіл, залишаючи цей порожнім.

Якого біса?

— Ну, це було до біса дивно. — Ріаннон обходить стіл з іншого боку, і я йду за нею, притискаючись спиною до стіни, коли ми переступаємо через лавку і сідаємо, поставивши таці перед собою.

Я відчуваю напівспокусу понюхати свої пахви, щоб перевірити, чи пахне від мене.

— Ще дивніше? — зауважує Рідок, жестом вказуючи через увесь зал у бік Першого крила.

Простеживши за його поглядом, я піднімаю брови. Джека Барлоу витісняють з-за столу. Він змушений стояти, поки інші займають його місце.

— Що, чорт забирай, відбувається? — Ріаннон надкушує грушу і жує.

Джек пересідає за інший столик, мешканці якого не хочуть звільняти для нього місце, а потім знаходить місце двома столиками нижче.

— Як занепали сильні цього світу, — зауважує Рідок, який дивиться те саме шоу, що й я, але немає жодного задоволення в тому, щоб спостерігати за боротьбою Джека. Дикі собаки кусаються сильніше, коли їх заганяють у кут.

— Привіт, Сорренгейл, — з натягнутою посмішкою каже кремезна дівчина з Першого крила, яку я перемогла в другому випробуванні, проходячи повз наш стіл.

— Привіт. — Я ніяково махаю рукою, коли вона йде, потім повертаюся, щоб прошепотіти Рідоку і Ріаннон. — Вона не розмовляла

зі мною відтоді, як я взяла один з її кинджалів у тому випробуванні.

— Це тому, що ти зв'язала Таірна. — Імоджен здуває своє рожеве волосся з обличчя і перекидає ногу через лавку навпроти нас, щоб сісти, засукуючи рукави своєї туніки й оголюючи свою реліквію повстання. — Ранок після Обмолоту – завжди суцільна плутанина. Баланс сил змінюється, і ти, маленький Сорренгейл, тепер станеш наймогутнішим вершником у квадранті. Будь-яка розсудлива людина буде боятися тебе.

Я моргаю, мій пульс частішає. Так ось що відбувається? Я оглядаю зал і беру до відома. Соціальні групи розділилися, і деякі з курсантів, яких я б вважала загрозою, уже не сидять там, де зазвичай.

— І тому ти тепер сидиш з нами? — Ріаннон підняла брову на другокурсницю. — Тому що я можу на пальцях однієї руки перерахувати кількість приємних слів, які ти сказала комусь із нас. — Вона стискає кулак із піднятими вгору нульовими пальцями.

Квінн – висока другокурсниця з нашого загону, яка не спромоглася навіть подивитись у наш бік після Парапету – посідає місце поруч з Імоджен, а Соєр сідає з іншого боку від Ріаннон. Квінн заправляє свої біляві локони за вуха і прибирає чубчик з очей, її круглі щоки піднімаються, коли вона посміхається чомусь, що говорить Імоджен. Мушу визнати, що пірсинг у вигляді обруча, який прикрашає обидві раковини її вух, просто приголомшливий, а серед півдюжини патчів найбільше інтригує темно-зелений – такого ж кольору, як її очі, з двома силуетами. Мені слід було б вивчити, що означають усі ці нашивки, але, як я чула, вони змінюються щороку.

Особисто мені подобаються перші, які нам видали. Полум'яподібні нашивки з емблемою Четвертого крила і червонуватою цифрою два по центру я пришивала з особливою ретельністю, стежачи

за тим, щоб прошивати тільки тканину моїх корсетних обладунків, адже навряд чи голка проб'є луску.

Моя улюблена нашивка, однак, та, що поруч із нашивкою секції Полум'я. У нас найбільше членів, які вижили після Парапету, цього року ми стали Залізним загоном.

— Раніше з тобою було нецікаво сидіти, — відповідає Імоджен, а потім відкушує кекс.

— Я зазвичай сиджу зі своєю дівчиною в секції — Кігті. — Крім того, немає сенсу знайомитися з вами, коли більшість із вас помре, — додає Квінн, знову укладаючи свої кучері, тільки для того, щоб вони пружинили. — Без образ.

— Не ображаєшся? — Я починаю їсти своє яблуко.

Я мало не виплюнула його, коли Гітон і Емері, єдині третьокурсники в нашому загоні, посіли коло Імоджен і Квінн, на лавку навпроти нас.

Єдині, кого нам не вистачає, це Дейн і Ціанна, які, як зазвичай, їдять разом із керівництвом.

— Я думав, Зайферт прив'яжеться, — каже Хітон Емері через стіл, ніби ми застали їх у середині дискусії. Зазвичай червоне полум'я в їхньому волоссі сьогодні зелене. — Окрім програшу Сорренгейл, він пройшов усі випробування.

— Він намагався вбити Андарну. — Чорт. Може, мені слід було тримати це при собі.

Усі голови за столом повертаються до мене.

— Я думаю, що Таірн розповів іншим. — Я знизую плечима.

— Але Барлоу був пов'язаний? — запитує Рідок. — Хоча, як я чув, його Помаранчевий Скорпіонохвіст менший за розміром.

— Так і є, — підтверджує Квінн. — Ось чому йому важко сьогодні вранці.

— Не хвилюйся – я впевнена, що він компенсує брак соціального становища іншими способами, — пробурмотіла Ріаннон, її погляд звузився на моїй таці. — Тобі потрібно їсти білок, Ві. Ти не можеш вижити тільки на фруктах.

— Це єдина їжа, в якій я можу бути впевнена, що її не зіпсували, особливо з Ореном за прилавком. — Я зайнята тим, що чищу апельсин.

— О, чорт забирай! — Імоджен вишкрібає три шматки ковбаси на мою тарілку. — Вона має рацію. Тобі знадобляться всі твої сили, щоб їхати верхи, особливо з таким великим драконом, як Таірн.

Я дивлюся на ковбасу. Імоджен ненавидить мене так само сильно, як і Орен. Чорт, це вона зламала мені руку і вирвала плече в день оцінки.

— Ти можеш їй довіряти, — каже Таірн, і я здригаюся, впускаючи апельсин.

— Вона мене ненавидить.

— Перестань зі мною сперечатися і з'їж що-небудь. — У його тоні немає місця для суперечок.

Мій погляд піднімається і зустрічається з поглядом Імоджен, і вона нахиляє голову, дивлячись у відповідь із викликом.

Я використовую виделку, щоб розрізати булочку, потім кладу її до рота і жую, знову зосередившись на розмові за столом.

— Яка в тебе печатка? — Ріаннон запитує Емері.

Повітря проноситься по столу, деренчачи склянками. Маніпуляція повітрям. Зрозуміло.

— Це епічно. — Очі Рідока розширюються. — Скільки повітря ти можеш переміщати?

— Не твоя справа. — Вона ледь удостоїла його поглядом.

— Сорренгейл, після того, як сьогодні закінчаться заняття, ти моя, — каже Імоджен.

Я ковтаю свій шматок.

— Перепрошую?

Її блідо-зелені очі дивляться на мене.

— Зустрінемося в залі для спарингів.

— Я вже працюю з нею над спарингом. — починає Ріаннон.

— Добре. Ми не можемо дозволити їй програти жодного випробування, — заперечує Імоджен. — Але я збираюся допомогти

тобі з вагами. Нам потрібно зміцнити м'язи навколо твоїх суглобів перед відновленням випробувань. Тільки так ти зможеш вижити.

Волоски піднімаються в мене на потилиці.

— І з яких це пір тебе хвилює моє виживання? — Це не загонова справа. Не може бути. Не тоді, коли їй було наплювати раніше.

— З цього моменту, — каже вона, стискаючи виделку в кулаці, але її видає блискавичний погляд у бік помосту в кінці зали. Її занепокоєння походить не від доброти душевної. Щось підказує мені, що це наказ. — Загони зараз будуть згущені на ранковому шикуванні. У кожному відділенні буде по дві людини, — продовжує вона. — Аетос залишив у живих найбільшу кількість своїх першокурсників – звідси й нашивка - тож йому дозволять зберегти свій загін, але ми, ймовірно, наберемо кілька, коли вони позбавлять загонів тих, хто був не такий успішний.

Якомога непомітніше я дивлюся праворуч, повз інші столи Четвертого крила на поміст, де сидить Зейден зі своїм виконавчим офіцером і керівниками секцій, включно з Гарріком, чиї плечі виглядають так, наче мають займати щонайменше два місця. Гаррік першим дивиться в мій бік, його чоло вкрите... Що це? Занепокоєння? Потім він відводить погляд.

Єдина причина, з якої він міг би турбуватися – він знає. Він знає, що моя доля пов'язана з долею Зейдена.

Мій погляд переходить до Зейдена, і мої груди стискаються. Так. До біса. Прекрасний. Вочевидь, моєму тілу байдуже, що він настільки небезпечний, наскільки це можливо у квадранті, бо по моїх венах пробігає тепло, забарвлюючи шкіру.

Він використовує кинджал, щоб очистити яблуко, знімаючи шкірку одним довгим рухом, і лезо продовжує свій шлях, коли його очі піднімаються і зустрічаються з моїми.

Всю мою голову поколює.

Боги, чи є хоч одна частина мого тіла, яка фізично не реагує на його погляд?

Він кидає погляд на Імоджен і знову на мене, і це все, що мені потрібно, щоб знати напевно. Він наказав їй допомогти навчити мене. Зейден Ріорсон тепер займається тим, що зберігає життя своєму смертельному ворогові.

…

Кілька годин потому, після перестановки загонів і зачитування списку загиблих, усі першокурсники Четвертого крила стоять у щойно виданих льотних шкірянках перед нашими драконами на льотному полі. Форма товща, ніж наша звичайна, з повною курткою, яку я застебнув поверх своєї броні з драконячої луски.

І на відміну від нашої звичайної форми, яку б ми її не обрали, на льотних шкірянках немає жодних відзнак, окрім нашого звання на плечі та будь-якого позначення керівництва. Ніяких імен. Ніяких нашивок. Нічого, що могло б видати нас, якби ми опинилися розлучені з нашими драконами в тилу ворога. Тільки безліч піхов для зброї.

Я намагаюся не думати про те, що коли-небудь, можливо, братиму участь у військових діях, і зосереджуюся на організованому хаосі, що коїться на льотному полі цього ранку. Я не можу не помічати, як інші курсанти дивляться на Таірна або як його обходять стороною

інші дракони. Чесно кажучи, якби на мене вискалили зуби, я б теж відступила.

— Ні, не відступила б, бо не відступила. Ти залишилася і захищала Андарну. — Його голос наповнює мою голову, і я можу сказати за його тоном, що є місця, де він волів би бути.

— Тільки тому, що в той момент багато чого відбувалося, — відповідаю я. — Андарна не прийде сьогодні вранці?

— Їй не потрібні уроки польотів, коли вона тебе не перенесе.

— Добре сказано. — Хоча було б непогано побачити її. Вона і в думках спокійніша, не така зануда, як Таірн.

— Я почув. Тепер слухай уважно.

Я закочую очі, але зосереджуюся на тому, що говорить Каорі з центру поля. Його рука піднята вгору, він використовує звичайну малу магію, щоб спроєктувати свій голос так, щоб ми всі могли чути.

Боже, допоможи нам, коли Рідок придумає, як це зробити. Я стримую посмішку, знаючи, що він знайде спосіб роздратувати всіх вершників у квадранті, а не тільки свій загін.

. —..і всього дев'яносто два вершники, ви – наш найменший клас на сьогоднішній день.

Мої плечі опускаються.

— Я думала, що сто один бажають об'єднатися, плюс ти?

— Бажання не означає, що вони знайшли гідних вершників, — відповідає Таірн.

— І все ж двоє з вас обрали мене? — За сорока одного не зв'язаним? Це досить сильна образа.

— Ви гідні. Принаймні, я так думаю, але ти, мабуть, не звертаєш уваги на заняттях. — Він хмикає, і тепла пара обдає мою шию.

— Є сорок один не зв'язаний вершник, який убив би за те, щоб стояти там, де ти, — продовжує Каорі. — І твої дракони знають, що твої узи зараз у найслабшому місці, тож якщо ти впадеш, якщо ти зазнаєш невдачі, є велика вірогідність, що твій дракон відпустить тебе, якщо вирішить, що не зв'язаний узами буде кращим вибором.

— Втішно, — бурмочу я.

Таірн видає звук, який нагадує мені насмішку.

— Зараз ми сядемо в сідло, а потім виконаємо низку певних маневрів, які ваші дракони вже знають. Сьогодні ваші накази прості. Залишайтеся на своїх місцях, — закінчує Каорі. Потім він повертається і переходить на спринтерський біг, долаючи дюжину футів до передньої лапи свого дракона і здійснюючи вертикальний підйом для кріплення.

Зовсім як на останній перешкоді на Жезлі.

Я ковтаю, шкодуючи, що не з'їла так багато на сніданок, і повертаюся обличчям до Таірна. Ліворуч і праворуч від мене інші вершники проробляють той самий маневр. Я нізащо не зможу зробити

це в нормальному стані, не кажучи вже про те, що моя щиколотка ще не зажила.

Таірн опускає плече і перетворює свою ногу на пандус для мене.

Поразка майже поглинула мене цілком. Я зв'язала найбільшого і, звісно, найсварливішого дракона у квадранті, та все ж він створює для мене комфортні умови.

— Це умови для мене. Я бачив твої спогади. Я не збираюся, щоб ти встромляла кинджали в мою ногу, щоб забратися нагору. А тепер пішли.

Я фиркаю, але піднімаюся, хитаючи головою, поки орієнтуюся по його шипах, щоб знайти сидіння. Мої стегна болять від учорашнього дня, і я морщуся, коли займаю позицію, вхопившись за лускату опору.

Дракон Каорі злітає в небо.

— Тримайся міцніше.

Я відчуваю, як навколо моїх ніг стискаються такі самі смуги енергії, і Таірн присідає за мілісекунду до того, як кинути нас у небо.

Вітер рве очі, коли мій живіт провалюється, і я ризикую втриматися однією рукою, щоб опустити льотні окуляри. Миттєве полегшення.

— Нам довелося летіти другими? — запитую я Таірна, коли ми вилітаємо з каньйону і піднімаємося вище в гірський масив. Тепер я розумію, чому я не часто бачила тренування драконів, хоча я

практично виросла в Басгіаті. Єдині люди навколо нас – інші вершники. — Усі побачать, коли я зіскочу.

— Я погодився слідувати за Смакдом тільки тому, що його наїзник – твій інструктор.

— Значить, ти з тих, хто їде попереду. Приємно чути. Нагадай мені провести деякий час у храмі, щоб я могла зробити кілька звернень до Данне. — Я продовжую дивитися на Каорі, чекаючи, коли почнуться маневри.

— Богиня сили і війни? — Цього разу Таірн явно насміхається.

— Що, дракони не думають, що нам потрібні боги на нашому боці? — Чорт, як же тут холодно. Мої руки в рукавичках міцніше стиснули рукоять.

— Дракони не звертають уваги на ваших нікчемних богів.

Каорі відхиляється праворуч, і Таірн наслідує її приклад, ведучи нас у круте пікірування вниз по схилу однієї з вершин. Я підтискаю ноги, але знаю, що це Таірн тримає мене на сидінні.

Він тримає мене там під час чергового підйому і навіть майже спірального повороту, і я не можу не помітити, що він бере все, що робить Каорі, і робить це ще важче.

— Ти не можеш тримати мене тут весь час, ти ж знаєш.

— Тримайся за мене. Якщо тільки ти не хочеш, щоб тебе зішкребли з льодовика внизу, як вершника Глінна.

Я повертаю голову, щоб подивитися, але все, що я бачу, це хвіст Таірна, що розгойдується, його масивні шипи закривають огляд.

— Не дивись.

— Ми вже втратили вершника? — Моє горло стискається.

— Глінн вибрав невдало. Він ніколи не зв'язував себе узами.

О. Боже. Боже.

— Якщо ти продовжиш тримати мене так, твоя енергія витрачатиметься на те, щоб підтримувати мене, замість того, щоб направляти, коли нам знадобиться сила для битви, — заперечила я.

— Це мізерна частина моєї сили.

Якого біса я маю бути наїзником, якщо не можу сам утриматися на своєму чортовому драконі?

— Будь по-твоєму.

Стрічки відпадають.

— Дякую, чорт забирай! — Він повертає вліво, і мої стегна зісковзують. Мої руки ковзають. Я зісковзую прямо з його боку, мої пальці шукають опору і не знаходять її.

Стрімке повітря заповнює мої вуха, коли я плюхаюся на льодовик, сирий страх стискає моє серце, як лещата. Обриси тіла внизу стають дедалі більшими й більшими.

Мене висмикує вгору, коли кігті Таірна ловлять мене, запрягаючи так само, як він робив це під час молотьби. Він піднімається високо, потім знову кидає мене, але цього разу я, принаймні, готова до удару: його спина піднімається, щоб зустріти моє падаюче тіло.

У моїй голові лунає огидний рев чогось незрозумілого.

— Що, чорт візьми, це означає? — Я видерлася на сидіння і займаю позицію, поки він летить рівно.

— Найближчий переклад для людей, імовірно, — до чортової матері. — Цього разу ти залишишся на своєму місці? — Він пікірує назад у стрій, і мені вдається втриматися.

— Я маю бути в змозі зробити це сама. Я потрібна нам обом, — заперечую я.

— Уперта срібна людина, — бурмоче Таірн, слідуючи за Каорі в пікіруванні.

Я падаю знову.

І знову.

І знову.

…

Пізніше ввечері, після вечері, я йду в зал для спарингів. Усе болить від того, скільки разів я зісковзувала зі спини Таірна, і я впевнена, що під пахвами в мене синці від того, що він спіймав мене.

Я вже проходжу через ротонду і переходжу в академічне крило, коли чую, як Дейн кличе мене на ім'я і біжить підтюпцем, щоб наздогнати мене.

Я чекаю знайомого припливу щастя від того, що ми можемо побути наодинці, але його немає. Натомість виникає море незручності, в якому я не знаю, як орієнтуватися.

Що, чорт забирай, зі мною не так? Дейн чудовий, добрий і дуже, дуже хороша людина. Він благородний і мій найкращий друг. То чому в нас немає ніякої хімії?

— Ріаннон сказала, що ти прямуєш сюди, — каже він, щойно доходить до мене, і заклопотано насуплює брови.

— Я йду на тренування. — Я змушую себе посміхнутися, коли ми повертаємо за ріг, де прямо перед нами знаходиться спортзал, великі арочні двері відчинені.

— Тобі сьогодні не вистачило під час польоту?. — Він торкається мого плеча і зупиняється, і я теж зупиняюся, повертаючись обличчям до нього в порожньому коридорі.

— Я безумовно достатньо впала сьогодні. — Я перевіряю пов'язку на руці. Принаймні, я не роздерла шви.

Його жовла працює.

— Я чесно думав, що з тобою все буде гаразд, раз Таірн обрав тебе.

— І я буду, — запевняю я його, мій голос підвищується. — Мені просто потрібно зміцнити м'язи, щоб залишатися в сидячому положенні під час маневрів, а Таірн наполягає на тому, щоб усе було складніше, ніж те, що робить Каорі.

— Для твого ж блага.

— Ти завжди поруч? — подумки огризаюся я.

— Так. Звикай до цього.

Я борюся з бажанням заричати на нав'язливу, владну…

— Все ще тут.

— Вайолет? — запитав Дейн.

— Вибач, я не звикла, що Таірн втручається в мої думки.

— Це хороший знак. Значить, ваш зв'язок зміцнюється. І, чесно кажучи, я не розумію, чому він не дає тобі спокою з маневрами. Крім грифонів, тут немає жодної повітряної загрози, а ми всі знаємо, що один вогняний подих - і пташкам кінець. Скажи йому, щоб легше з тобою.

— Скажи йому, щоб не ліз не у свою справу.

— Я... е-е... так і зроблю. — Я стримую сміх. — Легше з ним. Він мій найкращий друг.

Таірн фиркнув.

З губ Дейна зривається зітхання, і він ніжно торкається мого обличчя долонею, його погляд на мить падає на мої губи, перш ніж він робить крок назад.

— Послухай. Про минулу ніч...

— Та частина, де ти сказав мені, що Зейден уб'є мене, якщо я зв'яжуся з Таірном? Або та частина, де ти мене поцілував? — Я складаю руки на грудях, обережно притримуючи праву.

— Поцілунок, — визнає він, його голос знижується. — Цього... цього не повинно було статися. —

Полегшення проходить через мене.

— Правда? — Я посміхаюся. Слава богам, він відчуває те саме. — І це не означає, що ми не друзі.

— Найкращі з друзів, — погоджується він, але його очі важкі від незрозумілого мені смутку. — І справа не в тому, що я не хочу тебе... —

— Що? — Мої брови піднімаються. — Що ти хочеш сказати? — Наші дроти якось переплуталися?

— Я кажу те саме, що й ти. — Між його бровами з'являються дві лінії. — Неймовірно несхвально ставитися до фізичних стосунків із будь-ким із нашого командування.

— О. — Так, це, безумовно, не те, що я кажу.

— І ти знаєш, як важко я працював, щоб стати командиром загону. Я маю намір стати командиром крила наступного року, і як би багато ти для мене не значила... — Він хитає головою.

Ох. Для нього це все про політику.

— Вірно. — Я повільно киваю. — Я зрозуміла. — Це не повинно мати значення, що єдина причина, через яку він не переслідує мене, це звання, і, чесно кажучи, це не має значення. Але це безумовно змушує мене трохи втратити повагу до нього, чого я ніяк не очікувала.

— І можливо, наступного року, якщо ти будеш в іншому крилі, або навіть після випуску, — починає він, надія загоряється в його очах.

— Сорренгейл, ходімо. Я не збираюся сидіти тут усю ніч, — кличе Імоджен з порога, склавши руки на грудях. — Якщо наш командир загону закінчив із тобою.

Дейн відпрянув назад, дивлячись між Імоджен і мною.

— Вона навчає тебе?

— Вона запропонувала. — Я знизую плечима.

— Відданість загону і все таке. Бла-бла-бла. — Імоджен пропонує усмішку, яка не досягає її очей. — Не хвилюйся. Я подбаю про неї. Бувай, Аетос.

Я кидаю Дейну швидку посмішку й іду геть, не бажаючи озиратися через плече, щоб подивитися, чи він ще там. Вона швидко слідує за мною, потім веде мене до кута зліва, де скло зустрічається з каменем, і відчиняє двері, на які я ніколи раніше не звертала уваги.

Кімната освітлена світильниками магів і сповнена різноманітних дерев'яних механізмів зі стійками, канатами і шківами, лавами з важелями і брусами, прикріпленими до стіни.

А на іншій стороні віджимається на килимку одна з першокурсниць Тірс, яку я бачила в лісі тієї ночі; поруч із нею присів Гаррік, підбадьорюючи її.

— Не хвилюйся, Сорренгейл, — бурчить Імоджен солодким, як цукор, тоном. — Нас тут тільки троє. Ти в цілковитій безпеці.

Гаррік повертається, його погляд зустрічається з моїм, навіть коли він продовжує розмовляти з іншим першокурсником. Він киває один раз, потім повертається до свого завдання.

— Я турбуюся тільки про тебе, — кажу я, коли вона підводить мене до верстата з полірованим дерев'яним сидінням і двома м'якими майданчиками, які сходяться перед ним на рівні колін.

Вона сміється, і я думаю, що це перший щирий звук, який я почула від неї.

— Справедливо. Оскільки ми не можемо працювати з твоєю щиколоткою або руками, поки вони не загояться, ми почнемо з найважливіших м'язів, які допоможуть тобі втриматися на драконі. — Вона ковзає поглядом по моєму тілу і зітхає з явною огидою. — Ці слабкі внутрішні стегна.

— Ти робиш це тільки тому, що Зейден примушує тебе, вірно? — запитую я, саджаючи свою дупу на сидіння тренажера з дерев'яною подушкою між колінами, поки вона робить налаштування.

Її очі зустрічаються з моїми і звужуються.

— Правило номер один. Для тебе він Ріорсон, першокурснице, і ти не маєш права питати мене про нього. Ніколи.

— Це два правила. — Я починаю думати, що моя перша здогадка про них правильна. З такою запеклою відданістю вони мають бути коханцями.

Я не ревную. Ні. Ця яма потворності, що розпирає мої груди, не ревнощі. Не може бути. Вона насміхається і тягне за важіль, який миттєво натягує деревину, і вони спрямовуються назовні, розділяючи мої стегна.

— Тепер приступай до роботи. Стисни їх назад. Тридцять повторень.

Розділ 18

Немає нічого більш священного, ніж архіви. Навіть храми можна перебудувати, але книги не можна переписати.

— Посібник полковника Дакстона з удосконалення у квадранті книжників

Дерев'яний візок з бібліотекою скрипить, коли я штовхаю його по мосту, що з'єднує Квадрант Вершників з Цілительством, а потім повз двері клініки в серці Басгіата.

Вогні магів освітлюють мій шлях тунелями, коли я йду настільки знайомим шляхом, що можу пройти ним із заплющеними очима. Запах землі та каменю наповнює мої легені, що глибше я спускаюся, і туга, яка наздоганяє мене майже щодня протягом останнього місяця відтоді, як мене призначили на службу до Архівів, уже не така гостра, як учора, і не така гостра, як позавчора.

Я киваю переписувачу першого курсу біля входу до Архіву, і він схоплюється зі свого місця, поспішаючи відчинити схожі на склепіння двері.

— Доброго ранку, кадете Сорренгейл, — каже він, тримаючи вхід відкритим, щоб я могла пройти. — Я сумував за вами вчора.

— Доброго ранку, кадете Пірсон. — Я посміхаюся йому, поки штовхаю візок. Оскільки робота у квадранті йде, я набрала свій бал. —

Я погано почувалася. — У мене весь день паморочилося в голові, безсумнівно, від нестачі води, але принаймні я змогла відпочити.

Архіви пахнуть пергаментом, палітурним клеєм і чорнилом. Вони пахнуть як дім.

Ряди стелажів заввишки у двадцять футів тягнуться по всій довжині печерної споруди, і я поглинаю це видовище, чекаючи біля найближчого до входу столу – місця, де я провела більшу частину своїх годин за останні п'ять років. Далі можуть пройти тільки писарі, а я - вершник.

Ця думка викликає усмішку на моїх губах, коли до мене підходить жінка в кремовій туніці й капюшоні, на її плечі витканий один прямокутник золота. Першокурсниця. Коли вона стягує тканину з голови, оголюючи довге каштанове волосся, і зустрічає мій погляд, я посміхаюся на весь рот.

— Джесінія!

— Кадет Сорренгейл, — відповідає вона. Її яскраві очі виблискують, але вона пригнічує посмішку.

Тільки на цю секунду мені стають огидні ритуали і звичаї писарів. Не було б нічого поганого в тому, щоб обійняти мою подругу, але вона була б покарана за втрату самовладання. Зрештою, як ми можемо знати, наскільки серйозно писарі ставляться до своєї роботи, наскільки вони віддані своїй справі, якщо вони навіть не посміхнуться?

— Дуже рада вас бачити, — підписуюся я і не можу перестати посміхатися. — Я знала, що ти пройдеш тест.

— Тільки тому, що я займалася з тобою останній рік, — відповідає вона, підібгавши губи, щоб вони не вигнулися вгору. Потім її обличчя опускається. — Я була в жаху, почувши про те, що вас змусили вирушити до квадранту Вершників. З вами все гаразд?

— Я в порядку, — запевняю я її, потім роблю паузу, щоб знайти в пам'яті правильний знак для драконячого зв'язку. — Я пов'язана і... — Мої почуття складні, але я думаю про те, як це – ширяти на спині Таірна, про ніжні підштовхування Андарни продовжувати шлях, коли я думала, що мої м'язи можуть здатися під час тренувань Імоджен, про мої стосунки з друзями, і я не можу заперечувати правду. — Я щаслива.

Її очі розширюються.

— Хіба ти не хвилюєшся постійно, що ти збираєшся... — Вона дивиться наліво і направо, але поруч нікого немає, щоб бачити нас. — Ну, знаєш... померти?

— Звісно. — Я киваю. — Але, як не дивно, ти ніби як звикаєш до цього.

— Якщо ти так кажеш. — Вона дивиться скептично. — Давайте про вас подбаємо. Це все повернення?

Я киваю, дістаю з кишені штанів невеличкий сувій пергаменту і простягаю їй, перш ніж підписати:

— І кілька прохань від професора Девера. — Вершник, що відповідає за нашу маленьку бібліотеку, щовечора надсилає список запитів і повернень, а я забираю їх перед сніданком, і, напевно, тому в мене бурчить у животі.

Спалювання всіх зайвих калорій від поєднання польоту, уроків спарингу Ріаннон і тортур Імоджен означає, що у мене абсолютно нова здатність до їжі.

— Що-небудь ще? — запитує вона, поклавши сувій у потаємну кишеню своєї мантії.

Можливо, це через те, що я перебуваю в Архіві, але туга за домом майже здолає мене.

— Може, у вас є копія — Байок Безплідних? — Міра мала рацію, мені не варто було брати із собою книжку байок, але було б чудово провести вечір, згорнувшись калачиком зі знайомою історією.

Джесінія насупила брови.

— Я не знайома з цим текстом.

Я моргаю.

— Це не для академічних цілей, просто збірка фольклору, якою поділився зі мною батько. Трохи на темному боці, чесно кажучи, але мені це подобається. — Я задумалася на мить. Тут немає знаків віверн чи венін, — тож я вимовляю їх по буквах. — Віверна, венін, магія, битви добра і зла – ну, ви знаєте, все хороше. — Я посміхаюся. Якщо хто й розуміє мою любов до книжок, то це Джесінія.

— Я ніколи не чула про цю, але я пошукаю її, поки діставатиму ці.

— Дякую. Я буду тобі дуже вдячна. — Тепер, коли я збираюся стати тим, хто володіє магією, мені не завадить кілька хороших казок

про те, що відбувається, коли люди оскверняють силу, спрямовану на них. Безсумнівно, вони були написані як притча, щоб попередити нас про небезпеку, пов'язану з драконами, але за шістсотлітню історію об'єднання Наварри я ніколи не читала про жодного вершника, який втратив душу через свою силу. Дракони оберігають нас від цього.

Джесінія киває і штовхає візок, зникаючи серед полиць.

Зазвичай на збір запитів, що надходять від професорів і курсантів мого квадранта, йде близько п'ятнадцяти хвилин, але я більш ніж задоволена очікуванням. Переписувачі приходять і йдуть, деякі групами, оскільки вони тренуються, щоб стати істориками нашого королівства, і я помічаю, що дивлюся на кожну постать у капюшоні, шукаючи обличчя, яке я знаю, що не можу знайти – шукаю свого батька.

— Вайолет?

Я повертаюся ліворуч і бачу професора Маркхема, який веде загін писарів першого курсу.

— Здрастуйте, професоре. — Тримати обличчя без емоцій поруч із ним легше, бо я знаю, що він цього очікує.

— Я не знав, що у вас є обов'язки чергового по бібліотеці. — Він дивиться в бік стелажів, де зникла Джесінія. — Тобі допомагають?

— Джесінія... — Я зморщилася. — Я маю на увазі, що кадет Нейлварт дуже корисна.

— Ви знаєте, — каже він загону з п'яти осіб, коли вони обступають мене, — Кадет Сорренгейл була моєю найкращою ученицею, поки квадрант Вершників не вкрав її. — Його погляд

зустрічається з моїм під капюшоном. — Я сподівався, що вона повернеться, але, на жаль, вона пов'язала себе узами шлюбу не з одним, а з двома драконами.

Дівчина праворуч від нього задихається, потім прикриває рот рукою і бурмоче вибачення.

— Не хвилюйся, я відчувала те саме, — кажу я їй.

— Можливо, ви зможете пояснити щось кадетові Насі, яка якраз скаржилася, що тут бракує свіжого повітря. — Професор Маркхем звертає свою увагу на хлопчика ліворуч від нього. — Ця група тільки починає свою ротацію в архіві.

Насі стає буряково-червоною під своїм кремовим капюшоном.

— Це частина системи пом'якшення вогню, — кажу я йому. — Менше повітря, менший ризик, що наша історія згорить дотла.

— А задушливі капюшони? — Насі піднімає на мене брову.

— Тобі важче виділятися на тлі томів, — пояснюю я. — Символ того, що ніхто і ніщо не важливіше за документи і книги в цій самій кімнаті. — Я обводжу поглядом кімнату, і на мене накочує нова туга за домом.

— Саме так. — Професор Маркхем кидає погляд на Насі. — А тепер, якщо ви нас перепросите, кадет Сорренгейл, нам треба працювати. Побачимося завтра на Бойовому інструктажі.

— Так, сер. — Я відходжу назад, даючи загону пройти.

— Ти сумуєш? — запитує Андарна, її голос м'який.

— Просто відвідую архів. Не варто турбуватися, — кажу я їй. — Важко любити другий дім так само сильно, як перший.

Я ковтаю.

— Це легко, коли другий дім – правильний. — І саме таким домом став для мене Квадрант Вершників. Туга за спокоєм і самотністю, які я знайшла тільки тут, не може зрівнятися з адреналіном польоту.

Джесінія знову з'являється з візком, навантаженим потрібними книжками і поштою для професорів мого квадранта. Вона підписує:

— Мені дуже шкода, але я не змогла знайти цю книгу. Я навіть шукала в каталозі віверна – здається, ви так сказали, але нічого немає.

Я на секунду завмираю. У нашому архіві є або копія, або оригінал майже кожної книги в Наваррі. Виняток становлять тільки ультрарариетні або заборонені книги. Коли фольклор став одним із них? Хоча, якщо подумати, я ніколи не зустрічала на полицях нічого схожого на — Байки безплідних, — поки навчалася на писаря. Химера? Так. Кракен? Звичайно. Але віверни чи веніни, які їх створюють? Ні. Дивно.

— Усе гаразд. Дякую, що подивилися, — відповідаю я.

— Ти маєш інший вигляд, — каже вона і передає візок.

Мої очі розширюються.

— Не погано, а просто... по-іншому. Ваше обличчя більш худорляве, і навіть постава... — Вона хитає головою.

— Я тренувалася. — Я роблю паузу, мої руки висять з боків, поки я обмірковую свою відповідь. — Це важко, але й здорово. Я стаю швидшою на килимі.

— На килимі? — Вона насупила брови.

— Для спарингу.

— Точно. Я забуваю, що ви, та хлопці, теж б'єтеся один з одним. — Співчуття наповнює її очі.

— Я справді в порядку, — обіцяю я їй, не звертаючи уваги на те, як Орен у моїй присутності хапається за кинджал або як Джек кидається в мій бік. — А як щодо тебе? Це все, чого ти хотіла?—

— Це все і навіть більше. Набагато більше. Відповідальність, яку ми несемо не тільки за запис історії, а й за передачу інформації з передової, більша, ніж я коли-небудь могла собі уявити, і це так приємно. — Вона знову підтискає губи.

— Добре. Я рада за тебе. — І я серйозно.

— Але я турбуюся за тебе. — Вона вдихає. — Почастішали напади вздовж кордону... — Занепокоєння прокреслює зморшки на її лобі.

— Я знаю. Ми чуємо про них у — Бойовому зведенні. — Завжди одне й те саме: удари по слабких заслонах, розграбування сіл високо в горах і все більше мертвих вершників. Моє серце розривається щоразу,

коли ми отримуємо звіт, і якась частина мене відключається з кожним нападом, який мені доводиться аналізувати.

— А Дейн? — запитує вона, коли ми прямуємо до дверей. — Ти бачила його?

Моя посмішка слабшає.

— Це історія для іншого дня.

Вона зітхає.

— Я постараюся бути тут приблизно в цей час, щоб побачити тебе.

— Звучить чудово. — Я утримуюся від того, щоб обійняти її, і входжу у двері, які вона відчиняє.

На той час, як я повертаю візок до бібліотеки і пробираюся через чергу на обід, наш час уже майже минув, а отже, я зайнята тим, що запихаю їжу до рота так швидко, як тільки можу, доки члени нашого первісного загону базікають довкола мене. Новачки, два першокурсники і два другокурсники, яких ми взяли, коли третій загін розпустили, сидять через столик від нас. Вони відмовилися сидіти з будь-ким, у кого є реліквія повстання.

Тож пішли вони.

— Це було найкрутіше на світі, — продовжує Рідок. — В одну секунду він спарингувався з тим третьокурсником, який володіє майстерністю володіння мечем, а потім Сойєр...

— Ти міг би дати йому розповісти цю історію, — докоряє Ріаннон, закочуючи очі.

— Ні, дякую, — заперечує Соєр, хитаючи головою і дивлячись на свою виделку з неабиякою дозою страху.

Рідок посміхається, у всій своїй красі розповідаючи історію.

— А потім меч просто крутиться в руці Соєра, вигинаючись у бік третього курсу, хоча Соєр був далеко не в своїй тарілці. — Він гримасує в бік Соєра. — Вибач, хлопче, але ти був. Якби твій меч не вирішив викривитися і не попрямував прямо до руки того хлопця...

— Ти металург? — Брови Квінна піднялися. — Правда?

Святе лайно, Соєр може маніпулювати металами. Я з силою стискаю ще трохи індички і відкрито дивлюся на нього. Наскільки я знаю, він перший із нас, хто проявив будь-яку форму сили, не кажучи вже про друковану форму.

Соєр киває.

— Так каже Карр. Аетос притягнув мене прямо до професора, коли побачив, що це сталося.

— Я так заздрю! — Рідок хапається за груди. — Я хочу, щоб сила моєї печатки проявилася!

— Ти б не був так схвильований, якби це означало, що ти не впевнений, що твоя виделка встромиться в ясна, тому що ти ще не можеш її контролювати. — Соєр відштовхнув свою тацю.

— Добре сказано. — Рідок дивиться на свою власну тацю.

— Ти проявиш себе, коли твій дракон буде готовий довірити тобі всю цю силу, — каже Квінн, а потім допиває свою воду. — Сподіваюся, ваші дракони довірять вам приблизно через шість місяців і... — Вона видає звук, схожий на вибух, і імітує його руками.

— Досить лякати дітей, — каже Імоджен. — Такого не траплялося вже — вона робить паузу, щоб подумати — десятиліття. — Коли ми всі втупилися на неї, вона закочує очі. — Послухайте, реліквія, яку ваші дракони передали вам під час молотьби, є провідником, що пропускає всю цю магію у ваше тіло. Якщо ти не проявиш реліквію і не випустиш її назовні, то через кілька місяців відбудуться погані речі.

Ми всі ахнули.

— Магія поглинає тебе, — додає Квінн, знову видаючи звук вибуху.

— Розслабся, це не жорсткий термін або щось у цьому роді. Це просто середній термін. — Імоджен знизує плечима.

— Чорт мене забирай, тут завжди щось є, — бурмоче Рідок.

— Тепер я почуваюся трохи щасливішим, — каже Соєр, втупившись у свою виделку.

— Ми принесемо тобі дерев'яний посуд, — кажу я Сойєру. — І тобі, ймовірно, слід уникати збройової кімнати або спарингу з... чим завгодно.

Соєр насміхається.

— Це правда. Принаймні, я буду в безпеці під час польотів сьогодні вдень.

Додавання занять з польотів у наш розклад стало необхідним після Молотьби. Крила обертаються для доступу до льотного поля, і сьогодні один із наших щасливих днів тижня.

Я відчуваю поколювання в шкірі голови і знаю, що якщо повернуся, то побачу, що Зейден спостерігає за нами. Спостерігає за мною. Але я не даю йому задоволення дивитися. Він не сказав мені ні слова після Обмолоту. Це не означає, що я сама – о, я ніколи не буваю сама. Коли я йду коридорами або прямую ввечері до спортзалу, поруч завжди є хтось зі старшокурсників.

І у всіх у них є реліквії бунтарів.

— Мені більше подобається, коли це відбувається вранці, — каже Ріаннон, і її обличчя стає кислим. — Після сніданку та обіду все набагато гірше.

— Згідна, — кажу я між справою.

— Доїдай індичку, — наказує Імоджен. — Побачимося ввечері. — Вона і Квінн прибирають свої таці, забираючи їх назад до вікна в буфетну.

— Вона стає добрішою, коли навчає тебе? — запитує Ріаннон.

— Ні. Але вона ефективна. — Я доїдаю індичку, коли кімната починає звільнятися, і ми всі прямуємо до вікна буфетної. — Який

вигляд має професор Карр? — запитую я Сойєра, потім ставлю свою тацю на стопку. Цей професор - один із тих, з ким я ще не зустрічався, оскільки в мене не проявилася печатка.

— До біса страшно, — відповідає Сойєр. — Не можу дочекатися, коли весь рік почнуться уроки володіння зброєю, щоб усі могли насолодитися його особливим методом навчання.

Ми виходимо через загальний зал, ротонду і внутрішній двір, застібаючи пальта. Листопад накрив нас поривчастим вітром, і вранці трава вкривається інеєм, а перший сніг уже не за горами.

— Я знав, що це спрацює! — каже попереду нас Джек Барлоу, тягнучи когось під руку та ласкаво тріпаючи її по голові.

— Хіба це не Керолайн Ештон? — запитує Ріаннон, її рот відкритий, коли Керолайн прямує до академічного крила разом із Джеком.

— Так. — Рідок напружується. — Вона скріпила Глінна сьогодні вранці.

— Хіба він уже не був зв'язаний? — Ріаннон дивиться їм услід, поки вони не зникають у крилі.

— Його наїзник загинув на нашому першому уроці польоту. — Я дивлюся на ворота попереду, що ведуть на льотне поле.

— Отже, я вважаю, що у тих, хто не зв'язав себе узами, все ще є шанс, який вони шукають, — пробурмотіла Ріаннон.

— Так. — Соєр киває, його риси обличчя напружені. — У них є.

…

— Ти впала всього дюжину разів за цю поїздку, — зауважує Таірн, коли ми приземляємося на льотному полі.

— Я не можу сказати, комплімент це чи ні. — Я роблю глибокий вдих і намагаюся заспокоїти своє серце, що калатає.

— Сприймай це як хочеш.

Я подумки закочую очі й відкидаюся на сидінні, коли він опускає плече, щоб я могла ковзнути по його передній нозі. Цей рух став настільки відпрацьованим, що я навіть не помічаю, що інші вершники здатні зістрибнути на землю або спуститися належним чином.

— Крім того, ти міг би зробити це простіше, знаєш.

— О, я знаю.

— Не я вводжу нас у спіралі з крутими берегами, поки Каорі вчить простих стрибків. — Мої ноги торкнулися землі поля, і я зігнула брову на Таірна.

— Я готую тебе до битви. А він навчає тебе салонних трюків. — Він моргає на мене золотим оком і дивиться вбік.

— Як ти думаєш, ми зможемо вмовити Андарну приєднатися до нас наступного тижня? Навіть якщо це буде просто політ із нами? — Я роблю всі ті перевірки, яких нас навчала Каорі, шукаю будь-яке сміття, що могло застрягнути між довгими кігтями Таірна або між твердими лусочками його підчерев'я.

— Я не настільки дурний, щоб не знати, що в моїй плоті щось застрягло. І я не став би просити Андарну приєднатися до нас, якби вона сама про це не попросила. Вона не зможе підтримувати таку швидкість, і це тільки приверне непотрібну увагу.

— Я ніколи не бачу її, — відверто нию я. — Я завжди стирчу з твоєю сварливою дупою.

— Я завжди тут, — відповідає Андарна, але золотого вогника не видно. Найімовірніше, вона, як зазвичай, у Долині, але там вона, принаймні, під захистом.

— Ця сварлива дупа щойно спіймала тебе дюжину разів, Срібна.

— Згодом ти зможеш називати мене Фіалкою. — Я не поспішаючи оглядаю кожен ряд його луски. Одна з найбільших небезпек для драконів – це найдрібніші речі, які вони не можуть видалити і які проникають між лусочками, викликаючи інфекцію.

— Я знаю, — повторює він. — І я міг би назвати тебе Вайоленс, як командир крила.

— Ти б не посмів. — Я звужую очі, просуваючись вперед, перевіряючи, де його груди починають підніматися. — І ти знаєш, як сильно ця дупа мене дратує.

— Дратує тебе? — Таірн хихикає наді мною, звук схожий на бурчання кота. — Так ось як ти називаєш, коли твій пульс...

— Навіть не починай.

У грудях Таірна наді мною лунає гарчання, від якого вібрують усі мої кістки. Я повертаюся, мої руки зависають над кинджалами в піхвах, коли Дейн наближається.

— Це всього лише Дейн. — Я виходжу з-під передніх лап Таірна, коли Дейн зупиняється за дюжину футів від мене.

— Гнів йому не личить. — Він знову гарчить, і пар вдаряє мені в шию.

— Розслабся, — кажу я і озираюся на нього через плече. Мої брови злітають угору.

Золоті очі Таірна звузилися в оскалі на Дейна, а з його оскалених зубів капає слина, коли лунає ще один рик.

— Ти – загроза. Припини це, — кажу я.

— Скажи йому, що якщо він заподіє тобі шкоду, я випалю землю там, де він стоїть.

— О, чорт забирай, Таірн. — Я закочую очі і йду до Дейна, у якого щелепа на замку, але очі розширені від страху.

— Скажи йому, або я поговорю з Кет.

— Таірн каже, що якщо ти заподієш мені шкоду, він спалить тебе, — кажу я, коли дракони ліворуч і праворуч злітають у небо без своїх наїзників, прямуючи назад у Долину. Але не Таірн. Ні, він усе ще стоїть позаду мене, як турботливий батько.

— Я не заподію тобі шкоди! — огризається Дейн.

— Слово в слово, Срібна.

Я повільно видихаю.

— Вибач, насправді він сказав, що якщо ти заподієш мені шкоду, він випалить землю там, де ти стоїш. — Я повертаюся і дивлюся через плече. — Краще?

Таірн моргає.

Дейн не зводить з мене очей, але я бачу в них гнів, що клубочиться, про який попереджав Таірн.

— Я швидше помру, ніж заподію тобі шкоду, і ти це знаєш.

— Тепер ти щасливий? — запитую я Таірна.

— Я голодний. Думаю, я візьму участь у стаді овець. — Він пускається в політ, сильно змахуючи крилами.

— Мені потрібно поговорити з тобою. — Голос Дейна знижується, і він звужує очі

— Добре. Проведи мене назад. — Я кажу Ріаннон, щоб вона йшла без мене, і вона йде попереду з рештою, залишаючи нас із Дейном у тилу.

Ми падаємо назад на краю поля.

— Чому ти не сказала мені, що не можеш утриматися на своєму грьобаному місці? — кричить він на мене, хапаючи за лікоть.

— Вибач? — Я висмикую руку з його захоплення.

Таірн гарчить у моїй свідомості.

— Я впораюся, — кричу я йому у відповідь.

— Увесь цей час я дозволяв Каорі вчити тебе, думаючи, що в нього все під контролем. Зрештою, якщо наїзниця найсильнішого дракона у квадранті не може втриматися в сідлі, то, звісно, ми все знаємо. — Він провів рукою по волоссю. — Звісно, я б знав, якби моя найкраща подруга падала кожного клятого дня, коли літала!

— Це не секрет! — Гнів вирує в моїх венах. — Усі в нашому крилі знають! Мені шкода, що ти не стежив за своїм загоном, але повір мені, Дейне. Усі знають. І я не збираюся стояти тут, поки ти читаєш мені нотації, немов я дитина. — Я йду, мої кроки пожирають землю, поки я йду за своїм крилом.

— Ти не сказала мені, — каже він, гнів у його голосі поступається місцем образі, коли він наздоганяє мене, більш ніж відповідаючи моєму темпу.

— Немає жодних проблем. — Я хитаю головою. — Таірн може пристебнути мене магічно, якщо знадобиться. Це я прошу його послабити обмеження. І я б двічі подумала, перш ніж ставити йому запитання. Він більше схожий на людину, яка спочатку говорить, потім запитує.

— Це величезна проблема, тому що він не може направляти...

— Його повну силу? — запитую я, коли ми виходимо з поля і прямуємо до сходинок, що спускаються поруч із Рукавичкою. — Я

знаю це. Чому, по-твоєму, я там, нагорі, прошу його розслабитися? — Розчарування – це жива, дихаюча істота всередині мене, що пожирає всі раціональні думки.

— Ти літаєш уже місяць, а все ще падаєш. — Його голос слідує за мною сходами.

— Як і половина крила, Дейне!

— Не дюжина разів, це не так, — відстрілюється він. Він іде за мною по п'ятах, коли я прискорюю крок до стежки, що веде назад до цитаделі, гравій хрумтить під моїми чобітьми. — Я просто хочу допомогти тобі, Вай. Чим я можу допомогти?

Я зітхнула, почувши жалібний тон у його голосі. Я весь час забуваю, що це мій найкращий друг, і йому доводиться щодня спостерігати, як я ризикую своїм життям. Не знаю, як би я почувалася, якби наші ролі помінялися. Напевно, так само заклопотано. Тому я намагаюся розрядити обстановку і кажу:

— Ти б бачив мене місяць тому, коли це було три десятки разів.

— Три дюжини? — Його голос підвищується на останньому слові.

Я зупиняюся в гирлі тунелю і посміхаюся.

— Це звучить гірше, ніж є насправді, Дейне. Чесно.

— Може, ти хоча б скажеш мені, з якою частиною польоту в тебе проблеми? Принаймні, дозволь мені допомогти тобі.

— Тобі потрібен список моїх недоліків? — Я закочую очі. — Мої стегна занадто слабкі, але я нарощую м'язи. Мої руки не можуть схопити поммель, але вони стають сильнішими. Знадобилися тижні, щоб зажили мої біцепси, тож я треную і їх. Але тобі не потрібно турбуватися про мене, мене тренує Імоджен.

— Тому що Ріорсон попросив її про це, — здогадується він, складаючи руки на грудях.

— Можливо. Чому це має значення?

— Тому що в нього не найкращі твої інтереси. — Він хитає головою, виглядаючи більш схожим на незнайомця, ніж я коли-небудь бачила його раніше. — По-перше, це було порушення правил, щоб потрапити на Рукавичку, і так, Ембер цілу годину розповідала мені про те, що ти вчинила безчесно.

Безчесно? Та ну нахуй.

— І ти просто повірив їй на слово? Не запитавши мене, що сталося?

— Вона лідер крила, Вай. Я не збираюся сумніватися в її чесності!

— Я довела свою чесність за допомогою Кодексу, і Ріорсон прийняв це. Він теж лідер крила.

— Чудово. Ти все придумала. Не зрозумій мене неправильно, я б не витримав, якби з тобою щось сталося, незалежно від того, правильно чи неправильно ти вела процес. А потім я подумав, що з

тобою все буде гаразд, якщо ти переживеш Обмолот, але навіть пов'язаний із найсильнішим із них... — Він похитав головою.

— Давай. Скажи це. — Мої руки скручуються в кулаки, нігті впиваються в долоні.

— Я боюся, що ти не доживеш до випускного, Вай. — Його плечі опускаються. — Ти точно знаєш, що я відчуваю до тебе, незалежно від того, чи можу я щось із цим зробити, і я в жаху.

Саме ця остання фраза мене добиває. Сміх пузириться в моєму горлі й вивертається назовні.

Його очі розширюються.

— Це місце відсікає все лайно і люб'язності, показуючи, хто ти є насправді. — Я повторюю його слова, сказані цього літа. — Хіба це не те, що ти сказав мені? Так ось хто ти насправді за своєю суттю? Той, хто так захоплений правилами, що не знає, коли їх порушити або зігнути заради того, хто йому дорогий? Хтось настільки зосереджений на тому мінімумі, на який я здатна, що не можеш повірити, що я можу зробити набагато більше?

Теплота йде з його карих очей.

— Давай прояснимо одну річ, Дейне. — Я роблю крок ближче, але відстань між нами тільки збільшується. — Причина, через яку ми ніколи не станемо більше ніж друзями, не в твоїх правилах. А тому, що ти не віриш у мене. Навіть зараз, коли я вижила всупереч усьому і зв'язала не одного дракона, а двох, ти все ще думаєш, що в мене нічого не вийде. Тож вибач мені, але ти зараз станеш одним із тих, кого це місце відсікає від мене. — Я відходжу вбік і марширую повз нього тунелем, змушуючи повітря проходити через мої легені.

За винятком останнього року, коли він увійшов у квадрант Вершників, я не можу пригадати часу без Дейна в моєму житті.

Але я більше не можу виносити його постійний песимізм з приводу мого майбутнього.

Сонячне світло на секунду заливає мене, коли я виходжу у внутрішній двір. Заняття закінчилися, і я бачу Зейдена і Гарріка, що притулилися до стіни навчального корпусу, немов боги, які оглядають свої володіння.

Зейден вигинає темну брову, коли я проходжу повз.

Я махую йому середнім пальцем.

Сьогодні я теж не збираюся терпіти його лайно.

— Усе гаразд? — запитує Ріаннон, коли я наздоганяю її та хлопців.

— Дейн – дупа...

— Припиніть це! — кричить хтось, збігаючи сходами ротонди і тримаючись за голову. Це першокурсник із третього крила, який сидить двома рядами нижче за мене в “Бойовому листку” і постійно впускає перо. — Заради всього святого, припиніть це! — кричить він, спотикаючись, у дворі.

Мої руки нависають над клинками.

Зліва від мене рухається тінь, і погляд каже мені, що Зейден перемістився, недбало поставивши себе прямо переді мною.

Натовп розступається, утворюючи коло навколо першокурсника, і він кричить, хапаючись за голову.

— Джеремайя! — кричить хтось, виходячи вперед.

— Ти! — Єремія крутиться, вказуючи пальцем на третьокурсника. — Ти думаєш, що я втратив його! — Він нахиляє голову, і його очі спалахують. — Звідки він знає? Він не повинен знати! — Його тон змінюється, ніби слова належать не йому.

Мурашки пробігають по моєму хребту, притискаючи мій шлунок до землі.

— І ти! — Він знову крутиться, вказуючи на другокурсника з Першого крила.

— Що, чорт візьми, з ним таке? Чому він кричить? — Він знову повертається, зосередившись на Дейні.

— Невже Вайолет ненавидітиме мене вічно? Чому вона не бачить, що я просто хочу зберегти їй життя?

Як він...? Він читає думки! – Враження моторошне, незручне і лякаюче.

— О боги, — шепочу я, моє серце стукає так голосно, що я чую стукіт крові у вухах. Забудьте про збентеження. Яка різниця, чи знають люди, що Дейн думає про мене? Сила печатки Єремії проявляється. Він може читати думки – інтинсик. Його сила – це смертний вирок.

Рідок спотикається об мій лівий черевик, і мені не потрібно дивитися, щоб зрозуміти, чия м'язиста рука тепер торкається мого плеча. Аромат м'яти якимось чином заспокоює моє серцебиття.

Єремія оголює свій меч.

— Примусьте його зупинитися! Невже ніхто з вас не бачить? Думки не припиняються! — Його паніка відчутна, вона забиває моє горло.

— Зроби що-небудь, — благаю я Зейдена, дивлячись на нього.

Його непохитна, смертоносна увага спрямована на Джеремію, але його тіло напружується від мого благання, готове до удару.

— Почни подумки декламувати всю ту книжкову хрень, яку ти вивчила.

— Перепрошую? — шиплю я на нього.

— Якщо тобі дорогі твої секрети, очисти свої думки. Зараз же, — наказує Зейден.

Ох. Чорт.

Нічого не спадає на думку, а ми явно в безпосередній небезпеці. Гм... Багато наваррських постів оборони існують за межами безпеки наших вардів. Такі пости вважаються зоною безпосередньої небезпеки і мають бути укомплектовані тільки військовим персоналом і ніколи цивільними особами, які зазвичай їх супроводжують.

— І ти! — Єремія повертається, його погляд спрямований на Гарріка. — Будь воно все прокляте. Він дізнається про... — Тіні навколо ніг Єремії в одну мить пробираються вгору по ногах, обвиваються навколо грудей, поки не закривають рот чорними смугами.

Я ковтаю кругляк у горлі.

Професор проштовхується крізь натовп, його копиця білого волосся підстрибує при кожному кроці його великої фігури.

— Він інтинсик! — кричить хтось, і це, здається, все, що потрібно.

Професор хапає голову Єремії обома руками, і тріщина відлунням відбивається від стін безмовного подвір'я. Тіні Зейдена зникають, і Єремія падає на землю, його голова перебуває під неприродним, жахливим кутом. Його шия зламана.

Професор нахиляється і з дивовижною силою піднімає тіло Єремії, несучи його в ротонду.

Зейден різко вдихає поруч зі мною, потім іде разом із Гарріком, прямуючи в академічне крило. Я теж рада тебе бачити.

— Можливо, мені все-таки не потрібна сила печатки, — пробурмотів Рідок.

— Ця смерть милосердна порівняно з тим, що трапиться, якщо ти не проявиш її, — каже Дейн, і, клянуся, я починаю відчувати, як мої реліквії горять у мене на спині, хоча мої дракони ще не почали діяти.

— А це, — каже Соєр з боку Ріаннон, — був професор Карр.

…

— Ти завжди повинна перевіряти свої джерела, — каже мені тато, скуйовджуючи моє волосся, коли він стоїть поруч зі мною за столом в архіві. — Пам'ятай, що відомості з перших рук завжди точніші, але ти повинна дивитися глибше, Вайолет. Ти повинна побачити, хто розповідає цю історію.

— Але що, якщо я хочу стати вершником? — запитую я голосом набагато юнішої версії мене. — Як Бреннан і мама?

— *ПРОКИНЬСЯ.* — Знайомий, всепоглинаючий голос проноситься Архівами. Голос, якому тут не місце.

— Ти не така, як вони, Вайолет. Це не твій шлях. — Тато дарує мені посмішку, що перепрошує, звичайну, яка говорить, що він співчуває, але нічого не може вдіяти, таку, яку він дарує мені, коли мама робить вибір, з яким він не згоден. — І це на краще. Твоя мама так і не зрозуміла, що, хоча вершники можуть бути зброєю нашого королівства, саме писарі володіють усією реальною владою в цьому світі.

— Прокинься, поки не померла! — Книжкові полиці в архіві тремтять, і моє серце завмирає. — Зараз же!

Мої очі розчиняються, і я задихаюся, коли сон розпадається на частини. Я не в Архіві. Я у своїй кімнаті…

— Ворушись! — кричить Таірн.

— Чорт! Вона прокинулася! — Місячне світло відбивається від меча, що розсікає повітря наді мною.

О. Чорт. Я перекочуюся до протилежного боку ліжка, але недостатньо швидко, і клинок врізається в бік моєї спини з силою, яку не можуть розсіяти навіть мої товсті зимові ковдри.

Адреналін маскує біль, коли меч відскакує, не в силах розсікти драконячу луску.

Мої коліна врізаються в дерев'яну підлогу, і я засовую руки під подушку, дістаю два кинджали, виплутуючись із ковдри і піднімаючись на ноги. Як, чорт забирай, вони змогли відімкнути мої двері?

Змахнувши з обличчя розпущене волосся, я зустрічаюся з широкими, шокованими очима не зв'язаного першокурсника, і він не єдиний. У моїй кімнаті семеро курсантів. Четверо – незв'язані чоловіки. Троє – незв'язані жінки... Я задихаюся від упізнавання – так і є, дві, коли вона біжить до дверей і зачиняє їх на виході.

Вона відчинила двері. Іншого пояснення немає.

Решта всі озброєні. Усі сповнені рішучості вбити мене. Усі стоять між мною і незамкненими дверима. Мої руки стискають рукояті кинджалів, а серцебиття частішає.

— Гадаю, мені не дуже-то допоможе, якщо я попрошу вас піти по-хорошому?

Мені доведеться битися, щоб вибратися звідси.

— Відійди від стіни! Не дозволяй їм заманити тебе в пастку!

Гарна думка. Але в цій крихітній кімнатці не так уже й багато місць, куди можна піти.

— Прокляття! Я ж казав тобі, що її броня непробивна! — шипить Орен з іншого боку кімнати, перекриваючи мені вихід. Чортів мудак.

— Я повинна була вбити тебе під час молотьби, — визнаю я. Мої двері зачинені, але напевно хтось почує, якщо я…

Жінка кидається на мене, піднімаючись по ліжку, і я ухиляюся, ковзаючи по крижаному склу вікна. Вікно!

— Воно занадто високо. Ти впадеш в яр, а я не зможу дістатися туди досить швидко!

Вікна немає.

Інша жінка кидає свій ніж, розриваючи тканину рукава моєї нічної сорочки, коли він потрапляє в шафу, але вона не зачепила плоть. Я кручуся, залишаючи рукав позаду, коли він рветься, і кидаю кинджал, огинаючи край ліжка. Він влучає їй у плече, мою улюблену ціль, і вона падає з криком, затискаючи рану.

Решта моєї зброї зберігається біля дверей. Чорт. Лайно. Лайно.

— Більше ніяких метань. Тримай цю зброю!

Для людини, яка не може допомогти, Таірн без проблем висловлює свою думку.

— Ти повинен схопити її за горло! — кричить Орен. — Я зроблю це сам!

Я переводжу свій клинок у праву руку і відбиваю одну атаку зліва, що ріже її по передпліччю, а потім іншу праворуч, встромляючи в стегно чоловіка. Я відбиваю удар п'ятою і ловлю іншого в черево, коли він нападає, посилаючи його назад на моє ліжко, його меч падає за ним.

Але тепер я затиснута в кут між письмовим столом і шафою.

Їх занадто багато.

І всі вони кидаються в один і той самий чортів час.

Мій кинджал з жахливою легкістю вибитий з руки, а серце завмирає, коли Орен хапає мене за горло і смикає до себе. Я б'юся об його коліна, але мої босі ноги не потрапляють під удар, і він піднімає мене з землі, перекриваючи доступ повітря, поки я б'юся, намагаючись встояти.

Ні. Ні. Ні.

Я впиваюся руками в його руку, мої нігті протикають його шкіру, коли я дряпаю її, пускаючи кров. Він може носити мої шрами після цього, але його хватка не слабшає, коли він стискає моє горло.

Повітря. Повітря немає.

— Вона майже тут! — обіцяє Таірн, у його голосі відчувається паніка.

Хто? Я не можу дихати. Не можу думати.

— Прикінчіть її! — кричить один із чоловіків. — Він поважатиме нас, тільки якщо ми прикінчимо її!

Вони переслідують Таірна. Шалений рев Таірна заповнює мою голову, коли Орен опускає моє тіло, перевертаючи мене на спину так, що я притискаюся спиною до його грудей. Принаймні мої ноги стоять на землі, але край мого зору темніє, мої легені борються за кисень, якого там немає.

Жадібні очі першокурсниці, що стікає кров'ю, знову дивляться в мої.

— Зроби це! — вимагає вона.

— Твій дракон – мій, — шипить Орен мені у вухо, і його рука відпадає, змінюючись лезом.

Повітря вривається в мої легені, коли холодний метал пестить моє горло, кисень наповнює мою кров і прояснює голову настільки, що я розумію – це кінець. Я збираюся померти. Від одного удару серця до того, який, ймовірно, буде останнім, всепоглинаюча печаль охоплює мої груди, і я не можу не задаватися питанням, чи змогла б я вижити. Чи вистачило б мені сил закінчити школу? Чи стала б я гідною Таірна й Андарни? Чи змогла б я нарешті змусити свою матір пишатися мною?

Кінчик ножа торкається моєї шкіри.

Двері моєї спальні відчиняються, дерево розлітається на друзки, б'ючись об кам'яну стіну, але я не встигаю повернутися, щоб

подивитися, хто там стоїть, як мене пронизує крик.

— Моя! — кричить Андарна. Колюча енергія пробігає по моєму хребту, потім спрямовується до кінчиків пальців на руках і ногах, і наступний вдих я роблю в повній, абсолютній тиші.

— Іди! — вимагає Андарна.

Я моргаю і розумію, що першокурсниця переді мною не дихає. Вона не дихає. Не рухається.

Ніхто не рухається.

Усі в цій кімнаті застигли на місці... крім мене.

Розділ 19

У відповідь на Велику війну дракони зайняли західні землі, а грифони – центральні, залишивши Баррени і пам'ять про генерала Дарамора, який ледь не знищив Континент своєю армією. Наші союзники відпливли додому, і почався період миру і процвітання, коли провінції Наварри вперше об'єдналися під захистом наших підопічних, під охороною перших вершників.

— Наварра, невідредагована історія **полковник Льюїс Маркхем**

Дідько!

Наче всі в моїй кімнаті перетворилися на камінь, але я знаю, що це неправда. Тіло Орена тепле позаду мене, його шкіра податлива під моїми пальцями, коли я міняю хватку і відштовхую його закривавлене передпліччя, змушуючи лезо відійти від моєї шиї.

З гострого кінчика капає одна крапля крові, розбризкуючись по твердому дереву, і цівка вологи стікає по моєму горлу.

— Швидше! Я не можу тримати його! — Андарна закликає, її голос ниткоподібний.

Вона робить це? Я ковтаю важкі вдихи через побите горло і ухиляюся від передпліччя Орена, звільняючи себе, потім швидко йду вбік у тиші.

Повній, неземній тиші.

Годинник на моєму столі не цокає, доки я протискуюся між ліктем Орена і величезним хлопцем, який колись був із Другого крила. Ніхто не дихає. Їхні погляди застигли. Ліворуч жінка, яку я ранила, згорбилася, стискаючи передпліччя, а чоловік, якого я вдарила ножем, притулився до стіни праворуч і в жаху дивиться на своє стегно.

Я засікаю час у гучних ударах серця, спотикаючись об єдине вільне місце в кімнаті, але мій шлях до відчинених дверей не зрозумілий.

Зейден заповнює дверний отвір, немов якийсь темний янгол-месник, посланник королеви богів. Він повністю одягнений, його обличчя – маска справжньої люті, а від стін по обидва боки від нього в'ються тіні, зависаючи в повітрі.

Уперше відтоді, як я перебралася через парапет, я відчуваю таке чортове полегшення, побачивши його, що можу розплакатися.

Андарна задихається в моїй свідомості, і хаос поновлюється.

Нудота стискає мій шлунок.

— Давно пора, чорт забирай, — гуркоче Таірн.

Зейден переводить погляд на мене, його оніксові очі спалахують від шоку не більш ніж на мілісекунду, після чого він робить крок уперед, його тіні струменіють перед ним, коли він стає поруч зі мною. Він клацнув пальцями, і кімната освітилася, над нами повисли вогні магів.

— Ви всі, блядь, мертві. — Його голос до остраху спокійний, і від цього ще страшніше.

Кожна голова в кімнаті повертається.

— Ріорсон! — Кинджал Орена з дзвоном падає на підлогу.

— Думаєш, здавшись, ти врятуєшся? — Від смертельно м'якого тону Зейдена в мене по руках біжать мурашки. — Це проти нашого кодексу – нападати на іншого вершника уві сні.

— Але ти ж знаєш, що він не повинен був зв'язувати її! — Орен піднімає руки вгору, долоні звернені до нас. — У тебе, як у будь-якої іншої людини, достатньо причин бажати смерті цій слабачці. Ми просто виправляємо помилку.

— Дракони не роблять помилок. — Тіні Зейдена хапають усіх нападників, крім Орена, за горло, а потім стискають. Вони борються, але це не має значення. Їхні обличчя стають фіолетовими, тіні міцно тримають їх, коли вони падають на коліна, падають по дузі переді мною, наче мляві маріонетки.

Я не можу знайти в собі сили пожаліти їх.

Зейден іде вперед, наче в нього є весь час у світі, і простягає долоню, коли ще одне щупальце темряви піднімає з підлоги мій відкинутий кинджал.

— Дозволь мені пояснити. — Орен дивиться на кинджал, і його руки тремтять.

— Я почув усе, що мені потрібно почути. — Пальці Зейдена стискаються навколо рукояті. — Вона повинна була вбити тебе на полі бою, але вона милосердна. Це не той недолік, яким я не володію. — Він кидається вперед так швидко, що я ледве встигаю вловити рух, і горло Орена розривається горизонтальною лінією, кров потоком ллється по шиї та грудях.

Він хапається за горло, але це марно. Він стікає кров'ю за лічені секунди, звалившись на підлогу. Навколо нього росте багряна калюжа.

— Чорт, Зейден. — Гаррік входить, прибираючи меч у піхви, і окидає кімнату поглядом. — Немає часу для допиту? — Його погляд проскакує по мені, немов каталогізуючи пошкодження, і затримується на моєму горлі.

— У цьому немає потреби, — відповідає Зейден, коли входить Бодхі і проводить ту саму швидку оцінку, що й Гаррік. Подібність між кузенами все ще змушує мене замислитися. Бодхі має таку саму бронзову шкіру і сильну лінію брів, але його риси обличчя не такі незграбні, як у Зейдена, а очі світло-карі. Він схожий на м'якшу, доступнішу версію свого старшого кузена, але моє тіло не нагрівається, побачивши його так, як побачивши Зейдена. Або, можливо, Орен просто задушив у мені здоровий глузд.

Нелогічний сміх вирівається з моїх губ, і всі троє чоловіків дивляться на мене так, ніби я вдарилася головою.

— Дай вгадаю, — каже Бодхі, потираючи потилицю. — Ми на зачистці?

— Викликайте допомогу, якщо знадобиться, — відповідає Зейден кивком.

Тіла.

Я жива. Я жива. Я жива. Я повторюю цю мантру в голові, поки Зейден витирає кров з мого кинджала на спині туніки Орена.

— Так. Ти жива. — Зейден переступає через тіло Орена і ще двох, забирає мій кинджал з плеча жінки, що впала, перш ніж дістатися до моєї шафи. Я навіть не впізнаю її, і все ж вона намагалася вбити мене.

Гаррік і Бодхі витягують перші тіла.

— Я й не думала, що сказав це вголос. — У мене починають тремтіти коліна, а потім мене долає нудота. Чорт, я думала, що вже відпрацювала подібну реакцію на адреналін, але ось вона я, трушуся як аркуш, поки Зейден порпається в моїй шафі, наче він щойно не знищив півдюжини людей.

Начебто така різанина – звичайна справа.

— Це шок, — каже він, знімаючи мій плащ із гачка і дістаючи пару чобіт. — Ти поранена? — Його слова прозвучали різко і зруйнували тимчасове блокування болю. Він повертається пульсуючою хвилею, яка зосереджується в моїй спині. Ось тобі й викид адреналіну.

Кожен вдих відчувається так, ніби я б'юся легенями об бите скло, тому я роблю їх короткими й неглибокими. Але мені вдається втриматися на ногах, я відступаю, поки не впираюся в кам'яну стіну з неушкодженого боку, дозволяючи їй прийняти мою вагу.

— Давай, Вайоленс. — Його ласкаві слова суперечать його різкому тону, коли він складає мій плащ на руку і проводить чобітьми по тілах, що залишилися, які він залишив на моїй підлозі. — Зберися і скажи мені, де ти поранена. — Він убив шістьох людей без жодної плямочки крові на своїх опівнічно-чорних шкірянках. Мої чоботи б'ються об землю поруч із моїми ногами, а плащ падає на маленьке крісло в кутку.

Я ледь дихаю, але чи можу я ризикнути зізнатися йому у своїй нинішній слабкості?

Його пальці гріють моє підборіддя, коли він нахиляє мою голову так, що наші погляди стикаються. Зачекайте... це натяк на паніку в його погляді?

— Ти дихаєш як лайно, тож я припускаю, що це пов'язано з…

— Мої ребра, — закінчую я, перш ніж він встигає здогадатися. Спроба приховати біль не спрацює з ним. — Той, що біля ліжка, вдарив мечем по ребрах, але я думаю, що вони просто забиті. — Не було того характерного тріска, який буває при переломі кісток.

— Напевно, меч був тупий. — Він підняв темну брову. — Якщо тільки це не пов'язано з тим, чому ти спиш у своєму шкіряному жилеті.

— Повір йому, — вимагає Таірн.

— Це не так просто.

— Поки що так і має бути.

— Це драконяча луска. — Я піднімаю праву руку і злегка повертаюся, щоб він міг бачити зяючу дірку в моїй нічній сорочці. — Міра зробила його для мене. Ось чому я прожила так довго.

Він дивиться між нашими тілами, його рот напружується, перш ніж він киває один раз.

— Геніально, хоча я б сказав, що є ще кілька причин, чому ти так далеко добралася. — Перш ніж я встигаю заперечити, його погляд переходить на моє горло і звужується на те, що, за моїми уявленнями, має бути фіолетовим відбитком руки. — Я повинен був убити його повільніше.

— Я в порядку.

— Ні.

Його погляд повертається до моїх очей.

— Ніколи не бреши мені. — Він говорить це з такою лютістю, крізь зціплені зуби, що я не можу не кивнути на знак згоди.

— Боляче, — визнаю я.

— Дай мені подивитися.

Я двічі відкриваю і закриваю рот.

— Це прохання чи вимога?

— Вибирай, поки я можу подивитися, чи не зламав цей виродок тобі ребра. — Його руки скручуються в кулаки.

Двоє інших чоловіків входять через відчинені двері, Гаррік і Бодхі йдуть за ними. Вони всі... одягнені. Повністю одягнені, коли я глянула на годинник – друга година ночі.

— Візьміть цих двох, а ми займемося останніми, — наказує Гаррік, і решта беруться до роботи, виносячи останні тіла через двері. Я не можу не помітити, що у всіх у них на руках мерехтять реліквії повстання, але я залишаю це спостереження при собі.

— Дякую, — каже Зейден, потім клацає рукою, і мої двері зачиняються з тихим клацанням. — А тепер дай мені подивитися на твої ребра. Ми втрачаємо час.

Я ковтаю, потім киваю. Краще знати зараз, якщо вони все одно зламані. Я повертаюся до нього спиною, але можу бачити його обличчя в дзеркалі на весь зріст, поки я викручуюся з широких рукавів своєї нічної сорочки, притримуючи матеріал над грудьми, поки він опускається ззаду до талії.

— Тобі доведеться…

— Я знаю, як поводитися з корсетом. — Його щелепа розтискається, і щось, що нагадує мені сирий голод, промайнуло в його виразі, перш ніж він приховує його, відкидаючи моє волосся на плече з дивовижною ніжністю.

Його пальці торкаються моєї оголеної шкіри, і я придушую тремтіння, фіксуючи свої м'язи, щоб не вигнутися дугою від його дотику.

Що, чорт забирай, зі мною не так? На підлозі все ще кров, але я задихаюся з абсолютно неправильної причини, поки він швидко розплутує шнурки, починаючи з самого низу. Він не брехав. Він абсолютно точно знає толк у корсетах.

— Як, чорт забирай, ти влазиш у цю штуку щоранку? — запитує він, прочищаючи горло, коли дюйм за дюймом оголюється моя спина.

— Я напрочуд гнучка. Це частина всього того, що стосується ламання кісток і розриву суглобів, — відповідаю я через плече.

Наші очі зустрічаються, і в моєму животі спалахує тепло. Мить минула так само швидко, як і з'явилася, і він розсовує мої обладунки, оглядаючи правий бік. Ніжні пальці гладять по пошкоджених ребрах, потім обережно промацують.

— У тебе до біса сильний синець, але я не думаю, що вони зламані.

— Я так і думала. Дякую, що перевірив. — Це має бути ніяково, але чомусь не ніяково, навіть коли він зашнуровує мене назад, закріплюючи кінці.

— Ти будеш жити. Повернися.

Я повертаюся, натягую нічну сорочку на плечі, і він опускається переді мною на коліна на підлогу.

Мої очі розширюються. Зейден Ріорсон стоїть переді мною на колінах, його чорне волосся на ідеальному рівні, щоб я могла провести пальцями по його густоті. Це, мабуть, єдине, що в ньому є м'якого. Скільки жінок відчували ці пасма між пальцями?

Чому, чорт забирай, мене це хвилює?

— Тобі доведеться пройти через біль, і ми повинні зробити це швидко. — Він бере черевик, потім стукає по моїй нозі. — Можеш підняти?

Я киваю, піднімаючи ногу. Потім він позбавляє мене будь-якої логічної думки, надягаючи мої черевики і зашнуровуючи їх по одному.

Це та сама людина, яка не заперечувала проти моєї смерті всього кілька місяців тому, і мій мозок не може розібратися в різних його сторонах.

— Ходімо. — Він накидає мій плащ на плечі й застібає його на комірі, ніби я щось цінне. Тепер я розумію, що перебуваю в шоці, бо для Зейдена Ріорсона я не коштовність. Його погляд ковзає по моєму волоссю, і він моргає, перш ніж натягнути мій капюшон на темно-світле волосся. Потім він бере мене за руку і тягне в коридор. Його пальці сильні, коли вони обвиваються навколо моїх, хватка міцна, але не надто.

Усі інші двері зачинені. Напад навіть не був достатньо гучним, щоб розбудити моїх сусідів. Я була б уже мертва, якби не з'явився Зейден, навіть якби мені вдалося вирватися з рук Орена. Але як це сталося?

— Куди ми йдемо? — Коридори тьмяно освітлені синіми лампами магів, які сигналізують про те, що для тих, у кого немає вікон, ще ніч.

— Продовжуй говорити досить голосно, щоб інші чули, і хто-небудь зупинить нас перш, ніж ми кудись доберемося.

— А ти не можеш просто сховати нас у тіні або ще де-небудь?

— Звісно, тому що гігантська чорна хмара, що рухається коридором, виглядатиме не підозріліше, ніж парочка, що крадеться. — Він кидає на мене погляд, який не дає мені заперечити.

Вірно підмічено.

Не те щоб ми були парою.

Не те щоб я не піднялася б на нього, як на дерево, за вдалого збігу обставин. Я стискаюся, коли ми доходимо до головного коридору гуртожитку. Ніколи, ніколи не буде вдалого збігу обставин, коли справа стосується його, тим більше після того, як він стратив півдюжини людей.

Але на мій захист, і в хворому, збоченому сенсі, його порятунок був до біса гарячим, навіть якщо він тягне мене коридором із непосильною швидкістю. Навіть якщо він зробив це тільки тому, що моє життя пов'язане з його життям. Мої груди кричать про перепочинок, але його немає, поки він веде мене повз гвинтові сходи, які ведуть до гуртожитків другого і третього курсів, і в ротонду.

Будуть потрібні тижні, щоб мої ребра повністю загоїлися.

Наші черевики стукають об мармурову підлогу – єдиний звук, коли ми проходимо в академічне крило. Замість того щоб повернути ліворуч, до залу для спарингів, він веде нас праворуч, униз сходами, які, як я знаю, ведуть до комори.

На півдорозі вниз він зупиняється, і я ледь не натикаюся на меч, пристебнутий до його спини. Потім він робить жест правою рукою,

тримаючи мій меч у лівій.

Клацання. Зейден натискає на каміння, і потаємні двері відчиняються.

— От лайно, — шепочу я, дивлячись на великий тунель, що відкрився перед нами.

— Сподіваюся, ти не боїшся темряви. — Він тягне мене всередину, і задушлива темрява огортає нас, коли двері зачиняються.

Це прекрасно. Це абсолютно нормально.

— Але про всяк випадок, якщо боїшся, — каже Зейден, його голос звучить на повну гучність, коли він зривається. Світло магів ширяє над нашою головою, освітлюючи наше оточення.

— Дякую. — Тунель підтримують кам'яні арки, підлога гладенька, наче нею пройшли більше, ніж дозволяє вхід. Тут пахне землею, але не вогкістю, і він триває, здається, цілу вічність.

Він кидає мою руку і починає йти.

— Не відставай.

— Ти міг би... — Я здригнулася. Чорт, груди болять. — Будь трохи уважнішим. — Я крокую за ним, скинувши капюшон.

— Я не збираюся няньчитися з тобою, як це робить Аетос, — каже він, не обертаючись. — Це тільки вб'є тебе, коли ми виберемося з Басгіата.

— Він не няньчиться зі мною.

— Нянчиться, і ти це знаєш. Тобі це теж не подобається, якщо я не помиляюся. — Він відступає назад, щоб іти поруч зі мною. — Чи я неправильно зрозумів?

— Він вважає, що це місце занадто небезпечне для когось... на кшталт мене, і після того, що щойно сталося, я не впевнена, що можу з ним сперечатися. — Я спала. Це єдиний час, коли нам гарантована безпека. — Не думаю, що мені вдасться знову заснути. — Я кидаю погляд убік на його дратівливо чудового профілю. — І якщо ти навіть подумаєш про те, щоб запропонувати мені спати зі мною для безпеки з цього моменту…

Він насміхається.

— Навряд чи. Я не трахаюся з першокурсниками – навіть коли був одним із них – не кажучи вже про... тебе.

— Хто говорив про секс? — випалюю я у відповідь, проклинаючи себе за те, що біль у ребрах тільки посилюється. — Мені довелося б бути мазохісткою, щоб спати з тобою, а я, запевняю тебе, такою не є. — Фантазії про це не рахуються.

— Мазохістка, так? — Куточок його рота викривляється в усмішці.

— Навряд чи від тебе виходять затишні флюїди зранку. — Моя власна посмішка викривляє мої губи. — Якщо тільки ти не боїшся, що я вб'ю тебе, поки ми спимо. — Ми повертаємо за ріг, і тунель продовжується.

— У мене немає жодних побоювань з цього приводу. Хоч би яка ти була жорстока і майстерна з цими кинджалами, я не впевнений, що ти зможеш убити навіть муху. Не думай, що я не помітив, що ти зуміла поранити трьох із них і жодного разу не вистрілила на ураження. — Він кидає несхвальний погляд у мій бік.

— Я ніколи нікого не вбивала, — шепочу я, немов це секрет.

— Тобі доведеться з цим змиритися. Усе, чим ми станемо після випуску, це зброя, і краще, якщо ми будемо відточеними до того, як покинемо ворота.

— Так ось куди ми йдемо? Ми залишаємо ворота? — Я втратив будь-яке відчуття напрямку тут.

— Ми збираємося запитати Таірна, що, чорт візьми, щойно сталося. — Щелепа Зейдена стискається. — І я не кажу про напад. Як, чорт забирай, вони пробралися через твої замки?

Я знизую плечима, але не обтяжую себе поясненнями. Він нізащо мені не повірить. Я й сама насилу в це вірю.

— Нам краще з'ясувати це, щоб це не повторилося. Я відмовляюся спати на твоїй клятій підлозі, як якась сторожова собака.

— Зачекай. Це інший шлях до льотного поля? — Я щосили намагаюся подумки відгородитися від болю в горлі та ребрах.

— Він веде мене до тебе, — кажу я Таірну.

— Я знаю.

— Ти збираєшся сказати мені, що там було?

— Я б сказав, якби знав.

— Так, — каже Зейден, і стежка знову вигинається. — Це не зовсім загальновідомо. І я хочу попросити тебе заховати цей маленький тунель у папку з секретами, які ти зберігаєш від мого імені.

— Дай вгадаю, і ти дізнаєшся, якщо я розповім?

— Так. — З'являється ще одна усмішка, і я відвертаюся, поки він не зловив мій погляд.

— Ти збираєшся пообіцяти мені ще одну послугу? — Стежка починає підніматися, і підйом цей зовсім не м'який. Кожен вдих нагадує мені про те, що сталося менше години тому.

— Однієї моєї послуги більш ніж достатньо, і ми вже досягли статусу взаємного знищення, Сорренгейл. Тепер, ти зможеш проштовхнутися через це, чи тобі потрібно, щоб я ніс тебе?

— Це звучить як образа, а не пропозиція.

— Ти вловлюєш. — Але його крок сповільнюється, щоб відповідати моєму.

Земля під моїми ногами зсувається, ніби вона хитається, але я знаю, що краще. Це моя голова, результат болю і стресу. Мої кроки хитаються.

Рука Зейдена обвиває мою талію, підтримуючи мене. Мені неприємно, що його дотик прискорює мій пульс, поки ми продовжуємо

підйом, але я не протестую. Я не хочу бути вдячною за щось, коли справа стосується його, але, чорт забирай, цей його м'ятний запах такий чудовий.

— Що ти взагалі робив сьогодні ввечері?

— Чому ти питаєш? — Його тон явно натякає на те, що я не повинна питати.

Дуже шкода.

— Ти дістався до моєї кімнати за кілька хвилин, і ти одягнений не зовсім для сну. — Він пристебнутий мечем, чорт забирай.

— Може, я теж сплю у своїх обладунках.

— Тоді тобі слід обирати надійніших сусідів по ліжку.

Він фиркнув, на мить промайнула усмішка. Справжня. Не фальшива, примусова усмішка, яку я звикла бачити, і не нахабна усмішка. Чесна, несамовита усмішка, до якої в мене немає жодного імунітету. Однак вона зникає так само швидко, як і з'являється.

— То ти не збираєшся мені розповідати? — запитую я. Я б засмутилася, якби мені не було так до біса боляче. І я навіть не збираюся торкатися того, навіщо йому знадобилося тягнути нас до Таірна, коли я можу поговорити з ним у будь-який час.

Якщо тільки він не хоче поговорити з Таірном, що за нахабство.

— Ні. Справи третього курсу. — Він відпускає мене, коли ми досягаємо заваленого камінням кінця тунелю. Кілька жестів рукою і

ще одне клацання, перш ніж він відчиняє двері.

Ми виходимо в хрустке, крижано холодне листопадове повітря.

— Що за чорт, — шепочу я. Двері вбудовані в стопку валунів на східному боці поля.

— Вони замасковані. — Зейден змахує рукою, і двері зачиняються, зливаючись зі скелею, наче вона є її частиною.

Лунає звук, який я тепер упізнаю як рівномірне биття крил, і я дивлюся вгору, щоб побачити, як три дракони закривають зірки, спускаючись униз. Земля здригається, коли вони приземляються перед нами.

— Гадаю, ватажок крил хоче поговорити? — Таірн робить крок уперед, Сгаейл слідує за ним, її крила підтягнуті, а золоті очі звузилися на мене.

Андарна проскакує між кігтями Сгаейл і галопом мчить до нас. Вона проскакує останні дюжину футів, вгризаючись лапами в землю, і зупиняється прямо переді мною, втикаючись носом мені в ребра, коли мене охоплює гостре почуття тривоги, накриваючи мене почуттями, які, як я знаю, мені не належать.

— Зламаних кісток немає, — обіцяю я, погладжуючи рукою горбисті гребені її голови. — Це просто синці.

— Ти впевнена? — запитує вона, з тривогою в очах.

— Настільки, наскільки можу бути впевнена. — Я змушую себе посміхнутися. Тягнутися сюди посеред ночі варте того, щоб розвіяти її тривогу.

— Так, я хочу поговорити. Що за чортову силу ти їй передаєш? — вимагає Зейден, дивлячись на Таірна так, немов він не... Таірн.

Ага. Приголомшливо. Кожен м'яз у моєму тілі напружується, упевнений, що Таірн ось-ось спопелить Зейдена за зухвалість.

— Не твоя справа, що я обираю чи не обираю спрямовувати на свого вершника, — відповідає Таірн із гарчанням.

Усе йде добре.

— Він сказав... — починаю я.

— Я чув його, — відповідає Зейден, не удостоївши мене поглядом.

— Ти що? — Мої брови сходяться на переніссі, і Андарна відступає, щоб стати до решти. Дракони розмовляють тільки зі своїми наїзниками. Так мене завжди вчили.

— Це абсолютно моя справа, коли ти очікуєш, що я буду її захищати, — заперечує Зейден, його голос підвищується.

— Я чудово доніс до тебе свою думку, людино. — Таірн повертає голову тим змієподібним рухом, який змушує мене насторожитися. Він більш ніж схвильований.

— Але я ледь встиг. — Слова вилітають крізь зціплені зуби. — Вона була б мертва, якби я був на тридцять секунд пізніше.

— Схоже, у тебе було тридцять секунд, подарованих тобі. — У грудях Таірна лунає рик.

— І я хотів би знати, що там, блядь, сталося!

Я різко вдихаю.

— Не чіпай його, — благаю я Таірна. — Він врятував мене. — Я ніколи не бачила, щоб хтось наважувався розмовляти з драконом іншого вершника, а тим паче кричати на нього, особливо на такого сильного, як Таірн .

Він бурчить у відповідь.

— Нам потрібно знати, що сталося в тій кімнаті. — Темний погляд Зейдена пронизує мене, як ніж, на мілісекунду, перш ніж він знову кидає погляд на Таірна.

— Не смій намагатися читати мене, людино, або ти пошкодуєш про це. — Рот Таірна відкривається, його язик згинається в русі, який я надто добре знаю.

Я встаю між ними і нахиляю підборіддя до Таірна.

— Він просто трохи наляканий. Не спалюй його.

— Принаймні, ми хоч у чомусь згодні. — У моїй голові звучить жіночий голос.

Сгаейл.

У благоговінні я дивлюся на темно-синій кинджальний хвіст, коли Зейден переходить на мій бік.

— Вона говорила зі мною.

— Я знаю. Я чув. — Він складає руки на грудях. — Це тому, що вони пара. З тієї ж причини я прикутий до тебе.

— Ти говориш про це так мило.

— Це не так. — Він повертається до мене обличчям. — Але ми з тобою саме такі, Вайоленс. Ми прикуті. Прив'язані. Ти помреш, я помру, тому я, чорт забирай, заслуговую знати, як, чорт забирай, ти опинилася під ножем Зайферта в одну секунду, а в іншу – в іншому кінці кімнати. Це та сила, яку ти проявила разом із Таірном? Зізнайся. Зараз же. — Його очі впилися в мене.

— Я не знаю, що сталося, — чесно відповідаю я.

— Природа любить, щоб усе було в рівновазі, — каже Андарна, немов переказує факти, як і я, коли нервую. — Це перше, чого нас вчать.

Я повертаюся обличчям до золотого дракона, повторюючи те, що вона сказала Зейдену.

— Що це означає? — запитує він мене, а не її.

Вважаю, це означає, що він чує Таірн, але не Андарну.

— Ну, не в першу чергу. — Андарна сидить, проводячи хвостом по вкритій інеєм траві. — Перше – ми не повинні пов'язувати себе

узами, поки не станемо зовсім дорослими. — Вона хитає головою на всі боки. — А може, перше – де вівці? Хоча кози мені подобаються більше.

— Ось чому пернаті не пов'язують себе узами. — Таірн зітхає з великою часткою відчаю.

— Нехай вона пояснить, — закликає Сгаейл, клацаючи кігтями по землі.

— Пернаті не повинні зв'язуватися, бо вони можуть випадково передати свої сили людям, — продовжує Андарна. — Дракони не можуть використовувати канал – не зовсім – доки ми не станемо більшими, але всі ми народжуємося з чимось особливим.

Я передаю повідомлення.

— Як печатка? — запитую я вголос, щоб Зейден міг чути.

— Ні, — відповідає Сгаейл. — Печатка – це поєднання нашої сили з твоєю власною здатністю до каналу. Вона відображає те, ким ти є в глибині своєї сутності.

Андарна сідає і гордо нахиляє голову.

— Але я передала свій дар безпосередньо тобі. Тому що я все ще пернатий хвіст.

Я повторюю ще раз, дивлячись на меншого дракона. Про пір'яхвостів майже нічого не відомо, бо їх ніколи не бачили за межами Долини. Їх охороняють. Вони... Я ковтаю. Почекай. Що вона сказала?

— Ти все ще пернатий хвіст?

— Так! Ще кілька років, напевно. — Вона повільно моргає, а потім позіхає, її вилчастий хвіст згинається.

О. Боги.

— Ти... ти пташеня, — шепочу я.

— Ні! — Андарна випускає пару в повітря. — Мені два! Пташенята навіть не вміють літати!

— Вона хто? — Погляд Зейдена метушиться між Андарною і мною.

Я кидаю погляд на Таірна.

— Ти дозволив малолечіі зв'язати себе узами? Дитині тренуватися для війни?

— Ми дозріваємо набагато швидше, ніж люди, — заперечує він, маючи нахабство виглядати ображеним. — І я не впевнений, що хтось забороняє Андарні щось робити.

— Наскільки швидше? — зітхаю я. — Їй два роки!—

— Вона стане зовсім дорослою через рік чи два, але деякі повільніше за інших, — відповідає Сгаейл. — І, якби я думала, що вона справді прив'яжеться, я б сильніше заперечувала проти її Права Благодіяння. — Вона шикає на Андарну з явним несхваленням.

— Зачекай. Андарна твоя? — Зейден робить крок до Сгаейл, і в його голосі звучить тон, якого я ніколи не чула. Він... поранений. — Ти ховала від мене пташеня останні два роки?

— Не будь смішним. — Сгаейл видула потік повітря, який скуйовдив волосся Зейдена. — Невже ти думаєш, що я дозволю своєму нащадку зв'язати себе узами, поки він ще в пір'ї?

— Її батьки померли ще до вилуплення, — відповідає Таірн.

Моє серце завмирає.

— О, мені шкода, Андарно.

— У мене багато старших, — відповідає вона, ніби це все компенсує, але, втративши батька... я знаю, що це не так.

— Недостатньо, щоб утримати тебе на Обмолтному полі, — бурчить Таірн. — Перохвости не зв'язуються, бо їхня сила занадто непередбачувана. Нестабільна.

— Непередбачувана? — запитує Зейден.

— Точно так само, як ти не вручив би маляті свою печатку, вірно, ватажок крил? — Таірн бурчить, коли Андарна притискається до його передньої ноги.

— Боги, ні. Я ледь міг контролювати її на першому курсі. — Зейден хитає головою.

Дивно уявити, що Зейден коли-небудь не контролював себе. Чорт, я б заплатила хороші гроші, щоб побачити, як він втратить контроль.

Щоб бути тим, з ким він його втратить. Не-а. Я одразу ж відкинула цю думку.

— Саме так. Занадто молодий зв'язок дає їм змогу безпосередньо віддавати свій дар, і вершник може легко виснажити його і перегоріти.

— Я б ніколи! — Я похитала головою.

— Ось чому я вибрала тебе. — Голова Андарни притулилася до ноги Таірна. Як я могла не помітити цього раніше? Її округлі очі, її лапи…

— Звісно, ти не знаєш. Пір'яні хвости не повинні бути помітними, — каже Таірн, кидаючи погляд у бік своєї подруги.

Вона навіть не закочує очі.

— Якби керівництво знало, що вершники можуть взяти її дари собі, а не покладатися на власні сурдини... — Зейден каже, дивлячись на Андарну, яка моргає дедалі повільніше й повільніше.

— За нею б полювали, — тихо закінчую я.

— Ось чому ти нікому не можеш сказати, хто вона, — каже Сгаейл. — Сподіваюся, вона подорослішає, коли ви покинете квадрант, а старійшини вже накладають більш... суворий захист на пернатих.

— Не буду, — обіцяю я. — Андарна, дякую тобі. Що б ти не зробила, це врятувало мені життя.

— Я змусила час зупинитися. — Її рот розчиняється в чергове позіхання. — Але тільки ненадовго.

Почекай. Що? Мій шлунок вдаряється об землю, коли я дивлюся в золоті очі Андарни і забуваю про біль, про тверду землю під ногами, навіть про необхідність дихати, коли шок накочує на мене, позбавляючи логіки.

Ніхто не може зупинити час. Ніщо не може зупинити його. Це... нечувано.

— Що вона сказала? — запитує Зейден, обхоплюючи мене за плечі, щоб підтримати.

Таірн гарчить, і нас обох обдає парою.

— Я б прибрала твої руки від вершника, — попереджає Сгаейл.

Зейден послаблює хватку, але продовжує обіймати мене за плечі.

— Скажи мені, що вона сказала. Будь ласка. — Його рот стискається, і я знаю, що останнє слово дорого йому обійшлося.

— Вона може призупиняти час, — видавила я, спотикаючись на словах. — Ненадовго.

Риси обличчя Зейдена пом'якшуються, і вперше він не схожий на стійкого, смертоносного командира крила, якого я зустріла на парапеті. Він просто приголомшений, коли його погляд переходить на Андарну.

— Ти можеш зупинити час?

— А тепер ми можемо зупинити його. — Вона повільно моргає, і я відчуваю, як від неї виходить втома. Передача цього дару мені

сьогодні вночі дорого їй обійшлася. Вона ледь може тримати очі відкритими.

— Потроху, — шепочу я.

— Потроху, — повільно повторює Зейден, немов вбираючи інформацію.

— І, якщо я використовуватиму його занадто часто, я можу вбити тебе, — тихо кажу я Андарні.

— Убити нас. — Вона встає на всі чотири лапи. — Але я знаю, що ти цього не зробиш.

— Я зроблю все можливе, щоб бути гідною. — Наслідки цього дару, цієї виняткової сили, вражають мене, як смертельний удар, і мій шлунок опускається на дно. — Невже професор Карр збирається вбити і мене?

Усі погляди спрямовуються на мене, і Зейден міцніше стискає мої плечі, його великі пальці заспокійливо погладжують.

— Чому ти так думаєш?

— Він убив Джеремайю. — Я відганяю паніку і зосереджуюся на крихітних золотих іскорках в оніксових очах Зейдена. — Ти бачив, як він скрутив йому шию, наче гілку, просто на очах у всього квадранта.

— Джеремайя був інтинсиком. — Голос Зейдена знизився. — Той, хто читає думки, – це смертний злочин. Ти знаєш це.

— І що вони збираються робити, якщо дізнаються, що я можу зупиняти час? — Жах холодить кров у моїх жилах.

— Вони не дізнаються, — обіцяє Зейден. — Ніхто їм не скаже. Ні ти. Ні я. Ні вони. — Він показує однією рукою в бік нашої трійці драконів. — Зрозуміло?

— Він має рацію, — каже Таірн. — Вони не можуть дізнатися. І невідомо, як довго в тебе буде ця здатність. Більшість дарів пернатих хвостатих зникають із настанням зрілості, коли вони починають використовувати канал.

Андарна знову позіхає і виглядає майже мертвою на ногах.

— Поспи трохи, — кажу я їй. — Дякую, що допомогла мені сьогодні.

— Уперед, Голді, — каже Таірн, і всі вони злегка нахиляються, а потім пускаються в політ, пориви вітру б'ють мені в обличчя. Андарна бореться, її крила б'ються вдвічі сильніше, і Таірн підлітає до неї, беручи її вагу на себе, і продовжує шлях у Долину.

— Обіцяй, що нікому не розповіси про зупинку часу, — просить Зейден, коли ми повертаємося в тунель, але це дуже схоже на наказ. — Це не тільки заради твоєї безпеки. Рідкісні здібності, якщо їх тримати в секреті, є найціннішою валютою, якою ми володіємо.

Я насупила брови, вивчаючи суворі лінії реліквії заколотників, яка висить у нього на шиї, позначаючи його як сина зрадника і попереджаючи всіх, що йому не можна довіряти. Можливо, він велить мені мовчати заради власної вигоди, щоб використовувати мене надалі.

Принаймні, це означає, що він має намір, щоб я була жива в майбутньому.

— Нам потрібно з'ясувати, як курсанти без зобов'язань потрапили до твоєї кімнати, — каже він.

— Там був вершник, — кажу я йому. — Хтось, хто втік до вашого прибуття. Вона, мабуть, відімкнула її зовні.

— Хто? — Він зупиняється, обережно бере мене за лікоть і повертає до себе.

Я хитаю головою. Він нізащо мені не повірить. Я й сама насилу в це вірю.

— У якийсь момент нам із тобою доведеться почати довіряти одне одному, Соррengейл. Від цього залежить усе наше життя. — Лють попливла в очах Зейдена. — А тепер скажи мені, хто.

Розділ 20

Звинувачення лідера крила в неправоті - найнебезпечніше з усіх звинувачень. Якщо ви маєте рацію, то ми, як квадрант, не змогли вибрати найкращих лідерів. Якщо ви помиляєтеся, ви мертві.

— Мій час кадета: Мемуари генерала Августина Мельгрена

— Орен Зайферт. — Капітан Фіцгіббонс закінчує читання списку загиблих і закриває сувій, коли ми стоїмо в строю наступного ранку, наше дихання створює хмари в прохолодному повітрі. — Ми віддаємо їхні душі Малеку.

У моєму серці немає місця для смутку за шістьма з восьми імен, не тоді, коли я перекладаю свою вагу, щоб заспокоїти біль чорно-синього кольору вздовж ребер, і не звертаю уваги на те, як інші вершники дивляться на кільце синців на моєму горлі.

Двоє інших у сьогоднішньому списку – третьокурсники з Другого крила, вбиті під час навчальної операції біля кордону Брейвіка, згідно з плітками за сніданком, і я не можу не замислитися над питанням, чи не там був Зейден, перш ніж прийти мені на допомогу минулої ночі.

— Не можу повірити, що вони намагалися вбити тебе, поки ти спала. — Ріаннон усе ще кипить за сніданком після того, як я розповіла нашому столу, що сталося.

Можливо, Зейден бореться за те, щоб зберегти події минулої ночі в таємниці, щоб приховати, яким тягарем я для нього є, тому що більше ніхто з керівництва не знає. Він не сказав жодного слова після того, як я розповіла йому, хто відімкнув двері, тож я й гадки не маю, вірить він мені чи ні.

— Що ще гірше, мені здається, я починаю до цього звикати. — Або у мене приголомшливі навички компартменталізації, або я дійсно звикаю до того, що завжди буду мішенню.

Капітан Фітцгіббонс робить якісь незначні оголошення, і я відключаюся від нього, коли хтось іде в наш бік, розсікаючи простір між секціями “Полум'я” і “Хвіст” нашого крила.

Як і завжди, моє дурне, рухоме гормонами серце завмирає при першому погляді на Зейдена. Навіть найефективніші отрути бувають у красивих упаковках, а Зейден саме такий – красивий і смертоносний. Він виглядає оманливо спокійним, коли наближається, але я відчуваю його напругу, як свою власну, як пантера, що підкрадається до здобичі. Вітер куйовдить його волосся, і я зітхаю про абсолютно несправедливу перевагу, яку він має перед кожним чоловіком у цьому дворі. Йому навіть не потрібно намагатися виглядати сексуально... він просто такий і є.

От чорт. Саме через це почуття – те, як у мене перехоплює подих і все моє тіло напружується, коли він поруч, – саме через це я не запросила нікого в ліжко і не відсвяткувала, як усі мої абсолютно нормальні друзі. Саме через це почуття я не хотіла нікого... більше.

Тому що я хочу його.

У світі не вистачить лайливих слів для цього.

Його погляд зустрічається з моїм досить довго, щоб прискорити мій пульс, перш ніж він звертається до Дейна, ігноруючи оголошення Фіцгіббонса позаду нього.

— У вашому загоні відбулися зміни.

— Вінглідер? — запитує Дейн, його хребет випрямляється. — Ми щойно прийняли чотирьох після розформування третього загону.

— Так. — Зейден дивиться праворуч, де другий загін, Хвостова секція стоїть в увазі. — Белден, ми робимо перекличку.

— Так, сер. — Командир загону киває один раз.

— Аетос, Вон Пенлі залишає ваше командування, і ви отримуєте Ліама Майрі з Хвостової секції.

Рот Дейна закривається, і він киває.

Ми всі дивимося, як два першокурсники міняються місцями. Пенлі був із нами тільки з Обмолоту, тож прощання від душі від нашого первісного загону не буде, але інші троє бурчать.

Ліам киває Зейдену, і в мене скручує живіт. Я точно знаю, чому він перейшов під командування Дейна. Хлопець масивний, такий самий високий, як Соєр, і такий самий кремезний, як Дейн, зі світло-русявим волоссям, видатним носом, блакитними очима, а реліквія повстанців, що починається на його зап'ясті й зникає під рукавом туніки, видає його місію.

— Мені не потрібен охоронець, — огризаюся я на Зейдена. Чи не перегнула я палицю, звертаючись до лідера крила таким чином? Безумовно. Мене це хвилює? Ані краплини.

Він ігнорує мене, звертаючись до Дейна.

— Ліам, за статистикою, найсильніший першокурсник у квадранті. У нього найшвидший час проходження Рукавички, він не програв жодного випробування, і він пов'язаний з винятково сильним Рудим Даггертейлом. Будь-який загін був би щасливий роздобути його, і він весь твій, Аетос. Ти зможеш подякувати мені, коли виграєш битву загонів навесні.

Ліам встає в стрій позаду мене, займаючи місце Пенлі.

— Мені. Не потрібен. Охоронець, — повторюю я, цього разу трохи голосніше. Мені плювати, хто мене чує.

Один із першокурсників позаду мене задихається, без сумніву, приголомшений моєю зухвалістю.

Імоджен фиркнула.

— Удачі з таким підходом.

Зейден проходить повз Дейна і встає прямо переді мною, притулившись до мого місця.

— Але це так, як ми обидва дізналися минулої ночі. І я не можу бути скрізь, де ти. Але Ліам тут — він вказав назад на світловолосого Тіра — він першокурсник, тож може бути в кожному класі, на кожному виклику, і я навіть призначив його черговим у бібліотеці, тож, сподіваюся, ти звикнеш до нього, Сорренгейл.

— Ти перегинаєш палицю. — Мої нігті впиваються в долоні.

— Ти починаєш переступати межі, — попереджає він, його голос падає нижче, посилаючи тремтіння по моєму хребту. — Будь-яка загроза проти тебе – це загроза проти мене, і, як ми вже з'ясували, у мене є важливіші справи, ніж спати на твоїй підлозі.

Тепло піднімається по моїй шиї й забарвлює мої щоки.

— Він не спатиме в моїй кімнаті.

— Звичайно, ні. — Він до біса гарно посміхається, і мій зрадницький шлунок опускається. — Я попросив його переїхати в

сусідню з твоєю. Не хотілося б перегинати палицю. — Він повертається на підборах і йде, повертаючись на своє місце в передній частині нашого строю.

— Чортові дракони, що спаровуються, — проричав Дейн, не відводячи погляду.

Фіцгіббонс закінчує свої оголошення і відходить до задньої частини помосту, що зазвичай є сигналом до закінчення шикування, але комендант Панчек займає трибуну. Він узяв за правило уникати ранкового шикування, що означає, що щось сталося.

— Що відбувається з Панчеком? — запитує Ріаннон у мене.

— Не знаю. — Я роблю глибокий вдих, морщачись від болю в ребрах.

— Це має бути щось серйозне, якщо він возиться там із Кодексом, — каже Ріаннон.

— Тихо, — наказує Дейн, уперше за цей ранок озираючись на нас через плече. Він робить подвійний дубль, його очі широко спалахують, коли він бачить мою шию. — Вай?

Він не розмовляв зі мною з моменту нашої вчорашньої сварки. Боги, як минуло менше двадцяти чотирьох годин, а я вже почуваюся зовсім іншою людиною?

— Я в порядку, — запевняю я його, але він усе ще дивиться на моє горло, застигнувши в шоці. — Командир загону Аетос, люди дивляться. — Ми привертаємо більше уваги, ніж наша частка, коли комендант Панчек починає виступати на трибуні, кажучи нам, що є ще

одна справа, яку потрібно вирішити сьогодні вранці, але Дейн не відводить погляду.

— Дейн!

Він кліпає, переводить погляд на мене, і вибачення в цих м'яких карих очах застрягає в мене в горлі.

— Це те, що Ріорсон мав на увазі минулої ночі?

Я киваю.

— Я не знав. Чому ти мені не сказала?

Тому що ти не повіриш мені, навіть якщо я скажу.

— Я в порядку, — повторюю я, киваючи в бік помосту. — Пізніше.

Він повертається, але рух неохочий.

— До мого відома, як вашого коменданта, доведено, що відбулося порушення Кодексу, — оголошує Панчек через двір. — Як ви знаєте, порушення наших найсвященніших законів не терплять, — продовжує Панчек. — Це питання буде розглянуто тут і зараз. Прошу обвинувача вийти вперед.

— У когось неприємності, — шепоче Ріаннон. — Думаєш, Рідока нарешті спіймали в ліжку Тайвона Варена?

— Це навряд чи суперечить Кодексу, — пробурмотів Рідок у нас за спиною.

— Він виконавчий офіцер Другого крила. — Я кидаю докірливий погляд через плече.

— І? — Рідок знизує плечима, посміхаючись без тіні каяття. — Братання з командуванням не схвалюється, але не протизаконне. —

Я зітхаю, повернувшись обличчям вперед.

— Я сумую за сексом. — Справді, і справа не тільки у фізичному задоволенні. У ці моменти я жадаю відчуття зв'язку, миттєвого вигнання самотності.

Перше – це те, що, я впевнена, Зейден був би більш ніж здатний забезпечити, якби він коли-небудь думав про мене в такому ключі, але друге? Він – остання людина, яку я повинна жадати, але хіть і логіка, схоже, ніколи не йдуть пліч-о-пліч.

— Якщо ти хочеш трохи розважитися, я буду радий допомогти..., — починає Рідок, відкидаючи своє каштанове волосся з чола і підморгуючи.

— Мені не вистачає *хорошого* сексу, — відповідаю я, пригнічуючи посмішку, коли хтось іде з передньої частини строю до помосту, невиразний у рядах загонів попереду нас. — Крім того, очевидно, що за тебе вже проголосували. — Мушу визнати, приємно жартувати над другом з такого дріб'язкового приводу. Це крихітний шматочок нормальності в іншому похмурому оточенні.

— Ми не виняткові, — заперечує Рідок. — Це як Ріаннон і ця, як її там…

— Тара, — пропонує Ріаннон.

— Може, ви всі заткнетеся? — рявкає Дейн своїм начальницьким голосом.

Наші роти захлопуються.

Мій відкривається знову, коли я розумію, що це Зейден піднімається сходами на поміст. У мене звело живіт, і я важко зітхнула.

— Це через мене, — шепочу я.

Дейн озирається на мене, збентежено насупивши брови, а потім переводить погляд на поміст, де на трибуні стоїть Зейден, якимось чином примудряючись заповнити своєю присутністю всю сцену.

Наскільки я пам'ятаю з прочитаного, його батько володів таким самим магнетизмом, здатністю утримувати і захоплювати натовп тільки своїми словами... словами, які призвели до смерті Бреннана.

— Сьогодні рано вранці, — починає він, його глибокий голос лунає над строєм, — вершницю з мого крила жорстоко, незаконно атакували уві сні з метою вбивства групою, яка складалася здебільшого з незв'язаних.

Повітря наповнюється ремством і зітханнями, і плечі Дейна напружуються.

— Як ми всі знаємо, це порушення статті три, розділ два Кодексу Драконячого Вершника і, крім безчестя, є смертним злочином.

Я відчуваю на собі тягар дюжини поглядів, але найбільше я відчуваю погляд Зейдена.

Його руки стискають боки подіуму.

— Будучи попередженим моїм драконом, я перервав атаку разом із двома іншими вершниками Четвертого крила. — Він нахиляє підборіддя в бік нашого крила, і два вершники – Гаррік і Бодхі – порушують лад, потім піднімаються сходами і стають позаду Зейдена, уперши руки в боки. — Оскільки це було питання життя і смерті, я особисто стратив шістьох із потенційних убивць, що засвідчили лідер секції Полум'я Ґаррік Тавіс і виконавчий офіцер секції Хвоста Бодхі Дюрран.

— Обидва Тірси. Як зручно, — каже Надін, одна з наших нових членів загону, з ряду позаду Рідока і Ліам.

Я озираюся через плече і кидаю на нього погляд.

Ліам дивиться вперед.

— Але напад був організований вершником, який утік до мого прибуття, — продовжує Зейден, його голос підвищується. — Вершник, який мав доступ до карти, де всі першокурсники мають спати, і цього вершника треба швидко притягнути до відповідальності.

Чорт. Ось-ось усе стане жахливо.

— Я закликаю вас до відповіді за ваш злочин проти кадета Сорренгейл. — Зейден перемикає увагу на центр строю. — Вінгладер Ембер Мевіс.

Квадрант робить колективний вдих, перш ніж натовп сколихнувся.

— Що за чорт? — видихнув Дейн.

Мої груди напружуються. Боги, ненавиджу, коли Дейн не вірить, що я права.

Ріаннон тягнеться до моєї руки і міцно стискає її на знак підтримки, коли увага всіх вершників на подвір'ї перемикається між Зейденом, Ембер... і мною.

— Вона теж Тір, Надін, — каже Рідок через плече. — Чи ти упереджена тільки проти мічених?

Сім'я Ембер залишилася вірною Наваррі, тому її не змушували дивитися, як страчують батьків, і вона не була відзначена реліквією повстання.

— Ембер ніколи б не стала. — Дейн похитав головою. — Ватажок крил – ніколи. — Він повністю повертається до мене обличчям. — Піднімися і скажи всім, що він бреше, Вай.

— Але це не так, — кажу я так м'яко, як тільки можу.

— Це неможливо. — Його щоки спалахують червоним кольором.

— Я була там, Дейне. — Реальність його невіри ранить набагато сильніше, ніж я очікувала, як удар по моїх і без того побитих ребрах.

— Вінглідери поза всякими докорами…

— Тоді чому ти так швидко називаєш нашого ватажка брехуном? — Мої брови піднімаються з викликом, наважуючись сказати те, про що він так старанно мовчить.

Позаду нього Ембер робить крок уперед, відокремлюючись від строю.

— Я не скоювала такого злочину!

— Бачиш? — Дейн змахнув рукою, вказуючи на руду. — Припини це зараз же, Вайолет.

— Вона була з ними в моїй кімнаті, — просто сказала я. Крики його не переконають. Ніщо не переконає.

— Це неможливо. — Він піднімає руки, ніби готовий узяти мене за обличчя. — Дай мені подивитися.

Шок від того, що він має намір зробити, змусив мене позадкувати назад. Як я могла забути, що його печатка дозволяє йому бачити чужі спогади?

Але якщо я дозволю йому побачити мою пам'ять про участь Ембер, це також покаже йому, що я зупинила час, а я не можу цього допустити. Я хитаю головою і роблю ще один крок назад.

— Віддай мені пам'ять, — наказує він.

Обурення піднімає моє підборіддя.

— Доторкнешся до мене без дозволу, і будеш шкодувати про це все життя.

Його обличчям пробігає здивування.

— Вінглідери. — Зейден проектує свій голос над хаосом. — Нам потрібен кворум.

Ніра і септон Ізар – лідери Першого і Другого крила – піднімаються сходами на поміст, проходячи повз Ембер, яка стоїть абсолютно незахищена у внутрішньому дворі.

Знайомий хаос наповнює повітря, і ми всі дивимося в бік гірського хребта: шість драконів вигинаються вздовж гори, летячи прямо на нас. Найбільший із них – Таірн.

За лічені секунди вони досягають цитаделі й зависають над стінами внутрішнього двору. Вітер від сильних ударів їхніх крил проноситься двором. Потім, один за одним, вони приземляються на своє сідало, Таірн – у центрі групи.

Кожна лінія його фігури випромінює загрозу, кігті кришать кам'яну кладку під його хваткою, а його звужені, злі очі спрямовані на Ембер.

Сгаейл сидить праворуч, зайнявши позицію позаду Зейдена. Вона так само страшна, як і того першого дня, але тоді я й уявити собі не могла, що зв'яжу дракона ще страшнішим... для всіх, крім мене. Червоний скорпіонохвіст Ніри височіє за її спиною, а коричневий кинджалохвіст Септона повторює його позу зліва. На кінцях, видихаючи клуби пари, стоять зелений клубний хвіст коменданта Панчека і помаранчевий кинджальний кинджальний хвіст Ембер.

— Лайно зараз стане справжнім, — каже Соєр, порушуючи стрій, щоб встати поруч зі мною, і я відчуваю Рідока у себе за спиною.

— Ти можеш зупинити все це просто зараз, Вайолет. Ти повинна, — благає Дейн. — Я не знаю, що ти бачила минулої ночі, але це була

не Ембер. Вона занадто сильно дбає про правила, щоб їх порушувати.

А вона вважає, що я порушила їх, використавши свій кинджал під час останнього підйому на Рукавичку.

— Ти використовуєш це, щоб помститися моїй родині! — Ембер кричить на Зейдена. — За те, що не підтримав повстання твого батька!

Це удар нижче пояса.

Зейден навіть не помічає його, повертаючись до інших лідерів крил.

Він не вимагає доказів, як Дейн. Він вірить мені, і він готовий стратити ватажка крила тільки на підставі мого слова. Так само впевнено, як якби вони були фізичною структурою, я відчуваю, як тріщить мій захист від імені Зейдена.

— Ти можеш бачити мої спогади? — запитую я Таірна. — Розділити їх?

— Так. — Його голова злегка погойдується вліво і вправо. — Спогадами ніколи не ділилися поза шлюбними узами. Це вважається порушенням.

— Зейден там бореться, бо я сказав йому, що це вона. Допоможи йому. — І боги, я захоплююся ним за це. Я роблю глибокий вдих. — Тільки те, що їм потрібно бачити.

Хотіти і захоплюватися? Я в повній задниці.

Таірн верещить, і всі дракони, крім Сгаейл, застигають на стіні, навіть Ембер. Вершники швидко йдуть за ним, тиша заповнює двір, і я знаю, що вони знають.

— Ця безхребетна негідниця, — ричит Ріаннон, її рука ще міцніше стискає мою.

Дейн блідне.

— Тепер ти мені віриш? — Я кидаю це як звинувачення. — Ти мав бути моїм старшим другом, Дейне. Моїм найкращим другом. Є причина, через яку я тобі не сказала.

Він похитується назад.

— Лідери крил сформували кворум і одностайно згодні, — оголошує Зейден, супроводжуваний Нірою і Септоном, тоді як комендант тримається осторонь. — Ми визнаємо тебе винною, Ембер Мевіс.

— Ні! — кричить вона. — Це не злочин – позбавити квадрант найслабшого вершника! Я зробила це, щоб захистити цілісність крил! — Вона в паніці кидається, шукаючи допомоги у всіх і кожного.

Як єдине ціле, стрій рухається назад.

— І за нашим законом, твій вирок буде приведений у виконання вогнем, — заявляє Ніра.

— Ні! — Ембер дивиться на свого дракона. — Клайдх!

Помаранчевий Даггертейл Ембер гарчить на інших драконів і піднімає кіготь.

Таірн повертає свою масивну голову в бік Клайдха, його рев стрясає землю під моїми ногами. Потім він клацає зубами на меншу помаранчеву, і вона відступає, опустивши голову і знову вчепившись у стіну.

Це видовище розриває мені серце, але не через Ембер, а через Клайдха.

— Це обов'язково? — запитую я Таірна.

— Це наш шлях.

— Будь ласка, не треба, — благаю я, забувши обмірковувати слова. Одна справа – покарати Ембер, але ж і Клайдх постраждає.

Можливо, я зможу поговорити з Ембер. Можливо, ми все ж зможемо вирішити наші проблеми. Можливо, ми зможемо знайти спільну мову, перетворити наш гнів на дружбу або хоча б на випадкову байдужість. Я хитаю головою, серце калатає в горлі. Я зробила це. Я була так зосереджена на тому, чи повірить мені хто-небудь, що не подумала, що може статися, якщо повірить.

Я повертаюся до Зейдена і знову благаю, мій голос зривається до кінця.

— Будь ласка, дайте їй шанс.

Він тримає мій погляд, але не виявляє жодних емоцій.

— Одного разу я дозволив комусь жити, і він ледве не вбив тебе минулої ночі, Срібна, — каже Таірн. Потім, наче це все, що справді має значення в кінцевому рахунку: — Правосуддя не завжди милосердне.

— Клайдх, — хрипить Ембер, і у дворі стоїть така неймовірна тиша, що звук долинає до нього.

Строй розділяється в центрі.

Таірн низько нахиляється, простягаючи голову і шию за межі помосту до місця, де стоїть Ембер. Потім його зуби розходяться, він вигинає язик і спопеляє її вогненним спалахом, таким гарячим, що я відчуваю його звідси. Усе закінчилося в одну мить.

Страшний крик розриває повітря, розбиваючи вікно в академічному крилі, і всі вершники затикають вуха руками, оплакуючи Клайдха.

Розділ 21

Не хвилюйся, якщо ти не можеш одразу спрямувати силу дракона, Міро. Так, я знаю, що ти маєш бути найкращою в усьому, але це не те, що ти можеш контролювати. Вони спрямують сили, коли відчують, що ти готова. І коли вони це зроблять, тобі краще бути готовою проявити знак. Доти ви не готові. Не тисніть на нього.

— Сторінка шістдесят перша, Книга Бреннана.

— У цьому немає необхідності. — Я кидаю бічний погляд на Ліама, поки ми йдемо до дверей архіву. Візок більше не скрипить. Він полагодив його в перший же день.

— Так ти говорила мені останній тиждень. — Він посміхається, оголюючи ямочку.

— І все ж ти все ще тут. Кожен день. Весь день. — Річ не в тому, що він мені не подобається. До моєї абсолютної прикрості, він насправді... хороший. Ввічливий, веселий і до смішного чуйний. Його постійна присутність не викликає відрази, навіть незважаючи на те, що він залишає стружку в маленьких купках скрізь, хоч куди б він пішов – а я тепер ходжу скрізь. Він постійно стругає своїм маленьким ножем. Учора він закінчив фігурку ведмедя.

— Поки не буде іншого наказу, — каже він.

Я хитаю головою, коли Пірсон підхоплюється на ноги біля дверей архіву, поправляючи свій кремовий кітель.

— Доброго ранку, кадет Пірсон.

— І вам, кадет Соррengейл. — Він обдаровує мене ввічливою посмішкою, яка гасне, коли він дивиться на Ліама. — Кадет Майрі.

— Кадет Пірсон, — відповідає Ліам, ніби тон писаря не змінився повністю.

Мої плечі напружуються, коли Пірсон поспішає відчинити двері. Можливо, річ у тім, що я не була поруч із міченими до Басгіату, але відверта ворожість щодо них стає для мене очевидною і неприємною.

Ми заходимо в Архів і чекаємо біля столу, як і щоранку.

— Як ти це робиш? — запитую я Ліама тихим шепотом. — Справлятися з тим, що люди такі грубі, і не реагувати?

— Ти грубиш мені весь час, — дражниться він, барабанячи пальцями по ручці візка.

— Тому що ти моя няня, а не тому що... — Я навіть не можу це сказати.

— Тому що я син опального полковника Майрі? — У нього відвисає щелепа, його брова насупилася на мить, коли він відвів погляд.

Я киваю, мій шлунок опускається, коли я згадую останні кілька місяців.

— Думаю, я справді не краща. Я зненавиділа Зейдена з першого погляду, але ж я нічого про нього не знала. — Не те, щоб я знала зараз. Він жахливо гарний у тому, щоб бути абсолютно недоступним.

Ліам насміхається, заслуживши погляд писаря з дальнього кута.

— Він так впливає на людей, особливо на жінок. Вони або зневажають його за те, що зробив його батько, або хочуть трахнути його з тієї самої причини, все залежить від того, де ми перебуваємо.

— Ти справді знаєш його, чи не так? — Я вивернула шию, щоб подивитися на нього. — Він не просто вибрав тебе як тінь для мене, тому що ти найкращий у нашому році.

— Тільки зараз дійшло, так? — На його обличчі миготить усмішка. — Я б сказав тобі це в перший же день, якби ти не була так зайнята тим, що пихкала і віддувалася з приводу задоволення від мого товариства.

Я закочую очі, коли підходить Джесінія, її капюшон насунутий на волосся.

— Привіт, Джесінія, — кажу я.

— Доброго ранку, — відповідає вона, її рот кривиться в сором'язливій усмішці, а погляд спрямований на Ліама.

— Доброго ранку. — Він підморгує, явно фліртуючи.

Того першого дня мене до глибини душі вразило, що він знає, як розписуватися, але, чесно кажучи, я трохи засуджувала його тільки тому, що не хотіла мати тінь.

— Тільки ці сьогодні? — запитала Джесінія, оглядаючи візок.

— І це. — Я дістаю список побажань серед їхніх явних поглядів і простягаю їй.

— Чудово. — Її щоки розчервонілися, і вона вивчає список, перш ніж покласти його в кишеню. — О, і професор Маркхем пішов до прибуття свого щоденного звіту, щоб провести ваш брифінг. Не могли б ви взяти його на себе?

— Із задоволенням. — Я чекаю, поки вона відсуне візок від нас, а потім шльопаю Ліама по грудях. — Припини, — шепочу я вголос.

— Що припинити? — Він дивиться на неї, поки вона не звертає за ріг біля першої полиці.

— Фліртувати з Джесінією. Вона жінка для тривалих стосунків, тож якщо це не те, що ти шукаєш... просто... не треба.

Його брови торкнулися лінії волосся. —

Як тут хтось може думати про довгострокові стосунки?

— Не всі живуть у квадранті, де смерть – це не стільки шанс, скільки вирішене рішення. — Я вдихаю аромат Архіву і намагаюся увібрати трохи миру, який він приносить.

— Отже, ти хочеш сказати, що деякі люди все ще намагаються будувати такі милі дрібниці, як плани.

— Саме, і ці деякі люди – Джесінія. Повір мені, я знаю її вже багато років.

— Правильно. Тому що ти хотіла стати писарем, коли виростеш. — Він сканує архіви з інтенсивністю, яка майже змушує мене сміятися. Наче є хоч якийсь шанс, що хтось вискочить з-за полиць і накинеться на мене.

— Звідки ти це знаєш? — Я знижую голос, коли повз проходить група другокурсників із похмурими виразами облич, які обговорюють переваги двох різних істориків.

— Я провів своє дослідження про тебе після того, як мене... ну, знаєш... призначили. — Він хитає головою. — Я бачив, як ти тренувалася цього тижня з цими своїми мечами, Сорренгейл. Ріорсон мав рацію. Писець із тебе вийшов би нікудишній.

Мої груди роздуваються від гордості.

— Це ще належить побачити. — Принаймні, протистояння не поновилися. Мабуть, нас досить багато гине під час льотних занять, щоб утриматися від нових убивств у рукопашній. — Ким ти хотів стати, коли виростеш? — запитую я, просто щоб підтримати розмову.

— Живим. — Він знизує плечима.

Ну, це... щось.

— Звідки ти взагалі знаєш Зейдена? — Я не настільки дурна, щоб думати, що всі в провінції Тіррендор знають одне одного.

— Ріорсон і я були вихованцями в одному маєтку після відступництва, — каже він, використовуючи тиррський термін для позначення повстання, якого я не чула вже цілу вічність.

— Ти був вихованцем? — У мене відкривається рот. Виховання дітей аристократів було звичаєм, який зник після об'єднання Наварри понад шістсот років тому.

— Ну, так. — Він знову знизує плечима. — Як ти думаєш, куди вирушили діти зрадників — він здригається при цьому слові — після того, як стратили наших батьків?

Я окидаю поглядом полиці з текстами, гадаючи, чи є серед них відповідь.

— Я не думала над цим. — На останньому слові в мене перехоплює горло.

— Більшість наших великих будинків були віддані дворянам, які зберегли вірність. — Він прочищає горло. — Як і має бути.

Я не обтяжую себе згодою з тим, що, очевидно, є умовною відповіддю. Реакція короля Таурі після повстання була швидкою, навіть жорстокою, але я була п'ятнадцятирічною дівчинкою, надто загубленою у власному горі, щоб думати про милосердя до людей, що стали причиною смерті мого брата. Однак спалення вщент Аретії, яка була столицею Тіррендора, ніколи не було мені до душі. Ліам був того ж віку. Він не був винен у тому, що його мати порвала з Навaррою.

— Але ж ти не поїхав із батьком у його новий дім?

Його погляд перемістився на мене, і він насупив брови.

— Важко жити з людиною, яку стратили того самого дня, що й мою матір.

Мій шлунок опускається.

— Ні. Ні, це неправильно. Твоїм батьком був Ісаак Майрі, вірно? Я вивчила всі шляхетні доми в кожній провінції, включно з Тіррендором. — Невже я щось наплутала?

— Так. Ісаак був моїм батьком. — Він нахиляє голову, дивлячись у бік того місця, де зникла Джесінія, і в мене виникає чітке відчуття, що він втомився від цієї розмови.

— Але він не брав участі в повстанні. — Я хитаю головою, намагаючись зрозуміти сенс сказаного. — Його немає в списку страчених із Калдира.

— Ти читала список смертників, страчених у Калдирі? — Його очі спалахують.

Мені потрібна вся моя мужність, але я витримую його погляд.

— Мені потрібно було побачити, що там дехто є.

Він злегка відступає назад.

— Фен Ріорсон.

Я киваю.

— Він убив мого брата в битві при Аретії. — У голові в мене все переплуталося, я намагаюся узгодити те, що я читала, і те, що він каже. — Але твого батька не було в тій битві. — Але Ліам був – як свідок. Мене охоплює жах. Що, чорт забирай, я роблю? — Мені так шкода. Я не повинна була питати.

— Його стратили в будинку нашої родини. — Його риси обличчя напружилися. — До того, як його віддали іншому шляхетному, звісно. І так, того разу я теж дивився, як вони це робили. На той час у мене вже була реліквія повстання, але біль був той самий. — Він дивиться вбік, його горло стиснулося. — Потім мене відправили в Тірвенн на виховання до герцога Лінделла, як і Ріорсона. Мою молодшу сестру відправили в інше місце.

— Вони розлучили вас? — Моя щелепа практично відвисає. Ні про виховання, ні про розлучення братів і сестер не згадується в жодному тексті, який я читала про повстання, а прочитала я чимало.

Він киває.

— Вона всього на рік молодша за мене, тож я зможу побачити її, коли вона вступить до квадранту наступного року. Вона сильна, швидка, і в неї хороший баланс. У неї все вийде. — Нотки паніки в його тоні нагадали мені про Міру.

— Вона завжди може вибрати інший квадрант, — кажу я м'яко, сподіваючись, що це його заспокоїть.

Він моргає на мене.

— Ми всі вершники.

— Що?

— Ми всі вершники. Це було частиною угоди. Нам дозволили жити, дали шанс довести свою відданість, але тільки якщо ми пройдемо через квадрант Вершників. — Він дивиться на мене здивовано. — Ти не знала?

— Я маю на увазі... — Я хитаю головою. — Я знаю, що діти лідерів, офіцерів, усі були призвані в армію, але це все. Багато з цих доповнень до договору засекречені.

— Я особисто думаю, що квадрант був обраний, щоб дати нам кращий шанс піднятися у званні, але інші... — Він гримасує. — Інші думають, що це тому, що рівень смертності вершників набагато вищий, тож вони сподівалися вбити нас усіх без необхідності робити це самим. Я чув, як Імоджен говорила, що спочатку вони вважали, що в драконів бездоганна честь, тому вони ніколи не зв'язували мічених, а тепер вони не знають, що з нами робити.

— Скільки вас усього? — Я думаю про свою матір і не можу не задатися питанням, як багато з цього вона знає, як багато з цього вона погодилася, коли стала генерал-командувачем Басгіата після смерті Бреннана.

— Зейден ніколи? — Він робить паузу. — У шістдесяти восьми офіцерів були діти віком до двадцяти років. Нас сто сім осіб, і всі вони носять реліквії бунтівників.

— Найстарший – Зейден, — бурмочу я.

Він киває.

— А молодшій уже майже шість. Її звуть Джуліанна.

Здається, мене зараз знудить.

— Вона помічена?

— Вона народилася з цим.

Я розумію, що це було зроблено драконом, але якого біса?

— І нічого страшного, що ти питаєш. Хтось має знати. Хтось має пам'ятати. — Його плечі піднімаються й опускаються, коли він глибоко дихає. — У будь-якому разі, тобі важко перебувати тут? Чи це радше комфорт?

Зміну теми помічено.

Я розглядаю ряди столів, що повільно заповнюються писарями, які готуються до роботи, і уявляю серед них свого батька.

— Це як повернення додому, але не так. І справа не в тому, що все змінилося – це місце ніколи не змінюється. Чорт, я думаю, зміни – смертельний ворог писаря. Але я починаю розуміти, що змінилася я. Я не зовсім вписуюся сюди. Більше ні.

— Так. Я розумію. — Щось у його голосі говорить мені, що він справді розуміє.

У мене на язиці крутиться запитання про те, якими були для нього останні п'ять років, але тут з'являється Джесінія з візком, навантаженим запитаними книжками.

— У мене тут усе для вас, — підписує вона, потім жестом показує на сувій, що лежить зверху. — А це для професора Маркхема.

— Ми простежимо, щоб він отримав його, — обіцяю я, нахиляючись уперед, щоб узяти візок. Мій високий комір зсувається, і Джесінія задихається, її рука летить, щоб прикрити рот.

— О боги, Вайолет. Твоя шия! — Рухи її рук різкі, і співчуття в її очах змушує мої груди стиснутися. “Співчуття” це не те слово, яке можна зустріти в нашому квадранті. Тут є лють, гнів, обурення... але немає співчуття.

— Нічого страшного. — Я повертаю комір на місце, закриваючи кільце пожовклих синців, і Ліам простягає руку через мене, забираючи візок. — Побачимося завтра.

Вона хитає головою і розминає руки, коли ми повертаємо до дверей. Пірсон зачиняє їх, коли ми виходимо в коридор.

— Ріорсон навчив мене битися в ті роки, коли він був у Тірвенні. — Зміна теми Ліамом була гідно оцінена і, без сумніву, знову зроблена навмисно. — Я ніколи не бачив, щоб хтось рухався так, як він. Тільки завдяки йому я пройшов перший раунд випробувань. Він може не показувати цього, але він піклується про себе.

— Ти намагаєшся продати мені його тонкощі? — Ми піднімаємося, і я з деяким задоволенням відзначаю, що сьогодні мої ноги почуваються сильними. Я люблю дні, коли моє тіло співпрацює.

— Ти злегка застрягла з ним на... — Він робить обличчя. — Ну, назавжди.

— Або поки один із нас не помре, — жартую я, але жарт провалюється, коли ми повертаємо за ріг і йдемо стежкою повз Квадранта Цілителів. — Як ти взагалі можеш це робити? Охороняти того, чия власна мати контролює крило, яке захопило твоє? — Я хотіла поставити це запитання весь тиждень.

— Цікавишся, чи можеш ти мені довіряти? — Він знову легко посміхається.

— Так. — Відповідь проста.

Він сміється, звук відбивається від стін тунелю і скляних вікон клініки.

— Хороша відповідь. Усе, що я можу сказати, це те, що твоє виживання необхідне Ріорсону, і я зобов'язаний йому всім. Усім. — При останніх словах він дивиться мені прямо в очі, навіть коли візок вдаряється об камінь у брукованому коридорі.

Сувій, що лежить зверху, падає на підлогу, і я здригаюся від тупого болю в ребрах, коли поспішаю підхопити його, а він розгортається на невеликому схилі проходу.

— Зрозуміла. — Товстий пергамент не поспішає скочуватися на місце, і я вловлюю фразу, яка змушує мене призупинитися.

Умови в Сумертоні викликають особливу стурбованість. Минулої ночі було розграбовано село і розграбовано конвой постачання…

— Що там написано? — запитує Ліам.

— На Сумертон було скоєно напад. — Я перевертаю сувій, щоб подивитися, чи не позначений він як секретний, але це не так.

— На південному кордоні? — Він виглядає таким же розгубленим, як і я.

— Так. — Я киваю. — Це ще одна висотна атака, якщо я правильно пам'ятаю свою географію. Там ідеться, що був розграбований конвой постачання. — Я читаю трохи далі. — І розграбовано громадські сховища в довколишніх печерах. Але це не має сенсу. У нас торговельна угода з Пороміелем.

— Отже, рейдерський загін.

Я знизую плечима.

— Без поняття. Думаю, ми дізнаємося про це сьогодні в Бойовому зведенні. — Кількість нападів уздовж наших південних кордонів зростає, і всі вони мають один і той самий опис. Гірські села розриваються на частини там, де слабшають заслони.

Сильний, неймовірний голод, мій шлунок гризе порожнеча, що вимагає втамування кров'ю…

— Сорренгейл? — Ліам дивиться на мене, його брови стурбовані.

— Таірн прокинувся, — примудряюся сказати я, стискаючи свій шлунок так, немов це я спрагую стадо овець. Або кіз. Або що він там вирішив на ранок.

— Боже милостивий, будь ласка, сходи поїж чого-небудь.

— Те ж саме можна сказати і про тебе, — гарчить він.

— Така ранкова людина, чи не так? — Голод зникає, і я знаю, що це тому, що він гасить зв'язок у цей момент, тому що я не можу. Його емоції проникають у мене тільки тоді, коли вони виходять з-під його контролю.

— Дякую. Андарна?

— Все ще спить. Вона буде у відключці ще кілька днів після використання такої кількості енергії.

— Коли-небудь стає легше? — запитую я Ліама. — Бути захопленим тим, що вони відчувають?

Він здригається.

— Гарне запитання. Дей досить добре себе контролює, але коли він злиться? — Ліам хитає головою. — Передбачається, що це допоможе, коли вони почнуть використовувати канали, і ми матимемо силу, щоб екранувати їх, але ти ж знаєш, що Карр не збирається турбуватися про нас, доки це не станеться.

Я вже припускала, що Ліам ще не має здібностей, враховуючи, що він зі мною на всіх заняттях, але втішає те, що він усе ще зі мною в популяції безсилих вершників. Хоча Андарна передала мені свій дар зупиняти час, я впевнена, що використання цього дару не буде регулярним, особливо якщо їй знадобиться кілька днів на відновлення.

— Значить, Таірн теж до тебе не звертався, так? — запитує Ліам, на його обличчі вираз невпевненості та вразливості.

Я хитаю головою.

— Я думаю, у нього проблеми із зобов'язаннями, — шепочу я.

— *Я чув це.*

— *Тоді не лізь мені в голову.*

Ще одна хвиля паралізуючого голоду накочує на мене, і я ледь не розчавлюю сувій Маркхема у своїй руці.

— *Не будь ослом.*

Клянуся, я чую, як він хихикає у відповідь.

— Нам краще поквапитися, інакше ми пропустимо сніданок.

— Точно. — Я закінчую згортати сувій і кладу його назад на візок.

…

— Я хочу бути як круті хлопці, — бурчить Ріаннон, коли першокурсники з Другого і Третього крил висипають зі сходового прольоту вежі, що веде до класу професора Карра, і ще більше захаращують коридор на нашому шляху до Бойового зведення.

— Ми будемо, — обіцяю я, переплітаючи свою руку з її. Мушу визнати, що в моїх грудях зародилися ревнощі.

— Ти можеш бути крутою, але ти ніколи не будеш такою крутою, як я! — Рідок проштовхується повз Ліама і закидає руку мені на плече.

— Вона говорить про всіх, хто вже займається ченнелінгом, — пояснюю я, жонглюючи своїми книжками, щоб не впустити їх. — Хоча, принаймні, якщо ми не використовуємо ченнелінг, ми не напружуємося з приводу прояву печатки до того, як магія вб'є нас. — Реліквія в центрі моєї спини поколює, і я не можу не задатися питанням, чи не запустив дар Андарни цей годинник для мене.

— О, я думав, ми обговорювали, як я щойно склав тест із фізики. — Він усміхається. — Безумовно, найвищий бал у класі.

Ріаннон закочує очі.

— Я тебе благаю. Я набрала на п'ять балів більше, ніж ти.

— Ми перестали рахувати твої оцінки кілька місяців тому. — Він злегка нахилився вперед. — Ваші оцінки в цьому класі роблять його несправедливим для інших. — Він дивиться між нашими плечима. — Зачекайте. Що ти отримала, Майрі?

— Не вплутуватися в це, — відповідає Ліам.

Я сміюся, коли ми розходимося в сторони, проходячи через вузьке місце кадетів, щоб потрапити до кімнати для брифінгів.

— Вибач, Сорренгейл, — каже хтось, йдучи з дороги і тягнучи за собою свого друга, коли ми входимо в багаторівневий клас.

— Немає за що вибачатися! — вигукую я, але вони вже піднялися на кілька рядів угору. — Я ніколи до цього не звикну.

— Це, безумовно, полегшує доступ до місць, — дражнить Ріаннон, поки ми спускаємося сходами, що вигинаються вздовж масивної вежі.

— Вони виявляють належний рівень поваги, — бурчить Таірн.

— До того, ким, на їхню думку, я буду, а не до того, хто я є. — Ми знаходимо свій ряд і йдемо до своїх місць, сидячи як загін серед першокурсників.

— Це показує відмінну передбачливість.

Зал гуде від енергії, коли в нього входять учасники, і я не можу не помітити, що нікому більше не доводиться стояти. За останні чотири місяці наша чисельність зменшилася в геометричній прогресії. Кількість порожніх стільців протвережує. Учора ми втратили ще одного новачка, коли він підійшов надто близько до червоного скорпіонохвоста іншого пілота на льотному полі. В одну секунду він стояв на місці, а в наступну перетворився на випалену пляму землі. Решту сесії я трималася якомога ближче до Таірна.

У мене коле шкіру голови, але я борюся з бажанням обернутися.

— Ріорсон щойно прийшов, — каже Ліам із сидіння праворуч від мене, відриваючись від маленької фігурки дракона, яку він вирізає, і дивлячись угору по рядах у бік третьокурсників.

— Я так і думала. — Я піднімаю середній палець і дивлюся вперед. Не те щоб Ліам мені не подобався, але я все ще злюся на

Зейдена за те, що він його призначив.

Ліам фиркає і посміхається, виблискуючи ямочкою.

— А тепер вона огризається. Скажи мені, чи весело злити наймогутнішого вершника у квадранті?

— Ти можеш спробувати сам і дізнатися, — пропоную я, відкриваючи блокнот на наступній порожній сторінці. Я не можу повернутися. І не буду. Хотіти Зейдена – це нормально. Так і має бути. Потурати імпульсам, які він мені дає? Це нерозумно.

— Це буде “ні” від мене.

Я програю битву зі своїм самоконтролем і озираюся через плече. Звісно, Зейден сидить у верхньому ряду поруч із Гарріком, майстерно володіючи мистецтвом виглядати нудьгуючим. Він киває Ліаму, і Ліам відповідає йому кивком.

Я закочую очі і знову повертаюся обличчям вперед.

Ліам зосереджений на своїй різьбі, яка дуже схожа на його Червоний кинджальний хвіст, Дей.

— Клянуся, можна подумати, що на мене чинять замахи під час кожного уроку, якщо він змушує тебе бути моєю тінню. — Я хитаю головою.

— На його захист можу сказати, що люди люблять намагатися вбити тебе. — Ріаннон розкладає своє приладдя.

— Один раз! Це сталося один раз, Рі! — Я коригую свою позу, щоб не навантажувати забиті ребра. Вони щільно обмотані, але притулитися до спинки сидіння – не варіант.

— Точно. А як би ти назвала те, що сталося з Тайнаном? — запитує Ріаннон.

— Обмолот. — Я знизую плечима.

— А постійні погрози Барлоу? — Вона піднімає на мене брову.

— Вона має рацію, — вклинюється Соєр, нахиляючись уперед із місця поруч із Ріаннон.

— Це просто погрози. Єдиний раз, коли на мене дійсно нападали, був уночі, і це не схоже на те, що Ліам спить у моїй спальні.

— Тобто, я не проти..., — почав він, його ніж завис над шматком дерева.

— Навіть не починай. — Я повертаю голову до нього обличчям і не можу втриматися від сміху. — Ти безсоромний залицяльник.

— Дякую. — Він посміхається і повертається до різьблення.

— Це був не комплімент.

— Не звертай на неї уваги, вона просто сексуально незадоволена. Це робить дівчину дратівливою. — Ріаннон записує дату на своїй порожній сторінці, і я наслідую її приклад, вмочуючи перо у свою портативну чорнильницю. Ці легкі ручки, що не псуються, якими вже

можуть користуватися деякі інші, ще одна причина, з якої я не можу дочекатися каналу. Більше ніяких пір'їн. Більше ніяких чорнильниць.

— Це не має до цього жодного стосунку. — Боги, могла б вона сказати це трохи голосніше?

— І все ж я не чую, щоб ти заперечувала це. — Вона мило посміхається мені.

— Мені шкода, що я не потрапив до списку, — піддражнює Ліам. — Але я впевнений, що Ріорсон буде не проти, якщо я розгляну кілька кандидатур, особливо якщо це означає, що ти перестанеш виставляти його на посміховисько перед усім крилом.

— І як саме ти будеш розглядати кандидатів? Що ви будете оцінювати? — запитала Ріаннон, піднявши одну брову над своєю широкою посмішкою. — Я хочу це почути.

Я зберігаю спокійне обличчя протягом двох секунд, перш ніж розсміятися від того, який жахливий вигляд він має.

— Дякую за пропозицію, однак. Я обов'язково проконсультуюся з тобою про будь-які потенційні зв'язки.

— Я маю на увазі, ти міг би подивитися, — продовжує Ріаннон, невинно моргаючи на нього. — Просто щоб переконатися, що вона повністю прикрита. Знаєш, щоб ніхто... не підсунув їй це.

— О, тепер ми розповідаємо жарти про член? — запитав Рідок з боку Ліама. — Тому що все моє життя вело до цього самого моменту.

Навіть Соєр сміється.

— Пішов я, — бурмоче Ліам собі під ніс. — Я просто хочу сказати, що якщо вже ти тепер захищена ночами... — Ми сміємося сильніше, і він робить глибокий вдих.

— Почекай. — Я перестаю сміятися. — Що значить, я під захистом уночі? Тому що ти в сусідній кімнаті? — Моя посмішка зникає. — Будь ласка, скажи мені, що він не змушує тебе спати в коридорі або ще що-небудь неприємне.

— Ні. Звичайно, ні. Він замкнув твої двері на ранок після нападу. — Його вираз обличчя ясно говорить, що я повинна це знати. — Схоже, він тобі не сказав?

— Що?

— Він зачинив твої двері, — каже Ліам, цього разу тихіше. — Тож тільки ти можеш відчинити їх.

Чорт. Я не знаю, як до цього ставитися. Це більш ніж злегка контролююча поведінка, що виходить за рамки дозволеного, але водночас... мила.

— Але якщо він той, хто закрив її, то він теж може увійти, так?

— Ну, так. — Ліам знизує плечима, коли професори Маркхем і Девера спускаються сходами, прямуючи до входу в кімнату. — Але ж Ріорсон не збирається тебе вбивати.

— Правильно. Бачте, я все ще звикаю до цієї маленької зміни в серці. — Я збиваю перо, і воно падає на підлогу, але перш ніж я встигаю нахилитися, тіні під рукою мого столу піднімають інструмент, як підношення. Я вихоплюю його з тіні й озираюся на Зейдена.

Він розмовляє з Гарріком, не звертаючи на мене ані найменшої уваги.

За винятком, очевидно, того, що він звертає.

— Якщо ми можемо почати? — звертається Маркхем до залу, і ми замовкаємо, коли він кладе сувій, який ми з Ліамом доставили йому перед сніданком, на подіум. — Чудово.

Я записую Сумертон у верхній частині сторінки, а Ліам змінює свій ніж на перо.

— Перше оголошення, — каже Девера, виходячи вперед. — Ми вирішили, що переможці Битви загонів цього року не тільки отримають право на хвастощі... — Вона посміхається, ніби на нас чекає задоволення. — Але їм також буде надана поїздка на передову, щоб стати тінню діючого крила.

Навколо нас лунають оплески.

— Значить, якщо ми переможемо, у нас буде шанс померти раніше? — шепоче Ріаннон.

— Може, вони намагаються застосувати зворотну психологію? — Я дивлюся на оточуючих, які явно радіють і турбуються про свій розум. Але, знову ж таки, майже всі в цій кімнаті можуть залишатися на своєму драконі.

— Ти теж можеш.

— Хіба в тебе немає справ важливіших, ніж вислуховувати мою ненависть до себе?

— Не особливо. А тепер уважніше.

— Перестань втручатися і, можливо, я зможу, — заперечую я.

Таірн хмикає. Коли-небудь я зможу перекласти цей звук, але не сьогодні.

— Я знаю, що битва загонів почнеться тільки навесні, — продовжує Девера, — але я подумала, що ця новина дасть вам усім належну мотивацію, щоб докласти зусиль у всіх областях до початку випробувань.

Лунає ще один схвальний вигук.

— А тепер, коли ми привернули вашу увагу. — Маркхем піднімає руку, і кімната затихає. — Сьогодні на передовій відносно тихо, тому ми скористаємося цією можливістю, щоб проаналізувати битву при Джанфарі.

Моє перо зависло над зошитом. Звісно, він цього не говорив.

Світло магів піднімається до Скель Дралора, що відокремлюють Тіррендор, піднімаючи всю провінцію на тисячі футів над рештою континенту, а потім найяскравіше висвітлює стародавню твердиню вздовж південного кордону.

— Ця битва зіграла вирішальну роль в об'єднанні Наварри, і хоча вона сталася понад шість століть тому, у ній є важливі уроки, які й донині впливають на наші льотні формації.

— Він серйозно? — шепочу я Ліаму.

— Так. — Ліам згинає перо. — Думаю, так.

— Що зробило цю битву унікальною? — запитує Девера, піднявши брови. — Брайант?

— Фортеця була не тільки підготовлена до облоги, — каже другокурсник з висоти нашого зросту, а й оснащена першим перехресним болтом, що виявився смертоносним для драконячого роду.

— Так. І? — запитує Девера.

— Це була одна з останніх битв, у якій грифони та дракони справді працювали пліч-о-пліч один з одним, щоб знищити армію Барренса, — продовжує другокурсник.

Я дивлюся наліво і направо, спостерігаючи, як інші вершники починають робити нотатки. Сюрреалістично. Це просто... сюрреалістично. Навіть Ріаннон зосереджено пише.

Ніхто з них не знає, чим ми займаємося, що минулої ночі на кордоні було розграбовано ціле село наваррців і награбовано припаси. І все ж ми обговорюємо битву, яка сталася до того, як було винайдено зручний водопровід.

— Тепер, будьте уважні, — читає лекцію Маркхем. — Тому що через три дні ви здасте докладний звіт і будете порівнювати його з битвами останніх двадцяти років.

— Цей сувій був засекречений? — запитує Ліам зітхнувши.

— Ні, — відповідаю я так само тихо. — Але, можливо, я пропустила це? — На карті битв навіть не видно активності поблизу цього гірського хребта.

— Так. — Він киває, дряпаючи пером по пергаменту, коли починає робити нотатки. — Це має бути воно. Ти пропустила це.

Я моргаю, змушуючи свою руку писати про битву, яку я аналізувала десятки разів зі своїм батьком. Ліам має рацію. Це єдине можливе пояснення. Наш допуск недостатньо високий, або, можливо, вони ще не зібрали всю інформацію, необхідну для складання точного звіту.

Або вона мала бути засекреченою. Я просто пропустила це.

Розділ 22

Перший приплив сил безпомилковий. Першого разу, коли вона утворюється у вас, оточуючи вас удаваним нескінченним запасом енергії, ви будете залежні від кайфу, від можливостей усього, що ви можете з нею зробити, від контролю, який ви тримаєте на долоні. Але ось у чому річ: ця сила може швидко обернутися і керувати вами.

– Сторінка шістдесят чотири, Книга Бреннана

Увесь листопад минає без згадок про те, що сталося в Сумертоні, і на той час, коли завиваючі вітри приносять сніг у грудні, я вже перестала сподіватися, що командування оприлюднить інформацію. Ліам і я не можемо напряму запитати професорів, не викриваючи себе в тому, що читали явно секретний звіт – навіть якщо він не був позначений.

Це змушує мене замислитися про те, що ще не потрапляє в “Бойовий листок”, але я тримаю це при собі. Між цим і моїм дедалі більшим розчаруванням з приводу моєї нездатності до каналу – на відміну від трьох чвертей мого року – я багато чого тримаю при собі в ці дні.

— Не зовсім, — бурчить Таірн.

— Жодних коментарів від тебе, не після того, як ти мало не дав мені врізатися в гору сьогодні. — У мене шлунок зводить від однієї думки про те, як далеко він дозволив мені впасти.

Першокурсниці з третього крила не так пощастило. Вона втратила своє місце під час нового маневру і сьогодні вранці потрапила у смертельний політ.

Ріаннон змахує своїм посохом, і я кидаюся назад, ледь уникнувши удару. На мій повний подив, я зберігаю рівновагу на тренувальному килимку.

— Тоді залишайся наступного разу.

— Почни ченнелінг, і, можливо, я зможу, — парирую я.

— Ти сьогодні розсіяна. — Ріаннон відступає, коли я відновлюю рівновагу, виявляючи милосердя, якого не виявив би жоден суперник під час виклику. Її погляд ковзає килимом туди, де Ліам сидить на лавці, вирізаючи чергового дракона, і повертається до мого, даючи мені зрозуміти, що вона продовжить пізніше, коли я звільнюся від своєї постійної тіні на цю ніч. — Але ти швидша, ніж раніше. Що б Імоджен не змушувала тебе робити, це працює.

— Ти ще не готова до каналу, Срібна.

— Наче в мене були якісь сумніви, — кличе Імоджен із сусіднього мату, де вона невимушено тримає Рідока в блокуванні голови, чекаючи, коли він зробить жест у відповідь.

Зліва від мене Соєр і Квінн обходять один одного, готуючись до чергового раунду, а позаду Ріаннон, Емері та Хітон роблять усе

можливе, щоб тренувати інших першокурсників, яких ми набрали після Молотизни, в той час як Дейн дивиться на це, старанно уникаючи всього, що пов'язано зі мною.

Згідно з його нещодавнім наказом, щовівторка ми займаємося рукопашними тренуваннями, бо повне навчальне навантаження в поєднанні з уроками польотів і навчанням володінню зброєю для декого з нас не залишає часу на мати. Кілька дальніх матів зайняті іншими вершниками з тією ж ідеєю, серед яких є і Джек Барлоу.

Саме тому Ліам відмовився, коли Рідок попросив провести з ним спаринг.

— Ти не надто стараєшся, — кажу я Ріаннон. Піт стікає по моїй спині, змочуючи відверту туніку, яку я обрала, поки мій жилет із драконячої луски сохне на лавці поруч із Ліамом.

Не те щоб йому потрібна була додаткова практика. Він уже повалив на килим усіх, крім Дейна, і частина мене думає, що це тільки тому, що Дейн відмовляється поступатися молодшому вершнику.

— Ми займаємося вже цілу годину. — Ріаннон махає своїм посохом у повітрі. — Ти втомилася, і останнє, чого я хочу, це заподіяти тобі біль.

— Випробування поновлюються після сонцестояння, — нагадую я їй. — Ти не робиш мені послуг, стримуючись.

— Вона не помиляється, — лунає глибокий голос позаду мене.

На периферії я бачу, як Ліам встає, і бурмочу прокляття собі під ніс.

— Добре обізнана, — кажу я через плече, коли Зейден проходить повз наш килимок, супроводжуваний Гарріком, як зазвичай. Неможливо відірвати погляд, поки він не проходить повз. Боги, у мене все погано. — Іди, якщо не хочеш сказати щось корисне.

— Рухайся швидше. У тебе буде менше шансів померти. Це корисно? — відповідає він, займаючи позицію на маті ближче до центру залу для спарингів.

Очі Ріаннон спалахують, і Ліам хитає головою.

— Що?

— Те, як ти з ним розмовляєш, — пробурмотіла Ріаннон.

— Що він збирається зробити? Уб'є мене? — Я кидаюся вперед, розмахуючи своїм посохом біля її ніг.

Вона перестрибує через атаку й обертається, з тріском ударяючи посохом об мій.

— Найімовірніше, ви вб'єте одне одного, — втручається Ліам, знову займаючи своє місце. — Не можу дочекатися, щоб побачити, як ви двоє функціонуватимете після випуску.

Після випуску.

— Я не дозволяла собі думати про те, що буде після цього тижня, не кажучи вже про те, що буде після випуску. — Не тоді, коли є кілька дуже складних запитань, які я не готова поставити.

— Слухай, я знаю, що ти... роздратована тим, як довго Таірн проводить час у каналі, — каже Ріаннон, знову обходячи мене килимком. — Я просто хочу сказати, що на цьому килимку зі мною ти можеш зігнати свій гнів у значно безпечнішому місці, ніж на величезному ватажку крил, що володіє тінню.

— Я не хочу зганяти свій гнів на тобі. Ти мій друг. — Я роблю вільний жест у бік Зейдена. — Це він приліпив до мене тінь, від якої я не можу позбутися, тому що він вважає мене своєю слабкістю. Але хіба він мені допомагає? — Я підкидаю посох, і вона парирує. — Ні. Він мене тренує? — Ще один випад, ще одне зіткнення наших посохів. — Ні. Він чудово вміє з'являтися, коли я ось-ось помру, і усувати загрози, але це все. — У нього точно немає проблем із тим, щоб не дивитися на мене так само, як я на нього.

— Значить, у тобі безумовно є гнів, — каже Ріаннон, легко відвертаючись.

— Ви були б розлючені, якби хтось забрав у вас свободу. Якби Ліам стояв біля твоїх дверей щоранку і щоночі, навіть такий, здавалося б, чудовий, як він. — Я ухиляюся від однієї з її атак.

— Я ціную це, — вклинюється Ліам, підтверджуючи мою точку зору.

— Так, — погоджується вона. — Я б не оцінила. І я злюся від твого імені. А тепер давайте використаємо цю злість. — Ріаннон обрушує на мене чергову серію прийомів, і я не відстаю, але тільки тому, що вона робить саме те, у чому я її звинувачую, і ставиться до мене спокійно.

Потім я роблю помилку, кинувши погляд через її плече в бік центру залу.

О святі. Сука. Ну який він гарячий.

Зейден і Гаррік зняли свої сорочки і спарингують так, ніби від цього залежить їхнє життя, – суцільна пляма ударів, ударів і пульсуючих м'язів. Я ніколи не бачила, щоб двоє людей рухалися так швидко. Це прекрасний, гіпнотизуючий танець зі смертоносною хореографією, який змушує мене затримувати подих щоразу, коли Гаррік іде на добивання, а Зейден відхиляється.

За останні місяці я бачила незліченну кількість вершників, які виступають без сорочок. У цьому немає нічого нового. Я маю бути абсолютно несприйнятливою до чоловічого вигляду, але я ніколи не бачила його без сорочки.

Кожна грань тіла Зейдена відточена як зброя, всі гострі лінії і ледь стримувана сила. Його реліквія бунтаря обвиває верхню частину тіла і виділяється на тлі глибокої бронзи його шкіри, підкреслюючи кожен його удар, а його живіт... Скільки м'язів у черевній порожнині? У нього вони настільки жорстко окреслені, що я, напевно, могла б порахувати кожну, якби решта частин його тіла не були такими до біса відволікаючими. І в нього найбільша реліквія дракона, яку я коли–небудь бачила. Моя з'їдає шкіру між лопатками, але знак Сгаейл займає всю його спину.

І я точно знаю, як це тіло відчувається поверх мого, скільки сили…

Удар по стегну виводить мене з трансу, і я здригаюся.

— Ти маєш рацію, — читає лекцію Таірн .

— Зверни увагу! — кричить Ріаннон, відводячи назад свій посох. — Я могла б... О. — Вочевидь, вона бачить те саме, що й я, те, за чим із задоволенням спостерігають майже всі інші жінки та кілька чоловіків.

Як ми можемо не дивитися, коли вони удвох заворожують?

Гаррік ширший, більш щільно набитий м'язами, ніж Зейден, його реліквія повстання доходить тільки до плеча, другого за величиною, яке я бачила. Тільки у Зейдена він досягає його різьбленої лінії щелепи.

— Це... — пробурмотіла Ріаннон поруч зі мною.

— Це точно, — погоджуюся я.

— Досить об'єктивувати нашого ватажка, — піддражнює Ліам.

— Це те, що ми робимо? — запитує Ріаннон, не відводячи погляду.

У мене рот роззявився від вигляду його м'язистої спини і рельєфної дупи.

— Так, думаю, саме цим ми й займаємося.

Ліам фиркає.

— Ми можемо просто стежити за технікою.

— Так. Цілком можливо. — Але я не спостерігаю. Я безсоромно гадаю, як його шкіра відчуватиметься під моїми кінчиками пальців, як моє тіло відреагує на те, що кожна унція цієї напруженої уваги буде спрямована на мене. Жар пробігає по моїх венах і обпікає щоки.

Повторюваний чавкаючий звук привертає мою увагу праворуч, де Рідок старанно відбиває такт. Імоджен упускає його, залишаючи задихатися на килимку, і небажаний та абсолютно нелогічний спалах потворних, збочених ревнощів б'є мене просто в груди від чистої туги, яку вона не може приховати у своєму вияві обличчя, спостерігаючи за Зейденом і Гарріком.

— Якщо ви, хлопці, так легко відволікаєтеся, то ми провалили битву загонів, — гарчить Дейн. — Можете розпрощатися з будь–якою думкою про відвідування лінії фронту.

Ми всі скрикуємо, і я трясу головою, ніби це може позбавити мене запаморочливої потреби, яка вимагає, щоб я робила більше, ніж дивилася на Зейдена, що просто... безглуздо. Він терпить моє існування тільки тому, що наші дракони спаровуються, і ось я вже слинявлю його напівоголене тіло.

Хоча це дуже красиве напівоголене тіло.

— Повертайся до роботи. У нас є ще півгодини, — наказує Дейн, і я відчуваю, що він говорить прямо зі мною, що було б першим, що він сказав відтоді, як моя пам'ять убила Ембер.

— Вона сама себе вбила, порушивши Кодекс, — гарчить Таірн.

Звичайно, коли я дивлюся в його бік, очі Дейна звужуються на мене, але, мабуть, я неправильно читаю його обличчя. Звісно, його губи не зрадницьки стиснуті.

— Нам варто? — запитує Ріаннон, піднімаючи свій посох.

— Так, безумовно. — Я згортаю плечі, і ми починаємо знову. Я повторюю за нею рух за рухом, використовуючи прийоми, яких вона мене навчила, але вона змінює наступну атаку.

— Перестань захищатися і переходь у наступ! — вимагає Таірн, його гнів захльостує мене і збиває з ніг.

Ріаннон робить підсічку і перевертає мене на спину, вибиваючи з мене дух, коли я вдаряюся об мат.

Я борюся за повітря, якого немає.

— Чорт, пробач, Вай. — Ріаннон опускається на коліно поруч зі мною. — Просто розслабся і почекай секунду. —

— І все ж саме цього вершника обрав Таірн, — насміхається Джек, звертаючись до когось зі свого загону і злісно посміхаючись на краю рогожі. — Я починаю думати, що він помилився з вибором, але, з огляду на те, що я не бачив, як ти володієш силою, готовий посперечатися, що ти теж про це думаєш, чи не так, Сорренгейл? Хіба в тебе не має бути вдвічі більше здібностей для зв'язку з двома драконами?

З Андарною так не виходить, але ніхто з них цього не знає.

Ліам встає, стаючи між мною і Джеком, коли перший струмінь повітря втягується в мої легені.

— Заспокойся, Майрі. Я не збираюся нападати на твою маленьку підопічну. Не тоді, коли я можу просто кинути їй виклик через кілька тижнів і випадково згорнути її худу шию на очах у публіки. — Джек складає руки на грудях і спостерігає за моєю боротьбою з чистим задоволенням. — Скажи мені, однак, тобі вже набридло грати в няньку, чи не так? — Його друг із першого крила пропонує йому щось – часточку апельсина, яку він їсть, – і Джек відштовхує його руку від зап'ястя. — Забери від мене цю шкідливу погань. Ти хочеш, щоб я опинився в лазареті?

— Іди на хрін, Барлоу, — попереджає Ліам, тримаючи кинджал у руці.

Я роблю один вдих, потім два, коли погляд Джека переходить з мене на когось, хто стоїть позаду мене. Цей вираз його обличчя, наполовину заздрісний, наполовину оброблений, означає, що це має бути Зейден.

— Вона жива тільки завдяки тобі, — випльовує Джек, але кров відтікає від його обличчя.

— Правильно, це ж не я зарила кинджал у твоє плече на Обмолоті.

Нарешті дихаючи нормально, я видерся на ноги, стискаючи посох обома руками.

— Ми могли б вирішити це просто зараз, — каже Джек, обходячи Ліама, щоб подивитися мені в очі. — Якщо ти перестанеш ховатися за спинами великих, сильних чоловіків.

Мій шлунок впадає, тому що він має рацію. Я не приймаю його виклик тільки тому, що не впевнена в перемозі, і єдина причина, через

яку він не нападає на мене, – це Ліам і Зейден. Якщо я нападу на Джека зараз, вони вб'ють його. Зліва з'являється величезна постать Гарріка, і я з небажанням додаю його до списку своїх захисників. Чорт, навіть Імоджен підійшла ближче, але не від мого імені.

Тільки від його імені.

— Я так і думав, — каже Джек.

— Ти втік, — гарчу я, бажаючи зробити випад уперед і вибити з нього все лайно, але змушуючи свої ноги залишатися на місці. — Того дня на полі ти, блядь, утік, коли було троє на одного, і ми обидва знаємо, що коли справа дійде до цього, ти знову втечеш. Так чинять боягузи.

Джек почервонів, його очі майже вилізли з обличчя.

— О, чорт забирай, Вайолет, — бурмоче Дейн.

— Вона не помиляється, — каже Зейден.

Гаррік сміється, а Ліам відштовхує Джека від мату, коли той стрибає на мене. Черевики Джека скриплять по дерев'яній підлозі, коли він безуспішно намагається втриматися на ногах, і Ліам виштовхує його із залу.

Змахом руки Зейден закриває величезні двері своєю силою, блокуючи Джека.

— Про що, чорт забирай, ти думала, підбурюючи його до цього? — Дейн підходить до мене, недовірливо піднімаючи брови.

— О, тепер тобі захотілося поговорити зі мною? — Я піднімаю підборіддя, але в поле мого зору потрапляє Зейден, який стає між нами. Лють у його очах відчутна, але я не відступаю.

— Дай нам секунду. — Його погляд прикутий до мого, але ми обидва знаємо, що він говорить не зі мною.

Мій пульс скаче.

Ріаннон робить крок назад.

— Ти хочеш сказати мені, якого хріна ти не одягла це? — Його тон м'який, але смертоносний, коли він вказує на лавку, де лежать мої обладунки.

— У якийсь момент мені доведеться його випрати.

— І ти подумала, що це буде гарною ідеєю під час спарингу? — Його груди здіймаються, ніби він бореться за контроль над собою.

Я просто намагаюся не помічати його груди і жар, який він викидає, як проклята піч.

— Я помила його перед спарингом, знаючи, що він може висохнути, доки твій сторожовий пес чатуватиме, а не спати без неї, бо ми обоє знаємо, що відбувається за зачиненими дверима.

— Більше не за твоїми. — Його щелепа тремтить. — Я переконався в цьому.

— Тому що я повинна довіряти тобі?

— Так. — Вена на його шиї здувається.

— А ти робиш це так легко. — Сарказм капає з мого голосу.

— Ти знаєш, що я не можу тебе вбити. Чорт, Сорренгейл, весь квадрант знає, що я не можу тебе вбити. — Він нахиляється в мій простір, затьмарюючи решту кімнати.

— Але це не означає, що ти не можеш заподіяти мені біль.

Він моргає і відсувається назад, заспокоюючись менш ніж за удар серця, тоді як моє продовжує битися.

— Припини тренуватися з посохом. Його надто легко вибити з рук. Дотримуйся кинджалів.

На мій подив, він не вихоплює його, просто щоб довести, що він може.

— У мене все було добре, поки Таірн не увірвався в мою голову з усією своєю злістю і не відволік мене, — заперечую я, мій захист піднімається, як шерсть у собаки.

— Тоді навчися блокувати його. — Він каже це так, ніби це так просто.

— Що, з усією цією силою, якою я володію? — Мої брови піднімаються. — Чи ти не знав, що я досі не підключилася? — Я хочу вдарити його, струсити його прекрасну голову, щоб у ній з'явився хоч якийсь здоровий глузд.

Він нахиляється так, що ми опиняємося майже ніс до носа.

— Я дратівливо обізнаний про все, що ти робиш.

Дякую Ліаму.

Кожен дюйм мого тіла вібрує від гніву, від роздратування, від... чим би не була ця електрична напруга між нами, поки ми стоїмо там, наші очі зчеплені в бойовому порядку.

— Вінглідер Ріорсон, — починає Дейн. — Вона просто ще не звикла до цього зв'язку. Вона навчиться блокувати його.

Слова Дейна жалять, як удар. Я різко вдихаю і відступаю від Зейден. Боже правий, ми влаштували чортове шоу. Що такого в Зейдені, що змушує мене відключатися від решти світу?

— Ти вибираєш найдивніші моменти для її захисту, Аетос. — Зейден закочує очі, дивлячись на Дейна. — І найзручніші моменти, щоб цього не робити.

У Дейна стиснулася щелепа, а руки стиснулися в кулаки.

Він говорить про Ембер. Я знаю це. Дейн знає це. Усі в цій незручній кімнаті знають це. Весь наш загін був там, коли Дейн зажадав, щоб я назвала Зейдена брехуном.

Зейден знову звертає на мене свої незбагненні очі.

— Зроби нам обом послугу і одягни цю кляту броню назад, — закінчує він.

Перш ніж я встигаю заперечити, він повертається і йде з мату, зустрічаючи Гарріка біля краю.

Біля його спини.

Моє тихе зітхання стає неконтрольованим, і Зейден на секунду напружується, перш ніж узяти свою сорочку з простягнутої руки Гарріка і стягнути її через голову, прикриваючи темно-синю драконову реліквію, що проходить від талії до обох плечей, поцятковану химерними срібними лініями, які я не могла розгледіти з іншого кінця залу.

Срібні лінії, які я відразу ж розпізнала як шрами.

— Ти тримала себе в руках і контролювала свій характер, — каже Таірн, і величезна гордість наповнює мої груди.

— Вона готова, — додає Андарна із запаморочливою радістю, від якої в мене миттєво паморочиться голова.

— Вона готова, — погоджується він.

…

Кілька годин потому я розчісую волосся на самоті своєї кімнати, все ще повністю одягнена, аж до чобіт і обладунків. Я все ще не можу повірити, що виставила себе на посміховисько перед усім загоном тільки тому, що Зейден вирішив тренуватися без сорочки.

Мені дійсно потрібно переспати.

Я призупиняюся, коли по хребту пробігає прилив енергії, який розсіюється в одну мить.

Ну, це... дивно.

Може, це... Ні. Не може бути. Коли Андарна зупинила час у мені, відчуття були зовсім іншими. Це був потік по всьому тілу, який поширився через мої пальці рук і ніг, а потім... пішов.

Ще одна хвиля проходить через мене, цього разу сильніша, і я впускаю щітку, хапаюся за край комода, щоб не впасти, бо коліна загрожують підкоситися. Цього разу енергія не розсіюється, вона залишається, гуде під шкірою, дзвенить у вухах, пригнічує всі почуття.

Щось усередині мене розширюється, чомусь надто велике для мого тіла, надто величезне, щоб його можна було стримати, і біль пронизує кожен нерв, коли я розриваюсь на частини, звук лунає в моєму черепі, як тріск кісток. Наче мене розірвали по швах тканини моєї істоти.

Мої коліна вдаряються об підлогу, і я закриваю руками скроні, намагаючись запхати все, що є, назад у череп, змушуючи себе стиснутися.

Енергія ллється всередину – потік сирої, нескінченної сили – руйнуючи все, чим я була, і формуючи щось абсолютно нове, заповнюючи кожну пору, кожен орган, кожну кістку. Моя голова кричить, і здається, що Таірн пролетів надто високо і надто швидко, а я не можу заткнути вуха. Усе, що я можу зробити, це лежати на підлозі й молитися, щоб тиск вирівнявся.

Я дивлюся на свою кисть, на дерев'яну підлогу, що вгризається в мою щоку, і дихаю.

Вдих, а потім видих.

Вдих... і видих... здаючись натиску.

Нарешті, біль вщухає, але енергія, сила – ні. Вона просто... там, блукає моїми венами, просочує кожну клітину мого тіла. Це все, чим я є, і все, чим я можу бути, одночасно.

Я повільно сідаю і перевертаю руки, щоб розглянути свої долоні, які поколюють. Здається, що вони мають виглядати інакше, змінитися, але це не так. Це все ще мої пальці, мої тонкі зап'ястя, але тепер вони набагато більші. Вони досить сильні, щоб надати форму потоку всередині мене, зробити його таким, яким я захочу.

— Це твоя сила, чи не так? — запитую я Таірна, але він не відповідає. — Андарна?

У відповідь тільки тиша.

Ось же як: вони завжди поруч, лізуть у мою голову, коли мені потрібно трохи простору, і ніде не з'являються, коли все навпаки. Я чула, як вони говорили, що я вже готова, але я вважала, що мине день або два, перш ніж мій розум повністю відкриє цей шлях, щойно Таірн почне ченнелінг. Схоже, ні.

Ріаннон. Я повинна сказати Ріаннон. Вона буде в захваті від того, що я нарешті зможу ходити з нею на заняття до професора Карра. А Ліам? Він може перестати прикидатися, що не вміє працювати з каналами тільки для того, щоб його не змушували залишати мене на годину на день.

Мене обдало жаром, він пронизав мою шкіру і застиг у животі.

Дивно, але неважливо. Можливо, це просто побічний ефект сили. Я відкриваю замок на своїх дверях і смикаю їх.

Мій зір затуманюється, і потреба навалюється на мене, позбавляючи мене будь-якої логічної думки, окрім насичення пригнічувального…

— Вайолет? — Нечітка постать чоловіка стоїть у коридорі, і я моргаю Ліаму, щоб сфокусуватися. — З тобою все гаразд?

— Ти спиш у коридорі? — Я хапаюся за дверну раму, коли образ падіння заповнює мою свідомість, і я відчуваю шипіння пластівців, коли вони стикаються з моєю розпаленою шкірою. Усе зникло так само швидко, як і з'явилося, але бажання залишилося.

Ось лайно. Це... похіть.

— Ні. — Ліам хитає головою. — Просто гуляю тут перед тим, як піти спати.

Тоді я дивлюся на нього. Справді, чесно дивлюся на нього. Він більш ніж гарний, із сильними рисами обличчя і небесно–блакитними очима, які разюче красиві.

— Чому ти так дивишся на мене? — Він відкладає свій ніж і напіввирізаного дракона.

— Як що? — Мої зуби впиваються в нижню губу, і я дебатую, притискаючись до нього, як кішка в спеку, вимагаючи, щоб він вгамував цей неймовірний біль.

Але він не той, хто тобі потрібен.

Він не Зейден.

— Наприклад... — Він хитає головою вбік. — Наче щось відбувається. Ти не схожа на себе... ну, знаєш, на себе.

От лайно.

Це тому, що я не в собі. Усе це, потреба, пожадливість, тяга до єдиної людини, з якою я маю бути... це Таірн.

Емоції Таірна не просто переповнюють мене, вони керують мною.

— Я в порядку! Іди спати! — Я повертаюся у свою кімнату і зачиняю двері, поки в мене ще вистачає на це душевних сил.

Потім я починаю задкувати, але це не зупиняє ні наступний вибух жару, ні примус…

Мені потрібно забиратися звідси, поки я не зробила епічної помилки і не зіпсувала почуття Таірна на Ліамі.

Схопивши в одну руку плащ із хутряною підкладкою, а іншою натягаючи волосся, я накидаю тканину на плечі й застібаю затискач під горлом. Через секунду я визираю за двері і, переконавшись, що все чисто, тікаю.

Я добігаю до входу спіральними сходами – тими, що ведуть до річки, – перш ніж мені доводиться притулитися спиною до кам'яної стіни й дихати крізь туман емоцій Таірна.

Коли хвиля минає, я мчуся вниз сходами, тримаючись однією рукою за стіну на випадок, якщо мене знову потягне під воду.

Світло магів мерехтить, коли я наближаюся, і гасне, коли я проношуся повз, начебто ця новознайдена сила вже працює, простягаючись у світ.

Геть. Мені потрібно сховатися від усіх, поки Таірн не закінчить... що б вони зі Сгаейл не робили.

Спотикаючись, я виходжу зі сходового колодязя й опиняюся біля фундаментних стін цитаделі. Сніг засипає небо, і я відкидаю голову назад, насолоджуючись коротким поцілунком сніжинок на шкірі, розпаленій не за призначенням.

Повітря хрустке і прохолодне, і…

Мої очі розчиняються від запаху, що витає в повітрі, і я змахую плащем, щоб знайти джерело солодкого, легко впізнаваного диму.

Зейден притулився спиною до стіни, упершись однією ногою в камінь, палить і дивиться на мене так, наче йому немає до мене жодного діла.

— Це... чурам?

Він видихає дим.

— Хочеш? Якщо тільки ти тут не для того, щоб продовжити нашу попередню суперечку, у такому разі, для тебе ні.

У мене практично відвисає щелепа.

— Ні! Нам не можна це курити!

— Так, але люди, які встановили це правило, вочевидь, не були пов'язані зі Сгаейлом і Таірном, чи не так? — Усмішка піднімає куточок його рота.

Боги, я могла б дивитися на його губи вічно. Вони ідеальної форми і водночас занадто декадентські для ріжучої лінії його щелепи.

— Це допомагає... дистанціюватися. — Він пропонує мені згорнутий чурам і піднімає брову на мене – ту, зі шрамом. — Крім того, що робить щит, звісно.

Я хитаю головою і переходжу через нещодавно випавший сніг, щоб спертися своєю вагою на стіну поруч із ним, дозволяючи своїй голові впасти назад на камінь.

— Як хочеш. — Він глибоко вдихає чурам, а потім ставить його біля стіни.

— Я почуваюся так, ніби я в клятому вогні. — Це ще м'яко сказано.

— Так. Таке буває. — У його сміху є зла нотка, і я роблю абсолютно непрощенну помилку, повертаючись, щоб побачити його посмішку.

Зейден, задумливий і владний, небезпечний і смертоносний, це видовище, від якого в мене частішає пульс. Але Зейден, який сміється,

відкинув голову назад, з посмішкою, що викривляє його рот, – це шалено красиво. Моє дурне, дурне серце немов стиснулося в кулак.

Немає нічого, чим би я не пожертвувала, нічого, що б я не віддала, щоб провести один незахищений момент із цією людиною, до якої я буду прив'язана до кінця наших днів.

Це має бути Таірн. Це просто... має бути.

І все ж, я знаю, що це не так. У той час як я захоплювалася Ліамом нагорі, я повністю, абсолютно одержима Зейденом.

Його очі зустрічаються з моїми в місячному світлі.

— О, Вайоленс, тобі доведеться навчитися захищатися від Таірна, інакше його витівки зі Сгаейл зведуть тебе з розуму – або в чиєсь ліжко.

Я заплющую очі, щоб не бачити його чудового обличчя, і тут мене пронизує жар, змушуючи кожен дюйм моєї шкіри поколювати і горіти. Я простягаю руку, щоб знову спертися на стіну.

— О, я знаю. Я в жаху від того, що знову бачу Ліама.

— Ліам? Чому? — Він повертається обличчям до мене, спираючись на плече. — Де, чорт забирай, твій охоронець?

— Я сама собі охоронець, — парирую я, притуляючись щокою до крижаного каменю. — І він у ліжку.

— У твоєму ліжку? — Його голос схожий на тріск блискавки.

Я відкриваю очі, щоб зустрітися з його поглядом. Сніг робить усе набагато яскравішим, підкреслюючи побороджену лінію його брів, твердий рот.

— Ні. Не те щоб це мало для тебе значення.

Він ревнує? Це... дивно заспокоює.

Він спускає подих, його плечі опускаються.

— Для мене це не має значення, поки ви обидва згодні, і повір мені, ти не в тому стані, щоб погоджуватися.

— Ти й гадки не маєш, на що я здатна погодитися... — Незаперечна, невгамовна потреба ледь не підкосила мене до колін.

Рука Зейдена обхоплює мою талію, підтримуючи мене.

— Якого біса ти не захищаєшся?

— Не всім нам давали уроки! Він тільки почав займатися ченнелінгом до всього... цього, і якщо ти забув, тобі дозволено відвідувати заняття професора Карра, тільки якщо ти вмієш володіти щитом.

— Завжди вважав це безглуздим правилом. — Він зітхнув. — Добре. Краш–курс. Тільки тому, що я був там, де ти зараз, і прокинувся з більш ніж кількома жалем.

— Ти справді збираєшся мені допомогти?

— Я допомагаю тобі вже кілька місяців. — Його рука згинається на моїй талії, і, клянуся, я відчуваю тепло його дотику крізь плащ і шкіряні чоботи.

— Ні, ти послав Ліама допомогти. Він допомагає мені вже кілька місяців. — Моє чоло зморщується. — Тижні. Майже місяці. Неважливо.

У нього вистачає нахабства виглядати ображеним.

— Я той, хто увірвався в твої двері і вбив усіх, хто напав на тебе, а потім я усунув іншу загрозу твоєму життю за допомогою дуже публічної, дуже поляризуючої демонстрації помсти. Ліам цього не робив. Це зробив я.

— Натовп не був поляризованим. Вони всі були за це. Я була там.

— Ти була розбита. Насправді, ти благала Таірна не вбивати її, прекрасно знаючи, що вона просто прийде за тобою знову.

Цей момент все ще був спірним.

— Добре. Але давай не будемо прикидатися, що ти не зробив більшу частину цього для себе. Тобі буде незручно, якщо я помру. — Я знизую плечима, відверто жартуючи над ним, щоб допомогти ігнорувати зростаючий прилив жадання, що вирує в мені. Він дивиться на мене з недовірою.

— Знаєш що? Сьогодні ми не будемо битися. Ні, якщо ти хочеш навчитися захищатися.

— Добре. Ми не будемо битися. Навчи мене. — Я нахиляю підборіддя. Боги, я ледь дістаю до його ключиці.

— Попроси мене по–хорошому. — Він нахиляється ближче.

— Ти завжди був таким високим? — Я випалюю перше, що спадає на думку.

— Ні. У якийсь момент я був дитиною.

Я закочую очі.

— Попроси мене по-хорошому, Насильство, — шепоче він. — Або я піду.

Я відчуваю Таірна на краю моєї свідомості, його емоції вирують і перетікають, і знаю, що наступна хвиля вдарить сильно. Як довго, чорт забирай, ці двоє можуть терпіти?

— Як часто з ними таке відбувається?

— Досить часто, щоб тобі знадобилися відповідні щити. Ти ніколи не зможеш повністю блокувати їх, а іноді вони забувають блокувати нас, як сьогодні. Тому чурам допомагає, але, принаймні, це все одно, що ходити повз бордель, а не брати активну участь у ньому.

Ну... чорт.

— Добре. Гаразд. Навчиш мене захищатися?

Посмішка кривить його рот, і мій погляд падає на його губи.

— Скажи, будь ласка.

— Ти завжди такий невиносимий?

— Тільки коли я знаю, що в мене є те, що тобі потрібно. Що я можу сказати, мені подобається змушувати тебе звиватися. Це як маленький шматочок солодкої розплати за те, через що ти змусила мене пройти в останні пару місяців. — Він змахує сніг із мого волосся.

— Через що я змусив тебе пройти? — Неймовірно.

— Ти налякала мене майже до смерті раз або два, тож я думаю, що сказати будь ласка – це справедливе прохання.

Наче він хоч раз у житті грав чесно. Я роблю глибокий вдих і змахую сніжинку, яка сідає мені на ніс.

— Як ти віддаєш перевагу. Зейден? — Я мило посміхаюся йому і підходжу трохи ближче. — Не міг би ти, милий, будь ласка, навчити мене прикриватися щитом, поки я випадково не залізла на тебе, як на дерево, і ми обидва не прокинулися з жалем?

— О, я твердо контролюю свої здібності. — Він знову посміхається, і я відчуваю це як ласку.

Небезпечно. Це до біса небезпечно. Мені стає жарко, так жарко, що я подумую скинути плащ на землю, щоб хоч трохи заспокоїтися. Примітно, що на Зейдені його немає.

— І якщо вже ти так мило попросила... — Він змінює позу і підносить обидві руки до моїх щік, обіймаючи моє обличчя, а потім відводить їх назад, щоб притиснути мою голову. — Заплющ очі.

— Для цього потрібно доторкнутися до мене? — Мої очі заплющуються від відчуття дотику його шкіри до моєї.

— Зовсім ні. Просто один із плюсів того, що ти не можеш думати занадто ясно. У тебе неймовірно приємна на дотик шкіра.

Від цього компліменту я задихаюся. Так багато для контролю над його здібностями.

— Тобі потрібно де-небудь пофантазувати. Де завгодно. Я віддаю перевагу вершині мого улюбленого пагорба поруч із тим, що залишилося від Аретії. Де б це не було, воно має бути схоже на будинок.

Єдине місце, про яке я можу думати, це Архіви.

— Відчуй, як твої ноги впираються в землю, і трохи покопайся в ній.

Я уявляю свої черевики на полірованій мармуровій підлозі архіву і злегка похитую ними.

— Зрозуміло.

— Це називається — заземлення — утримувати своє ментальне “я” в якомусь місці, щоб тебе не віднесло силою. Тепер поклич свою силу. Відкрий свої почуття.

Мої долоні починає поколювати, і потік енергії оточує мене, такий же насичений, як у моїй спальні, але без болю. Вона всюди, заповнює Архіви і тисне на стіни, змушуючи їх прогинатися і згинатися, погрожуючи зламати їх.

Занадто багато.

— Зосередься на своїх ногах. Залишайся заземленою. Чи можеш ти побачити, звідки тече енергія? Якщо ні, просто вибери місце.

Я подумки повертаюся. Шквал розплавленої енергії вливається у двері.

— Бачу.

— Чудово. Ти природжена. Більшості людей потрібен тиждень, щоб навчитися заземлюватися. Тепер роби все, що тобі потрібно, щоб відгородитися від цього струму. Таірн – джерело. Ти блокуєш цю силу, і до тебе повернеться контроль.

Двері. Мені потрібно тільки закрити двері і повернути величезну круглу ручку, що закриває архіви для контролю вогню.

Від бажання моє серце калатає, і я хапаюся за руки Зейдена, закріплюючи себе в реальності.

— Ти впораєшся. — Його голос звучить напружено. — Усе, що ти створюєш у своєму розумі, реально для тебе. Перекрити клапан. Побудуй стіну. Усе, що має сенс.

— Це двері. — Мої пальці впиваються в м'який матеріал його туніки, і я подумки впираюся в двері, змушуючи їх зачинятися на один дюйм за раз.

— Ось так. Продовжуй.

Моє фізичне тіло тремтить від зусилля, яке потрібно, щоб подумки зачинити двері, але мені це вдається.

— Я закрила двері.

— Чудово. Замкни їх.

Я уявляю, як кручу величезну ручку і чую клацання замка. Полегшення настає відразу ж, прохолодний струмінь снігу притискається до моєї гарячкової шкіри. Енергія пульсує, очищаючи двері.

— Усе змінилося. Я можу бачити крізь двері.

— Так. Ти ніколи не зможеш повністю заблокувати його. Заблокувала?

Я киваю.

— Відкрий очі, але зроби все можливе, щоб тримати ці двері замкненими. Це означає тримати одну ногу на землі. Не дивуйся, якщо вона зісковзне. Ми просто почнемо спочатку.

Я розплющую очі, подумки уявляючи собі зачинені двері архіву, і хоча моє тіло все ще нагріте й пашить теплом, непереборна, рушійна потреба благословенна... дещо приглушена.

— Він... — Я не можу знайти потрібних слів.

Зейден вивчає мене з інтенсивністю, яка змушує мене хитнутися в його бік.

— Ти вражаюча. — Він хитає головою. — Я не міг зробити це протягом кількох тижнів. —

— Мабуть, у мене найкращий учитель. — Емоції, що пронизують мене, більші, ніж радість. Це ейфорія, від якої я посміхаюся як дурепа. Нарешті я не тільки хороша в чомусь, а й вражаюча.

Його великі пальці гладять ніжну шкіру під моїми вухами, а його погляд опускається до мого рота і нагрівається. Руки згинаються, він тягне мене вперед на кілька дюймів, перш ніж раптово відпускає і відступає на цілий крок.

— Чорт забирай. Доторкатися до тебе було поганою ідеєю.

— Найгірша, — погоджуюся я, але мій язик проводить по нижній губі.

Він стогне, і моя серцевина тане від цього звуку.

— Поцілувати тебе було б катастрофічною помилкою.

— Катастрофічною. — Що потрібно зробити, щоб знову почути цей стогін?

Дюйми між нами немов хмиз, готовий згоріти за першого натяку на тепло, а я – живе полум'я, що дихає. Це все, від чого я маю тікати, і все ж заперечувати первісний потяг, який я відчуваю, абсолютно, абсолютно неможливо.

— Ми обидва пошкодуємо про це. — Він хитає головою, але в його очах більше, ніж голод, коли він дивиться на мої губи.

— Звісно, — шепочу я. Але знання того, що я буду шкодувати про це, не заважає мені хотіти цього – хотіти його. Жалість – це проблема для майбутньої Вайолет.

— До біса.

В одну секунду він опиняється поза межами досяжності, а в наступну його рот опиняється на моєму, гарячий і наполегливий.

Боги, так. Це саме те, що мені потрібно.

Я затиснута між нерухомим каменем стіни і твердими лініями тіла Зейдена, і мені більше ніде бути. Ця думка має протверезити мене, але все, що я роблю, це нахиляюся, щоб отримати ще більше.

Він запускає руку в моє волосся, притискає мою потилицю, нахиляючи мене для глибшого поцілунку, і мої губи жадібно розсуваються. Він приймає запрошення, ковзає язиком по моїх губах досвідченими, дражливими рухами, які змушують мене притискатися до його грудей, вчепитися в тканину його сорочки, щоб притягти його ближче, а бажання танцює вгору й донизу по моєму хребту.

Він смакує як чурам і м'ята, як усе, чого я не повинна хотіти, але не можу не хотіти, і я цілую його у відповідь з усією силою, смокчучи його нижню губу і шкребучи зубами по ньому.

— Вайоленс, — стогне він, і звук цього прізвиська на його губах викликає в мені жадібність.

Ближче. Він потрібен мені ближче.

Немов почувши мої думки, він цілує мене сильніше, захоплюючи кожну лінію і вигин мого рота з нерозсудливістю, яка змушує моє тіло співати. Він так само потребує цього, як і я, і коли він перемикає свою хватку на мою дупу і піднімає мене, я обхоплюю його ногами за талію і тримаюся так, немов моє життя залежить від того, що цей поцілунок ніколи не закінчиться.

Стіна впирається мені в спину, але мені все одно. Мої руки нарешті опинилися в його волоссі, і вони такі ж м'які, як я й уявляла. Він цілує мене доти, доки я не відчую себе повністю поглиненою і дослідженою, а потім він засмоктує мій язик до рота, щоб я могла зробити те саме.

Це цілковите й абсолютне божевілля, та все ж я не можу зупинитися. Не можу насититися. Я могла б жити вічно в цьому крихітному шматочку божевілля, якби це означало зберегти його рот на моєму, залишивши мій світ звуженим до тепла його тіла і майстерних рухів його язика.

Його стегна притискаються до моїх, і я задихаюся від чудового тертя. Він розриває поцілунок, ковзає ротом по моїй щелепі, шиї, і я розумію, що зроблю все, щоб він був поруч зі мною. Я хочу відчувати його рот скрізь.

Ми переплітаємося язиками й зубами, шукаємо губами й руками сніг, що падає навколо нас, і поцілунок поглинає мене так само, як раніше поглинала сила, так ґрунтовно, що я відчуваю це кожною клітинкою свого тіла. Потреба пульсує між моїх стегон, і я здригаюся від простого усвідомлення того, що немає нічого, що він міг би зробити, чого б я не прийняла. Я хочу його.

Тільки його. Тут. Зараз. Де завгодно. Коли завгодно.

Я ніколи не була настільки некерованою через один поцілунок. Ніколи не хотіла когось так, як його. Це збуджує і лякає водночас, бо я знаю, що в цей момент він здатен зламати мене.

І я дозволю йому.

Я повністю віддаюся йому, розчиняюся в ньому, моє тіло податливо притискається до його тіла і втрачає ту ментальну опору, яку він називає заземленням. За моїми заплющеними очима спалах світла, а потім гуркіт грому. Грім-сніг не рідкість у цих краях, але, чорт візьми, він якнайкраще описує це відчуття – дике і таке, що виходить з–під контролю.

Але потім він розриває поцілунок з різким зітханням, його брови насупилися від чогось схожого на паніку, перш ніж він заплющив очі.

Я все ще намагаюся зробити повний вдих, коли він різко відходить від стіни і проводить долонею по задній поверхні моїх стегон, знову ставлячи мене на ноги. Він переконується, що я стою рівно, а потім відступає на кілька футів, наче ця відстань врятує йому життя.

— Ти повинна йти. — Його слова уривчасті й суперечать жару в його очах, його нерівному диханню.

— Чому? — Холод – це шок для моєї системи без тепла його тіла.

— Тому що я не можу. — Він проводить обома руками по волоссю і залишає його на маківці. — І я відмовляюся діяти за бажанням, яке не є твоїм. Тому ти маєш повернутися цими сходами. Зараз же.

Я хитаю головою.

— Але я хочу... — Усе.

— Це не твоє бажання. — Він нахиляє голову до неба. — У цьому–то й проблема, блядь. І я не можу кинути тебе тут одну, тож будь милосердна до мене і йди.

Тиша застигає між нами, поки я беру себе в руки. Він каже “ні”.

І найганебніше в цьому не холод лицарської відмови. А те, що він має рацію. Усе почалося з того, що я не могла відрізнити емоції Таірна від своїх власних. Але ці емоції пішли, чи не так? Мої двері широко відчинені, і я не відчуваю нічого, що виходить від Таірна.

Мені вдається кивнути, і я тікаю вдруге за сьогоднішній вечір, піднімаючись сходами якомога швидше, щоб повернутися в цитадель. Мої щити відчинені, але я не турбуюся про те, щоб закрити ці ментальні двері, оскільки Таірн не увірветься в них.

Здоровий глузд взяв гору, коли я дістався до вершини, мої стегна горіли від тренування. Зейден зупинив нас від величезної помилки.

Але не я.

Що, чорт забирай, зі мною не так? І як я могла бути на відстані удару серця від того, щоб зірвати з себе одяг, щоб бути ближче до людини, яка мені не подобається і, що ще гірше, якій я не можу повністю довіряти?

Це важче, ніж має бути, продовжувати рухатися в напрямку моєї кімнати в гуртожитку, коли все, чого я хочу, це спуститися назад цими

безглуздими чортовими сходами.

Завтрашній день буде відстійним.

Розділ 23

Найтривожніше видовище для будь–якого інструктора – це, безумовно, коли сили дають зворотний ефект. У мій перший рік ми втратили дев'ять курсантів через сурдини, які не могли контролювати їх з першого прояву. Шкода.

— Керівництво майора Афендри по квадранту вершників. —

(Неавторизоване видання)

— Я навіть не знаю, про що я думала, — кажу я Ріаннон, сидячи зі схрещеними ногами на її ліжку та спостерігаючи, як вона збирає свій ранець із книжками на другу половину дня. Реліквія на моїй спині горить сьогодні, наче їй потрібно нагадати мені, що я можу зараз використовувати канал, і я повертаю плечі, намагаючись зняти це відчуття, але це неможливо. Мій годинник запущено.

— Не можу повірити, що ти так довго чекала, щоб розповісти мені. — Вона піднімає полотняний ремінь над головою і повертається, притулившись спиною до свого столу. — І це не осуд. Аж ніяк. Я за те, щоб ти досліджувала... що б ти не хотіла досліджувати.

— Я була з Ліамом з тієї секунди, як вийшла за двері сьогодні вранці, а вчора ввечері я була занадто засмучена, щоб висловити це словами. — Вузол між моїми плечима змушує мене повертати шию, шукаючи полегшення. З уроками польотів та Імоджен, яка

використовує силові тренування для зміцнення м'язів навколо моїх суглобів, сподіваючись, що вони не будуть так часто підвивихуватися – що нині то вдається, то не вдається – я маю масу болю й тугорухливості. — Між тим, як Таірн нарешті провів ченнелінг, і всім іншим, це була просто ніч.

— Добре сказано. — Усмішка формує її рот, а її карі очі виблискують. — Це було добре? Скажи мені, що було добре. Цей чоловік виглядає так, ніби він точно знає, що робить.

— Це був просто поцілунок. — Від відвертої брехні мої щоки палають жаром. — Але так. Він точно знає, що робить. — Я насупила брови, моя уява пробіглася по тисячі різних наслідків того, що я зробила минулої ночі, так само, як і весь ранок.

— Другі думки? — Вона нахиляє голову, вивчаючи мене. — Ти виглядаєш так, ніби в тебе можуть бути навіть треті думки.

— Ні. — Я хитаю головою. — Ну, може бути? Але тільки якщо це зробить речі між нами дивними.

— Точно. Тому що ти застрягла з ним до кінця своєї кар'єри. І життя теж. Ви вже говорили про те, що буде після того, як він закінчить університет? — Її брови піднімаються. — О, можу посперечатися, у вас буде вибір місця служби. Вінглідери завжди вибирають.

— Він сам вибере, — бурчу я, погладжуючи нерівний шнурок на своєму ранці. — Мені доведеться слідувати за ним. Таірн і Сгаейл не розлучаються вже багато років. Її останній наїзник помер майже п'ятдесят років тому, і, наскільки я знаю, вона літала куди завгодно і коли завгодно, щоб бути поруч із Таірн ом, поки Наолін – його останній наїзник – не помер у Тіррендорі. До тієї частини нашого

кордону два дні польоту, залежно від того, де він перебуває, тож що ж ми робитимемо наступного року і в наступні?

Її губи стиснулися.

— Не знаю. Фейрге сказав, що ми не зможемо бути порізно більше кількох днів, чи означає це, що один із вас має завжди слідувати за іншим?

— Не знаю. Я думаю, саме тому більшість пар спаровуються протягом одного року, щоб не мати таких проблем. Як я зможу залишатися конкурентоспроможною наступного року, якщо я постійно літатиму на передову з Таірн ом? Як Зейден буде ефективним, якщо йому доведеться постійно літати сюди? — Моє обличчя скривилося. — Він найсильніший вершник нашого покоління. Він буде потрібен на фронті, а не тут.

— Буває. — Ріаннон дивиться на мене з наміром, піднявши брови. — Поки що він найсильніший вершник у нашому поколінні.

— Що…

Три стуки змусили нас обох подивитися в бік її дверей.

— Рі? — запитує Ліам, у його голосі чути паніку. — Сорренгейл там із тобою? Тому що…

Ріаннон відчиняє двері, і Ліам, спіткнувшись, заходить усередину, ловлячи рівновагу, перш ніж його погляд окидає кімнату і знаходить мій.

— Ось ти де! Я пішов у ванну, а ти зникла!

— Ніхто не намагається вбити її в моїй кімнаті, Майрі. — Ріаннон закочує очі. — Ти не зобов'язаний бути з нею кожну секунду кожного клятого дня. Тепер дай нам п'ять хвилин, а потім ми почнемо ходити на заняття. — Вона штовхає його в груди, і він відступає, його рот відкривається і закривається, наче він намагається придумати аргумент, але не може, бо вона виштовхує його за двері і закриває їх перед його обличчям.

— Він... — Я зітхаю. — Посвячений.

— Це одне слово, — бурмоче вона. — Можна подумати, що цей хлопець зобов'язаний Ріорсону життям або чимось іще, бо він прилип до тебе, як клей.

Він практично сказав мені, що так і є, але я тримаю цю впевненість при собі. Між зустрічами Зейдена, зупинкою часу і віком Андарни, я починаю зберігати занадто багато секретів.

— О! — Її очі загоряються, і вона сідає на край ліжка поруч зі мною. — Зі мною теж щось трапилося минулої ночі.

— Так? — Я повертаюся до неї обличчям. — Продовжуй.

— Добре. — Вона робить глибокий вдих. — Я робила це всього три рази. Двічі минулої ночі й один раз сьогодні вранці, тож потерпіть секунду.

— Звісно. — Я киваю.

— Дивись книгу на моєму столі.

— Зрозуміла. — Мій погляд зупиняється на підручнику історії на лівому боці столу. Минає хвилина, але я не відвертаюся.

Потім він зникає.

— Якого біса, Рі? — Я підхоплююся на ноги і мотаю головою в її бік. — Що тільки що... — У мене перехоплює подих.

Вона тримає в руках книжку і дивиться на мене з широкою усмішкою.

— Це та ж сама книга? — Я нахиляюся, щоб подивитися. Так, та ж сама.

— Думаю, я можу викликати. — Її усмішка стає ще ширшою.

— Святе лайно! — Я хапаю її за плечі у хвилюванні. — Це приголомшливо! Це... неймовірно! У мене навіть немає слів для того, що це таке!. — Переміщення предметів і замикання дверей – це мала магія, базовий рівень володіння, який приходить від нашого постійного зв'язку з нашими драконами через наші реліквії, коли вони починають працювати. Але змусити щось зникнути і принести це до вас? Я вже сто років не читала про таку здатність печатки. Це до біса гарна печатка.

— Вірно? — Вона притискає книгу до грудей. — Я можу робити це тільки на відстані кількох футів, і я не можу проходити крізь стіни або щось іще.

— І все ж таки, — поправляю я її, радість вирує в мені. — Ти ще не можеш проходити крізь стіни. Рі. Це така рідкісна печатка, яка зробить усю твою кар'єру!

— Я сподіваюся на це. — Вона встає, кладе книжку назад на свій стіл. — Я просто повинна його розвинути.

— Ти це зробиш. — Я кажу це з тією ж упевненістю, яку відчуваю.

За кілька хвилин ми втрьох ідемо до академічного крила, до нас приєднуються Соєр і Рідок, які виходять із бібліотеки.

— Я закінчив це для тебе, — каже Ліам, простягаючи мені фігурку, поки ми піднімаємося широкими гвинтовими сходами на третій поверх.

Це Таірн. Він навіть опанував своє гарчання.

— Це... неймовірно. Дякую.

— Дякую. — Ліам посміхається, виблискуючи ямочкою. — Я хотів спочатку вирізати Андарну, але я не так часто з нею спілкуюся, розумієш?

— Вона досить відокремлена. — Ми відокремлюємося від натовпу, прямуючи на четвертий поверх, і я прибираю дракона в сумку, а потім простягаю руку й обіймаю його. — Справді, мені дуже подобається. Дякую. — У коридорі багато народу, але він очищається, коли ми йдемо далі, наближаючись до кімнати професора Карра.

— Нема за що. — Він повертається до Ріаннон. — Я починаю Фейрге наступним.

Ріаннон жартує з Ліамом, що вона сподівається, що він закарбує її цілковиту крутість, але я втрачаю залишок розмови, коли дивлюся на

вікно від підлоги до стелі перед входом у вежу Бойової Стислості, і в мене перехоплює подих.

Зейден стоїть разом з іншими командирами крил і веде напружену дискусію, склавши руки на грудях. Коменданту знадобилося всього п'ять хвилин, щоб призначити Ламані Зохар командиром Третього крила після страти Ембер, але оскільки вона вже була виконавчим офіцером, це було найлогічніше.

Я ніколи не зможу зрозуміти, як швидко люди живуть далі, як безсердечно смерть замітається під килим і тупцює на місці через кілька хвилин.

Боги, Зейден сьогодні має гарний вигляд, його брова злегка насупилася, коли він уважно слухав, що говорить Ламані, потім кивнув. Важко повірити, що минулої ночі цей рот був на моєму, ці руки обхоплювали мене. Забудьте про сумніви. Я просто хочу більшого.

Немов відчувши мій пильний погляд, Зейден піднімає голову, його погляд стикається з моїм через простір із тим самим ефектом, що й дотик. Мій пульс частішає, а губи розсуваються.

— Ми запізнимося, — нагадує мені Рі, озираючись через плече.

Зейден дивиться мені вслід, і його рот напружується.

— Вай, ми можемо поговорити? — запитує Дейн, трохи захекавшись, наче він біжить, щоб наздогнати мене.

— Зараз? — Я відриваю погляд від Зейдена і повертаюся обличчям до людини, яку вважала своїм найкращим другом.

Дейн гримасує, потираючи рукою шию, і киває.

— Я намагався зловити тебе після занять, але ти швидко зникла, а після того, що сталося минулої ночі, я вирішив, що краще зараз, ніж потім.

— Може, тобі й зручно, що ти хочеш поговорити після кількох тижнів ігнорування мене, але в мене зараз заняття. — Я стискаю ремінець свого ранця.

— У нас є пара хвилин. — Благання в його очах настільки важке, що я відчуваю його тяжкість на своїх грудях. — Будь ласка.

Я кидаю погляд на Ріаннон, яка вкотре дивиться на Дейна зі справжніми почуттями, а не з пошаною, яка належить йому як командиру нашого загону.

— Я зараз прийду.

Вона дивиться на мене і киває, прямуючи в кімнату Карра разом з іншими членами нашого загону.

Я йду за Дейном, виходячи з дверного отвору, у місце вздовж стіни, де ми не заважатимемо руху.

— Ти дозволила Таірну поділитися твоєю пам'яттю з усіма, замість того щоб показати мені її самому, — каже він, опустивши руки до боків.

— Вибач? — Про що, чорт забирай, він говорить?

— Коли все це лайно сталося з Ембер, я попросив тебе показати мені, що сталося, а ти відмовилася. — Він зміщує свою вагу, просто один з його нервових прийомів, і цей рух знімає частину мого гніву.

Коли справа доходить до бійки, він мій найстаріший друг, навіть якщо він поводиться як дупа.

— Я не повірив тобі, і це моя вина. — Він піднімає руку над серцем. — Я повинен був повірити тобі, але я не міг примирити ту жінку, яку я знав, з тим, що ти говорила, і ти не прийшла знайти мене після нападу. — У його тоні звучить образа. — Я мав почути про це в строю, Вай. Незалежно від сварки, яку ми влаштували на льотному полі, ти все ще... ти для мене. І на мого найкращого друга було скоєно жорстокий напад, його ледь не вбили, а ти не сказав про це жодного слова.

— Ти не питав, — м'яко кажу я. — Ти потягнувся до моєї голови, наче маєш право на мою пам'ять після того, як відкрито сказав, що не віриш мені, і зажадав, щоб я показала тобі. — Це все, що я можу зробити, щоб зберегти рівний голос.

Між його бровами з'являються дві лінії.

— Я не просив?

— Ти не просив. — Я хитаю головою. — І після того, як мені незліченну кількість разів говорив, що я недостатньо жорстка для цього місця, недостатньо сильна... що ж, те, що сталося на льотному полі, було довгоочікуваним для нас із тобою. Найгірше те, що я знала, що ти мені не повіриш. Саме тому я сказала Зейдену, хто це був, бо була впевнена, що він теж мені не повірить.

— Але він повірив. — Голос Дейна впав, і його щелепа стиснулася. — І це він убив їх у твоїй спальні.

— Тому що Таірн розповів Сгаейл. — Я складаю руки на грудях. — Не тому, що він уже був там або щось у цьому роді. І я знаю, що ти його ненавидиш…

— У тебе теж є всі підстави ненавидіти його, — нагадує він, потягнувшись до мене, але не встигнувши отямитися, відсмикує руку.

— Я знаю це, — відповідаю я. — Його батько пустив стрілу в груди Бреннана, згідно зі звітами з поля бою. Я живу з цим знанням щодня. Але чи не думаєш ти, що він бачить мене і пам'ятає, що моя мати причасна до смерті його батька? Це... — Важко підібрати потрібні слова. — Між нами все складно. — Образи минулої ночі наповнюють мій розум, від першої посмішки Зейдена до останнього руху його губ, і я відганяю їх.

Дейн здригається.

— Ти довіряєш йому більше, ніж мені. — Це не звинувачення, але все одно боляче.

— Справа не в цьому. — Мій шлунок скручується. Зачекайте. Це правда? — Я просто... я маю довіряти йому, Дейн. Не в усьому, звісно. — Чорт, я зав'язую себе у вузол. — Ніхто з нас не може нічого вдіяти з тим, що Сгаейл і Таірн злучилися, і повір мені, нікому з нас не подобається ця ситуація, але ми маємо знайти вихід із неї. У нас немає вибору.

Дейн пробурмотів прокляття, але не заперечив.

— Я знаю, що ти просто хочеш зберегти мене в безпеці, Дейне, — шепочу я. — Але, оберігаючи мене, ти не даєш мені рости. — Він дивиться на мене, і між нами щось змінюється. Наче, можливо, він нарешті готовий мене почути. — Коли ти сказав мені, що це місце відбирає в тебе все, щоб відкрити те, що під тобою, я злякалася. Що якщо під тендітними кістками і крихкими зв'язками ховається ще більша слабкість? Тільки цього разу я не зможу звинувачувати своє тіло.

— Ти ніколи не була слабкою для мене, Вай, — починає Дейн, але я хитаю головою.

— Хіба ти не розумієш? — перебиваю я. — Неважливо, що ти думаєш – важливо тільки те, що думаю я. І ти мав рацію. Але квадрант Вершників позбавив мене страху і навіть гніву через те, що мене кинули в цей квадрант, і показав, хто я насправді. У своїй основі, Дейне, я вершник. Таірн знав це. Андарна знала це. Ось чому вони обрали мене. І поки ти не перестанеш шукати способи тримати мене в скляній клітці, ми не пройдемо через це, скільки б років дружби між нами не було.

Він кидає погляд через моє плече.

— І що? Ріорсон отримує свободу дій через свої проблеми з контролем? Тому що, наскільки я знаю, Ліама перевели в наш загін спеціально для того, щоб стежити за тобою.

Чудове зауваження.

— Ліам поруч, бо навіть найсильніший вершник не може прикривати спину від більш ніж тридцяти кадетів, не пов'язаних узами шлюбу. І якщо я помру, помре Зейден. Чим ти виправдовуєшся?

Дейн напружується, наче статуя, тільки м'язи на його щелепі цокають, перш ніж він врешті–решт нахиляється вперед і шепоче:

— Слухай, ти не знаєш усього, що потрібно знати про Зейден, Вай. У мене вищий рівень безпеки через мій знак, і тобі потрібно бути обережною. У Зейдена є секрети, причини, через які він ніколи не пробачить твою матір, і я не хочу, щоб він використав тебе для своєї помсти.

Я здригаюся. У його словах є частка правди, але я не маю часу зосереджуватися на плутанині, якою зараз є Зейден. Одні зіпсовані стосунки за раз.

Я звужую погляд, коли Дейн знову шаркає ногами, і в моїх грудях зароджується підозра.

— Почекай, ти благав мене покинути Басгіат, бо не думав, що я зможу тут вижити, чи тому що намагався відвести мене від Зейдена? — Я хитаю головою, перш ніж він встигає відповісти. — Знаєш що? Це не має значення. — І я серйозно. — Ти тільки хочеш убезпечити мене. Я ціную це. Але тепер усе припиниться, Дейне. Зейден прив'язаний до мене через Сгаейл. Більше нічого. Мені не потрібен захист, а якщо знадобиться – у мене є два крутих дракони, які мене прикриють. Ти можеш це поважати?

Він тягнеться до моєї щоки, і я утримую його погляд, вирішивши, що він має зрозуміти, що або він почне цінувати мій вибір, або ми ніколи не виправимо нашу дружбу.

— Добре, Вай. — Його очі зморщуються з боків, а рот розтягується в напівусмішці. — Як я можу сперечатися з тим, у кого є два крутих дракони?—

У моїх грудях з'являється важкість, і раптово я знову можу дихати. Я кидаю йому нахабну усмішку.

— Саме так.

— Вибач, що не попросив про спогади. — Він опускає руку на моє плече. — Тобі краще піти на заняття. — І потім він ніжно стискає моє плече, перш ніж піти.

Я випустила тремтячий подих і повернулася до дверей у клас Карра. Коридор порожній.

Я входжу в кімнату Карра – величезну довгу кімнату з оббитими стінами і без вікон. По всій довжині її освітлюють люстри магів, достатньо яскраві, щоб імітувати денне світло над трьома десятками студентів із третього та четвертого крила, які сидять рядами на підлозі, рівномірно розподілені, щоб дати одне одному якомога більше місця.

Ріаннон і Ліам зустрічають мене біля дверей, і професор Карр піднімає на мене свої кущисті білі брови, коли ми підходимо до місця, де він розташувався в передній частині кімнати, домінуючи в просторі, не роблячи нічого, крім як стояти. Ця людина не просто імпозантна, вона лякає до смерті.

Я ковтаю, згадуючи, як він скрутив шию Джеремає.

— Нарешті готові приєднатися до нас, кадет Сорренгейл? — У його очах немає доброти, тільки проникливе, клінічне спостереження.

— Так, сер. — Я киваю.

Він вивчає мене, немов я жук, приколотий до стіни в кабінеті біології.

— Знак сили?

— Поки що ні. — Я хитаю головою, тримаючи всю цю історію із зупинкою часу при собі, як радив Зейден.

Ти довіряєш йому більше, ніж мені. У цьому відношенні Дейн має рацію, і почуття провини опускається мені на живіт.

— Зрозуміло. — Він приклацує язиком і дивиться на мене. — Ви знаєте, що ваші брати і сестри були обдаровані незвичайними здібностями. Здатність Міри створювати захист навколо себе і свого загону була абсолютною перевагою для її крила, і її високо нагородили за доблесть у тилу ворога.

— Так. Міра – це натхнення. — Я змушую себе посміхнутися, більш ніж обізнана про доблесть моєї сестри на полі бою.

— А Бреннан... — Він дивиться вбік. — Маги дуже рідкісні, і втратити одного таким молодим було трагедією.

— Я думаю, втрата Бреннана – це трагедія. — Я піднімаю свій ранець вище на плече. — Але втрата його печатки була певним ударом по крилах.

— Хм. — Він двічі моргає і знову звертає свій крижаний погляд на мене. — Що ж, схоже, лінія Сорренгейл благословенна, навіть у такому... тендітному вершнику, як ти. Оскільки Таірн обрав тебе, ми очікуємо від тебе лише нищівного знаку. Сідай. Принаймні, ти можеш

почати з менших магій за допомогою своєї реліквії. — Він відмахується від мене.

— Ніякого тиску, — бурмочу я, поки ми йдемо до вочевидь вільних місць у черзі з іншими членами нашого загону.

— Не напружуйся, — каже Ріаннон, коли ми займаємо свої місця на м'якій підлозі. — Це те, про що я намагалася нагадати тобі раніше. Ти – вершник Таірна.

— Що ти маєш на увазі? — Я поклала свій ранець поруч із собою.

— Ви всі турбуєтеся про цілісність крила, бо Ріорсону, можливо, доведеться відвідати його, щоб його дракон був щасливий, але, Вайолет, він не найсильніший наїзник нашого покоління. Це ти. — Вона тримає мій погляд досить довго, щоб дати мені зрозуміти, що вона говорить серйозно.

Моє серце підстрибує в горлі.

— Тепер почнемо! — вигукує Карр.

…

Грудень перетворюється на січень.

Земля. Щит. Уявіть, що ви зачинили свої двері. Побудуйте свою стіну. Відчуйте, хто і що має доступ до вас. Простежте зв'язок із вашим драконом. У моєму випадку – з драконами. Побудуйте другий вхід – вікно – в архів моєї сили для золотої енергії Андарни. Заблокуйте ці зв'язки настільки, наскільки зможете.

Візуалізуйте.

Уяви перед собою вузол сили – не надто заплутаний; ніхто ще не готовий до цього, – а потім розплутай його. Відчиніть двері.

Візуалізуйте.

Постійно тримайте одну ногу твердо стоїть на землі. Ви марні, якщо не пов'язані зі своєю силою, і ви небезпечні, якщо не можете її стримати. Є тільки проміжна ланка, яка робить вас великим наїзником.

Уявіть свою силу як руку, яка бере олівець і підносить його до себе. Візьміть його. Ні. Не так. Спробуйте ще раз. Ні, ще раз.

ВІЗУАЛІЗУЙТЕ.

Я готуюся до тестів. Я готуюся до польотів. Я піднімаю важкі речі з Імоджен. Цікаво, як довго Зейден змушуватиме мене проводити години на килимку з Ріаннон. Я виграю своє перше випробування, отримуючи кинджал від дівчини з Другого крила. Але найбільш виснажливе завдання – це провести нескінченні години в архіві свого розуму, вивчаючи, які двері належать Таірну, а які – Андарні, а потім старанно працюючи над тим, щоб розділити ці двоє дверей.

Виявляється, хоча моя сила може походити від моїх драконів, здатність контролювати її приходить від моєї власної напруги, і бувають ночі, коли я падаю в ліжко, занурюючись у сон ще до того, як зніму чоботи.

До кінця другого тижня січня я не тільки злюся на те, що Зейден не спромігся поговорити зі мною про той поцілунок, а й виснажуюся, і

це без прояву сили печатки, що виснажує мою енергію для її контролю.

Рідок може орудувати льодом, що може бути більш поширеним знаком, але це вражає.

Металургійні здібності Сойєра зростають з кожним днем.

Ліам може бачити одне дерево за багато миль.

Напевно, я можу зупинити час, але я не хочу виснажувати Андарну тільки заради того, щоб спробувати знову, не тоді, коли їй знадобилося понад тиждень безперервного сну, щоб відновитися. Без печатки я можу користуватися лише слабкими магіями. Зрештою, я використовую чорнильне перо, замикаю двері і відчиняю їх. Я – фокусник.

На третьому тижні січня я заробляю ще один кинджал у поєдинку з хлопцем із Третього крила, уже другий, не послаблюючи противника отрутами. У мене болить зап'ястя, але суглоби цілі.

А на четвертому тижні, під час найхолоднішої погоди, яку я коли-небудь відчувала в Басгіаті, я прокрадаюся посеред ночі, щоб подивитися на дошку випробувань.

Джеку нарешті дали шанс покінчити зі мною завтра на килимі.

— Він збирається вбити мене. — Це все, про що я можу думати, поки одягаюся до ранку, прибираючи всі свої кинджали в піхви в найвигідніших місцях.

— Він спробує. — Таірн встає рано.

— Що-небудь порадиш? — Я знаю, що Ліам чекає на нас, щоб встигнути до сніданку забігти в бібліотеку.

— Не дозволяй йому.

Я насміхаюся. Він говорить про це так до біса просто.

Ми вже повертаємося з бібліотеки, коли я нарешті набираюся сміливості й говорю з Ліамом про це.

— Якщо я тобі щось скажу, ти повідомиш про це Зейдену?

Він мотає головою в мій бік, поки штовхає візок мостом між квадрантами.

— Чому ти думаєш…

— Та годі. — Я закочую очі. — Ми обидва знаємо, що ти повідомляєш практично про все, що я роблю. Я не невіглас. — Сніг засипає вікна, видаючи тьмяний, дзвінкий звук.

— Він турбується. Я зменшую занепокоєння. — Він знову дивиться на мене, перш ніж подивитися вперед. — Я знаю, що це нечесно. Я знаю, що це порушення вашого особистого життя. Але це ніщо в порівнянні з тим, що я йому винен.

— Так. Я зрозуміла. — Я поспішаю вперед і відчиняю товсті, важкі двері в цитадель, щоб він міг пройти. — Можливо, мені варто перефразувати своє запитання. Якщо я розповім тобі дещо і попрошу тебе залишити цю річ між нами двома, ти погодишся? Ми друзі, чи я просто твоє завдання?

Він робить паузу, поки я зачиняю двері, і я бачу, що він розмірковує, з того, як він барабанить пальцями по ручці візка.

— Чи може те, що я тримаю це при собі, якось вплинути на твою безпеку?

— Ні. — Я наздоганяю його, і ми починаємо рухатися схилом, який зрештою розділиться на два тунелі – один у бік гуртожитку, інший – у бік комуни. — Ти нічого не можеш зробити, і в цьому вся справа.

— Ми друзі. Скажи мені. — Він гримасує. — Я залишу це при собі.

— Сьогодні Джеку Барлоу буде дозволено кинути мені виклик.

Він перестає йти, і я теж.

— Звідки ти це знаєш?

— І саме тому я прошу тебе тримати це при собі. — Я зморщилася. — Просто... постарайся повірити, що я знаю.

— Інструктори не можуть цього допустити. — Він хитає головою, паніка закрадається в його очі.

— Вони збираються. — Я знизую плечима, видавлюючи з себе натягнуту посмішку. — Він просив із першого дня, тож не те щоб ми цього не передбачали. Суть у тому, що Джек збирається кинути мені виклик сьогодні, і коли він це зробить, ти не зможеш втрутитися, незважаючи ні на що.

Його блакитні очі розширилися.

— Вай, якщо ми розповімо Ріорсону, він зможе покласти цьому край.

— Ні. — Я тягнуся до його руки і кладу свою поверх його. — Він не зможе. — Мій шлунок скрутило, але, принаймні, мене не рве, як тоді, коли я дізналася. — Зейден може зробити так багато, щоб захистити мене і тут, і коли ми опинимося на передовій. Ми з тобою обидва знаємо, що, якщо він зупинить це, у квадранті почнуться заворушення після того, що сталося з Ембер.

— І ти очікуєш, що я стоятиму там і дивитимуся, як усе... відбувається? — недовірливо запитав він.

— Точно так само, як і в останніх двох випадках. — Я змушую його посміхнутися. — Не хвилюйся. Я збираюся використати все, що в мене є, на свою користь. — А все, що в мене є, зараз перебуває в бульбашці, захованій у крихітну кишеню на поясі.

— Мені це не подобається. — Він хитає головою.

— Так, що ж, значить, нас двоє.

Сьогодні немає льотного поля – за останній тиждень дракони вирішили, що воно надто холодне для польотів, а отже, після шикування ми всі прямуємо в зал для спарингів. Я не снідаю, але, проходячи повз, звертаю пильну увагу на кожну річ на таці Джека, відзначаючи, що там є... а чого немає.

Моє серце вибиває хаотичний, нудотний ритм на той час, коли всі вісімдесят один з тих, хто вижив, першокурсників збираються в

спортзалі.

Професор Еметтеріо називає виклики один за одним, розподіляючи їх по килимах. Принаймні, ми боротимемося всі одразу, а це значить, що не кожен вершник спостерігатиме.

Принаймні, Зейдена тут немає, а це означає, що Ліам дотримав свого слова.

— Мат сімнадцять, Джек Барлоу з Першого крила проти... — Його брови піднімаються, і він робить глибокий вдих. — Вайолет Сорренгейл.

Слава богам, Ріаннон уже на підлозі, готова кинути виклик жінці з Третього крила, тож їй не доведеться бачити, як кров відтікає від обличчя Ліама. Вона не повинна бачити нічого з цього. Соєр теж пішов, на дев'ятий мат.

— Ні хріна собі, — бурмоче Рідок, хитаючи головою.

— Нарешті! — Джек підкидає руки вгору, наче він уже переміг.

— Давай зробимо це. — Я розвертаю плечі і прямую до мату. Ані Ліам, ані Рідок сьогодні не викликані на килим, тож вони йдуть з боків від мене.

— Скажи мені, що я можу порушити обіцянку, — благає Ліам, і благальний погляд його очей говорить мені, у яке лайнове становище я його поставила.

— Третьокурсники пішли займатися справами третього курсу, — кажу я йому, коли мої пальці ніг торкаються килимка. — Ти не зможеш

доставити його сюди вчасно, але я знаю, що для тебе означає тримати слово. Особливо з ним. Давай.

Він дивиться з мене на Рідока.

— Охороняй її, ніби ти – це я.

— Ти маєш на увазі, що я на шість дюймів вищий і складений як бик? — Рідок показує йому великий палець угору. — Звичайно. Я зроблю все, що в моїх силах. А поки що тобі краще бігти.

Погляд Ліама знаходить мій.

— Залишся в живих.

— Працюю над цим, і не тільки заради мене. — Я посміхаюся йому. — Дякую, що був чудовою тінню.

Його очі розширюються на частку секунди, перш ніж він вибігає із залу.

— Барлоу і Сорренгейл, — кличе Еметтеріо з протилежного боку килима. — Зброя?

Джек підстрибує, як дитина, якій щойно подарували подарунок.

— Усе, що вона може втримати у своїх кволих рученятах. — Погляд його очей посилає тремтіння побоювання по моєму хребту.

Я ступаю на килимок, і Джек робить те саме, проходячи вперед, поки ми не опиняємося в центрі, обличчям один до одного.

— Ніякої боротьби, — нагадує нам Еметтеріо. — Перемога зараховується за тейп–аут або нокаут.

Майже всі присутні на цьому килимку знають, що Джек не збирається робити жоден із цих варіантів. Якщо він обхопить мою шию, я помру.

— Уся ця історія з "я помру – Зейден помре" лише гіпотеза, чи не так? — запитую я, виймаючи кинджали, які найважче дістати під час бою, – ті, що в моїх чоботях.

— Я б не хотів перевіряти її на практиці, — гарчить Таірн.

Я стою, стискаючи рукоятки своїх кинджалів, а Джек стоїть переді мною з одним ножем.

— Ти жартуєш, так? Тільки один?

— Мені потрібен тільки один. — Він посміхається з нудотним збудженням.

— Давай у глотку, — пропонує Таірн.

— У мене зараз немає сил блокувати тебе, тому мені потрібно, щоб ти помовчав кілька хвилин.

У відповідь я отримую тільки гарчання.

— Тримай себе в руках, — попереджає Еметтеріо. — Іди.

Моє серце стукає так голосно, що я чую його у вухах, коли ми починаємо кружляти одне навколо одного.

— Напад. Зараз же. Нападай першою, — огризається Таірн.

— Не можу!

Джек робить випад, завдаючи удару своїм ножем, і я встромляю свій кинджал у тильну сторону його руки, пускаючи першу кров.

— Чорт! — Він відстрибує назад, його щоки червоніють.

Це те, чого я хочу, те, що мені потрібно для перемоги в цьому матчі – щоб він розлютився настільки, що діяв без роздумів і зробив помилку.

Він танцює вперед, а потім завдає удару ногою, цілячись у мою середину, і я відступаю назад, ледь уникаючи удару.

— Б'юся об заклад, ти хотіла б кинути цей клинок, так? — насміхається він, знаючи, що я не порушу правила, якщо це може зашкодити комусь у двобоях, що відбуваються навколо нас.

— Б'юся об заклад, ти хотів би не знати, як це – виколупувати один із моїх ножів, чи не так? — відповідаю я.

Його губи стискаються в тонку лінію, перш ніж він обрушує на мене серію ударів і помахів своїм кинджалом. Я не можу ухилитися – він надто сильний для мене, про що свідчить кинджал, який він легко вибив з моєї руки, – тому я використовую свою швидкість, ухиляючись і пірнаючи, завдаючи ще одного удару, цього разу по передпліччю.

— Прокляття! — бушує він, вивертаючись, коли я обходжу його зі спини. Він застає мене зненацька, фіксує мою руку і перевертає мене через спину на мат.

Я приймаю удар на плече і здригаюся, але немає ні звуку розриву. Подякувати Імоджен буде моїм першим завданням, якщо я виберуся з цього.

Тримаючи мою руку зафіксованою, Джек спрямовує свій ніж прямо мені в груди, але він відхиляється моїм жилетом, проскакує по ребрах і встромляється в килимок.

— Він використовує смертельні удари! — кричить Рідок. — Це заборонено!

— Зупинись, Барлоу! — кричить Еметтеріо.

— Що ти думаєш, Сорренгейл? — Джек шепоче мені на вухо, утримуючи мене в нерухомому стані з рукою за спиною. — Визнай це. Ми з тобою обидва знали, що між нами все так і буде. Швидко. Збентежуюче легко. Фатально. Твого дорогоцінного ватажка крил тут немає, щоб врятувати тебе. — Ні, але Зейден страждатиме... якщо не гірше, якщо Джек досягне своєї мети. Ця думка спонукає мене до дії. Не звертаючи уваги на біль, я роблю перекид, підвивихнувши плече, але звільняюся від його хватки, коли він заплутується в моїх ногах.

Потім я б'ю його прямо по яйцях.

Він падає на коліна, коли я піднімаюся на ноги, стискає себе в руках, його рот відкривається в беззвучному крику.

— Здайся, — наказую я, піднімаючи кинджал, який я впустила. — Я можу розрізати тебе будь–якої секунди. І ти, і я знаємо, що якби це було реальне життя, ти б уже був готовий.

— Якби це було реальне життя, я б убив тебе, щойно ти ступила на килим, — прошипів він крізь стиснуті зуби.

— Здавайся.

— Відвали! — Він кидає свій кинджал.

Я підкидаю руки, щоб блокувати удар, але він встромляється в моє ліве передпліччя. Потоки крові та біль пронизують нерви вздовж моєї руки, спалахуючи з тривожною гостротою, але я знаю, що краще не витягувати його. Зараз він затискає рану, як може.

— Не кидати! — кричить Еметтеріо збоку, але Джек уже рухається, спрямовуючись до мене з серією ударів ногами і руками, до яких я не готова. Його кулак врізається мені в щоку, і я відчуваю, як тріскається шкіра.

Його коліно вибиває повітря з мого тіла, коли він б'є мене в живіт.

Але я залишаюся на ногах, поки його руки не стискають моє обличчя. Агонія заповнює кожну клітинку мого тіла, коли люта, вібруюча енергія прориває ться крізь мене з такою силою, що здається, ніби він відокремлює зв'язки від кісток, м'язи від сухожиль.

Я кричу, стрясаючись незрозумілою мені внутрішньою силою, немов він вливає в моє тіло свою власну силу, потрясаючи мене тисячею укусів вібруючої енергії.

Зараз. Якщо я не зроблю це зараз, він уб'є мене. Мій зір уже темніє по краях.

Я простягаю тремтячу руку в кишеню своєї шкірянки і відкриваю пробку на флаконі.

Його садистська посмішка і червоний ободок навколо очей – все, що я можу бачити, поки він вливає в моє тіло все більше і більше сили, але його руки зайняті, і він занадто одержимий своєю перемогою, щоб почути, що я перестала кричати, побачити, що я рухаюся.

— Він використовує свої сили! — реве Ридок, і з кута мого зору, що зменшується, я бачу рух з обох боків.

Я пхаю пляшечку в усмішку Джека з такою силою, що відчуваю, як ламається один із його зубів.

Руки тягнуться до нас обох, і я чую, як Рідок і Еметтеріо скрикують, відсмикуючи руки після контакту. Що б не робив Джек, це передається від мене до них через дотик.

Мої зуби стукають, коли біль поглинає мене, моє тіло бореться за те, щоб знепритомніти, уникнути нестерпних тортур, але я відмовляюся піддатися темряві, поки Джек не хрипить.

Його очі розширюються до неможливості, і він опускає руки, стискаючи власну шию, коли дихальні шляхи закриваються.

Мої коліна підгинаються, моє тіло все ще здригається, коли я падаю на мат, але і Джек теж, здіймається і дряпає кігтями свою шию, його обличчя стає багряним.

За кілька секунд обличчя Рідока опиняється біля мого обличчя.

— Дихай, Соррengейл. Просто дихай.

— Що, чорт візьми, з ним таке? — запитує хтось, поки Джек корчиться.

— Апельсини, — шепочу я Рідоку, коли моє тіло остаточно здається. — У нього алергія на апельсини. — Я провалююся в небуття.

Коли я прокидаюся, мене немає на килимку, і з вікон лазарету квадранта цілителів я бачу, що настала ніч. Мене не було кілька годин.

І це не Рідок, який сидить у кріслі поруч із моїм ліжком і дивиться на мене так, немов хотів би вбити мене сам.

Це Зейден. Його волосся скуйовджене, наче він його смикав, і він перевертає кинджал з кінця на кінець і ловить його за кінчик, не дивлячись на нього, перш ніж прибрати в піхви.

— Апельсини?

Розділ 24

Я знаю, що ти не хочеш цього чути, але іноді потрібно знати, коли прийняти смертельний удар, Міро. Саме тому ти маєш бути впевнена, що Вайолет потрапить у квадрант Писаря. Вона ніколи не зможе забрати життя.

– Сторінка сімдесят, Книга Бреннана

Я піднімаюся з ліжка, щоб сісти, але біль у руці нагадує мені, що кілька годин тому в ній був кинджал. Тепер вона забинтована.

— Скільки швів?

— Одинадцять з одного боку і дев'ятнадцять з іншого. — Він вигинає темну брову і нахиляється вперед, спираючись ліктями на коліна. — Ти перетворила апельсини на зброю, Вайоленс?

Я переходжу в сидяче положення і знизую плечима.

— Я працювала з тим, що в мене було.

— Оскільки це зберегло тобі життя – зберегло життя нам – я не можу сперечатися, і я не збираюся питати, як так виходить, що ти завжди знаєш, кому в підсумку кинеш виклик. — У цьому погляді є

певний гнів, але є й нотка полегшення. — Розповівши Рідоку, Еметтеріо зміг вчасно доставити його сюди. На жаль, він лежить на п'ять ліжок нижче за тебе, і він житиме, на відміну від другого курсу через ряд. Ти могла б убити його і позбавити всіх нас від драми.

— Я не хотіла його вбивати. — Я покрутив плечем, перевіряючи його. Болить, але не вивихнуте. Моє обличчя теж ніжне. — Я просто хотіла, щоб він перестав мене вбивати.

— Ти повинна була сказати мені. — Звинувачення зривається з його губ у гарчанні.

— І ти б нічого не зміг зробити, окрім як виставити мене слабкою. — Я звужую на нього очі. — А ти вже кілька тижнів ні про що не говориш. Якби я не знала краще, я б подумала, що цей поцілунок налякав тебе. — Чорт. Я не хотіла цього говорити.

— Це не обговорюється. — Щось спалахує в його очах і швидко змінюється холодною маскою байдужості.

— Серйозно? — Я повинна знати краще, враховуючи, що він уникав цього так довго.

— Це була помилка. Ми з тобою будемо разом до кінця наших днів, і ніколи не зможемо втекти одне від одного. Вступати у стосунки – навіть на фізичному рівні – це колосальна помилка. Немає сенсу говорити про це.

Я ледь утримуюся від того, щоб не схопитися за груди, щоб перевірити, чи всі мої органи перебувають там, де мають бути, тому що мені здається, що він щойно виверг мене чотирма реченнями. Але він був захоплений цим так само, як і я. Я була там, і цей ентузіазм неможливо було не помітити. Але, можливо, це був чурам.

— А якщо я захочу поговорити про це?

— Тоді не соромся, але це не означає, що я маю брати участь у розмові. Ми обидва маємо право на свої межі, і це одна з моїх меж. — Остаточність у його тоні змушує мій шлунок скручуватися. — Я згоден, що тримати дистанцію не дуже добре, і якщо сьогоднішня маленька витівка була спрямована на те, щоб привернути мою увагу, то вітаю. Вона твоя.

— Я не знаю, про що ти говориш. — Я спускаю ноги на край ліжка. Мені потрібні черевики і потрібно забиратися звідси, поки я не виставила себе ще більшою дурепою.

— Очевидно, я не можу довірити Ліаму повідомляти про смертельні ситуації або Ріаннон тренувати тебе на маті, бачачи, як легко Барлоу притиснув тебе, тож із цього моменту я беру це на себе.

— Що береш на себе? — Мої очі звузилися.

— Усе, коли справа стосується тебе.

…

Наступного дня, в час, який мав би бути нашим часом польоту, якби не завиваючий, холодний вітер зовні, Зейден укладає мене на мат. На щастя, на ньому сорочка, тож я не відволікаюся на те, що, як я знаю, знаходиться під нею. Ні, на ньому не тільки бойові шкірянки і чоботи, він пристебнутий ременями, схоже, дюжиною різних кинджалів у дюжині різних піхов.

Чи є абсолютно токсичним те, що мене приваблює в ньому цей вид? Можливо. Але один погляд, і моя температура піднімається.

— Залиш свої клинки за межами килимка, — наставляє він, і майже дюжина вершників дивляться в наш бік з інших килимків.

Принаймні, Ліаму дали час потренуватися на парі матів проти Дейна – це вперше. Більшість загонів перебувають тут, використовуючи вільний час, який несподівано з'явився, тож, на щастя, всі зайняті тренуваннями, а не спостереженням за нами.

— Але ти озброєний. — Я кидаю погляд на його піхви.

— Ти або довіряєш мені, або ні. — Він злегка нахиляє голову вбік, оголюючи реліквію повстанців, що обвиває його шию. Та сама реліквія, яку я пестила рукою, поки він притискав мене до стіни фундаменту понад місяць тому.

Нє-а. Не думаю про це.

Але моє тіло без проблем згадало.

Я видихаю дихання в довгому подиху і роблю крок до краю циновки, знімаючи всі кинджали, якими володію, і ті, які я виграла, потім кладу їх на підлогу.

— Я беззбройна. Тепер задоволений? — Я повертаюся до нього обличчям, витягуючи руки. Мій довгий рукав прикриває пов'язку на руці, але пульсація не проходить. — Хоча ми, напевно, могли б почекати кілька днів, поки моя рука заживе, перш ніж робити це. — Шви тягнуться, але бувало й гірше.

— Ні. — Він хитає головою, виймає один зі своїх кинджалів і йде вперед. — Ворогові начхати, якщо ти поранена. Вони

використовуватимуть це у своїх інтересах. Якщо ти не вмієш боротися з болем, то через тебе ми обоє загинемо.

— Гаразд. — Я переміщую вагу свого тіла в роздратуванні. Він не знає, що я майже завжди відчуваю біль. Це практично моя зона комфорту. — Насправді це гарна думка, тож я дозволю тобі її висловити.

— Дякую, що ви такі люб'язні. — Він посміхається, і я ігнорую миттєвий сплеск тепла внизу живота. Він піднімає долоню вгору, показуючи мені кинджал з дивним коротким лезом. — Проблема не обов'язково в твоєму стилі бою. Ти швидка, і з серпня ти стала до біса грізною. Проблема в тому, що ти використовуєш кинджали, які занадто легко вирвати з рук. Тобі потрібна зброя, розрахована на твій тип тіла.

Принаймні, він не сказав “слабкі місця”.

Я вивчаю клинок у його руці. Він прекрасний, з масивним чорним руків'ям, вигравіруваним тирришськими вузлами, старими, міфічними рунами з хитромудрими завихреннями і зв'язками. Сам клинок явно відточений до смертоносної досконалості.

— Це вражає.

— Він твій.

Я підкидаю голову, але в його оніксових очах немає брехні.

— Я зробив його для тебе. — Його губи злегка згинаються.

— Що? — Мій рот відкривається, а груди стискаються. Він знайшов час, щоб зробити його? Чорт. Це викликає в мене почуття, які я не хочу відчувати. М'які почуття, що збивають з пантелику.

— Ти чула мене. Візьми.

Проковтнувши нелогічний клубок у горлі, я беру в нього клинок. Він здається твердим у моїй долоні, але нескінченно легший, ніж інші мої кинджали. Зап'ястя не напружується, а пальці зручно обхоплюють руків'я, що робить його набагато надійнішим, ніж ножі, які я залишила на підлозі.

— Хто його зробив?

— Я знаю декого.

— У квадранті? — Мої брови злітають угору.

— Ти здивуєшся, наскільки винахідливим ти стаєш після трьох років роботи тут. — Куточок його рота смикається в усмішці, і я відкрито дивлюся на нього, перш ніж згадати, де ми знаходимося.

— Це неймовірно. — Я хитаю головою і повертаю йому книжку. — Але ти ж знаєш, що я не можу його взяти. Єдина зброя, яку нам дозволено мати, це та, яку ми заробили. — Допустимі тільки виклики або кваліфікація зброї. У мене є арбалет, на який я поклала око і в якому ще не зовсім розбираюся.

— Іменно. — Він усміхається на мить, а потім рухається зі швидкістю, про яку я й не мрію. Він навіть швидший, ніж Імоджен, одним ударом вибиває в мене ноги з-під ніг, одним рухом укладаючи мене на мат.

Легкість, з якою він укладає мене на спину, водночас жахає і... сміховинно збуджує, особливо з вагою його стегон, що розташувалися

між моїх стегон. Мені потрібна вся моя сила волі, щоб не потягнутися вгору і не змахнути пасмо волосся з його чола. Це була помилка.

Ну, якщо цей спогад не охолодить мене відразу.

— І який сенс ти вкладаєш у цей маленький хід? — запитую я, прекрасно розуміючи, що він зробив усе це, не вибивши з мене духу.

— До мого тіла пристебнута дюжина цих кинджалів, тож починай мене обеззброювати. — Він піднімає сардонічну брову. — Якщо тільки ти не знаєш, як упоратися з супротивником, що лежить на тобі, а якщо так, то це зовсім інше питання.

— Я знаю, як впоратися з тобою на мені, — тихо кидаю я виклик.

Він опускає свій рот до мого вуха.

— Тобі не сподобається, що станеться, якщо ти штовхнеш мене.

— А може, і сподобається. — Я повертаюся настільки, що мої губи торкаються його вуха.

Він здригається, і жар у його погляді змушує мене занадто добре усвідомити всі місця, де стикаються наші тіла.

— Знезброй мене, поки я не перевірив цю теорію перед усіма в цьому залі.

— Цікаво. Я не думала, що ти ексгібіціоніст.

— Продовжуй тиснути, і я думаю, ти дізнаєшся. — Його погляд падає на мій рот.

— Я думала, ти сказав, що поцілунок зі мною був помилкою. — Мені все одно, що весь квадрант дивиться, якщо це означає, що він поцілує мене знову.

— Так і було. — Він усміхається. — Я просто вчу тебе, що клинки – не єдиний спосіб обеззброїти супротивника. Скажи мені, Вайоленс, ти обеззброєна?

Зарозуміла дупа.

Я насміхаюся і починаю вихоплювати ножі з піхов, кидаючи їх на килимок, доки він спостерігає за цим з нетерплячими веселощами. Потім я обхоплюю ногами його стегна і роблю перекид вліво, укладаючи Ксайдена на спину. Звісно, добровільно – я нізащо не заставлю його стояти на колінах, якщо він цього не хоче, – але я все одно б'ю його передпліччям у ключицю, роблячи вигляд, що притискаю його, і продовжую вихоплювати інші кинджали, що є в ножицях з боків.

— І наостанок, — кажу я з посмішкою, нахиляючись уперед, наші розпалені тіла майже стикаються, коли я вихоплюю кинджал прямо з його руки. — Дякую.

Останній клинок закріплений, Зейден кидає долоні на мат і штовхає з неприродною силою, відкидаючи нас назад, поки мій хребет знову не поцілував мат.

— Це... — Я вдихаю, і цей рух шокує мене, змушуючи встати на ноги і міцно затиснути його між моїх стегон. Мені потрібно все, що я маю, щоб не вигнутися дугою назустріч йому і подивитися, чи справді він думає, що цей поцілунок був помилкою. — Нечесно використовувати свої здібності на килимку. — Чарівно. Сексуальні. Неважливо. Це все нечесно.

— Це інша справа. — Він підхоплюється на ноги і простягає руку. Я беру її, голова йде обертом, поки я стою. Не зараз. Не допустити запаморочення. — Еметтеріо не дозволяє використовувати сили, щоб зрівняти шанси, коли справа доходить до випробувань. Але там? Поле не рівне, і тобі потрібно навчитися використовувати все, що в тебе є.

— Я не вмію багато чого, крім як заземлюватися, прикриватися щитом і рухати шматок пергаменту. — Я прибираю в піхви новий кинджал, потім збираю решту і роблю те саме. Вони справді прекрасні, всі позначені різними рунами. Шкода, що багато частин культури Тірріша було втрачено багато століть тому під час об'єднання, включно з більшістю рун. Я навіть не знаю, що всі вони означають.

— Що ж, схоже, нам доведеться попрацювати і над цим. — Він зітхає і приймає бойову стійку. — А тепер, заслужи своє прізвисько і постарайся зробити все можливе, щоб убити мене.

…

Лютий пролетів як у тумані. Зейден займає кожну незаплановану мить мого дня, а Дейн не раз зціплював зуби, коли командир крила відривав мене від тренувань загону, бо в нього є щось нескінченно важливіше для мене.

Що зазвичай закінчувалося тим, що я отримувала по дупі неодноразово на маті.

Але я маю сказати, що він не няньчиться зі мною, як Дейн, і не ставиться до мене легко, як Ріаннон. Він доводить мене до межі моїх фізичних можливостей на кожному занятті, але ніколи не йде далі,

зазвичай залишаючи мене без кісток, спітнілою купою на підлозі зали для спарингів, задихаючись.

Зазвичай тоді Імоджен нагадує мені, що я потрібна в тренажерному залі.

Я ненавиджу їх обох.

Частково.

Важко сперечатися з результатами, коли я вчуся перемагати найсильнішого бійця в квадранті. Мені ще належить перемогти його, але мене це влаштовує. Це означає, що він не дозволить мені перемогти.

Він також не цілує мене знову, навіть коли я наполягаю.

Березень приходить із незліченними футами снігу, який щодня доводиться розгрібати до ранкового шикування. І в ті моменти, коли реліквія пече мені спину і я відчуваю, що можу вилізти з власної шкіри, якщо сила, що наростає в мені, не вивільниться, я згадую, що в мене все ще немає печатки. Минуло вже майже три місяці.

Щоранку я прокидаюся з думкою, чи не настане сьогодні день, коли я спонтанно згорю.

— Шарла Гюнтер, — читає капітан Фітцгіббонс зі смертного аркуша, його руки в рукавичках ковзають по замерзлому пергаменту. Цього тижня потеплішало, але ненабагато. — І Мушин Веді. Ми віддаємо їхні душі Малеку.

— Веді? — запитую я Ріаннон, мої брови злітають угору, коли стрій закінчується. Я не знала його добре, бо він був у Другому Крилі,

але ім'я все ще шокує, враховуючи, що він, за чутками, був одним із найкращих серед нас.

— Ти не чула? — Вона ближче натягнула на шию свій плащ із хутряною підкладкою. — Його печатка проявилася вчора посеред уроку Карра, і він спалахнув.

— Він... спалив себе до смерті?—

Вона киває.

— Тара сказала, що, на думку Карра, він мав уміти володіти вогнем, але він просто переповнився ним у першому пориві й…

— Він спалахнув як факел, — додає Рідок. — Це змушує тебе радіти, що твоя печатка все ще ховається, так?

— Ховається – це один зі способів сказати це. — Якщо не брати до уваги здібності, про яку я не повинна навіть шепотіти, я виявляюся тим, кого ненавидить моя мати – середнім. І не те, щоб я могла звернутися по допомогу до Таірна чи Андарни. Знак – це все про мене, а я, мабуть, не справляюся, про що мені постійно нагадує пекуча реліквія на спині. Якась крихітна, таємна частина мене сподівається, що мій знак ще не проявився, бо він відрізняється від інших, не тільки корисний, а й... значущий, як у Бреннана.

— Безумовно, сьогодні мені хочеться прогуляти заняття, — бурмоче Ріаннон, дмухаючи на свої руки, щоб зігріти їх.

— Жодних пропусків занять, — попереджає Дейн, прикувавши нас поглядом. — До битви загонів залишилися лічені тижні, і нам потрібно, щоб кожен із вас показав себе з найкращого боку, щоб перемогти.

Імоджен фиркнула.

— Та годі, Аетосе, я думаю, ми всі знаємо, що в Другого крила є загін у Хвостовій секції, який викурить усіх нас. Ти коли-небудь бачив, як вони бігають по Рукавичці? Майже впевнена, що вони були там, хоча вона все ще вкрита льодом.

— Ми переможемо, — рішуче кивнувши, заявляє Ціанна, наш виконавчий офіцер. — Сорренгейл може сповільнити нас на Рукавичці — вона зморщила свій яструбиний ніс — і, можливо, в управлінні зброєю теж, з такими темпами, як вона просувається…

— Ну, дякую. — Я складаю руки на грудях. В суперечці, я можу прикритися щитом краще, ніж усі вони разом узяті.

— Але навички Ріаннон з лишком компенсують це, — продовжує Ціанна. — І ми всі знаємо, що Ліам і Хітон збираються розгромити один одного на маті в змаганні. Залишаються тільки маневри польоту і будь-яке завдання, яке лідери крил придумають для суддівства цього року.

— О, і це все? Блін, я думав, це буде складно. — Сарказм, що виходить від Рідока, досить густий, щоб Дейн кинув на нього погляд.

— Вас залишилося десять осіб, — каже Дейн, оглядаючи нашу групу. — Усього нас дванадцять, що ставить нас у невигідне становище порівняно з кількома іншими загонами, але я думаю, ми впораємося.

Минулого тижня ми втратили двох із нового поповнення, коли печатка меншого з них з'явилася в “Бойовому листку”, і вони обидва замерзли насмерть за кілька секунд, майже знищивши Рідока. Його

лікували від обмороження, але обійшлося без незворотних ушкоджень. Тепер Надін і Ліам – єдині, хто залишився з тієї партії, яку ми придбали після Обмолоту.

— Але, щоб упоратися з цим, мені потрібно, щоб ви, хлопці, прийшли на заняття. — Він піднімає брови на мене. — Особливо ти. Знак був би чудовим, знаєш. Якщо ти зможеш це зробити. — Наче він не може вирішити, як ставитися до мене останнім часом: як до першокурсниці, яка зазнає труднощів, але все ще тут, чи як до дівчини, з якою він виріс.

Я ненавиджу те, що між нами не все гладко, все якось неправильно липко, наче одягаєш одяг, не встигнувши висушити його після ванни, але це все одно Дейн. Принаймні, він нарешті підтримує мене.

— Вона сьогодні пропустить заняття Карра, — перериває Зейден, з'являючись позаду Соєра, який поспішає розчистити шлях.

— Ні, не збираюся. — Я хитаю головою й ігнорую швидкий стрибок мого пульсу, побачивши його.

— Вона має піти, — заперечує Дейн, а потім стискає зуби. — Якщо у крила немає більш невідкладних справ для кадета Сорренгейл, її час краще витратити на розвиток навичок володіння зброєю.

— Я думаю, ми обидва знаємо, що вона не збирається проявляти сигнет у цій кімнаті. Вона б уже зробила це, якби це був ключ. — Я б не побажала своєму найлютішому ворогові погляду, яким Зейден дивиться на Дейна. Це не гнів і навіть не обурення. Ні, він виглядає... роздратованим, наче скарги Дейна нижчі за його гідність, що, згідно з нашою субординацією, так і є. — І так, у крила є більш нагальні справи для неї.

— Сер, мені просто не подобається, що вона і кожного дня пропускає, хоча б практики володіння зброєю, і як командир її загону…

Він не знає, що Зейден давав мені додаткові заняття з володіння зброєю, поки ми спарингували.

— Заради Данни. — Зейден зітхає, закликаючи богиню війни. Він лізе в кишеню свого плаща і дістає кишеньковий годинник, тримаючи його на витягнутій долоні. — Підніми його, Сорренгейл.

Я дивлюся на цих двох чоловіків і хочу, щоб вони просто розібралися між собою, але ймовірність цього дорівнює нулю. Заради доцільності я впираюся ментальними ногами в підлогу Архіву. Біло-гаряча сила струмує навколо мене, викликаючи мурашки на руках і піднімаючи волосся на потилиці.

Піднімаючи праву руку, я уявляю, як ця сила звивається між моїми пальцями, і маленькі поштовхи розквітають на моїй шкірі, коли я надаю енергії форму, перетворюючи її на свою власну руку, і прошу її простягнути кілька футів, що відокремлюють мене від Зейдена.

Відбувається різка зупинка, ніби мої щупальця сирої магії вдаряються об стіну, але потім вона піддається, і я просуваюсь вперед, зберігаючи жорсткий контроль над палаючою рукою. У моїй голові лунає тріск, схожий на вмираюче вугілля багаття, коли моя сила відкидає руку Зейдена, але я змикаю свій ментальний кулак навколо кишенькового годинника, а потім тягну.

Вони до біса важкі.

— Ти впораєшся, — закликає Ріаннон.

— Дай їй зосередитися, — докоряє Соєр.

Годинник падає на землю, але я відсмикую руку назад, смикаю за силу, як за мотузку, і годинник летить до мене. Я ловлю його лівою рукою, перш ніж він встигає вдарити мене по обличчю.

Ріаннон і Рідок плескають.

Зейден іде вперед і вихоплює годинник із моїх пальців, кидаючи його у свій плащ.

— Бачиш? Вона тренувалася. Тепер у нас є чим зайнятися. — Він кладе руку мені на спину і виводить мене з натовпу.

— Куди ми йдемо? — Я ненавиджу те, як моє тіло вимагає, щоб я відкинулася назад у відповідь на його дотик, але я сумую за ним, щойно він іде.

— Я вважаю, що під плащем на тобі немає льотної шкіри. — Він відчиняє переді мною двері в гуртожиток, і я входжу всередину. Рух настільки легкий, що я розумію, що це не тільки практика, а й друга натура, що повністю суперечить, ну... усьому, що я дізналася про нього.

Я призупиняюся і дивлюся на нього так, немов ми зустрічаємося вперше.

— Що? — запитує він, зачиняючи за нами двері й відгороджуючись від кричущого холоду.

— Ти відкрив мені двері.

— Старі звички вмирають насилу. — Він знизує плечима. — Мій батько вчив мене, що... — Його голос різко затихає, і він відводить погляд, кожен м'яз його тіла напружується, ніби він готується до атаки.

Моє серце болить від погляду, який перетинає його обличчя, я добре його впізнаю. Горе.

— Тобі не здається, що зараз холоднувато для польотів? — запитую я, змінюючи тему в спробі допомогти. Біль у його очах – той, що ніколи не вмирає, той, що піднімається, як непередбачуваний приплив, і затоплює берегову лінію без пощади.

Він моргає, і він зникає.

— Я почекаю тут.

Я киваю і поспішаю переодягнутися в хутряну підкладку, яку нам видали для зимових польотів. Коли я повертаюся, він одягає цю нечитабельну маску, і я знаю, що сьогодні не буде більше відкритих дверей.

Ми виходимо через спорожнілий двір, коли курсанти розбігаються на заняття.

— Ти мені не відповів.

— Про що? — Він не зводить очей з воріт на доріжку льотного поля, і мені доводиться до біса швидко бігти, щоб встигати за його кроками.

— Про те, що холодно для польотів.

— У третьокурсників сьогодні вдень льотне поле. Каорі та інші викладачі просто не кваплять вас, бо скоро битва загонів, і вони знають, що вам потрібна практика володіння зброєю. — Він відчиняє ворота, і я поспішаю за ним.

— Але мені не потрібна практика? — Мій голос луною віддається в тунелі.

— Перемога в битві загонів – ніщо в плані збереження твого життя. Ти будеш на передовій ще до того, як інші прийдуть наступного року. — Світло магів грає на різких кутах його обличчя, відкидаючи зловісні тіні, коли ми проходимо повз кожного з них.

— Це те, що станеться наступного року? — запитую я, коли ми виходимо з іншого боку, сніг на мить затуманює мій зір. Він навалений з кожного боку стежки, результат цієї важкої зими. — Я вирушу на передову?

— Неминуче. Невідомо, як довго Сгаейл і Таірн терпітимуть розлуку. Я думаю, що нам обом доведеться пожертвувати собою, щоб вони були щасливі. — Він і сам явно не в захваті від цього, але я не можу його звинувачувати. Після трьох років у квадранті я б теж хотіла забратися звідси. Мій шлунок опускається, коли я розумію, що теж опинюся на його місці, коли закінчу школу, не маючи реального контролю над тим, як наш драконячий зв'язок диктуватиме мої майбутні посади.

Я киваю, не знаючи, що ще сказати, і ми йдемо до Рукавички в дружньому мовчанні.

— Друге крило, — зазначаю я, спостерігаючи, як загін із Хвостової секції ковзає і прокладає собі шлях через Рукавичку. — Ти впевнений, що не хочеш, щоб твої власні загони тренувалися тут?

Куточок його рота піднімається, і його нелюдський фасад тріскається.

— Коли я був першокурсником, я теж думав, що перемога – це вершина. Але коли ти переходиш на третій курс і бачиш те, що ми робимо... — Його щелепа стискається. — Скажімо так, ігри стали набагато смертоноснішими.

Ми прямуємо до сходів, що ведуть на льотне поле, але там уже спускається група, тож я відходжу назад, щоб дати їм спуститися першими.

Коли вони підходять ближче, у мене серце завмирає в горлі, і я приймаю позу “Струнко”, хребет напружується. Це комендант Панчек і полковник Аетос.

Досягнувши землі першим, батько Дейна посміхається мені.

— Вільно. Ти добре виглядаєш, Вайолет. Хороші лінії польоту, — каже він, жестом показуючи на вилиці, які з'явилися через льотні окуляри. — Ви, мабуть, багато літаєте.

— Дякую, сер, так і є. — Я розслабляю позу і не можу втриматися від люб'язності у відповідь, але мої губи щільно стиснуті. — Дейн теж добре справляється. Він мій командир загону цього року.

— Він мені розповідав. — Він усміхається, його карі очі такі ж теплі, як у Дейна. — Міра запитувала про тебе, коли ми оглядали Південне крило минулого місяця. Не хвилюйся, на другому курсі ти отримаєш привілеї на листи, і тоді ви зможете підтримувати зв'язок частіше. Я впевнений, що ти сумуєш за нею.

— Щодня. — Я киваю, проганяючи емоції, що нахлинули від зізнання. Набагато простіше прикинутися, що за стінами нічого немає, ніж загрузнути в тому, як сильно я сумую за сестрою.

Зейден притискається до мене, коли мама виходить на сходовий майданчик. От лайно.

— Мамо, — кажу я, і вона повертає голову, її очі зустрічаються з моїми. Минуло понад п'ять місяців відтоді, як я її бачила, і, хоча я хочу бути такою ж зібраною, як вона, такою ж замкненою, я просто не можу. Я не так складена, як вона, як Міра. Я дочка свого батька.

Її оцінювальний погляд окидає мене з усією знайомістю командира-генерала і курсанта Басгіата, і в його виразі немає теплоти, коли вона закінчує огляд.

— Я чула, у тебе проблеми зі зброєю.

Я моргаю і відступаю назад, ніби фізична відстань може вкрити мене від крижаного докору.

— У мене найкращі щити в моєму році. — Уперше я рада, що не проявила печатку, не дала їй привід для хвастощів.

— З таким драконом, як Таірн, я б дуже на це сподівалася. — Вона підкинула брову. — Якщо ні, то вся ця неймовірна, завидна сила буде... — Її зітхання – це клубок пари в повітрі. — Розтрачена.

Я щосили намагаюся проковтнути грудку, що росте в горлі.

— Так, генерал.

— Однак ви були темою для розмов. — Її погляд ковзає по моїй маківці, і я розумію, що вона дивиться на косу зі срібним відливом, яка, на її думку, позначає мене як прокляту, на волосся, яке, як вона сказала, мені краще відрізати.

— О? — Вона справді говорить про мене?

— Нам усім цікаво, якою силою – якщо така є – ти володієш від золотого дракона? — Її губи складаються в усмішку, яку, я впевнена, вона вважає м'якою, але я занадто добре її знаю, щоб піддатися на неї.

— Ні. — Від одного слова Таірна в мене по всьому тілу пробігає гул. — Не говори про це.

— Поки що нічого. — Я проводжу язиком по обвітреній нижній губі. Зима – пекло для шкіри під час польоту. — Андарна сказала мені, що пернаті хвости відомі тим, що не можуть передавати силу своєму наїзникові. — Тільки їхні прямі дари, але я не збираюся цього говорити. — Ось чому вони не часто пов'язують себе узами.

— Або коли-небудь, — вторить батько Дейна. — Ми сподівалися, що ти попросиш свого дракона дозволити нам вивчати її. У суто академічних цілях, звісно.

У мене звело живіт. Ця група тикатиме і тикатиме Андарну боги знають скільки часу, щоб задовольнити свою академічну цікавість, і вони можуть наштовхнутися на невикористану силу молодих драконів. Ні, дякую.

— На жаль, я не бачу, щоб їй це було до душі. Вона досить потайлива, навіть зі мною.

— Шкода, — каже полковник Аетос. — У нас є писарі, які займаються нею з часів Молота, і єдина згадка про силу пір'яних хвостів, яку вони можуть знайти в архівах, налічує сотні років, що кумедно, бо я пам'ятаю, як твій батько проводив невеличке дослідження про друге повстання Кровлана, і він згадував щось про пір'яні хвости, але ми не можемо знайти цей фоліант. — Він чухає лоб.

Мама дивиться на мене з очікуванням, наче хоче запитати, але не запитує.

— Я не вірю, що він закінчив свої дослідження щодо цієї конкретної історичної події до своєї смерті, полковник Аетос. Я навіть не можу сказати вам, де знаходяться його записи. — Ці слова настільки правдиві, наскільки я можу їх вимовити. Я точно знаю, де знаходяться його записи – в тому самому місці, де він проводив більшу частину свого позаурочного часу. Але є щось у попередженні Таірна, що робить мене просто нездатним розповісти про них.

— Дуже шкода. — Мама змушує мене посміхнутися. — Рада бачити, що ви живі, кадет Сорренгейл. — Її погляд метнувся вбік і миттєво став сталевим. — Навіть якщо компанія, в якій вам доводиться перебувати, більш ніж сумнівна.

Чорт. Лайно. Лайно.

Я не можу зробити крок назустріч Зейдену і змусити його виглядати слабким. Я не можу навіть поглянути в його бік, не сказавши матері, де моя вірність... не сказавши собі.

— Мені завжди здавалося, що ми вирішили всі ці питання багато років тому, — каже Зейден, його голос низький, але поруч зі мною він натягнутий, як тятива.

— Хм. — Мама повертається до цитаделі на знак явної відмови. — Спробуйте зробити якусь печатку, кадет Сорренгейл. Вам доведеться жити за спадщиною.

— Так, генерале. — Ці неформальні слова коштують більше, ніж я готова визнати, руйнуючи ту впевненість, яку я майже вісім місяців вибудовувала з точністю кігтя.

— Радий тебе бачити, Вайолет. — Батько Дейна співчутливо посміхається мені, а Панчек ігнорує нас і біжить наздоганяти маму.

Я не кажу Зейдену жодного слова, перш ніж піднімаюся сходами, з кожним кроком стаючи дедалі злішою, аж поки не перетворююся на клубок люті на той час, коли досягаю вершини скелі.

— Ти не розповіла їй про те, як ти врятувалася від нападу у своїй спальні, — каже він. Це твердження, а не запитання. — І я не кажу про свою появу.

Я точно знаю, про що він говорить.

— Я ніколи її не бачу. І ти просив мене нікому не говорити.

— Не думав, що між вами все так, — каже Зейден, його тон напрочуд м'який, коли ми починаємо спускатися каньйоном у бік льотного поля.

— О, нічого страшного, — кидаю я, навмисно роблячи свій тон якомога легковажнішим. — Вона майже цілий рік ігнорувала мене, коли помер батько. — Самознижувальний сміх прослизає повз мої губи. — Що було майже так само корисно, як роки, які вона провела, ледь терплячи моє існування, бо я не була ідеальною, як Бреннан, чи

войовничою, як Міра. — Я не повинна говорити такі речі. Це ті думки, які сім'ї тримають за дверима, щоб на публіці вони могли носити свою відполіровану, ідеальну репутацію як броню.

— Значить, вона не дуже добре тебе знає, — зауважує Зейден, не відстаючи від моїх лютих кроків.

Я насміхаюся.

— Або вона бачить мене наскрізь. Проблема в тому, що я ніколи не впевнена, що саме. Я надто зайнята, намагаючись відповідати якимось неможливим стандартам, які вона встановлює, щоб запитати себе, чи є вони взагалі стандартами, на які мені наплювати. — Мій погляд, що звузився, переходить на нього. — І про що це взагалі було? Сказати, що ви вирішили питання багато років тому?

— Просто нагадав їй, що я заплатив ціну за свою відданість. — Він насуплює брови, але дивиться перед собою.

— Заплатив яку ціну? — Питання вивертається перш, ніж я встигаю зупинити свій дурний язик. Я не можу не згадати слова Дейна, що в Зейдена є причини ніколи не пробачити мою матір.

— Кордони, Вайоленс. — Його голова опускається на мить, а коли він піднімається, на ньому вже відполірована маска, яку він так добре вміє одягати.

На щастя для нас, напруга моменту переривається, коли Таірн і Сгаейл приземляються на поле попереду, супроводжувані блискучим драконом меншого розміру, що змушує мене миттєво посміхнутися.

— Ми всі сьогодні летимо? — запитую я, слідуючи за ним, поки він іде до трійці.

— Сьогодні ми всі вчимося. Тобі потрібно навчитися триматися, а мені потрібно дізнатися, чому, чорт візьми, це так важко для тебе, — відповідає він. — Андарні потрібно навчитися не відставати. Таірну потрібно навчитися ділитися своїм простором у більш щільному строю, а всі інші дракони, крім Сгаейл, занадто налякані, щоб підлетіти ближче.

Таірн бурчить на знак згоди, коли ми наближаємося.

— І чого ж вчиться Сгаейл? — запитую я, роздивляючись величезного синього дракона.

Зейден усміхається.

— Вона веде вже майже три роки. Їй доведеться навчитися слідувати. Або хоча б потренуватися.

Крик Таірн підозріло схожий на сміх, і вона огризається на нього, оголюючи зуби і наближаючись до його шиї на відстань кількох дюймів.

— Драконячі стосунки абсолютно незбагненні, — пробурмотіла я.

— Так? Тобі варто якось спробувати людські. Такі ж злісні, але менше вогню. — Він піднімається на ноги з легкістю, якій я заздрю. — А тепер ходімо.

Розділ 25

Битва загонів важливіша, ніж про це говорять командири загонів. Вони люблять жартувати, що це гра, що це просто право на хвастощі для лідерів загонів і загону-переможця, але це не так. Вони всі дивляться. Комендант, професори, командири - вони дивляться, щоб побачити, хто підніметься на вершину. Вони слиною виходять, щоб побачити, хто впаде.

- Сторінка сімдесят сім, Книга Бреннана

— Здавайся! — Ріаннон кричить, коли вершник з Другого Крила бореться за те, щоб протягнути себе вперед по мату, його руки широко розкинуті, нігті впиваються в землю, а Ліам тримає його в ножному замку, змушуючи його спину вигинатися в неможливу дугу.

Моє серце калатає, бо хвилювання від сьогоднішніх поєдинків сягає межі.

Це останнє випробування в цій частині "Битви загонів", і натовп штовхає нас у спини, змушуючи мене постійно боротися, щоб не впасти на мат. Після двох змагань ми перебуваємо на сьомому місці з двадцяти чотирьох у таблиці лідерів, але, якщо Ліам переможе, ми піднімемося на третє місце.

Мій час польоту в перегонах на рукавичках був найповільнішим у загоні, але це тому, що я постійно змушувала Таірна послаблювати свою магічну хватку, і тоді ми втрачали дорогоцінні секунди, доки

йому доводилося пікірувати, щоб упіймати мене й кинути назад у сідло. Знову і знову, знову і знову, знову і знову. Присягаюся, синці на моїй дупі від приземлення в жорстку канаву боліли менше, ніж кепкування Таірна з приводу того, що я принизила всю його родинну лінію, коли ми перетнули фінішну лінію останніми.

Мікаель скрикує від болю, звук різкий, майже затикає вуха, і повертає мою увагу до того, що відбувається переді мною. Ліам тримається і тисне на свою перевагу.

— Чорт, схоже, це боляче, — бурмочу я, перекриваючи радісні вигуки першокурсників.

— Так, якийсь час він не зможе ходити, — погоджується Рідок, журячись, що дуга спини Мікаеля має вигляд зламаного хребта, який тільки й чекає, щоб трапитися.

З черговим криком Мікаель тричі вдаряє долонею по мату, і натовп реве.

— Так! Уперед, Ліаме! — кричить Соєр позаду мене, і Ліам опускає Мікаеля на мат, де той, знесилений, розкидає руки.

— Ми перемогли! — Ліам кидається до нас, і я втягуюся в клубок рук, криків і радості товаришів по команді.

Я майже впевнена, що навіть бачу Імоджен у цьому маленькому побоїщі.

Але я не бачу Дейна. Де, чорт забирай, Дейн? Він би нізащо не пропустив такого.

— Ваш переможець! — кричить професор Еметтеріо, його голос лунає залом і заспокоює ретиву енергію, коли Ліам виходить із наших міцних обіймів. — Ліам Майрі з другого загону, Секція Полум'я, Четверте крило!

Ліам піднімає обидві руки на знак перемоги і повертається по колу, а в мене у вухах дзвенить від радісних вигуків.

Комендант Панчек ступає на килим, і Ліам приєднується до решти членів нашого загону, піт струмує по його шкірі.

— Я знаю, що ви всі очікували, що остання частина Битви загонів відбудеться завтра, але в нас із комендантом є сюрприз.

Тепер він приковує увагу кожного вершника.

— Замість того, щоб сказати вам, яким буде останнє, невідоме завдання, і дати вам сьогоднішній вечір, щоб спланувати його, ваше останнє завдання почнеться вже цієї години! — Він усміхається, підкидає руки і повертається так само, як Ліам.

— Сьогодні ввечері? — шепоче Рідок.

Мій шлунок падає на землю.

— Дейна тут немає. І Ціанни теж немає.

— От лайно, — шепоче Імоджен, оглядаючи натовп.

— Як ви могли помітити, командири ваших загонів і їхні виконавчі офіцери були... скажімо так, ізольовані з командирами секцій і командирами крил, і ні, поки ніхто не запитав, ваше завдання – не

шукати їх. — Він продовжує ходити по невеликому колу, звертаючись до кожної сторони мату. — Ви повинні розбитися на загони і виконати унікальну місію цього вечора без керівництва і вказівок командирів загонів.

— Хіба це не суперечить меті наявності командирів загонів? — запитує хтось з іншого боку килима.

— Мета командира загону – сформувати тісно згуртований підрозділ, який може продовжити місію після його загибелі. Вважайте, що ваші лідери... загинули. — Панчек знизує плечима із завзятою посмішкою. — Ви самі по собі, вершники. Ваша місія проста: знайти і добути будь-якими засобами те, що буде найвигіднішим нашим ворогам для військових дій. Лідери виступатимуть як неупереджені судді, а загін-переможець отримає шістдесят очок.

— Цього достатньо, щоб ми посіли перше місце! — шепоче Ріаннон, з'єднуючи свою руку з моєю. — Ми можемо завоювати славу, вийшовши на передову!

— Які межі? — запитує хтось праворуч.

— Усе, що знаходиться в межах стін Басгіата, — відповідає Панчек. — І не здумай дивитися, як ти намагаєшся притягти сюди дракона. Вони спопелять тебе від досади.

Загін ліворуч від нас бурмоче своє розчарування.

— У вас є — Панчек дістав свій кишеньковий годинник — три години, у цей час ми очікуватимемо, що ви презентуєте свої вкрадені скарби в кімнаті бойових інструктажів.

Ми всі мовчки дивимося на нього. З усього, що я уявляла собі, третім і останнім завданням буде... ну, це і близько не стояло в цьому списку.

— Чого ви чекаєте? — Панчек потряс над нами руками. — Уперед!

Починається стовпотворіння.

Ось що відбувається, коли ви прибираєте наше керівництво. Ми... гаряча чортова плутанина.

— Другий загін! — кричить Імоджен, піднявши руки вгору. — За мною!

Соєр і Хітон, переконавшись, що ми всі – каченята, слідують за Імоджен, поки вона веде нас через увесь спортзал у тренажерний зал.

— Ти чудово впорався, — кажу я Ліаму, коли він іде поруч зі мною, все ще намагаючись віддихатися.

— Це було епічно. — Рідок подає Ліаму флягу з водою, яку Ліам швидко осушує.

— Ходімо, ходімо, — каже Імоджен, пропускаючи нас через відчинені двері. Вона швидко перераховує людей, а потім зачиняє двері на замок.

Я сідаю на одну з лавок, поруч із Ріаннон і Ліамом.

— Перша справа. Хто хоче бути командиром? — запитує Імоджен, оглядаючи нас десятьох.

Рідок підкидає руку в повітря.

Ріаннон повертається і змушує його опустити її назад.

— Ні. — Вона хитає головою. — Ви перетворите це на якийсь розіграш.

— Справедливо. — Він знизує плечима.

— Ліам? — запитує Квінн, піднімаючи брови.

— Ні. — Він хитає головою, але його погляд спрямований у мій бік, видаючи його міркування.

— Ніхто не спробує відбити мене, поки ми будемо гуляти, — стверджую я.

Він знову повертається до Імоджен і ще раз хитає головою.

Звісно, вона киває. Вони обидва в команді Зейдена. — Ти залишаєшся за командира, — пропонує Ріаннон, дивлячись на Імоджен. — Ти завела нас так далеко.

Кімнатою прокочується ропот згоди.

— Емері? Хітон? — запитує Імоджен. — Як третьокурсники, це ваше право.

— Ні, дякую. — Хітон притулився спиною до стіни.

— Ні. Є причина, з якої ніхто з нас не хотів бути в лідерах, — додає Емері, сідаючи поруч із Надін. — Є причина, з якої ти не будеш в порядку, якщо кілька годин будеш слідувати командам Імоджен, Надін?

Кожен із нас повертається, щоб подивитися в обличчя першокурсниці, яка й близько не приховувала своєї ненависті до мічених. Знаючи тепер, що вона з північного села на кордоні провінцій Діконшир і Тіррендор, я можу зрозуміти її доводи. Я просто не згодна з нею, і тому я не зовсім дружелюбна з нею.

Вона помітно ковтає, її нервовий погляд ковзає по всіх нас.

— Я не проти.

— Добре. — Імоджен складає руки на грудях, зап'ястя з її реліквією повстання визирає з-під туніки. — У нас залишилося трохи менше трьох годин. Які в тебе ідеї?

— Як щодо зброї? — пропонує Рідок. — Хрестовий болт був би смертельним для будь-якого з наших драконів у руках наших ворогів.

— Занадто великий, — рішуче каже Квінн. — У музеї є тільки один, і, чесно кажучи, смертельний навіть не болт, а система запуску.

— Наступний? — Імоджен дивиться на кожного з нас.

— Ми могли б вкрасти в Панчека під... — почав Рідок, поки Ріаннон не закрила йому рот рукою.

— І саме тому ми не дозволяємо тобі вести. — Вона піднімає на нього брову.

— Ну ж бо, хлопці! Думайте! Що найкорисніше для нашого ворога? — Імоджен насуплює брови над своїми блідо-зеленими очима.

— Інформація, — відповідає Ліам. Він переводить погляд на мене. — Вайолет, як щодо того, щоб вкрасти новинні листи з архіву? Ті, що приходять із фронту?

Я хитаю головою.

— Зараз по сьомій. Архіви замкнені, і це такий сейф, який не зачепить навіть зброя. Уся кімната герметично закрита на випадок пожежі.

— Чорт. — Імоджен зітхнула. — Це був гарний жарт.

Уся кімната вступає в розмову, кожен голос голосніший за інший, коли речення вихлюпуються на загальний огляд.

Інформація. Мій шлунок скручується, коли ідея набуває форми. Це було б шоу-стопером, чимось, із чим ніхто інший не зможе зрівнятися. Але... Я хитаю головою. Це занадто ризиковано.

— Про що ти думаєш, Сорренгейл? — запитала Імоджен, і в кімнаті запанувала тиша. — Я бачу, як у твоїй голові крутяться шестерні.

— Напевно, ні про що. — Я оглядаю членів нашого загону. Але чи так це?

— Встань сюди і попрацюй над цим у своїй голові, — наказує Імоджен.

— Серйозно, це безумство. Неможливо. Нас кинуть на гауптвахту, якщо спіймають. — Я затуляю рота, перш ніж сказати щось іще.

Але вже надто пізно, очі Імоджен виблискують цікавістю.

— Вставай. Вставай. Сюди. І. Працюй. Це. Геть, — наказує вона, переконавшись, що я знаю, що це не пропозиція.

— Адже ми вміємо володіти зброєю, вірно? — Я встаю, проводячи руками по боках і по рукоятках шести кинджалів, які там зберігаються.

— Усіма необхідними засобами, — повторює Хітон, киваючи.

— Добре. — Я опускаюся на п'яти, дозволяючи своєму розуму прокручувати план. — Я знаю, що Рідок може орудувати льодом, Ріаннон може витягувати, Соєр може маніпулювати металом, Імоджен може стирати недавні спогади…

— І я швидка, — додає вона.

Щось спільне у неї з Зейденом.

— Хітоне, що щодо тебе? — запитую я.

— Я можу дихати під водою, — відповідає він.

Я моргаю.

— Круто, але я не думаю, що це стане в пригоді, якщо ми це зробимо. Емері?

— Я можу керувати вітром. — Він посміхається. — Багато вітру.

Гаразд, це може бути корисно для оборони, але не зовсім те, що я шукаю. Мої черевики скриплять по підлозі, коли я повертаюся до неї обличчям.

— Квінн?

— Я можу астрально проектуватися. Тримати своє тіло в одному місці, а потім гуляти в іншому.

Мій рот відкритий, як і в половини загону.

— Я знаю, це дуже круто. — Вона підморгує, збираючи свої локони в пучок.

— Так. Це нам знадобиться. — Моя голова похитується, поки я перебираю в розумі найпростіший спосіб зробити це.

— Про що ти думаєш, Сорренгейл? — підказує Імоджен, заправляючи коротке волосся з одного боку поголеної голови за вухо.

— Ви скажете, що я збожеволіла, але якщо ми це зробимо, то точно переможемо. — Можливо, я недостатньо схожа на свою матір, щоб заслужити її схвалення, але я знаю, де вона зберігає найціннішу інформацію.

— І?

— Ми збираємося проникнути в кабінет моєї матері.

…

— Ти до біса моторошна. — Рідок корчиться дві години потому, відкинувшись від Квінн, ну, від астральної форми Квінн. Її тіло зараз у Хітона, під охороною в кімнаті для важкої атлетики.

Решта пробираються коридорами повз квадрант цілителів. Ми вже зіткнулися із загоном із Другого і ще одним із Третього, але ні в кого з нас не було часу розпитувати або стримувати інших.

Ми підніmemося або впademo за власними заслугами в цьому графіку, і ми витратили останні дві години, чекаючи настання ночі, щоб це стало можливим.

— Я ніколи не була далі цього, — каже Емері, коли ми проходимо повз останні двері в клініку.

— Ти навіть ніколи не була в Архіві? — запитує Імоджен.

— Я уникаю цього обов'язку, як чуми, — відповідає Емері. — Переписувачі мене лякають. Тихі маленькі всезнайки, які поводяться так, ніби вони можуть зробити або зламати когось, записавши щось.

Я усміхаюся. У цьому твердженні більше правди, ніж багато хто думає.

— Піхота все ще в поході. — Ріаннон показує у вікно на десятки вогнищ, що освітлюють поле внизу.

— Напевно, добре отримати перепочинок, — зауважує Надін, але в її голосі немає сопливого тону, на який я звикла очікувати, тільки та сама втома, яку, я думаю, відчуваємо всі ми. — Переписувачі всі їдуть додому на літо. Цілителі проводитимуть свої вихідні в цих ретритах — розум-тіло-здоров'я, — а піхоті, можливо, доведеться практикуватися в розбивці та будівництві табору в снігу взимку, але, принаймні, вони проведуть ці місяці біля багаття.

— Ми повернемося додому, — заперечує Імоджен.

— Після випуску, — заперечує Ріаннон. — На скільки? На кілька днів?

Ми підходимо до розвилки, де можна спуститися тунелем в архів або забратися у фортецю військового коледжу.

— Звідси немає шляху назад, — кажу я групі, дивлячись на гвинтові сходи, якими я піднімався стільки разів, що знаю кожен крок напам'ять.

— Уперед! — наказує Квінн, і ми всі підстрибуємо на метр у повітря.

— Шшшшш! — шипить Імоджен. — Деякі з нас можуть попастися, ти ж знаєш.

— Точно. Вибачте. — Квінн зморщилася.

— Усі, пам'ятайте про план, — шепочу я. — Ніхто не відхиляється. Ніхто.

Вони всі кивають, і ми починаємо мовчки підніматися темними сходами, а потім чіпляємося за тіні, перетинаючи кам'яний двір Басгіата.

— Зейден зараз точно не завадив би.

— Ти чудово справляєшся, — запевняє мене Андарна найрадіснішим тоном. Клянуся, її ніщо не турбує. Вона найбезстрашніша дитина, яку я коли-небудь зустрічала, а я виросла з Мірою.

— Це шість прольотів прямо вгору, — шепочу я, коли ми добираємося до наступних сходів, і ми продовжуємо підніматися так швидко, як тільки можемо, не створюючи шуму. Тривога наростає, і моя сила збільшується у відповідь, реліквія в моїй спині нагрівається до неприємного печіння. Останнім часом він завжди там, кипить під шкірою, нагадуючи мені, що магія меншої сили не допоможе мені позбутися його, якщо я найближчим часом не зроблю собі печатку.

Зрештою, ми досягаємо вершини сходинок, і Ліам нахиляється досить далеко, щоб бачити всю довжину того, що завжди здавалося найдовшим коридором у світі.

— У бра є магічні світильники, — шепоче він. — І ти мала рацію. — Він відходить у безпечне місце на сходовому майданчику. — Біля дверей стоїть тільки один охоронець.

— Чи було світло під дверима? — тихо запитую я. Моє серце стукає так голосно, що чує весь коледж, навіть курсанти-піхотинці, які сплять на сотні футів нижче за нас.

— Ні. — Він повертається до Квінн. — Охоронець виглядає приблизно на шість футів вищим, але він здається досить атлетичним.

Інші сходи розташовані в коридорі ліворуч, що означає, що тобі доведеться привернути його увагу, а потім заволодіти нею.

Квінн киває.

— Без проблем.

— Усі інші знають, що роблять? — запитую я.

Вісім кивків.

— Тоді давайте зробимо це. Квінн, ти нагорі. Всі інші, кругом вниз, щоб він не зміг нас побачити, якщо подивиться в цей бік. — Я не можу повірити, що ми справді збираємося це зробити. Якщо вона нас спіймає, пощади не буде. Це не в її характері.

Ми відступаємо, і Квінн піднімається сходами. Її голос заглушають кам'яні стіни, але ми ясно чуємо гучні кроки охоронця, коли він проходить повз сходи.

— Назад! Тобі не можна тут перебувати!

— Зараз же! — наказує Імоджен.

Ми стартуємо, залишивши Ріаннон і Емері на сходовій клітці, і вилітаємо в коридор. Соєр кидається до протилежних сходів, зачиняє двері і крутить металеві шарніри своєю силою, поки ми біжимо коридором.

Я ніколи в житті не бігала так швидко, а Надін уже біля дверей, намагаючись зняти всі закляття, які використовувала моя мати.

Ліам встає на те місце, де стояв охоронець, і піднімає підборіддя вгору, приймаючи ту саму позу.

— З тобою все гаразд?

— Так, — відповідаю я, мої груди здіймаються, коли Імоджен втручається, щоб допомогти Надін. У персні Надін є здатність розплітати завіси, і я ніколи не думала, що вона стане в пригоді. Вершники постійно будують заслони, підтримуючи щити навколо Наварри. Але, знову ж таки, не багато вершників намагаються проникнути в кабінет генерального командувача. — І зі мною там усе буде гаразд, — запевнила я його, і на моїх губах заграла усмішка. — Що кумедно, оскільки минулого разу, коли я стояла тут, я думала інакше.

— Зрозуміла! — шепоче Надін, підштовхуючи двері.

— Якщо ви почуєте, як я свисну..., — починає Ліам, його лоб покривається хвилями.

— Ми виліземо у вікно або ще куди-небудь, — запевняю я його, коли Рідок і Сойєр проносяться повз. — Розслабся. — Залишивши Ліама стояти на сторожі, я приєднуюся до решти в маминому кабінеті.

— Не чіпайте магічні лампи, інакше вона дізнається, — попереджаю я їх. — Ви маєте зробити свої власні. — Я клацаю зап'ястям, перетворюючи свою силу на яскраво-синє полум'я і дозволяючи їй струмувати по мені. Це одна з тих речей, у яких я справді хороша.

— Як це мило! — Рідок опустився на червону кушетку.

— У нас немає часу на те, щоб ти був... собою, — читає лекцію Соєр, прямуючи до книжкової шафи. — Допоможи мені знайти що-небудь корисне. —

— Ми візьмемо стіл. — Імоджен і Надін починають сортувати папери на шестимісному конференц-столі.

— Залишаюся я і стіл, — бурмочу я, обходячи лякаючий предмет меблів і молячись, щоб не спрацювали встановлені нею захисти. У центрі лежать три складені листи, і я беру перший, виявляючи гострий кинджал з руків'ям зі сплаву і, схоже, тирришською руною на руків'ї, який вона, напевно, використовує як ніж для листів або щось на кшталт цього. Я розгортаю лист з усією можливою обережністю.

Генерал Соррengейл,

Рейди навколо Атебайна занадто стоншили крило. Перебування за межами безпечних кордонів пов'язане зі значними небезпеками, і, хоча мені не хочеться просити підкріплення, я мушу це зробити. Якщо ми не посилимо пост, ми будемо змушені залишити його. Ми захищаємо громадян Наваррії життям, кінцівками і крилами, але я не можу адекватно передати, наскільки важка тут ситуація. Я знаю, що ви отримуєте щоденні зведення від нашого писаря, але я б не виконала свої обов'язки виконавчого офіцера Південного крила, якби не написала вам особисто. Будь ласка, знайдіть нам підкріплення.

Щиро, майор Каллiста Німа

Я дихаю, не звертаючи уваги на біль у грудях від благання в її листі. Ми обговорювали майже щоденні напади в “Бойовому листку”, але нічого подібного.

Можливо, вони не хочуть нас лякати.

Але якщо там так страшно, ми маємо повне право знати - нас, найімовірніше, призвуть на службу ще до закінчення школи. Можливо, навіть цього року.

— Це все... цифри, — каже Імоджен, перебираючи папери на столі засідань.

— Це Ейпріл, — кажу я, дістаючи наступний лист. — Вона працює над бюджетом на наступний рік.

Усі зупиняються і повертаються, щоб подивитися на мене, у всіх вираз різного ступеня недовіри.

— Що? — Я знизую плечима. — Ви думали, що це місце працює саме по собі?

— Продовжуйте шукати, — наказує Імоджен.

Я розгортаю наступну депешу.

Генерал Соррengейл,

У провінції Тіррендор зростають протести проти законів про військову повинність. Знаючи, що через розміри Тіррендора, він забезпечує більшість наших призовників для поповнення наших фронтів, ми не можемо дозволити собі знову втратити підтримку народу. Можливо, приплив коштів на оборону аванпостів тут не тільки зміцнить економіку провінції та нагадає тирридцям, як вони потрібні для оборони нашого королівства, а й послабить хвилювання. Будь ласка, розгляньте це рішення як альтернативу придушенню заворушень силою.

Щиро, підполковник Алісса Травонте

Якого біса? Я закриваю лист і кладу його назад на мамин стіл, потім звертаюся до гігантської мапи, що висить на стіні просто наді мною.

Хвилювання не нові для Тіррендора, як і настрої проти призову, але ми, звісно, не чули жодних політичних розмов у “Бойовому листку”. Окрім як для придушення невдоволення, не має сенсу збільшувати витрати на оборону, тим паче, що тут розташована найменша кількість аванпостів через природний бар'єр, створений скелями Дралора, що їх не здолають грифони. Тіррендор уже має бути однією з найбезпечніших провінцій на континенті. Ну, крім Аретії. Там, де мала б бути столиця, лишився лише слід від опіку, наче спалення міста спопелило й карту.

Я вивчаю карту протягом дорогоцінних секунд, звертаючи увагу на позначки батальйонів, розставлених по сільській місцевості. Логічно, що вздовж наших активніших прикордонних зон більше аванпостів, і, згідно з цією картою, більше військ у цих місцях.

Тут показана вся Наварра, Кровла на півдні, Брейвік і Сігнісен на південному сході, і навіть бар'єри Барренса, зруйновані пустельні землі на південному краю континенту. Тут також показані всі наші аванпости і маршрути постачання в межах Наварри.

По моєму обличчю розповзається повільна усмішка.

— Гей, другий загін. Я знаю, що нам потрібно вкрасти.

У нас іде кілька хвилин на те, щоб перетягнути карту і відрізати її від рами, а потім ще одна – щоб згорнути її, закріпивши шкіряними зав'язками, які Імоджен дістала зі свого ранця.

Ліам присвистує, і моє серце мало не вистрибує з грудей.

— Чорт! — Рідок мчить до дверей і відчиняє їх, поки ми всі готуємося до втечі. — Що там відбувається?

— Він б'є у двері залу! Вони можуть відчинитися будь-якої секунди. Ми повинні йти зараз же, — шепоче Ліам, тримаючи двері відчиненими, поки ми всі вибігаємо в коридор. Карта занадто велика, щоб її могла нести одна людина, і Соєр з Імоджен ледве протискуються в дверний отвір, поки охоронець вибиває двері далі по коридору.

Мій шлунок б'ється об підлогу, і паніка загрожує взяти гору над логічним мисленням.

— І нам кінець, — оголошує Надін.

— Якого біса ви робите? — кричить охоронець, прямуючи до нас.

— Ми помремо, якщо він спіймає нас із картою. — Ридок підстрибує на носках, немов готуючись до бою. Будь-якого дня я б стверджувала, що вершники - найкращі бійці - ми повинні бути ними, але цей охоронець Басгіата може просто дати нам шанс.

— Ми не можемо заподіяти йому шкоди, — протестую я.

Охоронець проїжджає повз перші сходи, і Ріаннон виходить у середину коридору, розкинувши руки.

— Будь ласка, працюйте. Будь ласка, працюйте. Будь ласка, працюйте, — голосить Імоджен.

Карта зникає з її рук і знову з'являється в коридорі в Ріаннон.

Я ледь встигаю помітити, що це спрацювало, як охоронець спотикається, але продовжує бігти. Ще трохи, і він побачить моє обличчя.

— Це не входило в план. — Ліам переходить на мій бік.

— Адаптуйся! Емері! — шипить Імоджен, і третьокурсник виходить на передній край нашої маленької рейдерської групи.

— Мені так шкода, чувак. — Він простягає руки і штовхає. Потік повітря проноситься коридором, зриваючи гобелени зі стін і вдаряючи в охоронця, від чого той летить до кам'яної стіни. — Біжимо!

Ми біжимо коридором до того місця, де лежить кульгавий охоронець.

— Покладіть його сюди, — шиплю я, змушуючи відчинити наступні двері, ті, що належать одному із заступників секретаря моєї матері.

Ліам і Рідок затягують охоронця всередину, і я прикладаю пальці до його шиї.

— Хороший сильний пульс. Він щойно вирубив його. Відкрий йому рот. — Я дістаю пляшечку, заховану в кишені шкірянки, відкорковую її і вливаю тонік у рот охоронця. — Він спатиме всю ніч, що залишилася.

Широкі очі Ліама зустрічаються з моїми.

— Ти трохи лякаєш.

— Дякую. — Я посміхаюся, і ми виходимо звідти, біжимо так швидко, як тільки можемо.

П'ятнадцять хвилин потому, наші груди все ще здіймаються, коли ми вбігаємо в кімнату Бойового інструктажу, якраз під годинник.

Ми прибули останніми, і тиск щелепи Дейна, який сидить у верхньому ряді з іншими лідерами, каже мені, що ми отримаємо по вухах за це.

Я відводжу погляд, і ми займаємо свої місця, оскільки презентації починаються в порядку розташування загонів, що дає нам достатньо часу, щоб відновитися після спринтерської сесії, перш ніж ми повинні будемо вийти на сцену.

Загін із Першого крила вкрав рукописний посібник Каорі з особистих звичок і недоліків усіх активних драконів. Вражає.

Загін із Другого крила викликав вдячне бурчання, коли виявив форму одного з професорів піхоти, цілком цілу, з тим, чого ніколи не носять вершники – табличкою з ім'ям. Це дало б будь-якому ворогові доступ до наших аванпостів, враховуючи звання на плечі.

Найкраща пропозиція Третього крила – приголомшений, із широко розплющеними очима писець, вкрадений просто зі свого ліжка, і, судячи з того, що його рот не рухається... Ага, чиясь печатка позбавляє його мови. Бідолаха буде травмований, коли його нарешті відпустять.

Коли приходить наша черга виходити на сцену, Соєр і Ліам, двоє найвищих у нашому загоні, тримають верхні кути нашої карти, щоб її було видно всім, коли вона розгортається.

Я стою поруч з Імоджен і шукаю серед лідерів певну пару оніксових очей. Ось він.

Зейден притулився до стіни поруч з іншими лідерами крил і спостерігає за мною з сумішшю цікавості й очікування, що прискорює пульс.

— Це була твоя ідея, — шепоче Імоджен, підштовхуючи мене вперед. — Подарунок.

Очі Маркхема спалахують, як блюдця, і він змушує себе встати, за ним швидко слідує Девера, чий рот так широко розкритий, що це майже комічно.

Я прочищаю горло і жестом показую на карту.

— Ми привезли найдосконалішу зброю для наших ворогів. Актуальну карту всіх нинішніх форпостів наваррських крил, включно з чисельністю військ піхотних баталій. — Я вказую на форти вздовж кордону Сігнісена. — А також місця всіх поточних сутичок за останні тридцять днів. Включно з минулою ніччю.

Квадрантом пронісся гомін.

— А звідки ми знаємо, що ця карта справді актуальна? — запитує Каорі, тримаючи під пахвою знайдений журнал.

Я не можу стримати посмішку, яка розповзається по моєму обличчю.

— Тому що ми вкрали її з офісу генерала Сорренгейл.

Починається справжній хаос, деякі вершники кидаються на сцену, професори торують собі шлях до нас, але я не зважаю на все це, доки Зейден нахиляє один куточок свого прекрасного рота і кладе мені уявний капелюх, нахиляючи голову на мить, а потім повертає свій погляд назад, аби зловити мій. Задоволення наповнює кожну частинку мого єства, коли я посміхаюся йому.

Неважливо, як пройде голосування.

Я вже перемогла.

Розділ 26

Немає міцнішого зв'язку, ніж той, що існує між двома драконами, які спарилися. Він виходить за межі людської любові або обожнювання і являє собою первісну, незаперечну потребу в близькості. Один не може вижити без іншого.

— Польовий довідник полковника Каорі по драконячому роду

Польоти на короткі відстані – це те, що мені вдається.

Польотні маневри, пікірування і пірнання, що відбуваються під час бойових шикувань, змушують мене кружляти в небі, якщо Таірн не утримує мене за допомогою своїх власних сил.

Але політ протягом шести годин поспіль заради нашого призу – тижневого туру на передовий аванпост – може стати моєю смертю.

— Я майже впевнена, що вмираю. — Надін нахиляється, впираючись руками в коліна.

— Я відчуваю те саме. — Кожен хребець у моєму хребті кричить, коли я потягуюся, а руки, які ще кілька хвилин тому були крижаними, починають пітніти в шкіряних рукавичках.

Звісно, Дейн постраждав менше, його постава лише злегка напружена, коли він і професор Девера вітають високого чоловіка в чорному одязі, який, як я припускаю, є командиром аванпосту.

— Ласкаво просимо, курсанти, — каже командир з професійною посмішкою, складаючи руки на грудях своєї легкої шкіряної куртки. Його волосся кольору солі з перцем не дає змоги визначити його вік, і він має змарнілий, обвітрений вигляд, що з'являється у всіх вершників, коли вони занадто довго перебувають на кордоні. — Я впевнений, що ви всі хотіли б влаштуватися і переодягнутися у що-небудь більш придатне для нашого клімату. Потім ми покажемо вам Монтсеррат.

Ріаннон різко вдихнула, окинувши поглядом гори.

— З тобою все гаразд?

Вона киває.

— Пізніше.

Пізніше настає рівно через дванадцять просочених потом хвилин, коли нас проводять у наші двомісні казармені кімнати. Вони мізерні, обставлені двома ліжками, двома шафами і єдиним письмовим столом під широким вікном.

Вона мовчить увесь час, поки ми проходимо через купальню, щоб зняти з себе одяг, і тривожно мовчить, поки ми одягаємося в літні шкірянки. Можливо, тут, на Монтсерраті, лише квітень, але почуваєшся як у Басгіаті в червні.

— Ти збираєшся розповісти мені, у чому річ? — запитую я, укладаючи свій рюкзак під ліжко, перш ніж переконатися, що всі мої кинджали лежать там, де їм належить бути. Ефеси ледь видно в піхвах, які я ношу на стегнах, але я сумніваюся, що багато людей так далеко на сході впізнають тиррійські символи.

Руки Ріаннон тремтять від нервової енергії, коли вона пристібає меч до спини.

— Ти знаєш, де ми знаходимося?

Я подумки викликаю карту.

— Ми приблизно за двісті миль від узбережжя…

— Моє село розташоване менш ніж за годину ходьби. — Її очі зустрічаються з моїми в невисловленому благанні, в їхніх темно-коричневих глибинах вирує стільки емоцій, що в мене перехоплює горло, і я не можу вимовити ні слова.

Взявши її руки у свої, я стискаю їх, киваючи. Я точно знаю, про що вона просить, і точно знаю, чого це коштуватиме, якщо нас спіймають.

— Нікому не кажи, — шепочу я, хоча в крихітній кімнаті перебуваємо тільки ми. — У нас є шість днів, щоб усе з'ясувати, і ми це зробимо. — Це обіцянка, і ми обидва знаємо це.

Хтось стукає в наші двері.

— Уперед, другий загін!

Дейн. Дев'ять місяців тому я б раділа цьому часу, проведеному з ним. Тепер я знаходжу себе в тому, що уникаю його постійних очікувань від мене або просто уникаю його взагалі. Кумедно, як багато може змінитися за такий короткий час.

Ми приєднуємося до решти, і майор Куейд проводить для нас велику екскурсію аванпостом. Мій шлунок бурчить, але я не звертаю на це уваги, вбираючи метушливу енергію бази.

Фортеця являє собою чотири масивні стіни, заповнені казармами й різноманітними палатами з баштoчками на кожному розі та великим арковим входом із шипастим портупеєм, готовим упасти в будь-яку секунду. На одному кінці подвір'я знаходиться стайня з кузнею і збройовою для роти піхоти, розквартированої тут, а на іншому – їдальня.

— Як бачите, — каже нам майор Куейд, коли ми стоїмо посеред брудного двору, — ми побудовані для облоги. У разі нападу ми зможемо прогодувати і розмістити всіх усередині протягом достатньої кількості часу.

— Достатньої? — каже Рідок, піднімаючи брови.

Я підтискаю губи, щоб не розсміятися, а Дейн кидає на нього погляд, що обіцяє відплату, стоячи поруч зі мною. Моя посмішка зникає.

— Як один зі східних форпостів, ми розмістили тут дванадцять вершників. Троє зараз патрулюють, троє чекають, на випадок, якщо вони знадобляться, а решта шість перебувають на різних стадіях відпочинку, — продовжує Куейд.

— Що це за погляд? — шепоче Дейн.

— Який погляд? — запитую я, коли виразний рев дракона луною відбивається від кам'яних стін.

— Це має бути один із наших патрулів, що повертаються зараз, — каже Куейд, посміхаючись так, ніби хоче сказати це, але не може знайти в собі сили.

— Той самий, ніби хтось просто висмоктав радість із твого світу, — відповідає Дейн, злегка нахиливши голову і понизивши голос настільки, що чую його тільки я.

Я могла б збрехати йому, але це зробило б нашу напівтрапезу ще більш незручною.

— Я просто згадала хлопця, з яким лазила по деревах, ось і все.

Він здригається, ніби я дала йому ляпаса.

— Отже, ми нагодуємо і вкладемо спати ваших наїзників, а потім займемося тим, хто буде вашою тінню, поки ви тут, — продовжує Куейд.

— Чи будемо ми брати участь у якихось активних сценаріях? — запитує Хітон, практично вібруючи від збудження.

— У жодному разі! — огризається Девера.

— Якщо ви побачите бій, значить, я зазнав невдачі, оскільки це найбезпечніше місце на кордоні, щоб послати вас, — відповідає Куейд. — Але ти отримаєш бонусні очки за ентузіазм. Дай вгадаю. Третій курс?

Хітон киває.

Куейд злегка повертається і посміхається трьом неясним постатям у чорних рідерах, що проходять під портупеєю.

— А ось і вони. Чому б вам трьом не підійти і не познайомитися…

— Вайолет?

Я мотнула головою в бік воріт, і моє серце вибухнуло серією безладних ударів, від яких я схопилася за груди від найсильнішого шоку. Не може бути. Не може бути. Я спотикаюся об ворота, забувши про стоїцизм, про емоційну недоторканність, коли вона переходить на біг, її руки розкриваються якраз перед тим, як ми стикаємося.

Вона підхоплює мене, притискає до своїх грудей і міцно стискає. Від неї пахне брудом, драконом і мідним присмаком крові, але мені все

одно. Я обіймаю її у відповідь так само міцно.

— Міра. — Я притискаюся обличчям до її плеча, і мої очі горять, коли вона кладе руку поверх тієї самої коси, яку вона навчила мене плести. Немов тягар усього, що сталося за останні дев'ять місяців, обрушується на мене, врізаючись у мене із силою перекладини.

Вітер із парапету.

Погляд Зейдена, коли він зрозумів, що я Сорренгейл.

Звук, з яким Джек заприсягнувся, що вб'є мене.

Запах палаючої плоті в той перший день.

Погляд на обличчя Аурелі, коли вона впала з Жезла.

Прайор, Лука, Тріна і... Тайнан. Орен і Ембер Мевіс.

Таірн і Андарна, які обрали мене.

Зейден, що цілує мене.

Наша мати ігнорує мене.

Міра відсторонює мене, щоб оглянути, ніби перевіряє, чи немає пошкоджень.

— Ти в порядку. — Вона киває, її зуби впиваються в нижню губу. — Ти в порядку, чи не так?

Я киваю, але вона розпливається в моєму зорі, тому що я, можливо, і жива, навіть процвітаю, але я вже не та людина, яку вона залишила в основі тієї турелі, і, судячи з тяжкості в її очах, вона теж це знає.

— Так, — шепоче вона, знову міцно притискаючи мене до себе. — Ти в порядку, Вайолет. Ти в порядку.

Якщо вона повторить це достатньо разів, я, можливо, почну їй вірити.

— Правда? — Я відпрянула назад, щоб вивчити її. Від мочки вуха до ключиці тягнеться новий шрам. — Боги, Міра.

— Я в порядку, — обіцяє вона, а потім посміхається. — І подивися на себе! Ти не померла!

Ірраціональний, запаморочливий сміх вибухає.

— Я не померла! Ти не єдина дитина!

Ми обидва вибухаємо сміхом, і сльози течуть по моїх щоках.

— Соррengейли – дивні, — чую я слова Імоджен.

— Ти навіть не уявляєш, — відповідає Дейн, але коли я повертаюсь, щоб подивитись на нього, його губи кривляться в першій щирій посмішці, яку я бачу в нього за останні місяці.

— Заткнися, Аетос, — гарчить Міра, закидаючи руку мені на плече. — Розкажи мені про все, Вайолет.

Ми можемо бути за сотні миль від Басгіату, але я ніколи ще не почувалася як удома.

…

Через два дні, рано ввечері, одразу після вечері, ми з Ріаннон вилазимо з вікна нашого першого поверху і спускаємося на землю. Міра пішла в патруль, і як би чудово не було мати її поруч, це наш єдиний шанс.

— Ми вже в дорозі.

— Не попадіться, — попереджає Таірн.

— Намагаюся не попастися. — Ми з Ріаннон пробираємося вздовж кріпосної стіни, звертаємо за ріг до поля…

Я стикаюся з Мірою так сильно, що відскакую назад.

— Чорт! — вигукнула Ріаннон, спіймавши мене.

— Хіба ти хоча б не перевіряєш кути? — Міра читає лекцію, склавши руки на грудях і дивлячись на мене так, як я, можливо, заслуговую. Гаразд, я безумовно заслуговую.

— На свій захист скажу, що я не думала, що ти там будеш, — повільно кажу я. — Тому що ти мала бути в патрулі.

— Ти поводилася дуже дивно під час вечері. — Вона нахиляє голову вбік і вивчає мене, наче ми знову діти, які бачать занадто багато. — Тому я помінялася змінами. Не хочеш розповісти мені, що ти робиш за стінами?

Я дивлюся на Ріаннон, і вона відводить погляд.

— Жодна? Серйозно? — Вона зітхає і потирає перенісся. — Вам двом потрібно втекти з сильно укріпленої оборонної позиції, тому що?

Я дивлюся на Ріаннон.

— Вона все одно все вирахує. Вона як шукачка в таких справах. Повір мені. — Мій шлунок стискається.

Ріаннон нахиляє підборіддя.

— Ми летимо в дім моєї родини.

Міра червоніє.

— Ти думаєш, що ти хто?

— Ми летимо в її село. За словами Таірна, це п'ять хвилин польоту, і... — починаю я.

— Абсолютно ні. — Міра хитає головою. — Ні. Ти не можеш полетіти, ніби ти у відпустці. Що якщо з тобою щось трапиться?

— У будинку її батьків? — повільно запитую я. — Тому що там планується якась велика засідка на випадок, якщо ми просто заглянемо туди?

Очі Міри звузилися.

Чорт. Усе йде не дуже добре, і, з огляду на смертельну хватку Ріаннон на моїй руці, вона теж так не думає.

— У гостях у її батьків ми будемо в меншій небезпеці, ніж у Басгіаті, — заперечую я.

Міра підтискає губи.

— Справедливо.

— Підемо з нами, — кажу я. — Серйозно. Ходімо з нами, Міро. Вона просто хоче побачити свою сестру.

Плечі Міри опускаються. Вона пом'якшується, і я безжально переходжу до вбивства.

— Рейган була вагітна, коли Ріаннон пішла. Чи можеш ти уявити, що не зможеш бути поруч зі мною, якщо в мене буде дитина? Ти б не зробила нічого, включно з втечею з сильно укріпленої оборонної позиції, якби це означало втримати племінницю або племінника? — Я зморщила ніс, чекаючи її відповіді. — Крім того, з героєм Страйтмора на нашому боці, що може піти не так?

— Навіть не починай. — Вона дивиться на мене, потім на Ріаннон, потім знову на мене, перш ніж простонати. — О, блядь, чудово. — Її палець розмахується, коли ми обидва посміхаємося. — Але якщо ти навіть подумаєш про те, щоб розповісти кому-небудь, я змушу тебе шкодувати про це до кінця твого природного життя.

— Вона серйозно, — шепочу я.

— Я вірю, — відповідає Ріаннон.

— Ти тут два дні і вже порушуєш правила, — бурмоче Міра. — Ходімо, так швидше зріжемо шлях.

Годину потому ми з Мірою розтягнулися на м'яких лавках, що стоять по обидва боки обіднього столу в будинку Раєґан, спостерігаючи, як Ріаннон заколисує племінника біля каміна, загубившись у розмові з сестрою, а її батьки та невістряк дивляться на це з сусіднього дивана.

Спостереження за їхнім возз'єднанням варте всього.

— Дякую, що допомогли нам. — Я дивлюся через стіл на Міру.

— Ви б зробили це зі мною чи без мене. — Вона м'яко посміхається, спостерігаючи за сім'єю, обхопивши рукою олов'яний кухоль з вином, який мама Ріаннон люб'язно принесла раніше. — Подумала, що так я хоча б знатиму, що ти в безпеці. Які ще правила ти порушила, сестричко? — Вона потягує вино і кидає погляд у мій бік.

Я посміхаюся, піднімаючи одне плече.

— Можливо, кілька. Я дуже добре навчилася отруювати своїх супротивників перед випробуваннями.

Міра ледь не випльовує вино, закриваючи рот рукою.

Я сміюся, переступаючи однією щиколоткою через іншу.

— Не те, що ти очікувала?

В її очах світиться повага.

— Чесно кажучи, я не знаю, чого я очікувала. Я просто відчайдушно хотіла, щоб ти жила. А потім ти пішла і не тільки зв'язала одного з наймогутніших драконів на світі, а й пернатого хвоста. — Вона хитає головою. — Моя молодша сестра – крута.

— Не впевнена, що мама з цим погодиться. — Я проводжу великим пальцем по ручці свого кухля. — Я ще не зовсім проявила знак. Я добре заземлююся і можу тримати досить сильний щит, але... — Я не можу розповісти їй про решту, про дар, який Андарна дала, принаймні поки що, мені. — Якщо я не проявлю свою печатку найближчим часом…

Ми обидвоє знаємо, що станеться.

Вона спокійно вивчає мене у своїй манері, потім каже:

— Річ ось у чому. Якщо ти хочеш, щоб твоя печатка проявилася, то перестань блокувати її, думаючи, що вона має якийсь стосунок до мами. Твоя сила належить тобі й тільки тобі, Вай.

Я корчуся під її пильним поглядом і змінюю тему, мій погляд падає на її шию.

— Як це сталося?

— Грифон, — відповідає вона, киваючи. — Біля села Кренстон, приблизно сім місяців тому. Річ з'явилася з нізвідки в розпал сільського рейду. Охорона відключилася, і зазвичай моя печатка дає мені невеликий імунітет від ворожих магів, але не від їхніх чортових птахів. У лікарів пішло кілька годин на те, щоб зашити мене. Але в мене вийшов класний шрам. — Вона нахиляє підборіддя, щоб показати його.

— Кренстон? — Я згадую бойові зведення. — Ми так і не дізналися про нього. Я... — Здоровий глузд підказує мені закрити рота.

— Ти що? — Вона робить ще один ковток.

— Я думаю, що на кордонах відбувається набагато більше, ніж нам кажуть, — тихо зізнаю я.

Міра піднімає брови.

— Ну, звісно, так і є. Ви ж не очікуєте, що "Бойовий листок" передаватиме секретну інформацію? Ви краще знаєте. І чесно кажучи, за тієї швидкості, з якою атакують наші кордони, їм довелося б присвятити цьому цілий день, щоб проаналізувати кожен напад.

— У цьому є сенс. Ви, отримуєте всю інформацію?

— Тільки те, що нам потрібно. Наприклад, я можу заприсягтися, що бачила бунт драконів через кордон під час цього нападу. — Вона знизує плечима. — Але питання про секретні операції – це вище моїх сил. Подумай про це так: якби ти булв цілителем, тобі потрібно було б знати подробиці про пацієнтів інших цілителів?

Я хитаю головою.

— Ні.

— Іменно. А тепер скажи мені, якого хріна відбувається між тобою і Дейном? Я бачила меншу напругу на арбалеті, і це не в хорошому сенсі. — Вона кидає на мене погляд, що не залишає місця для виправдань.

— Мені потрібно було змінитися, щоб вижити. Він мені не дозволяв. — Це було найпростіше пояснення за останні дев'ять місяців. — Через мене загинула його подруга Ембер. Вона була лідером крила. І, чесно кажучи, все, що сталося з Зейденом, так віддалило нас одне від одного, що я не знаю, як відновити нашу дружбу. Принаймні, не те, що було.

— Страта тієї ватажки крил загальновідома. Ти не змушувала її вбивати. Вона сама себе вбила, порушивши Кодекс. — Міра вивчає мене протягом тихої миті. — Це правда, що Ріорсон врятував тебе тієї ночі?

Я киваю.

— Зейден – складна тема. — Настільки складна, що я не можу визначити свої власні почуття. Думки про нього тільки змішують мене так, що я заплутуюся у вузлах. Я хочу його, але не можу йому довіряти, не в тому сенсі, в якому хочу. І все ж в інших стосунках він - та людина, якій я довіряю найбільше.

— Сподіваюся, ти знаєш, що ти там робиш. — Вона міцніше стискає свій кухоль. — Бо я чітко пам'ятаю, як попереджала тебе триматися подалі від сина цього зрадника.

У мене шлунок скрутило, коли Міра описала Зейдена.

— Таірн вочевидь не дослухався до попередження. — Вона фиркнула. — Але справді, якби Зейден не з'явився тієї ночі, або якби я не спала в обладунках... — Я роблю паузу і нахиляюся вперед, щоб торкнутися її руки. — Я навіть не можу сказати, скільки разів ти рятувала мені життя, навіть не перебуваючи поруч.

Міра посміхається.

— Рада, що все вийшло. Клянуся, щоб зібрати всі ці лусочки, знадобився цілий сезон линьки.

— Ти не думала розповісти про це мамі? Зробити їх для всіх вершників?

— Я розповіла своєму керівництву. — Вона відкинулася назад і взяла ще одну склянку. — Вони сказали, що розглядають це питання.

Ми дивимося, як Ріаннон цілує ідеальні пухкі щічки свого племінника.

— Я ніколи не бачила сім'ю такою щасливою, — зізнаюся я. — Навіть коли Бреннан і тато були живі, ми не були такими... такими.

— Ні, не були. — Сумна усмішка викривляє її рот, коли вона дивиться на мене. — Але я пам'ятаю багато ночей, які ми проводили, згорнувшись калачиком біля каміна з татом і тією книжкою, яку ти любиш.

— Ах так, книга, яку ти змусила мене залишити в моїй старій спальні. — Я підняла брову.

— Ти маєш на увазі ту книжку, яку я прихопила на випадок, якщо мама оскаженіє і вирішить прибрати твої речі, поки ти була у квадранті? — Її усмішка перетворюється на усмішку. — Вона в мене на Монтсерраті. Подумала, що ти розсердишся, якщо випустишся, а її не буде. Я маю на увазі, що б ти робила, якби забула бодай одну деталь про те, як доблесні вершники знищили армію віверн і венінів, що висмоктали з землі всю магію?

Я моргнула.

— Чорт. Я не можу згадати. Але, думаю, скоро я зможу прочитати її знову! — Бульбашка радості піднімається в моїх грудях. — Ти найкраща.

— Я віддам її тобі на заставі. — Вона відкидається назад і дивиться на мене задумливо. — Я знаю, що це всього лише історії, але я ніколи не розуміла, чому лиходії вирішили зіпсувати свою душу і стати Веніном, а тепер... — Вона насупила брови.

— Тепер ти співчуваєш лиходієві? — піддражнюю я.

— Ні. — Вона хитає головою. — Але в нас є влада, за яку люди готові вбивати, Вайолет. Дракони й грифони. І я впевнена, що для когось достатньо ревнивого, достатньо амбітного, ризикнути душею було б справедливою ціною за можливість володіти нею. — Її плечі піднімаються, коли вона знизує плечима. — Я рада, що наші дракони такі розбірливі, а наші вартові тримають наїзників грифонів на відстані. Хто, чорт забирай, знає, що за людей обирають ці волохаті створіння?

Ми залишаємося ще на годину, поки не розуміємо, що ризикуємо потрапити під опромінення, якщо затримаємося ще хоч на хвилину. Потім ми з Мірою залишаємо Ріаннон наодинці, щоб попрощатися з її родиною, і виходимо з дому у вологу ніч. Останні кілька годин Таірн був нехарактерно мовчазний.

— Ти працювала з якими-небудь наїзниками зі спарених пар? — запитую я Міру, зачиняючи за нами двері.

— Один, — відповідає вона, її очі звужуються на затемненій доріжці перед будинком. — Чому питаєш?

— Мені просто цікаво, як довго вони можуть бути розлучені.

— Виявляється, близько трьох днів – це їхній максимум. — Зейден виходить із тіні.

Розділ 27

За доблесть, виявлену понад обов'язок у битві при Страйтморі, де її хоробрість призвела не тільки до знищення батареї в тилу ворога, а й врятувала життя цілій роті піхоти, я рекомендую Мірі Соррengейл отримати Зірку Наварри. Але якщо критерій не буде дотримано, що, запевняю вас, і було зроблено, пониження до ордена Талона було б ганьбою, але достатнім. —

– Рекомендація про нагородження від майора Потсдама генералу Соррengейл

— Значить, усе, що ми робимо, це чекаємо, доки щось станеться? — запитав Рідок наступного дня після обіду, відкинувшись у кріслі та поставивши черевики на кінець дерев'яного столу, що тягнеться вздовж усієї довжини кімнати для брифінгів.

— Так, — каже Міра, сидячи на чолі столу, потім клацає зап'ястям і відкидає Рідока назад. — І тримай ноги подалі від столу.

Один із вершників Монтсеррат сміється, міняючи позначки на великій карті, що займає єдину кам'яну стіну у вигнутій кімнаті з вікнами. Це найвища вежа в аванпості, з якої відкривається неперевершений краєвид на гірський хребет Есбен, що оточує нас.

На цей день нас розділили на дві групи. Ріаннон, Соєр, Ціанна, Надін і Хітон провели ранок з Деверою в цій кімнаті, вивчаючи попередні битви на заставі, і тепер вирушили в патруль.

Дейн, Рідок, Ліам, Емері, Квінн і я провели ранок у двогодинному польоті навколо околиць, з одним додатковим тагалонгом – Зейденом. Він став найгіршим відволікаючим фактором з моменту прибуття минулої ночі.

Дейн не перестає дивитися на нього і відпускати єхидні зауваження.

Міра теж не спускає з нього очей, але з минулої ночі підозріло тиха.

А я? Я, здається, не можу відвести очей. У кожній кімнаті, куди він входить, відчувається якась енергія, і вона немов пестить мою шкіру щоразу, коли наші очі зустрічаються. Навіть зараз я відчуваю кожен його подих, коли він сідає поруч зі мною в середині столу.

— Вважайте, що це ваше бойове зведення, — продовжує Міра, боковим зором спостерігаючи за Рідоком, коли він забирається назад на свій стілець. — Сьогодні вранці ми пролетіли приблизно чверть патруля, тож зазвичай ми повертаємося приблизно зараз і доповідаємо про наші висновки командиру. Але для того, щоб вбити час, оскільки ми перебуваємо в цій кімнаті в якості реактивного польоту сьогодні вдень, уявімо, що ми наштовхнулися на нещодавно укріплений ворожий аванпост, що перетинає наш кордон — вона повертається до мапи й устромляє булавку з маленьким малиновим прапорцем біля однієї з вершин приблизно за дві милі від кордону Сігнісена — тут.

— Ми маємо прикинутися, що він просто з'явився за одну ніч? — запитала Емері, відкрито скептично.

— Заради суперечки, третьокурсниця. — Міра звужує на неї очі, і вона сідає трохи пряміше.

— Мені подобається ця гра, — каже ще один із гонщиків Монтсеррат із кінця столу, переплітаючи пальці за шиєю.

— Яка буде наша мета? — Міра обводить поглядом стіл, помітно пропускаючи Зейдена. Учора ввечері вона кинула погляд на реліквію повстанців на його шиї і пройшла повз, не сказавши ні слова. — Аетос?

Дейн відсахнувся від Зейдена, який дивився на нього через стіл, і повернувся обличчям до карти.

— Якого типу тут укріплення? Ми говоримо про безсистемну дерев'яну конструкцію? Чи щось більш ґрунтовне?

— Наче в них був час побудувати фортецю за одну ніч, — пробурмотів Рідок. — Вона має бути дерев'яною, вірно?

— Ви всі такі до біса буквальні. — Міра зітхнула і провела великим пальцем по лобі. — Гаразд, припустимо, вони зайняли вже створену фортецю. Камінь і все таке.

— Але мирні жителі не покликали на допомогу? — запитує Квінн, чухаючи своє гостре підборіддя. — Протокол вимагає подати сигнал лиха так далеко в горах. Вони мали запалити сигнали лиха, попередити патрульних вершників, і тоді патрульні дракони повідомили б усім драконам в окрузі. Ті самі вершники, які перебувають у цій кімнаті, піднялися б першими як сила реакції, а решту було б розбуджено від відпочинку, що дало б змогу вершникам запобігти втраті замку в першу чергу.

Міра насміхається і впирається руками в край столу, дивлячись на всіх нас.

— Усе, чого вас навчають у Басгіаті, – це теорія. Ви аналізуєте минулі атаки і вчитеся цих самих... теоретичних бойових маневрів. Але тут не завжди все йде за планом. То чому б нам не поговорити про всі можливі варіанти розвитку подій, щоб ви знали, що робити, коли це станеться, а не сперечатися про те, що замок не повинен був упасти?

Квінн ніяково перемістила свою вагу.

— Скількох із вас викликали, коли ви були на третьому курсі? — Міра стоїть прямо, склавши руки на чорних шкіряних обладунках і на ремені, який прикріплює її меч до спини.

Емері та Зейден піднімають руки, хоча у Зейдена це ледь помітний жест.

Дейн виглядає так, ніби його голова ось-ось вибухне.

— Це неправильно. Нас не призивають на службу до закінчення навчання.

Зейден стискає губи в щільну лінію і киває, саркастично піднімаючи великий палець догори.

— Так, усе правильно. — Емері сміється. — Просто почекай до наступного року. Я не можу порахувати, скільки разів саме ми сиділи в цих кімнатах у фортах Середньої землі, бо їхніх вершників терміново викликали на фронт.

Фарба зникла з обличчя Дейна.

— Тепер усе вирішено. — Міра тягнеться під стіл і дістає набір моделей, кладе шестидюймовий камінь-охоронець у центр столу. — Лови. — Одну за одною вона кидає нам розфарбовані дерев'яні моделі драконів, залишаючи одну для себе. — Уявіть, що Мессіни й Екзала там не існує, а ми – єдиний загін, здатний відбити цей замок. Подумайте про силу в цій кімнаті. Подумайте про те, що кожен вершник привносить у справу, і як ви будете використовувати ці сили в унісон, щоб перемогти.

— Але цього не вчать першокурсників, — повільно вимовляє Ліам з іншого боку від мене.

Міра дивиться на магічні вихори на його зап'ясті, але, до честі Ліама, він не опускає рукав. Іноді важко згадати, що третьокурсники – це перші вершники, які служитимуть із дітьми ватажків Тиррійського повстання – повстання, яке могло залишити наші кордони зрештою беззахисними, а безневинних мешканців Наварри - жертвами війни. Усі в цій кімнаті звикли до Ліама, Імоджен... навіть до Зейдена. Але ті, хто перебуває на дійсній службі, ніколи не літали з будь-ким, відзначеним реліквією повстання.

Тирришських вершників, які зберегли вірність Наваррі під час повстання, підвищували, а не карали, а вершників, які виступили проти короля і країни, вбивали або страчували. І так само, як моє горе з приводу втрати Бреннана було спрямоване на Зейдена того першого дня біля парапету, знайдеться ще не один вершник, який спрямує свій гнів на мічених вершників.

Я прочищаю горло.

Погляд Міри зустрічається з моїм, і я піднімаю брову на знак явного попередження.

Не жартуй із моїми друзями.

Її очі злегка розширюються, і вона знову звертає свою увагу на Ліама.

— Вони можуть не вчити вас цієї стратегії бою на першому курсі, бо ви всі зайняті тим, що намагаєтеся втриматися на своїх драконах. Ви вперше спробували стратегію під час Битви загонів, і зараз майже травень, а це значить, що фінальні Воєнні ігри мають розпочатися, вірно?

— Через два тижні, — відповідає Дейн.

— Гарний час. Не всі з вас переживуть ігри, якщо не будуть підготовлені. — Вона ненадовго затримує на мені погляд. — Таке мислення дасть вашому загону – усьому вашому крилу – перевагу, оскільки я гарантую, що ваш командир крила вже оцінює кожного вершника на предмет його здібностей.

Зейден перебирає кісточками пальців модель свого дракона, але нічого не відповідає. Він не сказав Мірі жодного слова з моменту прибуття.

— Так давайте зробимо це. — Міра відступає назад. — Хто командує? — Вона дивиться в бік Квінн. — І давайте уявимо, що я не маю трирічного стажу навіть перед найбільш високопоставленим із вас.

— Тоді я командую. — Дейн сидить прямо, його підборіддя піднялося на добрий дюйм.

— Наш командир крила тут, — заперечив Ліам, вказуючи на Зейдена. — Я б сказав, що це робить його командиром.

— Ми можемо прикинутися, що мене тут немає, просто заради вправи. — Зейден ставить свого дракона на стіл і відкидається в кріслі, перекинувши руку через спинку мого, від чого Дейн скрипить зубами. — Дай Аетосу ту позицію, якої, як ми всі знаємо, він жадає.

— Не будь козлом, — шепочу я.

— Ти навіть не бачила, як я починаю бути козлом.

Моя голова повертається так швидко, що вона пливе, і мій рот відкривається, коли я дивлюся на обличчя Зейдена. Це був його голос... у моїй довбаній голові.

Він повертається, в його очах спалахують золотисті іскорки, і я присягаюся, що подумки чую його сміх, хоча його губи зімкнуті й перекошені в цій його усмішці, що прискорює пульс.

— Ти витріщаєшся. Якщо ти не припиниш, через тридцять секунд стане ніяково.

— Як? — шиплю я.

— Так само, як ти розмовляєш зі Сгаейл. Ми всі славно, дратівливо пов'язані. Це просто одна з переваг. Хоча я починаю шкодувати, що не спробував це раніше. Вираз твого обличчя безцінний. — Він підморгує і повертається назад до столу.

Він. Блядь. Підморгнув. І це натяк на посмішку?

— Ти. Той. Вінглідер. — Кожне слово Дейн вимовляє крізь зціплені зуби.

— Я навіть не повинен бути тут. — Зейден знизує плечима. — Але якщо тобі від цього стане легше, то для цілей Воєнних ігор ти будеш отримувати накази від свого командира відділення, Гарріка Тавіса, а він буде отримувати їх від мене. Ви будете виконувати свої маневри як загін на благо крила. Просто прикинься, що я ще один член твого загону, і використовуй мене на власний розсуд, Аетос. — Зейден складає руки на грудях.

Я дивлюся на Міру, яка спостерігає за грою з піднятими бровами.

— Чому ти взагалі тут? — кидає виклик Дейн. — Без образ, сер, але ми не очікували, що в цю поїздку вирушить вище керівництво.

— Ви більш ніж у курсі, що Сгаейл і Таірн спаровуються.

— Три дні? — Дейн відмахнувся, нахилившись. — Ти не зміг протриматися три дні?

— Він тут ні до чого, — перебиваю я, саджаючи свого дракона на землю з трохи більшою силою, ніж потрібно. — Це залежить від Таірна і Сгаейл.

— Ти ніколи не думала про те, що саме від тебе я не можу триматися подалі?

Я згинаю праву руку і встромляю її в біцепс Зейдена. Він не це мав на увазі. Не тоді, коли він усе ще твердить, що поцілунок зі мною був помилкою. А якщо так... Я буду тішити себе надіями.

— Зараз, зараз, ти видаси наш маленький секрет спілкування, якщо не зможеш утриматися від такого... насильства. — Він ледь стримує посмішку, йому явно подобається, що останнє слово залишається за ним.

Мені потрібно зрозуміти, як, чорт забирай, він це робить, щоб я могла подумки заперечити.

— Звичайно, ти кинулася його захищати. — Дейн кидає на мене ображений погляд. — Хоча як ти можеш забути, що цей хлопець хотів убити тебе півроку тому, розуму незбагненно. — Я піднімаю на нього очі. — Я не можу повірити, що ти пішла туди.

— Хороша робота – залишатися професіоналом, Аетос. — Зейден чухає реліквію на своїй шиї, яка, я майже впевнена, насправді не чухається. — Справді, лідерські якості проявляються найкращим чином.

Один із вершників за столом низько присвиснув.

— Ви, хлопчики, хочете просто дістати його і виміряти? Так буде швидше.

Ліам придушує сміх, але його плечі тремтять.

— Досить! — Міра плескає руками по столу.

— Та годі тобі, Сорренгейл, — скиглить вершник, що сидить за столом, широко посміхаючись.

І Міра, і я дивимося в його бік.

— Я маю на увазі... старшу Соррengейл. Це найкраща розвага за всю нашу історію.

Я хитаю головою й оглядаю стіл.

— У Міри є здатність розширювати щит, якщо захист ослаблений, тож перше, що я б зробила, це послала її розвідати місцевість разом із Тейном. Нам потрібно знати, чи маємо ми справу з піхотою, чи вершниками на грифонах.

— Добре. — Міра перемістила свого дракона ближче до замку. — Тепер припустимо, що це грифони.

— Ти хочеш зробити свою роботу? — запитую я Дейна, мило посміхаючись. — Я маю на увазі, як ти можеш забути, що ти командир загону – це вище мого розуміння.

Його рука стискається навколо його власного дракона, коли він відриває свій погляд від мого.

— Квінн, ти можеш астрально проектуватися зі спини свого дракона?

— Так, — відповідає вона.

— Тоді я б попросив тебе проектуватися у фортецю, щоб перевірити ознаки слабкості, — наказує Дейн. — І нехай ти доповіси про результати. Те ж саме з Ліамом. Ми б використали твою далекозорість, щоб перевірити, чи зможеш ти визначити, де знаходяться вершники на грифонах і чи немає там пасток.

— Добре. Слабкі місця – це дерев'яні ворота, зауважила Міра, поки Квінн і Ліам переводили своїх драконів на позицію, і наваррські громадяни, яких вони тримають у полоні в підземеллях.

— Ось тобі і вибух усього цього місця, — каже Рідок.

— Адже ти володієш повітрям, вірно? — Дейн запитує Емері. — Значить, ти можеш формувати полум'я свого дракона, проводити його через захоплені частини сховища, не вбиваючи мирних жителів. —

— Так, — відповідає Емері. — Але я повинна бути в замку.

— Тоді тобі доведеться потрапити в замок, — каже Міра, знизуючи плечима.

Очі Емері розширюються.

— Ти хочеш, щоб я залишила свого дракона і пішла пішки?

— А навіщо, по-твоєму, нам усі ці рукопашні тренування? Чи ти збираєшся залишити всіх цих невинних людей помирати? — Міра клацає зап'ястям, і дракон Емері вилітає з його руки в її. Вона кладе його в центр сховища. — Головне питання в тому, як нам підпустити вас досить близько, щоб ви не загинули? — Вона обводить поглядом стіл. — Оскільки я вважаю, що інші будуть зайняті відбиванням грифонів, які почнуть запускати феєрверки.

— Який у тебе знак, Аетосе? — запитала Квінн.

— Вищий твоєї гідності, — відповідає Дейн, обводячи поглядом стіл і пропускаючи Зейдена, потім знову обводить поглядом і нарешті зітхає. — Є ідеї?

Квадрант справді змушує Дейна зберігати в таємниці читання пам'яті? Невже те, що він потягнувся до моєї голови того дня, коли згоріла Ембер, було втратою контролю? Як він зайшов так далеко, нікому не сказавши, що в нього за печатка? Я хитаю головою.

— Звичайно. — Я піднімаю дракона Зейдена і штовхаю його в бік сховища, ставлячи одну ментальну ногу в Архіви, де я зберігаю свою силу, і використовую її, щоб підняти фігурку дракона в повітря, що ширяє над будівлею. — Ти перестанеш ігнорувати той факт, що в твоєму розпорядженні неймовірно могутній майстер тіней, і попросиш його затемнити місцевість, щоб ніхто не бачив, як ти приземлишся.

— Вона права, — погоджується Міра, але її слова звучать уривчасто.

— Ти можеш це зробити? — Дейн недовірливо дивиться на Зейдена.

— Ти серйозно питаєш? — відповідає Зейден.

— Просто я не був упевнений, що ти зможеш покрити таку площу…

Зейден піднімає руку на кілька дюймів над столом, і з-під наших сидінь з'являються тіні, заповнюючи кімнату й умить роблячи її темною, як опівніч. Моє серце підстрибує, коли мій зір стає чорним.

— Розслабся. Це всього лише я. — Примарний дотик торкається моєї щоки. Тільки він – це трохи... страшно. Я кидаю йому цю думку, але відповіді немає. Може, у нас тут односторонній зв'язок, тому що я не думаю, що можу говорити з ним так само, як він зі мною.

Що Сґейл говорила про печатки? Вони відображають твою сутність. У цьому є сенс. Міра захищається. Дейн має знати все. А в Зейдена... є секрети.

— Да ну нахуй, — каже хтось.

— Я можу оточити весь аванпост, але гадаю, це може налякати деяких людей, — каже Зейден, і тіні зникають, спрямовуючись назад під стіл.

Я вдихаю на повні груди, зазначаючи, що всі за столом, окрім Емері, яка, безсумнівно, бачила, як Зейден проробляв такий трюк раніше, мають злегка зеленуватий вигляд.

Навіть Міра, яка дивиться на Зейдена так, немов він загроза, яку їй потрібно оцінити.

У мене зводить живіт.

— Сподіваюся, у тебе не було жодних ідей, поки ми були в темряві, — дражнить Зейден, і точно так само моя симпатія до цієї дупи випаровується. Я не намагаюся подивитися йому в обличчя, просто піднімаю один палець.

Він хихикає, і я стискаю зуби.

— Викинь його з голови, — кидаю я в бік Таірна.

— Ти звикнеш, — відповідає Таірн.

— Це нормально для всіх спарених пар і їхніх наїзників?

— Для деяких. Це велика перевага в битві. —

— Ну, зараз це скалка в моїй дупі. — Я сумую за Андарною. Ми так далеко одне від одного, що я ледь відчуваю її.

— Тоді захисти його так само, як мене, або почни говорити у відповідь, — бурчить Таірн. — У тебе теж є сила бути скалкою в дупі. Повір мені.

— І як саме я повинна йому відповісти? — Я кидаю на Зейдена сильний погляд убік, але він захоплений триваючою битвою, яку ми ведемо проти уявного хранителя.

— З'ясуй, який шлях у твій розум належить йому.

О радість. Це має бути легко.

Ми закінчуємо гіпотетичну операцію, кожен із нас використовує свою силу по максимуму... усі, крім мене. Але коли приходить час вивести грифонів у повітря, Таірн бере гору над усіма драконами в кімнаті.

— Гарна робота, — каже Міра, кидаючи погляд на кишеньковий годинник. — Аетос, Ріорсон і Сорренгейл, я хочу бачити вас у коридорі. Решта вільні.

Не схоже, що в когось із нас є вибір, тож ми йдемо за Мірою до гвинтових сходів.

Вона зачиняє за нами двері й викидає вгору лінію блакитної енергії, яка закриває вхід.

— Звуковий щит, — каже Дейн з посмішкою. — Мило.

— Заткнися. — Міра крутиться на верхній сходинці, тикаючи пальцем в обличчя Дейна. — Я не знаю, який жук забрався тобі в дупу, Дейне Аетос, але ти забув, що ти командир загону? Що в тебе є реальний шанс стати командиром крила наступного року?

О чорт, вона злиться, і це не те, у чому я хочу брати участь. Я відступаю ще на крок, але з Зейденом заду мене на сходах, відступати вже нікуди.

— Міро... — починає Дейн.

— Лейтенант Сорренгейл, — відповідає Міра. — Ти все зіпсуєш, Дейн. Я знаю, як сильно ти хочеш отримати його місце наступного року. — Вона показує пальцем на Зейдена. — Не забувай, що ми виросли за десять футів один від одного. І ти все роздуваєш, бо що? Ти злишся, що Вайолет зв'язала його драконячого друга?

Мої щоки палають жаром. Вона ніколи не була з тих, хто не шкодує слів, але просто... чорт.

— Він – найгірше, що може бути для неї! — заперечує Дейн.

— О, я й не сперечаюся. — Вона нахиляється до нього. — Але ніхто нічого не може вдіяти з вибором драконів. Їх не хвилює думка простих людей, чи не так? Але що б не відбувалося між вами двома, вона перевела палець з Дейна на мене, — це псує ваш загін. Якщо я бачу це після чотирьох днів спілкування з вами, то й вони, чорт забирай, бачать. І якби я знала, що ти будеш такою жорсткою дупою з нульовою гнучкістю щодо речей, які вона не може контролювати, я б ніколи не сказала їй знайти тебе після перетину бруствера. — Вона

дивиться на мене, потім знову на нього. — Ви двоє були найкращими друзями з п'яти років. Розберіться у своєму лайні.

Дейн так напружений, що здається, він може переламатися навпіл, але він дивиться на мене і киває.

Я роблю те саме.

— Добре, а тепер повертайся туди. — Вона показує головою в бік дверей, і Дейн іде, проходячи через щит. — А що стосується тебе. — Вона спускається на дві сходинки і кидає на Зейдена погляд. — Це те, що вона може очікувати наступного року?

— Аетос – засранець? — запитав Зейден, опустивши руки з боків. — Можливо.

Очі Міри звузилися.

— Спарювання драконів зазвичай відбувається в один і той самий рік з певної причини. Ти не можеш очікувати, що твоє призначене крило або її інструктори дозволять вам обом відлітати кожні три дні.

— Це був не мій вибір. — Він знизує плечима.

— І що ж нам робити? Розповісти гігантським, вогнедишним драконам, як усе буде? — запитую я сестру.

— Так! — вигукує вона, повертаючись до мене. — Тому що ти не можеш так жити, Вайолет. Ти будеш тією, хто зрештою пропустить необхідне тобі навчання, тому що він зараз могутніший із вас двох. Але якщо ти не зможеш зосередитися на навчанні, то так буде завжди.

Ти ніколи не станеш тим, ким Таірн може тебе зробити. Це те, чого ти добиваєшся, Ріорсон?

— Міро, — шепочу я, хитаючи головою. — Ти помиляєшся щодо нього.

— Послухай мене. — Вона хапає мене за плечі. — Він може оволодіти тінями, Вайолет, але дай йому дорогу, і ти станеш ними.

— Цього не станеться, — обіцяю я їй.

— Це станеться, якщо він захоче щось сказати з цього приводу. — Її погляд миготить позаду мене. — Убити когось – не єдиний спосіб знищити його. Утримати тебе від розкриття твого потенціалу здається чудовим шляхом до відплати, якою він присягнувся нашій матері. Подумай гарненько. Наскільки добре ти взагалі його знаєш?

Я вдихаю. Я довіряю Зейдену. Принаймні, я думаю, що довіряю. Але Міра права; є нескінченна кількість способів знищити когось, не покінчивши з його життям.

— Я так і думала. — Погляд у її очах перетворюється на щось гірше, ніж гнів. Це жалість. — Ти хоч знаєш, чому він так ненавидить нашу матір? Чому таких дітей, як він, ставлять на пара…

— Я тут, — перериває Зейден, піднімаючись на одну сходинку, щоб стати поруч зі мною. — На випадок, якщо ти не помітила.

— Тебе важко не помітити, — відповідає вона.

— Ти не слухаєш. — Його голос знижується. — Я. Я. Тут. Таірн не тягнув її назад у Басгіат. Він не пробивав її щити і не виливав на неї свої емоції. Він не вимагав, щоб вона летіла через усе кляте

королівство. Твоя сестра все ще тут. Це я залишив свій пост, свою посаду і свого виконавчого офіцера, який відповідає за моє крило. Вона ні хріна не втрачає.

— А наступного року? Коли ти станеш абсолютно новим лейтенантом? Яке лайно вона тоді пропустить? — запитує Міра.

— Ми це з'ясуємо. — Я тягнуся до її руки і стискаю її. — Міра, він використовував кожну вільну хвилину, щоб тренувати мене на маті для випробувань або брати з собою в політ, сподіваючись, що я нарешті зрозумію, як утриматися у своєму клятому кріслі без Таірна, який утримує мене на місці. Він…

Вона здригається.

— Ти не можеш утриматися в кріслі?

— Ні. — Це ледь чутний шепіт, і жар збентеження обпікає мою шкіру.

— Як, чорт забирай, ти не можеш? — Її рот відкритий.

— Тому що я не ти! — кричу я.

Вона відсахтується назад, ніби я дала їй ляпаса, наші руки розходяться в сторони.

— Але ти... ти маєш набагато сильніший вигляд зараз.

— Мої суглоби і м'язи стали сильнішими, тому що Імоджен змушує мене піднімати ці жахливі тяжкості, але це не... не виправляє мене.

Міра почервоніла.

— Ні. Я не це мала на увазі, Вай. Ти не така, яку потрібно виправляти. Я просто не знала, що ти не можеш утриматися на місці. Чому ти мені не сказала?

— Тому що ти нічого не можеш із цим вдіяти. — Я змушую себе криво посміхнутися. — Ніхто нічого не може вдіяти з тим, як я створена.

Між нами повисає довге, незручне мовчання. Хоч би якими близькими ми були, ми все ще багато чим не ділимося.

— Вона навчиться, — пропонує Зейден, його голос спокійний і рівний. — Перші кілька тижнів були... катастрофічними.

— Гей, він зловив мене до того, як я впала на землю, — заперечую я.

— Навряд чи, — бурчить Зейден, перш ніж знову повернутися до Міри. — Тобі не обов'язково довіряти мені.

— Добре, тому що я і не довіряю, — каже вона. — Уся ця влада в руках людини з твоєю історією – це досить погано, але знати, що твої дракони так заплуталися, що ти не можеш перебувати більше, ніж за три дні шляху від Вайолет, це неприйнятно в усіх можливих відношеннях, які я тільки можу уявити. — Вона стає абсолютно нерухомою, її очі розфокусовуються.

— Сюди прямує дрейф грифонів! — кричить Таірн.

— Чорт! Охорона не працює, — бурмоче Міра, очевидно, отримавши той самий сигнал тривоги від Тейна. Вона стискає мої плечі й обіймає мене. — Ти повинна йти.

— Ми можемо допомогти! — заперечую я, але вона тримає мене так міцно, що я не можу поворухнутися.

— Ви не можете. І якщо Таірн використовує свою силу, щоб утримати тебе на місці, значить, він теж зменшився. Ти повинна йти. Забирайся звідси. Якщо ти любиш мене, Вайолет, ти підеш, щоб мені не довелося турбуватися про тебе. — Вона відпускає мене і дивиться на Зейдена, коли наш загін вивалюється з дверей нагорі, гуркочучи сходами. — Забери її звідси.

— Пішли! — кричить Дейн. — Зараз же!

— Навіть якщо ти мені не довіряєш, я найкраща зброя, яку ти маєш, — гарчить Зейден на Міру.

— Якщо те, що ти кажеш, правда, то ти – найкраща зброя, яку вона має. Друга половина загону буде тут за кілька миттєвостей, і Тейн вважає, що в нас є близько двадцяти хвилин до прибуття грифонів. — Очі Міри зустрілися з моїми. — Ти повинна дістатися до безпечного місця, Вайолет. Я люблю тебе. Не вмирай. Я б не хотіла бути єдиною дитиною. — Немає тієї самовпевненої усмішки, з якою вона залишила мене в Басгіаті в день призову.

Зейден притискає мене до себе, поки Міра збігає сходами, що залишилися, на дах.

Цього не може бути. Я ніяк не можу втекти в безпечне місце і залишити тут свою сестру, абсолютно не знаючи, жива вона чи мертва. Це схоже на те, про що ми ніколи не почуємо в “Бойовому листку”.

Ні за що, блядь. Кожна клітинка мого тіла повстає проти цієї думки.

— Ні! — Я борюся, але це безглуздо. Він занадто сильний. — Міра! Що, якщо ти постраждаєш? Швидкість Таірна може бути єдиним, що врятує тебе. Принаймні, дозволь нам залишитися.

Вона озирається через плече на дверний отвір, але в її виразі обличчя звучить сталь.

— Ти хочеш, щоб я тобі довіряла, Ріорсоне? Витягни її звідси і знайди спосіб, щоб вона залишилася на своєму місці. Ми обидва знаємо, що вона помре, якщо цього не зробить.

— Міра! — кричу я, вчепившись у руки Зейдена, але він уже наполовину несе мене вниз по сходах, обхопивши рукою за талію, немов я важу менше, ніж меч на його спині. — Я люблю тебе! — кличу я в турель, але немає жодної можливості дізнатися, чи почула вона мене.

— Чи можу я довірити тобі власну зграю? — запитує Зейден, ідучи коридором казарми. — Чи мені доведеться виносити тебе звідси без того, що ти принесла?

— Я сама піду. — Я штовхаю його, і він відпускає мене.

На те, щоб узяти мій рюкзак і рюкзак Ріаннон, оскільки ми залишили їх недоторканими, навіть влізли в наші плащі, витрачаються лічені хвилини. Потім я повертаюся в коридор, де на мене чекає Зейден, з його власним рюкзаком, перекинутим через плече. Він виглядає значно меншим, ніж той, з яким він прийшов, і я не хочу

навіть думати про те, що він залишив, щоб змусити мене швидше вийти.

Я не звертаю на нього уваги і йду до дверей, але він хапає мене за лікоть і розвертає до себе.

— Ні. Занадто небезпечно залишати кріпосні стіни. Ми піднімаємося. — Він обхоплює мене за талію і тягне до найближчої вежі. — Залазь.

— Це маячня! — кричу я йому, не звертаючи уваги на те, що всі інші члени нашого загону, які забираються на ту саму турель, чують. — Таірн міг би їм допомогти!

— Твоя сестра права. Ви маєте вибратися, тому ми йдемо. А тепер лізь, матір твою.

— Дейн, — сперечаюся я, розуміючи, що він прямо перед нами.

Він повертається і забирає в Ріаннон рюкзак, перекидаючи його через власне плече.

— Уряди-годи ми з Ріорсоном згідні. Ми повинні витягнути не тільки тебе, Вайолет. Подумай про кожного другого першокурсника. — Благання в його очах затикає мені рота. — Ти збираєшся засудити весь ненавчений загін до смерті? Тому що я впораюся. Ціанна, Емері та Хітон теж впораються. І ми всі, блядь, знаємо, що Ріорсон впорається. А як же Ріаннон? Рідок? Соєр? Ти хочеш, щоб їхня смерть була на твоїх руках? — запитує він, його слова переривчасті, поки ми мчимо вгору до відчинених дверей.

Мова йде не про мене.

Ми вриваємося на дах, коли Емері сідає на свого дракона, який хитко сидить на тонкій, як квадрат, стіні.

О боги, я ніколи не зможу забратися на Таірна під таким кутом.

— Рідок і Квінн уже в повітрі, — каже нам Ліам, коли Емері злітає в небо, де ширяють Кет і Дей, збиваючи повітря крилами.

— Ти наступний! — Зейден кричить Ліаму, і Дейн киває.

Дей кришить кам'яну кладку від сили свого приземлення, а Ліам злітає вузькою доріжкою до великого червоного кинджалохвоста.

— Ти наступний, Аетос, — рявкає Зейден.

— Вай, — починає сперечатися Дейн.

— Це наказ. — У цьому тоні немає місця для суперечок, і ми всі це знаємо, особливо коли Кет займає місце Дейна на стіні. — Вона зі мною. Іди.

— Іди, — закликаю я. Я ніколи не зможу жити з собою, якщо щось трапиться з Дейном з моєї вини. Може, останні кілька місяців він і поводився як дупа, але це не скасовує тих років, що він був моїм найкращим другом.

Дейн виглядає так, ніби збирається лаятися, але врешті-решт киває і повертається до Зейдена.

— Я довіряю тобі витягнути її.

— Сьогодні багато такого, — відповідає Зейден. — А тепер сідай на свого дракона, щоб я міг посадити її на свого.

Дейн кидає на мене довгий, напружений погляд, потім повертається і біжить, вибігаючи на передню лапу Кет так, що це нагадує мені про Рукавичку.

— Де ти? — запитую я Таірна, бачачи над нами порожнє небо.

— Майже там. Я робив те, що можна було зробити.

— Я не можу цього зробити, — кажу я Зейдену, повертаючись у його обіймах обличчям до нього. — Решта пішли. Назви це послугою, яку ти мені винен, мені все одно. Ми можемо залишитися. Я не можу просто залишити її тут. Це неправильно, і вона ніколи б так зі мною не вчинила. Я маю залишитися заради неї. Я просто повинна.

У його очах стільки співчуття, стільки розуміння, що коли він відпускає мою талію, я думаю, що він може просто дозволити мені залишитися. Потім його руки опиняються на моїх щоках і ковзають назад, щоб обхопити основу моєї шиї, коли він наближає свій рот до мого. Поцілунок безрозсудний і всепоглинаючий, і я віддаю йому всю себе, знаючи, що він може бути останнім. Його язик проникає в мій рот із такою наполегливістю, що я відповідаю йому тим самим, нахиляючись, щоб увібрати його глибше.

Боги, це не просто добре, як я фантазувала, згадуючи ту ніч. Це набагато краще. Він був обережний зі мною біля стіни, але немає нічого нерішучого в тому, як він притулився до мого рота, нічого обережного в болю, що пульсує в моєму животі. Він перериває поцілунок тільки тоді, коли ми обидва задихаємося, а потім притискається чолом до мого.

— Залиш мене, Вайолет.

— Майже прийшли, — каже Таірн.

Зейден тягне час, щоб дати Таірну і Сгаейл час прибути. Моє серце завмирає, як камінь, приковуючи мої ноги до місця.

— Я буду ненавидіти тебе за це.

— Так. — Він киває, на його обличчі з'являється спалах чистого жалю, коли він відсторонюється. — Я можу з цим жити. — Його руки відходять від мого обличчя і тягнуться до моїх рук, піднімаючи їх так, що я приймаю форму літери Т. — Руки вгору. Тримайся міцніше.

— Блядь.

Величезна постать Таірна з'являється позаду нього, і Зейден падає на кам'яну підлогу якраз у той момент, коли Таірн пролітає прямо над ним, його тінь падає на мене за секунду до того, як його передня лапа підхоплює мене, як він робив незліченну кількість разів, коли я падала в польоті.

— Ти повинен повернути нас назад!

— Я зробив усе, що міг, і не ризикуватиму твоїм життям. — Він набирає висоту, потім практичним маневром закидає мене собі на спину. — Тепер тримайся, щоб ми могли обігнати їх.

Я озираюся через плече і бачу, як Зейден швидко наближається до Сгаейла, а за ними, за сотні футів нижче, дюжина грифонів огинає фортецю.

Розділ 28

Перемога у військових іграх - це не сила. Справа в хитрості. Щоб знати, як завдати удару, потрібно розуміти, де твої вороги - твої друзі - найбільш уразливі. Ніхто не залишається другом назавжди, Міра. Зрештою, найближчі нам люди стають нашими ворогами, навіть якщо це відбувається через кохання чи байдужість, або якщо ми живемо досить довго, щоб стати їхніми лиходіями.

- Сторінка вісімдесят, Книга Бреннана

Кам'яна стіна біля кабінету професора Маркхема у квадранті Вершників впивається мені в спину, дратуючи мою реліквію, коли я притискаюся всією своєю вагою до зачинених дверей. Я готова вилізти з власної шкіри від занепокоєння і нестерпного нагромадження енергії, яка загрожує вибухнути будь-якої миті.

Минуло два дні відтоді, як ми покинули Монтсеррат. Один день польоту назад у Басгіат і один болісно довгий день тиші.

Сонце ледь встає. Я не чергувала в бібліотеці з моменту повернення, і мені якимось чином вдалося вийти за двері до того, як Ліам навіть дізнається, що мене немає. Сніданок не має значення. Мені плювати, якщо я пропущу формування. Це єдине місце, про яке я можу думати.

Кроки круговими сходами зліва змушують мій шлунок напружитися, а пульс підскочити, коли мій погляд летить до дверного отвору, шукаючи перші ознаки кремової туніки.

Натомість у коридор входить Зейден, тримаючи в руках два олов'яні горнятка, що димлять, і прямує прямо до мене.

— Все ще ненавидиш мене?

— Абсолютно. — Це не зовсім правда, але легко звалити на нього всю провину за те, що я їла два дні поспіль.

— Подумав, що ти вже чекаєш. — Він простягає один із кухлів як підношення. — Це кава. Сгаейл каже, що ти не спала.

— Це не справа Сгаейл, чи я сплю, — огризнувся я. — Але дякую. — Я беру чашку. Він виглядає так, ніби з учорашнього дня провів цілих вісім годин і відпочивав. — Б'юся об заклад, ти спав як немовля.

— Досить розповідати Сгаейл про мої звички спати, — бурчу я на Таірна.

— Я не удостою цю вимогу відповіддю.

— Андарна – моя любимиця.

Таірн фиркає.

Зейден притулився до стіни навпроти мене і потягує свою каву.

— Я не спав спокійно з тієї ночі, коли мій батько залишив Аретію, щоб оголосити про відділення.

Мої губи розсуваються.

— Це було понад шість років тому.

Він дивиться на свою каву.

— Ти був... — Я зробила паузу. — Я навіть не знаю, скільки тобі зараз років. — Міра мала рацію. Я майже нічого про нього не знаю. І все ж... мені здається, що я знаю, хто він такий, до мозку кісток. Чи можуть мої емоції бути більш розрізненими, коли йдеться про нього?

— Двадцять три, — відповідає він. — Мій день народження був у березні.

А я навіть не знала.

— Мій день народження в…

— У липні, — відповідає він із примарою посмішки. — Я знаю. Я вирішив дізнатися про тебе все, що тільки можна, щойно побачив тебе на парапеті.

— Тому що це не моторошно. — Я дозволила каві зігріти мої замерзлі руки.

— Неможливо зрозуміти, як згубити когось, не зрозумівши його спочатку, — тихо каже він.

Я піднімаю погляд і бачу, що його погляд уже спрямований на мене.

— І це все ще твій план? — Слова Міри переслідують мене вже два дні.

Він здригається.

— Ні.

— Що змінилося? — Від розчарування я міцніше стискаю кухоль. — Коли саме ти вирішив не вбивати мене?

— Можливо, коли я побачив Орена, який приставив ніж до твого горла, — каже він. — Або, можливо, коли я зрозумів, що синці на твоїй шиї – це відбитки пальців, і захотів убити їх знову, тільки щоб зробити це повільно. Можливо, це був перший раз, коли я нерозважливо поцілував тебе, або коли я зрозумів, що мені кришка, тому що я не можу перестати думати про те, щоб зробити щось більше, ніж просто поцілувати тебе. — У мене перехоплює подих від його зізнання, але він просто зітхає і відкидає голову назад до стіни. — Хіба має значення, коли, якщо це змінилося між нами?

— Не роби цього, — шепочу я, і він знову піднімає голову, щоб витримати мій погляд.

— Не роби чого? Казати тобі, що я не можу викинути тебе з голови? Або говорити прямо у твою?

— І те, і інше.

— Ти могла б навчитися робити і це. — Чому, чорт забирай, так неможливо відвести від нього погляд? Згадати, що той поцілунок на вежі був для нього грою, що все це може бути для нього грою? Щоб заглушити цей неможливий біль, який вирує в моєму животі щоразу, коли я думаю про нього? — Давай, спробуй.

Коли я дивлюся в його золотисті очі, я вирішую, що він має рацію. Я можу хоча б зустрітися з ним на півдорозі і спробувати. Я ставлю одну ментальну ногу в свій Архів і відчуваю, як сила пульсує в моїх венах. Яскраво-помаранчева, потріскуюча енергія струмує з дверей позаду мене, а з вікна, яке я створила спеціально для Андарни, ллється золоте світло. Я роблю глибокий вдих і повільно повертаюся.

А там, клубочачись по краю даху, стоїть блискуча нічна тінь. Зейден.

На сходах лунають кроки, і ми обидва дивимося.

— Схоже, у вас двох була одна й та сама ідея, — каже Дейн, побачивши нас, і стає вздовж стіни поруч зі мною. — Як довго ви чекали?

— Недовго, — відповідає Зейден.

— Кілька годин, — кажу я одночасно.

— Чорт, Вайолет. — Дейн проводить рукою по своєму вологому волоссю. — Ти голодна? Хочеш поснідати?

— Ні, тупиця, не хоче, очевидно. — Єхидні коментарі Зейдена заповнюють мою голову.

— Відчепись, блядь, — кидаю я у відповідь. — Ні, дякую.

— Дивіться, хто здогадався. — Рот Зейдена викривляється вгору на мить.

Сходами лунає ще один звук кроків, і я затримую дихання, не зводячи очей із дверного отвору.

Професор Маркхем робить паузу, побачивши нас трьох біля свого кабінету, потім продовжує йти до нас.

— Чим зобов'язаний?

— Просто скажіть мені, чи мертва вона. — Я рухаюся в центр залу.

Маркхем дивиться на мене з більш ніж справедливою часткою несхвалення.

— Ви знаєте, що я не можу розголошувати секретну інформацію. Якщо потрібно щось обговорити, ми зробимо це в “Бойовому листку”.

— Ми були там. Якщо це секретна інформація, то ми вже знаємо про це, — заперечую я, мої руки починають тремтіти, коли я стискаю олов'яне горнятко все сильніше й сильніше.

Зейден забирає в мене каву.

— Це навряд чи доречно для мене…

— Вона моя сестра, — благаю я. — Я заслуговую знати, чи жива вона, і я заслуговую не чути про це в кімнаті, повній вершників.

Його щелепа напружується.

— Заставі було завдано значної шкоди, але в Монтсерраті ми не втратили жодного вершника.

Слава богам. Мої коліна підкосилися, і Дейн підхопив мене, притягнувши у свої знайомі обійми, коли полегшення затопило мій організм.

— З нею все гаразд, Вай, — шепоче Дейн мені у волосся. — З Мірою все гаразд. — Я киваю, борючись з емоціями, що нахлинули, щоб зберегти контроль над собою. Я не зламаюся. Я не заплачу. Я не покажу слабкість. Не тут.

Є тільки одне місце, куди я можу піти, одна людина, яка не буде докоряти мені за те, що я зламалася.

Щойно я взяла себе в руки, я вирвалася з обіймів Дейна.

Зейден пішов.

Я пропускаю сніданок і стрій, щоб вирушити на льотне поле, і тримаю себе в руках досить довго, щоб дістатися до середини галявини, де падаю на коліна.

— З нею все гаразд, — плачу я, опустивши голову на руки. — Я не залишила її помирати. Вона жива. — Лунає шум повітря, а потім я відчуваю жорсткий дотик луски до тильного боку долонь. Я

притуляюся до плеча Андарни, притискаючись до неї. — Вона жива. Вона жива. Вона жива.

Я повторюю це, поки не повірю.

…

— У тебе є брати і сестри? — запитую я Зейдена наступного разу, коли ми сидимо на килимку. Можливо, це через зауваження Міри про те, що я недостатньо знаю про нього, а можливо, через мої власні суперечливі емоції, але він знає про мене набагато більше, ніж я про нього, і мені потрібно вирівняти це ігрове поле.

— Ні. — Він робить паузу в подиві. — Чому питаєш?

— Просто запитую. — Я приймаю бойову стійку. — Давай.

Наступного дня я запитую його, яка його улюблена їжа, в середині Бойового брифа, використовуючи наш ментальний зв'язок. Я майже впевнена, що чую, як він щось упускає в глибині кімнати, перш ніж він відповідає.

— Шоколадний торт. Перестань бути дивною.

Я посміхаюся.

День по тому, після того, як Таірн провів мене через абсолютно виснажливий набір просунутих льотних маневрів, після яких більшість третьокурсників не змогли б всидіти на місці, ми сидимо на гірській вершині з Таірном і Сгаейл, коли я запитую його, звідки він знає Ліама, просто щоб дізнатися, чи скаже він мені правду.

— Ми разом виховувалися. Що за дивні питання останнім часом?

— Я ледь тебе знаю.

— Ти знаєш мене досить добре. — Він кидає на мене погляд, який говорить, що з ним покінчено.

— Навряд чи. Розкажи мені що-небудь реальне.

— Наприклад? — Він повертається на своєму місці, щоб подивитися мені в обличчя.

— Щось на кшталт того, від чого ці срібні шрами на твоїй спині. — Я затамувала подих, чекаючи відповіді, чекаючи, що він скаже що-небудь, що може дозволити мені увійти.

Навіть із відстані у двадцять футів я бачу, як він напружений.

— Чому ти хочеш знати?

Я міцніше стискаю луску. Я інстинктивно знала, що шрами – це особисте, але його реакція свідчить про те, що це щось більше, ніж просто болючий спогад.

— Чому ти не хочеш мені розповісти?

Сгаейл здригається, потім злітає в повітря, залишаючи нас із Таірном позаду.

— Ти тиснеш не просто так? — запитує Таірн.

— А ти можеш назвати мені хоч одну причину, щоб не робити цього?

— Він піклується про тебе. Для нього це вже досить складно.

Я насміхаюся.

— Він дбає про те, щоб зберегти мені життя. У цьому є різниця.

— Для нього ні.

…

Полуденне небо над Басгіатом у середині травня кришталево чисте для першої битви Військових ігор, що знаменують наближення випуску. Як би мені не хотілося відчути хвилювання від того, що я так близька до того, щоб пережити свій перший рік у квадранті Вершників, мій шлунок стискається від тривоги.

Бойові зведення стають дедалі більш відредагованими. Професор Карр дедалі більше непокоїться, що я не проявила сигнет, як майже всі курсанти першого року. Дейн поводиться дивно, як до біса доброзичливий в одну хвилину і байдужий в іншу. Зейден стає більш потайливим – якщо це взагалі можливо – скасовує деякі наші тренування з незрозумілих причин. Навіть Таірн відчуває, що є щось, про що він мені не говорить.

— Як ти думаєш, яке в нас буде завдання? — запитує Ліам праворуч від мене, коли ми стоїмо в строю в центрі двору разом з рештою членів Четвертого крила. — Дей думає, що ми в нападі. Він не перестає говорити про те, що хоче надерти дупу Глінну... — Він робить

паузу, ніби слухає свого дракона. — Схоже, дракони тримають образу, — нарешті шепоче він.

Лідери зібралися попереду нас, отримуючи завдання від Зейдена.

— Ми безумовно в атаці, — відповідає Ріаннон зліва від мене. — Інакше ми б уже були в полі. Я не бачила жодного вершника з Першого крила з обіду.

Мій шлунок не витримує. Перше крило. Я так і думала, що вони будуть нашим першим противником. Під час Військових ігор там коїться що завгодно, і Джек Барлоу не забув, що я відправила його в лазарет на чотири дні. Після того, як Зейден стратив Орена та інших хлопців, які напали на мене, він кілька тижнів не підпускав мене до себе, і, звісно, після Ембер Мевіс усі перестали мене діставати. Але все одно я ловила на собі його погляд, коли ми проходили повз нього в коридорах або в кафетерії, чиста ненависть горіла в крижаних блакитних глибинах його очей.

— Я думаю, що вона має рацію, — кажу я Ліаму, намагаючись не соватися, поки сонце пече мою льотну форму. Уже давно я не заздрила писарям і їхній кремовій уніформі, але через цю погоду мені здається, що нам дістався коротший кінець уніформи. Не допомагає й те, що я, мабуть, неправильно спала, бо моє коліно мене вбиває, а стабілізувальний бандаж наче нагрівся на мільйон градусів. — Як ти думаєш, чому вершники носять чорне?

— Тому що це круто, — відповідає Рідок позаду мене.

— Так складніше помітити, коли в нас іде кров, — підхоплює Імоджен.

— Забудьте, що я запитала, — бурмочу я, спостерігаючи за будь-якими ознаками того, що збори лідерів скоро закінчаться. Кровотеча – останнє, що я хочу робити сьогодні. *— Ми в нападі чи в обороні? — запитую я Зейдена.*

— Зараз трохи зайнятий.

— О ні, я тебе відволікаю? — Посмішка кривить мій рот.

Чорт, я фліртую? Можливо.

А мені не все одно? Як не дивно... ні.

— Так. — Його тон настільки грубий, що мені доводиться стиснути губи в щільну лінію, щоб не розсміятися.

— Давай. Ти там вічно сидиш. Дай дівчині натяк.

— Обидва, — гарчить він, але не закриває мене своїми щитами – на що, я знаю, він здатен, – тож я трохи змилостивилася над ним і над зборами, які він має вести, і залишила його в спокої.

Напад і захист? Сьогоднішній день має бути цікавим.

— Є новини від Міри? — шепоче Ріаннон, кидаючи на мене швидкий погляд.

Я хитаю головою.

— Це просто... нелюдяно.

— Ти справді думала, що вони порушать правило про заборону листування? Навіть якби вони спробували, мама швидко б це закрила.

Ріаннон зітхає, і я не звинувачую її. Більше мені нічого сказати на цю тему.

Збори лідерів розходяться, і Дейн прямує туди разом із Ціанною. Він практично сяє, його руки стискаються і розтискаються від нервової енергії.

— Що саме? — запитує Хітон. — Напад чи захист?

— І те, і інше, — каже він, поки командири інших загонів доповідають своїм вершникам.

Я прикидаюся здивованою і дивлюся повз нього, але Зейдена і командирів відділень ніде не видно.

— Перше крило зайняло оборонну позицію в одному з тренувальних фортів у горах, і вони охороняють кришталеве яйце, — повідомляє нам Дейн, і старші вершники в нашому загоні збуджено ремствують.

Логічно. Можливо, це символічний кивок у бік різних порід драконів, які принесли свої яйця в Басгіат під час об'єднання Наварри.

— Чого нам не вистачає? — запитує Рідок. — Тому що ви, хлопці, здається, були в захваті від яйця.

— З минулих років ми знаємо, що яйця коштують найбільше очок, — каже Ціанна, захоплено посміхаючись. — Прапори, за

статистикою, коштують найменше, а захоплені професори – десь посередині.

— Але вони люблять усе змінювати, — додає Дейн. — Точно так само, як ми можемо йти до реальної мети на лінії, а потім виявити, що вона не така цінна, як ми думали.

— То як це і напад, і захист? — запитує Ріаннон. — Якщо яйце в них, то, вочевидь, ми маємо йти за яйцем.

— Тому що нам також дали прапор, який потрібно захищати, але немає форпосту, де це можна зробити. — Він усміхається. — І нашому загону доручено нести його.

— Ти дав Дейну завдання захищати прапор Четвертого крила?

— Я сподіваюся, що він дещо виніс з уроку твоєї сестри на Монтсерраті, — відповідає Зейден, але його голос звучить тихіше, що, як я починаю розуміти, означає, що він віддалився. Я не можу не замислитися над питанням, чи буде в нас можливість спілкуватися в такий спосіб через кілька місяців, коли нас розділятиме ще більша відстань.

Мої груди болять від думки, що його тут не буде. Він ризикуватиме своїм життям на передовій.

— І хто нестиме цей прапор? — запитує Імоджен.

Дейн якимось чином примудряється посміхнутися ще ширше.

— Ось це буде найцікавіше.

Протягом наступних двадцяти хвилин нас навчають стратегії під час прогулянки до льотного поля, і, судячи з усього, Дейн приділяв увагу словам Мирі.

План простий: грати на наших індивідуальних сильних сторонах і часто передавати прапор, не даючи Першому крилу шансу помітити, хто його несе.

Коли ми добираємося до льотного поля, брудне поле заповнюють десятки й десятки драконів, і всі вони розташовані так, немов у їхніх загонах теж є стрій. Легко помітити Таірна, оскільки його голова височіє над усіма іншими.

У повітрі відчувається передчуття, коли ми проходимо повз інші загони, і всі напружуються, поки командири загонів і секцій віддають останні накази.

— Ми переможемо, — впевнено каже Ріаннон, поєднуючи свою руку з моєю, коли ми підходимо до нашої ділянки поля.

— Чому ти так упевнена?

— У нас є ти, Таірн, Ріорсон і Сгаейл. І, очевидно, я. — Вона усміхається. — Ми нізащо не програємо.

— Ти безумовно... — Мої слова затихають, коли Таірн з'являється в полі зору.

Він гордо стоїть попереду нашої секції, не обтяжуючи себе пошаною до Кет, як до дракона Дейна, але не його позиція перехоплює моє дихання. Я замилувалася сідлом, пристебнутим до його спини.

— Я чув, це зараз у моді, — хвалиться Таірн.

— Це... — У мене навіть немає слів. Чорні металеві смуги виглядають хитромудро пов'язаними, вони петляють навколо кожної передньої ноги і сходяться в передній частині грудей, утворюючи трикутну пластину, а потім піднімаються над плечима до сідла з пристебнутими надійними стременами. — Це сідло.

— Це круто, ось що це таке. — Ріаннон стукає мене по спині. — І воно виглядає набагато зручніше, ніж кістлявий хребет Фейрге, скажу я тобі. Побачимося там. — Вона проходить повз Таірна до свого дракона.

— Я не можу його використовувати. — Я хитаю головою. — Це заборонено.

— Я вирішую, що дозволено, а що ні, — гарчить Таірн, опускаючи голову на мій рівень і обдаючи мене струменем пари. — Немає такого правила, яке б свідчило, що дракон не може змінити своє місце, щоб служити своєму вершникові. Ти працювала так само старанно, якщо не більше, ніж кожен вершник у цьому квадранті. Те, що твоє тіло влаштоване інакше, ніж в інших, не означає, що ти не заслуговуєш зберегти своє сидіння. Для визначення вершника потрібно щось більше, ніж кілька смужок шкіри і помпель.

— Знаєш, він має рацію, — погоджується Зейден, наближаючись, і я ненадовго замислююся, куди він подівся, що так швидко повернувся.

— Тебе ніхто не питав. — Мій пульс б'ється, а шкіра червоніє, побачивши його. У нашій формі будь-який вершник має гарний вигляд, але Зейден навіть це робить краще, бо вона підкреслює м'язисті лінії його тіла.

— Якщо ти не використаєш її, я особисто ображуся. — Він складає руки на грудях і вивчає оснащення. — З огляду на те, що я зробив його для тебе і ледь не згорів живцем, намагаючись вдягнути його на нього. — Він піднімає брову на Таірна. — І це при тому, що він допомагав його розробляти.

— Перші моделі були неприйнятними, а ти мав нахабство вщипнути мене за грудні лусочки, коли незграбно збирав його сьогодні вранці. — Золоті очі Таірна звузилися на Зейдені.

— Звідки мені було знати, що шкіра з прототипу так легко прогорить? І не схоже, що існує безліч посібників із підгонки сідла до дракона, — проворчав Зейден.

— Це не має значення, тому що я не можу ним користуватися. — Я повертаюся обличчям до Зейдена. — Він прекрасний, диво інженерної думки…

— І? — Його щелепа змикається.

— І всі тут дізнаються, що без нього я не зможу втриматися на місці. — Мої щоки обпікає жар.

— Не хочу тебе засмучувати, Вайоленс, але всі й так це знають. — Він жестом показує на сідло. — Ось це – найпрактичніший спосіб для тебе їздити верхи. Воно має ремені через стегна, щоб пристебнути себе, коли ви встанете, і теоретично, ви зможете змінювати положення під час тривалих перельотів, не відстібаючись, тому що ми вбудували ще й поясний ремінь.

— Теоретично?

— Він не погодився, щоб я влаштував йому випробувальний політ.

— *Ти зможеш покататися на мені, коли плоть згниє з моїх кісток, командире крила.*

Ну, це описово.

— Слухай, немає жодних правил проти цього. Я перевірив. І якщо що, ти зробиш Таірну послугу, вивільнивши всю його силу і знявши тягар турбот з його розуму. І з мого теж, якщо це допоможе.

Нігті впиваються в долоні, я шукаю іншу причину, інше виправдання, але його немає. Можливо, я не хочу здаватися не такою, як усі інші вершники на цьому полі, але я вже така.

— Чорт, від цього впертого, безглуздого погляду мені завжди хочеться тебе поцілувати. — Вираз обличчя Зейдена залишається байдужим, навіть нудьгуючим, але його очі розгораються, коли його погляд опускається до мого рота.

— І ти говориш це зараз, коли люди побачать, чи справді ти це робиш. — У мене перехоплює подих.

— Коли це я давав тобі зрозуміти, що мені не байдуже, що про мене думають люди? — Куточок його рота підводиться, і тепер це все, на чому я можу зосередитися, хай буде він проклятий. — Мене хвилює тільки те, що вони думають про тебе.

Тому що він командир крила. Немає нічого гіршого, ніж плітки курсантів про те, що ти переспала свій шлях до безпеки. Саме про це попереджала Міра на Парапеті.

— Піднімайся, Сорренгейл. Ми повинні виграти битву.

Я відриваю погляд від його обличчя і вивчаю вишукану, складну конструкцію сідла.

— Воно прекрасне. Дякую, Зейден.

— Нема за що. — Він повертається, але нахиляється до мене, і тремтіння пробігає по моєму хребту, коли його губи торкаються мого вуха. — Вважай, що моя послуга виконана.

— Це сідло?

Я відстрибую від Зейдена, але він не зрушив ні на дюйм, коли Дейн перервав мене, тримаючи величезний жовтий прапор на чотирифутовому жердині, його очі розширилися, коли він втупився в Таірна.

— Ні, це нашийник, — огризається Таірн, клацаючи зубами .

Дейн відступає на кілька кроків.

— Так, — відповідає Зейден. — У тебе з ним проблеми?

— Ні. — Дейн дивиться на Зейдена, як на нерозумного. — Чому в мене мають бути з цим проблеми? Мене влаштовує все, що забезпечує безпеку Вайолет, якщо ти не помітив.

— Добре. — Зейден киває один раз і повертається до мене. — Спорим, буде ще більш ніяково, якщо я поцілую тебе зараз, а?

Так, будь ласка.

— Наступного разу нам краще цілуватися не для того, щоб позлити Дейна. — Краще б наступного разу це було тільки тому, що ми цього хочемо.

— Наступного разу, так? — Його погляд знову опускається до мого рота.

І звісно, тепер я думаю тільки про це: про відчуття його губ на моїх, про те, як його руки завжди обіймають мою потилицю, про ковзання його язика. Я зупиняю себе, щоб нахилитися. Насилу.

— Іди, веди своє крило або роби те, що ти робиш.

— Я буду красти яйце. — Його посмішка спалахує, перш ніж він знову повертається до Дейна. — Тримай наш прапор подалі від рук Першого Крила.

Дейн киває, і Зейден іде, прямуючи через поле до місця, де чекає Сгаейл.

— Це чудове сідло, — каже Дейн.

— Так, — погоджуюся я, і Дейн усміхається мені, перш ніж попрямувати до Кет.

Рухаючись до передньої ноги Таірна, я сміюся, коли він опускає своє плече для мене.

— *Що? Жодних сходів?*

— Ми подумали про це і вирішили, що це зробить тебе занадто вразливою.

— Звичайно, ви подумали про... — Я призупиняюся перед тим, як забратися, коли спалах золотко скаче до мене. — Андарна?

— Я теж хочу битися. — Вона зупиняється прямо переді мною .

Мій рот відкривається і закривається. Андарна літала з нами, і на короткі проміжки часу вона може не відставати від Таірна, але те, як блищить на сонці ця луска, є маяком для... усіх.

Але якщо я можу взяти сідло, то…

— Зрозуміла. — Мої очі обнишпорюють льотне поле, яке перебуває на піку свого найбруднішого з сезону стоку води зі снігових вершин вище. — Давай катуляйся. — Я вказую на бруд. — Якщо тільки це не зіпсує твої крила? Я найбільше турбуюся про луску на твоєму череві, щоб її не легко було помітити.

— Без проблем! — Вона тікає, а я сідаю на Таірна, намацуючи справжнє сідло, що покриває сидіння біля основи його шиї та луску на попоні.

— Я думала, ти казав, що шкіра погана? — Саме сідло – розкішна чорна шкіра, з двома піднятими поножами для моїх рук, і коли я влаштовуюся, воно сидить як уві сні. Я нахиляюся і регулюю стремена за допомогою системи пряжок на ременях.

— Шкіра становить небезпеку для моїх грудей, якщо ми піддамося вогняній атаці, оскільки сідло відразу ж зісковзне. Але якщо

ти отримаєш прямий вибух, сидіння на шматку металу тебе не врятує.

Я не обтяжую себе вказівкою на те, що вогонь ми отримаємо тільки від інших драконів, що є проблемою, якої не існує, оскільки грифони – це все дзьоби і кігті. Замість цього я знаходжу ремені для стегон і пристібаюся.

— Це геніально, — кажу я Зейдену.

— Дай мені знати, якщо його потрібно буде модифікувати після того, як ми сьогодні переможемо.

Зарозуміла дупа.

За кілька миттєвостей ми вже в повітрі, Андарна не відстає і тримається поруч із Таірном, як ми й тренувалися.

Наше завдання – не дати прапору потрапити до рук ворога, тому ми обходимо по периметру стомлююче поле бою, що охоплює більшу частину центрального полігону, поки інші загони займаються розвідкою і пошуком.

Приблизно за годину після полудня я задаюся питанням, чи не є це завдання покаранням для Дейна, а не честю. Дванадцять із нас розбиваються на дві щільні групи по шість осіб, сім, якщо враховувати Андарну. Дейн тримає прапор у своїй групі трохи попереду нас, і коли ми досягаємо чергової вершини хребта, він відходить праворуч.

Таірн звертає ліворуч, і мій живіт втягується, коли ми спускаємося по схилу гори. Широкі ремені впиваються в мої стегна, міцно утримуючи мене на місці, і моє серце б'ється, коли чиста радість

б'є так само сильно, як порив вітру об моє обличчя й окуляри, коли ми пірнаємо, і пірнаємо, і пірнаємо.

І вперше немає страху, що я впаду з його спини. Повільно я розтискаю руки, і за мить мої руки опиняються над головою, а ми падаємо в долину.

Я прожила двадцять років і ніколи не відчувала себе такою живою, як у цей момент. Навіть не заземлюючись в Архіві, сила вирує в моїх венах, тріщить власним життям, стрясаючи всі мої почуття до ступеня, близького до болю.

Таірн змахує крилами, ловлячи повітря і виходячи з пікірування.

— Тобі доведеться попрацювати над м'язами плечей, Золота. Ми потренуємося цього тижня.

Висунувшись із сідла, я бачу Андарну, затиснуту в пазурі Таірна, коли ми вирівнюємося і ковзаємо по дну долини.

— Дякую! Тепер я зрозуміла, — каже Андарна, і Таірн відпускає її на волю.

Сила стукає в моїх кістках, немов шукає вихід, і я змушую себе піднятися на ноги. Це не так, як зазвичай... наче замість того, щоб стояти в готовності бути виліпленим моїми руками, вона хоче виліпити мене.

Мить страху пробігає вздовж мого хребта. Що, якщо зворотна реакція сили, яка не проявилася через відсутність печатки, обрала сьогоднішній день, щоб нарешті вивільнитися? Я хитаю головою. У мене немає часу турбуватися про те, що може статися – не в розпал

Військових ігор. Моя сила просто почувається вільною, бо я нарешті не так зосереджена на тому, щоб упасти зі свого місця. Ось і все.

Сидячи в сідлі, я проводжаю нестійким поглядом пейзаж, коли Таірн знову починає підйом, і моє серце завмирає. Високо на західному хребті височіє сіра вежа, яка майже зливається зі схилом скелі. Я б не помітила її, якби не…

— Це те, про що я думаю? — Страх тільки підживлює неконтрольовану енергію, що колють мою шкіру.

Таірн уже повернув голову в той бік.

— Дракони .

Я озираюся через плече на Ліама і Ріаннон і бачу, що Таірн, мабуть, передав повідомлення, бо ми ламаємо лад і розбігаємося, коли три дракони спускаються зі скелі над нами, пікіруючи в різних напрямках.

Ми дали їм кілька цілей, але тепер ми зіткнемося з ними один на один.

Град крижаних гранул вдаряє в мою шкіру, відскакуючи від луски Таірна, але він змушений підтягнути крила, щоб уникнути пошкоджень.

Мій шлунок підстрибує в горлі, коли ми падаємо у вільному падінні, а дно долини здіймається над нами з лякаючою швидкістю. Тепло й енергія загрожують поглинути кожен дюйм мого тіла, і навіть мої очі немов горять. О, чорт, мій друкований знак може обернутися проти мене під час ігор.

— Заземлюйся, швидко! — гарчить Таірн.

Я заплющую очі, кидаю обидві ментальні ступні на мармурову підлогу Архіву і відкидаю стіни навколо себе, залишаючи тільки входи для потоку сили Таірна, Андарни і доступу до Зейдена, і одразу ж відчуваю себе більш контрольованою.

Коли я розплющую очі, ми піднімаємося, крила Таірна б'ють із такою силою, що я зісковзую в сідло з кожним поштовхом.

Він залишив крижаного курсанта Першого крила в пікіруванні позаду нас, і я здригаюся, коли дракон ледь контролює спуск, відхиляючись у протилежний бік, куди ми прямуємо.

— Ось де вони охороняють яйце. — Так і має бути, з огляду на те, що ще три дракони зайняли місце решти на краю обриву, готові до запуску.

— Згоден. Тримайся міцніше. — Таірн ледь встигає крикнути, як з долини праворуч вилітає дракон і обрушує на нас потік вогню.

— Таірн! — кричу я, з жахом спостерігаючи, як полум'я спрямовується до нас.

Таірн ухиляється, приймаючи удар прямо на свій живіт, захищаючи мене від усього, крім палючого жару, що проноситься повз.

Що за чортівня?

— Андарна? — Якщо з нею щось трапиться, бо Перше Крило жадає крові.

— Вогнетривка, пам'ятаєш?

Я випустив тремтячий подих. Одне занепокоєння спало, але інший дракон наступає нам на п'яти, відкривши пащу і вигнувши язик.

Таірн смикається, і його хвіст змахує, зачіпаючи дракона збоку, трохи нижче крила. Другий дракон реве, падає набік, втрачаючи висоту з жахливою швидкістю.

Але я не звертаю уваги на падіння. Замість цього я використовую цей час, щоб оглянути схил гори в пошуках аванпосту, який я помітила раніше. Моє серцебиття частішає, коли я помічаю, що він визирає з–за хребта, і тільки один дракон, що залишився, охороняє його.

— Зейден! Яйце тут! — передаю я .

— Уже в дорозі. Ми за двадцять миль звідси. — Від паніки в його тоні в мене в горлі зав'язується клубок страху, який тільки посилюється, коли я бачу над нами Дей і Ліама, які зчепилися в сутичці зі знайомим помаранчевим скорпіонохвостом-байдом.

Джек.

— Ми повинні допомогти Ліаму.

— Уже йду .

Таірн прискорюється, і Андарна відстає. Щойно я бачу, що вона притулилася до схилу гори, де вона буде в безпеці, я притискаюся до шиї Таірна, щоб він менше чинив опір вітру, поки ми піднімаємося швидше, ніж будь-коли. Вітер тріпає косу мого волосся, розпущені пасма б'ють мене по обличчю, а я не зводжу очей з Дей і Ліама.

Баїда клацає хвостом, отруйна цибулина в небезпечній близькості від горла Дей.

— Його луска товстіша, ніж ти думаєш. У небезпеці Ліам, — попереджає Таірн, піднімаючись вище.

Ми вже майже дісталися мети, коли Джек вихоплює меч і перестрибує зі спини Байди на спину Дейга, заскочивши Ліама зненацька: дракони зчепилися впритул до вежі, до якої ми наближаємося з шаленою швидкістю.

Ліам ледь встигає встати на ноги, як Джек встромляє меч йому в бік.

— Ліам! — Крик вирвається з мого горла, коли Джек б'є чоботом у живіт Ліама, відкидаючи його тіло від клинка... і Дейга.

Ні. Ні. Ні.

Ліам падає, його руки ляскають, коли він падає перед нами.

— Лови його! — вимагаю я, боячись, що ми не встигнемо.

Дей і Байд стикаються з вежею, і я бачу, як Джек перекочується в безпечне місце на найвищій башті, його садистська посмішка досить широка, щоб бачити звідси, як Таірн змінює курс із драматичним правим креном.

Тільки шкіряні ремені на моїх стегнах утримують мене в сидячому положенні, поки ми переслідуємо перекидне тіло Ліама, крила Таірна притиснуті, але виступи занадто близько, і ми занадто високо.

Ні. Моє горло стискається. Я не хочу втрачати його. Не тоді, коли він присвятив стільки місяців свого життя тому, щоб зберегти мені життя. Провал – це не варіант. Це просто... ні.

— Андарна? — кричу я, вже відкриваючи подумки вікно туди, де чекає її блискучий дар.

— Зроби це, — відповідає вона. — Зосередься на всьому, окрім тебе і Таірна!

Вона має рацію. Мені немає сенсу наздоганяти Ліама, якщо Таірн замре.

— Зроби це!

Я тягнуся до золотої сили, і моя спина вигинається дугою, коли вона струменіє по хребту, проникає крізь пальці рук і ніг, обволікає кожну клітинку мого тіла, а потім вивергається назовні ударною хвилею, що проходить над Таірн ом.

Раптово ми єдині, хто рухається, падаючи крізь безвітряне небо до замерзлого тіла Ліама, лише за кілька футів від порізаної скелі внизу.

Серце б'ється, це все, що в нас є. Усе моє тіло тремтить від зусиль утримати його, сила, що тече з Андарни, слабшає, коли Таірн розправляє крила й пазурі, вихоплюючи тіло Ліама з повітря й обрушуючи на скелі силу свого хвоста, а ми самі ледь уникаємо смерті.

— Зловив.

Час відмотується назад, вітер б'є мені в обличчя, поки ми піднімаємося, круто повертаючи, щоб не зіткнутися з лінією хребта.

— *Андарна?*

— *У безпеці. — Її голос ледь чутно шепоче в моїй голові.*

Гнів і лють закипають у моїй крові, коли мої очі зустрічаються з фігурою на вершині вежі. Це востаннє, коли ця блядота переслідуватиме моїх друзів або мене.

Фейрге з'являється знизу, Ріаннон простягає руки, і вони піднімаються під нами. Таірн сповільнюється рівно настільки, щоб передати їй Ліама. Він живий – він має бути живим. Це єдиний результат, який я можу прийняти.

На периферії я бачу, як Кет та інші дракони прилітають з півночі, якраз у той момент, коли інший загін стартує зі скелі над нами.

Байда злітає в повітря позаду нас, мчить до свого засранця-наїзника, який все ще зловтішається на вершині цієї грьобаної вежі.

— Лети! — наказую я, прибираючи клинок під ребра і залишаючи одну руку вільною, щоб розстебнути пряжки, коли прийде час.

— Ти не злізеш! — Таірн гарчить на мене, коли ми спрямовуємося вперед, залишаючи меншого помаранчевого дракона позаду нас. Він повертає голову вліво, пускаючи потік вогню в бік лінії драконів Першого крила, щоб попередити їх, і досягає успіху, коли ми проносимося повз.

Зростаюча сила розгорається в моїх грудях, коли я фіксую свій погляд на Джеку. Я бачу хворе задоволення на його обличчі, коли ми підлітаємо ближче, бачу кров, що капає з його меча. Кров Ліама.

На горизонті з'являється величезний дракон. Мені не потрібно дивитися або навіть відкривати свої почуття, щоб зрозуміти, що це Зейден, але я не можу приділити йому ні хвилини. Таірн підіймається швидше, ніж ми коли-небудь підіймалися, і сила мчить по моїй шкірі, обпалюючи кров. Якщо це воно, якщо моя сила дає зворотну реакцію, то будь я проклята, якщо не заберу цього засранця із собою. Таірн вогнетривкий – але не Джек.

— Швидше! — кричу я, у моєму голосі відчай від занепокоєння, що ми не встигнемо вчасно.

Таірн кидається на вежу, його крила б'ють дедалі швидше й швидше, і я інстинктивно викидаю руки вперед, наче можу проєктувати всю цю силу, що вирує в мені, на ворога, який тільки-но намагався вбити мого друга, який робив усе можливе, аби вбити мене за будь-якої нагоди.

Це шипіння магії переростає в смертоносний вихор енергії, що клубочиться, і, хоча мої ноги все ще твердо стоять на землі, сила піднімається до точки розриву, і дах мого Архіву розпадається. Сила тріщить наді мною, вихриться навколо мене, обвиває мої ноги внизу.

Я – небо і сила кожної бурі, яка коли–небудь була.

Я нескінченна.

Крик вирівається з мого горла, коли блискавка розколює небо з жахливим гуркотом грому.

Блакитнувата смуга срібної смерті врізається у вежу, і від неї розлітаються іскри, коли вона вибухає кам'яною брилою. Таірн ухиляється, щоб уникнути вибуху, а я повертаюся в сідлі.

Джек падає вниз зі схилу гори під лавиною каміння, і я знаю, що йому не вижити.

Судячи з того, як Байд плаче під нами, вона теж це знає.

Моя рука тремтить, коли я прибираю в піхви чистий кинджал біля своїх ребер. Кров видно тільки на камінні внизу, хоча я дивлюся на свої руки так, наче вони мають бути вкриті смертю.

Таірн гарчить із безпомилково впізнаваним звуком гордості.

— Володарка блискавки.

Розділ 29

Смерть кадета – неминуча, але прийнятна трагедія. Цей процес проріджує стадо, залишаючи тільки найсильніших вершників, і поки причина смерті не порушує Кодексу, будь–який вершник, залучений до знищення чужого життя, не буде покараний.

— Керівництво майора Афендри по квадранту вершників.

(Неавторизоване видання)

Ми приземлилися на льотному полі, як нам здалося, через кілька хвилин. А може, минуло ціле життя. Я не впевнена.

Земля здригається, коли ліворуч і праворуч з'являються дракони, поле швидко заповнюється святкуючими вершниками з Четвертого крила і сердитими з Першого. Дракони злітають, тільки-но їхні вершники сходять з коней, за винятком Андарни, яка чекає між передніми лапами Таірна, доки я возилася з пряжками.

Джек мертвий.

Я вбила його.

Через мене його батьки отримають листа, через мене його ім'я буде викарбувано в камені.

На іншому кінці поля Гаррік піднімає над головою кришталеве яйце, Дейн розмахує прапором, а ті, хто в Четвертому крилі, радіють, прямуючи до цієї пари, немов до богів.

Вага Таірна зміщується піді мною, остання пряжка прослизає крізь мої пальці, і я вислизаю з сідла. Голова пливе, стрес, без сумніву, спричинив запаморочення, через яке мені важко зберігати рівновагу, доки я пробираюся до його плеча та злажу з сідла.

Я спотикаюся в багнюці, б'юся колінами, коли добираюся до місця, де Андарна лежить між передніми ногами Таірна, явно знесилена.

— Скажи мені, що Ліам живий. Скажи, що воно того варте.

— Дейг каже, що він живий. Меч пройшов через його бік, — каже Таірн.

— Добре. Добре. Це добре. Дякую тобі, Андарно. Я знаю, як дорого тобі це коштувало. — Я дивлюся в її золоті очі, і вона повільно моргає у відповідь.

— Воно того варте.

Нудота сковує мене, і в роті з'являється вода. Убила його. Я вбила його.

— Прокляття, Соррengейл! — вигукує Сойєр. — Блискавка? Ти не давала нам спокою!

Блискавка, яку я використала, щоб забрати життя.

У животі в мене бурчить, і темна тінь огортає мене, але це не Зейден. Таірн склав над нами свої крила, закриваючи світ, поки я вибльовую все, що з'їла сьогодні.

— Ти зробила те, що було необхідно, — каже Таірн, але це не заважає моєму шлунку стискатися і розтискатися знову, щосили намагаючись виштовхнути те, чого там немає.

— Ти врятувала свого друга, — додає Андарна.

Нарешті, мій шлунок заспокоюється, і я змушую себе встати на ноги, прикриваючи рот тильною стороною долоні.

— Тобі потрібно трохи відпочити, чи не так?

— Я пишаюся тим, що ти моя. — Голос Андарни здригнувся, моргання її очей стало повільнішим. — Навіть якщо тобі потрібна ванна.

Таірн розправляє крила, і Андарна крокує вперед, а потім злітає в небо, рівномірно змахуючи крилами в бік Долини.

Я дивлюся вгору на сідло. Мені потрібно витягнути його з цього, щоб він теж міг відпочити. Але все, про що я можу думати, – це те, що в мене нарешті є печатка, справжня, істинна печатка, і перше, що я з нею зробила, – вбила людину.

— Вайолет? — Дейн з'являється ліворуч від мене. — Це ти була з ударом блискавки? Та, що зруйнувала вежу?

Та, яка вбила Джека.

Я киваю, згадуючи всі ті випадки, коли я цілилася в плече, а не в серце. Отрути, які я використовувала, щоб знерухомити, а не вбити. Я залишила Орена непритомним на землі в Молотьбі й навіть не стала бити по горлу, коли він вторгся в мою кімнату.

Усе тому, що я не хотів бути вбивцею.

— Я ніколи не бачив нічого подібного. Я не думаю, що за більш ніж століття не було жодного, хто володіє блискавкою... — Він зробив паузу. — Вайолет?

— Я вбила його, — шепочу я, вивчаючи центральну грудну пластину сідла. Це має бути те місце, де все з'єднується, вірно? Він має якось вибратися з цієї штуки.

Мама буде так пишатися, дізнавшись, що я тепер така ж, як усі. Як вона. Мій порожній живіт знову перевертається, і мене тошнить, немов моє тіло намагається вигнати почуття провини.

— Чорт. — Він проводить рукою по моїй спині. — Усе гаразд, Вай.

Цього разу все припиняється швидше, і Дейн притягує мене до своїх грудей, м'яко погойдуючи, поки його рука здійснює заспокійливі рухи вгору і вниз по моєму хребту.

— Я вбила його. — Чому, чорт забирай, це все, що я можу сказати? Я – зламана музична скринька, що повторює одну й ту саму мелодію знову і знову, і всі бачать мене. Усі знають, що я не можу впоратися з наслідками своєї власної сурдинки.

— Я знаю. Я знаю. — Він притискає поцілунок до моєї маківки. — І якщо ти не хочеш знову використовувати таку силу, ти не повинна…

— Відвали від неї з цією дурнеб. — Зейден штовхає Дейна в груди і вириває мене з його обіймів, потім обхоплює мої плечі, повертаючи мене обличчям до себе. — Ти вбила Барлоу.

Я киваю.

— Блискавка. Твій знак – блискавка, чи не так? — Він дивиться на мене так пильно, ніби моя відповідь – ключ до того, що йому потрібно.

— Так.

Його щелепа стискається, а голова похитується.

— Я так і думав, але не був упевнений, поки не побачив, як ти зруйнувала вежу.

Він так думав? Що, чорт забирай, це взагалі означає?

— Послухай мене, Соррengейл. — Він піднімає одну руку, щоб погладити вільні прядки волосся за моїм вухом, його дотик напрочуд ніжний. — Світ став кращим без Барлоу. Ми обоє це знаємо. Хотів би я, щоб саме я поклав край його жалюгідному життю? Безумовно. Але те, що ти зробила, врятує незліченну кількість інших людей. Він був усього лише хуліганом і ставав тільки гіршим, коли ставав дедалі могутнішим. Його дракон вибере собі іншого вершника, коли буде готовий. Я радий, що він мертвий. Я радий, що ти вбила його.

— Я не хотіла. — Це ледь чутний шепіт. — Я просто була до біса зла, а ми щойно спіймали Ліама. Я думала, що моя реліквія нарешті відступила. — Мої очі розширюються. — Це було близько, Зейден. Це було занадто близько. Я повинна була щось зробити.

— Що б ти не зробила, це те, що зберегло йому життя. — Його великий палець проводить по моїй щоці, рух повністю суперечить його тону, і його очі спалахують настільки, що я розумію, що він знає про те, що я зробила.

— Я не хочу цього, — пролепетала я. — Ріаннон може переміщати предмети в просторі, а в Дейна є ретрокогніція…

— Гей, — огризається Дейн.

— Думаєш, я цього ще не знав? — Зейден рявкнув через плече.

— Каорі може оживити свою уяву, а Соєр може гнути метал. Міра може продовжувати захист. У кожного є знак, який корисний не тільки в бою. Це інструменти для добра у світі. А хто я, чорт забирай, така, Зейден? Я клята зброя.

— Ти не повинна використовувати свою силу, Вай, — починає Дейн, його голос м'який і заспокійливий.

— Припини. Блядь. Опікати. Її. — Зейден вириває в Дейна кожне слово. — Вона не дитина. Вона доросла жінка. Вершниця. Почни ставитися до неї як до дорослої жінки і хоча б май пристойність сказати їй правду. Думаєш, Мельгрен або будь-який інший генерал – включно з її власною матір'ю – дозволить їй сидіти на такій владі? Вона ж не може це приховати, не те, що вона щойно зруйнувала один із тренувальних фортів.

— Ти просто хочеш, щоб вона була схожа на тебе, — заперечує Дейн. — Холоднокровною вбивцею. Скоро ти будеш говорити їй, що все гаразд, ти звикнеш до вбивств.

Я різко вдихаю.

Зейден пригвоздив його поглядом.

— Кров у моїх жилах така ж тепла, як і в твоїх, Аетос, і якщо наступного року ти хочеш отримати саме мою посаду, то тобі краще почати розуміти, що до вбивств не звикаєш, але розумієш, що це необхідно. — Він знову повертається до мене, його темний погляд буравить мене. — Це не початкова школа. Це війна – і ти вже чула, як я це говорив, але потворна правда, яку забувають ті, хто не перебуває на передовій, полягає в тому, що на війні завжди є мішки для трупів.

Я починаю хитати головою, але його очі звужуються.

— Тобі це може не подобатися, ти можеш навіть ненавидіти це, але саме така сила, як твоя, рятує життя.

— Вбиваючи людей? — Я плачу. Якщо Сгаейл має рацію, і знаки відображають нашу сутність, тоді я точно така, як прозвав мене Зейден... Вайоленс (Насильство з англ.).

— Розбиваючи армії вторгнення до того, як у них з'явиться шанс нашкодити мирним жителям. Ти хочеш зберегти життя племіннику Ріаннон у тому маленькому прикордонному селі? Ось як. Хочеш зберегти життя Мірі, коли вона в тилу ворога? Це. Ти не просто зброя, Сорренгейл. Ти і є зброя. Ти тренуєш цю здатність, володієш нею, і в тебе буде сила захистити ціле королівство. — Він прибирає за вуха ще більше розпатланих вітром пасом мого волосся, прояснюючи мій зір, щоб у мене не було виправдання, окрім як побачити чесність у його

очах. Коли він переконується, що я не збираюся сперечатися далі, він дивиться у свій бік. — Ріаннон, ти можеш повернути її в цитадель?

— Звісно. — Ріаннон поспішає туди.

Дейн насміхається і йде до командирів інших загонів, залишаючи нас.

— Сідло... — почала я.

— Таірн може зняти його сам. Це була одна з його численних умов при проектуванні. — Зейден повертається, щоб піти, але зупиняється. — Дякую, що врятувала Ліама. Він важливий для мене.

— Тобі не потрібно дякувати... — Я зітхаю в нього за спиною. — І він уже пішов.

— У вас двох найдивніші стосунки, — каже Ріаннон, з'єднуючи свою руку з моєю.

— У нас немає ніяких стосунків. — Я дивлюся на Таірна, який дивовижним чином тримав язик за зубами, що б там не було з Зейденом і Дейном.

— Іди, — закликає Таірн. — Але не загрузни в почутті провини, Срібна. Усе, що ти відчуваєш, природно. Дозволь собі відчути це, але потім відпусти. — Ватажок крила навів вірний аргумент. З таким знаком ти – найкраща надія королівства проти полчищ зла, що прагнуть нашкодити йому. Відпочивай, побачимося завтра. Я сам зніму сідло.

— У вас, безумовно, є стосунки, — продовжує Ріаннон, відводячи мене з поля. — Я просто не можу зрозуміти, що це –

партнерство протилежностей, яке змушує вас схрестити пазурі, чи повільний, смертельний опік палючої сексуальної напруги. — Вона дивиться на мене збоку. — А тепер скажи мені, як, чорт забирай, ви двоє так швидко пересувалися.

— Що ти маєш на увазі?—

— Коли Ліам падав, ми з Фейрге летіли так швидко, як тільки могли, але я знала, що ми будемо надто повільними, враховуючи наш кут і швидкість, і я подумала, що ти... — Вона похитала головою. — Це виглядало так, ніби ви були високо над ним за одну секунду і схопили його за наступну. Я ніколи не бачила, щоб дракон літав так швидко. Наче я моргнула і пропустила це.

Тепер почуття провини гризе мене зовсім з іншої причини. Ріаннон – мій друг, мій найближчий друг, якщо бути чесною в тому, на що ми з Дейном перетворилися. З усіх, вона має знати…

— Не відчувай провини за те, що не можеш розповісти їй. Цей секрет належить драконячому роду, а не тобі, — попереджає Таірн. — Ніхто не має права ризикувати нашими пташенятами. Навіть ти, Срібна.

— Таірн дуже швидкий, — кажу я як пояснення. Це не брехня, але й не повна правда.

— І слава богам за це. Мабуть, Зігнал справді любить Ліама, раз сьогодні двічі обдурив смерть.

Але це не Ліам обдурив смерть.

Це була я.

І я не можу не задатися питанням, чи сидить десь, на якомусь плані буття, Малек на своєму троні, злячись, що я вкрав душу з його рук.

Але знову ж таки, я віддав йому душу Джека.

Звісно, це могло назавжди зламати мою.

…

Дерев'яна мішень у моїй кімнаті хитається, коли один з моїх кинджалів встромляється в дерево поруч з останнім, який я кинула. Я можу бути зла на весь світ, але, принаймні, мій приціл не збився. Якщо я промахнуся, є велика ймовірність, що клинок вилетить у вікно, враховуючи, що я тримаю мішень на стіні.

Я кидаю ще три, швидко метаю, і щоразу влучаю в горло мішені у формі людини.

Який сенс у плечах, якщо я вже знищую людей блискавками? Для чого була потрібна моя стриманість? Змахнувши рукою, я посилаю наступний кинджал, і він встромився прямо в лоб фігури, якраз у ту мить, коли у двері постукали.

Це або Ріаннон удесяте запитує, чи не хочу я поговорити про те, що сталося сьогодні, або Ліам…

Я роблю паузу. Це не може бути Ліам, який перевіряє, чи справді я здалася на ніч, бо Ліам усе ще в лазареті, загоюється після удару мечем, який він отримав у бік.

— Заходь. — Кого хвилює, що я в одному халаті? Я ж не можу вразити непроханого гостя ножем. Або блискавкою.

Двері відчиняються поруч зі мною, але я не спромагаюся виглянути, кидаючи ще один кинджал. Цей зріст? Цей натяк на темне волосся, який я вловила периферійним зором? Цей неймовірний запах? Мені навіть не потрібно придивлятися – моє тіло каже мені, що це Зейден.

Потім моє тіло нагадує мені, як це – відчувати його рот на своєму, і мій живіт здригається. Чорт, я занадто напружена, щоб мати справу з ним або з тим, що він змушує мене відчувати сьогодні ввечері.

— Уявляєш, що це я? — запитує він, зачиняючи мої двері і притуляючись до них, склавши руки на грудях. Потім він робить подвійний дубль, його гарячий погляд блукає по моєму тілу.

Раптово весняний вітерець, що проникає через відчинене вікно, стає недостатньо прохолодним для моєї шкіри, не тоді, коли він так дивиться на мене.

Моя довга коса розплітається по спині, коли я беру з комода ще один кинджал.

— Ні. Але це був ти хвилин двадцять тому.

— А хто зараз? — Він піднімає брову, схрещує одну щиколотку з іншою.

— Ніхто з тих, кого ти знаєш. — За клацанням мого зап'ястя наступне лезо проходить через грудину. — Чому ти тут? — Я дивлюся в його бік досить довго, щоб помітити, що він помився й одягнений у

нашу стандартну форму замість льотної шкіри, і, безумовно, недостатньо довго, щоб відзначити, який до біса гарний вигляд він має. Хоч раз я б хотіла побачити його розпатланим або схвильованим, хоч щось, що виходить за рамки того спокійного контролю, який він носить як броню. — Дай вгадаю. Оскільки Ліам вийшов з ладу, твій обов'язок – прочитати мені лекцію про те, що спати потрібно в бавовняному одязі.

— Я прийшов не для того, щоб читати тобі нотації, — м'яко каже він, і я відчуваю тепло його погляду, як ласку, коли він перебирає тонкі чорні бретельки мого халата. — Але я безумовно бачу, що на тобі немає обладунків.

— Ніхто не буде настільки смішний, щоб напасти на мене зараз. — Я беру з комода ще один кинджал, моя купа зменшується. — Не тоді, коли я можу вбити їх з відстані п'ятдесяти ярдів. — Постукуючи кінцем гострої як бритва зброї, я злегка повертаюся обличчям до нього. — Ти думаєш, це працює всередині? Я маю на увазі, як хтось володіє блискавкою, якщо немає хмар? — Не зводячи з нього очей, я метнула кинджал у ціль. Задовольняючий звук розколотого дерева говорить мені, що я влучила точно.

— Чорт, це гарячіше, ніж має бути. — Він робить глибокий вдих. — Я думаю, це те, що ти повинна з'ясувати. — Його погляд опускається до мого рота, і його руки напружуються.

— Ти не збираєшся втрутитися і сказати, що можеш навчити мене? Ти можеш врятувати мене? — Я клацаю язиком і відчуваю абсолютно безглузде бажання провести ним по лініях реліквії на його шиї, простежуючи хитромудрий візерунок. — Як не по-північному з твого боку.

— Я й гадки не маю, як навчити того, хто володіє блискавкою, а судячи з того, що я бачив сьогодні, ти не потребуєш порятунку. — У

його очах чиста туга, коли він оглядає моє тіло від пальців ніг до подолу на стегнах, по грудях до шиї і, нарешті, до моїх очей.

— Тільки від себе, — бурмочу я. Те, що я думаю зробити з ним, коли він так дивиться на мене, напевно згубить мене, а сьогодні я не впевнена, що мені є до цього діло. Це небезпечна комбінація. — Тоді чому ти тут, Зейден?

— Тому що я не можу залишитися осторонь. — Він звучить як завгодно, тільки не радісно від такого зізнання, але в мене все одно перехоплює подих.

— Хіба ти не повинен святкувати там? — Усі інші святкують.

— Ми виграли битву, а не війну. — Він відштовхується від дверей і робить один крок, скорочуючи відстань між нами, і піднімає мою косу з плеча, повільно проводячи великим пальцем по пасмам. — І я подумав, що ти все ще можеш бути засмучена.

— Ти сказав мені забути себе, пам'ятаєш? То якого хріна тебе хвилює, що я засмучена? — Я складаю руки на грудях, надаючи перевагу гніву над хтивістю.

— Я сказав тобі, що тобі доведеться виробити в собі потяг до вбивств. Я ніколи не говорив, що ти це переживеш. — Він розпускає мою косу.

— Але я повинна, так? — Я хитаю головою і відступаю в центр кімнати. — Ми проводимо тут три роки, вивчаючи, як стати вбивцями, просуваючи і вихваляючи тих, хто робить це краще за всіх.

Він навіть не здригається, просто спостерігає за мною у своїй спостережливій, дратівливо спокійній манері.

— Я не злюся, що Джек мертвий. Ми обидва знаємо, що він хотів убити мене після Парапету, і врешті-решт він би це зробив. Я злюся, що його смерть змінила мене. — Я постукую себе по грудях прямо над серцем. — Дейн сказав мені, що це місце позбавляє людину приємності, щоб показати, хто вона насправді.

— Не буду сперечатися. — Він спостерігає за мною, коли я починаю крокувати.

— І я продовжую думати про те, що коли я була молодшою, я запитала батька, що трапиться, якщо я захочу стати вершником, як мама або Бреннан, і він сказав мені, що я не така, як вони. Що мій шлях був іншим, тільки це місце відкинуло мою цивілізованість, мої люб'язності, і виявилося, що моя сила більш руйнівна, ніж будь-яка з їхніх. — Я зупиняюся прямо перед ним і піднімаю руки. — І я не можу звинуватити в цій силі Таірна, не те, щоб я це робила. Сигнатури засновані на вершнику, тільки підживлюються драконом, а значить, це завжди було там, під поверхнею, тільки й чекало, щоб вивільнитися. І подумати тільки... — У мене в горлі утворився вузол. — Весь цей час у мене була крихітна надія, що я буду як Бреннан, і це буде поворотом у моїй маленькій байці. Що моя печатка буде лагодити, і я зможу зібрати всі зламані речі назад. Але замість цього мене змушують розривати їх на частини. Скількох людей я вб'ю цим?

Його очі пом'якшуються.

— Стільки, скільки ти вибереш. Те, що сьогодні ти здобула силу, не означає, що ти втратила себе.

— Що зі мною не так? — Я хитаю головою, мої руки стискаються в кулаки. — Будь-який інший вершник був би в захваті. — Навіть зараз я відчуваю, як сила кипить під моєю шкірою.

— Ти ніколи не була схожа на жодного іншого вершника. — Він присувається ближче, але не торкається до мене. — Напевно, тому що ти ніколи не хотіла бути тут.

Боже, як я хочу, щоб він доторкнувся до мене, щоб стер всю потворність цього дня, щоб я відчула хоч щось, хоч щось, окрім цього сорому, що нахлинув.

— Ніхто з вас не хотів бути тут. — Я кидаю погляд на реліквію повстання на його шиї. — Ви всі чудово справляєтеся.

Він дивиться на мене, справді дивиться, і мені здається, що він бачить занадто багато.

— Більшість із нас спалили б це місце вщент, якби в нас була така можливість, але кожен відзначений хоче бути тут, бо це наш єдиний шлях до виживання. Для тебе все інакше. Ти хотіла спокійного життя, сповненого книг і фактів. Ти хотів записувати битви, а не брати участь у них. У цьому немає нічого поганого. Ти можеш злитися на те, що сьогодні вбила людину. Ти можеш злитися на те, що людина намагалася вбити твого друга. Ти можеш відчувати все, що хочеш, у цих стінах.

Він уже досить близько, щоб я відчувала тепло його тіла через тонкий бавовна халата.

— Але не за їхніми межами. — Це не питання.

— Ми наїзники, — каже він, ніби цього пояснення достатньо. Він бере мої руки і притискає їх до своїх грудей. — Тож роби все, що тобі потрібно, щоб виплеснути це. Хочеш кричати? Кричи на мене. Хочеш вдарити що-небудь? Вдар мене. Я витримаю.

Вдарити його – це останнє, що я хочу зробити, і раптово мені набридло боротися з цим.

— Давай, — шепоче він. — Покажи мені, на що ти здатна.

Я підводжуся на носочки і цілую його.

Розділ 30

Хоча це й не заборонено, курсантам настійно рекомендується не заводити сильних романтичних прихильностей під час навчання у квадранті заради ефективності підрозділу.

– Стаття п'ята, розділ сьомий

Кодекс вершника дракона

Його тіло застигає на один удар, на два, а потім він крутить нас неймовірно швидко, притискаючи мене спиною до дверей, штовхаючи раму. Стоп. Він бере мої зап'ястя в одну руку і тримає їх у полоні над моєю головою.

— Вайолет, — простогнав Зейден мені в рот. Благання в його тоні наповнює мої вени зовсім іншою силою. Знання того, що він так само, як і я, перебуває під впливом нашого потягу, приводить мене в захват. — Це не те, чого ти хочеш.

— Це саме те, чого я хочу, — відповідаю я. Я хочу замінити гнів на хтивість, смерть дня на пульсуючу впевненість у власному житті, і я знаю, що він здатен дати мені все це і навіть більше. — Ти сказав робити все, що мені потрібно. — Я вигинаю спину, притискаючись кінчиками грудей до його грудей.

Його дихання змінюється, і в його очах з'являється війна, яку я твердо маю намір виграти.

Настав час припинити танцювати навколо цієї нестерпної напруги і зламати її.

Він нахиляється, його рот за кілька сантиметрів від мого.

— І я кажу тобі, що я – останнє, що тобі потрібно. — Ледь стримуване гарчання його голосу прориває́ться вгору через груди, і кожне нервове закінчення в моєму тілі спалахує до життя.

— Ти пропонуєш когось іще? — Моє серце шалено калатає, коли я вирішую, що він блефує.

— Ні, блядь. — Безпомилковий спалах ревнощів звужує його очі на мить, перш ніж його стегна притискають мене до дверей, і моє миттєве полегшення від його відповіді змінюється поштовхом чистої похіть. Я бачу, як його горезвісний контроль висить на межі, хитко балансуючи на вістрі ножа. Усе, що йому потрібно, це один. Трохи. Поштовх. І я збираюся безсоромно штовхнути.

— Добре. — Я нахиляю голову до його голови і затягую його нижню губу між своїми, посмоктуючи, перш ніж злегка прикусити її зубами. — Тому що я хочу тільки тебе, Зейден.

Слова розривають щось усередині нього, і він здається.

Нарешті.

Наші роти стикаються, і поцілунок стає гарячим, жорстким і абсолютно неконтрольованим. Моїм хребтом пробігають хвилі

бажання, коли він бере мою дупу в свої руки і притягує мене до своїх стегон, моя спина б'ється об виступ дверей позаду мене, а я використовую її як важіль, щоб притиснутися до його сили.

Я обхоплюю ногами його талію і зчіплюю щиколотки. Мій халат піднімається при цьому русі, але мене це не хвилює, не через його всепоглинаючі поцілунки. Ласки його рота і рухи його шорсткого язика крадуть усі логічні думки, і мій світ звужується до цього поцілунку, цієї хвилини, цього чоловіка. Мій. У цей момент Зейден Ріорсон – мій.

Або, можливо, я – його. Яка, блядь, різниця, поки він продовжує цілувати мене?

Тепло заливає моє тіло, змушуючи кожен сантиметр моєї шкіри горіти, а його рот ковзає по моїй шиї в чуттєвій атаці, змушуючи мене стогнати.

— Боги, — каже він мені в горло, і потім ми рухаємося.

Дерево шкрябає по підлозі й розбивається, перш ніж моя дупа вдаряється об стіл, а мої щиколотки падають з його спини, коли він нахиляється наді мною, проводить пальцями по моєму волоссю на потилиці, знову беручи мій рот. Я цілую його у відповідь із голодом, який я знала тільки з ним.

Мої руки злітають назад, щоб утримати мою вагу, збиваючи все і вся з мого шляху, відправляючи все на підлогу. Годинник перестає цокати.

— Ти зненавидиш мене вранці. Ти. Зненавидиш. Ти. Справді. Хочеш. Цього. — Він підкреслює кожне слово поцілунком уздовж моєї

щелепи, добираючись до вуха. Він прикушує мочку, і моя серцевина розріджується, перетворюючись на розплавлену.

— Припини говорити мені, чого я хочу. — Я нерівно дихаю і запускаю пальці в короткі пасма його волосся, нахиляю голову, даючи йому кращий доступ. Він бере її, прокладаючи шлях донизу по моїй шиї до того місця, де вона згинається в плече.

Чорт, як же це приємно. Кожен дотик його рота до моєї розпаленої шкіри – це полум'я для розпалювання, і я різко вдихаю, коли він затримується на чутливому місці, не поспішаючи. Але потім він знову завмирає, його дихання гаряче і вологе на моїй шиї.

Я насупила брови від непрошеної думки.

— Якщо тільки ти не хочеш мене.

— Хіба це схоже на те, що я тебе не хочу? — Він бере мою руку і проводить її між нашими тілами, і мої пальці обвиваються навколо його довжини через шкіру. Я хникаю від чистого бажання, відчуваючи, як він твердий для мене.

— Я завжди, блядь, хочу тебе. — Він стогне, коли я стискаю його. Потім він піднімає голову, перехоплює мій погляд, і я бачу дику потребу в цих золотистих глибинах. Вона відображає мою власну. — Ти входиш до кімнати, і я не можу відвести погляд. Я опиняюся поруч із тобою, і ось що відбувається. Миттєво стає важко. Чорт забирай, я ледь можу думати, коли ти поруч. — Він упирається стегнами в мою руку, і моя хватка стискається разом із животом. — Хотіти тебе – це не проблема.

— Тоді в чому ж?

— Я намагаюся вчинити благородно і не скористатися тобою після того, як у тебе був лайняний день. — Його щелепа стискається.

Я посміхаюся і цілую його в губи.

— Тут завжди лайнові дні. І це не перевага, коли я прошу — мої зуби торкаються його губ — точніше, благаю тебе зробити мій день кращим.

— Вайолет. — Він вимовляє моє ім'я як попередження, ніби він щось, чого я маю побоюватися. Вайолет. Він вимовляє моє ім'я, тільки коли ми удвох, коли всі стіни і облуда відпадають, і боги, якщо я не хочу чути його знову і знову, ось так.

— Я не хочу думати, Зейден. Я просто хочу відчувати. — Я відпускаю його. Один ривок за стрічку – все, що потрібно, щоб розплутати довгу, вільну косу мого волосся, і я проводжу пальцями по його масі.

Його очі темніють, і я розумію, що перемогла.

— Трахни мене, це волосся, — каже він, потім накриває мій рот своїм. — І цей рот. Усе, що я коли–небудь хотів зробити, це поцілувати тебе, навіть коли ти мене дратуєш.

— Так цілуй мене. — Я притискаюся до нього і припадаю до його губ, цілуючи його так, наче це, можливо, єдиний раз, коли в мене буде така можливість. Такий розпач не є природним, це лісова пожежа, яка може спалити нас обох дотла, якщо ми їй дозволимо.

Поцілунок відверто, чудово плотський, і я притискаюся до нього, зустрічаючи кожен поштовх його язика своїм. Він на смак як м'ята і

Зейден, і я не можу насититися.

Він – найгірший вид залежності, небезпечної і неможливої.

— Скажи мені зупинитися, — шепоче він, його великий палець проводить по надчутливій шкірі мого стегна.

— Не зупиняйся. — Я помру, якщо він це зробить.

— Чорт, Вайолет, — стогне він, просовуючи руку між моїх стегон.

Неважливо. Я хочу, щоб із цього моменту він вимовляв моє ім'я саме так. Ось так.

Він проводить тканиною спідньої білизни по моєму клітору, і моя спина вигинається від сплеску задоволення, що пронизує моє тіло, такого солодкого, що я відчуваю його смак.

Він знову захоплює мій рот своїм у голодній атаці, його язик ковзає по моєму, а його пальці гладять мене по тканині, майстерно використовуючи її для тертя. Я намагаюся качнути стегнами, щоб домогтися більшого, але мої ноги звисають зі столу, позбавляючи мене важеля. Я можу отримати тільки те, що він вирішить дати.

— Доторкнися до мене, — вимагаю я, впиваючись нігтями в його сильну шию, бажання б'ється в мені, як барабанний бій.

Його голос нерівно звучить у моєму роті.

— Якщо я торкнуся тебе, по-справжньому, по-чесному торкнуся, не знаю, чи зможу я зупинитися.

Зможе. Я знаю це у своїй душі. Ось чому я довіряю йому своє тіло.

Моє серце? Воно не бере участі в цьому рішенні.

— Перестань бути таким до біса благородним і трахни мене, Зейдене.

Його очі спалахують, а потім він цілує мене, немов я повітря, якого йому бракує, немов від цього залежить його життя, а я думаю, що і моє теж. Його пальці ковзають під мою спідню білизну і гладять мою мокру серцевину, і з моїх губ зривається стогін. Його дотик б'є струмом.

— Така до біса м'яка. — Він глибоко цілує мене, поки його пальці торкаються і дражнять, змушуючи солодку спіраль задоволення стискатися в моїй серцевині. Я впиваюся нігтями в його плече, моя спина вигинається, коли він робить дедалі тугіші кола по моєму набряклому клітору. — Б'юся об заклад, що на смак ти така ж прекрасна, як і на дотик.

Насолода пронизує мене, живий, дихаючий вогонь під моєю шкірою.

— Ще. — Це все, що я здатна сказати, вимагати, поки моя шкіра палає, а пульс скаче. Я збираюся згоріти, спалахнути, і все, що я можу зробити, це скиглити йому в рот, коли він вводить у мене один палець. Мої м'язи стискаються навколо нього, і він працює через секунду.

— Ти така до біса гаряча. — Його голос падає, звучить так, ніби його проскребли по вугіллю. — Це може прокляти нас обох, але я не можу дочекатися, коли відчую, як ти кінчаєш від мого члена.

— О боги. — Цей рот. Я впираюся руками в стіну, збиваючи щось, коли мої стегна перекочуються. Щось розбивається на підлозі ліворуч, коли я насаджуюся на його пальці. Він загинає їх до моїх внутрішніх стінок, і я задихаюся, мої стегна змикаються навколо його обтягнутих шкірою стегон. А коли він великим пальцем погладжує мій клітор, тертя і тиск доводять мене до межі бездумного блаженства.

Я скрикую, і він закриває рот своїм ротом, цілуючи мене підступними рухами язика, що повторюють рухи його пальців усередині мене. Енергія проноситься крізь мої кістки, і я ще міцніше притискаюся до Зейдена, здивована несподіваним припливом тріскотливої енергії.

— Подивися на себе. Ти до біса красива, Вайолет. Впусти мене. — Його слова в'ються навколо моєї свідомості, його рот зливається з моїм, і близькість цього штовхає мене до межі насолоди, а потім прямо за нього.

Він ковтає мій крик, коли моя спина прогинається, перша хвиля мого оргазму омиває мене, вивільняючи тугу спіраль напруги у спалаху іскор на краю мого зору, розбиваючи мене на мільйон розсипаних зірок. За вікном виблискує блискавка, знову і знову опромінюючи кімнату, поки він гладить мене зі знанням справи, яке переводить першу кульмінацію в другу.

— Зейден, — стогну я, коли насолода слабшає і спалахує знову.

Він усміхається і прибирає пальці з мого тіла, а я, потягнувшись до його сорочки, відчуваю лише нерівне дихання і голод. Я хочу зняти її зараз же. Він задовольняє мою нагальну потребу, зриває тканину, і ми знову цілуємося, всі ці язики, що кружляють, і руки, що блукають. Відчуття його шкіри під моїми пальцями просто божественне, вона неймовірно м'яка на тлі ярдів твердих м'язів. Я простежую лінії його

спини, запам'ятовуючи западини і нерівності, як сухожилля пульсують при кожному його русі.

— Ти потрібен мені зараз, — зітхаю я і тягнуся до ґудзиків його шкіряних штанів.

— Ти розумієш, що говориш? — запитує він, коли я зсуваю тканину – і всю тканину під нею – повз його стегна, звільняючи товсту довжину його члена. Він гарячий і твердий у моїй руці, і стогін, що вирвався з його губ, змушує мене почуватися непереможною.

— Я прошу тебе трахнути мене. — Я вигинаюся дугою і цілую його.

Він стогне, притягуючи мої стегна до краю столу, а потім стягує мою спідню білизну з ніг, залишаючи мене голою.

Мій пульс підскакує.

— Я приймаю препарат для придушення фертильності. — Звісно, ми обоє приймаємо. Найменше комусь хочеться, щоб навколо бігали маленькі квадрантні діти. Але краще сказати, ніж потім шкодувати.

— Те саме. — Він обхоплює мої стегна, піднімаючи мене для кращого кута, і головка його члена треться об мій клітор. Я задихаюся, і його очі зустрічаються з моїми. Голод, який я бачу в кожній напруженій лінії його тіла, – це моя погибель. Мені байдуже, якщо це нас погубить. Він потрібен мені.

Більше жодних стримувань. Більше немає.

Я тягнуся між нами, направляючи голівку його члена до мого входу, але ця позиція – лайно. Він значно вищий за стіл, і якби я не була в такому розпачі від нього, я б розсміялася, але це так. Я вигинаюся, але це не допомагає. Кожна секунда очікування здається розтягнутою на десятиліття.

— Чортів стіл, — лається він.

Це точно мої думки.

Його біцепси напружуються, коли він піднімає мене за задню частину стегон, і я обхоплюю його руками за шию, а ногами – за талію, мій халат опиняється між нами, коли він повертається. Наші роти зустрічаються в жадібному поцілунку, коли моя спина б'ється об шафу, але я ледь моргаю, захоплена рухом його язика, відчуттям його між моїх стегон.

— Чорт. З тобою все гаразд? — запитує він.

— Я в порядку. Ти не зламаєш мене.

Він проштовхується всередину мене на перший, тугий дюйм, і я задихаюся від прилягання, від розтягування.

— Ще. — Я занадто зайнята його поцілунками, щоб говорити. — Мені потрібен весь ти.

— Ти станеш моєю смертю, Вайолет. — Усе, що залишилося від його контролю, слабшає, і він бере мене повністю одним жорстким поштовхом.

Я стогну в поцілунку. Глибоко. Він такий глибокий, що я відчуваю його скрізь.

— Скажи мені, що з тобою все гаразд. — Він уже рухається, слава богам.

— Я в порядку. — Краще, ніж ідеально. Сила знову палає під моєю шкірою, гуде в безсловесній, несамовитій вимозі.

— У тобі так до біса добре. — Він знову входить у мене, знову і знову, задаючи жорстокий, стійкий темп, його рот ковзає по моїй шиї, а його рука піднімається, щоб накрити мої груди.

Я не можу навіть думати про шалене задоволення, коли з кожним поштовхом моя спина вдаряється об дверцята шафи, наповнюючи кімнату звуками наших напружених тіл і скрипом дерева. Кожен удар кращий за попередній. Моє дихання переривається.

— Чорт, ти мені ніколи не набриднеш, так? — каже він, уткнувшись обличчям у мою шию, коли я вигинаюся в ньому дугою.

— Заткнися і трахни мене, Ріорсоне. — Завтра буде досить скоро для жалю.

Потягнувшись угору, я вхопилася однією рукою за верхній край шафи, щоб з більшою силою податися назад, зустрічаючи рух його стегон, приймаючи його глибше, сильніше. Він стягує одну з бретелей моєї нічної сорочки з плеча, і прохолодне нічне повітря цілує затверділу вершину мого соска за мить до того, як його гарячий рот накриває його. Відчуття закручуються в спіраль, обертаючись і згортаючись, утворюючи тугий вузол задоволення так глибоко всередині мене, що напруга стає нестерпною.

Двері шафи застогнали, потім зірвалися з петель, і тіні Зейдена вирвалися назовні, захищаючи мене, коли рама затріщала й довкола нас заскрипіла деревина. Моя сила спалахує, піднімаючись у відповідь на його, обпалюючи мою шкіру, коли я хапаюся за його плечі, і мій рот знаходить його.

Не можна зупинятися. Ми не можемо зупинитися.

— Чорт, — проклинає він, знову і знову беручи мене, не зупиняючись, знову повертаючи нас так, що до моєї спини притискається тканина. Але це не ліжко. Це фіранки, зсунуті в бік вікна.

Енергія знову потріскує, коли наші роти зустрічаються, і він продовжує рухатися далі, з кожним рухом закручуючи цей вузол всередині мене все тугіше.

І сила... вона занадто велика. Вона спалює мене, нагріває мою кров, вимагаючи звільнення.

— Зейден, — кричу я, одночасно звиваючись і тримаючись за нього, немов він – єдине, що прикріплює мене до землі.

— Я тримаю тебе, Вайолет, — обіцяє він, його дихання зривається з моїх губ. — Випусти це.

Блискавка пронизує мене, спалахуючи так яскраво, що в мене заплющуються очі. Наді мною спалахує жар, і тут же лунає гуркіт грому.

І я відчуваю запах диму.

— Чорт. — Сила Зейдена заповнює кімнату, затьмарюючи світло, яке в нас було, і завіса падає, але ми рухаємося перш, ніж обвуглена тканина встигає торкнутися моєї шкіри. Цей вузол задоволення наростає до межі, коли він опускає мене на підлогу, і, нарешті, я притискаюся до нього всією вагою, коли він входить у мене. Тіні відступають, і вигляд його наді мною, його темний погляд, спрямований на мене в напруженій концентрації – найпрекрасніше видовище, яке я коли-небудь бачила.

— Так. Дуже. Красиво. — Я пробиваю кожне слово поцілунком.

Він відсторонюється, його очі шукають мої протягом кількох ударів серця, перш ніж він спустошує мене ще одним поцілунком, який змушує мене напружитися для більшого, хитаючи стегнами проти його.

Цей чоловік цілується всім тілом, рухаючи стегнами в такт руху язика, притискаючись до мене настільки, що я можу дихати, погладжуючи його груди по моїх чутливих сосках. Він тримає мене на тій самій межі, на якій перебуває сам, і я не знаю, скільки ще зможу витримати, перш ніж підпалю всю цю кімнату.

— Мені потрібно... мені потрібно... — Мої скажені очі шукають його. Де мої слова?

— Я знаю. — Він знову бере мій рот і проникає між нами, використовуючи ці талановиті пальці, щоб довести мене до чергового оргазму, і знову спалахує світло, за яким слідують грім і темрява, коли я розпадаюся під ним.

Задоволення накочує на мене хвилями, знову і знову, поки все, що я можу зробити, це притулитися до плечей Зейдена і змиритися з ним у блаженному спокої.

— Прекрасно, — шепоче він.

Щойно я спускаюся, його ритм зривається, і він притискає моє коліно до грудей і бере мене ще глибше. Я хитаю стегнами назустріч йому, піт виступає на нашій шкірі, і я із захопленим захопленням спостерігаю, як він розвертається. Мені подобається його втрата контролю так само, як я боюся свого власного, і коли я кручу стегнами, він стогне, вигинаючи шию, і робить один поштовх. Ще один.

На третій він скрикує, потім здригається в мені, і його сила вихлюпується в смугах тіней, розколюючи дерев'яну мішень по інший бік вікна.

Шматки розлітаються, і Зейден викидає ще одну хвилю темряви, яка триває досить довго, щоб захистити нас від уламків. Потім тіні відступають, і кинджали з дзвоном падають на землю позаду мене.

Він має такий самий приголомшений і такий самий захоплений вигляд, як і я, поки ми лежимо тут, дивлячись одне на одного, наші груди здіймаються після того, що можна описати тільки як повне й абсолютне божевілля.

— Я ніколи так не втрачав контроль, — каже він, спираючись на одну руку і відкидаючи волосся з мого обличчя іншою. Цей рух настільки м'який, настільки суперечить тому, що ми щойно пережили, що я не можу не кліпнути, а потім усміхнутися.

— Я теж. — Посмішка переростає в повноцінну усмішку. — Не те щоб у мене раніше була сила, над якою я втрачала контроль.

Він сміється і перевертає нас на бік, притискаючи мене до себе і обхоплюючи мою голову своїми біцепсами.

Я принюхуюся до диму в повітрі.

— Невже я…

— Підпалила фіранки? — Він піднімає брову. — Так.

— О. — Я не можу знайти в собі сили зніяковіти, тому проводжу тильною стороною пальців по щетині на його щелепі. — І ти їх загасив.

— Так. Прямо перед тим, як я знищив твою мішень для метання. — Він гримасує. — Я куплю тобі нову.

Я кидаю погляд на шафу.

— І ми…

— Ага. — Він піднімає брови. — І я впевнений, що тобі теж потрібен новий стілець.

— Це було... — Я навіть не встигла повністю зняти з чоловіка штани, а мій халат безсистемно звисає з одного плеча.

— Лякаюче ідеально. — Він гладить мене по обличчю. — Ми маємо привести тебе до ладу й укласти спати. Про... твою кімнату ми зможемо потурбуватися завтра. За іронією долі, твоє ліжко – єдине, що ми не розбили.

Я сідаю, щоб переконатися, що ліжко прибране, і Зейден робить те саме поруч зі мною, нахиляючись уперед. Одразу ж я втрачаю інтерес до всього, окрім м'язистих ліній його спини і темно-синьої реліквії, яку передала йому Сгаейл.

Я простягаю руку і проводжу по реліквії дракона на його спині, мої пальці затримуються на рельєфних срібних шрамах, і він застигає. Усі вони - короткі, тонкі лінії, надто точні, щоб бути батогом, без рими чи причини, але ніколи не перетинаються.

— Що сталося? — шепочу я, затамувавши подих.

— Ти справді не хочеш знати. — Він напружується, але не відсторонюється від мого дотику.

— Хочу. — Вони не виглядають випадковими. Хтось заподіяв йому біль навмисно, зловмисно, і це змушує мене хотіти вистежити цю людину і зробити з нею те саме.

Його щелепа стискається, коли він дивиться через плече, і його очі зустрічаються з моїми. Я прикушую губу, знаючи, що цей момент може піти в будь-який бік. Він може відгородитися від мене, як завжди, а може справді впустити мене.

— Їх багато, — пробурмотіла я, проводячи пальцями по його хребту.

— Сто сім. — Він відвертається.

Від цього числа в мене зводить живіт, а потім моя рука завмирає. Сто сім. Саме це число згадав Ліам.

— Саме стільки дітей носять реліквію повстання.

— Так.

Я зсуваюся так, щоб бачити його обличчя.

— Що сталося, Зейден?

Він зачісує моє волосся назад, і вираз його обличчя такий близький до ніжності, що в мене завмирає серце.

— Я побачив можливість укласти угоду, — тихо каже він. — І я скористався нею.

— Що це за угода, після якої у тебе залишаються такі шрами?

Конфлікт вирує в його очах, але потім він зітхає.

— Такий, коли я беру на себе особисту відповідальність за лояльність ста семи дітей, яких залишили лідери повстання, а натомість нам дозволяють боротися за своє життя в квадранті Вершників замість того, щоб бути відданими смерті, як наші батьки. — Він відводить погляд. — Я обрав шанс смерті, а не впевненість.

Жорстокість пропозиції і жертва, на яку він пішов заради порятунку інших, б'є як фізичний удар. Я притискаюся до його щоки і повертаю його обличчя до свого.

— Отже, якщо хтось із них зрадить Наварру... — Я піднімаю брови.

— Тоді моє життя буде втрачено. Шрами – це нагадування.

Ось чому Ліам каже, що він винен йому все.

— Мені так шкода, що це сталося з тобою. — Особливо коли не він очолив повстання.

Він дивиться на мене так, ніби бачить саму глибину моєї сутності.

— Тобі нема за що вибачатися.

Я хапаю його за руку, коли він збирається встати.

— Залишся.

— Я не повинен. — Дві зморшки з'являються між його бровами, коли він шукає мої очі. — Люди будуть говорити.

— Коли це я давала тобі зрозуміти, що мені не байдуже, що думають люди? — Я використовую його попередні слова проти нього і сідаю, обвиваючи рукою ділянку його шиї, на якій знаходиться його реліквія. — Залишся зі мною, Зейден. Не змушуй мене благати.

— Ми обидва знаємо, що це погана ідея.

— Тоді це наша погана ідея.

Його плечі опускаються, і я розумію, що перемогла. Він мій на цю ніч. Ми по черзі вислизаємо, щоб привести себе до ладу, а потім він ковзає в ліжко позаду мене.

— Тільки в цих стінах, — тихо каже він, і я розумію, що він має на увазі.

— Тільки в цих стінах, — погоджуюся я. Ми ж не перебуваємо у стосунках або щось у цьому роді. Це було б... катастрофою, враховуючи субординацію. — Зрештою, ми вершники.

— Я просто не довіряю своєму характеру, якщо хтось скаже…

Я цілую його в губи, змушуючи замовкнути.

— Я знаю, що ти говориш. Це... мило.

Він покусує мою шкіру.

— Я не милий. Будь ласка, не сприймай жодну мою частину за м'яку чи добру. Це тільки зашкодить тобі, і що б ти не зробила... — Він заривається обличчям у мою шию, глибоко вдихаючи. — Не закохуйся в мене.

Я проводжу рукою по його руці з відмітинами і молюся, щоб це було не зовсім те, що я роблю. Це непереборне поєднання туги і задоволення в моїх грудях має бути наслідком того, що я кінчила не один, а тричі, вірно? Це не може бути більше.

— Вайоленс?

Я дивлюся у вікно на нескінченне чорне небо і міняю тему, мої повіки важчають із кожною секундою.

— Чому ти вирішив, що я можу метати блискавки?

Він витягується настільки, що вкладає мою голову під своє підборіддя.

— Я подумав, що ти зробила це в першу ніч, коли Таірн направив у тебе силу, але я не був упевнений, тому нічого не сказав.

— Правда? — Я моргаю, згадуючи, але мій мозок наповнений приємним, тьмяним гулом, поки сон бореться за те, щоб затягнути мене під себе. — Коли? — Мої очі закриваються.

Його руки стискаються навколо мене, коли він притискає мене ближче, задні частини моїх стегон щільно притискаються до його штанів, коли я починаю дрімати.

— Коли ти вперше поцілувала мене.

…

Коли я прокидаюся, Зейден уже пішов, але це не зовсім сюрприз. Він залишився на ніч? Ось це був шок.

Знайти на тумбочці банку з жменею весняних фіалок? Моє серце заколотилося. У мене стільки довбаних проблем.

Він навіть переніс усе сміття в купу в кутку в кутку, що означає, що він, мабуть, використовував свої тіні, поки я спала, тому що я нічого не чула.

Я все ще виснажена, але швидко одягаюся і заколюю волосся, помітивши, що сонце вже зійшло. Оскільки Ліам у лазареті, сьогодні я буду сама в поїздці по Архівах, але, можливо, мені вдасться пробратися до нього на зворотному шляху.

Я зашнуровую черевики, коли лунає стукіт у двері.

— Ти, напевно, жартуєш, — кажу я досить голосно, щоб той, хто стукає, почув. — Те, що Ліам одужує, не означає, що мені потрібен ще один, — я відчиняю двері й спотикаюся на останньому слові — охоронець.

Професор Карр стоїть у моєму коридорі, його волосся стає дибки, коли він дивиться на мене з науковою оцінкою, потім піднімає брови, дивлячись повз мене на уламки моєї кімнати.

— Нам потрібно працювати.

— У мене є архівний обов'язок, — заперечую я.

Він фиркає.

— Ти не працюватимеш в архіві, поки ми не переконаємося, що ти не збираєшся спалити це місце дотла. Блискавка і папір погано поєднуються. Повір мені, Сорренгейл, писарі не захочуть, щоб ти наближалася до їхніх дорогоцінних книг, а ти, судячи з усього, ти не можеш контролювати свої сили навіть уві сні.

Я намагаюся не звертати уваги на його слова, оскільки він далеко, але в підсумку йду за ним коридором, коли він іде.

— Куди ми йдемо?

— Туди, де ти не влаштуєш лісову пожежу, — каже він, не озираючись.

Через двадцять хвилин ми на льотному полі, і, на мій подив, на Таірні сідло.

— Як, чорт забирай, ти це зробив?

Він обурено пихкає.

— Наче я дозволив би їм сконструювати щось, що я сам не можу зрозуміти, як одягнути. Пам'ятай, звідки ти отримуєш свою силу, Срібна.

— Як Андарна? — запитую я, коли професор Карр суне мені в руки ранець. — Для чого це?

— Спить, але з нею все гаразд, — обіцяє Таірн .

— Сніданок, — відповідає Карр. — З огляду на те, чим ти збираєшся займатися, він тобі знадобиться. — Він забирається на свого помаранчевого кинджалохвоста, і після того, як я сідаю на Таірна і пристібаюся, ми піднімаємося в повітря.

Укус весняного вітру щипає мої щоки, коли ми летимо вглиб гірського хребта, і я вдячна, що вдягла льотні шкірянки цього ранку, думаючи, що в мене буде сеанс до обіду.

Ми приземляємося майже через півгодини, високо над лінією дерев.

Я тремчу і потираю руки, щоб побороти низьку температуру, яка буває на великій висоті.

— Не хвилюйся. Ти недовго мерзнутимеш, — запевняє Карр, знімаючи з плеча і дістаючи з кишені невеликий фоліант. — Згідно з тим, що я прочитав минулої ночі, ця особлива здатність здатна перегріти вашу систему, тому... — Він жестом обвів нас.

— До того ж, тут нема чому горіти, чи не так? — І свідків, якщо він вирішить зламати мені шию, теж немає. Я швидко глянула на нього і відвернулася, розстібаючи пряжки свого сідла, потім ковзнула по передній нозі Таірна. — *Не залишай мене.*

— *Ніколи. Я спалю його живцем, перш ніж він зробить хоч крок до тебе.*

— Іменно. — Він уважно вивчає мене, і я уникаю зустрічатися з ним поглядом, перевіряючи, чи не сповзла обмотка на коліні під шкіру. — Мене завжди інтригує, як природа знаходить баланс.

— Я не впевнена, що розумію, про що ви, професоре.

— Така сила знаходиться в одному такому... — Він зітхає. — Ви б не назвали себе тендітною?

— Я така, яка я є. — Я здригнулася. Я ніколи не давав цьому професору приводу вважати мене іншою.

— Це не образа, кадет. — Він знизує плечима, дивлячись на сідло. — Це баланс. Під час виконання своїх обов'язків я виявив свого роду кореляцію, яка підтримує систему стримувань влади. Твоя, схоже, це твоє тіло.

У грудях Таірна лунає рик, коли він відтісняє меншого дракона Карра від свого місця.

— Твій дракон мені не довіряє, — заявляє Карр, наче це академічна проблема, яку потрібно вирішити. — А з огляду на те, що він наймогутніший із них у квадранті на даний момент…

— Але не на Континенті, — визнає Таірн.

— Це означає, що і ви мені не довіряєте, кадет Сорренгейл. — Він витримує мій погляд, і вітер з вершини гори змушує його біле волосся танцювати, як пір'я. — Чому? Немає сенсу брехати.

— Крім того, що ви назвали мене тендітною? — Я стою біля основи передньої ноги Таірна, готова сісти на нього, якщо знадобиться. — Я була там того дня, коли ви вбили Джеремая. Його печатка проявилася, і ви скрутили йому шию, як гілку, на очах у всіх нас.

Карр нахилив голову в роздумах.

— Так, але він був у сильній паніці, а широко відомо, що інтинсики не можуть жити. Я припинив його страждання до того, як він зміг побачити наближення кінця.

— Я ніколи не зрозумію, чому читання думок – це смертний вирок. — Я кладу руку на ногу Таірна, немов вбираю його силу, хоча вже відчуваю, як вона тече через мене.

— Тому що знання – це сила. Як дочка генерала, ти маєш це знати. Ми не можемо допустити, щоб хтось ходив навколо з необмеженим доступом до секретних матеріалів. Вони загрожують безпеці всього королівства.

І все ж Дейн живе.

— Тому що Аетос буде корисний їм доти, доки вони зможуть тримати його під своїм контролем. — Таірн пускає пару над моєю

головою, і Помаранчевий Кинджалохвіст відступає ще далі. — Його сила також обмежена дотиком, так що він більш керований.

— Тепер тобі не обов'язково довіряти мені, і ти навіть можеш керувати зі свого місця на драконі, якщо хочеш, але я сподіваюся, ти повіриш мені, коли я скажу, що в мене немає планів вбивати тебе, кадет Сорренґейл. Втрата такого активу, як ви, була б трагедією для військових зусиль.

Активу.

— А той факт, що ви зв'язали Таірна, робить вас із Ріорсоном найбажанішою парою вершників, яку це королівство бачило занадто довго. Чи можу я дати вам пораду? — Його очі звузилися.

— Будь ласка. — Принаймні, він жорстоко чесний, тож я знаю, в якому становищі я з ним перебуваю.

— Слідкуйте за своєю лояльністю. Ви з Ріорсоном обидва володієте винятковою, смертоносною силою, якій позаздрив би будь-який вершник. Але разом? — Його кущисті брови насупилися. — Ви були б грізним ворогом, якому командування просто не могло б дозволити існувати. Ви розумієте, про що я говорю? — Його голос пом'якшується.

— Наварра – мій дім, професоре. Я віддам своє життя, щоб захистити його, як і всі Сорренгейли, які їздили до мене.

— Чудово. — Він киває. — Тепер давайте приступимо до роботи. Що швидше ви зможете стримати блискавку, то швидше ми обидва зможемо перестати морозити свої дупи.

— Гарна думка. — Я дивлюся на полігон. — Ви просто хочете, щоб я... — Я жестом вказую на гори навколо нас.

— Переважно де завгодно, але не тут, так.

Я дивлюся на гори вдалині.

— Я не зовсім впевнена, що я зробила, щоб викликати це раніше. Це була... емоційна реакція. — І те, що сталося минулої ночі, безумовно, не підлягає обговоренню.

— Цікаво. — Він записує щось у свій блокнот шматочком вугілля. — Ти використовувала блискавку крім учорашнього показу під час Військових ігор?

Я думаю про те, щоб тримати свою відповідь при собі, але моє мовчання не допоможе.

— Кілька разів.

— І обидва рази були результатом емоційних реакцій?

Таірн фиркає, і я шльопаю його по передній лапі тильною стороною долоні.

— Так.

— Ну, тоді почни з цього. Заземліться у своїй силі та спробуйте відчути те, що ви відчували. — Він повертається до свого блокнота.

— Мені покликати лідера крил? — Таірн сміється в мене в голові.

— Заткнися.

Я впираюся обома ногами у свій Архів, і сила тече навколо мене, через мене. Золоте світло Андарни теж тут, але воно пом'якшилося після вчорашнього виснаження, а високо наді мною клубочаться чорнильно–чорні тіні, що, як я знаю, представляють зв'язок із Зейденом.

— Проблеми? — запитує Зейден, ніби відчуває моє запитання. — І що ти робиш так далеко?

— Тренуюся з Карром. — Мої щоки палають від звуку його низького голосу. — А звідки ти знаєш, як далеко я перебуваю?

— Стань сильнішим у володінні зброєю, і ти теж зможеш це робити. Немає такого місця у світі, куди б ти не могла піти, щоб я не знайшов тебе, Вайоленс. — Обіцянка має бути погрозою, але це не так. Для цього вона занадто до біса заспокоює.

— Просто зараз я б погодився помахати блискавкою. — Карр дивиться на мене, і зараз буде до біса ніяково, якщо я не зможу зрозуміти, як…

Образи наповнюють мій розум. Це минула ніч, тільки я чомусь бачу її очима Зейдена, відчуваючи безпомилкове печіння невгамовного бажання. Мій контроль над собою слабшає – ні, це контроль Зейдена слабшає, коли я стогну під ним, мої стегна б'ються об його руку, мої нігті впиваються в його шкіру з болем, що межує із задоволенням, коли я звиваюся. Боги, я потрібна – ні, він потребує мене. Його голод переходить межу голоду, щоб пізнати мій дотик, мій смак, відчуття…

Енергія заливає всю мою систему, потріскуючи по шкірі, і світло спалахує за моїми заплющеними очима.

Образи припиняються, і мої почуття знову стають моїми власними.

І, блядь, якщо я не завелася настільки, що мені доводиться змістити свою вагу, щоб полегшити біль між стегон.

— Гарна робота! — Професор Карр киває, щось записуючи.

— Не можу повірити, що ти щойно це зробив.

— Нема за що.

Мої щоки палають жаром, коли я піднімаю тильні сторони долонь до шкіри.

— Бачиш, я ж тобі казав. — Карр піднімає блокнот. — Останній володар блискавки сказав, що вона змусила їх перегрітися. Тепер зроби це знову.

Таірн хихикає.

— Жодного клятого слова від тебе, — попереджаю я.

Цього разу я зосереджуюся на відчутті припливу сили, а не на тому, що його спричинило, відкриваю всі почуття і дозволяю розпеченій до білого кольору енергії пройти через мене, накопичуючись до межі. Потім я випускаю її, і блискавка вдаряє більш ніж за милю від мене. Ну, подивіться на це. Я – сертифікована крута.

— Можливо, цього разу ви попрацюєте над прицілюванням? — Професор Карр заглядає у свій блокнот. — Тільки пам'ятайте, що не

варто виснажувати фізичну силу, за допомогою якої ви керуєте силою. Ніхто не хоче бачити, як ти згораєш. Така сила, як у Таірн а, зжере тебе живцем, якщо ти не зможеш її стримати.

Блискавка б'є ще п'ять разів, перш ніж я видихнулася, і жодна з них не потрапляє туди, куди я цілилася.

Це буде складніше, ніж я думала.

Розділ 31

Перше липня, річниця битви при Аретії, справжнім проголошується Днем возз'єднання і відзначатиметься в усій Наваррі в цей день щороку на честь життів, загиблих під час війни за порятунок нашого королівства від сепаратистів, і тих, кого врятувала Аретійська угода.

— Королівська прокламація короля Таурі Мудрого.

У двері постукали, коли я діставала оберемок одягу зі скелетних решток того, що колись було моєю шафою.

— Заходь, — кличу я, кидаючи їх на ліжко.

Двері відчиняються, і входить Зейден, його волосся майорить на вітрі, немов він щойно з льотного поля, і мій пульс підскакує.

— Я просто хотів..., — починає він, потім робить паузу, оглядаючи уламки моєї кімнати, що залишилися від учорашнього вечора. — Чомусь сьогодні я переконав себе, що ми не заподіяли стільки шкоди, але...

— Так, це...

Він дивиться на мене, і ми обидва посміхаємося.

— Слухай, це не повинно бути ніяково або щось у цьому роді. — Я знизую плечима, намагаючись зняти напругу. — Ми обидва дорослі люди.

Його вкрита шрамами брова піднімається.

— Добре, тому що я не збирався цього робити. Але найменше, що я можу зробити, це допомогти тобі прибратися. — Його увага перемикається на шафу, і він морщиться. — Клянуся, вона не виглядала такою зруйнованою в темряві, коли я йшов сьогодні вранці. Виявляється, минулої ночі ти теж підпалила не одне дерево. Знадобилися два майстри води, щоб їх загасити.

Мої щоки палають.

— Ти пішов рано. — Я намагаюся зробити свій тон якомога безпристраснішим, поки йду до свого столу – який дивом уцілів – і нахиляюся, щоб зібрати кілька моїх книжок, які ми збили на підлогу.

— У мене була зустріч із керівництвом, і мені потрібно було почати раніше. — Його рука торкається моєї, коли він нахиляється і бере мою улюблену книжку байок, ту, яку Міра сунула в мій рюкзак, коли ми повернулися на Монтсеррат тієї ночі.

— О. — У моїх грудях стає легше. — У цьому є сенс. — Я встаю, кладу свої тексти на стіл. — Значить, це не тому, що я хроплю або щось у цьому роді.

— Ні. — Куточок його рота піднімається. — Як пройшло тренування з Карром?

Чудова зміна теми.

— Я вмію володіти зброєю, але не можу прицілитися, і це абсолютно виснажливо. — Я стискаю рот, згадуючи перший удар, який я завдала. — Знаєш, учора на льотному полі ти поводився як придурок.

Він міцніше стискає книжку.

— Так. Я сказав тобі те, що, на мою думку, тобі потрібно було почути, щоб пережити цей момент. Я знаю, що тобі не подобається, коли інші люди бачать твою вразливість, а ти...

— Була вразлива, — закінчую я.

Він киває.

— Якщо тобі стане легше, я теж не міг нічого стримувати після того, як уперше вбив когось. Я не думаю про тебе гірше через таку реакцію. Просто це означає, що в тобі ще є людяність.

— У тебе теж, — кажу я, обережно забираючи в нього книжку.

— Це спірно.

Каже людина, у якої на спині сто сім шрамів.

— Це не так. Не для мене.

Він дивиться вбік, і я знаю, що в будь-яку секунду він почне захищатися.

— Розкажи мені що-небудь реальне, — кажу я, відчайдушно намагаючись утримати його поруч із собою.

— Наприклад, що? — запитує він, як і раніше, коли ми летіли, коли він залишив мене сидіти на тій горі, коли в мене вистачило нахабства запитати про його шрами.

— Як... — Мій розум метається в пошуках того, про що можна запитати. — Наприклад, куди ти пішов тієї ночі, коли я знайшла тебе у дворі.

Він насупив брови.

— Ти маєш бути більш конкретною. Третьокурсників постійно відсилають.

— З тобою був Бодхі. Це було прямо перед Гончою. — Я нервово провела язиком по нижній губі.

— О. — Він бере ще одну книжку і кладе її на стіл, явно тягне час, вирішуючи, чи відкриється він мені, чи ні.

— Я ніколи нікому не розповім нічого з того, що ти мені розповіси, — обіцяю я. — Сподіваюся, ти це знаєш.

— Я знаю. Ти нікому не розповідав про те, що бачила під деревом минулої осені. — Він потирає потилицю. — Атебайн. Ти не можеш знати чому, чи запитати щось іще, але ми були саме там.

— О. — Це, безумовно, було не те, чого я очікувала, але не з ряду геть виходить для курсантів – бігти з чимось на аванпост. — Дякую, що розповів мені. — Я рухаюся, щоб покласти книжку назад і бачу, що

палітурка безумовно гірша, ніж після того, як ми збили антикварний фоліант зі столу минулої ночі. — Чорт. — Я відкриваю задню обкладинку і бачу, що вона розколота біля палітурки.

Щось визирає назовні.

— Що це? — запитує Зейден, заглядаючи мені через плече.

— Не впевнена. — Врівноважуючи важку книжку однією рукою, я витягаю те, що має вигляд жорсткого шматка пергаменту, з того місця, де він був захований за палітуркою. Гравітація зміщується, коли я впізнаю почерк мого батька, і це датовано лише кількома місяцями до його смерті.

Моя Вайолет,

На той час, коли ти знайдеш це, ти, найімовірніше, будеш у квадранті Писців. Пам'ятайте, що фольклор передається з покоління в покоління, щоб розповісти нам про наше минуле. Якщо ми втратимо його, ми втратимо зв'язок із нашим минулим. Достатньо одного зневіреного покоління, щоб змінити історію – навіть стерти її.

Я знаю, що ти зробиш правильний вибір, коли прийде час. Ти завжди була найкращою і для своєї матері, і для мене.

З любов'ю, тато

Я насупила брови й передала листа Зейдену, перегорнувши книжку. Усі казки знайомі, і я все ще чую голос батька, який читає кожне слово, наче я все ще дитина, що згорнулася на його колінах після довгого дня.

— Це загадково, — зауважує Зейден.

— Він став трохи... загадковим у роки після смерті Бреннана, — м'яко визнаю я. — Втрата брата зробила мого батька ще більш відлюдником. Мені вдавалося проводити з ним час тільки тому, що я постійно перебувала в архіві, навчаючись на писаря.

Сторінки тремтять, коли я перегортаю історії про стародавнє королівство, що розкинулося від океану до океану, і про велику війну між трьома братами, які боролися за контроль над магією в цій містичній країні. Деякі байки розповідають про перших вершників, які навчилися пов'язувати себе з драконами, і про те, як ці зв'язки можуть обернутися проти вершника, якщо він спробує поглинути занадто багато сили. Інші розповідають про велике зло, що поширилося всією землею, коли люди стали розбещені темною магією та перетворилися на істот, відомих як веніни, які створили зграї крилатих істот, що їх називають вівернами, та спустошили землю від усієї магії у жадобі ще більшої влади. В іншій байці йдеться про небезпеку використання сили землі, а не неба, оскільки людина може легко почати черпати магію з землі і зрештою збожеволіти.

Одна з цілей цих байок – навчити дітей небезпеки занадто великої влади. Ніхто не хоче стати веніном; це чудовиська, які ховаються під нашими ліжками, коли нам сняться кошмари. І вже тим більше ми не хочемо намагатися керувати магією без дракона. Але на те вони й дитячі казки на ніч. То чому ж мій батько залишив мені цю загадкову записку і сховав її всередині книжки?

— Як ти думаєш, що він хотів тобі сказати? — запитує Зейден.

— Я не знаю. Кожна байка в цій книзі про те, що занадто велика влада розбещує, тож, можливо, він вважав, що хтось із керівників розбещений. — Я дивлюся на Зейдена і жартую: — Я б не здивувалася, якби одного дня генерал Мельгрен зірвав маску і показав, що він

жахливий венін. Від цієї людини в мене завжди мурашки по шкірі. — Зейден усміхається.

— Ну, будемо сподіватися, що це не так. Мій батько казав, що веніни вичікують час у Барренсах і одного разу прийдуть по нас – якщо ми не будемо їсти овочі. — Він дивиться у вікно ліворуч від себе, і я розумію, що він згадує свого батька. — Він сказав, що одного разу в королівстві не залишиться магії, якщо ми не будемо обережні.

— Мені дуже шкода, — починаю я, але коли він напружується, я вирішую, що зміна теми – це те, що йому дійсно потрібно. — Отже, з яким безладом нам слід розібратися насамперед?

— У мене є ідея, як провести нашу ніч, — каже він, складаючи ще одну стопку одягу на моє ліжко.

— О? — Я озираюся і помічаю, як темніють його очі, коли він дивиться на мій рот. Мій пульс одразу ж частішає, думка про те, щоб доторкнутися до нього, посилає через мене приплив енергії.

Не закохуйся в мене…

Його слова минулої ночі різко контрастують із тим, як він дивиться на мене зараз.

Я роблю крок назад.

— Ти сказав не закохуватися в тебе. Ти передумав?

— Абсолютно ні. — Його щелепа напружується.

— Вірно. — Я не очікувала, що це буде так боляче, як зараз, і це частина проблеми. Я вже надто емоційно залучена, щоб відокремити секс, яким би феноменальним він не був. — Ось у чому справа. Я не думаю, що зможу відокремити секс від емоцій, коли справа стосується тебе. — Ну, чорт, тепер я це сказала. — Ми вже занадто близькі для цього, і, якщо ми знову зустрінемося, я врешті-решт закохаюся в тебе. — Моє серце заколотилося від поспішного зізнання, я чекала його відповіді.

— Не закохаєшся. — У його очах спалахує щось схоже на паніку, і він схрещує руки. Клянуся, я бачу, як він будує захист проти власних почуттів. — Ти не знаєш мене по-справжньому. Не мою суть.

І чия це вина?

— Я знаю достатньо, — м'яко заперечую я. — І в нас був би весь час у світі, щоб розібратися в цьому, якби ти перестав поводитися як емоційний боягуз і просто визнав, що ти теж закохаєшся в мене, якщо ми продовжуватимемо так само. — Він нізащо не сконструював би це сідло, не витратив би стільки часу, навчаючи мене битися і літати, якби не відчував чогось. Йому теж доведеться боротися за це, інакше нічого не вийде.

— Я зовсім не маю наміру закохуватися в тебе, Сорренгейл. — Його очі звужуються, і він вивіряє кожне слово, ніби я можу сприйняти це якось інакше.

Чорт. Це. Він впустив мене. Він розповів мені про свої шрами. Він приготував для мене цілий арсенал. Йому не байдуже. Він так само залучений у це, як і я, навіть якщо він лайно це показує.

— Ой. — Я поморщилася. — Ну, очевидно, що ти не готовий визнати, до чого все йде. Так що так, я думаю, нам краще погодитися,

що це була всього лише одноразова річ. — Я змушую себе знизати плечима. — Нам обом потрібно було випустити пару, і ми це зробили, вірно?

— Вірно, — погоджується він, з побоюванням на лобі.

— Тож наступного разу, коли я побачу тебе, я поводитимуся так само спокійно, як ти зараз, і прикинуся, що не пам'ятаю, як це, коли ти ковзаєш у мені. — Теплий і твердий. У нього справді неймовірне тіло, але він не має права диктувати мені, що робити з моїм серцем.

Він іде вперед з усмішкою, його погляд гріє кожен сантиметр мого тіла.

— А я просто прикинуся, що не пам'ятаю відчуття твоїх м'яких стегон навколо моєї талії або тих придихальних звуків, які ти видаєш просто перед тим, як кінчити. — Він проводить зубами по нижній губі, і мені потрібна вся моя сила волі, щоб не втягнути цю губу в рот.

— І я проігнорую спогади про твої руки, що вчепилися в мої стегна, притиснули мене до шафи, щоб ти міг взяти мене глибше, і про твій рот на моєму горлі. Легко. — Мої губи розсуваються, коли я відступаю, і моє серце підстрибує в кращому сенсі цього слова, коли він слідує за мною, притискаючи мене до стіни.

Його рука лежить поруч із моєю головою, коли він нахиляється до мене, його губи кривляться в напівусмішці.

— Тоді, я думаю, я ігноруватиму спогади про те, як гаряче і слизько ти почуваєшся навколо мого члена, і як ти кричиш про більше, поки все, про що я можу думати, це як розсунути всі фізичні межі, щоб бути саме тим, що тобі потрібно.

Чорт. Він у цій грі кращий за мене. Тепло обпікає мою шкіру. Я хочу його ближче. Я хочу того ж, що і минулої ночі. Але я хочу більшого. Його дихання зривається з моїх губ, і я не в найкращому стані.

До біса. Я можу отримати його, вірно? Я можу взяти все, що він пропонує, і насолоджуватися кожною хвилиною. Ми можемо рознести на шматки всі предмети меблів у цій кімнаті, а потім перебратися в його. Але де ми залишимося вранці?

Прямо тут, обидва охочі, і тільки один з нас досить сміливий, щоб взяти, а я заслуговую більшого, ніж стосунки, які тільки на його умовах.

— Ти хочеш мене. — Я кладу руку йому на груди і відчуваю, як калатає його серце. — І я знаю, що це лякає тебе, хоча я хочу тебе так само сильно.

Він напружується.

— Але ось у чому річ. — Я тримаю його погляд, знаючи, що він може втекти будь–якої секунди. — Ти не можеш диктувати мені, що я відчуваю. Ти можеш віддавати накази там, але не тут. Ти не можеш говорити мені, що ми можемо трахатися, але я не можу закохатися в тебе. Це нечесно. Ти можеш поважати тільки те, що я обираю. Тож ми не будемо робити цього знову, поки я не захочу ризикнути своїм серцем. І якщо я впаду, то це буде моя проблема, а не твоя. Ти не відповідаєш за мій вибір.

Його щелепа стискається один раз. Другий. А потім він відштовхується від стіни, даючи мені простір.

— Я думаю, це на краще. Я скоро закінчую школу, і хто знає, де я опинюся. Крім того, ми з тобою скуті одним ланцюгом через Сгаейл і Таірна, що ускладнює... усе. — Він відступає на крок за кроком, відстань більша, ніж просто фізична. — Крім того, з усім цим, я впевнений, ми врешті-решт забудемо, що минула ніч узагалі сталася.

Те, як ми дивимося одне на одного, говорить мені, що ніхто з нас ніколи не забуде. І він може уникати цього скільки завгодно, але ми будемо опинятися тут знову і знову, поки він не захоче визнати, що це таке. Бо якщо я щось і знаю напевно, то це те, що я закохаюся в цього чоловіка – якщо вже не закохалася, і він теж на півдорозі до цього, усвідомлює він це чи ні.

Повернувшись до нього спиною, я підходжу до розбитих половинок моєї метальної мішені й підбираю їх, перш ніж повернутися в кімнату.

— Я ніколи не вважала тебе брехуном, Зейден. — Я пхаю половинки йому в груди. — Ти можеш купити мені нову, коли прийдеш до тями. Тоді ми випустимо пару. — Я викидаю обтяжливу людину.

…

— Ти чув, що король Таурі святкує тут День Возз'єднання? — запитує Соєр, перекидаючи ногу через лавку поруч зі мною під час обіду.

— Правда? — Я з ретельністю накидаюся на свою смажену курку. Відтоді як я щодня тренуюся з Карром, мій апетит нагадує бездонну яму. Принаймні, він затягує мене на вершину гори всього на годину на день, але все одно, до сніданку я вже зголодніла.

Через місяць я все ще не можу прицільно стріляти блискавками. Але в мене вже близько двадцяти ударів на годину, тож це вже поліпшення. Ковзаючи поглядом по столах, я ловлю погляд Зейдена, який їсть разом із керівництвом на помості.

Сьогодні вранці він має чудовий вигляд. Навіть задумлива маленька хмаринка, яка всюди слідує за ним, має певну привабливість, коли він закочує очі на те, що говорить Гаррік.

— Не дивись на мене так.

— Як що? — Я піднімаю брову .

Його погляд переходить на мене.

— Наче ти думаєш про вчорашній спаринг у спортзалі .

— Ну, так, — каже Ріаннон навпроти мене. — Ось чому в Девері зараз близько п'ятисот чорних парадних мундирів. Де подорожує король, там і вечірка.

— Ну, якщо вже ти про це заговорив. — Я провела язиком по нижній губі, згадуючи, як його стегна притиснули мої до матюків після того, як усі пішли на ніч. Як близько ми обидва були до того, щоб піддатися потребі, що пульсує між нами.

Його щелепа стискається, і він міцніше стискає виделку.

— Серйозно. Я не можу думати, коли ти так дивишся на мене.

— Правда? Я думав, це для випускного? — запитує Рідок.

Імоджен насміхається.

— Наче хтось вбирається на випускний. По суті, це гігантська формація, де Панчек каже: — Дивись, ти вижив. Гарна робота. Приходь за завданнями, а потім збирай своє лайно і йди.

Усі сміються над її точним наслідуванням.

— Це в тебе є безглузде правило не закохуватися одне в одного, — нагадую я йому.

— Ти все ще дивишся. — Він повертає свою увагу до тарілки.

— Через тебе важко відвести погляд. — Я сумую за його ротом на моїй шкірі, за відчуттям його тіла, притиснутого до мого. Я сумую за виразом його обличчя, коли він дивився, як я розпускаю руки. Але ще більше я сумую за тим, як він згорнувся навколо мене уві сні.

— Я тут, тримаю свої руки і спогади при собі, тому що ти попросила мене про це, а ти трахаєш мене своїми очима. Це нечесна гра.

Я впускаю виделку, і всі за столом обертаються і дивляться на мене.

— З тобою там усе гаразд? — запитує Ріаннон, її брови піднімаються.

— Так. — Я киваю, ігноруючи прилив тепла, що повзе по моїй шиї. — Я в порядку.

Ліам ставить свій келих і дивиться між мною і Зейденом, хитаючи головою і борючись з посмішкою. Звісно, він знає, що відбувається. Він має бути геть безпам'ятним, щоб не знати, зважаючи на те, що він допомагав Зейдену і Гарріку перевезти нову шафу.

— Я ж казав тобі перестати витріщатися. — У його голосі чується сміх, але його обличчя як завжди позбавлене виразу.

Я стукаю виделкою по своїй тарілці в чистому розчаруванні. Знаєте що? До біса все це. У цю гру можуть грати двоє.

— Якби ти просто взяв себе в руки і визнав, що між нами щось є, я б роздяглася до гола, щоб ти міг бачити кожен мій сантиметр. А коли ти благатимеш мене, я опущуся на коліна, розстебну ці льотні шкірянки, що на тобі, і обхоплю губами...

Зейден поперхнувся.

Усі голови в їдальні повертаються в його бік, і Гаррік б'є його по спині, поки Зейден не відмахується від нього, відпиваючи воду.

Я посміхаюся, чим заробляю приблизно шість розгублених поглядів з нашого столу і один, що закотив очі Ліам.

— Ти будеш моєю смертю .

…

До випускного залишилося всього десять днів, і я рахую кожен з них. Саме тоді ми дізнаємося, як далеко Зейден відправлений з Басгіата. Більшість нових лейтенантів отримують посади в середній смузі, охороняючи форти вздовж доріг, що ведуть до прикордонних

застав, але хтось із силою Зейдена? Я навіть не хочу думати про те, як далеко він зайде.

Або чому він досі не визнав, що між нами щось є. Або навіть натякнув, що хоча б не шкодує про ту ніч. Я б прийняла це.

Не закохуйся в мене…

Я відчуваю знайому колючку на шкірі голови і розумію, що Зейден увійшов у кімнату бойових інструктажів разом з рештою курсантів і керівництвом.

Професор Девера одразу переходить до сьогоднішнього зведення, але мені важко бути уважною.

Сьогодні виповнюється шість років відтоді, як Бреннана було вбито. Зараз він був би капітаном, а можливо, навіть майором, з огляду на те, як розвивалася його кар'єра. Можливо, він був би одружений. Можливо, я стала б тіткою. Можливо, серце нашого батька не здало б того першого разу від напруги, спричиненої його втратою, або востаннє тієї весни два роки тому.

— Віднеси мене в ліжко, — подумки кажу я і трохи опускаюся в крісло. Але я не шкодую про це. Сьогодні, як ніколи, мені потрібно відволіктися.

— Це може бути ніяково перед усіма цими людьми.

Я не можу бачити його з того місця, де він сидить у верхній частині зали Бойового брифінгу, але його слова відчуваються як ласка на моїй шиї.

— Можливо, воно того варте .

— І що б ти зробила по–іншому? — запитує Девера, скануючи натовп.

— Я б попросила підкріплення, якби знала, що захист у цьому районі слабшає, — відповідає Ріаннон.

— Я не змінив своєї думки, Вайоленс. У нас немає майбутнього .

— А коли підкріплення не буде? — запитує Девера, вигнувши брову. — Ви ж помітили, що випускники квадранта Вершників з кожним роком зменшуються, а напади, що почастішали, коштували нам цього року ще сімох Вершників та їхніх драконів, чи не так? Щоб заповнити втрату одного вершника, потрібна як мінімум ціла рота піхоти.

— До випуску залишилося десять днів. — Термін, що наближається, тримає мене в напрузі.

— Я б тимчасово зняла вершників із постів у середній смузі, щоб допомогти відновити палати, — відповідає Ріаннон.

— Не нагадуй мені.

— Чудово. — Девера киває.

— Ти серйозно збираєшся залишити Басгіат без... — Без чого? Оголосивши про свою незгасну... похоть?

— Так.

Звісно, збирається. Зейден – майстер стримувати свої емоції, можливо, тому він так прагне стримувати й мої. Чи є якась інша причина, через яку він стримує себе, яку я не враховую? Секс був чудовий. Наша хімія? Вибухова. Ми навіть... друзі, хоча постійний біль у грудях говорить мені про те, що це далеко не просто так. Якби він був просто мудаком, я б списала цю ніч на секс – неймовірно запаморочливий секс – і пішла б далі. Але він не поводиться як дупа... принаймні, зазвичай, і тепер я розумію, чому він так серйозно ставиться до своєї роботи. Він несе відповідальність за кожного зазначеного тут.

— Про що б ти не думала, це може зачекати, поки між нами не опиниться ціла кімната людей, — каже він.

— Що ще у вас є для мене? — продовжує Девера, звертаючись до другокурсника.

Минуло півтора місяця відтоді, як ми розгромили мою кімнату, і нам вдалося втриматися одне від одного, хоча однієї ночі було недостатньо, щоб задовольнити кожного з нас, якщо судити з напружених вечорів на спарингових матах. Звісно, ми обидва знаємо, що більше тільки ще більше ускладнить і без того надто складну ситуацію.

Але, звісно, він не знімає цю сексуальну напругу, яка натягнута між нами, з кимось іншим. Звичайно. Підступна думка поширюється з нудотною швидкістю.

Я перестаю слухати, коли мій шлунок скручується від занадто реальної можливості.

— Чи є хтось ще?

— Я не збираюся обговорювати це з тобою просто зараз. Будь уважна.

Мені потрібно все, що в мене є, щоб не повернутися і не накричати на нього. Якщо я провела кожну ніч, перевертаючись і перевертаючись у простирадлах на самоті, поки він…

— Це теж гарна ідея, Аетос. — Девера усміхається. — Дуже крилата відповідь, якщо можна так висловитися.

О боги, самолюбство Дейа буде нестерпним сьогодні під час спарингу, якщо Девера й далі робитиме йому компліменти.

Спаринг... Я стискаю ручку занадто сильно, згадуючи, як Імоджен дивилася на Зейдена тієї ночі. Чорт. У цьому є сенс. Вона носить реліквію повстанців і, безумовно, не є дочкою жінки, яка вбила його батька, тож це їй теж на руку.

— Це Імоджен?

Мене зараз знудить.

— Заради всього святого, Вайоленс.

— Правда? Я знаю, ми казали, що більше туди не підемо, але... — Я штовхаю себе за те, що сказала йому, що хочу більшого зараз, і за те, що маю бути уважною, а не сваритися з Зейденом. — Принаймні, скажи мені.

— Соррengейл, — огризається Зейден.

Я завмираю, відчуваючи на собі тяжкість кожного погляду.

— Так, Ріорсоне?— запитує Девера. Він прочищає горло.

— Якби підкріплення було недоступне, я б попросив тимчасово перевести Міру Сорренгейл. У Монтсерраті сильна варта, і з її печаткою вона могла б посилити слабкі місця, поки не прибудуть інші вершники, щоб зміцнити цю варту.

— Гарна ідея. — Девера киває. — І які вершники є найбільш логічним вибором, щоб допомогти відновити варту на цьому конкретному гірському перевалі?

— Третьокурсники, — відповідаю я.

— Продовжуй. — Девера нахиляє до мене голову.

— Третьокурсників вчать будувати палати, а цього року вони все одно їдуть. — Я знизую плечима. — Може, краще відправити їх раніше, щоб вони встигли стати в пригоді.

— *У точку, твою мать.*

Я опускаю свій щит і блокую його.

— Це логічний вибір, — каже Девера. — І це все, що в нас є на сьогодні. Не забувайте, що ви маєте готуватися до останньої вправи — Військові ігри — перед випуском. Також ми чекаємо всіх і кожного з вас у дворі перед Басгіатом сьогодні о дев'ятій годині вечора на феєрверк на честь Дня возз'єднання. Тільки в парадній формі. — Вона піднімає брови на Рідока.

Він знизує плечима.

— А що ще я можу вдягнути?

— Ніколи не знаєш, що ти придумаєш, — каже Девера, відсторонюючи нас.

— Усе, що мені потрібно знати про те, що відбувається між тобою і... — Ліам піднімає на мене брови, поки ми збираємо свої речі.

— Між нами абсолютно нічого не відбувається. Ні чорта, — наполягаю я. Якщо Зейден не хоче подивитися, чи може між нами бути щось іще, повідомлення отримано. — Я повертаюся до Ріаннон. — То ти рада, що нарешті зможеш написати сестрі через десять днів?

Вона посміхається.

— Я писала їй раз на місяць відтоді, як ми приїхали сюди. Тепер я нарешті зможу їх відправити.

Принаймні, одна хороша річ з'явиться із закінченням школи. Ми всі знову зможемо спілкуватися з нашими близькими.

…

Пізніше ввечері я поправляю поясок на ліфі своєї чорної сукні й укладаю вільне пасмо волосся в гарну зачіску, яку Квінн допомогла мені зробити раніше, перш ніж зустріти Ріаннон у коридорі.

Вона розпустила своє волосся, яке зазвичай заплітала в коси, і тугі витки утворили гарний ореол навколо її обличчя, яке вона прикрасила золотистими рум'янами. Обраний нею варіант – гладкі, пошиті на замовлення штани-спідниця та дублет-боді, що перетинає її торс по діагоналі, – має феноменальний вигляд на її високому тілі.

— Гаряче, — кажу я, киваючи, коли вона затягує поясок.

Я вибрала варіант без рукавів з високою горловиною, щоб приховати свої обладунки, і струмливу спідницю в підлогу з розрізом по стегну, яка, як сказала мені Девера, забезпечує мобільність у разі нападу. Особисто я не проти того, щоб під час руху миготіли стегна, особливо з урахуванням всієї тієї роботи, яку я виконала, щоб зміцнити ноги з Імоджен. Мій поясок простий, з того ж чорного атласу, що й у всіх інших, з моїм ім'ям, вишитим просто під плечем, і зіркою першокурсника.

— Я чула, що там буде натовп піхотинців, — каже Надін, приєднуючись до нас.

— Хіба ти не віддаєш перевагу трохи мізків своїм м'язам? — Рідок прослизає просто всередину, Сойєр поруч із ним.

— Ти не намагалася піти без мене! — кричить Ліам, вибігаючи вперед, пробираючись крізь натовп, поки ми рухаємося до сходів, що ведуть до головного кампусу Басгіата.

— Я сподівалася, що тобі дали вихідний, — чесно відповідаю я, коли він підходить до мене. — Хіба ти не виглядаєш красунчиком?

— Я знаю. — Він саркастично підбоченився, поправляючи поясок на опівнічно–чорному дублеті. — Я чув, що курсанти-цілителі небайдужі до наїзників.

— Навряд чи. — Ріаннон сміється. — Як часто їм доводиться збирати нас назад? Напевно їм більше подобаються писарі.

— Чим захоплюються писарі? — запитує Ліам, поки ми спускаємося сходами до моря чорного, йдемо дорогою, якою ми ходимо щоранку до Архіву. — Враховуючи, що ти була майже однією з них?

— Зазвичай іншими писарями, — відповідаю я. — Але у випадку з моїм батьком, напевно, наїзниками.

— Я просто радий побачити людей, які не є вершниками, — каже Рідок, відчиняючи двері, щоб ми могли пройти через тунель. — Тут усе стає якимось кровозмішувальним.

— Згодна. — Ріаннон киває.

— О, неважливо. Ви з Тарою весь рік то сходилися, то розходилися, — каже Надін, а потім червоніє. — Чорт. Ви знову йдете?

— Ми робимо перепочинок до Парапету, — каже вона, і ми входимо у квадрант Цілителів.

— Важко повірити, що ми станемо другокурсниками трохи більше, ніж за два тижні, — каже Соєр.

— Важко повірити, що ми вижили, — додаю я. Цього тижня у списку загиблих було лише одне ім'я – третьокурсник, який не повернувся з нічного завдання.

Коли ми добираємося до внутрішнього двору, вечірка в самому розпалі. Блідо-блакитні кольори в цілителів, кремові в писарів, а темно-сині мундири піхоти з лишком перекривають розкидані чорні мундири. Тут, мабуть, тисяча осіб або більше.

Магічні світильники висять над нами у вигляді дюжини люстр, а портьєри з багатого оксамиту вкривають кам'яні стіни Басгіату, перетворюючи функціональний відкритий майданчик на свого роду бальний зал. У кутку навіть грає струнний квартет.

— Де ти? — запитую я Зейдена, але відповіді немає.

Ми всі, здається, розбігаємося, коли входимо, але Ліам залишається поруч зі мною, напружений, як тятива мого арбалета.

— Скажи мені, що ти носиш обладунки під усім цим.

— Ти думаєш, хтось збирається вдарити мене ножем на очах у моєї матері? — Я жестом показую на відкритий балкон, де мама, схоже, вершить суд, оглядаючи свої володіння. Наші погляди стикаються, і вона щось шепоче чоловікові поруч із нею, зникаючи з поля зору.

Я теж рада тебе бачити.

— Я думаю, якщо хтось і збирався вдарити тебе ножем, то зараз саме час, особливо знаючи, що вбивство тебе має всі шанси покінчити з сином Фена Ріорсона. — Його голос напружується.

У цей момент я помічаю погляди офіцерів і курсантів навколо нас. Вони не витріщаються на моє волосся або ім'я на моєму поясі. Ні, їхні погляди спрямовані на зап'ястя Ліама і на видимі вихори його реліквії повстання.

Я перехоплюю свою руку через його і піднімаю підборіддя.

— Мені так шкода.

— Тобі абсолютно нема про що шкодувати. — Він підбадьорливо поплескує мене по руці.

— Звичайно, є, — шепочу я. О боги, всі зібралися тут, щоб відсвяткувати закінчення того, що він та інші називають відступництвом. Вони святкують смерть його матері. — Ти можеш халищитися. Ти повинен іти. Це... — Я хитаю головою.

— Я йду туди, куди йдеш ти. — Його рука міцно стискає мою.

У моєму горлі застряг кругляк, і я сканую натовп, інстинктивно розуміючи, що його тут немає. Тут немає ні Гарріка, ні Бодхі, ні Імоджен, і вже точно немає Зейдена. Не дивно, що в нього сьогодні такий кепський настрій.

— Це несправедливо по відношенню до тебе. — Я дивлюся на піхотного офіцера, у якого вистачає нахабства виглядати приголомшеним, побачивши зап'ястя Ліама.

— Я дуже сумніваюся, що тобі подобається святкувати річницю смерті твого брата. — Ліам тримає себе з гідністю, яку я ніколи не могла собі уявити.

— Бреннан би зненавидів усе це. — Я жестом показую на натовп. — Він більше прагнув зробити роботу, ніж святкувати її завершення.

— Так, схоже на... — Його слова затихають, і я міцніше стискаю його руку, помічаючи натовп, що розділяється перед нами.

Король Таурі йде поруч із моєю матір'ю, і, судячи з його широкої, зубастої усмішки, він прямує сюди. Пурпуровий поясок перетинає

його дублет, до грудей приколото дюжину медалей, які він ніколи не завойовував на сотні полів битв, на які ніколи не ступала його нога.

Мамині медалі всі заслужені, і вони прикрашають її чорний поясок, як коштовності, що драпірується на її мундирі з високим вирізом і довгими рукавами.

— Іди, — шиплю я Ліаму пошепки, змушуючи себе посміхнутися заради мами, коли до них приєднується генерал Мельгрен. Мельгрен може бути геніальним, але він також нервує, як чорт, щоб бути поруч.

— Коли наближається твоя найбільша небезпека? Думаю, ні. — Його хребет випрямляється.

Я збираюся відірвати чудову голову Зейдену за те, що він змусив Ліама пройти через це.

— Ваша Величність, — бурмочу я, закидаючи ногу за ногу, як учила Міра, і схиляючи голову, помітивши, що Ліам поклонився в талію.

— Твоя мати сказала мені, що ти пов'язала себе узами не з одним, а з двома винятковими драконами, — каже король Таурі, посміхаючись у вуса.

— Так, вона абсолютно впевнена в твоїй силі, — додає Мельгрен, його посмішка крижана, коли він дивиться на мене з відвертою оціночністю.

— Зараз я б не сказала того ж самого, — відповідаю я з ввічливою посмішкою. Я провела достатньо часу серед егоїстичних

генералів, політиків і королівських осіб, щоб знати, коли потрібно бути скромним. — Я все ще вчуся володіти зброєю.

— Не будь такою скромною, донечко, — докоряє мама. — За словами її професорів, вони бачили такий потужний дар лише кілька разів за останнє десятиліття – у Бреннана і хлопчика Ріорсона.

Цей хлопчик – двадцятитрирічний чоловік, але я знаю краще, ніж поправляти її і ставити ще більшу мішень на спині Зейдена.

— А твій дар? — Король Таурі запитує Ліама.

— Далекоглядність, Ваша Величність, — відповідає Ліам.

Очі Мельгрена звужуються на оголену реліквію заколотників Ліама, потім піднімаються до його пояса.

— Майрі, тобто син полковника Майрі?

Я міцніше притискаю його руку до своєї на знак мовчазної підтримки, і мама помічає.

— Так, генерал. Хоча в основному мене виховував герцог Лінделл у Тірвенні. — Його щелепа стискається, але це єдина фізична ознака його дискомфорту.

— Ах... — Король Таурі киває. — Так, герцог Лінделл – хороша людина, вірна людина. — Від його зверхності мені хочеться зірвати медалі з його грудей.

— Я повинен дякувати йому за свою стійкість, Ваша Величносте. — Ліам добре грає в цю гру.

— Так, це так. — Мельгрен знову киває, його погляд сканує натовп. — А тепер скажіть мені, де хлопчик Ріорсон? Я завжди люблю раз на рік подивитись на нього і переконатись, що він не створює проблем.

— Ніяких проблем, — відповідаю я, заслуживши швидкий погляд мами. — Взагалі-то, він наш командир крила. Він урятував мені життя, коли ми були на передовій у Монтсеррат. — Він змусив мене піти, замість того щоб залишитися і допомогти, але все одно, його заслуга в тому, що я не відволікла Міру і не вбила її, себе і Таірна. Зейден зробив більше, ніж просто врятував мене. Він повірив мені, коли я сказав йому, що Ембер привела не пов'язаних узами людей у мою кімнату. У нього був цілий арсенал кинджалів, зроблених спеціально для мене. Він сконструював сідло для Таірна, щоб я могла скакати в бою разом зі своїми однолітками. Він захищав мене, коли мені це було потрібно, і навчив мене захищатися, щоб я не потребувала захисту вічно.

І коли інші поспішають стати переді мною, Зейден завжди стоїть на моєму боці, довіряючи мені тримати себе в руках.

Але я нічого цього не кажу. Який у цьому сенс? Зейдену наплювати, що ці люди думають про нього, тож я теж не буду. Натомість я просто продовжую скромно посміхатися, здавалося б, у благоговінні перед сильними чоловіками, що стоять переді мною.

— Їхні дракони злучилися, — пояснює мама, її усмішка замерзає. — Тож вона стала дуже близька з ним за потребою.

З похоті, потреби і болю в грудях, який я боюся визначити, але, звісно, необхідність працює.

— Це прекрасно. — Король Таурі сяє. — Добре, що Сорренгейл наглядає за нами. Ти даси нам знати, якщо він вирішить, ох, я не знаю. — Він сміється. — Почати нову війну?

Мельгрен цілком здатний передбачити результат будь-якої подібної безглуздості, і все ж він дивиться на нас із Ліамом із зосередженістю, що нервує.

Усе моє тіло напружується.

— Запевняю вас, він відданий.

— То де ж він? — Король Таурі оглядає двір. — Я просив, щоб вони всі були тут, усі відмічені.

— Я бачила його трохи раніше. — Я посміхаюся крізь не зовсім брехню. Битва була раніше. — Я б перевірила краї? Він не дуже любить вечірки.

— О, дивись! Он Дейн Аетос! — каже мама, киваючи кудись за моє плече. — Він буде дуже задоволений, якщо ти з ним привітаєшся, — підказує вона королю.

— Звичайно. — Вони йдуть, залишаючи Ліама і мене стояти в цілковитій тиші, а ми повертаємося, щоб подивитися їм услід, щоб випадково не повернутися спиною до короля. У мене таке відчуття, ніби я щойно пережила неминучу смерть або, принаймні, якесь стихійне лихо.

— Я вб'ю його за те, що він змусив тебе прийти до цього, — бурмочу я собі під ніс, поки Дейн вітає короля з бездоганними манерами.

— Зейден не змушував мене приходити.

— Що? — Мій погляд перескакує на нього.

— Він ніколи б не попросив мене про це. Ніколи і нікого. Але я сказав йому, що буду оберігати тебе, і саме це я і роблю, оберігаючи тебе. — Він криво посміхнувся.

— Ти хороший друг, Ліам Майрі. — Я опускаю голову на його руку.

— Ти врятувала мені життя, Вайолет. Найменше, що я можу зробити, це посміхатися і терпіти на цій клятій вечірці.

— Я не впевнена, що можу терпіти й терпіти. — Не з тим, як люди постійно дивляться на його зап'ястя, немов це він особисто вів армію до кордону.

Дейн усміхається, коли король іде, потім озирається через плече, зустрічає мій погляд і прямує в наш бік.

Він усміхається, і мені легко пригадати, скільки подібних заходів ми відвідали разом за ці роки. Його дотик ніжний, коли він торкається моєї щоки.

— Ти маєш чудовий вигляд сьогодні, Вай.

— Дякую. — Я посміхаюся. — Ти і сам маєш приголомшливий вигляд.

Його рука відпадає, коли він повертається до Ліама.

— Ця вже намагалася втекти? Вона завжди ненавиділа такі речі.

— Поки що ні, але вечір тільки починається, — відповідає Ліам.

Дейн, мабуть, читає напружені риси обличчя Ліама, тому що його посмішка сповзає, коли він знову дивиться на мене.

— Сходи розташовані приблизно за п'ять футів праворуч від нас. Я відволічуся, поки ти будеш вислизати.

— Дякую. — Я киваю на знак подяки, м'яко посміхаючись йому. — Давай підемо звідси, — кажу я Ліаму.

Щойно ми виходимо з вечірки і повертаємося до Квадранту Вершників, я йду прямо у двір і заземлююсь, дозволяючи силі вирувати навколо і крізь мене. Я відчуваю золоту енергію Андарни, полум'яну силу Таірна, що зв'язує мене зі Сгаейл, і, нарешті, мерехтливі тіні Зейдена.

Я відкриваю очі, відстежуючи приплив і відлив цієї мерехтливої тіні, і розумію, що він десь переді мною.

— Ліаме, ти ж знаєш, що я обожнюю тебе, вірно?

— Ну, це приємно...

— Іди геть. — Я йду прямо через двір.

— Що? — Ліам наздоганяє мене. — Я не можу просто залишити тебе тут одну.

— Без образ, але я можу підсмажити все це місце блискавкою, якщо захочу, і мені потрібно побачити Зейдена, тож іди. — Я поплескую його по руці і продовжую йти до почуття, використовуючи його, щоб направляти мене.

— Тобто, за твоїми словами, приціл у тебе лайняний, але решту я зрозумів!— кричить він, відстаючи.

Минувши місце, де ми зазвичай стоїмо строєм, я не турбуюся про світло мага і продовжую йти до постатей, що притулилися до єдиного отвору в цій богом забутій стіні. Зейден може бути тільки в одному місці.

— Скажи мені, що його там немає, — кажу я Гарріку і Бодхі, чиї риси обличчя я ледь можу розгледіти в місячному світлі.

— Я міг би сказати тобі це, але я б збрехав, — зауважує Бодхі, потираючи потилицю.

— Ти не захочеш його бачити. Не сьогодні, Сорренгейл, — попереджає Гаррік із гримасою. — Самозбереження – це річ. Зауваж, ми не з ним, а ми його найкращі друзі.

— Так, але я його... — Я відкриваю рота і закриваю його кілька разів, тому що... хрін знає, хто я для нього. Але туга, яка тримає моє серце в заручниках, ця рушійна потреба бути поруч із ним, бо я знаю, що він страждає, байдуже, чи означає це кинутися з головою в невизначеність... Я не можу заперечувати, що він для мене. Я знімаю шкіряні туфлі з парадної форми – вони радше небезпечні, ніж будь–що інше, а на такому вітрі? Що ж, подивимося, як усе пройде. — Я просто... його.

Уперше з минулого року я піднімаюся на парапет.

Розділ 32

Що стосується 107 невинних, дітей страчених офіцерів, то вони тепер носять реліквію повстання, передану драконом, який вершив правосуддя короля. І щоб показати милосердя нашого великого короля, всіх їх призвуть до престижного квадранту Вершників у Басгіаті, щоб вони могли довести свою вірність нашому королівству своєю службою або смертю. —

– Доповнення 4.2, Аретійський договір

Прогулянка парапетом у день призову – це певний ризик.

Йти по брустверу в парадній формі, босоніж, у темряві? Це безумство.

Перші десять футів, поки я ще перебуваю всередині стін, найлегші, але коли я підходжу до краю, де вітер розвіває мою спідницю, як вітрило, я починаю сумніватися у своєму плані. Буде важко дістатися до Зейдена, якщо я впаду навзнак.

Але я бачу, як він сидить приблизно на третині шляху вузьким кам'яним мостом, дивлячись на місяць, немов він якось збільшує його тягар, і моє серце страшенно болить. У нього на спині вирізані життя всіх ста семи зазначених, він бере на себе відповідальність за них. Але хто бере на себе відповідальність – піклується про нього?

Усі в яру святкують смерть його батька, а він тут оплакує її на самоті. Коли Бреннан помер, у мене були Міра й тато, а в Зейдена нікого не було.

Ти не знаєш мене по-справжньому. Не мою суть.

Хіба не так він відповів, коли я сказала йому, що врешті-решт закохаюся в нього? Начебто, знаючи його, я буду менше його хотіти, але все, що я дізнаюся про нього, змушує мене падати дедалі сильніше і швидше.

О боги. Мені знайоме це почуття. Заперечення цього не робить його менш правдивим. Мої почуття такі, якими вони є. Я не тікала від труднощів відтоді, як переступила цей парапет рік тому, і не збираюся починати зараз.

Востаннє, коли я стояла тут, я був у жаху, але відстань до землі – це не те, що змушує мій пульс битися зараз. Є не один спосіб упасти. Чорт. Цей біль у грудях горить яскравіше, ніж сила, що тече по моїх венах.

Я закохана в Зейдена.

Байдуже, що він скоро поїде або що він, імовірно, не відчуває до мене того самого. Неважливо навіть, що він попереджав мене не закохуватися в нього. Не захоплення, не наша фізична хімія і навіть не зв'язок між нашими драконами змушують мене тягнутися всіма можливими способами до цієї людини. Це моє безрозсудне серце.

Я трималася подалі від його ліжка, від його обіймів, бо він стверджує, що я не можу закохатися в нього, але цей корабель уже

давно відплив, то який сенс стримуватися? Хіба я не повинна вхопитися за кожну мить, поки він ще тут?

Я роблю перший крок на вузький кам'яний міст і витягую руки для рівноваги. Це все одно що пройтися вздовж хребта Таірна, що я робила сотні разів.

Ось тільки я в сукні.

І Таірн не зловить мене, якщо я впаду.

Він буде такий злий, коли почує, що я зробила це…

— Уже.

Голова Зейдена повернулася в мій бік.

— Вайоленс?

Я роблю крок, потім ще один, утримуючи своє тіло у вертикальному положенні за допомогою м'язової пам'яті, якої у мене не було минулого року, і починаю переходити дорогу.

Зейден змахує ногами, а потім, чорт забирай, підхоплюється на ноги.

— Повернися зараз же! — кричить він.

— Ходи зі мною, — кличу я, притискаючись до вітру, коли порив б'є спідницю по ногах. — Треба було йти в штанах, — бурмочу я і продовжую йти.

Він уже йде в мій бік, його кроки такі ж довгі й упевнені, наче він був на твердій землі, з'їдаючи відстань між нами, поки я повільно просуваюсь уперед, доки ми не зустрічаємось.

— Якого біса ти тут робиш?— запитує він, поклавши руки мені на талію. Він у шкіряних чоботях, а не в парадній формі, і він ніколи не мав кращого вигляду.

Що я тут роблю? Я ризикую всім, щоб дістатися до нього. А якщо він відкине мене... Ні. На парапеті немає місця для страху.

— Я можу запитати тебе про те саме.

Його очі розширюються.

— Ти могла упасти і померти!

— Я можу сказати те саме. — Я посміхаюся, але посмішка хитка. Погляд його очей дикий, наче його довели до межі, коли він може стримувати себе в рамках акуратного, апатичного фасаду, який він зазвичай носить на публіці.

Мене це не лякає. У будь-якому разі, він мені подобається більше, коли він зі мною справжній.

— А ти не думала, що якщо ти впадеш і помреш, то і я можу померти? — Він нахиляється до мене, і мій пульс підскакує.

— Знову, — тихо кажу я, поклавши руки на його тверді груди, прямо над пульсом. — Я можу сказати те саме. — Навіть якщо смерть Зейдена не вб'є Сгаейл, я не впевнена, що зможу пережити її.

Тіні піднімаються, темніші, ніж ніч, що оточує нас.

— Ти забуваєш, що я володію тінями, Насильство. Тут я в такій самій безпеці, як і у дворі. Ти збираєшся використати блискавку, щоб зупинити своє падіння?

Добре. Це гарна думка.

— Я... можливо, не продумала цю частину так ретельно, як ти, — визнала я. Я хотіла бути ближче до нього, і я підійшла, будь проклятий парапет.

— Ти серйозно збираєшся стати моєю смертю. — Його пальці згинаються на моїй талії. — Повертайся.

Це не відмова, не так, як він дивиться на мене. Ми проводили емоційний спаринг протягом останнього місяця, чорт забирай, навіть довше, ніж зараз, і один із нас має оголити яремну вену. Я нарешті довіряю йому настільки, що знаю, що він не піде на вбивство.

— Тільки якщо ти це зробиш. Я хочу бути там, де ти. — І я серйозно. Все інше – все інше у світі може зникнути, і мені буде все одно, поки я з ним.

— Вайоленс...

— Я знаю, чому ти сказав, що не бачиш для нас майбутнього. — Моє серце калатає так, немов намагається злетіти, коли я вимовляю ці слова.

— А ти? — Звісно, він не збирається робити це легко. Я не впевнена, що ця людина взагалі знає, що таке легко.

— Ти хочеш мене, — кажу я, дивлячись йому в очі. — І ні, я говорю не тільки про ліжко. Ти. Хочеш. Мене, Зейдене Ріорсон. Ти можеш не говорити цього, але ти робиш краще і показуєш це. Ти показуєш це щоразу, коли вирішуєш довіритися мені, щоразу, коли твої очі затримуються на моїх. Ти показуєш це на кожному уроці спарингу, на який у тебе немає часу, і на кожному уроці польоту, який відриває тебе від твоїх власних занять. Ти показуєш це, коли відмовляєшся доторкнутися до мене, бо боїшся, що я не хочу тебе, а потім знову показуєш це, коли знаходиш час на пошуки фіалок перед зборами керівництва, щоб я не прокинулася від почуття самотності. Ти показуєш це мільйоном різних способів. Будь ласка, не заперечуй цього.

Його щелепа стискається, але він не заперечує цього.

— Ти думаєш, що в нас немає майбутнього, бо боїшся, що мені не сподобається, який ти насправді за всіма цими стінами, які ти тримаєш. І я теж боюся. Я можу це визнати. Ти закінчуєш школу. А я ні. Ти поїдеш через кілька тижнів, і ми, ймовірно, налаштовуємо себе на те, що серце буде розбите. Але якщо ми дозволимо страху вбити все, що між нами є, то ми цього не заслуговуємо. — Я піднімаю одну руку до його шиї. — Я говорила тобі, що тільки я буду вирішувати, коли я готова ризикнути своїм серцем, і я роблю це.

Те, як він дивиться на мене, з тією ж сумішшю надії і побоювання, яка зараз наповнює мою систему, дає мені абсолютне життя.

— Ти не це маєш на увазі, — каже він, хитаючи головою.

І ось він знову висмоктує з мене життя.

— Я серйозно.

— Якщо це через Імоджен...

— Це не так. — Я хитаю головою, вітер тріпає локони, на які Квінн витратив стільки часу. — Я знаю, що більше нікого немає. Я б не ходила по парапету посеред ночі, якби думала, що ти мене розігруєш.

Його брови насупилися, і він притягнув мене ближче до тепла свого тіла.

— Тоді чому ти так вирішила? Мушу зізнатися, це мене розлютило. Я дав тобі рівно нуль причин думати, що я в чиємусь ліжку.

Що означає, що він тільки в моєму.

— Моя власна невпевненість і те, як вона дивилася на ваш із Гарріком спаринг. Може, ти й не запав на неї, але вона точно запала на тебе. Я знаю цей погляд. У мене такий самий погляд, коли я спостерігаю за тобою. — Від збентеження мої щоки палають. Я могла б змінити тему або відмахнутися, але наші стосунки – якщо це взагалі можна назвати стосунками – не поліпшаться, якщо я приховуватиму свої почуття, хоч би якими слабкими та ірраціональними вони мені здавалися.

— Ти ревнуєш. — Він стримує посмішку.

— Можливо, — визнаю я, а потім вирішую, що відповідь була напівсерйозною. — Гаразд. Так. Вона сильна і люта, у ній є та сама безжальна риса, що й у тобі. Я завжди думала, що вона більше підходить тобі.

— Мені добре знайоме це почуття. — Він хитає головою. — І ти теж сильна, люта і безжальна. Не кажучи вже про те, що ти найрозумніша людина, яку я коли-небудь зустрічав. А твій розум до біса сексуальний. Ми з Імоджен просто друзі. Повір мені, вона не дивилася на мене, а навіть якби й дивилася... — Він робить паузу, його рука ковзає до моєї потилиці, і він утримує нас на місці, незважаючи на пориви вітру. — Допоможіть мені боги, я дивлюся тільки на тебе.

Надія – це сильніший кайф, ніж усе, що подавали на вечірці.

— Вона не дивилася на тебе?

— Ні. Переосмисли те, що ти зараз сказала, але виключи мене з рівняння. — Він піднімає брови, чекаючи, поки я дійду правильного висновку.

— Але на маті для спарингу... — Мої очі розширюються. — Вона небайдужа до Гарріка.

— Швидко міркуєш, так?

— Так. Ти закінчив відштовхувати мене?

Він відступає назад, вивчаючи мої очі в місячному світлі, перш ніж поглянути на мене через плече.

— Тобі набридло наражатися на небезпеку, щоб донести свою точку зору?

— Напевно, ні.

Він зітхає.

— Є тільки ти, Вайоленс. Це те, що ти хотіла почути?

Я киваю.

— Навіть коли я не з тобою, є тільки ти. Наступного разу просто запитай. У тебе ніколи не було проблем із тим, щоб бути зі мною відвертою. — Вітер дме навколо нас, але він нерухомий, як сам парапет. — Наскільки я пам'ятаю, ти навіть кидала кинджали мені в голову, що мені більше подобається, ніж дивитися, як ти плутаєшся у своїх думках. Якщо ми збираємося зробити це, то ми повинні довіряти одне одному.

— І ти хочеш це зробити? — Я затамувала подих.

Він зітхає, довго і важко, потім визнає:

— Так. — Його рука ковзає вгору, і він пестить мою щоку великим пальцем. — Я не можу дати тобі жодних обіцянок, Вайолен. Але я втомився боротися з цим.

— Так. — Ніколи ще одне слово не означало для мене так багато. Потім я моргнула, згадавши його попередній коментар про ревнощі. — Що значить, ти добре знаєш почуття ревнощів?

Його руки міцно стискають мою талію, і він відводить погляд.

— О ні, якщо я маю довіряти тобі і говорити, про що я думаю, тоді я очікую того ж від тебе. — Я не збираюся бути єдиною вразливою на цьому парапеті.

Він бурчить, переводячи погляд назад на мене.

— Я бачив, як Аетос поцілував тебе після молотьби, і мало не позбувся почуттів.

Якби я ще не кохала його, це могло б вибити мене з колії.

— Ти тоді хотів мене?

— Я хотів тебе з першої секунди, як тільки побачив, Вайолен, — зізнається він. — І, якщо сьогодні я був з тобою короткий... ну, це просто лайняний день.

— Я розумію. І ти знаєш, що ми з Дейном просто друзі, вірно?

— Я знаю, що ти так вважаєш, хоча тоді я не був у цьому впевнений. — Він проводить великим пальцем по припухлості моїх губ. — А тепер повертай свою дупу на тверду землю.

Він хоче залишитися тут і повалятися.

— Ходімо зі мною. — Мої пальці вчепилися в матеріал його льотної шкіри, готові потягнути його за собою, якщо знадобиться.

Він хитає головою і дивиться вбік.

— Я не в тому стані, щоб піклуватися про когось сьогодні. І так, я знаю, що це лайняні слова, оскільки сьогодні річниця втрати Бреннана...

— Я знаю. — Я ковзаю руками по його руках. — Ходімо зі мною, Зейден.

— Вай... — Його плечі опускаються, і від смутку, що пронизує повітря між нами, у мене в горлі встає клубок.

— Довірся мені. — Я відступаю назад з його обіймів і беру його за руки. — Ходімо.

Минає мить напруженого мовчання, перш ніж він киває один раз, рухаючись уперед і утримуючи мене, поки я повертаюся.

— У мене це виходить набагато краще, ніж у липні минулого року.

— Я бачу. — Він тримається поруч, одна рука на моїй талії, поки я проходжу останню частину парапету. — У чортовій сукні.

— Взагалі-то це спідниця, — кажу я через плече, перебуваючи всього за фут від стіни.

— Дивись уперед! — бурчить він, і тільки страх у його тоні утримує мене від того, щоб зробити щось самовпевнене, наприклад, проскочити останні кілька футів.

Щойно ми опиняємося в межах стіни, він притискає мене до себе, спиною до його грудей.

— Ніколи більше не піддавай своє життя ризику через таку дрібницю, як розмова зі мною. — Це низьке, наче гарчання, гарчання біля мого вуха, що посилає тремтіння по хребту.

— Наступного року буде так весело, — піддражнюю я, йдучи вперед і переплітаючи свої пальці з його пальцями, щоб він пішов за мною.

— Ліам буде тут наступного року, щоб переконатися, що ти не робиш дурниць, — бурмоче він.

— Тобі сподобається отримувати його листи, — обіцяю я, зістрибуючи з парапету на останню сходинку і спускаючись у двір унизу. — Ха. — Я оглядаю порожній двір, надягаючи капці. — Гаррік і Бодхі щойно були тут.

— Вони, напевно, знають, що я вб'ю їх за те, що вони випустили тебе на парапет. Сукня, Сорренгейл? Справді?

Я беру його руку у свою і прямую через двір.

— Куди ми йдемо? — Він звучить так само, як і того дня, коли я його зустріла.

— Ти ведеш мене у свою кімнату, — кажу я через плече, коли ми підходимо до гуртожитку.

— Я що?

Я відчиняю двері, вдячна за світло магів, завдяки якому тепер його легко розгледіти, усмішка і все таке.

— Ти ведеш мене у свою кімнату. — Повернувши ліворуч, я веду нас через коридор у свою кімнату, а потім починаю підніматися широкими гвинтовими сходами.

— Хто–небудь побачить, — заперечує він. — Я турбуюся не про свою репутацію, Сорренгейл. Ти першокурсниця, а я твій староста...

— Я впевнена, що всі вже знають – тієї ночі ми підпалили половину лісу, — нагадую я йому, коли ми проходимо повз двері в коридор другого курсу. — Чи знаєш ти, що коли я вперше піднімалася цими сходами з Дейном, я була нажахана тим, що тут немає поручнів?

— Чи знаєш ти, що я не можу витерпіти, коли чую його ім'я на твоїх губах, коли ти ведеш мене в мою кімнату? — Він піднімається сходами позаду мене, від стіни в'ються тіні, немов вони відчувають його настрій і не хочуть мати з ним нічого спільного. Але його тіні не лякають мене. У цій людині мене більше нічого не лякає, крім величини моїх почуттів до неї.

— Так і є, а тепер подивися на мене. — Я посміхаюся, коли ми доходимо до поверху третього курсу, і відчиняю арочні двері. — Усе, крім танців на парапеті в сукні.

— Напевно, не найкращий час нагадувати мені про це. — Він іде за мною в коридор. Він схожий на поверх другого курсу, тільки тут менше дверей і високий склепінчастий дах.

— Яка з них твоя?

— Я маю змусити тебе вгадати, — бурмоче він, але продовжує тримати мої пальці у своїх, поки ми йдемо до кінця величезного довгого коридору. Звісно, це останній.

— Четверте крило, — насміхаюся я. — Завжди доводиться йти далі за всіх.

Він знімає свої заслони і відчиняє двері, відступаючи назад, щоб я могла увійти першою.

— Мені доведеться або завісити твої нові двері перед від'їздом, або навчити тебе цього в найближчі десять днів.

Я не думаю про наближення терміну його від'їзду, коли вперше входжу в його кімнату. Вона вдвічі більша за мою, як і ліжко. У виживання до третього курсу є серйозні переваги. А може, розмір відображає його ранг, хто знає.

Тут бездоганно чисто, велике крісло біля ліжка, темно-сірий килим, широка дерев'яна шафа, охайний письмовий стіл і книжкова полиця, що викликає в мене миттєву заздрість. Стійка для мечів займає простір біля дверей, на ній стільки кинджалів, що я не можу їх порахувати, а через увесь простір, поруч із письмовим столом, стоїть мішень для метання, така сама, як у мене в кімнаті. У кутку стоять стіл і стільці, а вікно виходить на Басгіат, але обрамлене щільними чорними шторами з емблемою Четвертого крила внизу.

— Іноді ми проводимо тут збори керівництва секцій, — каже він із дверного отвору.

Я повертаюся і бачу, що він дивиться на мене цікавими очима, ніби чекає, що я винесу вирок його приміщенню. Проходячи повз стійку з мечами, я проводжу пальцями по рукоятках різних кинджалів.

— Скільки викликів ти вже виграв?

— Краще запитати, скільки я програв, — каже він, входячи і зачиняючи за собою двері.

— Ось воно, его, яке я так люблю і знаю, — бурмочу я, пробираючись до ліжка, яке, як і моє, обтягнуте чорним.

— Я вже казав тобі, який прекрасний вигляд ти маєш сьогодні? — Його голос знижується. — Якщо ні, то я дурень, тому що ти неперевершено красива.

У моїх щоках піднімається жар, і мій рот викривляється в усмішці.

— Дякую. Тепер сідай. — Я поплескую по краю його ліжка.

— Що? — Його брови піднімаються.

— Сядь, — наказую я, дивлячись на нього.

— Я не хочу говорити про це.

— Я ніколи не говорила, що ти повинен. — Немає потреби питати, у чому річ, і я не збираюся дозволяти тому, що сталося майже шість років тому, вбити клин між нами, навіть на одну ніч.

На мій повний подив, він робить те, що я прошу, сідає на край свого ліжка. Його довгі ноги витягнуті перед ним, і він злегка відкидається назад, спираючись на руки.

— І що тепер?—

Я переміщаюся між його стегон і запускаю пальці в його волосся. Він заплющує очі й нахиляється до моїх дотиків, і, клянуся, я відчуваю, як моє серце розривається на частини.

— Тепер я дбаю про тебе.

Його очі розплющуються, і боги, які ж вони прекрасні. Я запам'ятала кожну золоту крапельку в цих оніксових глибинах, і це добре, бо я не знаю, куди його відправлять після випуску. Бачити його раз на кілька днів – не те саме, що мати можливість торкатися до нього в будь–який час.

Залишивши його волосся, я опускаюся перед ним на коліна.

— Вайолет...

— Я просто знімаю твої чоботи. — Усмішка грає на моїх губах, коли я розстібаю один шнурок, потім інший, знімаючи їх. Я встаю і несу його чоботи до шафи.

— Ти можеш просто залишити їх там, — каже він.

Я ставлю їх на підлогу поруч із шафою і йду назад.

— Я не збиралася ритися в твоєму одязі, і не те щоб я не бачила його весь.

Його погляд зупиняється на моїй спідниці, нагріваючись щоразу, коли розріз оголює частину мого стегна.

— Ти носила її всю ніч?

— Це те, що ти отримуєш за те, що ходиш позаду мене, — піддражнюю я, знову стаючи між його стегон.

— Я теж не можу посперечатися щодо виду ззаду. — Він нахиляє підборіддя, щоб подивитися на мене.

— Помовчи і дай мені зняти це з тебе. — Я розстібаю лінію діагональних ґудзиків на його грудях, і він знизує плечима. — Ти сьогодні літав?

— Зазвичай це допомагає. — Він киває, коли я нахиляюся, щоб покласти їх на крісло. — Цей день завжди... —

— Мені шкода. — Я дивлюся йому в очі, сподіваючись, що він знає, як сильно я це відчуваю, і повертаюся, потягнувшись за його сорочкою.

— Мені теж шкода. — Він піднімає руки, і я стягую з нього сорочку і кладу її разом з льотною курткою.

— Тобі нема про що шкодувати. — Я не зводжу очей з його обличчя, оглядаючи його невблаганні кути, потім простежую шрам, що розсікає брову. — Виклик?

— Сгаейл. — Він знизує плечима. — Обмолот.

— Більшість драконів наносять шрами своїм вершникам, але Таірн і Андарна ніколи не заподіювали мені шкоди, — неуважно кажу я, моя рука ковзає по його шиї.

— А може, вони знали, що в тебе вже є шрам. — Він проводить пальцями по довгому срібному шраму на моїй руці від клинка Тайнана. — Я хотів убити їх на хрін. А замість цього мені довелося стояти і дивитися, як вони б'ються з тобою три на один. Я був на межі контролю і готовий був втрутитися, коли Таірн приземлився.

— Це було тільки два на один, коли Джек утік, — нагадала я йому. — І ти не міг втручатися. Це проти правил, пам'ятаєш? — Але

він зробив цей крок. Той єдиний крок, який сказав мені, що він би зробив.

Куточок його рота викривився в одну з найсексуальніших усмішок, які я коли–небудь бачила.

— Зрештою, ти пішла з двома драконами. — Його вираз обличчя падає. — Через два тижні мене навіть не буде тут, щоб подивитися, коли тобі кинуть виклик, не кажучи вже про те, щоб щось із цим зробити.

— Я буду в порядку, — обіцяю я. — Кого я не зможу перемогти в поєдинку, я просто отрую.

Він не сміється.

— Давай, віднесемо тебе в ліжко. — Я нахиляюся і цілую шрам на його брови. — Це буде завтра, коли ти прокинешся.

— Я не заслуговую на тебе. — Його рука обвивається навколо моїх стегон, і він притягує мене ближче. — Але я все одно збережу тебе.

— Добре. — Я нахиляюся і торкаюся губами його губ. — Тому що я думаю, що закохана в тебе. — Моє серце б'ється нерівно, і паніка кігтями впивається мені в грудну клітку. Я не повинна була цього говорити.

Його очі широко спалахують, а руки міцно обхоплюють мене.

— Ти думаєш? Чи знаєш?

Будь сміливою.

Навіть якщо він не відчує того ж, принаймні, я скажу свою правду.

— Я знаю. Я так дико закохана в тебе, що не можу уявити, на що було б схоже моє життя без тебе. І, напевно, мені не слід було цього казати, але якщо ми робимо це, то ми починаємо з місця повної чесності.

Він притискається своїм ротом до мого і притягує мене до себе так, що я опиняюся на його колінах. Він цілує мене так глибоко, що я втрачаю себе в цьому, в ньому. Немає слів, коли він знімає з мене поясок, топ і розстібає ґудзики на спідниці, не перериваючи поцілунку.

— Встань, — каже він мені в губи.

— Зейден. — Моє серце калатає.

— Ти мені до біса потрібна, Вайолет. Прямо зараз. І мені ніхто не потрібен, тому я не зовсім упевнений, як упоратися з цим почуттям, але я намагаюся з усіх сил. І якщо ти не хочеш цього сьогодні, це прекрасно, прекрасно, але мені потрібно, щоб ти вийшла за двері просто зараз, тому що якщо ти цього не зробиш, то в найближчі дві хвилини ти лежатимеш на спині голою.

Напруженість у його очах і лють його слів мали б налякати мене, але це не так. Навіть якщо цей чоловік втратить усі залишки самоконтролю, я знаю, що він ніколи не заподіє мені шкоди.

Принаймні, не своїм тілом.

— Іди або залишайся, але в будь-якому разі, мені потрібно, щоб ти встала, — благає він.

— Думаю, дві хвилини – це занадто багато для твоїх навичок роботи з корсетом. — Я опускаю погляд на свої обладунки.

Він усміхається і піднімає мене зі своїх колін.

Мої ноги вдаряються об підлогу.

— Я засікаю час.

— Це...

— Раз. Два. — Я піднімаю пальці. — Три.

Він встає на ноги в одну мить, а потім його рот опиняється на моєму, і я перестаю рахувати. Я занадто зайнята, ганяючись за рухами його язика, відчуваючи пульсацію його м'язів під кінчиками пальців, щоб думати про те, куди подівся мій одяг.

Я відчуваю, як повітря спрямовується до моїх ніг, коли моя спідниця падає на підлогу, і я допомагаю йому, знімаючи капці, поки смокчу його язик.

Він стогне, його руки літають по моїй спині. Шнурки слабшають у рекордний час, і корсет падає на підлогу, залишаючи мене в спідній білизні, оскільки під цим форменим одягом не було нічого підходящого.

Кинджали, його і мої, падають на підлогу, коли він розстібає піхви на моїх стегнах і відстібає свої. Це чудова какофонія металу,

поки ми обидва не опиняємося оголеними, і він цілує мене, задихаючись.

Потім його руки опиняються в моєму волоссі, і шпильки летять, поки вся маса не падає мені на спину, нічим не скріплена. Він відсторонюється лише настільки, щоб провести своїм хижим поглядом по моєму тілу.

— Так до біса красиво.

— Я думаю, що це могло бути трохи довше, ніж два... — Я починаю, але він хапає мене за задню частину стегон і піднімає, прибираючи мої ноги з-під себе. Моя спина б'ється об ліжко, злегка підстрибуючи, і, чесно кажучи, я повинна була передбачити цей рух, з огляду на те, що він кладе мене на спину вже більшу частину року.

— Все ще рахуєш?— запитує він, опускаючись на коліна поруч із ліжком і підтягуючи мене по м'якому покривалу до краю.

— Тобі потрібно, щоб я вела рахунок? — піддражнюю я, коли моя дупа впирається в край ліжка.

— Не соромся. — Він посміхається, і перш ніж я встигаю сказати ще хоч слово, його рот опиняється між моїх стегон.

Я різко вдихаю і відкидаю голову назад від задоволення, яке приносить його язик, що облизує і кружляє навколо мого клітора.

— О боги.

— Кого з них ти кличеш?— запитує він, торкаючись моєї плоті. — Тому що в цій кімнаті тільки ти і я, Вай, і я не ділюся.

— Ти. — Мої пальці плутаються в його волоссі. — Я звертаюся до тебе.

— Я ціную піднесення до божества, але мені достатньо мого імені. — Він лиже мене від входу до клітора, нарешті, проводить язиком по чутливому бутону, і я стогну. — Чорт, яка ти смачна. — Він піднімає мої стегна до себе на плечі і влаштовується так, наче йому більше ніде бути сьогодні ввечері.

Потім він повністю поглинає мене язиком і зубами.

Насолода, гаряча й наполеглива, закручується в моєму животі, і я гублюся у відчуттях, мої стегна піднімаються й опускаються в гонитві за кайфом, до якого він підштовхує мене кожним майстерним рухом язика.

Мої стегна тремтять, коли він бере ритм на моєму кліторі і вводить у мене два пальці. Вони змикаються, коли він гладить пальцями в такт своєму язику. Я непритомна, просто непритомна.

Сила хлинула через мене потоком, змішуючись із насолодою, поки вони не стали одним цілим, і коли він перекинув мене на край безпам'ятства, я вигукую його ім'я, коли ця сила вивергається назовні з кожною хвилею моєї кульмінації.

Грім гримить, стрясаючи скло у вікнах Зейдена.

— Це один, — каже він, цілуючи моє кульгаве тіло. — Хоча я думаю, що нам доведеться попрацювати над шоу феєрверків, інакше люди завжди знатимуть, що ми робимо.

— Твій рот... — Я хитаю головою, коли його руки ковзають під мене, переміщуючи нас у центр його ліжка. — Для цього немає слів.

— Чудово, — шепоче він, його губи ковзають площиною мого живота. — Ти просто чудова. Я не повинен був чекати так довго, щоб доторкнутися до тебе своїм ротом.

Я задихаюся, коли він бере до рота вершину моїх грудей, його язик пестить і погладжує мій сосок, а інший він перебирає між великим і вказівним пальцями, розпалюючи в мені абсолютно новий вогонь, що розгорівся від першого.

На той час, як він добирається до моєї шиї, я перетворююся на полум'я під ним, торкаючись кожної його частини, до якої можу дотягнутися, погладжуючи руками його руки, спину, груди. Боги, цей чоловік неймовірний, кожна його рисочка виточена для битви і створена для спарингів і фехтування.

Наші роти зустрічаються в глибокому поцілунку, і я відчуваю смак нас обох у ньому, коли я піднімаю коліна догори, розташовуючи його стегна там, де вони мають бути – між моїми стегнами.

— Вайолет, — стогне він, і я відчуваю його голівку біля свого входу.

— Я не отримую рівного часу для гри? — Я дражнюся, вигинаючи стегна так, що він ковзає по мені, змушуючи моє власне дихання збиватися від цього руху.

Він покусує мою нижню губу.

— Ти можеш грати скільки завгодно потім, якщо я можу володіти тобою просто зараз.

Так, це план, з яким я можу погодитися.

— Я вже у тебе є.

Його погляд стикається з моїм, коли він нависає наді мною, підбираючи свою вагу, щоб не розчавити мене.

— У тебе є все, що я можу дати.

Цього достатньо... поки що. Я киваю, знову вигинаючи стегна.

Очі його дивляться в мої, і він штовхається в мене одним довгим рухом стегон, поглинаючи кожен дюйм, а потім забираючи ще, поки не увійде до упору.

Тиск, розтягнення, його посадка не піддаються опису.

— Ти почуваєшся так до біса добре. — Я кручу стегнами, бо не можу втриматися.

— Я можу сказати те ж саме про тебе. — Він посміхається, використовуючи мої власні слова, сказані раніше, проти мене. Жорстко, глибоко і повільно, він задає ритм, який змушує мене вигинатися для кожного поштовху, і ми кінчаємо разом знову, знову і знову.

Він піднімає нас на ліжко, і я відкидаю руки назад, упираючись в узголів'я для опори, зустрічаючи кожен поштовх його стегон. Боже, кожен із них кращий за попередній. Коли я закликаю його рухатися

швидше, він обдаровує мене злісною посмішкою і бере мене в тому самому запаморочливому, захоплюючому серце темпі.

— Я хочу, щоб це тривало. Мені потрібно, щоб це тривало.

— Але я... — Вогонь у моїй серцевині згорнувся в тугий клубок і готовий вирватися на волю, і я майже відчуваю, яким солодким він буде.

— Я знаю. — Він знову подається вперед, і я хникаю від того, як це до біса приємно. — Просто будь зі мною. — Він змінює кут нахилу, щоб кожен поштовх потрапляв на мій клітор, і підтискає моє коліно вперед, вводячи мене ще глибше.

Я не переживу цього. Я помру просто тут, у цьому ліжку.

— Тоді я помру з тобою, — обіцяє він, цілуючи мене.

Я так далеко зайшла, що навіть не зрозуміла, що вимовила ці слова вголос, а потім згадала, що не повинна.

— Ще. Мені потрібно більше. — Сила вирує під моєю шкірою, і мої ноги змикаються.

— Ти майже біля мети. Чорт, ти так до біса добре почуваєшся поруч зі мною. Мені ніколи не буде достатньо цього, достатньо тебе.

— Я кохаю тебе. — Ці слова так неймовірно звільняють, навіть якщо він не говорить їх у відповідь.

Його очі спалахують, а контроль над собою слабшає, коли він забивається в мене, і це задоволення, що згорнулося, вибухає, коли моя

сила знову вириває́ться назовні, тріщачи кімнатою, розбиваючись, наче скло, коли він кидає свою вагу вбік, тягнучи мене за собою, коли він рухається до свого власного визволення, стогне мені в шию, коли останні хвилі мого оргазму залишають мене здригатися на ньому.

Минають довгі хвилини, перш ніж наше дихання вирівнюється, і легкий вітерець цілує моє стегно, перекинуте через його талію.

— Ти в порядку?— запитує він, прибираючи волосся з мого обличчя.

— Я в порядку. Ти чудовий. Це було...

— Здорово? — додає він.

— Саме так.

— Я збирався використати слово “вибухонебезпечно”, — але думаю, що “чудово” це покриває. — Його пальці заплуталися в моєму волоссі. — Я до біса люблю твоє волосся. Якщо ти коли-небудь захочеш поставити мене на коліна або виграти суперечку, просто розпусти його. Я зрозумію суть.

Я усміхаюся, коли вітерець шелестить каштаново-сріблястими пасмами.

Почекай. Тут не повинно бути вітерця.

Мій шлунок опускається, коли я піднімаюся на лікті, щоб зазирнути через плече Зейдена.

— О ні, ні, ні, ні. — Я прикриваю ротрукою, дивлячись на руйнування. — Я майже впевнена, що я вибила твоє вікно. —

— Якщо тільки хтось ще не розкидає блискавки, тоді так, це була ти. Бачиш, про що я? Вибухонебезпечно. — Він сміється.

Я задихаюся. Ось чому він кинувся вбік, щоб захистити мене від моїх власних уламків.

— Мені так шкода. — Я оглядаю пошкодження, але на ліжку тільки пісок. — Мені доведеться взяти це під контроль.

— Я поставив щит. Не турбуйся про це. — Він знову притягує мене до себе для поцілунку.

— Що ми будемо робити? — Ремонт вікна – це зовсім інший рівень, ніж заміна шафи.

— Прямо зараз? — Він знову гладить моє волосся, прибираючи його з обличчя. — Це було два, якщо ми все ще рахуємо, і я пропоную прибратися, прибрати пісок із ліжка і довести тебе до трьох, можливо, чотирьох, якщо ти ще не спиш. —

У мене відвисла щелепа.

— Після того, як я щойно розбила твоє вікно?

Він усміхається і знизує плечима.

— Я прикрию нас на випадок, якщо ти вирішиш наступного разу рознести комод.

Я дивлюся на його тіло, і потяг до нього знову розгорається. Як же інакше, коли він має такий вигляд, ніби боги благословили його, а почувається так, ніби боги благословили мене?

— Так, давай до трьох.

Ми переходимо до п'ятьох, мої стегна в руках Зейдена, поки я повільно осідлала його, коли я провела пальцями по чорних завитках реліквії на його шиї. Я не впевнена, як хтось із нас ще рухається, і все ж ми не можемо зупинитися сьогодні, не можемо насититися.

— Це справді красиво, — кажу я йому, підводячись, щоб знову опуститися, приймаючи його глибоко в себе.

Його темні очі спалахують, а руки згинаються.

— Раніше я думав про це як про прокляття, але тепер я розумію, що це дар. — Він вигинає стегна, впиваючись у мене під піднесеним кутом.

— Дар? — Боги, він позбавляє мене всіх думок.

Хтось стукає у двері.

— Забирайся до чортової матері! — гарчить Зейден, піднімаючись по моїй спині і чіпляючись за моє плече, щоб притягнути мене до себе для наступного поштовху.

Я падаю вперед, заглушаючи свій стогін у його шиї.

— Я б дуже хотів. — У голосі достатньо жалю, щоб я повірила.

— Комусь краще бути мертвим, якщо я встану з цього ліжка, Гарріку, — відповідає Зейден.

— Я думаю, там багато мертвих людей, ось чому вони закликають весь квадрант до формування, придурок! — гарчить Гаррік.

І Зейден, і я здригаємося, наші погляди стикаються в шоці. Я зісковзую з нього, і Зейден накриває мене своєю ковдрою, перш ніж запхати ноги в шкірянки і попрямувати до дверей.

— Про що ти, чорт забирай, говориш?— запитує він через крихітний отвір у дверях.

— Бери свої льотні шкірянки, і краще захопи з собою Сорренгейл, — каже Гаррік. — Нас атакують.

Розділ 33

Нездатність контролювати потужну печатку так само небезпечна для вершника – і всіх, хто перебуває поблизу від нього, – як і неможливість проявити її. —

— Керівництво майора Афендри по квадранту вершників. —

(Неавторизоване видання)

Ніколи в житті я не одягалася так швидко, і я навіть не потрудилася вдягнути пов'язки на стегнах.

— Котра година? — запитую я Зейдена, натягуючи формальну сукню і капці і здуваючи волосся з обличчя.

Обов'язкове, термінове формування для всього квадранта означає зараз.

Охорона падає. Скільки наваррців ми втратимо?

— Чотири п'ятнадцять. — Він закінчує шнурувати черевики, вже озброєний до зубів, поки я підбираю свої піхви, майже впевнена, що мені не вистачає одного з них. — Ти там замерзнеш.

— Я буду в порядку. — Я опускаюся на коліна і знаходжу зниклий кинджал, витягаю його за ремінець з піхов, перш ніж знову встати.

— Ось. — Зейден накидає на мене одну зі своїх льотних курток, прибираючи волосся. — Якщо Гаррік має рацію і нас атакують, то, гадаю, вони накажуть старшим рокам зайняти пости в середній гвардії, тож тобі не варто занадто довго перебувати в строю. Мені нестерпна думка про те, що ти замерзнеш.

Що означає, що він піде.

Моє серце перекидається, коли я незграбно просовую руки в рукави його куртки. Він буде в безпеці, вірно? Це буде просто завдання в середній смузі, а він – наймогутніший вершник у квадранті.

З руками, повними зброї, я не сперечаюся про те, що він застібає льотну куртку у мене на грудях.

— Нам потрібно йти на шикування. — Його руки обіймають моє обличчя. — А якщо мені доведеться піти, то не хвилюйся. Я впевнений, що Сгаейл притягне мене назад через кілька днів. — Він нахиляється і цілує мене міцно і швидко. — Бажання тебе буде моєю смертю. Ходімо.

Найкраще у військовому коледжі, де панує повний і абсолютний хаос? Ніхто не помічає, коли я вислизаю з кімнати лідера крил у море вершників, які натягують на себе одяг, щоб потрапити в стрій. Усі біжать на адреналіні, надто зайняті своїми справами, щоб помітити, що я роблю, або короткий дотик руки Зейдена до моєї, перш ніж він попрямував до керівництва, яке зібралося біля помосту у внутрішньому дворі.

Я не єдина, хто все ще в парадній формі.

Вітер обдуває мене, коли я стаю в стрій, але, принаймні, льотна куртка Зейдена тримає моє волосся прибраним.

— Краще б це було добре, тому що я нарешті вирішив спробувати себе з цією чудовою брюнеткою-цілителькою, — скиглить Рідок, стаючи в стрій позаду мене.

Ліам стоїть праворуч від мене, все ще застібаючи верхній ґудзик на своїй формі.

— Доброї ночі?— запитую я Ліама.

— Доброї, — бурмоче він, його щоки рожевіють у місячному світлі.

— Хто-небудь бачив Дейна? — запитую я Надін, коли вона крокує в стрій попереду мене.

— Усі командири загону у керівництва, — відповідає вона через плече, поки Ріаннон біжить підтюпцем.

Рі сильно позіхає, потім дивиться в мій бік і робить подвійний погляд.

— Вайолет Сорренгейл, — шепоче вона, присуваючись ближче. — На тобі льотна куртка Ріорсона?

Ліам підкидає голову в мій бік, проклинаючи свій безглуздий хороший слух.

— З чого ти це взяла? — Я роблю лайнову роботу з удавання шоку і запихаю піхви в усі доступні кишені цієї штуки. Усі три, які значно глибші, ніж ті, що в моїй власній куртці.

— О, я не знаю. Тому що він тобі великий, а ось тут три зірки? — Вона постукує пальцем там, де на її формі лише одна зірка.

Ну, блін. Просто показує, що жоден із нас не мислить тверезо.

— Це може бути в будь-якого третьокурсника. — Я знизую плечима.

— Зі щитом Четвертого крила на плечі? — Вона підкидає брову.

— Це трохи обмежує круг пошуку, — погоджуюся я.

— І емблема лідера крила під цими зірками?— піддражнює вона.

— Гаразд, це його, — швидко шепочу я, коли комендант Панчек піднімається на поміст, за ним ідуть батько Даіна і командири крил. Зейден до біса гарний у тому, щоб не дивитися на мене, але я не можу сказати того самого, особливо коли є сумніви, що його ось–ось відправлять геть, і я все ще відчуваю його рот на своїй шкірі.

— Я так і знала! — усміхається Рі. — Скажи мені, що це було добре.

— Я розбила його вікно. — Я здригнулася, і мої щоки запалали.

— Типу... ти кинула в нього щось? — Її брови сходяться.

— Ні. У сенсі, блискавка вдарила... сильно, і я розбила його вікно. — Я кидаю погляд у бік помосту. — І подивіться, ось він зараз, весь спокійний, холоднокровний і зібраний. — Мої груди напружуються, коли я задаюся питанням, хто ж із них справжній? Той, який стоїть там, повністю контролюючи себе, готовий командувати своїм крилом? Чи той, який був усередині мене менш ніж півгодини тому? Того, хто заявив, що не заслуговує на мене, але збирається залишити мене у себе?

Зейден виглядає яким завгодно, тільки не задоволеним, і його погляд на мілісекунду фіксується на моєму.

— Кляті військові ігри.

Полегшення і невіра вразили мене рівною мірою.

— Ти жартуєш. — Нас витягли з ліжка на Військові ігри?

— Ні.

— Чорт. — Ріаннон посміхається. — Хотіла б я, щоб хто–небудь змусив мене розбивати вікна.

Я повертаюся до неї, закочуючи очі.

— О, будь ласка, у тебе було набагато більше...

— Привіт, Аетос, — каже Ріаннон, спираючись на моє плече і швидко проводячи рукою по моїй ключиці, щоб приховати відзнаки і звання Зейдена. — Доброго ранку, так?

Дейн дивиться на Ріаннон так, немов вона випила забагато медовухи, коли підходить до загону.

— Не зовсім, ні. — Він оглядає всіх нас. — Я знаю, що зараз рано... або пізно, залежно від вашої ночі, але ми весь рік тренувалися для цього, тож прокидайтеся, чорт забирай. — Він повертається обличчям до помосту, коли Панчек піднімається на подіум.

— Спасибі, — шепочу я Ріаннон, коли вона знову стає поруч зі мною. Я не збираюся слухати лекції Дейна про мій вибір. Не сьогодні.

— Квадрант Вершників! — кричить Панчек, його голос лунає по всьому двору. — Ласкаво просимо на останній захід Військових ігор цього року.

Строєм пронісся гомін.

— Тривога, яку було оголошено, схожа на ту, що була б, якби це була реальна атака, щоб подивитися, як швидко ви зберетеся, і ми продовжимо цю вправу, нібито це було так. Якби кордони зазнали одночасної атаки, і підопічні ослабли, ви всі були б покликані на службу, щоб посилити крила. Полковнику Аетос, чи не зробите ви нам честь прочитати сценарій?

Батько Дейна виходить уперед із сувоєм у руках і починає читати.

— Момент, якого ми так боялися, настав. Заслони, захисту яких ми присвятили своє життя, впали, і вздовж наших кордонів розпочалася безпрецедентна багаторівнева атака, внаслідок якої села опинилися в облозі через набіги грифонів. Уже повідомляється про масові жертви серед цивільного населення і піхоти, а також про загибель безлічі вершників.

Він досить сильно нагнітає мелодраму.

— Як ми б зробили, якби ви були боєздатною силою, ми відправляємо ваші крила в усіх напрямках, — продовжує він, зосереджуючись на кожному крилі, поки не доходить до нашого. — Четверте крило – на південний схід. Кожен загін обере, який форпост він зміцнюватиме в цьому регіоні. — Він піднімає палець. — Вибір здійснюється в порядку надходження. Проте, командири крил будуть призначені на свої застави для визначення штабу для цих навчань.

Він повертається до кожного командира крила, роздаючи накази, але кидає погляд у наш бік – безсумнівно, у пошуках Дейна – перш ніж повернутися до Зейдена. Щось у тому, як його усмішка сповзає на мить, змушує волосся піднятися в мене на потилиці.

— Ріорсоне, ти створиш штаб Четвертого крила в Атебіні. Крилаті, збирайте штабні загони на свій розсуд, залучаючи всіх і кожного вершника зі своїх крил. Вважайте це випробуванням лідерства, оскільки в реальному сценарії немає жодних обмежень. Ви отримаєте оновлені накази, щойно досягнете обраних аванпостів для цих п'ятиденних навчань. — Він відступає назад.

Атебайн? Це за кордоном... саме туди Зейден вирушив зі своєю секретною місією. Мій погляд шукає його, але він зосереджений на полковнику.

— Цілих п'ять днів? Це буде так весело, — з жахливою радістю вигукує Хітон, проводячи рукою по фіолетовому полум'ю, що забарвило волосся. — Ми будемо зображати війну.

— Так, — тихо додає Імоджен. — Думаю, так і є.

— Як і в реальному житті, ви, командири загонів, повинні швидко зробити свій вибір, а потім з'явитися на льотне поле протягом тридцяти хвилин, — розпоряджається Панчек. — Ви вільні.

— *Таірн.*

— *Уже рухаємося.*

— Ми збираємося захопити аванпост в Елтувалі, найпівнічніший у призначеному нам регіоні, — каже Дейн, повертаючись обличчям до нас, коли Ріаннон знову схиляється над моїм плечем, загороджуючи відзнаку Зейдена. — Я не збираюся застрявати на якомусь прибережному форпості, коли ми знаємо, що Пором'єль вирішив напасти не таким чином. У кого-небудь є проблеми з цим?

Ми всі хитаємо головою.

— Добре, тоді ви чули коменданта. У вас є тридцять хвилин, щоб переодягнутися, зібрати речі, які ви зможете нести протягом п'яти днів, і доставити свої дупи на льотне поле.

Стрій розпадається, і ми всі розбігаємося по своїх кімнатах у гуртожитку.

— Як ти думаєш, які в нас будуть накази, коли ми туди прибудемо? — запитує Ріаннон, коли ми пробиваємося крізь натовп курсантів, які намагаються потрапити в казарми. — Більше яєць для полювання?

— Думаю, ми скоро дізнаємося.

У мене йде десять хвилин на те, щоб обмотати коліна і підтримати плечі для тривалого польоту, а потім вдягнутися у свої льотні шкірянки. Ще п'ять хвилин йде на те, щоб звільнити моє волосся від маніпуляцій Зейдена і заплести його в косу, тож залишається рівно п'ять хвилин на те, щоб зібратися. Я кидаю куртку Зейдена в рюкзак на випадок, якщо хтось буде ритися в моїй кімнаті, поки мене немає.

— Одягни всі кинджали, які в тебе є, — вимагає Зейден, вражаючи мене.

— На мені вже дванадцять. — Я продовжую кидати речі у свій рюкзак.

— Добре.

— Побачимося на льотному полі, вірно? — Якщо він піде, не попрощавшись, я вистежу його і вб'ю сама.

— Так. — Він відповідає уривчасто, але я закінчую збирати речі і виходжу, зустрічаючи Ріаннон і Ліама в коридорі.

Хвилювання супроводжує натовп, поки ми йдемо до льотного поля, дорогою беручи пайки, які кухонні працівники роздають біля гуртожитку. Без сумніву, ми будемо снідати в середині польоту.

Коли ми приїжджаємо, мені потрібна секунда, щоб увібрати це видовище. Кожен дракон із квадранта заповнює поле, стоячи в тому самому строю, що й у дворі, а сотні вогнів магів ширяють над головою, як ширяють зірки, надаючи простору потойбічного відчуття, начебто ми перебуваємо у великому залі, а не на льотному полі. Це красиво і загрозливо водночас.

Тут панує нервова суміш енергії та передчуття, і не одна людина квапливо випиває все, що встигла випити, коли поле наповнюється вершниками.

— Ми переможемо, — заявляє Ріаннон, коли ми торуємо собі шлях через крила серед надто великої кількості драконів, що гарчать і клацають зубами. Ми не єдині, хто сьогодні хвилюється. — Ми найкращі. Ми переможемо. — На її обличчі застигли рішучі риси. — Я майже відчуваю смак цього звання командира загону на наступний рік.

— Ти отримаєш його, — кажу я їй, а потім повертаюся до Ліама, коли ми підходимо до нашої секції. — А як щодо тебе? Хочеш відзначитися славою, щоб піднятися до командира загону? — З його навичками рукопашного бою і відмінними оцінками на заняттях, він просто нарозхват.

— Подивимося. — Він надзвичайно напружений, поки ми продовжуємо йти.

Ми доходимо до наших драконів, і я не можу не помітити, що Таірн стоїть на місці Кет, відтісняючи дракона Дейна в бік, поки Дейн веде підрахунок голів. Мій самолюбний дракон уже осідлав Андарну під своїм крилом.

Чорт. Вони збираються змусити Андарну не відставати від нас.

— А якщо ми потрапимо під ворожий вогонь, то ти знайдеш перше-ліпше укриття і сховаєшся, як і в минулому сценарії. Ти занадто блискуча для свого власного блага, — каже їй Таірн.

— Добре.

— Що на тобі вдягнуто?— запитую я Андарну, яка виходить з–під крила Таірна з високо піднятою головою, вихваляючись пристосуванням, що нагадує сідло, але не є таким.

— Ватажок крила зробив його для мене. Бачите? Воно кріпиться до крила Таірна.

Я не можу не посміхнутися, коли бачу форму трикутника на спині Андарни, який, я впевнена, відповідає трикутнику на грудях Таірна.

— Це дивно.

— Це на випадок, якщо я не зможу йти в ногу. Тепер я можу йти поруч!

Ще одна причина обожнювати Зейден.

— Ну, мені це подобається. — Я повертаюся до Таірна, який зайнятий тим, що огризається на Кет, щоб вона дала йому більше місця. — Мені потрібно що-небудь прикріпити?

— Я впораюся.

— Не сумніваюся. — І тут мене осіняє. П'ять днів. Чорт. — Ти будеш у порядку, якщо тебе відокремлять...

— Другий загін! — Дейн кличе. — Приготуйтеся до чотиригодинного першого етапу нашого польоту. Нам потрібно буде зберігати щільний стрій протягом перших п'ятнадцяти хвилин, поки загони розходяться. — Він дивиться в мій бік, потім через плече. — Вінглідер?

Я повертаюся і бачу Зейдена, що йде в наш бік, рукояті двох мечів, пристебнутих до його спини, підносяться над його плечима, і моє горло стискається. Як я маю попрощатися з ним на очах у всіх цих людей? І що ще гірше, як із цим впораються наші дракони?

— Не хвилюйся, Срібна, — втручається Таірн, його тон рішучий. — Усе так, як і має бути.

— Чим я можу тобі допомогти? — Дейн огризається, його плечі розпрямляються.

— Ти мені потрібен, — каже мені Зейден.

— Перепрошую? — відповідає Дейн, перш ніж я встигаю кивнути.

— Розслабся, він просто хоче попрощатися, — пояснюю я.

— Якщо ти і прощаєшся, то тільки з ним, — поправляє Зейден, киваючи на Дейна. — Я створюю свій штабний загін, і ти йдеш зі мною. Ліам та Імоджен теж.

У мене відвисає щелепа. Я що?

— Та ти охренів, — рявкає Дейн, роблячи крок уперед. — Вона першокурсниця, а Атебайн перебуває за межами палати.

Зейден моргає.

— Щось я не чув, щоб ти наводив мені такі самі аргументи щодо Майрі.

Я озираюся через плече, і бачу, що Ліам стоїть із піднятим підборіддям перед Дей. Наче він очікував цього.

— Що відбувається? — запитую я Зейдена.

— Ліам — найкращий кадет серед першокурсників, навіть якщо ти призначив його охоронцем Вайолет, — заперечує Дейн, склавши руки на грудях.

— А Сорренгейл володіє блискавкою, — заперечує Зейден, роблячи крок ближче, так що його рука торкається мого плеча. — І не те щоб я мушу тобі пояснювати, другокурснику, бо я не мушу, але Сгаейл і Таірн не можуть бути розлучені довше, ніж на кілька днів...

Звісно. Тепер це має сенс.

— Це ти знаєш! — вигукує Дейн. — Або ти можеш чесно сказати мені, що Сгаейл була на межі сил, коли ти з'явився в Монтсерраті? Ти ніколи до кінця не перевіряв, як довго вони можуть бути в розлуці.

— Не хочеш запитати в неї самої? — запитав Зейден, вигнувши брову.

Низький рик лунає, коли Сгаейл іде вперед, загроза виблискує в її очах. Від імені Дейна в мене заколотилося серце. Неважливо, як часто я знаходжуся поруч із нею – завжди якась частина мене сприймає її як смертний вирок, яким вона і є.

— Не роби цього. Відомо, що вершники помирають під час Військових ігор, і зі мною вона в більшій безпеці, — заперечує Дейн. — Усе може трапитися, коли ми опинимося далеко від Басгіата, не кажучи вже про те, що ти відвезеш її за межі вардів.

— Я не удостою це відповіддю. Це наказ.

Очі Дейна звузилися.

— Чи це був твій план із самого початку? Відокремити її від загону, щоб використати для помсти її матері?

— Дейн! — Я хитаю головою. — Ти ж знаєш, що цього не станеться.

— Чи знаю я? — огризнувся він. — Він роздмухав із мухи слона, що якщо вона помре, то я помру, але чи знаєш ти це напевно? Ти знаєш, що Таірн не переживе твоєї смерті? Чи все це було вивертом, щоб завоювати твою довіру, Вайолет?

Я різко вдихнула.

— Тобі потрібно зупинитися просто зараз.

— Будь ласка, припини, поки ти позаду, Аетос, — проричав Зейден. — Ти хочеш правди? Їй набагато безпечніше зі мною за стінами, ніж із тобою всередині них. Ми обоє це знаємо. — Погляд його очей схожий на погляд Сгаейл, і мені спадає на думку, чому вона вибрала його. Вони обидва безжальні, обидва готові знищити все, що стоїть між ними і тим, чого вони хочуть.

І Дейн стоїть на шляху Зейдена.

— Стоп. — Я поклала свою руку на руку Зейдена. — Зейден, зупинись. Якщо ти хочеш, щоб я пішла з тобою, я піду. Це так просто.

Його погляд переходить на мій і тут же пом'якшується.

— Ні за що, блядь, — шепоче Дейн, але його слова віддаються в моїх кістках, як удар блискавки.

Я повертаюся, прибираючи свою руку з руки Зейдена, але з виразу обличчя Дейна видно, що тепер він знає, що між мною і Зейденом щось є, і йому боляче. Мій шлунок падає на землю.

— Дейн...

— Він? — Очі Дейна розширюються, а обличчя червоніє. — Ти і... він? — Він хитає головою. — Люди кажуть, і я думав, що це все, але ти... — Розчарування опускає його плечі. — Не йди, Вайолет. Будь ласка. Через нього ти загинеш.

— Я знаю, ти думаєш, що у Зейдена є приховані мотиви, але я довіряю йому. У нього були всі можливості, і він ніколи не завдавав мені шкоди. — Я рухаюся до Дейна. — У якийсь момент ти повинен залишити це.

Дейн на секунду дивиться з жахом, але швидко маскує його.

— Якщо він – те, що ти обрала... — Він зітхає. — Тоді, я думаю, цього має бути достатньо для мене, чи не так?

— Так. — Я киваю. Слава богам, уся ця нісенітниця скоро залишиться в минулому.

Він важко ковтає і нахиляється, щоб прошепотіти:

— Я буду сумувати за тобою, Вайолет. — Потім він повертається на підборах і прямує до Кет.

— Спасибі, що довіряєш мені, — каже Зейден, коли я дотягуюся до передньої лапи Таірна.

— Завжди.

— Ми повинні їхати.

Він робить паузу, ніби збирається сказати щось іще, але натомість відвертається. Поки він прямує назад до Сгаейл, я не можу не відзначити, що обидві важливі людини зараз ідуть від мене в протилежних напрямках, і, з огляду на те, за ким я вирішила слідувати, моє життя зміниться назавжди.

Розділ 34

Перший відомий напад грифонів стався 1 серпня (Після об'єднання) біля того місця, де зараз розташований торговий пост Рессон. Перебуваючи на кордоні, який охороняють дракони, цей пост завжди був уразливий для нападів, і за останні шість століть він переходив з рук у руки не менше одинадцяти разів під час нескінченної війни за захист наших кордонів від спраглих до влади ворогів.

– Наварр, невідредагована історія полковника Льюїса Маркхема

Ми летимо вранці, а потім удень, і коли Андарна не може втриматися на ногах, вона чіпляється за упряж Таірна під час польоту. Вона вже спить, коли Зейден вирішує обійти скелі Дралора заввишки в тисячі футів, що дають Тіррендору геологічну перевагу над усіма провінціями королівства – та що там, над усіма провінціями континенту, – і замість цього прямує в гори на північ від Атебайна.

У моїх грудях виникає тягнуче відчуття, потім лунає клацання, коли ми перетинаємо бар'єр огорожі.

— Це зовсім інше відчуття, — кажу я Таірну.

— Без бар'єрів магія тут більш дика. Драконам легше спілкуватися всередині бар'єра. Ватажок крила повинен буде взяти це

до уваги, командуючи своїм крилом з цього форпосту.

— Упевнена, він уже подумав про це.

Уже майже перша година дня, коли ми під'їжджаємо до Атебайну, зупиняючись, за наказом драконів, біля найближчого до застави озера, щоб вони могли попити. Поверхня озера гладка як скло, відбиваючи зубчасті піки перед нами із захоплюючою дух точністю, перш ніж бунт приземляється на береговій лінії і посилає брижі по воді крихітними ударними хвилями. Густий ліс із дерев і важких валунів оточує один край води, а прилегла трава витоптана, що означає, що ми не перший бунт, який відпочиває тут.

Усього з нами десять драконів, і, хоча я можу не впізнати кожного з них, я знаю, що ми з Ліамом – єдині першокурсники в групі. Дей приземляється поруч із Таірном, а Ліам підхоплюється зі свого місця, ніби ми щойно не провели в небі сім годин.

— Вам обом потрібно попити і, можливо, що-небудь з'їсти, — кажу я їм, відстібаючись від сідла. Мої стегна болять і зводить судомою, але це не так страшно, як було в Монтсерраті. Додаткові години в сідлі за останній місяць допомогли.

Таірн зачепився кігтем за засувку, і Андарна опустилася на землю, трясучи головою, тілом, потім хвостом.

— А тобі потрібно поспати, — відповідає Таірн. — Ти не спала всю ніч.

— Я буду спати, коли ти будеш спати. — Обережно оминаючи його шипи, я ковзаю його передньою лапою до моховитого краю берега.

— Я можу днями обходитися без сну. Я б вважав за краще, щоб ти не стріляла блискавками від недосипання.

У мене на язиці крутиться думка заперечити, що для того, щоб пускати блискавки, потрібні зусилля, але після того, як я минулої ночі розбила вікно Зейдена, я не впевнена, що в мене є досвід у цьому питанні. Або, можливо, це тільки Зейден змушує мене втрачати контроль. У будь-якому разі, зі мною небезпечно перебувати поруч. Я здивована, що Карр ще не відмовився від мене.

— Дивно бути за стінами, — кажу я, змінюючи тему.

Кігті Таірна впиваються в ґрунт, коли Ліам наближається, витягнувши шию вище плечей. Судячи із загального збудження, спричиненого бунтом, я задаюся питанням, чи відчувають вони все це, цю неправильність у повітрі, від якої в мене волосся на потилиці стає дибки.

— Ми за двадцять хвилин від Атебайна, тож підкріпіться! Ми й гадки не маємо, який сценарій на нас чекає, — кричить Зейден, його голос розноситься по загону.

— З тобою все гаразд? — запитує Ліам, прямуючи в мій бік, поки Таірн і Андарна роблять кілька кроків, необхідних для того, щоб дістатися до води.

— Залишайся з Таірном, — кажу я Андарні. Вона – блискуча мішень далеко від захисту Долини.

— Залишуся.

Боги, треба було залишити її в Басгіаті. Про що, чорт забирай, я думала, везучи її сюди? Вона всього лише дитина, а цей політ був виснажливим.

— Це був не твій вибір, — читає лекцію Таірн. — Люди, навіть пов'язані, не вирішують, куди летіти драконам. Навіть така юна, як Андарна, має свій власний розум. — Його слова не приносять розради. Коли справа дійде до бійки, я відповідатиму за її безпеку.

— Вайолет? — Ліам стурбовано насупив брови.

— Якщо я скажу, що не впевнена, ти станеш думати про мене гірше? — Є так багато способів відповісти на це запитання. Фізично я поранена, але все гаразд, а от психологічно... Ну, я вся в тривозі й передчутті того, що принесуть Військові ігри. Нас попередили, що квадрант завжди втрачає десять відсотків випускників на останньому випробуванні, але це не просто так. Я просто не можу зрозуміти, у чому справа.

— Я б подумав, що ти чесна.

Я кидаю погляд ліворуч і бачу Зейдена, заглибленого в розмову з Гарріком. Звісно, лідер секції потрапив до особистого загону Зейдена.

Зейден дивиться в мій бік, наші очі на секунду зустрічаються, і це все, що потрібно, щоб нагадати моєму тілу, що кілька годин тому він був у мені голим, лінії його різьблених м'язів напружувалися на моїй шкірі. Я так до біса закохана в цього чоловіка. Як я маю приховувати цена свєму обличчі?

Просто будь професіоналом. Це все, що я маю робити. Хоча те, що я чудово усвідомлюю кожну річ, яку він сказав і зробив після того, як залишив свою спальню, робить мене ходячим прикладом того, чому

першокурсники не повинні спати зі своїми старостами, не кажучи вже про те, щоб закохуватися в них. Добре, що він буде моїм старостою ще тиждень або близько того.

— Продовжуй так дивитися на мене, і ми затримаємося довше, ніж на півгодини, — попереджає він, не дивлячись на мене.

— Обіцяєш?

Його погляд метнувся в мій бік, і я клянуся, що бачу, як він посміхається, перш ніж повернутися назад до Гарріка.

— У тебе все гаразд із тим, що там відбувається? — запитує Ліам, вражаючи мене.

— А якщо я скажу тобі, що не впевнена? — Я відповідаю йому тим самим, мої губи кривляться.

— Я подумаю, що ти влізла не у свою справу. — Вираз його обличчя тепер зовсім не дражливий.

— Для людини, яка сказала, що вона всім зобов'язана Зейдену, це не найкраща рекомендація. — Я опускаю рюкзак на землю і розминаю напружені м'язи плечей. — Не перетворюйся на Дейна.

— Ти добре почуваєшся? — запитує Зейден.

— Нормально. Тільки трохи болить. — Найменше я хочу бути для нього тягарем.

— Справа не в цьому. — Ліам гримасує. — Просто я знаю його пріоритети. —

— Мені дуже шкода, що тебе потягли за мій рахунок, — кажу я тихо, щоб не почули решта. — Ти маєш бути на одному з постів у середній смузі з Дейном, а не тягатися по палатах. Полковник Аетос – справедлива людина, але я не сумніваюся, що це завдання покликане — віддати належне — відзначеному командиру крила. — Я закінчила останнє слово, точно наслідуючи батька Дейна, і Ліам закотив очі.

— Я не боюся, ніхто мене не тягне, і повір, Вайолет, іноді мої накази не обертаються тільки навколо тебе. У мене є й інші навички, знаєш, — дражнить він з усмішкою, демонструючи ямочку на моєму стегні.

— Я жодного разу не забула, який ти чудовий, Ліаме. — І я серйозно. Він кашляє, і я жестом відстороняю його. — А тепер мені потрібно усамітнитися.

Він кланяється, помахом руки ніби представляючи мені ліс позаду нас, і я вирушаю в його тінисті глибини.

Коли я повертаюся на берег озера, Зейден відходить від Гарріка і простягає руку.

Мої брови піднімаються. Він... Ні. Він би не став. Не перед вісьмома іншими курсантами.

Він переплітає свої пальці з моїми. Думаю, він би зробив. Мій пульс скаче не тільки від дотику до його шкіри. Він порушує своє власне правило.

Я кидаю погляд у бік, де зібралися інші, всі в різному стані розслабленості на березі, але моя рука міцно стискає його руку.

— Ніхто з них не скаже ні слова про тебе чи про нас. Я довіряю своє життя кожній людині тут, — каже він, ведучи мене до скупчення валунів, майже вдвічі вищих за нього, на дальньому березі озера.

— Люди говорять. Нехай говорять. — Я не соромлюся того, що кохаю його, і можу впоратися з будь–якою злісною пліткою, яка трапиться на моєму шляху.

— Ти говориш це зараз. — Його щелепа напружується. — Ти достатньо випила? Чи поїла?

— Я взяла все необхідне у свій рюкзак. Тобі не потрібно турбуватися про мене.

— Турбуватися про тебе – це дев'яносто дев'ять відсотків того, що я роблю. — Його великий палець погладжує тильну сторону моєї руки. — Коли ми доберемося до аванпоста, я хочу, щоб ти відпочила після того, як ми виконаємо наше сценарне завдання. Ліам залишиться, а я, найімовірніше, виведу третьокурсників на патрулювання.

— Я хочу допомогти, — тут же запротестувала я. Хіба не для цього він мене привів? Заради моєї блискавки? Не те щоб я завоювала якісь нагороди за точність, але все ж таки.

— Ти можеш, після того, як відпочинеш. Ти маєш бути в повній силі, щоб використовувати цю свою печатку, інакше ризикуєш перегоріти. Таірн занадто сильний.

У його словах є сенс, але це не означає, що вони мають мені подобатися.

Щойно ми зникли з поля зору, він притиснув мене до найбільшого валуна, а потім опустився переді мною на коліна.

— Що ти робиш? — Я проводжу пальцями по його волоссю, просто тому що можу. Той факт, що я можу торкатися цього чоловіка, просто вражає уяву, і я планую скористатися цим привілеєм, поки можу.

— У тебе втомлені ноги. — Він починає з моїх литок, розв'язуючи вузли своїми сильними руками.

— Гадаю, ми все одно не зможемо піти, доки дракони не будуть готові, вірно? — Його дотик здається просто–таки декадентським.

— Вірно. У нас є ще десять хвилин або близько того. — Він блиснув на мене злісною усмішкою.

Десять хвилин. З огляду на те, що ми й гадки не маємо, що принесе нам залишок дня, я більш ніж щаслива вхопитися за той час, який у нас є.

Я застогнала, коли мої м'язи розплавилися, і моя голова відкинулася на валун.

— Це так чудово болить. Дякую.

Він сміється, пробираючись до напружених м'язів моїх стегон.

— Повір, мої мотиви не альтруїстичні, Вайоленс. Я скористаюся будь-яким приводом, щоб накласти на тебе руки.

Щетина на його щоках дряпає мої долоні, коли я ковзаю руками вниз по боках його обличчя, щоб торкнутися його шиї.

— Це почуття більш ніж взаємне.

Його дихання змінюється, коли він добирається до верхньої частини моїх стегон, його пальці розминають мої м'язи, змушуючи їх повністю підкоритися.

— Я шкодую про сьогоднішній ранок.

— Що?

Він дивиться на мене, сонячне світло ловить золоті цяточки в його очах, і вигинає свою вкриту шрамами брову.

— Ми були в середині чогось, якщо ти не пам'ятаєш.

Повільна посмішка розповзається по моєму обличчю.

— О, я пам'ятаю. — Верхній ґудзик його льотної куртки розстебнутий, я хапаюся за тканину і притягую його до себе. У який момент ця постійна тяга до нього буде вгамована? За останні двадцять чотири години він був у мене вже кілька разів, і я все ще можу зробити ще один раунд... або три. — Хіба це погано – шкодувати про те, що ми не встигли закінчити?

— Не впевнений, що я коли-небудь закінчу. — Він піднімається, кожна площина його тіла пестить моє на шляху нагору. — Я занадто до біса жадібний, коли справа стосується тебе.

Він нахиляє свою голову над моєю і стирає решту світу повільним, розкішним поцілунком. Його язик прослизає між моїми розсунутими губами і ковзає по моїх, наче в нього немає інших планів на день, окрім як запам'ятати кожен куточок мого рота.

Усе моє тіло спалахує, а потім починає закипати, коли він цілує доріжку до мого горла. Він пестить мою талію, притягаючи мої вигини врівень із його твердими кутами, і в мені немає нічого, окрім жару й потреби. Моє серце стукає так сильно, що у вухах лунає стукіт крил. Боги, мені цього ніколи не буде достатньо.

Він стогне, одна рука ковзає до моєї попки.

— Скажи мені, про що ти думаєш.

Я обвиваю руками його шию.

— Я думала про те, що ти саме такий, як я передбачала в перший раз, коли ти взяв мене в моїй кімнаті.

— Так? — Він відступає назад, цікавість іскриться в його очах. — І що саме це було?

— Дуже небезпечна залежність. — Мій погляд ковзає сріблястою лінією його шраму, густими віями, за які багато жінок готові вбити, його носом і ідеально виліпленим ротом. Я вже сказала йому, що кохаю його, тож не схоже, що в мене є секрети. Чорт, порівняно з ним я просто відкрита книга. — Неможливо насититися.

Його очі потемніли.

— Я збережу тебе, — обіцяє він, як і минулої ночі. Чи це було сьогодні вранці? — Ти моя, Вайолет.

Я піднімаю підборіддя.

— Тільки якщо ти мій.

— Я був твоїм довше, ніж ти можеш собі уявити. — Немов ці слова розв'язують йому руки, він притискається до моєї шиї та цілує мене довго й міцно, крадучи кожне зітхання, кожну думку поза межами руху його язика та наростаючої хвилі потреби, яка нагріває мою шкіру.

Зейден відсторонює свій рот зі зітханням, розриваючи поцілунок і нахиляючи голову вбік, немов прислухаючись до чогось.

— Що сталося? — запитую я. Він напружився під моїми руками.

— Чорт. — Його очі розширюються, коли він переводить погляд назад на мене. — Вайолет, мені так шкода…

— Ви, наїзники драконів, серйозно так проводите час? — запитала жінка позаду Зейдена, її голос був схожий на оксамит, що тягнеться гравійною дорогою.

Він крутиться навколо себе так швидко, що перетворюється на пляму. Тіні огортають мене, густі, як грозова хмара.

Я ні чорта не бачу.

— Зейден! — кричить хтось, і кілька пар ніг продираються крізь чагарник. Бодхі, можливо?

— Нерозумно приховувати те, що вже бачили, — каже жінка, її тон уривчастий. — І якщо чутки вірні, то у вашій фабриці смерті коледжу є тільки один срібловолосий вершник, а отже, це молодша генеральша генерала Сорренгейл.

— Чорт, — вилаявся Зейден. — Мені потрібно, щоб ти зберігала спокій, Вайоленс.

Спокій? Тіні зникають, і я залишаю руки вільними з боків на випадок, якщо знадобиться вихопити кинджал або зброю, обходжу Зейдена збоку, щоб бачити.

Пара вершників на грифонах стоїть на лузі за тридцять футів від нас, їхні звірі моторошно мовчазні. Вони на третину менші за наших драконів, але ці дзьоби й пазурі, схоже, здатні шматувати шкіру й луску так само.

— Таірн!

— Іду.

— Залишайся зі Сгаейл, — наказую я Андарні.

— Звідси грифони мають апетитний вигляд, — відповідає вона.

— Вони такого ж розміру, як і ти. Ні.

— Клята Сорренгейл. — Жінка виглядає лише на кілька років старшою за мене, але в неї погляд вершника-ветерана. Вона вигинає темну брову, дивлячись на мене так, наче я щось, що потрібно вигрібати зі стійла для коней. Звук крил, що б'ються, наповнює

повітря, коли жменька драконячих вершників вривається в простір навколо нас. Імоджен. Бодхі. Третьокурсник зі шрамом на губі, якого я впізнаю. Ліам. Але ніхто не дістає зброю.

Принаймні, шанси тепер на нашу користь. Сила розгортається під моєю шкірою, і я відчиняю двері архіву, дозволяючи енергії ринути на мене потоком палючого жару. Небо тріщить.

— Ні! — Зейден повертається і притискає мене до своїх грудей, обхоплюючи мене руками і притискаючи мої руки до боків.

— Що ти робиш? — Я кидаюся на Зейдена, але це марно. Він тримає мене міцно.

Порив вітру вдаряє мене в правий бік, коли Таірн приземляється.

— Чорт забирай, він просто величезний, — каже жінка. Обійшовши нерухому руку Зейдена, я бачу, як вершники на грифонах відступають швидкими кроками, їхні очі широко розбігаються, коли вони дивляться вгору.

Зейден піднімає одну руку, щоб погладити мою потилицю, а я дивлюся на нього зверху. Якого біса він робить? Цілує мене перед смертю?

— Якщо ти коли-небудь довіряла мені, Вайолет, я хочу, щоб ти зробила це зараз. — Благання в його очах приголомшило мене. Наші вороги за кілька кроків від нас, а він хоче... знайти момент?

— Просто залишайся тут. Залишайся спокійною. — Його очі шукають у моїх відповідь на запитання, яке мені ще не ставили. Потім він передає мене Ліаму.

Проходить повз мене. Наче я проклятий рюкзак.

Ліам притискає мої руки до боків з обережною, але непохитною силою.

— Мені шкода, що так вийшло, Вайолет.

Якого біса всі вибачаються?

— Дозволь. Мені. Йти, — вимагаю я, коли Зейден прямує до пари вершників на грифонах, Гаррік поруч із ним. Страх стискає моє серце, наче лещата, що він думає, що може сам упоратися з грифонами та їхніми вершниками.

— Я не можу цього зробити, — вибачається Ліам, його голос знижується. — Мені б дуже хотілося, щоб я міг.

Таірн гарчить праворуч від мене так сильно, що летить слина, вдаряючи Ліама по обличчю і змушуючи дзвеніти у вухах. Ліам опускає руки і повільно відступає назад, піднявши долоні вгору.

— Зрозумів. Ясно. Ніяких дотиків.

Звільнившись від його хватки, я кручуся в бік поля, поки Зейден добирається до вершників.

— Ти до біса рано, — каже він.

І моє серце зупиняється.

Розділ 35

В останні дні допиту Фен Ріорсон втратив зв'язок з реальністю і обрушився з лютою на Наваррське королівство. Він звинуватив короля Таурі та всіх, хто приходив до нього, у змові, настільки великій, настільки невимовній, що її не варто повторювати цьому історику. Страта була швидкою і милосердною для безумця, який коштував незліченної кількості життів.

– Навагр, невідредагована історія полковника Льюїса Маркхема.

Якимось чином мені вдається зберігати дихання, що вражає з огляду на те, що моє серце, здається, може розлетітися на мільйон шматочків, і звузити погляд на ворога.

Я ніколи раніше не бачила вершників на грифонах. Дракони зазвичай спалюють їх на попіл разом з їхніми полуорлами–напівльвами.

— Що сталося із завтрашньою зустріччю? У нас немає повної партії, — каже Зейден вершнику на грифоні, його голос спокійний і рівний.

— Вантаж – не проблема, — відповідає жінка, хитаючи головою. На відміну від наших чорних, шкіра вершників коричнева, в тон

темному пір'ю їхніх звірів... які зараз дивляться на мене, як на обід.

— Якщо вони спробують що-небудь зробити, то стануть закускою, — каже Таірн.

Вантаж . Я насилу сприймаю слова Таірна крізь шок від слів вершника. І Зейден знає їх. Він працює з ними, допомагає нашому ворогові. Зрада ріже мені горло, як скло, коли я намагаюся ковтнути. Ось чому він потайки покинув квадрант.

— Значить, ти чекала неподалік, щоб поговорити на випадок, якщо ми прилетимо на цілий день раніше? — запитав Зейден.

— Учора ми патрулювали з Дрейтуса – це приблизно за годину їзди на південний схід звідси…

— Я знаю, де знаходиться Дрейтус, — заперечує Зейден.

— Ніколи не знаєш, ви, наваррці, поводитеся так, ніби за вашими кордонами нічого не існує, — пирхнув чоловік0наїзник на грифоні. — Не розумію, чому ми турбуємося про те, щоб попередити їх.

— Попередити нас? — Зейден хитнув головою вбік.

— Два дні тому ми втратили село поблизу через орду венінів. Вони знищили все.

Я здригаюся, мої очі широко розбігаються. Що вона щойно сказала?

— Веніни ніколи не заходили так далеко на захід, — каже Імоджен зліва від мене.

Венін. Так, це те, що вони обидві сказали. Якого біса? Я б подумала, що хтось знущається наді мною, якби не два величезні грифони, що маячили позаду пари вершників. Але ніхто не сміється.

— Досі, — відповідає жінка, повертаючи погляд до Зейдена. — Вони були безпомилково схожі на венінів, і в них був один із їхніх…

— Не говори більше нічого, — перериває Зейден. — Ти знаєш, що ніхто з нас не може знати подробиць, інакше ми піддамо ризику все. Усе, що для цього потрібно, це допитати одного з нас.

— Ти розумієш? — запитую я Таірна, озираючись наліво і направо, щоб подивитися, чи не помітив хто–небудь ще чисту безглуздість, що вивергається з рота жінки, але всі інші виглядають... жахливими, наче вони справді вірять, що село було знищене міфічними істотами.

— На жаль, так.

— Подробиці чи ні, але схоже, що орда рухається на північ, — каже чоловік. — Прямо до нашого торгового посту на кордоні, навпроти вашого гарнізону в Атебайні. Ви озброєні?

— Ми озброєні, — визнає Зейден.

— Тоді наша робота тут закінчена. Вас попередили, — каже чоловік. — Тепер ми маємо йти захищати свій народ. У нас є лише година часу, щоб дістатися до них вчасно.

Миттєво атмосфера змінюється, загострюється, і вершники навколо мене немов готуються до чогось.

Зейден дивиться на мене через плече, і замість того, щоб сміятися над повною абсурдністю того, що вони обговорюють, на його обличчі з'являються похмурі риси.

— Якщо ти думаєш, що зможеш переконати Сорренгейл ризикнути своєю шиєю заради когось за межами своїх кордонів, то ти дурень, — каже вона з усмішкою в мій бік.

Сила болісно шипить під моєю шкірою, вимагаючи виходу.

Чоловік злегка нахиляється вбік і дивиться на мене зверху вниз з явним осудом.

— Цікаво, скільки ваш король готовий заплатити за те, щоб повернути доньку свого найславетнішого генерала? Я готовий посперечатися, що ваш викуп коштуватиме достатньо зброї, щоб захищати весь Дрейтус протягом десятиліття.

— Викуп? О, думаю, ні. — гарчить Таірн.

— Чорт, — бурмоче Бодхі, присуваючись ближче до мене.

— Спробуй. — Я згинаю пальці, вивільняючи достатньо енергії, щоб у хмарах над нами спалахнуло світло.

Тіні загрозливо біжать від сосен на краю галявини, коли Зейден піднімає руки догори, і обидва грифонів вершники напружуються, коли темрява зупиняється за кілька дюймів від їхніх ніг.

— Зробиш крок у бік Сорренгейл, і ти будеш мертвий ще до того, як зможеш змістити свою вагу, — каже Зейден, його голос смертельно падає. — Вона не обговорюється.

Жінка дивиться на тіні, потім зітхає.

— Ми будемо там із залишками нашого дрейфу. Просто подайте сигнал, якщо зможете сховатися від невіруючих. — Вона йде, ведучи чоловіка до їхніх грифонів.

Через кілька секунд вони злітають і спрямовуються в небо.

Усі голови повертаються до мене з поглядами, які варіюються від очікувань до чогось схожого на страх, і в мене опускається живіт. Нікого не здивувало знайомство вершників на грифонах або те, що вони кидаються словами на кшталт “венін”. І всі вони знали, що Зейден допомагає ворогові.

Я тут чужинець.

— Удачі, Ріорсоне. — Імоджен заправляє за вухо жмут свого рожевого волосся, її реліквія повстання визирає з рукава її льотної шкіри, коли вона повертається, щоб дати нам місце.

У мене зводить живіт, і мій розум метушиться, намагаючись знайти хоч що-небудь, крім очевидної, руйнівної правди, поки всі вони повільно йдуть за Імоджен назад до озера.

Реліквія повстання обвиває передпліччя третьокурсника, коли він проходить переді мною.

Гаррік тут. Він лідер секції, але він... тут, а не в загоні Секції Полум'я. Бодхі та Імоджен теж. Вершниця-брюнетка з кільцем у носі – Солейл, я гадаю, і це точно реліквія на її лівому передпліччі. Другокурсник із секції Кігтів? У нього теж є.

І Ліам... Ліам поруч зі мною.

— Таірн. — Я намагаюся дихати якомога рівніше, поки Зейден дивиться на мене, його обличчя закрите маскою, як у беземоційного лідера крил.

— Срібна? — Величезна голова Таірна хитнулася в мій бік.

— Вони всі носять реліквії повстання, — кажу я йому. — Усі в цьому загоні, крім мене, – діти сепаратистів. — У хаосі льотного поля Зейден вишикував загін, позначений усіма знаками.

І вони всі. Блядь. Зрадники.

І я повелася на це.

Повелася на нього.

— Так. Вони такі, — погоджується він, у його тоні звучить покірність.

Мої груди загрожують провалитися всередину, коли до мене доходить. Це набагато гірше, ніж просто зрада Зейдена, зрада всього нашого королівства. Є тільки одне пояснення, чому мої власні дракони були так до біса слухняні в присутності ворога.

— Ви з Андарною теж збрехали мені. — Зрада надто сильна, і мої плечі опускаються від її тяжкості. — Ви знали, що він робив.

— Ми обидва вибрали тебе, — каже Андарна, ніби від цього стає краще.

— Але ти знала. — Я дивлюся повз Ліама, який наважується дивитися на мене з сумом, на Таірна, чий смертоносний погляд спрямований прямо вперед, немов він ще не вирішив, спалювати Зейдена живцем чи ні.

— Дракони пов'язані узами, — пояснює він, коли Зейден наближається. — Є тільки один священніший зв'язок, ніж зв'язок дракона і його наїзника.

Дракон і його наїзник.

Усі знали, крім мене. Навіть мої власні дракони. О боги, невже Дейн правий? Невже все, що робив Зейден, було вивертом, щоб завоювати мою довіру?

Солодке сяйво щастя, любові, довіри й прихильності, яке так яскраво горіло в моїх грудях лише кілька хвилин тому, болісно розгорається, задихаючись від нестачі кисню, наче багаття, загашене відром води, коли воно вичерпало свою корисність. Усе, що я можу робити, це дивитися, як вугілля тоне і вмирає.

Зейден спостерігає за мною з дедалі більшим побоюванням, що ближче він підходить, наче я якась загнана в кут тварина, що збирається вирватися назовні за допомогою зубів і кігтів.

Як я могла бути настільки дурною, щоб довіритися йому? Як я могла закохатися в нього? Мої легені болять, а серце кричить. Цього не може бути. Я не можу бути такою наївною. Але, схоже, так і є, тому що ми тут. Усе його тіло – чортове попередження, особливо темна реліквія, яку зараз так чітко видно на його шиї. Його батько міг бути Великим Зрадником, міг коштувати життя моєму братові, але зрада Зейдена так само глибока.

Він здригається, коли мої очі звужуються в оскал.

— Чи були ми коли-небудь справжніми друзями? — шепочу я Ліаму, шукаючи в собі сили закричати.

— Ми друзі, Вайолет, але я зобов'язаний йому всім, — відповідає Ліам, і коли я піднімаю погляд, він дивиться на мене з таким стражданням, що мені майже шкода його. Майже. — Ми всі повинні. І щойно ти даси йому шанс пояснити…

Ось воно. Гнів кидається мені на допомогу, пересилюючи біль.

— Ти бачив, як я тренувалася з ним! — Я штовхаю Ліама в груди, і він, спотикаючись, відступає назад по траві. — Ти стояв осторонь і дивився, як я закохуюся в нього!

— От лайно. — Бодхі зчіплює руки за своєю товстою шиєю.

— Вайоленс, дозволь мені пояснити, — каже Зейден. Він завжди знав мою справжню природу, і, чесно кажучи, тіні повинні були розкрити мені його. Він майстер секретів.

Невитрачена сила пульсує в моїх кістках, коли я повертаюся спиною до Ліама, щоб зустрітися віч-на-віч із Зейденом.

— Якщо ти хоча б подумаєш про те, щоб доторкнутися до мене, присягаюся, я вб'ю тебе до біса. — Моя сила спалахує від люті, і блискавка тріщить по небу, перестрибуючи з хмари на хмару.

— Я думаю, вона це серйозно, — попереджає Ліам.

— Я знаю, що вона серйозно. — Щелепа Зейдена смикається, коли наші погляди стикаються і затримуються. — Усі, повертайтеся на берег. Зараз же.

Він з побоюванням дивиться на мене, наближаючись.

— Я знаю, про що ти думаєш, — каже Зейден своїм оманливо м'яким голосом, і в його оніксових глибинах миготить страх.

— Ти й гадки не маєш, про що я думаю. — Трясця твоїй матері. Зрадник.

— Ти думаєш, що я зрадив наше королівство.

— Логічне припущення. Молодець. — Ще одна блискавка вирвалася на волю, проносячись від хмари до хмари. — Ти працюєш із наїзниками грифонів? — Я залишаю руки вільними з боків на випадок, якщо мені знадобляться вільні руки, щоб орудувати зброєю, хоча я знаю, що я йому не суперник. Поки що ні. — Боги, як же ти схожий на кліше, Зейден. Ти лиходій, що ховається на виду.

Він морщиться.

— Взагалі-то, їх називають флаєрами, — м'яко каже Зейден, утримуючи мій погляд. — І я можу бути лиходієм для когось, але не для тебе.

— Що, перепрошую? Ми що, серйозно сперечаємося про семантику твоєї зради?

— У драконів є вершники, а у грифонів – літуни.

— І ти це знаєш, тому що ти в союзі з ними. — Я відступаю на кілька кроків, щоб не піддатися непереборному бажанню вдарити його по обличчю. — Ти працюєш із нашим ворогом.

— Ти коли-небудь замислювалася про те, що іноді можна почати війну на правильному боці, а закінчити на неправильному?

— У цьому конкретному випадку? Ні. — Я показую в бік берега. — Я була навчена як писець, пам'ятаєш? Усе, що ми робили, це захищали наші кордони протягом шестисот років. Це вони не хочуть приймати мир як рішення. Які вантажі ви їм постачали?

— Зброя.

Мій шлунок вдаряється об землю.

— Яку вони використовують для вбивства драконячих вершників?

— Ні. — Він рішуче хитає головою. — Ця зброя призначена тільки для боротьби з венінами.

У мене відвисає щелепа.

— Про веніни складають байки. Як у книзі мого батька... — Я моргнула. Лист. Що він написав? Фольклор передається з покоління в покоління, щоб розповісти нам про наше минуле.

Він хотів сказати... Ні. Це неможливо.

— Вони реальні, — м'яко каже Зейден, немов намагаючись пом'якшити удар.

— Ти хочеш сказати, що люди, які можуть якимось чином під'єднатися до джерела магії без дракона або грифона, що розбещує їхню силу понад усякий порятунок, справді існують. — Я вимовляю слова повільно, щоб усе було гранично ясно. — Вони не просто частина байки про створення світу.

— Так. — Він наморщив лоб. — Вони викачали всю магію з Барренса, а потім поширилися, як зараза.

— Ну, принаймні, це відповідає фольклору. — Я складаю руки на грудях. — Що це була за байка? Один брат з'єднався з грифоном, інший – із драконом, а коли третій став ревнувати, він узяв прямо з джерела, втратив душу і почав війну з двома іншими.

— Так. — Він зітхнув. — Це було не те, що я хотів тобі розповісти.

— Припускаючи, що ти взагалі збирався розповісти мені! — Я кидаю погляд на Таірна, який спостерігає за тим, що відбувається, опустивши голову, немов у будь-який момент він може спопелити Зейдена. — Хочеш долучитися до обговорення?

— Поки що ні. Я б вважав за краще, щоб ви дійшли власного висновку. Я обрав тебе за твій розум і хоробрість, Срібна. Не підведи мене.

Я ледь стримуюся, щоб не показати середній палець своєму власному дракону.

— Чудово. Якщо я повірю, що веніни існують і бродять континентом, володіючи темною магією, то мені доведеться повірити, що вони ніколи не нападуть на Наварру, тому що... — Мої очі

розширюються від логічного завершення цієї можливості. — Тому що наші варди унеможливлюють будь-яку недраконячу магію.

— Так. — Він перемістив свою вагу. — Вони будуть безсилі, щойно перетнуть кордон Наварри.

Чорт, у цьому є сенс, а я відчайдушно цього не хочу.

— А це означає, що я маю повірити, що ми й гадки не маємо про те, що Пором'єль зазнає невпинних, жорстоких атак темних магів просто за нашими кордонами. — Я насупила брови.

Він відводить погляд і робить глибокий вдих, перш ніж подивитися мені в очі.

— Або ти повинна повірити, що ми знаємо про це і вважаємо за краще нічого не робити.

Обурення піднімає моє підборіддя.

— Якого біса ми вирішили нічого не робити, коли людей вбивають? Це суперечить усьому, за що ми виступаємо.

— Тому що єдине, що вбиває Венін, – це те, що живить наші палати.

Він більше нічого не говорить, поки ми стоїмо там, і тільки вода хлюпочеться об берег у такт відлуння його слів, що б'ється об краї мого серця.

— Так ось чому вздовж наших кордонів відбуваються набіги? Вони шукають матеріал, який ми використовуємо для живлення наших

захистів? — запитую я. Не тому, що я йому вірю, поки що ні, а тому, що він не намагається мене переконати. Правда рідко потребує зусиль, казав мій батько.

Він киває.

— Із цього матеріалу кують зброю для боротьби з венінами. Ось, візьми це.

Піднявши праву руку, він дістає з піхов на боці кинджал із чорним руків'ям. Я з жахом розумію кожен його рух, усвідомлюю, що він може вбити мене, коли захоче, і цей момент нічим не відрізняється від інших. Хоча це була б швидша смерть, якби він просто використав один із мечів, пристебнутих до його спини. Він повільно рухається, простягаючи кинджал як підношення.

Я беру його, відзначаючи гостро заточене лезо, але саме сплав, вправлений у рукоять із рунами, змушує мене здригнутися.

— Ти взяв це зі столу моєї матері? — Мій погляд перескакує на нього.

— Ні. Ймовірно, у твоєї матері він є з тієї самої причини, що й у тебе. Для захисту від веніна. — У його очах стільки жалю, що в мене в грудях усе стиснулося.

Кинджал. Набіги. Це все тут.

— Але ти сказав мені, що у нас немає шансів битися з чимось подібним, — шепочу я, чіпляючись за останню надію, що все це жахливий жарт.

— Ні. — Він присувається ближче, тягнеться до мене, а потім опускає руку, наче йому це здалося кращим. — Я сказав тобі, що сподіваюся, що, якби ця загроза існувала, наше керівництво повідомило б нам про це.

— Ви спотворили правду на догоду своїм потребам. — Моя рука обвилася навколо рукояті кинджала, і я відчув, як він гуде від сили. Веніни реальні. Веніни. Справжні. Справжні.

— Так. І я міг би збрехати тобі, Вайоленс, але я не брешу. Неважливо, що ти зараз думаєш, я ніколи не брехав тобі.

Звичайно. Точно.

— І звідки я знаю, що це правда?

— Тому що боляче думати, що ми – те саме королівство, яке може зробити це. Боляче змінювати все, що ти думаєш, що знаєш. Брехня заспокоює. Правда болюча.

Я відчуваю гул сили в клинку і дивлюся на Зейдена.

— Ти міг сказати мені в будь-який час, але замість цього ти все від мене приховав.

Він здригається.

— Так. Я мав розповісти тобі кілька місяців тому, але не зміг. Я ризикую всім, розповідаючи тобі зараз…

— Тому що ти повинен, а не тому що ти хочеш…

— Тому що якщо твій найкращий друг побачить цей спогадах, усе буде втрачено, — перериває він, і я задихаюся.

— Ти не знаєш, що…

— Дейн не порушив би правила, щоб урятувати твоє життя, Вайолет. Як ти думаєш, що б він зробив, якби знав це?

Що б зробив Дейн?

— Я повинна вірити, що він не став би ставити Кодекс вище за людей, які страждають за межами наших кордонів. Або, можливо, я змогла б побудувати щити, які не дозволили б Дейну лізти не у свою справу. А може, він продовжував би поважати мої кордони і взагалі не став би шукати. — Я звужую очі. — Але ми ніколи не дізнаємося, чи не так? Тому що ти не довірився мені, щоб я знала, як правильно вчинити, Зейден, чи не так?

Він широко підкидає руки.

— Це більше, ніж ти і я, Вайоленс. І керівництво не зупиниться ні перед чим, щоб відсидітися за своїми підопічними і зберегти таємницю Веніна. — У його голосі звучить благання: — Я бачив, як стратили мого власного батька, який намагався допомогти цим людям. Я не можу ризикувати і тобою. — З кожним словом він нахиляється до мене все більше, запускаючи мій пульс, але я вже не можу дозволити своєму серцю робити вибір за мене. — Ти кохаєш мене, і...—

— Кохала, — поправляю я його, відступаючи вбік, щоб отримати трохи грьобаного простору, а потім займаю його.

— Кохання! — кричить він, зупиняючи мене на моєму шляху і викликаючи погляди всіх вершників у радіусі чутності. — Ти кохаєш мене.

Одне з тих маленьких вугіллячок у моїх грудях намагається ожити, і я розчавлюю його, перш ніж воно встигає розгорітися.

Повільно я повертаюся до нього обличчям.

— Усе, що я відчувала... — Я ковтаю, намагаючись утримати гнів, щоб не розсипатися на частини. — Усе, що я відчувала до тебе, було засноване на секретах і обмані. — Сором палає на моїх щоках, що я була настільки наївна, що закохалася в нього з першого разу.

— Між нами все по—правжньому, Вайоленс. — Те, з якою силою він це говорить, ще більше ранить моє серце. — Решту я зможу пояснити, якщо буде достатньо часу. Але перш ніж ми доберемося до нашого аванпосту, мені потрібно знати, чи віриш ти мені.

Я дивлюся на кинджал і чую слова з листа батька так само впевнено, наче він їх вимовив. Я знаю, що ти зробиш правильний вибір, коли прийде час. Він попередив мене єдиним доступним йому способом: через книги.

— Так, — кажу я, передаючи кинджал назад Зейдену. — Я вірю тобі. Але це не означає, що я довіряю тобі.

— Залиш собі. — Його поза пом'якшується від полегшення.

Я притискаю його до стегна.

— Ти даєш мені зброю після того, як щойно сказав, що обманював мене кілька місяців, Ріорсоне?

— Звісно. У мене є ще один, і якщо те, що кажуть байки, правда, і веніни прямують на північ, то він може тобі знадобитися. Я ніколи не брехав, коли казав, що не можу жити без тебе, Вайоленс. — Він повільно відступає назад, його губи кривляться в сумній усмішці. — А беззахисні жінки ніколи не були в моєму смаку, пам'ятаєш?

Я й віддалено не готова жартувати з ним.

— Давай просто доберемося до Атебайна.

Він киває, і за кілька хвилин ми вже в польоті.

— Ми знаємо, що не брехали. Ми просто не розповіли тобі усього, — каже Андарна, летячи в повітряній ямі за Таірном з найменшим опором вітру, поки ми добираємося до аванпосту.

— Це брехня через упущення, — заперечую я. Сьогодні таке часто зустрічається. —

— Вона права, голді. — Напруга відчувається в кожній лінії тіла Таірна і в самому битті його крил. — Ти маєш повне право злитися. — Він відходить до берега, слідуючи за гірським хребтом уздовж кордону. Ремені на моєму сідлі впиваються в стегна. — Ми зробили вибір, щоб захистити тебе без твоєї згоди. Це була помилка, і я більше її не зроблю. — Почуття провини, яке він відчуває, переповнює мої власні емоції, розтоплюючи найспекотніший з моїх гнівів, і я починаю думати .

Дійсно, дійсно думати.

Якби венін існував, у нас був би запис. І все ж в архівах не було жодної копії “Байок Безплідних” у Наваррі має бути копія кожної книжки, написаної або переписаної за останні чотириста років, а це значить, що батько подарував мені не просто рідкісну книжку... а заборонену.

Чотириста років томів і жодного…

Чотириста років. Але наша історія налічує понад шість сотень. Усе є копією більш ранньої роботи. Єдиний оригінальний текст в Архівах, старший за чотириста років – приблизно відтоді, коли ми вступили у війну з Пором'єлем, – це оригінальні сувої, створені під час Об'єднання понад шістсот років тому.

Достатньо одного відчайдушного покоління, щоб змінити історію – навіть стерти її.

— Боги, батько пояснив мені все це. Він завжди говорив мені, що вся влада в руках писарів.

— Так, — каже Таірн, коли ми огинаємо останній пік, на його зазубреної вершині немає снігу від літньої спеки, і гірський форпост Атебайна з'являється в полі зору одночасно зі скелями Дралора. — Одне покоління змінює текст. Одне покоління вчить цей текст. Наступне виростає, і брехня стає історією.

Він відхиляється вліво, слідуючи вигину гори, потім сповільнюється, коли ми наближаємося до льотного поля аванпосту.

Мої руки вчепилися в рукоятки, коли ми приземлилися перед грізною будовою, що височіє на схилі останньої вершини цього хребта. Її конструкція ідентична Монтсеррату – проста квадратна

фортеця з чотирма вежами і стінами, товщини яких ледь вистачає, щоб запустити дракона. Військові не вирізняються одноманітністю.

Я відстібаюся від сідла і ковзаю по його передній нозі.

— І чомусь передбачається, що ми зможемо зосередитися на Військових іграх, — бурмочу я, поправляючи рюкзак на плечах і думаючи про торговельний пункт, який може зазнати або не зазнати нападу міфічних істот найближчим часом.

Решта спускаються, і я озираюся, щоб побачити Андарну, яка вже згорнулася калачиком між ніг Таірна.

Зейден іде з Гарріком і дивиться в мій бік із почуттям, схожим на тугу. Я віддала йому все, а він так і не підпустив мене по-справжньому. Біль пронизує мої груди з такою гостротою і зазубреністю, яку може дати тільки біль у серці. Я уявляю, як це – бути розсіченим на частини тупим, покритим іржею лезом. Воно недостатньо відточене, щоб різати швидко, і є стовідсоткова вірогідність, що рана загноїться. Якщо я не можу довіряти йому, у нас немає майбутнього.

Коли ми вдесятьох проходимо під відкритими порталами і входимо на аванпост, це більш ніж напружено. Дуже порожню заставу.

— Що за чорт? — Гаррік крокує через двір у центрі будівлі, оглядаючи приміщення для зборів, які мають бути всередині, як і в Монтсерраті.

— Стій, — наказує Зейден, оглядаючи стіни, що височіють над нами з усіх боків. — Тут нікого немає. Розділіться і шукайте. — Він дивиться на мене. — Ти не відходиш від мене. Я не думаю, що це військова гра.

Я починаю заперечувати, що він не міг цього знати, але вітер, що б'є через відчинені ворота, змушує мене зупинитися. Єдині звуки у фортеці, в якій має бути понад двісті людей, – це наші кроки кам'янистою землею, і він має рацію. Усе здається не так.

— Круто, — відповідаю я з більш ніж невеликою дозою сарказму, і всі, окрім Ліама, який знову став моєю тінню, розбігаються на групи по двоє-троє людей, піднімаючись різними сходами.

— Сюди, — каже Зейден, прямуючи до південно-західної вежі. Ми піднімаємося і піднімаємося, нарешті, досягаємо вершини четвертого поверху, де двері ведуть нас на спостережний пункт просто неба, звідки відкривається краєвид на долину внизу, зокрема й на торговельний пост Пороміш.

— Це один із найбільш стратегічно важливих гарнізонів, — кажу я, шукаючи очима піхоту і вершників, які мають бути тут. — Не може бути, щоб вони кинули його заради військових ігор.

— Саме цього я і боюся. — Зейден окидає поглядом долину, потім звужує очі на торговий пост за тисячу футів нижче. — Ліам.

— На ньому. — Ліам іде вперед, спираючись на кам'яну стіну, і зосереджено дивиться на будівлі вдалині під нами. Торговий пост розташований за двадцять хвилин ходьби широкою гравійною стежкою, що петляє схилом гори, на якій розташований наш форпост. Дахи кількох будівель ледь виступають над круглою кам'яною стіною оборонних споруд, з півдня наближається дрейф грифонів та їхніх флаєрів.

Зейден повертається до мене, і погляд його очей не можна назвати привітним.

— Що сказав тобі Дейн перед тим, як ми пішли? Він нахилився і щось прошепотів.

Я моргаю, намагаючись згадати. — Він сказав щось на кшталт... — Я перебираю в пам'яті. — Я буду сумувати за тобою, Вайолет.

Його тіло напружується.

— І він сказав, що через мене тебе вб'ють.

— Так, але він завжди так говорить. — Я знизую плечима. — Який стосунок може мати Дейн до спустошення цілого аванпосту?

— У мене є дещо! — Гаррік кричить з південно-східної вежі, тримаючи в руках те, що має вигляд конверта, коли вони з Імоджен перетинають товстий вал, прямуючи в наш бік.

— Ти розповіла йому про мої поїздки сюди? — запитує Зейден, його очі суворішають.

— Ні! — Я хитаю головою. — На відміну від деяких людей, я ніколи нічого від тебе не приховувала.

Він відступає назад, його погляд переміщається ліворуч і праворуч, поки він думає, потім знову зупиняється на мені і розширюється.

— Вайоленс, — м'яко каже він, — Аетос торкався до тебе після того, як я розповів тобі про Атебайну?

— Що? — Моя брова насупилася, і я відкинула з обличчя пасмо волосся, що вибилося, поки вітер кружляв навколо нас.

— Ось так. — Він піднімає руку до моєї щоки. — Його сила вимагає дотику до чийогось обличчя. Він торкався до тебе ось так?

Мої губи розсуваються.

— Так, але він завжди так торкається до мене. Він би ніколи... — прошепотіла я. — Я б знала, якби він прочитав мої спогади.

Обличчя Зейдена опускається, і його рука ковзає вниз, обіймаючи мою шию.

— Ні, Вайоленс. Повір мені, ти б не дізналася. — У його тоні немає звинувачення, тільки покірність, яка ранить те, що залишилося від мого серця.

— Він би не став. — Я хитаю головою. Дейн багато ким є, але він ніколи б не порушив мене в такий спосіб, ніколи б не взяв те, що я не пропонувала. Хіба що одного разу спробував.

— Це адресовано тобі, — каже Гаррік, передаючи конверт Зейдену.

Зейден прибирає руку з мого обличчя і ламає печатку. Я можу прочитати напис, коли він відкриває лист.

Військові ігри для Зейдена Ріорсона, командира Четвертого крила.

Я впізнаю почерк – як я могла не впізнати, якщо бачила його все своє життя?

— Це від полковника Аетоса.

— Що там написано? — запитує Гаррік, склавши руки на грудях. — Яке в нас завдання?

— Хлопці, я бачу щось одразу за торговим постом, — каже Ліам із фортеці. — От лайно.

Обличчя Зейдена втрачає будь–який колір, і він мне лист у кулаці, перш ніж подивитися на мене.

— Там говориться, що наше завдання – вижити, якщо зможемо.

О боги. Дейн прочитав мої спогади без мого дозволу. Мабуть, він розповів батькові про те, куди вони втекли. Я несвідомо зрадила Зейдена... зрадила їх усіх.

— Це не... — Гаррік хитає головою.

— Хлопці, це погано, — кричить Ліам, і Імоджен мчить до нього.

— Це не твоя провина, — каже мені Зейден, потім відриває свій погляд від мого і повертається до своїх друзів, які біжать донизу по валах, щоб приєднатися до нас. — Нас послали сюди вмирати.

Розділ 36

Бо там, у країні за межами тіней, мешкали чудовиська, які мешкали в ночі й обідали душами дітей, що забрели занадто близько до лісу.

— "Плач віверни, — Байки безплідних"

Зейден вручає Гарріку послання, а решта спрямовуються до кріпосних мурів, щоб подивитися, з чим ми зіткнулися, але я не бачу ніякої загрози ні в долині внизу, ні на рівнинах, що простягаються на багато миль до скель Дралора.

— Щось не так, — каже Таірн. — Я відчував це біля озера, але тут воно сильніше.

— Ти можеш точно визначити, що це? — відповідаю я, коли паніка підкочує до мого горла. Якщо батько Дейна знає, що Зейден та інші постачали зброю грифонівським флаєрам, є всі шанси, що це страта.

— Це йде з долини внизу.

— Я ні чорта не бачу там внизу, — каже Бодхі, перегнувшись через край кам'яної кладки.

— А я бачу, — відповідає Ліам, — і якщо це те, про що я думаю, то нам кришка.

— Не кажи мені, що ти про них думаєш – скажи мені, у чому ти впевнений, — наказує Зейден.

— У листі йдеться, що це перевірка вашого командування, — читає позаду нас командир секції. — У тебе є вибір: покинути село нашого ворога або відмовитися від командування своїм крилом.

— Що, чорт забирай, це означає? — Бодхі тягнеться назад і бере лист.

— Вони перевіряють нашу лояльність, не кажучи про це. — Зейден складає руки на грудях, стоячи поруч зі мною. — Згідно з листом, якщо ми підемо зараз, то доберемося до нового місця розташування штаб-квартири Четвертого крила в Елтувалі вчасно, щоб встигнути виконати наказ про Воєнні ігри, але якщо ми підемо, то торговий пост Рессон і його мешканці будуть знищені.

— Чим? — запитує Імоджен.

— Венінами, — відповідає Ліам.

У мене зводить живіт.

— Ти впевнений? — запитує Зейден.

Ліам киває.

— Настільки, наскільки я можу бути впевнений, не бачачи їх раніше. Їх четверо. Фіолетові мантії. Розширені червоні вени навколо

яскраво-червоних очей. Моторошні, як лайно.

— Звучить приблизно так. — Вага Зейдена зсунулася.

— Мені більше подобалося, коли ми просто доставляли зброю, — пробурмотів Бодхі.

— О, і один хлопець із величезним посохом, — продовжує Ліам. — І присягаюся Данном, однієї секунди рівнина була чиста, а наступної вони були просто... там, ішли до воріт. — Його очі розширені, зіниці вирячені, коли він використовує свою печатку, щоб побачити дно долини.

— Червоні вени? — запитує Імоджен.

— Тому що магія псує їхню кров, бо вони втрачають свою душу, — пробурмотіла я, дивлячись на Зейдена і гадаючи, чи пам'ятає він слова Андарни тієї ночі, коли ми йшли тунелем до льотного поля. — Природа любить, коли все в рівновазі.

Усі голови, крім голови Ліама, повертаються в мій бік.

— Принаймні, якщо байки правдиві. — Частина мене сподівається, що це так, інакше я майже нічого не знаю про ворога внизу. Звісно, якщо вони правдиві…

— Сім грифонів приземлилися поруч із нами, — каже мені Таірн.

Усі інші напружуються, безсумнівно, отримавши те саме повідомлення від своїх драконів.

— Андарна, залишайся з Таірном, — кажу я. Зейден може довіряти флаєрам, але Андарна майже беззахисна.

— Добре, — відповідає вона.

— Хлопець із посохом щойно..., — починає Ліам.

Лунає вибух, що луною розноситься долиною, порослою рідкісним лісом, а за ним слідує шлейф синього диму. Моє серце завмирає при вигляді цього видовища.

— Це були ворота, — закінчує він.

— Скільки людей живе в Рессоні? — запитує Бодхі.

— Понад триста, — відповідає Імоджен, коли долиною проноситься черговий гул. — Це пост, на якому вони проводять щорічні торги.

— Тоді давайте спустимося туди. — Бодхі повертається, і Зейден відступає назад, перегороджуючи йому шлях витягнутою рукою.

— Ти жартуєш, так?

— Ми й гадки не маємо, у що ми вплуталися. — Тон Зейдена нагадує мені той перший день після Парапету. Він у повному командному режимі.

— Значить, ми повинні просто стояти тут, поки цивільні помирають? — запитує Бодхі, і я напружуюся. Ми всі напружуємося, спостерігаючи за Зейденом.

— Це не те, що я кажу. — Зейден хитає головою. Він має обрати. Так говорилося в посланні Воєнних ігор. Він може кинути це село або своє командування, яке тепер чекає на нього в Елтувалі. — Це не довбані вчення, Бодхі. Деякі – якщо не всі – з нас помруть, якщо ми спустимося туди. Якби нас призначили в активне крило, там було б набагато старіше й досвідченіше керівництво, яке приймає це рішення, але це не так. Якби ми не були відзначені реліквіями повстання, якби ми не допомагали ворогові — його погляд на мить перемістився на мене — ми б навіть не стояли тут перед таким вибором. — Отже, всі командні структури осторонь, які ваші думки?

— У нас є чисельність, — каже Солейл, звузивши свої карі очі на поле і ритмічно постукуючи яскраво–зеленими нігтями по кам'яних кренелях кріпосної стіни. — І перевага в повітрі.

— Принаймні, тут немає вівернів. — Я сканую небо, щоб переконатися.

— Що? — Брови Бодхі піднімаються.

— Віверни. У байках говориться, що Венін створив їх, щоб конкурувати з драконами і, замість того щоб спрямовувати силу від них, спрямовувати її в них. — Будемо сподіватися, що в цій книзі є щось неправдиве.

— Так, не будемо запозичувати проблеми. — Зейден кидає погляд убік на мене, потім вивчає небо.

— Там чотири веніни і десять нас, — каже Гаррік, відходячи від краю баталії.

— У нас є зброя, щоб убити їх, — каже Ліам, повертаючись спиною до долини. — І Дей сказав мені, що сім грифонів летять…

— Ми тут, — каже літня брюнетка з озера, спускаючись по батареї з південно-східного кута аванпосту. — Я залишила решту дрейфу зовні, щойно ми помітили, що ваш форпост здається... покинутим. — Вона дивиться через вал на клуби диму, що піднімаються з долини внизу, з виглядом покірності, її плечі опускаються. — Я не збираюся просити вас битися з нами.

— Не збираєшся? — Брови Гарріка піднялися.

— Ні. — Вона сумно посміхається йому. — Четверо з них рівносильні смертному вироку. Решта з мого дрейфу уклали мир із нашими богами. — Вона повертається до Зейдена. — Я прийшла сказати тобі, щоб ти йшов. Ти навіть не уявляєш, на що вони здатні. Їм знадобилося всього двоє, щоб зруйнувати ціле місто минулого місяця. Двоє. Ми втратили два дрейфи, намагаючись зупинити їх. Якщо їх там четверо... — Вона похитала головою. — Їм щось потрібно, і вони збираються вбити всіх до єдиного людей у Рессоні, щоб отримати це. Забирай свій бунт і йди додому, поки можеш.

Страх стискає мої груди, але серце болить при думці про те, щоб залишити їх помирати. Це суперечить усьому, за що ми виступаємо, навіть якщо це не наваррські мирні жителі.

— У нас є дракони, — каже Імоджен, її тон підвищується. — Звичайно, це має щось означати. Ми не боїмося битися.

— Ви боїтеся померти? Хто-небудь із вас бачив бій? — Погляд брюнетки окидає нас, і раптово я почуваюся... молодою, оскільки ми відповідаємо мовчанням. — Гадаю, ні. Ваші дракони дещо значать. Вони можуть літати далеко і швидко. Драконячий вогонь їх не вб'є. Тільки кинджали, які ти приніс, а вони в нас є. — Вона дивиться на Зейдена. — Дякую тобі за все, що ти зробив. Ти зберіг нам життя в останні пару років і дав нам шанс на боротьбу.

— Ти спускаєшся туди, щоб померти, — абсолютно серйозно сказав Зейден.

— Так. — Вона киває, коли лунає ще один вибух. — Приберіть звідси свій бунт. Швидко. — Повернувшись на підборах, вона йде назад по валу з високо піднятою головою, перш ніж зникнути у вежі на протилежному кінці.

Щелепа Зейдена стискається, і я бачу, як у його очах вирує битва.

У моєму шлунку оселяється нестерпна важкість.

Якщо ми підемо, вони всі помруть. Усі цивільні. Кожен льотчик. Ми їх не вб'ємо, але все одно будемо співучасниками їхньої смерті.

Якщо ми будемо битися, то, найімовірніше, помремо разом із ними.

Ми можемо жити як боягузи або померти як вершники.

Плечі Зейдена розпрямляються, і камінь у моєму шлунку перетворюється на нудоту. Він прийняв рішення. Я бачу це за рисами його обличчя, за рішучістю в його позі.

— Сгаейл каже, що ніколи не тікала від бою, і сьогоднішній день не буде першим. І я теж не збираюся стояти осторонь, поки гинуть невинні люди. — Він хитає головою. — Але я не збираюся наказувати нікому з вас приєднатися до мене. Я відповідаю за всіх вас. Ніхто з вас не перейшов через парапет, тому що хотів цього. Ніхто з вас. Ви перейшли його, тому що я уклав угоду. Це я змусив вас іти до квадранта, тому я не стану думати гірше про тих, хто захоче летіти на

Елтувал замість мене. Зроби свій вибір. — Він провів рукою по волоссю. — Я не хочу, щоб ти постраждала.

В ідеальному світі це було б усе, що мені потрібно почути.

— Якщо в інших є право вибору, то й у мене теж.

Його щелепа стискається.

— Ми вершники, — каже Імоджен, коли лунає ще один вибух. — Ми захищаємо беззахисних. Це те, що ми робимо.

— Ти врятував всіх нас, кузене, — каже Бодхі. — І ми вдячні. Тепер я хотів би зробити те, чого ми навчалися, і якщо це означає, що я не повернуся додому, то, гадаю, моя душа буде віддана Малеку. У будь-якому разі, я б не відмовився побачитися з матір'ю.

— Я скажу тобі те ж саме, що я зробив після Молота в наш перший рік, коли ми вирішили почати контрабанду зброї, — каже Гаррік. — Ти зберігав нам життя всі ці роки; ми самі вирішуємо, як нам померти. Я з тобою.

— Точно! — говорить Солейл, барабанячи кінчиками пальців по кинджалу, прикріпленому до її стегна. — Я з вами.

Ліам робить крок уперед і стає поруч зі мною.

— Ми спостерігали, як страчували наших батьків, тому що в них вистачило сміливості вчинити правильно. Мені б хотілося думати, що моя смерть буде такою ж почесною.

У мене в грудях усе стиснулося. Їхні батьки загинули, щоб розкрити правду, тоді як мої пожертвували братом, щоб зберегти цей огидний секрет.

— Згодна. — Імоджен киває.

Вони всі згодні.

Один за одним усі погоджуються, поки не залишаюся тільки я.

Зейден ловить мій погляд.

Якщо ти думаєш, що зможеш переконати Соррengейл ризикнути своєю шиєю заради когось за межами своїх кордонів, то ти дурень. Хіба не про це говорив флаєр на озері?

До біса.

— Таірн? — Не тільки я йду на війну.

— Ми будемо бенкетувати на їхніх кістках, Срібна.

Мальовничо, але сенс зрозумілий.

Я не залишу невинних людей помирати, незалежно від того, по який бік кордону вони живуть. Я не дозволю своїм товаришам по загону ризикувати життям, поки я біжу, незважаючи на благання, яке я бачу в очах Зейдена.

Принаймні Ріаннон, Сойєра і Рідока тут немає. Вони доживуть до другого курсу.

Міра зрозуміє. Я не сумніваюся, що вона вчинить так само.

А що стосується мами... Кинджал на її столі означає, що вона знає і нічого не зробила, щоб зупинити це. Схоже, я стану другою дитиною, якою вона пожертвує, щоб зберегти існування Веніна в таємниці.

— Я була беззахисна, — кажу я Зейдену, піднімаючи підборіддя. — А тепер я вершник. Вершники б'ються.

Решта кричать на знак згоди.

На його обличчі відбивається тисяча емоцій, але Зейден тільки киває, ідучи до кріпосних стін.

— Ліам. Доповідай мені.

Його прийомний брат присувається до нього і зосереджується.

— Флаєри задіяні, всі сім-шість. Схоже, вони намагаються відвернути вогонь від цивільних, але, чорт забирай, веніни ведуть такий вогонь, якого я ніколи не бачив у вершників. Троє оточують місто, а один пробивається до будівлі в центрі. Вартова вежа.

Зейден киває, потім розділяє нас за цілями. Гаррік і Солейл проведуть розвідку по периметру, а решта націляться на венінів по різні боки від Рессона, стежачи за просуванням до годинникової вежі в міру наближення до неї під час кожного проходу через місто.

— Єдиний спосіб знищити їх – це кинджал.

— Це означає, що нам доведеться розділитися і битися, щойно ми виведемо городян у безпечне місце, — додає Гаррік, його обличчя набуває похмурих рис. — Не кидайте свою єдину зброю, якщо не впевнені у своїй меті.

Зейден киває.

— Врятуйте стільки людей, скільки зможете. Ходімо.

Ми спускаємося сходами і проходимо через безмовний двір, Зейден веде нас за собою. Коли ми виходимо з аванпосту, наші дракони чекають на нас, розташувавшись на краю хребта, і схвильовано переминаються з ноги на ногу, оглядаючи торговий пост внизу.

Я йду прямо між Таірном і Сгаейлом.

— Я знала, що ти зробиш правильний вибір, — каже Сгаейл, кидаючи погляд у бік, де Зейден наближається разом із Ліамом, їхні кроки небезпечно близькі до схилу скелі ліворуч від мене. — Він теж. Навіть якщо йому не подобається, що ти наражаєш себе на небезпеку, він знав, що ти це зробиш.

— Ну, він знає мене набагато краще, ніж я його. — Я піднімаю на неї брову.

Вона моргає.

— Ти далеко не та тремтяча дівчина, яка стояла на подвір'ї і намагалася приховати свій страх після Парапету. Я схвалюю.

— Я не питала твого схвалення. — Якщо мені судилося померти, я можу бути чесною у свої останні хвилини.

Вона хіхікає і штовхає голову Таірна своєю, але він зосереджений тільки на торговому посту.

Кам'яниста місцевість хрумтить під моїми чобітьми, коли я йду під Таірном до того місця, де Андарна стоїть між його передніми лапами, спостерігаючи за атакою, що розгортається під нами. Я ставлю себе прямо перед нею, закриваючи їй вид на те, що має бути різаниною.

— Залишайся тут і ховайся. — Я не візьму дитину в бій, і крапка.

— Залишайся тут, — саркастично бурчить вона у відповідь.

Я стримую сумну посмішку. Дуже шкода, що я не побачу, як вона переживає свої бунтарські підліткові роки.

— Згоден. — Таірн поплескує мене по плечу. — Ти – мішень, малятко.

— Я серйозно, — наказую я Андарні, погладжуючи рукою її лускатий ніс. — Якщо ми не повернемося до ранку або якщо ти думаєш, що наближаються веніни, лети додому, у Долину. Іди за стіни, незважаючи ні на що.

Її ніздрі роздуваються.

— Я не залишу тебе.

Груди болять так сильно, що я борюся з бажанням потерти ділянку над серцем, але замість цього розправляю плечі. Це має бути сказано.

— Ти відчуєш момент, коли зрозумієш, що йти нікуди. І це може розбити тобі серце, але, коли ти це відчуєш, ти полетиш. Обіцяй мені, що ти полетиш.

Минає кілька ударів серця, перш ніж Андарна нарешті киває.

— Іди, — шепочу я, востаннє погладжуючи її красиву щелепу. З нею все буде добре. Вона повернеться в Долину. Я не можу дозволити собі вірити у зворотне.

Вона розвертається і прямує до застави, а я беру себе в руки і йду між передніми лапами Таірна, кидаючи останній, швидкий погляд на долину. Зейден і Ліам стоять праворуч від мене, роблячи те саме.

Вереск розриває повітря, і величезний сірий дракон з'являється з долини за два хребти на південь... через Пороміський кордон. Він підтягує дві лапи під своє масивне тіло і летить геть від нас, прямуючи прямо до Рессона.

— У нас тут поблизу бунт? — запитує Ліам.

— Ні, — відповідає Зейден.

Наче земля під моїми ногами зсувається.

Я можу заприсягтися, що бачила бунт драконів по той бік кордону. Хіба не про це говорила Міра в Монтсерраті?

Дракон знову кричить, вивергаючи смугу блакитного вогню вниз по схилу гори, підпалюючи деякі невеликі дерева, перш ніж досягти рівнини, де стоїть Рессон. Синій. Вогонь.

Ні. Ні. Ні. Ні. Ні.

— Віверн. — Моє серце підскочило до горла. — Зейден, у неї дві ноги, а не чотири. Це не дракон. Це віверн. — Може, якщо я повторю це ще кілька разів, я повірю в те, що бачу.

Святий. Чорт. Це те, як керівництво відредагувало?

Вони мають бути міфом, а не істотами з плоті й крові. Але знову ж таки, як і венін.

— Ну, ось і скінчилася наша перевага в повітрі, — каже Імоджен навпроти нас, а потім знизує плечима. — Та пішли вони. Вони теж можуть померти.

— Вони створили гидоту, — каже Таірн, і в його грудях лунає низький рик.

— Ти знав?

— Я підозрював. Як ти думаєш, чому я був такий суворий із тобою під час польотних маневрів?

— Нам із тобою доведеться попрацювати над нашими навичками спілкування.

— Схоже, тепер ми знаємо всі подробиці, — каже Ліам.

— Хто–небудь хоче передумати? — запитує Зейден. Ніхто з нас не відповідає. — Ні? Тоді піднімайтеся.

Я йду до плеча Таірна, а Зейден прямує до мене.

— Повернися, Вайоленс, — наказує він, і я повертаюся, дивлячись на нього зверху. Він оголює один зі своїх кинджалів і вставляє його в порожнє місце біля моїх ребер. — Тепер у тебе їх два.

— Ти не збираєшся читати мені лекцію про те, як залишатися в безпеці на аванпості? — запитую я, мої емоції вирують від його близькості. Він приховав від мене все це, і все ж у мене болить у грудях від одного погляду на нього.

— Якби я попросив тебе залишитися позаду, ти б залишилася?. — Його очі впиваються в мої.

— Ні.

— Ось саме. Я намагаюся не вплутуватися в бійки, в яких знаю, що не зможу перемогти.

Мої очі спалахнули.

— Якщо говорити про те, що ти знаєш, що виграєш бій, то генерал Мельгрен знатиме, що тут сталося. Він зможе побачити результат битви навіть зараз.

Він повільно хитає головою і вказує на свою шию, на реліквію повстанців, що обвиває його горло.

— Пам'ятаєш, я говорив тобі, що зрозумів, що це дар, а не прокляття?

— Так. — Тоді, коли я лежала в його ліжку.

— Просто повір мені – через це Мельгрен не може бачити ні чорта.

Мої губи розсуваються, згадуючи, як Мельгрен казав, що йому подобається дивитися на Зейден раз на рік.

— Є ще якісь секрети, які ти від мене приховуєш?

— Так. — Він обхоплює мою шию і нахиляється до мене. — Залишайся в живих, і я обіцяю, що розповім тобі все, що ти захочеш знати.

Це просте зізнання змушує моє серце стискатися. Хоч би як я була зла, я не можу уявити собі світ без нього.

— Ти потрібен мені, щоб пережити це, навіть якщо я ненавиджу тебе, я все одно кохаю тебе.

— Я можу з цим жити. — Куточок його рота піднімається, він опускає руку і відвертається від мене, прямуючи до Сгаейл.

Таірн знову опускає плече, і я сідаю, влаштовуючись у сідлі та пристібаючи стегна, після того як закріплюю свій рюкзак за сидінням. Пора.

— Знайди гарне укриття, Андарна. Мені нестерпна думка, що ти постраждаєш.

— Давай за горло, — каже вона, заходячи на покинуту заставу.

Сгаейл пускається навскач праворуч від мене, і я міцно стискаю поводи, коли Таірн злітає в небо, важко змахуючи крилами.

— У цьому торговому пункті щось є. Ми всі це відчуваємо, — каже Таірн, коли разом зі Сгаейл набирає висоту і падає з гірського хребта в круте пікірування, залишаючи мій живіт позаду. Ремені сідла впиваються мені в стегна, але вони роблять свою справу й утримують мене в сідлі, поки я опускаю окуляри для верхової їзди, щоб захистити очі від вітру. Ми летимо в тінь, сонце опускається за скелі Дралора і занурює полудень у тінь.

Лунає ще один вибух, який цього разу зруйнував шматок високої кам'яної стіни посту, і Таірн зупиняється, ледь не зачепивши вершника на грифоні, і ми вирівнюємося, пролітаючи над постом, летимо надто швидко, щоб почути лише крики містян, які біжать вулицями й тікають у брамі посту.

— Куди поділася віверн? — запитую я Таірна.

— Відступила в долину. Не хвилюйся – вона повернеться.

О. Радість.

Мій погляд блукає по дахах маленького поста, поки я не бачу його. На вершині дерев'яної годинникової вежі стоїть постать у пурпуровому одязі, що майорить на вітрі, і метає блакитне полум'я, наче кинджали, у мирних мешканців внизу.

Він жахливіший, ніж міг би зобразити будь–який ілюстратор, річки червоних вен розходяться на всі боки навколо бездушних очей,

поглинених магією. Його обличчя змарніло, з гострими вилицями і тонкими губами, шишкувата рука стискає довгу червону тростину, зроблену з якогось неправильного дерева.

— Таірн!

— *Так, давай.*

Таірн відривається від Сгаейл, закладає крутий віраж і забирає нас у село. Через кілька помахів крил з його рота вириваються вогняні струмені, і він спалює годинникову вежу на льоту.

— Попався! — Я повертаюся в сідлі, спостерігаючи, як дерев'яна будівля руйнується від вибуху. Минає лише кілька секунд, перш ніж Венін виходить із полум'я, але на ньому немає ні подряпини. — О, чорт. Він усе ще там, — вигукую я, коли ми знову перетинаємо пост, щоб дістатися до призначеного нам місця, подумки картаючи себе за те, що думала, що все могло бути так просто. Є причина, чому ці істоти є причиною більшості кошмарних історій наваррців, і це не тому, що їх легко вбити. Ми повинні підібратися досить близько, щоб встромити в нього кинджал. Я повертаюся вперед якраз вчасно, щоб побачити, як велетенська маса крил і зубів з пронизливим вереском розтинає наш шлях, а хвіст Таірна врізається в кам'яні стіни позаду мене, збиваючи кладку, поки він ухиляється від віверна. Ми ледь встигаємо ухилитися від шиплячого струменя блакитного вогню, що вивергається з її пащі й підпалює сусіднє дерево.

— Віверн повернулася!—

— Це інша, — рявкає Таірн. — Я передаю накази іншим.

Звичайно, він. Зейден може командувати вершниками на цьому полі, але Таірн явно веде драконів.

Віверн розвертається і прямує до центру міста, підволакуючи дві ноги і змахуючи павутинистими крилами. На ній сидить жінка–вершник у бордовому льотному спорядженні, схожому на наше, а її очі того самого моторошного червоного кольору, що й у веніна на годинниковій вежі.

— Зейден, тут не одна віверн.

Настає мить тиші, але я відчуваю, як Зейден відчутно шокований, а потім впадає в лють.

— Якщо ти відокремишся від Таірна, клич, а потім бийся, поки я не прийду.

— Цього не станеться. Я не відпущу її від себе, ватажку, — гарчить Таірн, коли я вперше бачу повітряний простір над містом, заповнений драконами, грифонами і вівернами, прямо як у байці про створення світу.

— Солейл знайшла запечатаний вхід у те, що схоже на шахту, — каже Зейден. — Мені потрібно…

Таірн різко повертається, прямуючи в бік гір.

— щоб Гаррік і Бодхі могли евакуювати городян, — закінчує він. — Ліам уже в дорозі.

— Іду. — Мій пульс скаче. — Таірн, я не можу прицілитися.

— Зможеш, — каже він так, ніби це вже вирішено. — Накази розходяться серед грифонів.

— Дракони можуть говорити з грифонами? — Мої брови злітають угору.

— Звісно. Як, по–твоєму, ми спілкувалися до появи людей?

Я притискаюся до його шиї, поки ми мчимо над містом, пролітаючи повз клініку, схоже, школу та ряди й ряди ринків просто неба, що зараз горить. Немає жодних ознак фіолетового веніна, якого ми вперше побачили, коли пролітали над зморщеним тілом грифона та його вершника недалеко від центру міста. У мене зводить живіт, особливо коли я бачу віверну, що кружляє назад до них, і Сгаейл на перехопленні.

— Вона може постояти за себе, — нагадує мені Таірн. — І він теж. У нас є наказ. Зосередься.— Зосередься. Точно.

Ми проходимо повз сім'ї, що вибігають зі своїх зруйнованих будинків, потім перевалюємо через міські стіни, прямуючи до отвору в схилі гори, де бурохвіст Солейл з розмаху б'є хвостом по дерев'яних дошках, що вкривають покинутий тунель. Уздовж дороги стоїть кілька господарських будівель, але більше нічого немає.

Таірн різко смикає вліво, коли ми наближаємося, ремінь впивається мені в ноги, коли моя вага зміщується в сідлі від різкого руху. Потім він змахує крилами і ширяє перед Солейл, обличчям до Рессона і кричущого натовпу, що біжить через сотню ярдів між міськими мурами і нами, очолювана парою грифонів і їхніми літунами, які постійно озираються назад, скануючи небо.

Але чого вони не бачать, то це веніна, що йде в наш бік з півночі від воріт і спостерігає за рухом натовпу звуженим червоним поглядом. Вени по обидва боки її очей більш виражені, ніж у попереднього

вершника, а її довга синя мантія нагадує мені про носія палиці, який вижив після вибуху на годинниковій вежі.

— Я вже сказав Фуілу. Вона захистить Солейл, — каже Таірн, нахиляючись у бік загрози.

— Відведи нас подалі від натовпу. — Сила вже шипить під моєю шкірою.

Дитина спотикається на ґрунтовій дорозі, і в мене завмирає серце, коли батько підхоплює її на руки і продовжує бігти.

Дей проходить повз, і я бачу його приземлення краєм ока, коли піднімаю руки і випускаю свою силу на волю, зосередившись на веніні.

Тріщить блискавка. Частина міської стіни руйнується.

Чорт.

— Продовжуй. Дей каже, що їм потрібно більше часу! — закликає Таірн.

Я роблю помилку і повертаюся в сідлі, помітивши, що Ліам і Солейл відсіли, відводячи містян до шахти, а Дей і Фуіл охороняють різні сторони шляху евакуації. Якщо щось трапиться – якщо одна з тих віверн, що кружляють над містом, вирішить звернути на них увагу – вони вразливі. Але й люди, яких вони захищають, теж.

Підлітає тріо грифонів, усі троє підвішують городян до своїх кігтів, скидають їх біля входу в шахту і повертаються назад для нового заходу.

Енергія прориває крізь мене, коли я цілюся болтом у веніна, і цей болт розбиває прибудову на схилі пагорба праворуч від нас. Дошки розколюються, дерево розлітається, коли вона руйнується.

Увага веніна спрямовується вгору, і мій живіт скручується, коли вона помічає мене. В її червоних очах чиста злість, коли вона простягає вперед ліву руку, а потім підкидає її, стискаючи повітря в кулак.

Зі схилу гори сиплеться каміння.

Солейл підкидає руки, зупиняючи гору, перш ніж вона встигає розчавити людей, що біжать у шахту внизу. Її руки тремтять, але валуни падають по обидва боки від шляху евакуації, залишаючи вихід вільним.

Я повертаюся до Веніна і задихаюся.

Сира сила відчутно витає в повітрі, піднімаючи волосся на моїх руках, коли венін стоїть з опущеними до землі долонями. Трава навколо неї стає коричневою, потім квіти на кущах дикої конюшини в'януть, а листя скручується, втрачаючи весь свій колір.

— Таірн, вона...

— Ченнелінг, — гарчить він.

Я викидаю ще один спалах енергії, коли хвороба поширюється від веніна, наче вона висмоктує саму сутність землі, але вона потрапляє надто близько до дороги і волоцюги, що мчить до безпеки, для мого комфорту.

— Обережно. Дей каже, що в будівлі на іншій стороні дороги стоїть скринька з чимось, позначеним фамільним гербом Ліама, — каже мені Таірн, доки я випускаю ще один вибух, що не потрапляє у веніна. — Він каже, що це дуже... нестабільно, — закінчує він, роблячи паузу в передачі інформації.

— Я не турбуюся про будівлю, — відповідаю я, поки коло смерті розширюється під б'ючимися крилами Таірна, а я черпаю більше сили з Таірна, готуючись завдати нового удару.

Солейл кидається до веніна, Фуїл йде за нею по п'ятах, її кинджал напоготові, а решта городян пробираються в тунель.

Усе це варте того, аби вони вижили.

Хвиля смерті відхлинула від веніна, хлинула назовні й наздогнала містянина, який біг посеред дороги. Він падає, потім беззвучно кричить, скручуючись у клубок, коли його тіло стає лише оболонкою.

Повітря застигає в моїх легенях, а серце завмирає. Венін просто…

— Солейл! — кричу я, але вже надто пізно. Третьокурсниця спотикається за кілька кроків від мертвої зони, її дракон тягнеться до неї, коли вони обидва згинаються й падають, причому Фуїл від сильного удару здіймає хмару бруду.

Вони висихають за лічені секунди, їхні тіла зморщуються. Лещата стискаються навколо моїх грудей, і на секунду я не можу дихати. Тепер у веніна ще більше сили.

— Скажи Дейгу! — Я озираюся через плече і бачу, як Ліам біжить за Дейгом. Йому потрібен час.

— Уже зроблено. — Таірн звертає ліворуч, коли на нас летить вогняна куля, перша із залпу, яка змушує нас відступати дорогою.

— Ми втратили Солейл, — кажу я Зейдену.

Єдине зізнання – хвиля печалі, і я знаю, що це його печаль.

Грифони злітають, їхні вершники використовують те, що виглядає як мала магія, а до венінів наближаються дві віверни, обидві без вершників.

— Скажи їм, щоб змінили тактику. У них немає шансів, якщо вони не зможуть підібратися до веніну, — кажу я Таірну.

Грифони змінюють курс, і я знову втрачаю свою силу, підлітаючи ближче до Веніна. Вона дивиться на мене, потім повертається на звук ляскання крил.

Гаррік та інші відзначені третьокурсники наближаються. Вона в меншості, і, чорт забирай, сподіваюся, вона це знає.

Грифони об'єднуються, розриваючи одну з віверн, що наближаються, Ліам сідає на неї, а Дей запускає, уникаючи кільця смерті, що поширюється, але друга віверна опускається нижче, прямуючи до Веніна.

Прямо за курсом, щоб пройти повз флігель.

— Ти сказав, що в цій будівлі є нестабільний матеріал, так? — запитую я.

— Так.

Я не можу бути впевнена, що потраплю в неї, але…

— *Чудова ідея.*

Таірн виводить нас на позицію, зависаючи за двадцять футів над землею, поки Ліам летить на грифонів над нами, встромляючи крижані списи в горло пораненої віверни. Кров ллється струмком, віверна падає з неба з пронизливим криком.

Один поранений.

Венін досягає дороги, і віверна скаче ґрунтовою дорогою, щоб вона могла сісти.

— Зараз! — кричу я.

Таірн глибоко вдихає і видихає чистий вогонь, коли віверна злітає, підкидаючи флігель угору, у полум'я, яке запалює все, що знаходиться всередині. Жар обпікає моє обличчя, обпалюючи щоку, коли будівля вибухає, поглинаючи все навколо.

Вогняний шторм майже наздоганяє нас, але Таірн відхиляється вліво, ледь не пропускаючи вибух.

Я кричу, підкидаючи кулак, коли ми робимо коло назад, вітер послаблює печіння в моїй щоці. Ми підбили одну віверну, більша частина городян евакуйована, і навряд чи щось уціліло після вибуху.

Таірн низько опускає праве крило, і ми різко повертаємо, готуючись до чергового заїзду в місто. Я кидаю погляд праворуч і задихаюся. Вибух не тільки не вбив віверну, а й її наїзник живий і здоровий, летить назустріч…

Чорт. Лайно. Чорт.

З долини на півдні вилітає більше виверн, ніж драконів, і я щосили намагаюся не панікувати, коли повз нас проноситься жаркий синій вогонь. Я повертаюся в сідлі і бачу віверну у нас на хвості, що наближається з лякаючою швидкістю, поки ми огинаємо стіни стовпа.

— Є ідеї, як вбити стільки виверн? — запитую я Таірна, паніка сидить у мене на грудях, як якір, що погрожує потягнути мене під воду в хаос моїх думок.

Наскільки я бачу, віверн щонайменше шість, усі з жахливими розмахами крил і гострими зубами, і вони прямують прямо до нас.

— Ті самі методи, які можуть вбити нас, — каже Таірн, відводячи віверну від центру посту, де Гаррік і Бодхі йдуть пішки, переслідуючи венінів з годинникової вежі, з кинджалами в руках.

— У мене немає під рукою хрестового болта!

— Ні, але в тебе є блискавка, а один такий болт зупинить серце будь–якого дракона.

— Скажи, що ти попередив інших, як загинули Солейл і Фуїл. — Кожен, хто торкається землі, вразливий.

— Вони всі знають, чим ризикують.

Боги, там внизу все ще є діти, деякі кричать, інші несамовито мовчать, поки їхні матері тягнуть їхні мертві тіла з вулиць.

Немає слів.

— Нам потрібно відвернути їх від міста, — кажу я Зейдену, повертаючись у сідлі так далеко, як дають змогу ремені на стегнах, щоб краще бачити повітряний простір і віверн, деякі з яких, схоже, сповільнилися, щоб обійти решітки годинникової вежі.

— Усе, що вони хочуть, має бути там, — каже Таірн.

— Згоден за обома пунктами. Зробіть усе можливе, щоб дати іншим час на евакуацію, — відповідає Зейден. — Зараз ми очищаємо околицю міста. — Він робить паузу, і пульсація занепокоєння проникає через наш емоційний бар'єр. — Постарайтеся не померти.

— Працюю над цим.

Віверна пірнає, щоб знову піднятися з людською ногою, що висить між зубами.

Ми робимо коло назад, потім прямуємо на південь через торговий пост, подалі від центру міста і від того, що роблять Бодхі та Гаррік.

— Вони не слідують, — бурчить Таірн. — Нам потрібно їх виманити.

— Схоже, цьому веніну не сподобалося, коли я застосувала блискавку.

— Ти становиш загрозу.

— Так давай привернемо їхню увагу і пригрозимо.

Він схвально гарчить.

Я відкриваю шлюзи сили Таірна, дозволяючи їй вирувати і клубочитися під моєю шкірою.

Щойно ми опиняємося за стінами, я підкидаю руки і випускаю її на свободу.

Блискавка опромінює небо, привертаючи до нас увагу орди віверн, одна з яких зривається з траєкторії польоту і летить у наш бік, миготячи отруйно–колючими хвостами.

Можливо, це була не найкраща ідея.

— Тепер ми зобов'язані, — нагадав мені Таірн.

Точно.

Нарешті вони за стінами міста.

Я закликаю ще більше сили і змахую, мої руки тремтять від зусиль контролювати потік сирої енергії. Блискавка вдаряє один раз, пропускаючи виверну більше, ніж мені хотілося б визнати. Жах наповнює мій рот присмаком попелу. Я не готова до цього.

— Спробуй ще раз.

— У мене немає достатнього контролю...

— Спробуй ще раз! — вимагає Таірн.

Я знову змахую рукою, руйнуючи стіни між мною і Таірном, і ще більше енергії, яку він спрямовує, прориває́ться крізь мене. Блискавка розколює сутінкове небо таким яскравим вибухом, що я моргаю.

— Знову!

Я знову і знову дозволяю силі здолати мене, концентруючись на місцезнаходженні віверни, поки Таірн ухиляється від вибухів синього вогню. Нарешті, удар влучає в того, хто стоїть позаду нас, скидаючи його з неба. Він вдаряється об схил пагорба із задовільним тріском.

— А як щодо веніну, з яким він пов'язаний? — Я тремчу від зусиль з контролю над силою, борючись за те, щоб вона не захлеснула мене. Піт стікає по моєму обличчю.

— Сподіваюся, вони такі самі, як ми. Убий віверну, і вершник помре, але важко сказати, коли так багато без вершників.

— Сподіваюся — зараз не найкраще слово... — Я повертаюся в сідлі і з жахом спостерігаю, як ще дві віверни без вершників вилітають із долини. — Цивільним потрібно більше часу, щоб дістатися до шахти. Давайте дамо їм його.

Таірн гарчить на знак згоди, і ми на швидкості повертаємося за пост.

Зейден тримає одну віверну за горло, душить її тінями, поки третьокурсник кидає лід у її наїзника, а решта четверо роблять усе можливе, щоб загнати новачків назад за допомогою драконячого вогню і магії.

Сила проноситься через мене хвиля за хвилею, я використовую більше блискавок, ніж будь-коли на практиці. Я розгортаю руку і спрямовую ще один болт у віверну, що летить біля парадних воріт – або того, що раніше було парадними воротами. Я промахуюся повз віверну, але влучаю в порожню вежу, через що каміння розлітається на всі боки, а великий шматок потрапляє віверні в хвіст і змушує її крутитися в повітрі.

Таірн робить ще один крутий поворот, і ми повертаємося назад. Я роблю глибокий вдих, потім викликаю блискавку – ця блискавка із задоволеним шипінням вдаряє віверну прямо у верхню частину спини. Гігантський звір верещить, а потім з гуркотом врізається в схил сусіднього пагорба.

Повертаючись назад для чергового проходу і набравшись сил після недавнього вбивства, я викидаю ще три блискавки у швидкій послідовності. На жаль, більша швидкість не призводить до більшої точності, і приплив адреналіну також не допомагає мені прицілитися. Однак мені вдається спричинити ще три тривожні вибухи – один із них відволікає доволі велику віверну, що була на хвості в Бодхі, даючи йому хвилинну перевагу, якою його дракон скористався, круто повернувши ліворуч, заскочивши за віверну і встромивши зуби в її сіру шкіряну шию. Лунає зловісний тріск, а потім дракон Бодхі відпускає мляве тіло віверна, дозволяючи йому впасти на землю за п'ятдесят футів нижче.

— Ліворуч! — кричу я, коли ще дві віверни з'являються в полі зору на нашому задньому фланзі.

Я залишаю маневри ухилення Таірну і зосереджуюся на тому, щоб завдати якомога більше ударів, поки віверни набирають швидкість. Мої руки тремтять, стаючи все слабкішими і слабшими з кожним болтом, який я намагаюся контролювати, щоб не зачепити наших вершників.

Сгаейл знаходиться на західній стороні аванпосту, і моє серце завмирає в горлі, коли вона летить низько, а Зейден здійснює вражаючий стрибок з розбігу з її спини, приземляючись з перекатом на вулицю внизу. Майже одразу ж тіні тягнуться на всі боки і закривають людей, які кричать і намагаються сховатися від гарчащих щелеп голодної віверни.

Одна з віверн на моєму хвості, мабуть, помічає Зейдена поза сідлом, бо вона на мить складає крила, пікіруючи на землю, але в останню мить розправляє їх і витягується, ковзаючи за кілька футів над шовковистими тінями. Чорт. Воно прямує прямо до Зейдена, його щелепи широко розкриті, ніби воно збирається просто схопити Зейдена, як швидкий перекус.

— Зейден! — голосно кричу я, але він уже помітив віверну, кидає мотузку тіней високо над будівлями в ідеальне ласо довкола голови Сгаейла, і вона смикає його догори з землі та зі шляху зустрічної віверни. Одну хвилину Зейден бовтається на тіньовій мотузці, а наступної він уже знову в сідлі, коли Сгаейл проноситься над містом.

Але я була так зосереджена на Зейдені, що зовсім забула про виверну на своєму хвості. Однак Таірн не забув і почав підніматися все вище і вище, відводячи віверну від стовпа, нудотно швидко набираючи висоту.

— Вайоленс! — кричить Зейден. — Під тобою!

Я дивлюся вниз і задихаюся. Потік блакитного вогню здіймається до нас.

— Банк!

Таірн відхиляється вліво, і моя дупа вилітає з сідла, утримувана тільки ременями, коли він перевертає нас догори дриґом, щоб уникнути вибуху. Але коли він випрямляється, віверна все ще на нас. Моє серце завмирає в горлі, коли її паща відкривається, її гострі закривавлені зуби клацають, коли вона робить випад у бік Таірна.

— Ні! — Я піднімаю руки, щоб метнути болт у його бік, і готуюся до удару.

Блакитна пляма проноситься між нами, і віверна відкидається тілом морського дракона – Сгаейл. Її щелепи розривають бік віверни кількома швидкими, жорстокими укусами, розриваючи плоть і розбризкуючи кров у найжорстокішій трапезі в повітрі, яку я коли-небудь бачила. Потім вона перевертається і ловить з'їдену віверну за голову своїм кинджальним хвостом, посилаючи її мертве тіло на кілька сотень футів, а потім воно падає на землю.

Сгаейл набирає швидкість, крениться і пролітає повз нас, її крило ковзає під крилом Таірн майже лагідно – що повністю контрастує із загрозливим поглядом, спрямованим на мене, кров віверни все ще капає з її щелеп. Повідомлення отримано. Її робота – стежити за спиною Зейдена, а моя – за спиною Таірна.

Я швидко повертаюся в сідлі, перевіряючи з усіх боків, чи немає ще віверн, а потім кажу Таірну:

— Давай піднімемося, щоб краще роздивитися, з чим ми зіткнулися.

Тільки-но ми піднялися на сотню футів над містом, як я помітила Ліама і Дейга, що летять швидко і важко в протилежному напрямку, з віверном на хвості.

— Ліаму потрібна допомога! — поспішно пояснюю я.

— За справу, — каже Таірн, підкидаючи нас у повітря. Ми на секунду зависаємо в небі, перш ніж його масивні крила підхоплюють повітря і розвертають нас так, що ми летимо прямо на Ліама.

Венін піднімає якийсь посох, посилаючи в Дейга кулі блакитного полум'я, але йому вдається уникнути їх усіх, доки Ліам встає і біжить уздовж хребта Дейга до його кинджального хвоста. В останню секунду Дейг використовує свій хвіст, щоб підкинути Ліама в повітря до виверни. Я не встигаю навіть скрикнути, як він приземляється на зад віверни і витягує один із рунованих кинджалів, схожих на ті два, що дав мені Зейден.

Венін здіймається, піднімаючи свій посох, але Ліам дуже швидкий і перерізає йому горло з жахливою точністю. віверна перестає бити крилами за кілька секунд, її важке тіло вільно падає на землю, і Ліам зістрибує з його спини якраз у той момент, коли Дейг пролітає під ним і легко ловить його.

Віверна летить на нас зліва, наближаючись із величезними ударами крил.

— Таірн! — Сила наповнює мої вени, я піднімаю руки, але Таірн кидається, перевертаючи мій світ з ніг на голову: він проводить пазурами і хвостом ранкової зірки по віверні, від горла до хвоста, розсікаючи її в повітрі, а потім вирівнює, коли віверна прокреслює криваву доріжку до землі.

У мене в голові шумить, і це результат не тільки акробатики Таірна.

Уперше відтоді, як ми погодилися спробувати захистити цивільних у цьому торговому пункті, відтоді, як нам сказали, що венінів четверо, і ми ніяк не можемо перемогти, паніка в моїх грудях потроху починає слабшати. Можливо, сьогодні ми справді зможемо вижити. Може бути.

І тут із хмари над нами виринає ще одна віверна і пікірує на Таірна, набираючи швидкість у міру того, як вона складає крила, перетворюючись на спис із зубчастим наконечником.

Часу на маневри ухилення немає. Минають лічені секунди, але червоне заливає мій зір, і ось уже Дейг врізається в бік масивного сірого звіра.

Не встигаю зітхнути з полегшенням, як зіткнення відкидає Ліама зі спини Дейга на основу шиї Таірна з шаленою швидкістю.

— Вайолет!

— Ліам! — Я ловлю його руки, коли він прослизає повз, і тримаюся за них, крик вириваєтся з моїх плечей, коли я завалююся і підвивихиваюся від напруження, щоб утримати його вагу, а Таірн різко повертається, щоб летіти за Дейгом. — Тримайся!

Вискалившись, Ліам повзе вперед на ліктях, незважаючи на неможливий кут, потім хапається за ручки сідла. Я кидаюся на нього, вкриваю його голову і тримаюся щосили, доки Таірн перекидається і крениться, намагаючись триматися ближче, але подалі від Дейга і масивної сірої віверни.

Вони зчепилися в сутичці всього за кілька футів один від одного, їхні кігті розсікають луску один одного, клацають зубами, а Дейг катастрофічно реве від болю. Вони занадто близько, щоб я могла діяти, і немає жодної гарантії, що я влучу своєю блискавкою у віверна, а не в Дейга.

Я нічого не можу зробити, окрім як підстрахувати Ліама.

Схопивши ремінь, яким я ніколи не користуюся, я обмотую його навколо тулуба Ліама і застібаю.

— Це має протримати тебе, доки ми не повернемо тебе до Дейга, але я не можу використати блискавку, не зачепивши його! — кричу я, доки вітер шкварчить навколо нас.

Від муки в його очах у мене перехоплює подих.

— Навіщо ти це зробив? — Я плачу, мої пальці шукають опору на його шкіряних чоботях, щоб притягнути його ближче. Я намацую задню частину його коміра і смикаю. — Навіщо тобі ризикувати? — Боги, якщо з ними що-небудь трапиться…

Його погляд стикається з моїм.

— Ця штука збиралася вирвати шматок із Таірна. Ти врятувала мені життя, тепер моя черга. Не важливо, що ти думаєш про мене за те, що я зберігаю секрети, ми друзі, Вайолет.

Відповісти неможливо, бо Таірн знову перекочується, піднімаючи все тіло Ліама, і шкіряний ремінь прослизає прямо під його руками. Я впираюся руками в задню частину його льотної шкіри, але вхопитися нема за що. Серце б'ється, а я не можу дихати, не можу

думати про відчайдушне бажання зберегти Ліама в безпеці, доки Таірн знову не вирівнюється, намагаючись триматися якомога ближче до Дейга, не ризикуючи при цьому ніким із нас.

Але потім крик Дейга пронизує мене до кісток, коли двоє зчепилися в пікіруванні.

— Ти можеш що–небудь зробити? — благаю я Таірна.

— Працюю над цим! — Він нахиляється праворуч і падає, розташовуючись навколо дуелі, що кружляє донизу, щоб завдати удару. Це ми повинні боротися за свої життя, а не Ліам і Дейг.

І боги, Дейг програє, а значить, Ліам…

Моє горло стискається. Ні. Цього не станеться.

— Іди сюди! — кричу я Зейдену. Енергія тріщить у моїх руках, але чіткої мети немає. Вони рухаються занадто швидко.

— Я полюю на венінів біля стін! — відповідає він.

— Дейг бореться за своє життя!

Жах, що стискає мої груди, як лещата, не мій. Це серце Зейдена.

— Якщо я піду, всі ці цивільні загинуть!

Ми самі по собі. Побіжний погляд на поле говорить мені, що кожен другий дракон веде свою власну битву.

Хвіст Таірна розмахується, врізаючись у задні кінцівки віверна, і відривається з кривавими недоносками, але ця чортова тварюка не відпускає Дейга. Його кігті згинаються, зариваючись дедалі глибше під луску червоного.

— Дейг! — кричить Ліам, його голос зривається на півслові.

Таірн робить випад, вгризаючись у плече віверна і пускаючи кров, але цього недостатньо. Він розвертається, щоб краще вхопити віверну, і сила ледь не позбавляє Ліама хватки, але пряжка витримує.

Ще одна віверна без вершника летить на нас праворуч.

— Праворуч!

Таірн хльостає своїм тілом швидше, ніж я коли-небудь відчувала, і вириває горло новій загрозі, трясучи віверну, наче ляльку, потім розтискає щелепи й дає змогу тварюці впасти на сотні футів на схил гори внизу.

Потім Таірн пірнає, щоб наздогнати Дейга і віверну, коли вони мчать до землі.

Жах оселився в моїх грудях, зловісний і важкий.

— Ми в дорозі! — каже Зейден.

Але він запізниться.

— Вайолет! — Ліам кричить крізь вітер, і я відволікаюся від жахливої битви поруч із нами, коли ми по спіралі спускаємося вниз. — Ми повинні знищити вершників.

— Я знаю! — відповідаю я. — Ми зробимо це! — Йому просто потрібно триматися. Вони обидва тримаються.

— Ні, я маю на увазі, що це…

Таірн знову робить випад, і нас відкидає вбік, коли він зубами вириває ще одну дірку в крилах віверна, кігтями згрібає його хвіст, але істота тримає Дейга у смертельному замку. Її крила вже розірвані, але, здається, їй байдуже, її пазурі впиваються в черево Дейга, немов вона готова бездумно померти, аби вбити.

— Все буде добре, — обіцяю я Ліаму, вітер щипає мої щоки. Усе має бути добре; незважаючи на те, що земля мчить на нас, із кожною секундою дедалі ближче й ближче, вона просто... має бути.

Дейг знову кричить, звук слабший і вищий, ніж минулого разу. Це крик.

— Ми повинні підтягнутися! — попереджає Таірн.

— Він помирає! — Ліам перевалюється через спину Таірна, тягнеться до його дракона, немов для того, щоб востаннє доторкнутися до Червоного Кинджалохвоста.

— Просто тримай..., — починаю я, але крик болю Дейга перекриває мені горло, заглушаючи слова. Його розривають на частини, і ми нічого не можемо зробити.

Віверна переможно реве за мить до того, як вони врізаються у схил пагорба з нудотним гуркотом. Віверна шкутильгає геть на задніх лапах і кігтях, якими обхоплені її крила.

Дейг не рухається.

Сирий крик Ліама розриває моє серце, і Таірн змахує крилами, щосили намагаючись уберегти нас від тієї ж жахливої долі.

— ДЕЙГ. — Горе Таірна проривається крізь моє тіло, коли він поливає вогнем спину віверна, що віддаляється, і крик Андарни заповнює мою голову.

Ні. Якщо Дейг…

— Він... — Я не можу змусити себе закінчити.

— Він пішов. — Таірн змінює курс і мчить до пагорба за міськими стінами, де впав Дейг.

Ні. Ні. Ні. Це означає…

— Ліам! — Я хапаюся за свого друга, коли ми на швидкості приземляємося, кігті Таірна впиваються в землю, щоб зупинити нас поруч із тілом Дейга.

— У вас лише кілька хвилин, — попереджає Таірн.

— Дейг, — шепоче Ліам, припадаючи до спини Таірна.

— Я відведу тебе до нього, — обіцяю я, вже вовтузячись із пряжкою ременя. — Дейг помер, — кричу я Зейдену, мій голос тремтить. — Ліам помирає.

— Ні. — Я відчуваю, як його жах, його печаль і його всепоглинаючий гнів обволікають мій розум, змішуючись із моїм власним, поки не стає боляче дихати.

Хвилини. У нас є хвилини.

— Просто тримайся, — шепочу я Ліаму, намагаючись не заплакати, коли він дивиться на мене своїми небесно-блакитними очима, розширеними від шоку і болю. Після всього, що Ліам віддав заради мене, це найменше, що я можу для нього зробити. Я можу донести його до Дейга так само, як, я знаю, він доніс би мене до Таірна або Андарни. Таірн повністю лягає, максимально сплющуючи своє масивне тіло, поки я розтискаю стегна. Потім я обхоплюю руками громіздку фігуру Ліама, і ми зісковзуємо з боку Таірна, вдаряючись ногами об кам'янистий схил пагорба далеко від торговельного поста.

Дейг лежить за кілька десятків футів від нас, його тіло складено під неприродним кутом.

Це несправедливо. Це неправильно. Не Дейг. Не... Ліам. Вони найсильніші з нашого року. Вони найкращі з нас.

— Не можу йти, — каже Ліам, хитаючись і спотикаючись.

Я кидаюся ловити його, коли він падає, але його значна вага занадто велика для мене, і ми обидва падаємо на коліна.

— Ми впораємося, — кажу я крізь горло, що стискається, намагаючись зачепити його руку за свої плечі. Ми так близько. — Якщо з'явиться венін, я впораюся з цим.

— Ми не можемо. — Він притискається до мене, сповзаючи по моєму боці. Я опускаюся на п'яти, і його голова падає мені на коліна, а його тіло завмирає. — Усе гаразд, Вайолет, — каже він, дивлячись на мене, і я надягаю окуляри на голову, щоб бачити його чіткіше. Він насилу дихає.

— Усе не в порядку. — Я хочу закричати від несправедливості цього, але це не допоможе. Моя рука тремтить, коли я зсуваю його окуляри для верхової їзди на лоб, а потім змахую його світле волосся з чола. — Усе це недобре. Будь ласка, залишся, — благаю я, сльози, з якими я не можу боротися, безконтрольно котяться по моїх щоках. — Борися, щоб залишитися. Будь ласка, Ліаме. Борися, щоб залишитися.

— На Парапеті... — Його обличчя спотворюється від болю. — Ти повинна подбати про мою сестру.

— Ліам, ні. — Я захлинаюся словами, сльози забивають горло. — Ти будеш там. — Я гладжу його волосся. З ним усе гаразд. Фізично він у повному порядку, і все ж я спостерігаю, як він вислизає. — Ти маєш бути там. — Він має посміхнутися сестрі, за якою сумував багато років, і показати їй свою ямочку. Він має віддати їй стопку листів, які він написав. Він заслужив це після всього, через що йому довелося пройти.

Він не може померти через мене.

— Таірн, — плачу я. — Скажи мені, що робити.

— Ти нічого не можеш зробити, Срібна.

— Ми обидва знаємо, що я не зможу. Просто пообіцяй, що подбаєш про Слоан, — благає він, його очі шукають мої, а дихання стає нерівним. — Обіцяй.

— Я обіцяю, — шепочу я, беручи його руку і стискаючи, не обтяжуючи себе витиранням сліз. — Я подбаю про Слоан. — Він помирає, і я нічого не можу зробити. Ніхто нічого не може зробити. Як уся ця сила може бути такою до біса марною?

Пульс під моїм великим пальцем сповільнюється.

— Добре. Це добре. — Він змушує себе слабо посміхнутися, і ця ямочка з'являється, перш ніж вираз його обличчя змінюється. — І я знаю, що ти почуваєшся відданою, але ти потрібна Зейдену. І я маю на увазі не тільки живу, Вайолет. Ти потрібна йому. Будь ласка, вислухай його.

— Добре. — Я киваю, намагаючись видавити із себе посмішку. Він може попросити що завгодно просто зараз, і я дам йому це. — Дякую тобі, Ліаме. Дякую, що був моєю тінню. Дякую, що ти мій друг. — Він розпливається в моїх очах, а сльози приходять швидше.

— Це було. Це було честю для мене. — Груди Ліама хриплять, коли його легені борються.

Порив вітру відкидає розпущені пасма моєї коси з обличчя. Секунди потому я відчуваю, як Зейден мчить до нас, потік його емоцій захльостує мене.

— Ні, Ліаме, — задихається Зейден, присідаючи перед нами, м'язи його обличчя працюють, щоб контролювати вираз, але неможливо приховати розпач, який штовхає нас до ментального зв'язку.

— Дейг, — благає Ліам придушеним шепотом, повертаючи голову до Зейдена.

— Я знаю, брате. — Щелепа Зейдена стискається, і наші погляди зустрічаються над Ліамом, коли сльози переповнюють мої очі. — Я знаю. — Він нахиляється вперед і піднімає Ліама на руки, потім встає, несучи його. — Я відведу тебе.

Він повільно йде по гравійній місцевості до тіла Дейга, кажучи щось, чого я не можу розчути, стоячи на колінах, каміння впивається в мої коліна крізь тканину шкіряної куртки, поки я дивлюся, як Зейден прощається з ним.

Зейден опускає Ліама і притискає його до бездоганного плеча Дейга, потім опускається на коліна поруч із ним, повільно киваючи на те, що сказав Ліам.

Крик віверни розсікає повітря над нами, і я інстинктивно дивлюся вгору.

Хмара сірих крил, що ляскають, рухається до нас із долини. Віверна. Десятки й десятки віверн.

— Подивися вгору на долину!

Ліам повільно підкидає голову, поки вони обидва дивляться.

Зейден схиляє голову, і моє дихання завмирає в легенях, коли довкола нього на мить проносяться тіні, наче вибух загрози й печалі.

Секунди потому його беззвучний, несамовитий крик заповнює мою голову з такою силою, що моє серце розбивається, як скло об кам'яну підлогу.

Мені не потрібно питати. Ліама більше немає.

Ліама, який ніколи не скаржився на те, що він моя тінь, ніколи не соромився допомогти, ніколи не хвалився тим, що він найкращий у нашому році. Він помер, захищаючи мене. О боги, а я лише годину тому запитала його, чи були ми друзями.

Лише один із цих звірів зміг вбити мого друга; чого, чорт забирай, може домогтися така кількість?

Закривавлена віверна пікірує на нас, і Таірн накидає на мене своє крило. Я чую звук клацання зубів і різкий крик наді мною, перш ніж його крило втягується.

— Ми – мішені на землі, — каже Таірн, коли віверна відлітає .

— Тоді давайте будемо тими, хто полює. — Я, спотикаючись, піднімаюся на ноги і встигаю побачити Зейдена, що біжить у мій бік.

— Вайоленс! — Зейден хапає мене за плечі, на його обличчі з'являється рішучість. — Ліам просив передати тобі, що з цією ордою два вершники.

— Чому він сказав мені, а не... — На моїх грудях сидить ковадло.

— Тому що він знав, що я маю бути тим, хто стримуватиме віверну якомога довше. — Він вивчає моє обличчя, ніби ніколи більше його не побачить.

— І я той, хто може вбити їх усіх. — Це вб'є мене, якщо я буду використовувати це багато разів, але я – найкращий шанс, який у нас є. Найкращий шанс для нього вижити.

— Ти можеш убити їх. — Він притягує мене до себе і цілує в лоб. — Без тебе немає мене, — каже він мені в обличчя.

Перш ніж я встигаю відреагувати, він повертається до долини і піднімає руки, відкидаючи стіну тіні, яка поглинає простір між хребтами.

— Іди! Я дам тобі стільки часу, скільки зможу!

Кожна секунда має значення, і ці секунди мають бути останніми – нашими останніми.

За один удар серця я озираюся через плече, повз Таірна, і бачу палаючі руїни торгового поста. Жителі міста тікають від міських мурів, рятуючись від віверн, що кружляють над ними. У мене зводить живіт від думки про нашу невдачу – ми не встигли евакуювати всіх мирних жителів.

На другому ударі я із заїканням вдихаю повітря, наповнене димом, коли крізь серпанок пролітає самотній грифон, а за ним Гаррік та Імоджен на своїх драконах, і я можу тільки сподіватися, що інші ще живі.

У третій удар серця я обертаюся до млявих тіл Ліама і Дейга, і лють захльостує мої вени швидше, ніж будь–який удар блискавки, який я коли–небудь завдавала. Орда виверн за стіною Зейдена розірве Таірна і Сгаейл так само, як і Дейга.

А Зейден...

Яким би сильним він не був, Зейден не зможе утримувати їх вічно. Його руки вже тремтять від зусиль з управління такою міццю.

Він помре першим, якщо я опинюся не зовсім тим, ким він назвав мене під деревом усі ці місяці тому. Насильство.

Тут десятки вівернів і одна я.

Я маю бути такою ж стратегічною, як Бреннан, і такою ж впевненою, як Міра.

Останній рік я витратила на те, щоб довести собі, що я зовсім не схожа на свою матір. Я не холодна. Я не черства. Але, можливо, якась частина мене схожа на неї більше, ніж я хочу визнати.

Тому що зараз, стоячи біля мертвого тіла мого друга і його дракона, я хочу показати цим виродкам, наскільки жорстокою я можу бути.

Я стягую окуляри, повертаючись до Таірна плечем, і швидко піднімаюся. Немає потреби просити його про запуск, не тоді, коли наші емоції так збігаються. Ми хочемо одного й того ж.

Помсти.

Я застібаю ремені на стегнах, коли Таірн злітає вгору, злітаючи з сильними ударами своїх масивних крил. Закривавлена віверна позадкувала назад, і Таірн летить прямо на неї. Мені байдуже, що це та ж сама віверна, яка щойно вбила наших друзів. Вони всі помруть.

Щойно ми підлітаємо досить близько, я підкидаю руки, випускаючи всю свою силу з гортанним криком. Блискавка вдаряє у віверну з першого пострілу, відправляючи монстра падати на землю біля міських стін.

Але я не бачу того, хто насувається на нас зліва.

Лише після того, як відчула рев болю Таірна.

Розділ 37

Але саме третій брат, який наказав небу віддати свою найбільшу силу, врешті–решт переміг свого ревнивого брата великою і страшною ціною. —

– Походження, “Байки безплідних.”

Я повертаюся в сідлі й бачу, як венін – та, що вбила Солейл, – з розширеними, гіллястими венами, що розходяться від її червоних очей, хапає меч, який вона встромила між лусочками Таірн а в ділянці за його крилами.

— У тебе на спині венін! — кричу я Таірну, коли венін випускає вогняну кулю в мою голову. Він підходить так близько, що я відчуваю жар на своїй щоці.

Таірн перекидається, здійснюючи запаморочливий підйом, який відкидає мою вагу назад у сідло, але Венін тримається міцно, хапаючись за встромлений меч, коли її ноги вилітають з-під ніг. Щойно Таірн вирівнюється, Венін дивиться на мене, наче я її наступна їжа, і прямує до мене з рішучістю в очах, стискаючи в кулаці зазубрені кинджали із зеленими наконечниками.

— Ще троє без вершників у мене на хвості! — кричить Таірн.

Чорт. Я щось упускаю. Це дражнить мене на краю моєї свідомості, як відповідь на тест, до якого, як я знаю, я готувалася.

— Чи не занадто ти мала для наїзника дракона? — шипить венін.

— Досить велика, щоб убити тебе. — Ми з Таірном загинемо, якщо я нічого не зроблю.

— Мені потрібно, щоб ти тримався рівно, — кажу я Таірну, розстібаючи стегнові ремені.

— Ти не злізеш! — гарчить Таірн.

— Я не дозволю їй убити тебе! — Я піднімаюся на ноги і оголюю два кинджали, які Зейден дав мені сьогодні. Кожен виклик, кожна перешкода, кожна година, проведена Імоджен у тренажерному залі, кожен раз, коли Зейден виводив мене на килим, має чогось коштувати, вірно?

Це всього лише виклик... з не зовсім вигаданим темним владикою... на парапеті.

На рухомому, літаючому парапеті.

— Повернися на своє місце! — наказує Таірн.

— Ти не зможеш її струсити. Вона знову в тебе вріжеться. Я повинна вбити її. — Я відкидаю страх убік. Тут для нього немає місця.

При світлі вмираючого сонця і моторошному сяйві палаючого міста під нами, я ухиляюся від першого помаху її ножа, потім від другого, низько пригинаюся і підкидаю передпліччя, щоб заблокувати спрямований донизу удар, зупиняючи занурення металу, який

встромляється в моє обличчя. Сила удару призводить до клацання, і я знаю, що це одна з моїх кісток.

Біль на мить заморожує мене, коли кинджал вилітає з моєї руки. Я залишилася сама. Моє серце калатає, коли мої ноги зачіпають один із шипів Таірна, і я спотикаюся.

Я навіть не встигаю притиснути до себе поломану, пульсуючу руку, як вона наступає, наздоганяючи мене з кожним випадом і помахом своїх кинджалів із зеленими наконечниками. Вона ніби знає, що я збираюся зробити, ще до того, як я це зроблю. На кожну мою атаку вона відповідає швидшою своєю, немов адаптуючись до мого стилю бою за лічені миті бою. Вона неприродно швидка. Я ніколи не бачила, щоб Зейден чи Імоджен рухалися так швидко.

Мені вдається парирувати кожну її атаку, але немає жодних сумнівів у тому, що я перебуваю в обороні. На ній немає навіть шкіри, тільки вітрило халата, що розвівається, і все одно…

Біль спалахує в моєму боці, гарячий і гострий, і я падаю назад у здивуванні, виявивши, що один з її кинджалів стирчить низько в моєму боці, прямо під краєм драконячої броні.

Таірн реве, Андарна скрикує.

— Вайолет!— кричить Зейден.

— Вона занадто швидка!

Я сумніваюся, що кинджал зачепив щось життєво важливе, і, долаючи нудоту, намагаюся збалансувати єдиний клинок Веніна, що залишився в мене, і висмикнути його. Але щось не так. Рана починає горіти, і я тут же намагаюся втримати рівновагу, поки кислота мчить

по моїх венах. Кінчик ножа перестає бути зеленим, коли він випадає з моїх пальців.

— Така невикористана сила. Не дивно, що нас покликали сюди. Ти можеш наказати небу віддати всю свою силу, і я готова посперечатися, що ти не знаєш, що з нею робити, чи не так? Вершники ніколи не знають. Я збираюся розрізати тебе і подивитися, звідки беруться всі ці дивовижні блискавки. — Вона замахується на мене іншим кинджалом, і я розумію, що вона грає зі мною. — А може, я дозволю йому це зробити. Ти будеш бажати смерті, якщо я віддам тебе в руки мого Мудреця.

У неї є вчитель?

Вона чортова учениця, як і я, і я смертельно поступаюся їй. Я ледь встигаю стежити за тим, у якій руці її клинок. У моєї руки власне серцебиття, і мій бік кровоточить.

— Зрівняй поле бою, — наказує Зейден. Він розділив свою силу, і тіні хлинули зі скель ліворуч від мене, занурюючи світ навколо мене і Веніна в хмару непроглядної темряви.

А в мене є сила світла.

Тепер усе під контролем, і я знаю місцевість за спиною Таірна як свої п'ять пальців. Перемістившись праворуч, де я відчуваю схил його плеча, я приймаю бойову стійку, беру свій кинджал у добру руку і дозволяю своїй силі прорватися крізь пітьму, висвітлюючи небо на одну тріскучу, безцінну секунду.

Венін дезорієнтована, вона повернута до мене спиною. Я встромляю рунований кинджал їй між ребер – прямо туди, де Зейден показував мені всі ці місяці тому, – і висмикую його, щоб не загубити.

Вона похитується назад, її обличчя стає попелясто-сірим, перш ніж вона падає зі спини Таірна.

Я похитнулася, похитуючись, коли кислота в моїх венах розгорілася яскравіше, жорсткіше, спопеляючи мене зсередини.

— Вона мертва, — встигаю сказати я, кидаючи ці слова Таірну, Зейдену, Андарні, Сгаейл... кому завгодно, хто може їх почути.

Тіні зникають, впускаючи згасаюче світло сутінків, і я, спотикаючись, йду до сідла, тримаючись за бік, щоб зупинити потік крові з ножової рани.

— Ти поранена, — звинувачує Таірн.

— Я в порядку, — брешу я, дивлячись розширеними очима на темно–чорну кров, що просочується крізь пальці. Недобре. Так недобре.

Я не зможу битися з іншим у рукопашній, не з такою раною в боці, і скоро я буду занадто слабка, щоб володіти зброєю. Сила витікає з мене разом із кров'ю. Я прибираю кинджал у піхви. Моя найкраща зброя зараз – мій розум.

Глибоко зітхнувши, я намагаюся заспокоїти серцебиття і думати.

— Вони падають, — каже Таірн, і я відводжу погляд убік, щоб побачити, як три віверни падають з неба і розбиваються об землю.

Безверхова віверна.

Створені Веніном.

І всі вони загинули, тому що я вбила одного веніна.

Ось що намагався сказати мені Ліам. Коли помирає дракон, помирає і його наїзник. Але, мабуть, коли помирає венін, помирають і віверни, яких вони створили. Усі вони. Ось як ми можемо врятувати всіх на цьому полі бою.

Серед орди, яку стримує Зейден, є два вершники.

— Ми повинні знищити вершників, — шепочу я.

— Так, — погоджується Таірн, слідуючи моїм думкам. — Чудова ідея.

— Ти готовий поставити на карту своє життя? — Якщо я помилюся, ми обоє помремо, і Зейден зі Сгаейл теж.

— Я поставлю на тебе своє життя, як робив це з першого дня, — каже він і летить назад у долину, в той час як інші дракони зі своїми вершниками поспішають за нами, безсумнівно, слідуючи наказу Таірна. Тільки Гаррік і його коричневий хвіст скорпіона випереджають нас, низько і швидко летячи до Зейдена. — Троє з венінів мертві, але один…

Я з жахом дивлюся, як із темряви виходить венін із посохом на весь зріст, його грізний погляд спрямований на Зейдена.

— Ліворуч!— кричу я Зейдену.

Сгаейл крутиться і поливає веніна вогнем, але той навіть не зупиняється.

Гаррік піднімається зі свого місця і кидає кинджал, але перш ніж він досягає веніна, фігура в шатах устромляє свою палицю в землю і зникає, наче його там і не було.

Він перемістився. Але куди?

— Чорт візьми? — кричу я вітру.

— Генерал може впізнати іншого генерала, і це їхній лідер, — каже Таірн.

Мудрець?

— Я не можу їх довго стримувати! — кричить Зейден, його руки трясуться так сильно, що здається, ніби його тіло розривається по швах, поки ми мчимо до гирла долини.

— Новий план, — кажу я Зейдену, поки Таірн вичавлює з себе максимум. — Мені потрібно, щоб ти дозволив тіні впасти.

— ЩО? — Він уже вагається; я бачу це за напруженими фігурами на тлі його тіней, віверни відчайдушно намагаються пробити собі шлях.

— Так багато страждань. — У голосі Андарни звучить біль.

Я мотнула головою в бік торгового поста і вловила блиск золота. Моє серце завмирає.

— Ні! Тут тобі небезпечно!

— Я потрібна тобі! — кричить вона.

— Будь ласка, сховайся. Один із нас має вижити, — кажу я їй, поки Таірн пролітає повз Зейдена і Сгаейл.

— Зейден, ти повинен кинути тіні. Це єдиний вихід.

— Таірн! — кричить Сгаейл, у її голосі звучить страх, якого я ніколи не чула.

— Не проси мене про це. — Навіть голос Зейдена тремтить. Ці тіні спускаються, хоче він цього чи ні. Він наближається до вигорання.

— Якщо ти коли-небудь довіряв мені, Зейден, мені потрібно, щоб ти зробив це зараз, — повторюю я його слова, ледь дихаючи від пекучого болю в боці. Якщо він не довірятиме мені, то втратить себе від перегорання.

— Чорт! — В одну мить стіна тіні падає, і віверна летить до нас із жахливою швидкістю. Якщо я не зможу це зробити, ніхто не виживе. Їх занадто багато.

— Вибери сильнішого вершника, Таірн. — Це найкраща ставка. Єдина ставка.

Ми за хвилину від зіткнення.

— Коли я приберу вершника, залишиться тільки один, Зейден. Просто вбий його, і інші віверни впадуть.

— Я йду.

Але я доберуся туди першою. Таірн швидший за Сгаейл.

— Ти врятував нас, стримуючи їх так довго.

Коли він починає відповідати, я опускаю щит, блокуючи його, щоб зосередитися.

Голова Таірна крутиться вліво і вправо, шукаючи, а я руйную останні стіни Архіву, твердо стоячи однією ногою на мармуровій підлозі.

— Там, — каже Таірн, повернувши голову праворуч. — Он там.

У кутку орди, що летить, сидить сидячий венін, багряні вени прокреслюють його скроні і спускаються по щоках.

— Ти впевнений? — запитую я.

— Упевнений.

Синій вогонь вивергається з орди, і я ледве встигаю перевести подих, як з країв долини здіймається потік тіней, що гасять полум'я.

Сила пульсує в моїх кістках, вібруючи саму мою істоту від кількості енергії, яку я змушую стримувати своє тіло.

— Скажи мені, що твій план не в тому, щоб спробувати застрибнути на спину віверна? — запитує Таірн, коли моє дихання збивається. Ще кілька секунд, і ми будемо досить близько.

— Я не зобов'язана, — кажу я йому. — Хіба ти не чув, що сказав Венін? Я можу наказати небу віддати всю свою силу, але для цього мені знадобиться кожна унція твоєї. — Я вивільняю свою печатку і наношу один удар, промахуючись по віверні, потім ще раз, ще раз.

Вони вже майже наздогнали нас, я завдаю ще й ще удари, доводячи себе до межі, поки Зейден гасить синє полум'я, перш ніж воно встигає спалити мене живцем.

Я не можу прицілитися. Я не готова. Можливо, якби в мене був ще рік чи два для тренувань, але не зараз.

— Мені потрібно більше, Таірн!

— Ти згориш, Срібна! — гарчить він, ухиляючись від полум'я, яке пропустив Зейден. — Ти вже ходиш по краю.

Мої руки тремтять, коли я знову піднімаю їх.

— Тільки так я можу врятувати їх. Я можу врятувати Сгаейл. Ти просто маєш вирішити жити, Таірн. Навіть якщо я цього не зроблю.

— Я не стану дивитися, як помирає інший вершник, бо не знає своїх обмежень. Ще один удар може стати для тебе останнім. Я відчуваю, як убувають твої сили.

— Я точно знаю, на що я здатна, — обіцяю я, коли енергія знову наповнює моє тіло, а серце б'ється, намагаючись знайти правильний ритм. Гаряче. Мені так до біса спекотно, що здається, ніби я сама можу спалахнути. Я взяла занадто багато енергії. — Я не Наолін.

Страх загрожує поглинути мене, коли венін мчить на нас, настільки близько, що я бачу його гарчащу пащу, але це не мій жах. Це жах Таірна.

— Дозвольте мені допомогти! — кричить Андарна, і моє серце розривається, навіть коли воно завмирає від енергії, що тече по моїх венах. У мене немає часу подивитися, де вона – я лише сподіваюся, що вона все ще на аванпості.

— Тільки те, що мені потрібно, — кажу я їй.

Я важко ковтаю, моя ціла рука стискає закривавлений кинджал, доки ми летимо до стіни віверн. Я тягнуся до її золотої сили, і вона розтікається по моєму хребту і вибухає в мені, а час навколо нас завмирає.

Таірн змахує крилом, змушуючи нас зависнути, а віверни просуваються до нас дюйм за дюймом, борючись з магією Андарни своєю власною.

Я повинна хотіти вбити цього веніна, і, хай допоможуть мені боги, я хочу.

— Зараз! — Я простягаю руки до веніна і наказую блискавці розколоти небо, і вона розколюється, розходячись на всі боки, але мені потрібно контролювати тільки одну з її сріблясто–блакитних вен. Я зосереджуюся на тій, що найближче до веніна, і спускаю її повільними чергами, не підвладними часу. Мої руки вібрують, і я відчуваю, як сила Таірна розсовує межі мого тіла, коли я смикаю гілку вбік, спускаючись з неї, дюйм за дюймом, з останніх сил, розташовуючи її над веніном.

— Ще, Таірн!

Він ричить, і блискавка сама прориває́ться крізь мене, обпалюючи мої легені й обвуглюючи саме дихання, поки дар Андарни слабшає. Мені не потрібно бути поруч із нею, щоб відчути її втому, її силу. Але я беру тільки те, що мені потрібно. Андарна житиме сьогодні, навіть якщо вона єдина хто виживе.

У мене всього кілька ударів серця, інакше стільки сили пропалить мене наскрізь і віднесе під землю.

Зейден кричить крізь бар'єр у моїй свідомості, і звуки його мук і страху – це майже те, що я можу винести. Але немає часу зосереджуватися на ньому, думати про те, що станеться, якщо в мене не вийде. Бо зараз я зосереджена на помсті з холодністю, яка змусила б пишатися навіть мою матір. Нарешті притягнувши блискавку на місце, поки моя шкіра шипить і горить, я відпускаю час і утримую себе у вертикальному положенні досить довго, щоб побачити, як вона завдає вірного удару, вбиваючи веніна при першому ж дотику її енергії. Наче час застиг, його тіло повільно падає з вершини віверни.

Наступного вдиху більше половини монстрів падають з неба, наче їх самих вразили, і, наче воно чекало, доки я виконаю свою мету, рана в моєму боці погрожує спалити мене живцем.

— Ліворуч! — гарчить Таірн, роблячи замах у бік віверни та її вершника, які мчать до нас з убивством в очах.

Мотузка тіні злітає вгору й обвиває шию веніна, коли Таірн відхиляється вліво, щоб уникнути удару, а мені ледве вдається втриматися на місці.

Зейден зриває веніна зі спини віверни і смикає його вниз, прямо на кинджал, який він тримає у витягнутій руці.

Прокляття, іноді я забуваю, наскільки він смертоносний.

Знаючи, що вони всі залишаться живі, я дозволяю гравітації взяти моє тіло і зісковзую зі спини Таірна.

— Вайолет! — чую я крик Зейдена, коли падаю.

Розділ 38

Якщо ви зіткнулися з невідомою вам отрутою, найкраще лікуватися будь–якою протиотрутою. У будь–якому разі пацієнт помре, але ви хоча б чогось навчитеся.

– Сучасне керівництво для цілителів майора Фредеріка

Думаю, сьогодні я можу померти.

Повітря проноситься повз, а мій шлунок немов перебуває десь наді мною.

Тому що я падаю.

Нескінченно падаю.

Таірн реве, і паніка, висота цього реву змушує мене розплющити очі настільки, що я бачу, як він пірнає за мною, але я не відчуваю його у своїй голові, не відчуваю своїх ніг на підлозі Архіву, не можу отримати доступ до своєї сили. Я відрізана, я більше не заземлена.

Моя спина врізається в щось, вибиваючи дихання з легень, сповільнюючи мій спуск, але не зупиняючи його, і мерехтливе золото

здіймається і зникає навколо мене. Вітер вщухає, крики хаосу і руйнування затихають, але вогонь усередині вирує, поглинаючи мене вогняними зубами. Час.

Андарна зупинила час із тією силою, яка в неї залишилася.

Я на її спині, падаю... тому що вона недостатньо сильна, щоб нести мене, але досить хоробра, щоб влетіти в цю битву. Тепер і мої очі горять. Вона не повинна бути тут. Вона має бути на форпості, в безпеці від віверна, втричі більшого за неї.

Чи залишилися ще віверни? Ми їх усіх перебили?

Коли час знову починається, вітер б'є по моїй відкритій шкірі, я зісковзую з її спини і опиняюся під сильними людськими руками.

— Вайолет. — Я знаю цей глибокий, панічний голос. Зейден. Але я не можу поворухнутися, не можу навіть розтиснути губи, щоб закричати від болю, коли він натискає на рану. — Чорт, це, мабуть, отрута. Ти повинна боротися з нею.

Отрута. Кинджал із зеленим наконечником.

Але яка отрута може паралізувати мене не тільки фізично, а й магічно?

— Я подбаю про тебе. Просто... просто живи. Будь ласка, живи.

Звичайно, він хоче, щоб я жила. Я – невід'ємна частина його виживання.

Мені потрібна вся моя сила, але мені вдається на секунду підняти повіки, і відвертий страх у його очах змушує моє серце забитися, перш ніж я втрачаю свідомість.

…

— Можливо, це не отрута, — каже хтось глибоким голосом, коли я прокидаюся, але не можу розплющити очі. Можливо, Гаррік? Боги, все болить. — Може, це магія.

— Ти бачив, як вона метнула блискавку прямо в голову тому веніну? — запитує хтось.

— Не зараз, — практично гарчить Бодхі. — Вона врятувала твоє кляте життя. Вона врятувала всі наші життя.

Але я не врятувала. Солейл і... Ліам мертві.

— Її кров чорна, — огризається Зейден, і його руки стискаються, притискаючи мене до грудей.

— Це має бути отрута, — плаче Імоджен — звук, якого я ніколи від неї не чула. — Поглянь на це! Ми повинні повернути її в Басгіат. Нолон, можливо, зможе допомогти.

Так. Нолон. Вони мають відвезти мене до Нолона. Але я не можу сказати цього, не можу змусити свої губи рухатися, не можу навіть простягнути руку по уявних шляхах, які стали для мене такими ж звичними, як дихання. Бути відрізаним від Таірн а, від Андарни... від Зейдена – це тортури самі по собі.

— Це дванадцятигодинний переліт. — Голос Зейдена підвищується. — І я впевнений, що в неї зламана рука.

Я буду мертва через дванадцять годин. Обіцянка солодкого забуття вже витає на краю моєї свідомості, обіцянка спокою, якщо я погоджуся просто відпустити його.

— Є місце ближче, — тихо каже Зейден, і я відчуваю, як його пальці проводять по моїй щоці. Рух нервово ніжний.

Ще одна хвиля вогню поглинає мене, обпалюючи кожен нерв, але все, що я можу зробити, це лежати і терпіти.

Нехай це припиниться. Боги, нехай це припиниться.

— Ти не можеш бути серйозним. — Чийсь голос знижується до шипіння.

— Ти піддаси ризику все, — попереджає Гаррік, коли сон навалюється на мене, єдиний порятунок від пекучого болю.

Таірн бурчить так голосно, що в мене вібрує грудна клітка. Принаймні, він поруч.

— Я б не стала повторювати це знову, — бурмоче Імоджен, — інакше він напевно тебе з'їсть. І не забувай, якщо вона помре, є до біса гарний шанс, що і Зейден теж.

— Я не кажу, що він не повинен, просто нагадую йому, які ставки, — відповідає Гаррік.

Чи відчуває Таірн розрив між нами? Чи страждає він так само, як я? Меч теж був отруєний? Чи може Андарна літати? Чи їй потрібно поспати?

Спати. Ось чого я хочу. Прохолодний, блаженний, порожній сон.

— Мені плювати, що зі мною буде! — Зейден кричить на когось. — Ми йдемо, і це наказ.

— Не потрібно наказів, хлопче. Ми врятуємо її. — Це Бодхі. Я думаю.

— Відповідай своєму прізвиську і борися з цим, Вайоленс, — шепоче Зейден мені на вухо. Потім він каже голосніше, комусь далі: — Ми повинні доставити її до нього. Ми їдемо. — Я відчуваю зрушення, коли він починає йти, але агонія руху проти рани занадто сильна, і я зникаю в чорноті.

…

Минають години, перш ніж я знову прокидаюся. Можливо, секунди. Можливо, дні. Можливо, це назавжди, і Малек засудив мене до вічних тортур за мою нерозсудливість, але я не можу змусити себе пожалкувати про те, що врятувала їх.

Може, буде краще, якщо я помру. Але тоді може померти Зейден.

Що б не було між нами зараз, я не хочу його смерті. Я ніколи цього не захочу.

Пориви вітру біля мого обличчя і ритмічне биття крил говорять про те, що ми летимо, і мені потрібна вся енергія, щоб підняти хоча б

одну повіку, коли ми пролітаємо над скелями Дралора. Тисячофутове падіння безпомилкове. Саме завдяки йому повстання Тірріша стало не тільки можливим, а й майже успішним.

Отрута обпікає кожну вену, кожне нервове закінчення в моєму тілі, безконтрольно проходячи через мене, сповільнюючи серцебиття. Навіть іронія в тому, що я помру від отрути, про яку я знаю не з чуток, не може змусити мене зібратися з силами, щоб заговорити, запропонувати будь-які думки про протиотруту. Як я можу, якщо я навіть не знаю, що на мені використали? Ще кілька годин тому я навіть не знала про існування веніну за межами байок, а тепер немає нічого, крім болю і смерті.

Це лише питання часу, а мій час короткий.

…

Смерть була б кращою, ніж ще секунда існування в цьому багатті тіла, але, мабуть, це милість, якої мені не дано, раз мене штовхають до тями. Повітря. Повітря не вистачає. Мої легені насилу вдихають.

— Ти впевнений у цьому? — запитує Імоджен.

Кожен крок Зейдена викликає нову хвилю агонії, яка починається в моєму боці й прокочується по всьому тілу.

— Припини, блядь, питати його про це, — огризається Гаррік. — Він прийняв рішення. Підтримай його або забирайся до чортової матері, Імоджен.

— І воно погане, — відповідає інший чоловік.

— Коли в тебе на спині сто сім шрамів, тоді й ухвалюй ці кляті рішення, Кіаран, — гарчить Бодхі.

Ревіння Таірна лякає мене, і я смикаюся, що тільки посилює і без того невимовні тортури, які терзають моє тіло.

— Що це було? — запитує Гаррік звідкись зліва.

— В основному він сказав, що приготує мене живцем, якщо я провалюся, — відповідає Зейден, притискаючи мене ближче. Думаю, ця частина зв'язку все ще в силі. Моя щока притискається до його плеча, і я клянуся, що відчуваю, як він проводить поцілунком по моєму лобі, але це не може бути правдою.

Не можна зберігати секрети від того, хто тобі дорогий, не кажучи вже про секрети, які в будь-яку секунду можуть коштувати мені життя, якщо судити із заїкаючогося биття мого серця.

Воно щосили намагається перекачати рідкий вогонь, який припікає мої вени.

Боги, як би я хотіла, щоб він просто дав мені померти.

Я заслуговую на це. Ліам мертвий через мене. Я настільки слабка розумом, що навіть не зрозуміла, що Дейн забрав мої спогади і використав їх проти мене – проти Ліама.

— Ти повинна боротися, Вай, — шепоче Зейден мені в лоб, поки ми рухаємося. — Ти можеш ненавидіти мене скільки завгодно, коли прокинешся. Ти можеш кричати, бити, кидати в мене свої довбані кинджали, мені все одно, але ти повинна жити. Ти не можеш змусити

мене закохатися в тебе, а потім померти. Нічого з цього не варте без тебе. — Він говорить так щиро, що я майже вірю йому.

Саме це і привело мене в цю ситуацію насамперед.

— Зейден? — лунає знайомий голос, але я не можу його розрізнити. Можливо, Бодхі? Один із другого курсу? Так багато незнайомців. І жодних друзів.

Ліам мертвий.

— Ти повинен врятувати її.

Розділ 39

Ви всі боягузи.

— Останні слова Фена Ріорсона (відредаговано)

Зейден

— З нею все буде гаразд. — Голос Сгаейл м'який, ніж вона коли-небудь говорила зі мною.

Але, знову ж таки, вона вибрала мене не тому, що я потребував опіки. Вона вибрала мене за шрами на спині й той простий факт, що я онук її другого вершника – того, хто не пройшов через квадрант.

— Ти не знаєш, що з нею все буде гаразд. Ніхто не знає. — Минуло три кляті дні, а Вайолет так і не прокинулася. Три нескінченних дні я провів у цьому кріслі, на межі між здоровим глуздом і божевіллям, вивчаючи кожен зліт і падіння її грудей, щоб переконатися, що вона ще дихає.

Мої легені наповнюються тільки тоді, коли наповнюються її, а час між ударами серця наповнений гострим, всепоглинаючим страхом.

Вона ніколи не здавалася мені тендітною, але зараз вона виглядає такою, лежачи посеред мого ліжка, її губи бліді й потріскані, кінчики волосся тьмяніші за свій звичайний відтінок. Протягом трьох днів усе в ній відчувалося так, наче життя витекло з її тіла, і під шкірою залишилася лише тінь її душі.

Але сьогодні, принаймні, в ранковому світлі видно, що її щоки мають трохи більше кольору вздовж темної лінії льотних окулярів, ніж учора.

Я чортів дурень. Треба було залишити її на Басгіаті. Або відправити її з Аетосом, навіть якби це напружило Сгаейл і Таірна. Вона не повинна була понести покарання, яке виніс полковник Аетос. За злочин, про який вона навіть не знала. Навіть не підозрювала.

Я провіі рукою по волоссю. Вона була не єдиною, хто постраждав.

Ліам був би живий.

Ліам. Почуття провини в парі з несамовитим горем, і я ледь можу вдихнути через біль у грудях. Я наказав своєму прийомному братові охороняти її, і через цей наказ його вбили. Його смерть на моїй совісті.

Я мав знати, що чекає на нас в Атебайні…

— Ти повинен був розповісти їй про венін. Я чекав, поки ти передаси інформацію, а тепер вона страждає, — гарчить Таірн. Дракон – живе, вогнедишне втілення моєї ганьби. Але, принаймні, узи, що зв'язують нас чотирьох, усе ще діють, навіть якщо він не може спілкуватися з нею – а це означає, що Вайолет жива.

Він може кричати на мене скільки завгодно, поки б'ється її серце.

— Я повинен був багато чого зробити по–іншому. — Чого мені не слід було робити, так це боротися зі своїми почуттями до неї. Я мав вхопитися за неї після того першого поцілунку так, як хотів, і тримати її на своєму боці, мав впустити її до кінця.

Мої повіки дряпаються, як наждачний папір, щоразу, коли я моргаю, але я борюся зі сном кожною кісточкою свого тіла. Сон – це місце, де я чую її несамовитий крик, чую, як вона плаче, що Ліам помер, чую, як вона знову і знову називає мене клятим зрадником.

Вона не може померти, і не тільки тому, що є шанс, що я не виживу. Вона не може померти, бо я знаю, що не зможу жити без неї, навіть якщо це станеться. Десь між шоком від нашого потягу на вершині вежі й усвідомленням того, що вона ризикувала власним життям, поступаючись чоботом іншому на парапеті того першого дня, і тим, як вона кинула кинджал мені в голову під дубом, я вагався. Я мав усвідомити небезпеку надто близького знайомства, коли вперше поклав її на спину і показав, як легко вона може вбити мене на маті – вразливість, яку я не дозволяв нікому іншому, але я відмахнувся від цього як від беззаперечного потягу до унікально вродливої жінки.

Коли я дивився, як вона підкорює Жезл, а потім захищає Андарну на Обмолоті, я розгубився, приголомшений і її хитрістю, і її почуттям честі. Коли я увірвався в її кімнату і виявив зрадницьку руку Орена на її горлі, лють, що дозволила мені так легко вбити всіх шістьох, не моргнувши оком, мала підказати мені, що я йду до обриву. А коли вона посміхнулася мені, впоравшись зі своїм щитом за лічені хвилини, і її обличчя засвітилося, коли навколо нас повалив сніг, я, чорт забирай, упав.

Ми навіть не поцілувалися, а я вже впав.

А може, це було, коли вона кинула свої ножі в Барлоу або коли ревнощі зжерли мене живцем, коли я побачив, як Аетос цілує рот, про який я мріяв незліченну кількість разів. Озираючись назад, можна сказати, що була тисяча крихітних моментів, які привели мене за межу любові до жінки, що спить у ліжку, в якому я завжди її уявляв.

І я ніколи не говорив їй про це. Тільки коли вона була в маренні від отрути. Чому? Тому що я боявся віддати їй владу над собою, коли вона і так уже володіє всім цим? Тому що вона дочка Ліліт Сорренгейл? Тому що вона давала Аетосу другий і третій шанс?

Ні. Тому що я не міг сказати їй ці слова, не будучи повністю, абсолютно чесним із нею, а після того, як вона дивилася на мене біля озера, після зради…

Шурхіт простирадл змушує мій погляд метнутися до її обличчя, і я роблю перший повний вдих відтоді, як вона впала зі спини Таірна. Її очі відкриті.

— Ти прокинулася. — Мій голос звучить так, ніби його тягли по гравію, хоча я думав, що це тільки моє серце.

Похитуючись, я піднімаюся на ноги і роблю два кроки, які відділяють мене від її ліжка. Вона прокинулася. Вона жива. Вона... посміхається? Напевно, це обман зору. Найімовірніше, ця жінка хоче підпалити мене.

— Можу я перевірити твій бік? — Матрац злегка просідає, коли я сідаю поруч із її стегном.

Вона киває і витягує руки догори, як кішка, яка дрімає на сонці, перш ніж потягнутися за ковдрами.

Відкинувши ковдру, я розв'язую халат, що прикриває коротку нічну сорочку, в яку я перевдягнув її в той перший вечір, і повільно піднімаю поділ над шовковистою шкірою її стегна, готуючись побачити чорні вусики, які знебарвили її вени під час польоту, але повільно зникають після нашого приїзду. Але нічого немає. Тільки

тонка сріблясta лінія в дюймі над її стегновою кісткою. Повітря виривається з моїх легень із полегшенням.

— Чудово.

— Що чудово? — кричить вона, дивлячись вниз на свій новий шрам.

Чорт. Я буду жахливим цілителем.

— Вода. — Моя рука тремтить від втоми чи полегшення, мені навіть не важливо, коли я наливаю склянку з глечика на тумбочці біля ліжка. — У тебе, мабуть, пересохло горло.

Вона штовхає себе, щоб сісти, потім бере склянку і випиває її повністю.

— Дякую.

— Так і є. — Я ставлю порожню склянку на тумбочку і знову повертаюся до неї, зазираючи в лісові очі, які переслідували мене з часів Парапета. — Ти просто чудо, — закінчую я пошепки. — Я був до біса наляканий, Вайолет. Немає адекватних слів.

— Зі мною все гаразд, Зейдене, — м'яко каже вона, її рука піднімається і лягає на моє серце, що калатає.

— Я думав, що втрачу тебе. — Зізнання вийшло придушеним, і, можливо, після всього того, через що я змусив її пройти, я відчуваю удачу, але я не можу втриматися від того, щоб не нахилитися вперед і не провести губами по її лобі, потім по скроні. Боги, я б цілував її вічно, якби думав, що це допоможе стримати майбутню суперечку, утримати нас у цей єдиний недоторканий момент, коли я справді можу

повірити, що між нами все може бути добре, що я не зіпсував безповоротно найкраще, що коли-небудь траплялося зі мною.

— Ти не втратиш мене. — Вона кидає на мене спантеличений погляд, усміхається, наче я сказав щось незвичайне. Потім вона нахиляється і цілує мене.

Вона все ще хоче мене. Це одкровення змушує моє серце злетіти. Я поглиблюю поцілунок, проводжу язиком по її м'якій нижній губі й обережно посмоктую ніжний вигин. Це все, що потрібно, щоб потреба затопила мій організм, гаряча і вимоглива. Між нами завжди так – найменша іскра розпалює лісову пожежу, яка поглинає всі думки, не пов'язані з тим, скільки способів я можу змусити її стогнати. У нас попереду ціле життя таких моментів, коли я зможу роздягнути її до гола і поклонятися кожному вигину й западинці її тіла, але це не один із них, не зараз, коли вона ледь прокинулася п'ять хвилин тому. Я відстороняюся, повільно звільняючи її рот.

— Я все виправлю, — обіцяю я, тримаючи її ніжні руки між своїми грубими. — Я не кажу, що ми не будемо сваритися, або що ти не будеш кидати в мене кинджали, коли я неминуче поводитимуся як дурень, але я присягаюся, що завжди прагнутиму до кращого.

— Що ти хочеш мені сказати?— Вона відсторонюється з цікавою посмішкою.

Я моргаю, насупивши брови. Невже вона втратила пам'ять?

— Як багато ти пам'ятаєш? На той час, як ми доставили тебе сюди, отрута поширилася по твоєму мозку і…

Її очі спалахують, і щось зрушується, щось, що занурює мій шлунок, як камінь, коли вона відриває свої руки від моїх. Вона

відводить погляд, і її очі скляніють, що говорить мені про те, що вона перевіряє своїх драконів.

— Не панікуй. Усе гаразд. Андарна вже не зовсім та, але вона... вона. — Тепер вона до біса величезна, але я не збираюся говорити це Вайолет. Її дар теж пропав, за словами Таірна, але в нас ще багато часу, щоб поділитися цією новиною. Натомість я кажу: — Цілитель сказав мені, що він не впевнений, які довгострокові наслідки може мати отрута, тому що він ніколи з нею не стикався, і ніхто не знає, скільки часу знадобиться, щоб повернути тобі пам'ять, якщо є якісь довгострокові ушкодження, але я скажу тобі…

Вона підкидає руку й озирає кімнату, ніби вперше помічаючи, де ми перебуваємо, потім сповзає з ліжка, натягуючи халат. Погляд її очей стискає мої груди лещатами, коли вона, спотикаючись, іде до великих вікон, які виходять у мою спальню.

Вікна виходять на гору, на якій збудовано фортецю, на долину внизу, на лінію обвуглених дерев, що відзначають місце, де землю було випалено до самого каменя, і на тихе містечко, яке колись було містом, Аретію під нами.

Місто, над відновленням якого з купи попелу і руїн ми працювали не покладаючи рук.

— Вайолет? — Я тримаю свої щити піднятими, намагаючись поважати її особистий простір, поки йду до неї, але, боги, мені потрібно знати, про що вона думає.

Її очі розширюються, коли вона окидає поглядом місто, кожну будівлю з однаковими зеленими дахами, потім зупиняється на храмі Амарі, що був найпомітнішою пам'яткою, крім нашої бібліотеки.

— Де ми знаходимося? І не смій мені брехати, — каже вона. — Не знову.

— Ти пам'ятаєш.

— Я пам'ятаю.

— Слава богам, — пробурмотів я, запустивши руку у волосся. Це добре, доводить, що вона справді зцілилася, але... чорт.

— Де. Ми?— Вона відкушує кожне слово, її очі звужуються на мені. — Скажи це.

— Те, як ти на мене дивишся, говорить про те, що ти вже знаєш. — Не може бути, щоб ця блискуча жінка не впізнала цей храм.

— Це схоже на Аретію. — Вона показує жестом на вікно. — Є тільки один храм із такими колонами. Я бачила малюнки.

— Так.

Блискуча. Блядь. Жінка.

— Аретія була спалена дотла. Я теж бачив ці малюнки, ті, що писарі принесли для загального огляду. Моя мати сказала мені, що бачила вугілля на власні очі, то де ж ми? — Її голос підвищується.

— Аретія. — Неймовірно вільно говорити їй правду.

— Відновлена чи ніколи не горіла? — Вона повертається до мене спиною.

— У процесі відновлення.

— Чому я не читала про це?

Я починаю говорити їй, але вона піднімає руку, і я чекаю. Їй теж потрібна всього хвилина, щоб розібратися.

Вона вказує на мою реліквію повстання і каже:

— Мельгрен не може бачити результат, коли вас більше трьох разом. Ось чому вам заборонено збиратися.

Я не можу стриматися. Я посміхаюся. Ця блискуча, блядь, жінка – моя. Або була моєю. І буде моєю знову, якщо мені є що сказати з цього приводу. А мені, найімовірніше, ні. Я зітхаю, тут же втрачаючи посмішку. Блядь.

Ні, я не здамся, поки вона мені не скаже.

Усе може бути складним, але і ми обидва теж.

— До того ж ми вже не настільки великі, щоб заслуговувати на увагу писарів. Нас не ховають. Ми просто не... не афішуємо своє існування. — Це також причина, через яку це місце все ще технічно... моє. Дворяни не дуже охоче кидали свої гроші на випалене місто чи оподатковували непридатну землю. Зрештою, вони помітять. Зрештою, я втрачу його. Тоді я втрачу голову. — Ти можеш знати все, що хочеш. Просто запитай.

Вона напружилася.

— Скажи мені одну річ просто зараз.

— Що завгодно.

— Це...— Її плечі здригнулися, коли вона вдихнула. — Ліам справді мертвий?

Ліам. Свіжий удар печалі пронизав мої ребра. Удари серця проходять у тиші, поки я намагаюся знайти потрібні слова, але їх немає, тож я дістаю з кишені щойно закінчену різьблення Андарни розміром з долоню, над якою працював Ліам.

Вона повертається в мій бік, її погляд одразу ж фіксується на фігурці, а очі сльозяться.

— Це моя вина.

— Ні, це моя. Якби я розповів тобі все раніше, ти б підготувалася. Можливо, ти б навчила нас усіх, як їх убивати. — Моя душа розривається знову, коли вона змахує сльози тильною стороною долонь. Я вкладаю різьбу в її руку. — Я знаю, що повинен був, але я не міг спалити його. Ми упокоїли його вчора. Ну, решта. Я не виходив із цієї кімнати відтоді, як ми сюди приїхали. — Наші погляди стикаються, і це все, що я можу зробити, щоб не потягнутися до неї, але я знаю, що я – останнє місце, де вона шукатиме розради. — Я не кинув тебе.

— Ну, у тебе є зацікавленість у моєму виживанні, — каже вона з водянистою, саркастичною посмішкою. — Дай мені секунду, щоб одягнутися, а потім ми поговоримо.

— Вигнати мене з моєї власної кімнати. — Я переходжу на той саркастичний, дражливий тон, який раніше був таким легким, коли справа стосувалася її, і відступаю назад. — Щось новеньке.

— Зараз, Ріорсоне.

Я не можу втриматися від того, щоб не поморщитися. Вона ніколи не використовує моє прізвище. Можливо, це тому, що вона не любить згадувати, що я син Фена Ріорсона, і все, чого коштував їй мій батько, але для неї я завжди був Зейденом. Втрата відчувається як бездонна прірва, як смертельний удар.

— Купальня он там. — Я вказую на дальню стіну і прямую до виходу, по дорозі замахуючись мечем.

Мій кузен притулився до стіни, розмовляючи з Гарріком, який хвалиться новим шестидюймовим шрамом від скроні до щелепи, але вони обидва замовкають, коли я зачиняю за собою двері. Вони напружуються, і Гаррік встає на повний зріст.

— Вона прокинулася.

— Спасибі Амарі, — каже Бодхі, його плечі опускаються. Його рука все ще в перев'язі, відновлюється після перелому веніном у чотирьох місцях.

— Їй доведеться вибирати. — Я дивлюся на Гарріка, помічаючи занепокоєння в його очах. Він уже сказав мені, що думає, що вона збереже наш секрет. Це занепокоєння за мій психічний стан, якщо вона не пробачить мені за те, що я не сказав їй раніше. — Вона або збереже наш секрет, або ні.

— Це те, що тобі доведеться з'ясувати, — відповідає він. — А потім навчити її, як приховати це від Аетоса, якщо вона захоче.

— Є новини від флаєрів?

— Сирена жива, якщо ти про це питаєш, — відповідає Бодхі. — І її сестра теж. Але решта… — Він хитає головою.

Принаймні вони вибралися, і тепер, коли Вайолет прокинулася, я нарешті можу зітхнути.

— Ти з'ясував, що це була за коробка, до якої Чрадх притягнувся в Рессоні?— запитую я. Дракон Гарріка напрочуд чутливий до рун, що дало їм змогу знайти і витягти маленький залізний ящик під уламками годинникової вежі.

— Вони зараз працюють над цим. Сподіваюся, ми отримаємо відповідь у найближчі кілька годин. Я радий, що з нею все гаразд, Зейден. Я скажу іншим. — Він киває один раз і прямує коридором, майже так само добре знайомий із плануванням замку, як і я, зважаючи на те, що він проводив тут кожне літо до відступництва, або сецесії, як наваррці називають повстання батька.

Кумедно, що люди перейменовують усе, що змушує їх почуватися ніяково. Ми втратили віру в те, що наш король коли-небудь вчинить правильно. А вони називають нас зрадниками.

Бодхі зморщив ніс.

— Що?

— Від тебе пахне драконячою дупою.

— Відвали. — Я нюхаю і не можу сперечатися. — Я скористаюся твоєю кімнатою.

— Я б вважав це особистою послугою.

Я витягую середній палець і прямую до його кімнати.

…

Годину потому, я вже скупався і нетерпляче чекаю біля своєї кімнати у свіжому шкіряному костюмі з Бодхі, який робить усе можливе, щоб підняти мені настрій, як він завжди це робить, коли двері відчиняються і з'являється Вайолет.

Я ледь не проковтнув язика, побачивши її розпущене вологе волосся, яке кучеряве просто під грудьми. Я навіть не можу сформулювати, що саме в цих пасмах штовхає мене прямо на територію потреби трахнути її зараз, і я надто зайнятий боротьбою за те, щоб тримати руки з боків, щоб ставити запитання про причини цього.

Вона існує, і я збуджуюся. За останній рік я змирився з цією істиною.

Бодхі посміхається, виблискуючи посмішкою, яка має такий самий вигляд, як у моєї тітки.

— Радий бачити тебе на ногах, Сорренгейл. — Потім він плескає мене по плечу, коли йде, озираючись через плече. — Я принесу запасний план. Удачі.

Боги, я хочу укласти її в обійми і любити доти, доки вона не забуде про все, крім того, як нам добре разом, але я впевнений, що це останнє, чого вона коли-небудь захоче знову.

— Заходь, — м'яко каже вона, і в мене завмирає серце.

— Раз вже ти запросила мене. — Я входжу, ненавидячи недовіру в її очах.

Повірить мені Вайолет чи ні, але я ніколи не брехав їй. Жодного разу.

Я також ніколи не був повністю правдивим.

— Усе це справжнє? — запитала вона, окидаючи поглядом мою спальню.

— Більша частина фортеці з каменю, — кажу я, поки вона вивчає деталізовані арки на стелі, природне освітлення з вікон, які прикрашають західну стіну. — Камінь не горить.

— Вірно.

Я ковтаю. Насилу.

— Гадаю, після всього, що ти бачила, запитання, яке я маю поставити, перш ніж розповісти тобі все, досить просте. Ти згодна? Ти готова битися з нами? — Вона могла так само легко вирішити здати нас усіх. Вона не знала достатньо, щоб засудити нас, але тепер знає.

— Я в справі. — Вона киває.

Полегшення проноситься через мене в пориві, потужнішому, ніж усе, що я міг передати від Сгаейл, і я тягнуся до неї.

— Мені так шкода, що мені довелося тримати...— Мої слова завмирають на язиці, коли вона робить крок назад, уникаючи мене.

— Цього не було. — Світ болю спалахує в цих лісових очах, і я до біса в'яну. — Те, що я вірю тобі і готова боротися з тобою, не означає, що я знову довірю тобі своє серце. А я не можу бути з тим, кому не довіряю.

Щось у моїх грудях стискається.

— Я ніколи не брехав тобі, Вайолет. Жодного разу. І ніколи не буду.

Вона підходить до вікна і дивиться вниз, потім повільно повертається до мене.

— Річ навіть не в тому, що ти приховував це від мене. Я все розумію. Справа в легкості, з якою ти це зробив. Легкість, з якою я впустила тебе у своє серце і не отримала того ж у відповідь. — Вона хитає головою, і я бачу її, любов, але вона прихована за захистом, який я по дурості змусив її вибудувати.

Я кохаю її. Звичайно, я люблю її. Але якщо я скажу їй зараз, вона подумає, що я кажу це з неправильних причин, і, чесно кажучи, вона матиме рацію.

Я не збираюся втрачати єдину жінку, в яку я коли-небудь закохувався, без боротьби.

— Ти маєш рацію. У мене були секрети, — визнаю я і знову йду вперед, роблячи крок за кроком, поки не опиняюся менш ніж за фут від неї. Я ставлю скло по обидва боки від її голови, несильно притискаючи її до себе, але ми обидва знаємо, що вона може піти, якщо захоче. Але вона не рухається. — Мені знадобилося багато часу, щоб довіритися тобі, багато часу, щоб зрозуміти, що я закохався в тебе.

Хтось стукає. Я не звертаю уваги.

— Не кажи так. — Вона піднімає підборіддя, але я не помічаю, як вона дивиться на мій рот.

— Я закохався в тебе. — Я опускаю голову і дивлюся прямо в її чудові очі. Вона може бути справедливо розсерджена, але вона впевнена, що Малек не мінливий. — І знаєш що? Ти можеш мені більше не довіряти, але ти все ще кохаєш мене.

Її губи розсуваються, але вона не заперечує цього.

— Одного разу я довірилася тобі безкоштовно, і один раз – це все, що ти отримав. — Вона маскує образу швидким морганням.

Ніколи більше. У цих очах ніколи більше не відіб'ється біль, який я заподіяв.

— Я облажався, не сказавши тобі раніше, і я навіть не буду намагатися виправдати свої причини. Але тепер я довіряю тобі своє життя і життя всіх. — Я ризикував усім цим, просто привівши її сюди, замість того щоб забрати її тіло назад до Басгіату. — Я розповім тобі все, що ти хочеш знати, і все, чого ти не хочеш. Я витрачу кожен день свого життя, щоб повернути твою довіру.

Я забув, як це – бути коханим, справді, по-справжньому коханим – минуло стільки років після смерті батька. А мама... Не хочу згадувати. Але потім Вайолет дала мені ці слова, дала мені свою довіру, своє серце, і я згадав. Будь я проклятий, якщо не буду боротися за те, щоб зберегти їх.

— А якщо це неможливо?

— Ти все ще кохаєш мене. Це можливо. — Боги, як же мені хочеться поцілувати її, нагадати їй, що ми разом, але я не буду цього робити, доки вона не запитає. — Я не боюся важкої роботи, особливо коли знаю, яка солодка нагорода. Я скоріше програю всю цю війну, ніж житиму без тебе, і якщо для цього мені доведеться доводити свою правоту знову і знову, то я зроблю це. Ти віддала мені своє серце, і я збережу його. — Вона вже володіє моїм, навіть якщо не усвідомлює цього.

Її очі розширюються, ніби вона нарешті бачить рішучість у моїх.

Настав час їй усе дізнатися. Знаючи Вайолет, вона не залишиться в безпеці за стінами Басгіата, особливо тепер, коли вона знає, наскільки ці стіни корумповані.

Вона битиметься в цій війні на моєму боці.

У двері знову наполегливо постукали.

— Чорт, який він нетерплячий, — бурмочу я. — У тебе є близько двадцяти секунд, щоб поставити запитання, якщо я його знаю.

Вона моргає.

— Я все ще сподіваюся, що те послання в Атебайні було справді про Військові ігри. Як ти думаєш, чи є ймовірність, що ми випадково опинилися в центрі нападу вівернів на тому форпості?

— Це, безумовно, не було випадковістю, сестричко, — каже він із дверного отвору.

Я зітхаю і відходжу вбік, спостерігаючи, як розширюються очі Вайолет, коли вона бачить, що він стоїть у дверях.

— Я ж казав тобі, що знаю кращих майстрів отрути, — тихо кажу я їй. — Тебе не зцілили. Тебе полагодили.

— Бреннан? — Вона дивиться на свого брата в шоці з відкритим ротом.

Бреннан лише посміхається і розкриває обійми.

— Ласкаво просимо в революцію, Вайолет.

Подяки

Перш за все, спасибі моєму Небесному Отцю за те, що благословив мене понад мої найсміливіші мрії.

Дякую моєму чоловікові, Джейсону, за те, що був найкращим натхненником для авторки ідеальної книжки–бойфренда, і за твою безмежну підтримку в моїй гонитві за мрією. Дякую тобі за те, що тримав мене за руку, коли світ пішов шкереберть, доправляв мене на всі прийоми до лікарів і керував перевантаженим календарем, що виникає за наявності чотирьох синів і дружини із захворюванням сполучної тканини. Через операції та спеціалістів ви були нашою опорою. Дякую моїм шістьом дітям, які навчили мене більшого, ніж я коли–небудь навчу їх. Ви – моя причина. Ніколи не сумнівайтеся в тому, що ви необхідні для мого існування. Моїй сестрі, Кейт, я люблю тебе і кажу серйозно. Моїм батькам, які завжди поруч, коли вони мені потрібні. Моїй найкращій подрузі, Емілі Байєр, за те, що завжди вистежує мене, коли я пропадаю в письменницькій печері на місяці.

Дякую моїй команді в Red Tower. У світі забракне подяки моєму редактору Ліз Пеллетьє за те, що вона дала мені змогу розправити крила й писати фентезі, а також за те, що не давала мені нудьгувати й сміятися під час нашої двадцятиоднодненної роботи з остаточного редагування. Під час створення цієї книжки не постраждав жоден ноутбук. Але якщо серйозно, ця книжка – моя мрія. Дякую вам за те, що втілили її в життя своїми порадами, порадами, терпінням і нескінченною підтримкою – без вас це було б неможливо. Стейсі за редагування під час безсонних ночей. Гізер, Кертісу, Моллі, Джессіці, Рікі й усім співробітникам видавництв Entangled і Macmillan за

відповіді на нескінченні потоки листів і за те, що вивели цю книжку на ринок. Медісон і Ніколь за неймовірні нотатки і за те, що не спали всю ніч під час читання. Елізабет, дякую за чудову обкладинку, а Брі та Емі – за вишукане оформлення. Дякую моїй феноменальній агентці Луїзі Ф'юрі, яка й оком не повела, коли я сказала, що хочу написати фентезі, і яка полегшує мені життя, просто стоячи в мене за спиною.

Дякую моїм дружинам, нашій святій трійці, Джині Максвелл і Сінді Медсен – без вас я б пропав. Кайлі, завдяки якій ця книга стала можливою. Шелбі і Кессі за те, що не давали мені розслаблятися і завжди були моїми подружками номер один. Кенді за те, що вона справляється з усім, що зустрічається на нашому шляху, з витонченістю і сміхом. Стефані Кардер за те, що знайшла час прочитати. Усім блогерам і читачам, які за ці роки дали мені шанс, я не можу висловити вам свою вдячність. Моїй групі читачів, The Flygirls, за те, що щодня приносите мені радість.

І нарешті, оскільки ти – мій початок і кінець, ще раз дякую моєму Джейсону. У кожному моєму герої є частинка тебе.